ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΠΕΡΔΕΨΙΕΣ, ποὺ δημιουργεῖ ἡ ζωή... Δυὸ ἐπιστολὲς γύρω στὸ ἴδιο θέμα, μὲ διαφορετικὸ ὅμως ἐπίλογο. Ὁ ἔρωτας κι' ἐδῶ πρωτοστάτης. Ὁ ἔρωτας κατὰ τριάδες. Δὲν πρόκειται γιὰ τὸ συζυγικὸ τρίγωνο, ὅπου στὴν πορεία τοῦ ἀντρόγυνου μπλέκει ὁ ξένος παράγων.

«Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο συνδέομαι, ὅταν τὸν γνώρισα δὲν ἦταν παντρεμένος. Εἶχε ὅμως ἕνα ἄλλο σύνδεσμο. Οἱ σχέσεις τους ἦσαν πολὺ προχωρημένες καὶ τοῦ ἐρχόταν δύσκολο νὰ ἐγκαταλείψη τὴν κοπέλλα στὴν ὁποία εἶχε ὑποσχεθῆ γάμο...»

Ἡ ὑπόσχεσι ἔμεινε, ἡ ἀγάπη ἔφυγε. Εἶναι καιρὸς ποὺ ἔπαυσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ. Ἡ καινούργια γνωριμία τὸν θερμαίνει. "Ἂν δὲν ἦταν τὸ ἐμπόδιο... Οἱ ἐλεύθεροι σύνδεσμοι γίνονται κάποτε χειρότεροι ἀπὸ τὸ γάμο. Καὶ βλέπετε ἀνθρώπους νὰ ὑπολογίζουν, νὰ φοβοῦνται, σὰ νὰ εἶναι οἱ νόμιμες γυναῖκες τους, ἐκεῖνες μὲ τὶς ὁποῖες βαδίζουν ἀπὸ παράνομους δρόμους.

Ζήτημα, εὐσυνειδησίας, συνεπείας, ἐντιμότητας. Κάποτε καὶ δειλίας. Δὲν τὸ πηγαίνει ἡ καρδιά τους ἢ δὲν τολμοῦν ν' ἀπαγκιστρωθοῦν ἀπὸ κοπέλλες ποὺ παρέσυραν, ποὺ τὶς γέμισαν ὑποσχέσεις, ποὺ τοὺς ὡρκίστηκαν, ὅτι ὁ γάμος θὰ ἦταν τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ εἰδυλλίου τους.

Τὸ πνεῦμα πρόθυμο, ἡ καρδιὰ ὅμως καὶ ἡ σάρκα ἀσθενεῖς. Ζιζάνιο ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρωτας... Δὲ σ' ἀφίνει κάπου νὰ στεριώσης. Μακάριοι οἱ ρέμπελοι, οἱ ἀδίστακτοι, οἱ χωρὶς τύψεις, οἱ δίχως ἠθικοὺς περιορισμούς. Δὲν τόχουν γιὰ τίποτα ν' ἀλλάξουν σελίδα, ὅταν ἡ σελίδα ποὺ διάβαζαν τοὺς ἔχη κουράσει. Εὔκολη ἡ ἐξήγησι ποὺ δίνουν: Σ' ἀγαποῦσα χτές, δὲ σ' ἀγαπῶ σήμερα. Καλὴ τύχη.

Κυνισμός, σκληρότητα, ὠμὴ εἰλικρίνεια. Συγγενεύουν τόσο πολὺ μεταξύ τους οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις...

Εἶναι καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος ν' ἀποκληθοῦνε. Ἄλλοτε ἀπὸ φόβο, ἄλλοτε ἀπὸ εὐπάθεια. Τρέμουν τὴν ἐρωμένη περισσότερα ἀπὸ ὅσοι ἄλλοι φοβοῦνται τὴ σύζυγο. Τὸ βιτριόλι, τὸ πιστόλι, οἱ σκηνὲς στὸ γραφεῖο, ὁ εἰσαγγελέας, ἂν εἶναι ἀνήλικες. Πόσες φορὲς ὅμως ποὺ μένουν ἀπὸ συμπόνια. Πῶς νὰ πῆς σ' ἕνα κορίτσι ποὺ ἔπεφτες στὰ πόδια του, ποὺ τὸ ἀποθέωνες, ποὺ τὸ ἱκέτευες νὰ σὲ προσέξη, πῶς ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπίμονη πολιορκία καὶ τὴν κατάκτησι, νὰ τῆς πῆς νὰ φύγη, ἐπειδὴ ἐσὺ ἔστρεψες πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι τὰ ἐνδιαφέροντά σου;

Μένεις λοιπὸν κοντά της, ἐραστὴς χωρὶς ἔρωτα, σύζυγος ποὺ προσέρχεται ἀπρόθυμος καὶ ψυχρὸς στὸν ὑμέναιο, ὅπως πηγαίνει καινεὶς νὰ ἐκτελέση μιὰ ἀγγαρεία ποὺ θὰ διαρκέση ὅσο καὶ ἡ ζωή. Ἐθελοντὴς ἰσοβίτης ποὺ θυσιάζεται στὴν ὑποχρέωσι. Καὶ καλὰ ἂν θυσιαζόταν μόνο αὐτός. Τὶς περισσότερες φορὲς θυσιάζεται καὶ ἡ γυναίκα, ὅταν ὁ φίλος ἢ ὁ σύζυγος δὲν τὴν ἐγκαταλείπει μέν, οὔτε κανεὶ διπλὴ ζωή, ἀλλὰ εἶναι ἀπέναντί της τραχύς, σκαιός, βάναυσος.

Μὲ τέτοιες συνθῆκες δὲν ξέρει κανεὶς ἂν δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ τὰ πῆς καθαρὰ καὶ ξάστερα, παρὰ νὰ δημιουργῆς ἀφόρητες καὶ γιὰ τοὺς δυὸ καταστάσεις.

Εἶναι κι' ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν καὶ τὴν πίττα σωστὴ καὶ τὸ σκύλο χορτάτο. Κουρασμένοι, μένουν ἐν τούτοις μ' ἐκεῖνη ποὺ τοὺς ἐκούρασε. Προχωροῦν ἀκόμα καὶ σὲ γάμο μαζί της. Συγχρόνως ὅμως ἀναπτύσσουν σχέσεις μ' ἄλλα πρόσωπα, ποὺ ἀνταποκρίνονται στὰ ἐνδιαφέροντά τους. Ἡ νομιμότητα μὲ τὴ δεξιά, ἡ παρανομία μὲ τὴν ἀριστερά.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει στὴ σημερινὴ περίπτωσι. Ἐλεύθερος ἦταν ὅταν γνώρισε τὴ δεύτερη. Προϋπῆρχε ὅμως ἡ ἄλλη. «... Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ ὅταν μοῦ ἔκανε ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Ἀρκέστηκα στὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἦταν παντρεμένος. Ἀφοῦ πέρασε ὅμως ἀρκετὸς καιρός, μοῦ ὁμολόγησε, ὅτι ὑπῆρχε ἡ ἄλλη. Δὲν ἀπέδωσα σημασία·...».

Εἶπε μέσα της ὅτι κάθε ἄντρας

ΚΟΜΠΙΝΕΣ ΑΚΑΘΑΡΤΕΣ

ἔχει κι' ἕνα παρελθόν. Μήπως χωρὶς παρελθὸν ἦταν κι' ἡ ἰδία; Χρειαζεται μια μεταβατικὴ περιοδος για τὴν ἀπαγκιστρωσι, ωστιου νὰ οὡσης στὰ μαλακὰ τὸ φαλλο πορε.ας σ ἐκείνη ποὺ ἐπαυσε νὰ σὲ ἐμπνέη.

Τὰ πραγματα ὅμως δὲν εἶναι τοσο ἁπλα. Ἐνῶ ἡ δευτερη περίμενε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἡ πρώτη, κοινὸς φίλος τὴν πληροφόρησε ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο συνδέόταν, πιεζομενος ἀπὸ τὸ βαρος ἠθικῶν ὑποχρεώσεων ἀπέναντι της πρώτης, ὄχι μόνο δὲν τὴν ἀποπέμπει, ἀλλὰ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ὑποχωρήση στὴν ἀπαίτησί της καὶ νὰ νομιμοποιήση τὶς σχέσεις τους. «... Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μοῦ ὁρκίζεται μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὅτι δὲν τὴν ἀγαπάει, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ μοναδική του ἀγάπη· ἀπὸ τὸ ἄλλο παντρευεται μ' αὐτὴ ποὺ λέει ὅτι τὴ βαρέθηκε, καὶ ὄχι μὲ μένα ποὺ λέει ὅτι μὲ θέλει...».

Οὔτε ἀπὸ τὴ δεύτερη ὅμως ἀποστάτης. Τῆς προτείνει νὰ μείνη αὐτὴ ὡς ἀνεπίσημη, ἡ φίλη τῆς «ἀριστερᾶς χειρός».

Ἀλλὰ εἶναι νὰ ρωτᾶς κοπέλλα μου τί πρέπει νὰ κάνης; Δὲν καταλαβαίνεις ποιὸ εἶναι τὸ χρέος σου; Συμφέρον καὶ ἀδιοπρέπεια, ὅλα σὲ καλοὺν νὰ διακώφης. Ἂν ἦταν ἀπὸ πρῶτα παντρεμένος καὶ ἐσὺ εἴτε ἐπειδὴ δὲν τὸ ἤξερες, εἴτε τὸ ἤξερες μέν, ἀλλὰ μὴ ἔχοντας τὴ δύναμι τῆς ἀντιστάσεως μπλέχτηκες στὰ δίχτυα του, τὸ πρᾶγμα θὰ εἶνωσι. Ἀρχισαν ἀπὸ τὸ θάνατο της μητέρας της. Ἀκολούθησε ὁ οἰκονομικὸς κλονισμὸς τοῦ δικοῦ του πατέρα. Μιὰ ἐπιχείρησι ποὺ τινάχτηκε στὸν ἀέρα καὶ δημιούργησε τεράστιο οἰκονομικὸ πρόβλημα· Χρειαζόταν ἡ ἀνασυγκρότησι, ἡ ἐντατική δουλειὰ τοῦ γυιοῦ, γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὶς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας. Ἡμίπληκτος ὁ πατέρας ἀπὸ τὴ στενοχώρια. Δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ γάμο. Πέρασε ὅμως κι' αὐτὴ ἡ τρικυμία. Ἡ ὥρα πιὰ τοῦ γάμου. Τότε ἀκριβῶς γνωρίστηκε μὲ τὴ δεύτερη. Ἐρωτας κεραυνοβόλος, ἀνατρεπτικός. Νόμιζε ὅτι θὰ τοῦ περνοῦσε. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ περνᾶ εἶναι οἱ μῆνες καὶ ὄχι ἡ ἀγάπη.

«Μοῦ ὁρκίζεται ὅτι δὲν τὴν ἀγαπάει καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ μοναδική του ἀγάπη...».

Ἀδημονεῖ ἡ πρώτη. Ἐπὶ δέκα χρόνια περιμένει. Δὲν τῆς λείπουν οἱ εὐκαιρίες. Ὁμορφη, μορφωμένη καὶ μὲ ἀξιόλογη προικα. Οὐτε τὰ τριάντα χρόνια στὰ ὁποῖα ἔφθασε εἶναι πολλά. Κουρασμένη στὴν ἀναμονή της ρωτᾶ: Τί ἔχουμε νὰ περιμένουμε τώρα; Εἴχαμε τὶς σπουδές σου, τὸ θάνατο τῆς μητέρας μου, τὴν πτώχευσι τοῦ πατέρα σου, τὴν ἀποκατάστασι τῶν οἰκονομικῶν. Τώρα ὅμως;

Ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει δικαιολογία. Ἡ δεύτερη ἀγάπη δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ προβάλλονται ὡς δικαιολογία. Ἔχει δὲ ἀπὸ πάνω τὸν πατέρα της καὶ τ' ἀδέλφια της ποὺ κάθε λίγο καὶ λιγάκι τοῦ θυμίζουν τὴν ὑποχρέωσί του. Ἕνας μάλιστα ἀδελφός, πολὺ αὐστηρὸς καὶ πολὺ δεμένος μὲ τὴν ἑλληνικὴ παράδοσι τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβη ὅτι δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ δεχθῆ ἄλλες ἀναβολές, οὐτε σκέψι γιὰ ματαίωσι. Τοῦ εἶπε μάλιστα μεταξὺ ἀστείου καὶ σοβαροῦ: «Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἡ οἰκογένειά μας κατάγεται ἀπὸ τὴ Μάνη».

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ ἐπιτακτικὲς φωνὲς ποὺ τὸν καλοῦν στὸ καθῆκον, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ δεύτερη.

Ἂν ἤθελε ἡ δεύτερη αὐτὴ νὰ τὸν διευκολύνη λίγο...

Ἀκοῦστε τώρα ποιὰ εἶναι ἡ δυσκολυνσι ποὺ ζητᾶ. «... Ὅταν ἄκουσα νὰ ζητᾶ τὴ βεβαίωσι μου δὲν κατάλαβα ποῦ τὸ πήγαινε; «Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα; τὸν ρώτησα. Τί ἄλλο παρὰ νὰ σ' ἀγαπῶ. Ἐσὺ θ' ἀποφασίσης». Καὶ τί νομίζετε ὅτι ζητοῦσε; Δὲν θὰ πιστέψετε. Ἡ πρότασι ποὺ μοῦ κάνει εἶναι νὰ δεχθῶ νὰ πάρη γιὰ γυναίκα τὴν πρώτη, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸ γάμο θὰ τὴ χωρίση καὶ θὰ πάρη ἐμένα... Ἐμεινα ξερὴ ὅταν τ' ἄκουσα...».

Τέτοια κομπίνα... Νὰ παντρευτῆ γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν πρώτη. Προπάντων γιὰ νὰ τακτοποιηθῆ ὁ ἴδιος ἀπέναντί της, ἀπέναντι τῶν συγγενῶν της καὶ τῆς κοινωνίας. Ὕστερα, νὰ τὴς κάνη ἀδίωτο τὸ βίο. Τόσο, ὥστε νὰ τὴ φέρη στὸ σημεῖο νὰ ζητήση ἡ ἴδια διαζύγιο.

Κι' ἂν, ἐρωτευμένη, ἡ πεισμωμένη, ἡ ἄουλη ἐκείνη, δὲν βαδίση πρὸς τὴ διάλυσι, τότε θ' ἀναλάση ὁ ἴδιος τὴν πρωτοβουλία...

«Στὸ διάστημα αὐτὸ θέλει ἀπὸ μένα νὰ εἶμαι φίλη του καὶ νὰ περιμένω νὰ χωρίση γιὰ νὰ στεφανωθοῦμε».

Θυμᾶστε τὸν πρῶτο. Παντρεύεται ἐκείνην ποὺ δὲν ἀγαπᾶ καὶ προτείνει ἐλεύθερο σύνδεσμο μὲ τὴν ἄλλη.

Ὁ δεύτερος ἔχει τὴν πρόθεσι νὰ παντρευτῆ, ἀποφασισμένος τὸ διαζύγιο νὰ διαδεχθῆ τὸ γάμο καὶ τοτε, ἐλεύθερος νὰ ἐνωθῆ μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπάει.

Καταδικασμένη ἐκ τῶν προτέρων ἡ πρώτη σὲ μαρτυρικὴ ζωή. Ἂν δὲ ἀρνηθῆ νὰ τοῦ δώση διαζύγιο, τότε καταδικασμένη ἡ ἄλλη ν' ἀναλώση τὴ ζωή της στὴν παρανομία, στὴν κοινωνικὴ ἀταξία.

Κακὴ κατάστασις. Μὲ τὸ κάλυμμα τοῦ εὐσυνειδήτου καὶ τοῦ συνεποῦς προσπαθοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ δυό τους. Τί εἴδους ὅμως εὐσυνειδησία εἶναι αὐτή, ποὺ δὲν ἀποβλέπει παρὰ μόνο στὴν τήρησι τῶν προσχημάτων; Νὰ πάρουν γυναῖκες ποὺ δὲν τὶς θέλουν, προαποφασισμένοι νὰ τὶς παραμελήσουν. Νὰ τὶς τοποθετήσουν στὸ περιθώριο τοῦ ἐνδιαφέροντός τους. Γυναῖκες κατὰ τύπους, καταδικασμένες ἐκ τῶν προτέρων στὸ δηλητήριο καὶ στὸ τσαλάκωμα.

Ἀπὸ τέτοιους «συνεπεῖς» καὶ «εὐσυνείδητους», καλύτεροι οἱ ἄλλοι ποὺ ἀποφασιστικοί καὶ εὐθεῖς, χωρὶς κομπίνες ἀκάθαρτες καὶ δίχως δολιότητες βγάζουν τὸ σπαθὶ καὶ σπάζουν τὴν ἀλυσίδα ποὺ τοὺς δένει μὲ καταστάσεις οἱ ὁποῖες τοὺς ἔγιναν ἀφόρητες.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1962—ΕΤΟΣ ΚΕ'. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1256. ΔΡ. 5

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΣΚΗΝΙΚΟ

ΔΥΟ χρόνια συνέχεια, εἴχαμε συνηθίσει ν' ἀλλάζη ὄψι ἡ Ἀθήνα αὐτὲς τὶς μέρες. Σὲ συμφωνία μὲ τὸ Δήμο, μιὰ ἰδιωτικὴ ἐπιχείρησι εἶχε ἀναλάβει νὰ τὴ «ντύνη» χριστουγεννιάτικα. Φτωχὸ τὸ ντύσιμο. Καὶ κάθε ἄλλο παρὰ αἰσθητικό. Ὅπως κάθε ἄλλο παρὰ αἰσθητικὴ ἦταν ἡ φάτνη ποὺ εἶχε στηθῆ στὴν — καταργημένη σήμερα — νησίδα τοῦ σημείου συναντήσεως λεωφόρου Ἀλεξάνδρας καὶ Πατησίων.

Ξεσηκώθηκαν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸ καλὸ γοῦστο, ξεσηκώθηκαν μαζί τους κι' ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν ἔχουν μὰ ποὺ θέλανε νὰ δείξουν ὅτι ἔχουν καλὸ γοῦστο, κι' ὁ Δήμος ὑποχώρησε μπροστὰ στὴ γενικὴ καταιγίδα:

— Ἐχετε δίκιο, εἶπε, ἡ χριστουγεννιάτικη αὐτὴ διακόσμησι ἦταν ἀποτυχία. Γιὰ νὰ μὴν ἐπαναληφθῆ ἡ ἀποτυχία, δὲ θὰ γίνη φέτος καμμιὰ διακόσμησι.

Καὶ ἐξήγησε γιατί: "Οταν ἀναλαμβάνη, μὲ δικά της ἔξοδα, μιὰ ἰδιωτικὴ ἐπιχείρησι ἕνα ἔργο, δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴ διατάξη: Κάνε τοῦτο καὶ μὴν κάνης ἐκεῖνο. Πληρώνει καὶ κάνει ὅ,τι τῆς ἀρέσει. Ἡ, μᾶλλον, ὅ,τι τῆς ἔρχεται πιὸ συμφερτικό. Δὲν τὴν ἐνδιαφέρει νὰ διακοσμήση ὅσο γίνεται πιὸ ὡραία τὴν πόλι, νὰ ἀκριβοπληρώση ντεκοράτερ καὶ μακετίστες, νὰ φέρη, στὴν ἀνάγκη, κι' αἰσθητικοὺς συμβούλους ἀπ' ἔξω. Αὐτό, ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ διαφημιστῆ ἡ ἴδια μ' ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερα ἔξοδα. Νὰ μεταμορφώση μερικοὺς στύλους τοῦ ἠλεκτρικοῦ σὲ χριστουγεννιάτικα δέντρα, ποὺ δὲ θὰ πείθουν κανένα πὼς εἶναι χριστουγεννιάτικα δέντρα, μὰ ποὺ θὰ κρέμεται ἀνάμεσα στὰ χρωματιστὰ τοὺς λαμπιόνα ἡ ἐπιγραφή: «Ψωνίστε τὰ δῶρα σας γιὰ τὶς γιορτὲς ἀπὸ τοῦ τάδε».

Γιὰ νὰ μὴν ἐπαναληφθῆ μιὰ τέτοια ἀσχημιά, μόνη λύσι ἦταν νὰ ἀναλάβη ὁ ἴδιος ὁ Δήμος τὴ χριστουγεννιάτικη διακόσμησι τῆς πρωτεύουσας: Νὰχη καὶ τὶς δαπάνες, καὶ τὸ γοῦστο, καὶ τὶς εὐθύνες. Σταμάτησε, ὅμως, στὸ πρῶτο. Τὰ οἰκονομικὰ του — διεπίστωσε — δὲν τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ ὑποκαταστήση τὸν ἄγουστο περυσινὸ χρηματοδότη. Κι ἡ Ἀθήνα, ἀποφασίστηκε, θἄμενε φέτος ἄντυπτη κι' ἀστόλιστη.

★

Σωστὴ ἡ ἀπόφασι: Ἀπὸ τὸ ἄσχημο ἢ τὸ ἀταίριαστο, τὸ τίποτα εἶναι προτιμότερο. Ὅμως, ὅσο λιγοστεύουν οἱ μέρες, ποὺ μᾶς χωρίζουν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα, τόσο πιὸ ἔντονα γίνεται θλιβερὸ τὸ θέαμα αὐτῆς τῆς πόλεως, ποὺ τίποτα δὲν ἀλλάζει στὴν ἐμφάνισί της, τίποτα δὲ φαίνεται νὰ τὴν προετοιμάζη γιὰ τὴ μεγάλη γιορτή.

Φτωχό, πρωτόγονο, κακόγουστο, τὸ περσινὸ χριστουγεννιάτικο σκηνικὸ ἦταν, ἀστόσο, κάποιο σκηνικό: Μιὰ ἀλλαγή, μιὰ μεταμφίεσι. Καὶ γιορτὴ χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀλλαγή, αὐτὴ τὴ μεταμφίεσι, δὲ γίνεται.

"Αν ἀφίσετε τὸ σπίτι σας ἀπερίποιητο τὰ Χριστούγεννα, δὲ γυαλίσετε τὰ πατάμαστα, δὲ στρώσετε στὸ τραπέζι σας ἕνα χιονάτο τραπεζομάντηλο, δὲ στολίσετε — ἂς λείπη τὸ δέντρο — μὲ λίγα λουλούδια, λίγη πρασινάδα ἔστω, τὰ βάζα, κι' ὅλα ἐσεῖς ὁ ἴδιος φορέσετε, ἀντὶ γιὰ τὸ καλλίτερό σας κοστούμι, τὰ καθημερινὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς, ποὺ τ' ἄγγιγμά τους καὶ μόνο ἀπάνω σας θυμίζει τὸ γραφεῖο, τὸ μαγαζὶ ἢ τὸ ἐργοστάσιο, δὲν πρόκειται νὰ αἰσθανθῆτε πὼς εἶναι Χριστούγεννα.

Ὅμως, δὲν ἀρκεῖ νἄναι τὸ σπίτι «ντυμένο» — κι' ἡ πόλι γύρω του νἄναι γυμνή. Ἐτσι, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ χριστουγεννιάτικη ὄασι σὲ μιὰ ἔρημο καθημερινότητας.

★

Γιὰ τὴν ὥρα, ὅπως εἴδαμε, τὸ κακὸ αὐτὸ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ διορθωθῆ. Τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Δήμου εἶναι ἄρρωστα, ἀπὸ χρόνια — κι' οἱ μακροχρόνιες ἀρρώστειες θεραπεύονται πάντα πιὸ δύσκολα ἀπ' τὶς ἄλλες. Ἀλλ' ἂν ὑποθέσωμε πὼς καταφέρουν ὡς τοῦ χρόνου νὰ διορθωθοῦν σχετικὰ ἡ πὼς ἡ πολιτεία, ἡ τόσο πολυέξοδη σ' ἄλλους τομεῖς, συγκατανεύση νὰ βοηθήση τὸ Δήμο γιὰ νὰ βγάλη πέρα μιὰ τέτοια προσπάθεια, ἐκεῖνο, ποὺ ἄρχισε δειλὰ κι' ἀδέξια πρόπερσι, γιὰ νὰ σταματήση φέτος, ἐπιβάλλεται νὰ συνεχιστῆ. Ἡ Ἀθήνα πρέπει νὰ φορέση τὸ χριστουγεννιάτικο σκηνικό της, ν' «ἀλλάξη» γιὰ τὰ Χριστούγεννα.

Βέβαια, ὅσα χρήματα κι' ἂν διατεθοῦν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ — ποὺ δὲ θἄναι, ἐννοεῖται, σὲ καμμιὰ περίπτωσι ἀπειρόριστα — δὲν πρέπει νὰ περιμένωμε πὼς, ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο, θὰ φτάσωμε στὸ ἰδανικὸ αἰσθητικὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ ἀτέλειες θὰ γίνουν, καὶ λάθη θὰ ὑπάρξουν, καὶ ἀνορθογραφίες πολλὲς θὰ σημειωθοῦν. Μὰ τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ἀποτολμηθῆ τὸ πρῶτο βῆμα.

Ἀλλοῦ, στὶς πόλεις τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως, ποὺ καταχοητεύουν μὲ τὴ χριστουγεννιάτικη διακόσμησί τους τὸν ἐπισκέπτη ὑπάρχει ἡ μακροχρόνια πεῖρα, ποὺ βοηθάει, γνωρίζοντας ἀλάνθαστα τὶ ταιριάζει στὸ κλίμα καὶ στὸ «ὕφος» τῆς κάθε πόλεως.

Ἐδῶ, θ' ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καὶ θ' ἀρχίσωμε ὅπως εἶναι ἐπόμενο, μὲ πειραματισμούς. Καὶ μὲ λάθη, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀναπότρεπτη συνέπεια τῶν πειραματισμῶν. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος, φυσικά, γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσωμε!

Εὐτυχῶς, τὸ ἔμψυχο ὑλικὸ ὑπάρχει — καὶ εἶναι καὶ πλούσιο. Καλλιτεχνοὶ σκηνογράφοι, ποὺ θὰ συλλάβουν τὴ γενικὴ γραμμή, τὸ γενικὸ τόνο τοῦ χριστουγεννιάτικου σκηνικοῦ, διαθέτει ἡ Ἀθήνα, καὶ διακοσμητὲς ἱκανώτατους, ποὺ θ' ἀναλάβουν τὴν ἐκτέλεσι καὶ θὰ ἐπινοήσουν τὶς λεπτομέρειες.

Μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀθηναϊκῆς βιτρίνας, πού, ὅσο πάει, βελτιώνεται, ἐξωραΐζεται — καὶ ποὺ θὰ συντελοῦσε, ἀναμισθήτητα, στὴν ἄρτια ἑορταστικὴ της μεταμφίεσι, ἕνας διαγωνισμός, ἀπὸ τὸ Δήμο πάλι, γιὰ τὴν καλλίτερη χριστουγεννιάτικη διακόσμησι — οἱ ἀθηναϊκοὶ δρόμοι, καλόγουστα στολισμένοι, θὰ συντελοῦσαν ὥστε νὰ νοιώση ὁ Ἀθηναῖος, ὄχι μόνο μέσα, μὰ κι' ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του, τὴ χαρά, τὴν εὐφροσύνη, τὴ λάμψι τῆς μεγάλης γιορτῆς.

Κι' ἴσως ἕνα τέτοιο χριστουγεννιάτικο σκηνικό, μιὰ τέτοια χριστουγεννιάτικη μεταμφίεσι, ποὺ θὰ ἔδενε τὸ σπίτι καὶ τὴ βιτρίνα καὶ τὸ δρόμο σ' ἕναν ἐνιαῖο γιορτάσιμο τόπο, θὰ ἔκανε, ἀκόμη, νὰ σταματήση αὐτὸ τὸ ρεῦμα τῆς ἐκδρομικῆς φυγῆς πρὸς τὸ ὑπαιθρο, τὸ τόσο ἀταίριαστο σὲ μιὰ γιορτὴ ἀπὸ παράδοσι «σπιτική».

ΦΑΪΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ἡ **ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ** εἶναι μαζὶ μὲ τὸ Ντίνο Ἡλιόπουλο, τὴ Ρένα Βλαχοπούλου, τὸ Βαγγέλη Βουλγαρίδη, τὴ Μάρθα Καραγιάννη, τὴ Χλόη Λιάσκου, τὸν Κώστα Βουτσᾶ, τὸν Κώστα Δούκα, τὴν Τζόλη Γαρμπῆ, τὸν Περικλῆ Χριστοφορίδη κ.ἀ. οἱ πρωταγωνιστὲς τοῦ νέου μας σινερομάντσου

«ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ»

τὴ δημοσίευσι τοῦ ὁποίου ἀρχίζομε ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ στὴ σελίδα 71. Πρόκειται γιὰ μιὰ κινηματογραφικὴ ὑπερπαραγωγὴ τῆς «ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ», ποὺ παραχωρήθηκε κατ' ἀποκλειστικότητα στὸ «Θησαυρό», πρὶν ἀπὸ τὴν προβολὴ τοῦ ἔργου.

Σενάριο — Σκηνοθεσία: **ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ**

Χριστούγεννα ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΚΑΘΩΣ προχωροῦσε στὸ δρόμο, ὁ ὑποσμηναγὸς Ζὺλ Λεφὸρ διασταυρώθηκε μὲ τὸ συνάδελφό του Μπρεσσόν, ποὺ τοῦ εἶπε:

— Καλὰ Χριστούγεννα, Ζύλ. Πῶς; Δὲν πῆγες στὸ μπάρ;

— Ὄχι. Πῆρα διαταγὴ νὰ πετάξω... Θὰ γιορτάσετε τὰ Χριστούγεννα χωρὶς ἐμένα.

— Πῶς; Θὰ πετάξῃς;... Χρ:στουγεννιάτικα;

— Ναί... Ἔτσι τὸ θέλησε ὁ συνταγματάρχης...

Ἀνάμεσα στὸν ὑπολοχαγὸ Λεφὸρ καὶ στὸ συνταγματάρχη Ζουστὲν ὑπῆρχε παλιὰ ἀντιπάθεια. Ὁ συνταγματάρχης εἶχε πάρει ἀπὸ κακὸ μάτι τὸν πιλότο Ζὺλ Λεφόρ, γυιὸ πλουσίων ἀστῶν. Στὸ Παρίσι οἱ ἀεροπόροι εἶναι τὰ χαϊδεμένα παιδιὰ καὶ κάνουν τὴν πιὸ χαρούμενη ζωή. Αὐτὸ ὁ Ζουστὲν δὲν τὸ ἀνεχόταν. Εἶχε ἐπιβάλει στὴ μοῖρα του σιδερένια πειθαρχία. Εἶχε ἀπαγορεύσει στοὺς ἀεροπόρους του νὰ πηγαίνουν στὸ Παρίσι. Κι' ἐκεῖνοι κουβαλοῦσαν στὴ λέσχη τοῦ ἀεροδρομίου Μπουρζὲ βεντέττες τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου καὶ γλεντοῦσαν τρελλά. Ὁ συνταγματάρχης ὅμως, κάθε τόσο, τιμωροῦσε ἐμμέσως κανένα ἀπὸ τοὺς γλεντζέδες ἀξιωματικούς, ἐπιβάλλοντάς του μιὰ ἀγγαρεία.

Ὁ Λεφόρ, ἀφοῦ καληνύχτισε τὸ Μπρεσσόν, τράβηξε γιὰ τὰ ὑπόστεγα. Τοῦ ἔβγαλαν ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ μόλις χτὲς εἶχε κάνει τὴν πρώτη πτῆσι του.

Ὁ ὑποσμηναγὸς ἀναστέναξε πικρὰ καὶ ἀνέβηκε στὸ ἀεροπλάνο. Τοῦ ἔδωσαν καλὰ σφραγισμένα τὰ μηχανήματα, ποὺ θὰ καταγράφανε τὶς περιπέτειες τῆς πτήσεώς του. Ἔπειτα δοκίμασε τὶς μηχανές, τὸν κινητῆρα καὶ κύτταξε τὴν ὥρα. Σὲ λίγο, ὑψώνοντας τὸ χέρι του, ἔδωσε τὸ σύθημα τῆς ἀπογειώσεως.

★

Τὸ ἀεροπλάνο ἀνέβαινε τώρα, ἐνῶ κάτω τὸ Παρίσι ἔλαμπε γεμᾶτο ἑκατομμύρια φῶτα. Ἡ Ὄπερα σπνιθοροβολοῦσε σὰν ὑπέροχο κόσμημα. Τὰ μεγάλα βουλεβάρτα ἔλαμπαν σὰν ποτσμια διαμαντιῶν...

Τὸ ἀεροπλάνο ἐξσκολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνη... Σιγὰσιγὰ μιὰ νάρκη πλημμύριζε τὸν Λεφόρ. Κατάλαβε πὼς εἶχε φτάσει σὲ μεγάλο ὕψος. Κύτταξε τὸ ὑψόμετρο κι' ἔμεινε εὐχαριστημένος. Ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὴν πρώτη πτῆσι του. Ἔπρεπε τώρα νὰ προσετοιμάση τὴν κάθοδό του, ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀργά. Ἔπισσε ἕνα μοχλὸ κι' ἄρχισε νὰ μανουβράρη γιὰ τὸ κατέβασμα. Μά, ἀτὶ νὰ κατέβη τὸ ἀεροπλάνο ἀνέβηκε περισσότερο. Τὸ ὑψόμετρο ἔδειξε διαδοχικὰ μεγάλα ὕψη. Τί συνέβαινε;

Ὁ Λεφὸρ κυριεύτηκε ἀπὸ ἀνησυχία. Κάποια βλάβη θἄχε γίνει στὶς μηχανές.

Τὸ ἀεροπλάνο δὲν τὸν ἄκουγε. Ἀνέβαινε σὰν τρελλό...

Οἱ ἀεροπόροι εἶναι μοιρολάτρες. Λένε: «Ὅ,τι εἶναι νὰ γίνη, ἂς γίνη...» Ἔτσι ὁ Ζὺλ Λεφὸρ ἔπαψε νὰ μανουβράρη. Τὸ ὑψόμετρο ἔδειχνε τώρα 6000 μέτρα. Τὸ κεφάλι του βάρυνε καὶ μιὰ ἀκατανίκητη νύστα τὸν ἔπιασε.

Ἕνα ἄστρο φαινόταν νὰ μεγαλώνη, ὅσο τὸ ἀκυβέρνητο ἀεροπλάνο ἀνέβαινε...

Ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀποσπασμένο ἀπ' ὅλα, ἀδιάφορο....

Τὸ τρομερὸ ροχαλητὸ τοῦ μοτὲρ τὸν νανούριζε. «Ἀσφαλῶς ἡ μηχανὴ θ' ἀνάψη» σκεφτόταν. Μιὰ ἰδέα τὸν παρηγοροῦσε: Ὁ συνταγματάρχης θὰ εἶχε τὸ θάνατό του βάρος στὴ συνείδησί του καὶ ἀσφαλῶς δὲ θὰ πήγαινε στὸν Παράδεισο!... Ἔπειτα, τί ἀποθέωσι νὰ πεθάνη μιὰ χριστουγεννιάτικη νύχτα!...

Ὁ Λεφὸρ θἄθελε νὰ καπνίση γιὰ τελευταία φορά. Ἔπρεπε ὅμως νὰ κάνη μερικὲς κινήσεις. Μὰ ἡ παραμικρὴ κίνησί του ἦταν σωστὸ μαρτύριο... Κύτταξε τὸ στράτευμα τῶν ἄστρων, ποὺ τοῦ ἔκλειναν τὸ μάτι, σὰν νὰ τοὺς προκαλοῦσαν. «Ἐρχομαι! τοὺς φώναξε. Εἶμαι δικός σας!...» Κι' εἶδε, σὰν σὲ ὄνειρο νὰ περνᾶ ἡ λιγοστὴ ζωή του: ἡ παιδικὴ του ἡλικία, ἡ οἰκογένειά του, τὰ παιγνίδια, τὸ φοὺτ-μπάλ, τὸ σχολεῖο, ἔπειτα ἡ μικρούλα Φρανσίν... Πόσο τὴν ἀγαποῦσε τὴ Φρανσίν! Κι' αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ μικρούλα τοῦ θὰ γλεντοῦσε κι' οὔτε θὰ φανταζόταν ὅτι ὁ Ζὺλ της πέθαινε... Κι' ἔπειτα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ἀλυσίδα τῶ ἀναμνήσεων ἔσπασε. Ἕνα καινούργιο γεγονὸς εἶχε συμβῆ. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἄστρων, ἕνα ἄστρο φαινόταν νὰ μεγαλώνη ὅσο τὸ ἀκυβέρνητο ἀεροπλάνο ἀνέβαινε. Σὲ λίγο τὸ ἀεροπλάνο πλανιόταν πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄστρο, ὅπου φαινόντουσαν καθαρὰ οἱ σκοτεινὲς κηλίδες τῶν δασῶν, οἱ ἀσημένιες γραμμὲς τῶν ποταμῶν του, οἱ ὄγκοι τῶν βουνῶν του. Ἕνα φῶς ποσάζευε φώτιζε τὸν καινούργιο αὐτὸ κόσμο, ἀποκαλύπτοντας τὶς οἰκοδομές, τὰ παλάτια, τὰ σπίτια του γύρω ἀπ' τὰ σταυροδρόμια... Τὸ ἀεροπλάνο πλησίασε σὲ μιὰ πολιτεία μεγάλη σὰν τὸ Παρίσι, μὰ πιὸ λαμπρὰ φωτισμένη. Κι' ὁ ἀέρας ὁ ἴδιος ἦταν ἀναλαφρος.

Ὁ Λεφρὸ ξεχώριζε τώρα πύργους, δωμάτια, χτίρια ἀλλόκοτα, σὰν καμωμένα ἀπὸ φωτεινὴ ὕλη.

— Ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτη χώρα; ἀναρωτιόταν ὁ Ζύλ. Δὲν θυμᾶμαι παρόμοια κάτω στὴ γῆ... Ὡστόσο ἀναπνέω καλύτερα τώρα μὲ τὴν ἀναπνευστικὴ συσκευή. Ἂς δοῦμε ποῦ θὰ πάη αὐτὸ τὸ διαβολομηχάνημα;...

Κι' ἄφησε στὸ ἀεροπλάνο του τὴ φροντίδα νὰ τὸν ὁδηγήση. Δὲν πρέπει νὰ ἐναντιώνεται κανεὶς στὴ μοῖρα!

Τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε στὸ κέντρο μιᾶς ἀπέραντης πολιτείας καὶ ὁ κινητῆρας σταμάτησε. Εἶχαν φτάσει. Ἕνα πλῆθος ἀπὸ μικροσκοπικὰ πλάσματα εἶχε τρέξει κοντά του. Στέκονταν ὅμως σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν οὐρανοκοτέβατη βολίδα.

Ἦταν μικροκαμωμένοι ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς. Ἡ ὄψι τους δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀποκρουστικό. Τὸ ὕφος τους δὲν ἦταν καθόλου ἐχθρικό. Ἔδειχναν αντίθετα εὐχαρίστησι γιὰ τὴν ἄφιξι ἑνὸς ξένου στὸν κόσμο τους.

Ὁ Λεφὸρ κατέβηκε ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο καὶ προχώρησε πρὸς ἕνα παλάτι ποὺ ἦταν στὸ κέντρον τῆς πλατείας. Ἀμέσως ἄνοιξε ἡ πο... καὶ παρουσιάστηκε μιὰ συνοδεία ἀπὸ ἀρχοντες πλαισιωμένη ἀπὸ μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ χρυσοστόλιστους σωματοφύλακες, ποὺ κρατοῦσαν ἕνα ἀσημένιο ραβδί. Ὁ πιὸ μεγαλοπρεπὴς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντες προχώρησε πρὸς τὸν Λεφόρ, καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, ὑποσμηναγέ, καλῶς ὡρίσατε στὸ κράτος μου.

— Ἐκλαμπρότατε, ἀπάντησε, ὁ Ζύλ, ἡ ὑποδοχή σας μὲ συγκινεῖ βαθειά. Μὰ ποῦ βρίσκομαι;

— Στὴν Πόλι τοῦ Φωτός, στὴν πρωτεύουσα τοῦ πλανήτη Ἀφροδίτη, ὅπου βασιλεύω ἐγώ. Εἶμαι ὁ βασιλεὺς Κούξ!

— Σὲ πόση ἀπόστασι βρισκόμαστε ἀπὸ τὴ γῆ;

— Μὰ θἄναι εἴκοσι δισεκατομμύρια λεύγες!

— Διάβολε! φώναξε ὁ Λεφόρ. Δὲ θὰ μπορέσω νὰ ξαναγυρίσω, γιὰ νὰ προφτάσω τὸ χριστουγεννιάτικο τραβεγίδι στὴ λέσχη μας.

— Μὴν ἀνησυχῆτε... Θὰ σᾶς ἦταν δυσάρεστο νὰ γιορτάσετε τὰ Χριστούγεννα μαζί μας;

— Πῶς; φώναξε ὁ Ζύλ, γιορτάζετε καὶ σεῖς τὰ Χριστούγεννα;

— Ἄ! ὑπερήφανε ἄνθρωπε τῆς γῆς, φαντάζεσαι ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ σᾶς μόνο;

Ὁ ἀεροπόρος κατάλαβε πόσο λογικὴ ἦταν ἡ παρατήρησι αὐτή. Κι' ἀκολούθησε τὸν βασιλέα Κοὺξ στὸ παλάτι του. Ἐκεῖ, ὁ βασιλιάς· τὸν παρουσίασε στὴν ὁμορφη σύζυγό του, βασίλισσα Σᾶ καὶ στὰ 26 παιδιὰ του, ποὺ ἦταν τὸ ἕνα πιὸ ὅμορφο ἀπὸ τ' ἄλλο. Κάθισαν ἔπειτα στὸ τραπέζι κι' ὁ Λεφὸρ ἔφαγε νόστιμα φαγητὰ καὶ ἤπιε ἄγνωστα πιοτά, ποὺ θύμιζαν τὸ νέκταρ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Ἐνῶ ἔτρωγαν, ὁ Κοὺξ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὶς συνήθειες τῶν κατοίκων τῆς Ἀφροδίτης. Σ' αὐτὸν τὸν εὐλογημένο πλανήτη δὲν ὑπῆρχαν οὔτε πλούσιοι οὔτε φτωχοί. Ἀγνοοῦσαν τὸν πόλεμο καὶ τὶς ἀφορίστειες. Οἱ ἄνθρωποι ἦταν ὑπ-δείγματα ἀρετῆς. Τὸ ἔγκλημα δὲν ὑπῆρχε, οὔτε τὸ ψέμα, οὔτε δικαστήρια, οὔτε φυλακές, οὔτε στρατός.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ Κοὺξ ὁδήγησε τὸν ξένο στὸ ἀεροπλάνο του. Καί, ἀφοῦ τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ συγκίνησι, ὁ ἀεροπόρος μπῆκε μέσα καὶ ξεκίνησε, ξαναγυρίζοντας πάλι στὴ γῆ...

★

Ὅταν τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε στὸ Μπουρζέ, οἱ ἄλλοι ἀεροπόροι ἔτρεξαν καὶ βρῆκαν τὸν Λεφὸρ μισοαναίσθητο.

— Ἀγαπητό μου παιδί! τοῦ φώναξε τρομαγμένος ὁ συνταγματάρχης Ζουστέν. Τί ἔκανες;... Τί τρέλλα!

— Τί; ἔκανε ὁ Ζὺλ συνερχόμενος.

— Βρὲ παιδί μου, ξέρεις ὅτι ἔφτασες στὰ 14000 μέτρα;

Ὁ Λεφρὸ μεταφέρθηκε θοιαμβευτικὰ στὴ λέσχη, ὅπου συνέχισαν πρὸς τιμήν του τὴ χριστουγεννιάτικη γιορτή. Ὁ Ζὺλ δὲν πίστευε ἀκόμη πὼς τὸ ταξίδι του στὴν Ἀφροδίτη ἦταν ἀλήθεια.

Πάντως ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα κέρδισε τὴν εὐνοια τοῦ συνταγματάρχη του καὶ σὲ λίγο παντρεύτηκε τὴ μικρούλα πολυαγαπημένη του Φρανσίν.

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες..."

Καλὴν ἡμέραν «ἄρχοντες», κατ' ἔθιμον καὶ μόνον,
γιατὶ λόγω τῆς κρίσεως τῶν τελευταίων χρόνων,
ὀλίγοι μόνον Ἕλληνες κρατοῦν «ἀρχοντιλίκια»
κι' οἱ πιὸ πολλοὶ σχετίζονται μὲ τά... μπατιριλίκια!

Χριστὸς γεννᾶται, σήμερον, ἐν πάσῃ περιπτώσει
κι' ὁ κόσμος πρέπει εὐχαρις νὰ ξαναξεφαντώσῃ,
ἀφοῦ γιορτὴ χαρμόσυνος προβάλλει ὅπως ξέρετε
«κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ἡ πλάσις ὅλη...χαίρεται»!

★

Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίκτεται ὁ ποιητὴς τῶν ὅλων,
εἰς ἐποχὴν συνθέσεων κι' ἀσμάτων ἀσυστόλων
κι' ἡ χώρα τῆς ποιήσεως, ἡ χώρα μας τουτέστι,
πατρὶς ἀλαμπουρνέζικης ποιήσεως κατέστη!

Παντοῦ καὶ πάντα ἀκούγονται μοντέρνες μελωδίες,
ποὺ ζούγκλα σοῦ θυμίζουνε ἢ μακρυνὲς Ἰνδίες
κι' ἐνῶ εἶναι Χριστούγεννα κι' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται,
στροφὲς Θεοδωράκειου «ἐπιταφίου» ψάλλονται!

★

Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται οἱ μάγοι μὲ τὰ δῶρα
καὶ βλέπουν μόλις φτάνουνε στὴν εὐκλεῆ μας χώρα,
πὼς εἶναι τὰ κεσάτια μας ἑφέτος μεγαλύτερα
κι' εἰς κάθε Πέρσην φαίνεται τὸ «πέρσυ καὶ καλύτερα»!

Τιμὲς ψηλὲς κι' ἀπρόσιτες μπροστά τους ἀντικρύζουν
καὶ βρίσκουν ὅπου στέκονται καὶ ὅπου κι' ἂν γυρίζουν,
πολίτες ποὺ τοὺς τάραξε τῆς ἀγορᾶς ἡ πίστις
καὶ ψάλλουν στὸν τιμάριθμο τό: «Δόξα ἐν ὑψίστοις»!

★

Στὸ "Αστυ περιφέρονται οἱ μάγοι τῆς Περσίας
κι' ἡ κάθε τους ἐμφάνισις στερεῖται σημασίας,
γιατὶ τῶν δεσποινίδων μας καὶ τῶν γυναικοπαίδων
ἡ σκέψις τρέχει ἐπίμονα στούς...«μάγους τῶν γηπέ-(δων»!

Τοῦ Λουκανίδη τράπαια ποθοῦν οἱ νέοι ὅλοι των
κι' οἱ τρεῖς σοφοὶ πικραίνονται, μὲ δίκαιον ἀπόλυτον,
γιατὶ ἡ σοφία γάνεται μὲ τρόπο ἀδυσσαλέον
κι' οἱ «κουτουλῶντες» λέγονται «γερά...κεφάλια»πλέον!

★

«"Αστρον λαμπρόν», σὰν ἄλλοτε, ζητοῦν οἱ μάγοι πάλι,
μὰ πουθενὰ δὲ βλέπουνε τὸ ἀστέρι νὰ προβάλλη,
γιατὶ ὅλες τὶς νύχτες μας καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες,
γεμίζουνε τὴν πόλι μας ἐπίγειοι «ἀστέρες»!

Τὸ κῦμα τοῦ «γυρίσματος» τουτέστι δυναμώνει
καὶ φίλμ ὀγδόντα βγαίνουνε «ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνῃ»,
ποὺ προσελκύουν ἔντεχνα τὰ πλήθη τὰ καλόβολα
κι' οἱ ρεζισὲρ ἀγάλλονται κι' ὁ κόσμος κλαίει τά... «ὅ-(βολα»!

★

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον... Κι' οἱ μάγοι μὲ τὰ δῶρα
ἀσκόπως περιφέρονται χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα,
ὡσότου παρασύρονται καὶ παίρνουν κατὰ πόδας
δυὸ τσιτσερόνε ταίφτηδες καὶ ξεναγοὺς τῆς μόδας...

Σὲ κάποιο «κλὰμπ» εὑρίσκονται, χωρὶς νὰ πάρουν εἰ-(δησι
κι' ὁ καταστηματάρχης του,μὲ τάκτ καὶ μὲ...συνείδησι,
κατὰ τὰ ξημερώματα τὴν εὐκαιρία βρίσκει
καὶ παίρνει τό... χρυσάφι τους γιὰ δυὸ μπουκάλια (οὐΐσκυ!

★

Τὴν σμύρναν καὶ τὸν λίβανον κρατώντας ὡς ἐνθύμιον,
περνοῦν κι' οἱ τρεῖς ἀμέριμνοι ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιον
καὶ πινακίδες βλέπουνε μὲ γίλια δυὸ συνθήματα,
γιὰ πλημμελῆ ἐκπαίδευσι καὶ γιά... λειψὰ μαθήματα!

Τῶν φοιτητῶν τὰ δίκαια σαφῶς διατραγώνονται
γιατὶ τὰ σπουδαστήρια σχεδὸν ἀπογυμνώνονται
κι' ἐνῶ γεννιέται, σήμερον, παντοῦ τὸ «Φῶς τῆς Γνώ-(σεως»,
εὑρίσκεται ἡ Παιδεία μας στὸ«φῶς τῆς ἀπογνώσεως»!

★

Ἀγγέλων πλήθη ψάλλουσι τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις
καὶ πρὸς τὸ "Αστυ στρέφεται «ἡ τῶν ποιμένων πίστις»,
διότι ὀνειρεύονται τοῦ βίου ποικιλίαν
κι' ἀπὸ πολλοῦ μαστίζονται ἀπό... ἀστυφιλίαν!

Πρωτευουσιάνοι σπεύδουνε νὰ γίνουν μάνι - μάνι,
μακρὰν ἀπὸ κατσάβραχο, μακρὰν ἀπὸ ρουμάνι
καὶ «γειὰ» στὴ στάνη ἀφήνοντας καὶ «γειὰ» στὶς φου-(στανέλλες»
πουλᾶνε στὴν Ὁμόνοια τσατσάρες καί... μπανέλλες!

★

Χριστὸς γεννᾶται, σήμερον, στὴ γῆ νὰ περπατήσῃ
κι' οἱ τρεῖς οἱ μάγοι τάχουνε ὁλότελα σαστίσει,
γιατὶ φρικτὴ συμφόρησις παντοῦ δημιουργεῖται
κι' ὁλοσχερῶς τό... βάδισμα στὸ "Αστυ καταργεῖται!

Τὴν πόλι ἐγκαταλείπουνε, λοιπόν, τῶν παραλόγων
καὶ φεύγουν γιὰ τὴν γνώριμη τὴν«Φάτνη τῶν ἀλόγων»,
ἀλλ' ἔξω ἀπ' τὴν πρωτεύουσα γνωρίζουν κι' ἄλλα ἐμ-(πόδια,
διότι κι' οἱ γκαμῆλες τους πληρώνουνε «διόδια»!

★

Γιὰ φάτνην μόλις ἄκουσαν οἱ φίλιπποι τοῦ Δέλτα
στοὺς Πέρσες μάγους ἔτρεξαν στὰ ἴσια καὶ στὰ σβέλτα
καὶ μετὰ βεβαιότητος καὶ μετὰ παρησίας,
πληροφορίες ζήτησαν γιὰ δρόμονες... Περσίας!

Προγνωστικὰ ἐπήραν γιὰ σύνθετα καὶ δίδυμα
καὶ βρέθηκαν στὸ Φάληρο ἀμέσως μ' ἕνα πήδημα
γιὰ νὰ ποντάρουν σίγουροι, στοιχήματα νὰ βάλουν,
σανὰ νὰ δώσουν στ' ἄλογα κι' ὁλόχαροι νὰ ψάλουν!

★

Χριστὸς γεννᾶται, σήμερον, στὸ σπήλαιον τὸ ἀπρόσιτον
κι' οἱ μισθωτοὶ ἀρχίζουνε καὶ ζοῦν μὲ ἀραβοσίτον,
γιατ' ὑποσχέσεις παίρνουνε μονίμως κι' ἄνευ τέλους
καὶ θὰ τοὺς δοῦμε, κάποτε... ἀΰλους σὰν ἀγγέλους!

Ὦ «θεῖον δῶρον» ὅλοι τους τὸ «δῶρον» ἀναμένουν,
ἀλλὰ γιὰ ψιλοπράγματα ἀμέσως τὸ γαλᾶνε
κι' ἐνῶ παντοῦ Χριστούγεννα χαρμόσυνα σημαίνουν,
τὰ ροῦγα... κλαῖνε ἀπάνω τους κι' οἱ σόλες τους... γε-(λᾶνε!

★

Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν ὑμνοῦν οἱ πάντες, ἤδη
κι' ὁ βλοσυρὸς ὁ ἔφορος ἐντάλματα ἐκδίδει,
γιὰ νὰ εἰσπράξῃ πάραυτα τὰ σγετικὰ τὰ «τάλαντα»
κι' ἀπ' ὅσους βγαίνουν σήμερα καὶ ψάλλουνε τά... κα-(λάντα!

Εἰδῶν-εἰδῶν «τεκμήρια» εἰσπράττει ἐπιπροσθέτως,
γιὰ τὰ χριστουγεννιάτικα τὰ ψώνια ἀνεξαιρέτως
κι' ἀπότηχος κι' ἀνήλιος καὶ λίαν θηριώδης,
τραβᾶ «ρομφαίαν-ἔνταλμα» ὡς δεύτερος "Ηρώδης!

★

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες μπορῶ νὰ πῶ, ἐν τέλει,
στοὺς ἄρχοντες τοῦ Σύμπαντος, π' ὁλο τραδοῦν τὸ τέλι
κι' αὐτὴν τὴν πολυτάραχον καὶ ταπεινὴν μας σφαίραν
ποτὲ δὲν τὴν ἀφήνουνε νὰ δῇ καλὴν ἡμέραν!

Χριστὸς γεννᾶται, σήμερον, μεγάλοι μας αὐθέντες
κι' ἀρῆστε τὶς φοβέρες σας καὶ τὶς σκληρὲς κουβέντες,
γιὰ νὰ κοπῇ τοῦ "Αρεως τὸ ἄγριο μπουρίνι
κι' ἐπ' ἀπείρον νὰ ψάλλεται τό: «Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη»!

Φωτιὲς μὴ μᾶς ἀνάβετε μὲ Κοῦβες καὶ Ἰνδίες
κι' ἀφῆστε νὰ χαιρώμαστε ἀγγέλων ὑμνῳδίες
καὶ νὰ μᾶς λέῃ αἰώνια κάθε χαριὸ καὶ πόλι:
«Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρει ἡ κτίσις ὅλη»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΕΙΟΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ

Τὸ χρονικὸ τῆς Γεννήσεως

Τὰ ΣΚΟΤΑΔΙΑ τῆς νύχτας μόλις ἄρχιζαν νὰ διαλύωνται ἀπὸ τὸ ἀχνὸ φέγγος τῆς αὐγῆς. Ἡ Ἱερουσαλὴμ κοιμόταν ἀκόμη μέσα στὰ τείχη της. Μά, τὸν ὕπνο της, τάραζαν ἐφιαλτικὰ τὰ βαρυὰ βήματα τῶν Ρωμαίων σκοπῶν.

Σὲ λίγο τὸ φῶς ζωήρεψε. Οἱ πρῶτες ἀνταύγειες τῆς αὐγῆς κάνουν τὶς κόκκινες ἀνεμῶνες τῆς κοιλάδας τοῦ Ἰωσαφὰτ ν' ἀνατριχιάζουν. Ἡ Ἱερουσαλὴμ περιμένει τὸ Μεσσία της, τὸν ἐλευθερωτή της. Πόσες φορὲς δὲ βεβηλώθηκε ὁ ναὸς τοῦ Σολομώντα! Τώρα, μέσα στὰ ἐρείπιά του, ὁ Ἀντίοχος ἔστησε τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Καὶ ἐκεῖ κάτω, στὸ λόφο τῆς Σιών, ὑψώνεται τὸ παλάτι τοῦ Ἡρῴδη τοῦ μισοεβραίου, ποὺ ἔγινε τετράρχης μὲ τὴν ὑποστήριξι τῶν Ρωμαίων, παρασύροντας στὴν προδοσία τὶς εὐγενέστερες οἰκογένειες τοῦ Ἰσραήλ, ποὺ ἔπεσαν στὴν εὔκολη ζωὴ καὶ στὰ ὄργια.

Κοντὰ στὶς ψηλὲς κολώνες τοῦ ναοῦ, ποὺ δύσκολα θὰ μποροῦσαν ν' ἀγκαλιάσουν μὲ τὰ μπράτσα τους τρεῖς ἄντρες, στέκεται τώρα μιὰ παιδούλα ντυμένη μὲ γαλάζια καὶ ρόδινα πέπλα. Ξύπνησε πρώτη μέσα στὸ ναὸ κι' ἔκανε τὴν προσευχή της.

— Ὦ! Ἰσραήλ, Αἰώνιος εἶναι ὁ Θεός σου καὶ ὁ Θεός σου εἶναι ἕνας! Φέλνουν τώρα οἱ λευῖτες μέα' στὰ λευκά τους ἅμφια, καθὼς περνοῦν μπροστὰ βωμὸ καὶ προσκυνοῦν.

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς στέκονται λιγάκι καὶ καμαρώνουν τὴν παιδούλα ἐκείνη. Ὁ πιὸ νέος ἀπ' ὅλους, ὁ Ζαχαρίας, θυμᾶται μ' ἀγαλλίασι τὴ μέρα, ποὺ οἱ γονιοί της τὴν ἔφεραν γιὰ νὰ τὴν ἀφιερώσουν στὸ ναό. Ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει ἑφτὰ χρόνια κι' ὅμως τοῦ φαινόταν σὰ χτές. Ἡ μικρούλα εἶχε κερδίσει τὴν ἀγάπη τους μὲ τὴν καλωσύνη της καὶ τὴν ὁμορφιά της. Ἦταν τόσο εὐλαβική, τόσο σπλαχνική, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὴ λάτρευε σὰ νᾶχε μέσα της τὴ θεία χάρι.

★

Ἡ παιδούλα, ποὺ ἀφιερώθηκε στὴν ὑπηρεσία τοῦ ναοῦ, εἶναι ἀπόγονος τοῦ Δαυῒδ καὶ κατάγεται ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ναθάν. Εἶναι κληρονόμος τῶν δεκαοχτὼ βασιλιάδων τοῦ Ἰούδα.

Ἐδῶ καὶ πέντε αἰῶνες, ἡ οἰκογένεια αὐτή, ἀποξενωμένη ἀπὸ τὸ θρόνο της, ζῆ ταπεινὰ μέσα στὴν ἀφάνεια. Τὰ περισσότερα μέλη της εἶναι γεωργοὶ σκορπισμένοι σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Γαλιλαίας. Ὁ σφετεριστὴς Ἡρῴδης ξέρει τὶς προφητείες, ποὺ μιλοῦν γιὰ τὴν παλιν/όβωσι τῶν παραγκωνισμένων καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἐξαφανίση.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Γαλιλαῖος Ἰωακείμ. Εἶναι λεπτός, ὅμορφος καὶ μικροκαμωμένος. Τὸ εὐγενικό του πρόσωπο δείχνει τὴ βασιλικὴ του καταγωγή. Μεγάλωσε κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Ρωμαίων, ἀλλὰ εἶχε μιὰ φροντισμένη θρησκευτικὴ μόρφωσι. Λατρεύει τὴ μουσικὴ καὶ τὴν ποίησι, ποὺ ἁπλοποιοῦν τόσο γοητευτικὰ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ κι' ἀνοίγουν τὶς καρδιὲς γιὰ νὰ δεχτοῦν τὴν ἀγάπη. Στὰ εἴκοσι χρόνια του ὁ Ἰωακείμ, νοιώθει ἕνα βαθὺ αἴσθημα γιὰ τὴν Ἄννα ποὺ εἶναι μιὰ γλυκομίλητη κοπέλλα.

Γεννήθηκε στὴ Μαρά, μέσα στὴν ἔρημο, μὰ ἡ οἰκογένειά της εἶχε ἐγκατασταθῆ στὴν Ἱερουσαλήμ. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο ἀρραβῶνα, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωακείμ παντρεύτηκαν μὲ τὶς εὐχὲς τῶν δικῶν τους.

Στὴν ἀρχή, τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἔζησε μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς Ἄννας.

Μὰ κάποτε, οἱ γέροι πέθαναν καὶ τὸ ἀγαπημένο ἀντρόγυνο κληρονόμησε ἕνα σπίτι μὲ μερικὰ χτήματα στὴ Ναζαρὲτ καὶ τὸ φτωχικὸ σπιτάκι τῆς Ἱερουσαλήμ, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ ναό. Τὰ δωμάτια ἦταν σκαμμένα στὸ βράχο. Ἀπὸ τὰ στενὰ παράθυρα φαινόταν ἡ ξερὴ κοίτη τοῦ ποταμοῦ Κεδρῶνα. Τὸ πρῶτο δωμάτιο φωτιζόταν ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ ἔβλεπε σ' ἕνα μικρὸ κῆπο, φυτεμένο μὲ δάφνες.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωακείμ δεχόντουσαν τὴ Μαρία, τὴ νεαρὴ σύζυγο τοῦ ἐξαδέλφου τους Κλεόφα καὶ πότε - πότε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ζαχαρία, ποὺ εἶχε πάρει γυναίκα του τὴν ἀνεψιά τους Ἐλισάβετ. Λίγα χρόνια νεώτερος ἀπὸ τὸν Ἰωακείμ, ὁ εὐγενικὸς αὐτὸς νέος, ἦταν ὁ μοναδικὸς φίλος του.

Τὰ λίγα εἰσοδήματά τους, τὰ μοίραζαν σὲ τρία μέρη καὶ τὰ τρία τὰ δίναν στοὺς φτωχοὺς καὶ στὸ ναό. Ἡ ἐκούσια αὐτὴ φτώχεια, δὲν θὰ λιγόστευε τὴν εὐτυχία τους, ἂν ὁ γάμος τους δὲν ἦταν ἄκαρπος. Καὶ τὴ στέρησι τῶν παιδιῶν τὴν ἔνοιωθαν μὲ μιὰ βαθειὰ πίκρα, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια. Γάμοι, ποὺ δὲν εὐλογιόντουσαν ἀπὸ τὴ γέννησι τῶν παιδιῶν, ἦταν ἀνίεροι γιὰ τοὺ- Ἰουδαίους. Οἱ δάσκαλοι τοῦ Ἰ-ού νόμου ἔλεγαν, πὼς τὴ στείρα γυναίκα ἔπρεπε νὰ τὴν παρατάη ὁ ἄντρας της. Μὰ ὁ Ἰωακείμ ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του. Δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ τὴν ἀφίση. Κι' ὁ καῦμός τους μεγάλωνε, γιατὶ ἤξεραν πὼς ὁ Μεσσίας θὰ γεν-νᾶται ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Ἰούδα κι' ὅλες οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὴ φυλὴ αὐτή, λαχταροῦσαν νὰ γίνουν μητέρες μὲ τὴν ἐλπίδα, πὼς ὁ Θεὸς κάποια ἀπὸ αὐτὲς θὰ διάλεγε γιὰ νὰ γίνη τὸ θαῦμα ποὺ προέλεγαν οἱ προφῆτες.

Ὡστόσο ἡ Ἄννα εἶχε ἀπελπιστῆ. Εἶχε περάσει πιὰ τὴν ἡλικία, ποὺ κάνουν παιδιὰ οἱ γυναῖκες. Μὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτοὶ ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν ἀτυχία. Ὁ ἴδ-ος καῦμὸς βασάνιζε τὸν Ζαχαρία καὶ τὴν Ἐλισάβετ.

Νὰ ὅμως ποὺ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ζευγάρια δὲν ἔπαψαν ποτέ, μέσα στὴν εὐσέβειά τους, νὰ στηρίζουν τὶς ἐλπίδες τους στὸ Θεό. Μὲ τὶς προσευχές, μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὶς ἐλεημοσύνες των, προσπαθοῦσαν νὰ τραβήξουν τὴ συμπάθεια τοῦ. Ἰεχωβᾶ, νὰ εὐλογήση τὸ γάμο τους μ' ἕνα παιδί. Καὶ τὸ παιδί αὐτό, ἔδωσαν τὴν ὑπόσχεσι νὰ τοῦ τὸ ἀφιερώσουν. Μὰ ὁ Ἰεχωβᾶ δὲν φαινόταν νὰ συγκινῆται.

Δὲν πέρασε ὅστόσο πολὺς καιρός, κι' ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανένας, ἡ Ἄννα ἔνοιωσε στὰ σπλάχνα της ἕνα παράξενο σκίρτημα. Ἦταν τὸ γλυκὸ μήνυμα τοῦ παιδιοῦ.

— Ἰωακείμ! φώναξε μὲ δακρυσμένα μάτια στὸν ἄντρα της. Δόξα νἄχη ὁ Ὕψιστος! Ἐκεῖνο ποὺ ζητήσαμε μᾶς ἔδωσε!

Καὶ κλάψανε κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴ χαρά τους. Ἕνα φθινοπωρινὸ πρωῒ ἡ Ἄννα ἔφερε στὸν κόσμο μιὰ ὁμορφη κόρη. Τὸ σπίτι τοῦ Ἰωακείμ ἔγινε προσκύνημα. Φίλοι καὶ συγγενεῖς ἐρχόντουσαν νὰ θαυμάσουν τὸ μωρὸ καὶ νὰ συγχαροῦν τοὺς εὐτυχισμένους γονεῖς.

Δεκαπέντε μέρες, μετὰ τὴ γέννησι, γιορτάστηκε ἡ βάπτισι τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ὀνόμασαν Μαρία, ποὺ σημαίνει «Δέσποινα» γιὰ τοὺς Σύρους, «ἀγαπημένη» γιὰ τοὺς Αἰγυπτίους, «Παντοδύναμη ἡ Ἀστέρι τῆς θάλασσας» γιὰ τοὺς Ἰουδαίους. Γιὰ τὸ λαὸ ὅμως τ' ὄνομα αὐτὸ θύμιζε τ' ὄνομα τοῦ ἐξαίσιου μύρου, τοῦ πιὸ πολύτιμου ἀρώματος, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἱερεῖς στὸ ναό.

Η ΑΦΙΕΡΩΣΙ

Ἡ Μαρία μεγάλωνε. Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωακείμ ἀποροῦσαν κάθε μέρα γιὰ τὶς ἀσυνήθιστες χάρες ποὺ φανέρωνε τὸ παιδί τους.

— Τί παράξενο, ἔλεγε ὁ Ἰωακείμ συλλογισμένος. Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἔχει μέσα του κάτι τὸ θεῖο, κάτι ὑπερφυσικό. Δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κρατήσουμε.

Καὶ θυμήθηκαν τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχαν δώσει στὸ Θεό, νὰ τοῦ τὸ ἀφιερώσουν. Γι' αὐτὸ μόλις ἡ Μαρία ἄρχισε νὰ περπατάη, ἡ μητέρα της τὴν πήγαινε στὸ ναὸ καὶ τὴ μυοῦσε στὶς λειτουργίες.

Μιὰ μέρα ἡ μικρὴ τοὺς εἶπε μέσα στὴ συναγωγή:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σπίτι μου!

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωακείμ δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυά τους. Τόξεραν πὼς κάποτε θὰ τὴν ἀποχωριζόντουσαν, μὰ δὲν περίμεναν τόσο γρήγορα.

— Εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸν προορισμό μου, πρόσθεσε. Γιατί κλαῖτε;

Οἱ ἀρχαῖοι Ἰσραηλῖτες συνήθιζαν νὰ στέλνουν ὡρισμένο διάστημα τὰ παιδιά τους στὸ ναό. Μὰ ἡ παιδικὴ αὐτὴ διακονία δὲν κρατοῦσε παρὰ μερικοὺς μῆνες. Ἡ ἑφτάχρονη ὅμως Μαρία ζήτησε νὰ τὴν ἀφιερώσουν γιὰ δέκα ὁλόκληρα χρόνια.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ μικρὴ οἰκογένεια κατοικοῦσε στὸ σπίτι ποὺ εἶχε στὴ Ναζαρέτ. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωακείμ ἔστειλε μήνυμα στὸν Ζαχαρία ποὺ ἦταν στὴν Ἱερουσαλήμ, νὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς Ἱερεῖς τοῦ μεγάλου ναοῦ. Κι' ὅταν ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε πὼς ὡρίστηκε κι' ὅλας ἡ ἡμέρα τῆς ἀφιερώσεως, οἱ ἡλικιωμένοι σύζυγοι ξεκίνησαν μὲ τὴ Μαρία γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Τὸ ταξίδι κράτησε τέσσερες μέρες.

Ὅταν ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωακείμ ἀντίκρυσαν μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὴν ἱερὴ πόλι, σύμφωνα μὲ τὴν παλιὰ συνήθεια φώναξαν:

— Χαῖρε Ἱερουσαλήμ, ἁγία Σιών!...

Φτάνοντας στὴν ἁγία πολιτεία λούστηκαν στὴ στέρνα τῆς Βηθεσδά. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἤρθαν νὰ τοὺς προϋπαντήσουν ἡ Ἐλισάβετ καὶ ὁ Ζαχαρίας.

Ὕστερα ἡ μικρὴ συνοδεία μπῆκε σ' ἕνα ξύλινο πανδοχεῖο, ποὺ εἶχε στηθῆ ἐκεῖνες τὶς μέρες γιὰ χάρι τῶν προσκυνητῶν. Ἐκεῖ κάθησαν περιμένοντας τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Κι' ὅταν τέλος, οἱ ἀργυρὲς σάλπιγγες ἄρχισαν νὰ σημαίνουν τὴν ἑσπερινὴ θυσία, πρῶτος σηκώθηκε ὁ Ἰωακείμ καὶ φόρεσε τὸ λειτουργικὸ του μανδύα γιὰ νὰ μεταφέρη τὴ θυσία του στὸ ναό. Ἦταν τρεῖς ταῦροι, κι' ἕνα ἀσκὶ κρασί. Ἡ Ἄννα πέρασε στὴ Μαρία τὸ μενεξεδένιο χιτῶνα τῶν τελετῶν καὶ πάνω στὸ κεφάλι της ἔρριξε ἕνα λευκὸ πέπλο.

Ὁ ναὸς ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ προσκυνητές. Γέροι λευῖτες μὲ λευκὰ ἅμφια προχωροῦσαν πρὸς τὸ βωμό. Ὅλοι τους εἶχαν μακρυὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά τους ἔπεφταν στοὺς ὤμους τους.

Στὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ προαυλίου ἦταν ἀραδιασμένα μερικὰ χαμηλὰ κελλιὰ μὲ στενὰ παράθυρα. Ἐκεῖ θᾶμενε ἡ Μαρία, μαζὶ μὲ τὰ ἀ-ορφανὰ παιδιά, τὶς εὐσεβεῖς χῆρες καὶ τὶς γυναῖκες τῶν Ἱερέων.

Ὅταν οἱ λευῖτες πέρασαν τὴν τελευταία πύλη, σταμάτησαν κι' ἔβγαλαν τὰ σανδάλια τους. Μὲ γυμνὰ πόδια πέρασαν τὸν νάρθηκα τῶν ἐ-ξαγνισθέντων Ἰουδαίων καὶ ὕστερα ἀνέβηκαν μερικὰ σκαλιά. Ἦταν τὸ Ἱερὸ τοῦ ναοῦ, ὅπου μονάχα οἱ Ἱερεῖς, καὶ μερικοὶ λευῖτες, εἶχαν ἐλεύθερη εἴσοδο. Ἐκεῖ ἦταν στημένος ὁ βωμὸς ὅπου πρόσφεραν τὶς θυσίες, ἐνῶ τ' ἀφιερωμένα παιδιά, ντυμένα κατάλευκα ἔπαιζαν αὐλοὺς κι' ἔψελναν θρησκευτικοὺς ὕμνους μὲ ὑπόκρουσι ἅρπας.

Ἡ θεία λειτουργία τέλειωσε. Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγη. Στὴν περιοχὴ τῆς αὐλῆς, ποὺ ἦταν προωρισμένη γιὰ τὶς γυναῖκες, εἶχαν μείνει μονάχα ἡ Ἄννα, ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἡ Μαρία, τριγυρισμένες ἀπὸ μερικὲς κοπέλλες, ποὺ κρατοῦσαν ἀναμμένες δᾶδες.

Ἡ τελετὴ ποὺ ἀκολούθησε ἦταν ἁπλὴ μὲ πολὺ λίγους μάρτυρες.

Ὁ Ζαχαρίας χρησίμευσε γιὰ ὁδηγός. Πίσω του ἐρχόταν ὁ Ἰωακείμ καὶ οἱ εὐσεβεῖς γυναῖκες, ποὺ θὰ παίρνανε κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τους τὸ παιδί, ποὺ πήγαινε στὴ νέα του κατοικία. Ἡ συνοδεία φτάνει μπροστὰ στὰ ἀρ-μαρένια σκαλοπάτια. Στὸ κεφαλόσκαλο στέκεται ὁ μέγας Ἱερέας, ποὺ πρόσφερε πρὶν ἀπὸ λίγο τὴ θυσία. Ἡ Μαρία νοιώθει τὴ μεγάλη στιγμὴ ποὺ τὴν περιμένει. Ρίχνει ἕνα ὁλέμμα συμπόνια στοὺς γονεῖς της κι' ἡ καρδιά της σπαράζει.

Μὰ ὅλες οἱ αὐτὲς οἱ θλίψεις, δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ στὴ μεγάλη χαρά της γιὰ τὴν ἀφιέρωσί της στὸ ναό, ποὺ θὰ τὴν ἔφερεν πιὸ κοντὰ στὸ Θεό.

Ἡ Ἄννα καὶ ὁ Ἰωακείμ προσπαθοῦσαν νὰ τὴ βοηθήσουν. Μὰ μόλις ἔκαναν ν' ἁπλώσουν τὰ χέρια τους, ἔπεφταν παράλυτα. Ἀποσβολωμένοι

"Οταν ἡ Μαρία ἔφτασε στὸ κεφαλόσκαλο ὁ μέγας ἱερέας τὴν εὐλόγησε.

ἀπὸ τὸ φόβο τους, στεκόντουσαν ἀκίνητοι στὰ πρῶτα σκαλά.

Ἡ μικρὴ Μαρία προχωροῦσε μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ εὔκολο, χωρὶς νὰ κάνη καμμιὰ προσπάθεια. Ὅταν ἔφτασε στὸ κεφαλόσκαλο, ὁ μέγας ἱερέας τὴν εὐλόγησε. Ἀπὸ τὸ χέρι του, ἡ Μαρία πῆρε ἕνα ἀναμμένο δαδὶ καὶ ἐξαφανίστηκε στὸ βάθος τοῦ ναοῦ,, μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες, ποὺ τὴ συνόδευαν. Τότε οἱ λευῖτες μὲ τὰ λευκὰ ἄμφια μαζεύτηκαν πάλι στὸ νάρθηκα τοῦ ναοῦ. Καὶ ἡ μυσταγωγία τῆς ἀφιερώσεως συνεχίστηκε μὲ προσευχές, μουσικὴ καὶ θυσίες.

Ἔπειτα, ὅλα τελείωσαν. Οἱ θλιμένοι γονεῖς ἔσυραν βαρειὰ τὰ βήματά τους γιὰ νὰ γυρίσουν πάλι μόνοι στὸ ἔρημο σπίτι τους. Εἶχαν τὸ προαίσθημα πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπαν τὴ Μαρία.

ΟΡΦΑΝΗ

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα πέθαναν. Ἡ Μαρία ἔμεινε μόνη στὸν κόσμο. Ἡ καρδιά της πόνεσε ποὺ ἔχασε τοὺς γονεῖς της.

Τότε ὁ γέρο Συμεὼν τῆς εἶπε:

— Παιδί μου, δὲν γεννηθήκαμε γιὰ νὰ χαιρόμαστε, ἀλλὰ γιὰ νὰ πονοῦμε. Καὶ νὰ ξέρης πὼς μιὰ μικρὴ καρδιὰ μπορεῖ νὰ κλείση τὸν πόνο ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τότε ἡ Μαρία δὲν ξανάκλαψε. Καὶ νὰ ποὺ οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια κύλησαν κι' εἶχε ἔρθει ὁ καιρὸς ν' ἀφίση τὸ ναό. Ἡ ἐνδέκατη ἐπέτειος τῆς ἀφιερώσεώς της στὴ διακονία τοῦ Θεοῦ συμπληρώθηκε. Ὁ νόμος δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ μείνη περισσότερο. Ἦταν πιὰ σωστὴ γυναίκα, μιὰ κοπέλλα δεκαεννιὰ χρόνων, ποὺ βρισκόταν σὲ ὥρα γάμου. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἐμποδίση μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸ ἱερὸ καθῆκον τοῦ γάμου.

Ὡστόσο, πρὶν νὰ τὴ λύσουν ἀπὸ τὸν ὅρκο τῆς ἀφιερώσεως, ἡ Μαρία ἔπρεπε νὰ νηστέψη σαράντα μέρες καὶ νὰ προσεύχεται.

Κατόπιν εἶχε γονατίσει μπροστὰ στὸ βωμὸ καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἕνας ἱερεὺς ἔσφαζε ἕναν κριό, ἕνας ἄλλος, κρατώντας ἕνα μεγάλο ψαλίδι, τῆς ἔκοψε σύρριζα τὰ μαλλιά.

Κι' ἔτσι τελείωσε ἡ τελετὴ τῆς ἀποδεσμεύσεώς της ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ Μαρία ξαναπῆρε τὴν ἐλευθερία της. Τῆς ἔδωσαν νὰ πιῆ κρασί, ποὺ ὥς τότε τὰ χείλη της δὲν τὸ εἶχαν δοκιμάσει.

Ἔπειτα βγῆκε ἔξω στὸ προαύλιο. Ἡ Μαρία εἶχε μείνει ὀρφανή. Δὲν εἶχε πιὰ οἰκογένεια γιὰ νὰ τὴν παραλάβη. Γι' αὐτὸ οἱ ἱερεῖς τῆς παραχώρησαν μέσα στὸ ναὸ ἕνα δωμάτιο. Ἐκεῖ θἄμενε ὥς τὴ μέρα τοῦ γάμου της.

Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ἡ διαμονὴ τῆς Μαρίας μέσα στὸ ναὸ δὲν τὴν ὑποχρέωνε νὰ ἀκολουθῆ τοὺς κανονισμούς. Ἦταν ἐλεύθερη νὰ πηγαίνη ὅποτε ἤθελε στὴν πόλι. Μὰ ἡ Μαρία ἔβγαινε μονάχα γιὰ νὰ βλέπη τοὺς στενοὺς συγγενεῖς της. Ἡ ζωὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ δὲν τὴν τραβοῦσε. Μὰ ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ. Οἱ ἱερεῖς μάλιστα φρόντιζαν κιόλας νὰ τῆς βροῦν τὸν κατάλληλο σύζυγο. Ἡ Μαρία ἔπρεπε νὰ ὑποταχτῆ στὸ νόμο καὶ ὁ νόμος ἦταν αὐστηρός. Κι' ὅμως ἐκείνη ἤθελε νὰ μείνη ἁγνὴ σ' ὅλη της τὴ ζωή. Καὶ παρακαλοῦσε μὲ δάκρυα τὸ Θεὸ νὰ τὴν εὐσπλαχνιστῆ. Μονάχα αὐτὸς μποροῦσε νὰ τὴ σώση. Καὶ τότε μιὰ ἐλπίδα ἔζωσε τὴν καρδιά της: Ἴσως ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες τῆς φυλῆς της, νὰ βρισκόταν κανένας ἀνώτερος ἄνθρωπος, ἱκανὸς νὰ σεβαστῆ τὸν κρυφό πόθο τῆς καρδιᾶς της καὰ νὰ τὴν ἀφίση κάτω ἀπὸ τὰ πέπλα τοῦ γάμου, νὰ μείνη πιστὴ στὸν ὅρκο τῆς ἁγνότητός της.

Ἕνα δειλινὸ πῆγε στὸ δωμάτιό της ὁ Ζαχαρίας.

— Μαρία, τῆς εἶπε συγκινημένος, σοῦ φέρνω μιὰ καλὴ εἴδησι.

— Τί εἴδησι; ρώτησε ἐκείνη μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Βρέθηκε ὁ κατάλληλος σύζυγος γιὰ σένα.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε μ' ἀγωνία ἡ Μαρία.

— Ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κλεώπα.

Ἔνοιωσε τὸ στῆθος της ν' ἀνεβοκατεβαίνη. Ἡ καρδιά της πήγαινε νὰ σπάση.

—Καὶ τί λένε οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι; ψιθύρισε, προσπαθώντας νὰ βρῆ κανένα ἐμπόδιο.

— Ὅλοι εἶναι σύμφωνοι καὶ πάνω ἀπ' ὅλους ὁ Συμεών.

Ἡ Μαρία ἔσκυψε τὸ κεφάλι της.

— Ἂς γίνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶπε ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

— Μαρία, μὴ κλαῖς. Ὁ Ἰωσὴφ εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Ἐκτὸς ποὺ εἶναι ἀπόγονος τῶν παλιῶν μας βασιλιάδων, εἶναι κι' ὁ πιὸ ἅγιος καὶ ὁ πιὸ εὐσεβὴς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄντρες τῆς φυλῆς μας.

— Εἶναι, λοιπόν, τόσο εὐσεβής; ρώτησε ἡ Μαρία.

Κι' ἡ χαρὰ ἔλαμψε μέσα στὰ δάκρυά της.

— Ναί, εἶναι ἅγιος ἄνθρωπος.

Πραγματικά, ὁ φτωχὸς μαραγκός, ποὺ ἔτρεχε στὶς φλέβες του αἷμα βασιλικό, ἦταν ὁ πιὸ σεμνὸς καὶ ὁ πιὸ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος τῆς Ἰουδαίας. Ὁ Ἰωσὴφ ἦταν ἁγνὸς στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή. Γι' αὐτὸ στὰ σαράντα του χρόνια ἦταν ἀκόμα ἀνύπαντρος.

Ὅταν ὁ γέρος Συμεὼν τοὔκανε τὴν πρότασι νὰ παντρευτῆ τὴ Μαρία, ὁ Ἰωσὴφ ἔμεινε σὰν κεραυνωμένος.

— Ἐγώ, τραύλισε, ἐγὼ ὁ ταπεινός, ὁ φτωχός, νὰ πάρω μιὰ κοπέλλα τόσο ὄμορφη, μὰ καὶ τόσο μικρή, ποὺ θὰ εἶναι σχεδὸν παιδί μου;

— Ναί, τοῦ εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ σεβάσμιος γέροντας, θὰ τὴν πάρης, γιατὶ εἶναι θέλημα Θεοῦ. Ἐσένα διάλεξε ὁ Κύριος, γιὰ νὰ ἐκτελέση τὸ μυστικό θέλημά του. Μοῦ τὸ φανέρωσε στὴ θυσία ποὺ ἔκανα προχτὲς στὸ ναό...

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Οἱ συνήθειες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπαιτοῦσαν μακρὲς συνεννοήσεις ἀνάμεσα στοὺς συγγενεῖς τῶν μελλονύμφων, πρὶν οἱ δύο νέοι συναντηθοῦν. Ἔπρεπε ὅλα νὰ κανονιστοῦν στὴν ἐντέλεια. Ἡ ἀμοιβαία ὑπόσχεσι ποὺ ἔδιναν στὸν ἀρραβῶνα, ἦταν ἐξ ἴσου ἱερὴ καὶ ἀπαραβίαστη, ὅσο καὶ ὁ ὅρκος τοῦ γάμου.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ χειμῶνα ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Ἡ Μαρία τὄχε πάρει πιὰ ἀπόφασι κι' εἶχε ἀφίσει ὅλες τὶς ἐλπίδες της στὸ Θεό. Ἔτσι μιὰ ἡλιόλουστη δεκεμβριανὴ μέρα, ὡρίστηκαν οἱ ἀρραβῶνες στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία.

Ὁ μνηστῆρας φόρεσε ἕνα μακρὺ ἄσπρο χιτῶνα κι' ἄλειψε τὰ μαλλιά του μὲ ἀρωματισμένο λάδι. Κάτω ἀπὸ τὸ καθαρὸ ροῦχο του, διακρινόταν τὸ γερὸ κορμί του, συνηθισμένο στὴν τραχειὰ δουλειὰ τοῦ μαραγκοῦ. Τὰ μισοασπρισμένα μαλλιά του, ἔδειχναν πὼς εἶχε περάσει τὴν πρώτη νεότητα κι' εἶχε πατήσει τὰ σαράντα. Τί συμπαθητικὸς ποὺ ἦταν! Τὰ γαλανὰ μάτια του χαμογελοῦσαν κι' οἱ τρόποι του ἦταν ἁπλοὶ καὶ μετρημένοι. Ἦταν λιγομίλητος, μὰ ὅταν ἄνοιγε τὸ στόμα του, τὰ λίγα λόγια, ποὺ ἔλεγε ἦταν πάντα ἐγκάρδια καὶ εἰλικρινῆ.

Ὁ Ζαχαρίας καὶ οἱ ἄλλοι ἱερεῖς φρόντισαν νὰ δώσουν κάποιο μεγαλεῖο στὴ γιορτή. Τὸ σπίτι ἦταν περιποιημένο κι' ἀνθοστολισμένο. Ἡ Μαρία δὲν ἔπρεπε νὰ πικραθῆ μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν μόνη καὶ ὀρφανή. Στοὺς ἀρραβῶνες προσκλήθηκαν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς στενοὺς συγγενεῖς, ὁ Κλεόφας, ὁ Ἀλφαῖος κι' ἕνας ἄλλος ἐξάδελφος ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. Ἐπίσης ὅλοι οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ καὶ ὁ διδάσκαλοι τοῦ ἱεροῦ νόμου μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸ γέρο Συμεών. Ἦρθαν ἐπίσης μὲ μῦρα καὶ οἱ ἱερὲς παρθένες τοῦ ναοῦ.

Ὁ Ἰωσὴφ δὲν εἶχε ἀκόμα γνωρίσει τὴ Μαρία. Τὴν εἶχε δῆ σὰ σκιὰ μιὰ μέρα στὸ ναό, μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες κοπέλλες, σκεπασμένη μὲ τὰ μακρυὰ πέπλα της. Μὲ τὴ σκέψι πὼς σὲ λίγο θ' ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Μαρία, στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία, μὲ τὸ πρόσωπο ἀκάλυπτο, ἔνοιωσε ἕνα κρυφὸ φόβο.

Πραγματικά, ἡ στιγμὴ τῆς συναντήσεώς τους ἦταν συγκινητική. Ἡ καρδιὰ τοῦ ἅγιου αὐτοῦ ἀνθρώπου ἔτρεμε ἀπὸ ἕναν ἀνέκφραστο θαυμασμό. Ἡ ἀπόκοσμη ὀμορφιᾶς τῆς νέας, ποὺ τὸν περίμενε δειλὴ καὶ σεμνή, ξεπερνοῦσε κάθε προσδοκία. Κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ Ἰωσὴφ ἀγάπησε τὴ Μαρία, μ' ἕνα ἁγνὸ αἴσθημα. Τίποτα δὲν τοῦ φαινόταν πιὸ ἰδανικό, ἀπὸ τοῦ ν' ἀφιερώση τὴ ζωή του στὴ λατρεία τῆς ἄχραντης αὐτῆς παρθένας, ποὺ τοῦ ἐμπιστευόντουσαν ὁ Θεὸς καὶ οἱ πιστοὶ λειτουργοί του.

Ἡ Μαρία τὸν κρυφοκύτταξε καὶ μάντεψε ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ πρόσωπό του τὴν ἁγνότητα τῶν αἰσθημάτων του. Τί ὡραῖος ποὺ ἦταν! Ἀπὸ τὰ φωτεινὰ μάτια της κύλησαν δυὸ δάκρυα. Ἦταν τὸ μῦρο τῆς εὐχαριστίας στὸν Κύριο γιὰ τὴν ἐκλογή Του. Κι' ἀμέσως ἔνοιωσε στὴν καρδιά της μιὰ συμπάθεια γιὰ τὸν ἄδολο αὐτὸν ἄντρα. Ἦταν ἕτοιμη νὰ τοῦ ἐμπιστευτῆ τὸν ἑαυτό της χωρὶς φόβο. Καὶ τότε ἔγινε κάτι ἀπροσδόκητο.

Πρὶν σκύψη νὰ τὴν παρακαλέση ὁ Ἰωσὴφ νὰ γίνη γυναίκα του, ἡ Μαρία τὸν πλησίασε μὲ θάρρος καὶ τοῦ ἅπλωσε τὸ λεπτό, χέρι της γιὰ νὰ τῆς περάση τὸν ἀρραβῶνα.

Ὁ γέρο Συμεὼν χαμογέλασε. Εὐλόγησε τοὺς ἀρραβωνιασμένους, εἶπε μερικὲς εὐχὲς κι' ὕστερα τοὺς ἄφισε μόνους. Ἡ τελετὴ τελείωσε. Οἱ μελλόνυμφοι μποροῦσαν τώρα νὰ μιλήσουν μεταξύ τους γιὰ νὰ στερεωθῆ καὶ μὲ τὴν προσωπική του ἐπαφή, ἡ συμφωνημένη ἀφοσίωσι.

Ὁ Ἰωσήφ, πῆρε τὴ Μαρία ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγῆκαν στὸν κῆπο. Ἦταν ἕνα ὄμορφο δειλινό.

— Μαρία, τῆς εἶπε ὁ Ἰωσήφ, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι. Νοιώθω κιόλας γιὰ σένα κάτι ἀνέκφραστο. Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ζῶ στὸν κόσμο αὐτό, ἀλλὰ μέσα σὲ ὄνειρο. Ἂν αὐτὸ λέγεται ἀγάπη, πίστεψέ με Μαρία, πὼς σ' ἀγαπῶ. Φοβᾶμαι ὅμως πὼς εἶμαι ἀνάξιός σου. Θὰ μπορέσω τάχα μὲ τὴ λατρεία μου νὰ πλησιάσω τὴν τελειότητά σου; Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ μυστικός μου πόθος.

Ἡ Μαρία συγκινημένη τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ἰωσήφ. Εἶσαι ὁ παράκλητος ἄντρας, ποὺ μοῦ ἔστειλε ὁ Θεός.

Καὶ τοῦ ἐμπιστεύτηκε χωρὶς φόβο τὴν κρυφή ἐπιθυμία της νὰ μείνη ἁγνή.

— Ἂς μείνη ἀτάραχη ἡ ἡ καρδιά σου, Μαρία, τῆς εἶπε, γιατὶ τὸ θέλημά σου εἶναι καὶ δικό μου θέλημα. Σοῦ ὁρκίζομαι...

Τώρα πιὰ τίποτα δὲν τοὺς χώριζε μπροστὰ στὸ Θεό. Οἱ ψυχές τους ἑνώθηκαν μ' ἕνα θεῖο

Σὲ λίγο ἕνα πλῆθος κόσμου ἄρχισε νὰ φτάνη στὸ κατάφωτο σπήλαιο τοῦ θαύματος...

αἴσθημα, πάνω ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες καὶ τὰ πάθη.

Στὸ μεταξὺ εἶχε βραδυάσει. Ἕνα πορφυρό, ὁλόγιομο φεγγάρι ὑψώθηκε πάνω ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ εἶχαν ἑτοιμάσει πλούσιο τὸ γεῦμα τῶν ἀρραβώνων. Οἱ δυὸ μνηστευμένοι ἤπιαν ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτῆρι κρασί κι' ἀνάγγειλαν ἐπίσημα τὴν ὁριστική τους συγκατάθεσι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνῆκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον κι' ὅλοι τοὺς γιόρταζαν σὰν ἀληθινοὺς συζύγους.

Ὅλοι ἦταν εὔθυμοι καὶ χαρούμενοι. Στὸ τέλος τοῦ δείπνου μὲ τὶς εὐχὲς τῶν συγγενῶν καὶ τὶς εὐλογίες τῶν ἱερέων, οἱ μελλόνυμφοι ὑπόγραψαν τὸ συμβόλαιο τῆς μνηστείας.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσὴφ θὰ ζοῦσαν χωριστὰ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Ἦταν μιὰ δοκιμασία θεσπισμένη ἀπὸ τὸ νόμο. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ μελλόνυμφοι ἔπρεπε νἆναι καθαροὶ κι' ἀμόλυντοι.

Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἰωσὴφ θὰ γύριζε στὴ Ναζαρέτ, ὅπου εἶχε τὸ ἐργαστήριό του. Ἡ Μαρία θἄμενε στὸ σπίτι τοῦ κηδεμόνα της. Ὡστόσο, ἡ ζωὴ δὲν τὴν τρόμαζε. Ἦταν εὐτυχισμένη καὶ γεμάτη ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον.

ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

Βαρειὰ σύννεφα σωρεύτηκαν στὸν οὐρανὸ τῆς Παλαιστίνης. Ὁ λαὸς ἦταν ἀνάστατος ἀπὸ τὶς διαδόσεις, ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Ὅλοι ἔλεγαν πὼς οἱ Ρωμαῖοι ἑτοίμαζαν μιὰ ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ, γιὰ νὰ μὴ μπορῆ κανεὶς νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴ βαρειὰ φορολογία. Ἔλεγαν ἀκόμη πὼς ὅλοι θὰ ὑποχρεωνόντουσαν νὰ δώσουν ὅρκο πίστεως στὸν αὐτοκράτορα.

Τὰ μέτρα αὐτὰ ποὺ ἀποδείχτηκαν ἀληθινά, ξύπνησαν τὸ μῖσος τῶν Ἑβραίων κατὰ τῶν κατακτητῶν. Οἱ ἱερεῖς ἔρριχναν λίθους ἀναθέματος. Οἱ Φαρισαῖοι φώναζαν μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο,, πὼς δὲν θὰ ὑπάκουγαν. Κι' ὁ λαὸς ξεσηκωμένος ἀπὸ τοὺς δημαγωγοὺς ἀπειλοῦσε ἐξέγερσι. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἡφαίστειο ὁ Ἡρώδης τἄχε χαμένα.

Ὁ Ἰωσὴφ καὶ οἱ ἐξάδελφοι τῆς Μαρίας, προβλέποντας τὶς ταραχές, ποὺ θὰ ξεσποῦσαν στὴν πρωτεύουσα, ἔστειλαν μήνυμα στὸ Ζαχαρία νὰ στείλη τὸ ταχύτερο τὴν κόρη στὴ Ναζαρέτ. Σ' αὐτὸ συμφώνησε καὶ ὁ γέρος Συμεών. Ἔτσι ἡ Μαρία ἀποφάσισε νὰ συντομέψη τὴν προθεσμία τοῦ γάμου καὶ νὰ πάη στὴν ἥσυχη ἐκείνη γωνιὰ τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Κλεόφας, ὁ καλός της ἐξάδελφος, ποὺ θὰ τὴ φιλοξενοῦσε, ἦρθε νὰ τὴν πάρη ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Τὸ ταξίδι ἦταν ἤρεμο κι' εὐχάριστο. Ἡ Ναζαρέτ, ἕνα μικρὸ χωριὸ ἦταν πνιγμένη μέσα στὰ λουλούδια.

Ἡ Μαρία ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι τοῦ Κλεόφα καὶ μοιραζόταν μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες τὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ. Πήγαινε συχνὰ καὶ στὴ συναγωγὴ καὶ βοηθοῦσε.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἰωσήφ, κάθε βράδυ, μόλις ἔκλεινε τὸ ἐργαστῆρι του, πήγαινε στὸ σπίτι τοῦ Κλεόφα καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἔβλεπε καὶ τὴ μνηστή του. Ἐκεῖ τὰ χειμωνιάτικα βράδυα, γύρω ἀπὸ τ' ἀναμμένο τζάκι, συζητοῦσαν καὶ σχολίοζαν τὶς εἰδήσεις, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Τί θἄπρεπε νὰ κάνουν τώρα μπροστὰ στὸ φοβερὸ δίλημμα; Νὰ δώσουν ἢ ν' ἀρνηθοῦν τὸν ὅρκο πίστεως στὸν αὐτοκράτορα τῶν Ρωμαίων;

Ὡστόσο, κανεὶς ἀκόμη δὲν τολμοῦσε νὰ πάρη μιὰ θετικὴ ἀπόφασι.

Ὁ Ἰωσὴφ διηγόταν στὴ Μαρία, μὲ τὴ σιγανὴ φωνή του, τοὺς κόπους τῆς μέρας. Δούλευε σκληρὰ τὸν τελευταῖο καιρό, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση κάποια ἄνεσι στὴ γυναίκα, ποὺ ἀγαποῦσε.

— Μὴ φοβᾶσαι, Ἰωσήφ, ὅλα θὰ πᾶνε καλά, τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Τὰ ἀγαθὰ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ σ' ἐκεῖνα ποὺ μᾶς δίνει ὁ Θεός.

Κι' αὐτὸ τὸ θεῖο χαμόγελο μαζὶ μὲ τὶς συμβουλές της, ἔκαναν τὸν Ἰωσὴφ τὸν πλουσιώτερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

Ἕνα βράδυ, οἱ δυὸ μελλόνυμφοι συζήτησαν γιὰ τὸ γάμο τους καὶ κανόνισαν τὴ μέρα ποὺ θὰ γινόταν. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ τὶς γιορτὲς τοῦ Πουρίμ, ἕνα ἥσυχο ἀνοιξιάτικο βράδυ, ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία παντρεύτηκαν μὲ μιὰ ἁπλή, ἀλλὰ συγκινητικὴ τελετή.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἤρεμα στὸ φτωχικὸ σπιτάκι τῆς Ναζαρέτ. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἦταν εὐτυχισμένοι. Ὁ Ἰωσὴφ ἦταν πραγματικὰ ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος. Ὄχι μονάχα κράτησε τὸν ὅρκο του, ἀλλὰ στάθηκε πολὺ πιὸ ἀνώτερος ἀπ' ὅ,τι περίμενε ἡ γυναίκα του.

Μὰ ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἔφτασε στὴν ἀποθέωσί της μ' ἕνα ἐξαιρετικὸ γεγονός. Μιὰ ἡλιόλουστη ἀπριλιάτικη μέρα, ἡ Μαρία βγῆκε μιὰ στιγμὴ στὸ μικρὸ κῆπο τοῦ σπιτιοῦ, ὅταν ξαφνικά, παρουσιάστηκε μπροστά της ἕνας ὡραῖος νέος μ' ἀστραφτερὴ στολή.

— Μαρία! τῆς εἶπε γελαστός. Σοῦ φέρνω μιὰ μεγάλη εἴδησι.

Ἐκείνη νόμισε πὼς ἦταν κανένας ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

— Ἔμπα μέσα, ξένε, νὰ μὴ μᾶς ἀκούση κανείς... τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ νέος ἔσκυψε κάτω ἀπὸ τὴ χαμηλὴ πόρτα καὶ μπῆκε στὸ φτωχικὸ δωμάτιο.

— Λοιπόν, τί εἴδησι μᾶς φέρνεις; τὸν ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ Μαρία.

Ὁ νέος ζύγωσε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἀσπάστηκε στὸ μέτωπο.

— Χαῖρε, χαριτωμένη! τῆς εἶπε. Ὁ Κύριος μετὰ σοῦ!

Ἡ Μαρία χλώμιασε, ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Μὰ ποιὸς εἶσαι ξένε καὶ γιὰ ποιὸ Κύριο μοῦ μιλᾶς;

— Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία! Εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ καὶ ὁ Κύριός μου, εἶναι ὁ Κύριος τοῦ κόσμου!

Ἡ παρθένα γονάτισε. Ἦταν τόσο ταραγμένη ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια της. Τότε ὁ ἄγγελος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε:

— Σήκω εὐλογημένη, γιατὶ ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε τὴν πιὸ μεγάλη χάρι, ποὺ δόθηκε ποτὲ σὲ γυναίκα.

Καὶ καθὼς ὁ Γαβριὴλ τὴ σήκωσε, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα φτερούγισε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ἔρριξε πάνω της τὴ σκιά του.

— Χαῖρε, Μαρία, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου, γιατὶ θὰ συλλάβης στὰ σπλάχνα σου καὶ θὰ γεννήσης ἕνα γυιό, ποὺ τ' ὄνομά του θἆναι Ἰησοῦς. Καὶ ὁ γυιός αὐτὸς θὰ λαμπρύνη τὴν Οἰκουμένη, γιατὶ θἆναι γυιὸς τοῦ Ὑψίστου. Καὶ θὰ δώση σ' αὐτὸν ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τὸ θρόνο τοῦ Δαβίδ. Καὶ θὰ βασιλέψη δοξασμένος στὸν οἶκο τοῦ Ἰακὼβ καὶ ἡ βασιλεία του δὲν θἄχη τέλος

— Μὰ πὼς θὰ γίνη αὐτό; ρώτησε τρέμοντας ἡ Μαρία. Ἐγὼ δὲν γνώρισα ἄντρα!

— Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα «θέλει ἐπέλθει ἐπὶ σὲ» τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἄγγελος. Καὶ ἡ δύναμι τοῦ Ὑψίστου θὰ θαυματουργήση. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ γεννηθῆ ἀπὸ σένα θἆναι Υἱὸς τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Μαρία ἔνοιωσε μέσα της ἕνα σκίρτημα. Ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μονομιᾶς ὅλα διαλύθηκαν σὰν νἆταν ὄνειρο.

Ὅταν τὸ βράδυ γύρισε στὸ σπίτι ὁ Ἰωσὴφ κι' ἔμαθε τὸ θαῦμα ἀπὸ τὴ Μαρία, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ τρέμη:

— Θεέ μου! φώναξε. Γιατὶ νὰ δώσης σ' ἕνα τόσο ταπεινὸ ἄνθρωπο μιὰ τόσο μεγάλη χάρι;

Κι' ὅλη νύχτα προσευχόντουσαν κι' οἱ δυὸ καὶ δοξολογοῦσαν τὸν Ὕψιστο.

Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Ὁ αὐτοκράτορας Τιβέριος, βλέποντας τὴν ἀδυναμία τοῦ Ἡρώδη νὰ πραγματοποιήση τὰ νέα μέτρα, τὸν ἀντικατέστησε μὲ τὸν Κιρίνο, ποὺ εἶχε πνίξει μέσα στὸ αἷμα μιὰ ἐπανάστασι στὴν Κιλικία. Μονάχα στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἦταν ξακουσμένος σ' ὅλη τὴν Ἀνατολὴ γιὰ τὴν ἀγριότητά του, ἔσπευσαν νὰ ὑποταχθοῦν κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ Φαρισαῖοι.

Μπροστὰ στὴν ὠμὴ πραγματικότητα, κάθε ἰδέα ἀνταρσίας ἐγκαταλείφθηκε, μόλις ὁ νέος ἀντιπρόσωπος τοῦ Τιβερίου πῆρε στὰ χέρια του τὴν διοίκησι.

Ὁλόκληρη ἡ Ἱερουσαλὴμ ὑποτάχτηκε κι' ἔδωσε ὅρκο πίστεως στὸν αὐτοκράτορα. Ἡ ἀπογραφὴ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται καὶ στὶς γειτονικὲς ἐπαρχίες. Κάθε Ἰουδαῖος ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δηλώση τὴν πόλι ἢ τὸ χωριό, ποὺ γεννήθηκε.

Τὸ εὐλογημένο ζευγάρι ἑτοιμαζόταν νὰ ξεκινήση γιὰ τὴ Βηθλεέμ, ποὺ ἦταν ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς του. Ἡ μέρα, ποὺ θὰ πήγαιναν ἐκεῖ οἱ Ρωμαῖοι ἀπογραφεῖς, πλησίαζε. Ὁ δρόμος ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσε ὁ Ἰωσὴφ μὲ τὴ γυναίκα του περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡ Μαρία κατόπιν θὰ μποροῦσε νὰ γυρίση σὲ λίγες μέρες στὴ Ναζαρὲτ γιὰ νὰ γεννήση μὲ τὴν ἡσυχία της. Μὰ ἂν συνέβαινε τίποτε ξαφνικό, θἄβρισκαν καταφύγιο σὲ κανένα συγγενικό σπίτι. Κι' ὅσο καὶ νὰ ἦταν δύσκολο τὸ πρᾶγμα, ἡ Μαρία ἔνοιωθε εὐχαρίστησι μὲ τὴ σκέψι πὼς ὁ γυιός της θὰ γεννιόταν σὰν κι' αὐτήν, στὴν Ἱερουσαλήμ, κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ ναοῦ.

Ὁ Ἰωσὴφ ἔκαμνε δυὸ μπόγους τὶς ἀποσκευές τους καὶ τὶς φόρτωσε πάνω σ' ἕνα γάϊδαρο. Ἔπειτα βοήθησε τὴ Μαρία νὰ καθήση πάνω στὸ ζῶο. Ἦταν πρωΐ ἀκόμη, ὅταν ξεκίνησαν γιὰ τὴν Βηθλεέμ.

★

Ἦταν ἡ τελευταία μέρα τῆς ἀπογραφῆς στὰ περίχωρα τῆς Ἱερουσαλήμ. Οἱ δρόμοι ἦταν γεματοι ἀπὸ βοϊδάμαξες, καμήλες, γαϊδούρια. Ὁ ἕνας ἔσπρωχνε τον ἀλλο για να προσπεράση κι' ἀκουγονταν μεγαλες φωνές. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ συρφετὸ βρέθηκε καὶ τὸ φτωχὸ ζευγάρι τῆς Ναζαρετ.

Ἡ Μαρία ἦταν καθισμένη πάνω στὸ γαϊδοῦρι, ποὺ τὸ τραβοῦσε ἀπὸ τὸ καπίστρι ὁ Ἰωσηφ. Εἶχαν ἀφισει τοὺς μπόγους των στὸ σπίτι τοῦ Μπεζαθα, ὅπου λογαριαζαν νὰ γυρίσουν πρὶν νυχτώση. Ἡ Βηθλεέμ δέν ἦταν πολὺ μακρυά.

Ὡστόσο, δὲν τοὺς ἔμεναν παρὰ λίγα τρόφιμα. Κι' ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ ξεκίνησαν μὲ πολὺ λίγα χρήματα. Ἔτσι ὑποχρεώθηκαν νὰ πουλήσουν πολλὰ ἀπὸ τὰ πράγματα τους, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν φορτωμένος σύννεφα. Ἡ Μαρία ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο. Τυλιγμένη μέσα στὰ χοντρὰ μάλλινα ροῦχα της, παρακαλοῦσε τὸν Ὕψιστο νὰ τὴν προστατέψη, ὥσπου νὰ φέρη στὸν κόσμο τὸ βρέφος.

Περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὸ ναό, μόλις μπόρεσαν νὰ κάνουν μιὰ σύντομη προσευχή. Πολυς λαὸς ἦταν συναγμένος. Ὁ σκλαβωμένος αὐτὸς λαὸς ζητοῦσε βοήθεια ἀπὸ τὸ Θεό του:

— Ἰεχωβᾶ, σπλαχνίσου μας! Ἂς βγῆ ἀπὸ τὴ Σιὼν ὁ λυτρωμένος τοῦ Ἰσραήλ!

Ἡ Μαρία δάκρυσε. Συλλογίστηκε τὸ λυτρωτὴ ποὺ κρατοῦσε στὰ σπλάχνα της κι' ἀναγάλλιασε.

Η ΒΗΘΛΕΕΜ

Καθὼς τραβοῦσαν τὸ δρόμο τους, ὁ ὁρίζοντας ἄρχισε νὰ πλαταίνη. Σὲ λίγο πρόβαλε ἀπὸ μακρυὰ ἡ Βηθλεέμ, ὁλόλευκη σὰ νυφούλα, μὲ τ' ἀσβεστωμένα σπίτια της. Στὴν κορυφὴ τοῦ ἄλλου λόφου, ποὺ ἦταν πιὸ ἀπότομος, ἀνάμεσα στὶς ἐξοχικὲς ἐπαύλεις τῶν πλουσίων Ἱεροσολυμιτῶν, ὁ Ἡρώδης εἶχε χτίσει ἕνα μεγαλόπρεπο τάφο μὲ μαρμαρένια σκαλοπατια.

Ὁ δρόμος ἔγινε πιὸ ἀπότομος, καθὼς ἀνηφόριζαν πρὸς τὴν ἐρειπωμένη πύλη. Παιδιὰ ἀδύνατα, κουρελιασμένα, ἔπαιζαν πάνω στὶς πεσμένες πέτρες.

Πρὶν μπῆ στὴ δοξασμένη πόλι τοῦ Δαβίδ, ἡ Μαρία κατέβηκε ἀπὸ τὸ ζῶο, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε.

Οἱ Ρωμαῖοι ὑπάλληλοι ἔμεναν στὸ οἴκημα τῶν φόρων, ποὺ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς Βηθλεέμ. Λαὸς πολὺς σπρωχνόταν μπροστὰ στὴν εἴσοδο, προσπαθώντας ν' ἀνοίξη δρόμο. Ὁ Ἰωσὴφ ἔδεσε τὸ ζῶο σ' ἕνα δέντρο, πῆρε μαζί του τὴ Μαρία κι' ἀνακατεύτηκε μέσα στὸ πλῆθος.

Ὅταν ἐπὶ τέλους κατάφεραν, μὲ τὶς περγαμηνὲς στὰ χέρια, νὰ φτάσουν μπροστὰ στοὺς ἀπογραφεῖς, ποὺ τοὺς τριγύριζαν Ρωμαιοι στρατιῶτες μὲ κόκκινους μανδύες, ἡ μέρα εἶχε σκοτεινιάσει.

Ὁ ἔλεγχος ἦταν αὐστηρός. Ἔπρεπε νὰ δηλώσουν μὲ ἐπίσημες βεβαιώσεις τὴν ταὐτότητά τους, τὴν ἡλικία τους, τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ μετὰ νὰ κάνουν δήλωσι τῆς περιουσίας τους. Ἔπειτα, τοὺς ζήτησαν τὰ ὀνόματα τῶν κοντινῶν

συγγενῶν τους καὶ τὴν καταγωγή τους. Μερικοὶ Ἑβραῖοι, ποὺ στεκόντουσαν πίσω τους, ἔμειναν ἔκπληκτοι ἀκούγοντας τὴ γενεαλογία τους. Μὰ γιὰ τοὺς Ρωμαίους δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία. Ἦταν φτωχοὶ μέσα στοὺς φτωχούς...

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟ

Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸν οἶκο τῆς ἀπογραφῆς, ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσήφ, εἶχε πιὰ σκοτεινιάσει. Δὲν πρόφταιναν νὰ γυρίσουν στὴν Ἱερουσαλήμ. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους στὴ Βηθλεέμ.

Ὁ Ἰωσὴφ εἶχε ἐκεῖ ἀρκετοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ, παρ' ὅλη τὴν κοσμοπλημμύρα, κάποια φιλόξενη στέγη.

Ἄνοιγαν, λοιπόν, μὲ κόπο τὸ δρόμο τους ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Τὸ κεφάλι τους βούϊζε ἀπὸ τὸ θόρυβο. Τὰ πόδια τους δὲν τοὺς βαστοῦσαν πιά.

Ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο στεκόντουσαν πολλοὶ ταξιδιῶτες, ποὺ δὲν εἶχαν βρῆ στέγη καὶ ξεφόρτωναν τὰ ζῶα τους γιὰ νὰ διανυκτερεύσουν στο ὕπαιθρο.

Ὁ Ἰωσὴφ τραβῶντας τὸ ὑπομονετικὸ γαϊδουράκι του, πῆγε πρῶτα στὰ σπίτια τῶν συγγενῶν του, ζητῶντας φιλοξενία. Μὰ τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσε ἦταν ἀπογοητευτικό. Τὰ μικρὰ δωμάτια ἦταν γεμᾶτα ξένους, ποὺ εἶχαν ἁπλώσει τα σκεπάσματά τους κατὰ γῆς καὶ δὲν ἔμενε οὔτε μιὰ σπιθαμή, γιὰ τὸ φτωχὸ ζευγάρι.

— Λυπόμαστε, λυπόμαστε, τοὺς ἔλεγαν οἱ συγγενεῖς τους, μὰ ἤρθατε πολὺ ἀργά. Πηγαίνετε στοὺς ἀδελφούς μας...

Ὁ Ἰωσὴφ γύρισε ἔτσι τὰ σπίτια ὅλων τῶν συγγενῶν του, χωρὶς νὰ βρῆ πουθενὰ καταφύγιο. Ὅλοι τοὔλεγαν τὰ ἴδια.

Ἀπελπισμένος, λοιπόν, χτύπησε τὶς πόρτες καὶ τῶν πλουσίων, ποὺ εἶχαν εὐρύχωρα δωμάτια, μὰ οὔτε κι' ἐκεῖ εἶνε καλλίτερη τύχη. Βλέποντας τὸ ταπεινὸ παρουσιαστικό τους, οἱ ὑπερήφανοι ἀρχοντοχωριάτες, τοὺς ἔκλειναν τὴν πόρτα. Κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε νὰ φορτωθῆ στὰ σπίτι του τοὺς μπελάδες γέννας καὶ μιᾶς ἀδύνατης γυναίκας, ποὺ θὰ περνοῦσε ἀρκετὸς καιρός, γιὰ νὰ μπορέση νὰ πάρη τὰ πόδια της.

Ἀκούραστος, μ' ἕνα μπόγο στὸν ὦμο καὶ τὸ ραβδὶ στὸ χέρι, ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἄφισε πόρτα ποὺ νὰ μὴν τὴ χτυπήση. Ἡ Μαρία τὸν περίμενε στὴ μέση τοῦ δρόμου, κρατῶντας τὸ ζῶο ἀπὸ τὸ χαλινάρι.

— Πηγαίνετε πάρα κάτω! τοὔλεγαν ὅλοι.

Κι' ὅσο ζύγωναν στὸ τέλος τοῦ δρόμου, ἡ σκληρὴ αὐτὴ ἀπάντησι γινόταν καὶ πιὸ τραγική. Ποῦ θὰ περνοῦσαν τὴ χειμωνιάτικη ἐκείνη νύχτα στὴν κατάστασι, ποὺ βρισκόταν ἡ Μαρία;

Ἔφτασαν, λοιπόν, στὸ τελευταῖο σπίτι τοῦ δρόμου. Ἦταν ἡ στερνή τους ἐλπίδα. Ὁ Ἰωσὴφ χτύπησε τὴν πόρτα μ' ἀγωνία Καμμιὰ ἀπάντησι...

— Τί θὰ γίνη τώρα; ἀναρωτιόταν ὁ δύστυχος Ἰωσήφ, μ' ἀπόγνωσι.

Ἦταν ἀργὰ καὶ ἦταν πολὺ κουρασμένοι, γιὰ νὰ τραβήξουν σὲ κανένα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωριά.

Ἄξαφνα, μέσα στὴν ἀπελπισία τους, πρόβαλε ἀπὸ τὸ σκοτάδι ἕνας γέρος. Τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μακρυὰ γένεια του ἦταν κάτασπρα σὰν τὸ μπαμπάκι. Τὸ ρυτιδωμένο πρόσωπό του λαμποκοποῦσε ἀπὸ ἕνα παράξενο φῶς.

— Παιδιά μου, τοὺς εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή, μὴν κοπιάζετε ἄδικα. Πηγαίνετε καλλίτερα στὸ σπήλαιο, ἐκεῖ στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Θὰ βρῆτε ζεστασιὰ καὶ θὰ κοιμηθῆτε στὸ καθαρὸ ἄχυρο...

Ὁ Ἰωσὴφ ἔσκυψε νὰ φιλήση τὸ χέρι του, μὰ ὁ γέρος χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τους, σὰ νἄταν κανένα ὅραμα.

— Ἂς ἀκολουθήσουμε τὴ συμβουλὴ τοῦ θεόσταλτου αὐτοῦ ἀνθρώπου, εἶπε ἡ Μαρία μὲ θάρρος. Εἶναι θέλημα τοῦ Κυρίου νὰ περάσουμε ἐκεῖ τὴ νύχτα μας.

— Εὐχαριστῶ σε, Θεέ μου, εἶπε ὁ Ἰωσὴφ μὲ βουρκωμένα μάτια.

Πῆγε ν' ἀγοράση ἕνα λυχνάρι κι' ἔτρεξε νὰ προφτάση τὴ Μαρία, ποὺ πῆρε μὲ σιγανὸ βῆμα τὸ δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ σπήλαιο. Σὲ λίγο ἔφτασαν στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Μιὰ σκοτεινὴ τρύπα ἀνοιγόταν κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους. Ἦταν τὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Τὸ σπήλαιο αὐτὸ χρησίμευε γιὰ σταῦλος καὶ καμμιὰ φορὰ γιὰ καταφύγιο τῶν ζητιάνων. Ἦταν ἀρκετὰ βαθὺ καὶ φυλαγμένο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Τὸ ἔδαφός του εἶχε μιὰ μικρὴ κλίσι κι' ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ στεγνὴ ἄμμο.

Ὁ Ἰωσὴφ ἄναψε ἕνα δαδὶ καί, τραβῶντας τὸ γαϊδουράκι ἀπὸ τὸ χαλινάρι, προχώρησαν στὴ σκοτεινὴ εἴσοδο. Μιὰ εὐχάριστη μυρωδιὰ ἀπὸ ἄχυρα καὶ ξερὰ χόρτα τοὺς ἦρθε στὴ μύτη, μόλις ἔκαμαν μερικὰ βήματα. Ὁ Ἰωσὴφ ἀναγάλλιασε. Στὸ βάθος τοῦ σπηλαίου εἶδε κάτω ἀπὸ τοὺς θολωτοὺς βράχους, ἕνα χῶρο ποὺ ἦταν σὰ μεγάλο δωμάτιο. Δυὸ βόδια κι' ἕνα ἄλογο ἔτρωγαν σὲ μιὰ πέτρινη φάτνη, ποὺ ἦταν στηριγμένη πάνω σὲ τέσσερα κούτσουρα.

Ὁ Ἰωσὴφ ξεμάκρυνε λίγο τὸ ἕνα βόδι κι' ἔδεσε κοντά του τὸ γαϊδουράκι του, ποὺ ἦταν τόσο πεινασμένο. Ὕστερα διάλεξε τὸ πιὸ καθαρὸ χορτάρι κι' ἑτοίμασε στὸ πιὸ προφυλαγμένο μέρος τοῦ σταύλου τὸ στρῶμα, ὅπου θὰ πλάγιαζε ἡ Μαρία. Ὕστερα ἅπλωσε τὰ μάλλινα σκεπάσματα. Τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδουριοῦ χρησίμεψε γιὰ κάθισμα. Τὸ ἁπαλὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ ἔδινε στὸ ταπεινὸ αὐτὸ περιβάλλον μιὰ ὑποβλητικὴ ὀμορφιά. Ἡ Μαρία ἔνοιωσε στὴν καρδιά της μιὰ γλυκειὰ συγκίνησι. Τῆς φάνηκε πὼς τῆς χάρισαν τὴ χρυσὴ κλίνη τοῦ βασιλιᾶ Σολομῶντα. Πλάγιασε ἀναπαυτικά, εὐχαριστῶντας τὸν ἅγιο αὐτὸν ἄνθρωπο γιὰ τοὺς κόπους του.

— Ξεκουράσου, Μαρία, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Καὶ τὴ σκέπασε στοργικὰ μὲ τὶς ζεστὲς μάλλινες κουβέρτες, ποὺ εἶχε ὑφάνει ἐκείνη στὸν ἀργαλειό της.

Τὸ λυχνάρι φώτιζε ἀμυδρὰ τὸ θεῖο πρόσωπό της, ποὺ λαμποκοποῦσε ἀπὸ εὐχάριστησι. Τὸ ἕνα βόδι γύρισε ἀργὰ τὸ κεφάλι του, κύτταξε ἥρεμα τὴ Μαρία καὶ γλυκομουκάνισε. Ἦταν σὰ νὰ τὴν καλωσόριζε!

— Γιὰ φαντάσου, Ἰωσήφ, εἶπε ἐκείνη γελῶντας στὸν ἄντρα της. Ὁ μικρὸς θεός μας διώχτηκε σκληρὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅμως τὰ ἄθῶα ζῶα τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ καλωσύνη!

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΘΑΥΜΑ

Ὁ Ἰωσὴφ ἄφισε γιὰ λίγο μόνη τὴ Μαρία καὶ γύρισε στὸ χωριό, γιὰ νὰ βρῆ μερικὰ κάρβουνα. Ἅμα γύρισε, ἄναψε μέσα στὸ σπήλαιο μιὰ μικρὴ φωτιά. Κι' ἔπειτα ἔψησε πάνω στὴν ἀνθρακιὰ ἕνα πρόχειρο φαγητό, γιὰ νὰ ζεσταθῆ καὶ νὰ τονωθῆ ἡ Μαρία. Μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη μοιράστηκαν τὸ λιτὸ δεῖπνο τους. Ὕστερα γονάτισαν καὶ προσευχήθηκαν. Ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τόσο κοπιαστικὴ μέρα, εἶχε φτάσει.

— Πλάγιασε, τῆς εἶπε ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ τὴ σκεπάση.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Μαρία χλώμιασε. Τὸ πρόσωπό της συσπάστηκε ἀπὸ ἕνα βαθὺ πόνο.

— Ἰωσήφ, εἶπε μὲ μισόσβυστη φωνὴ στὸν ἄντρα της. Μοῦ φαίνεται πώς...

Ὁ Ἰωσὴφ πετάχτηκε πάνω τρομαγμένος. Ἤθελε νὰ τρέξη στὴ Βηθλεέμ, νὰ φέρη καμμιὰ γυναῖκα νὰ τὴ βοηθήση.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε ἐκείνη, δὲν θέλω βοήθεια. Πήγαινε μονάχα νὰ φέρης ἐκεῖνο τὸ πανέρι γιὰ κούνια τοῦ παιδιοῦ. Πάρε χορτάρι ἀπὸ τὴ φάτνη καὶ στρῶσε το. Γιὰ τ' ἄλλα θὰ φροντίση ὁ Θεός.

Ὁ Ἰωσὴφ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησί του. Κύτταζε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας καὶ φοβόταν μὴν πάθη τίποτε. Φοβόταν πὼς τὸ λεπτοκαμωμένο ἐκεῖνο κορμὶ δὲ θὰ ἄντεχε τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ. Πόσο ἤθελε νὰ τῆς δώση θάρρος, νὰ μοιρασθῆ μαζί της τὴν ἀγωνία της!

Ἔφερε τὸ πανέρι, ὅπως τοῦ εἶπε καὶ πῆρε τὸ χέρι της, γιὰ νὰ τὴν ἐμψυχώση.

— Πήγαινε τώρα νὰ πλαγιάσης, Ἰωσὴφ κι' ἄφισέ με μόνη, τὸν παρακάλεσε.

Ὁ Ἰωσὴφ ἔφυγε μὲ δέος. Πῆγε νὰ περιμένη μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ σπηλαίου.

Ἄξαφνα ἡ Μαρία ἔνοιωσε ἕνα γλυκὸ ξαλάφρωμα. Μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ πλημμύρισε τὸ κορμί της.

★

Ὅταν ἡ θεϊκὴ μητέρα ἀκούμπησε ἁπαλὰ στὸ χορταρένιο στρῶμα τοῦ τὸ θεῖο βρέφος, ἕνα ὑπερκόσμιο φῶς ξεπήδησε ἀπὸ τὸ χῶμα. Οἱ βράχοι ἀκτινοβόλησαν σὰ νἆταν κρυστάλλινοι. Τὸ διάστημα ποὺ χωρίζει τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὴ γῆ ἐξαφανίστηκε. Οὐρανὸς καὶ γῆ ἔγιναν ἕνα. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀστραφτερὴ λαμπράδα, οἱ ἀτέλειωτες φάλαγγες τῶν ἀγγέλων ἀνεβοκατέβαιναν, γιὰ νὰ δοξάσουν τὸν ἐνσαρκωθέντα Θεό.

Ἡ Μαρία νόμισε τότε πὼς ὀνειρευόταν καὶ πὼς κάποια θεϊκὴ δύναμι τὴν ὕψωνε στὰ γαλάζια πλάτη τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ πόδια της ἀκουμποῦσαν στοὺς θρόνους τῶν ἀρχαγγέλων καὶ τὰ μάτια της εἶδαν τὸ λατρευτό της Κύριο πάνω σ' ὅλη του τὴ δόξα.

Ὅταν ἡ Μαρία συνῆλθε, τύλιξε τὸ νεογέννητο μὲ τὶς φασκιές, ποὺ εἶχε μαζί της καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Παιδί μου!

Τὄσφιξε μ' ὅλη τὴ μητρική της στοργὴ πάνω στὸ στῆθος της, πρώτη ἀπ' ὅλους αὐτή, τὸ παιδὶ ποὺ ἀνῆκε σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μέσα στὴ θερμὴ ἀγκαλιά της χαμογελοῦσε κι' ὁ μικρὸς Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰωσήφ, ποὺ ἀγρυπνοῦσε στὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ἄκουσε τὰ λόγια τῆς Μαρίας καὶ πλησιάζοντας μ' ἀγαλλίασι, προσκύνησε τὸ θεῖο βρέφος.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ οἱ «ἀγραυλοῦντες ποιμένες», ξύπνησαν θαμπωμένοι ἀπὸ τὸ ἀστραφτερὸ φῶς. Διάβασαν στὸν ἀστροσπαρμένο οὐρανὸ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν προφητειῶν κι' ἔτρεξαν μ' ἐνθουσιασμὸ νὰ προσκυνήσουν τὸ μικρὸ Ἰησοῦ.

Σὲ λίγο ἕνα πλῆθος κόσμου ἄρχισε νὰ φτάνη στὸ κατάφωτο σπήλαιο τοῦ θαύματος, ὅπου εἶχε γεννηθῆ ὁ Θεάνθρωπος.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Η ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ἡ Ἀγγλικανικὴ ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ ἀπὸ ἡμερῶν τὸ χορὸ ὡς μέσον, γιὰ νὰ διατηρήση καὶ νὰ ξαναφέρη στοὺς κόλπους της τοὺς νέους, ποὺ ἀκριβῶς ὁ χορὸς καὶ τὰ «νάϊτ — κλὰμπ» ἀπομάκρυναν ἀπ' αὐτήν. «Οἱ νέοι θέλουν χορό, σκέφτηκε ὁ πάστωρ Τίμοθ Κάμπελ ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, στὸ Λονδῖνο. Θὰ τὸν ἔχουν». Ἔχτισε, λοιπόν, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ ναό του μιὰ μεγάλη αἴθουσα χοροῦ, στὴν ὁποία ἡ νεολαία μπορεῖ νὰ χορεύη ὅσο θέλει, ἀφοῦ προηγουμένως παρακολουθήση τὴ θεία λειτουργία καὶ ἀκούση τὸ κήρυγμά του. Ἐπειδὴ στὸν ἴδιο οἱ ρευματισμοὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ παρακολουθῆ τοὺς μοντέρνους χοροὺς τῶν νέων καὶ νὰ χορεύη μαζί τους, ἀνέθεσε τὸ ἔργο αὐτὸ στὸ βοηθό του τὸν αἰδεσιμώτατο Ρότζερ Ντέϊβισον, ὁ ὁποῖος δὲ φαίνεται νὰ ἐμποδίζεται καθόλου ἀπὸ τὸ ράσο του.

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

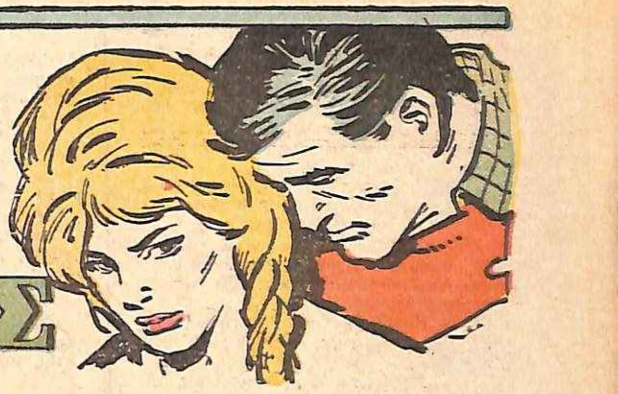

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΤΑ μάτια της παιχνίδιζαν, ὅπως παιχνίδιζε ἡ θάλασσα ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο τοῦ Δεκέμβρη. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ὅλες οἱ ἀχτίδες τοῦ ἥλιου εἶχαν μαζευτῆ στὴν ἀκροθαλασσιὰ τοῦ Φαλήρου, γιὰ νὰ κάνουν τὰ μάτια της νὰ σπιθίσουν, νὰ παιχνιδίσουν, γιὰ νὰ φιλήσουν τὰ ρόδινα παιχνιδιάρικα χείλη της καὶ γιὰ νὰ παίξουν κρυφτὸ μέσα στὰ καστανόχρυσα μαλλιά της. Πιὸ πολὺ ὅμως, γιὰ νὰ γιορτάσουν μαζὶ μὲ τὸν Τέλη Ραγκλῆ, γιὰ νὰ φωτίσουν τὴ χαρά του.

Ἕνα ὁλάκερο χρόνο ὀνειρευόταν αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἕνα ὁλάκερο χρόνο πίστευε πώς, ὅταν θὰ περνοῦσε τὸ μπράτσο του στὸ μπράτσο τῆς ὄμορφης γειτονοπούλας του, δὲ θὰ ζήλευε κανενὸς βασιλιᾶ τὴ δόξα, κανενὸς μαχαραγιᾶ τὰ πλούτη, κανενὸς σοφοῦ τὴ σοφία. Μονάχα τὸ ἀφράτο μπράτσο τῆς Ρίτσας Χιώτη νἄνοιωθε μέσα στὴ χούφτα του, καὶ θὰ ἦταν εὐτυχισμένος. Κι' ἡ στιγμὴ εἶχε φθάσει. Ἀναπάντεχα, ὅπως φθάνει κάθε εὐτυχία. Μετὰ χίλια ὄχι, εἶχε πῆ, ἐπὶ τέλους, ἡ κοπέλλα τὸ ναί.

Τὸ ναὶ γιὰ ἕνα ἀθῶο περίπατο, φυσικά, τὸ ναὶ γιὰ νὰ τοῦ δώση τὴν εὐκαιρία νὰ βρεθοῦνε, ἐπὶ τέλους, μιὰ φορὰ μόνοι, μακρυὰ ἀπὸ περίεργα μάτια, μακρυὰ ἀπὸ κάθε τι ποὺ δὲ θὰ ἦταν ἡ ἀγάπη του.

Ἡ Ρίτσα φαινόταν κι' αὐτὴ εὐτυχισμένη. Τὸ βῆμα της ἔμοιαζε μὲ τὸ φουντωτό, στρουμπουλό, ὁλανθισμένο κορμί της. Δὲν ἦταν παχειά, δὲν ἦταν ὅμως κι' ἀδύνατη. Ὅλο της τὸ κορμὶ κυμάτιζε. Ἔτσι κυμάτιζε καὶ τὸ βῆμα της, ἔτσι κυμάτιζε καὶ τὸ παρθενικό της στῆθος κάτω ἀπὸ τὸ στενὸ πλεχτό, ἔτσι κι' οἱ λαγόνες μέσα σὴ σκούρα στενὴ φούστα. Εἶχε ζεσταθῆ κι' εἶχε βγάλει τὸ ἐπανωφόρι της. Τὸ κρατοῦσε στὸ χέρι καὶ περπατοῦσε πασίχαρη, λὲς κι' αὐτὴ εἶχε φέρει τὸν ἥλιο μέσα στὸ χειμῶνα.

— Δὲ θέλεις νὰ σοῦ κρατήσω τὸ ἐπανωφόρι σου;

Τὸν κύτταξε λιγάκι παραξενεμένη, δίστασε. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι. Ἦταν ἕνα φτηνὸ ἐπανωφοράκι, ἀνάλαφρο, καὶ τὸ χνοῦδι του εἶχε φύγει. (Τρίτος χειμώνας, ποὺ τὴν ὑπηρετοῦσε)... Τὸ χρῶμα του ὅμως ἦταν χαρούμενο, πρὸς τὸ ρόδινο, καὶ τὸ ὕφασμα διατηροῦσε κάτι ἀπὸ τὴ ζεστασιὰ τοῦ κορμιοῦ της. Τὄσφιξε ἀπάνω του ὁ Τέλης κι' ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ ξεχειλίζη ἀπὸ εὐτυχία.

— Μᾶς κάνει ὅμως μιὰ μέρα σήμερα... μιὰ μέρα!...

Ἡ φωνή της καθάρια, κρυστάλλινη, λὲς κι' ἔπαιρνε κάτι ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη ἁρμονία τῆς Πλάσης. Λὲς καὶ τραγουδοῦσε μαζὶ μὲ τὸ μυστηριακὸ τραγοῦδι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ πελάγους. Τῆς ἔσφιξε τὸ μπράτσο:

— Γιὰ σένα εἶναι ἡ πλάση τόσο ὄμορφη σήμερα.

Γέλασε ἡ κοπέλλα. Τὰ λακκάκια γύρω ἀπὸ τὰ χείλη της γέλασαν, τὰ μπιρμπιλωτὰ μάτια της γέλασαν, ὅλη ἡ πλάση γέλασε μαζί.

— Εἶσαι ποιητής;

— Πότε-πότε γράφω κανένα στῖχο! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ νέος, κοκκινίζοντας.

— Θὰ μοῦ διαβάσης κάτι;

Δίστασε ὁ Τέλης:

— Ὅταν καθήσουμε...

— Νὰ περπατήσουμε ὅμως ἀκόμα...

— Ὅσο θέλεις, ἀγαπούλα. Ὅταν κουραστῆς, νὰ μοῦ πῆς.

Τώρα αὐτὴ κρεμάστηκε στὸ μπράτσο του.

— Τέλη... ξέρεις... εἶμαι κι' ἐγὼ πολὺ εὐτυχισμένη σήμερα.

— Κακιά! Γιατί μὲ παίδεψες τόσο; Αὐτὴ τὴν εὐτυχία θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν ἔχουμε ἕνα χρόνο πρίν.

— Λὲς νὰ εἶναι ἀργὰ τώρα; τὸν ρώτησε παιχνιδιάρικα. Λὲς νὰ ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μου;

— Τὰ μαλλιά σου σπιθίζουν χρυσᾶ μέσα στὸν ἥλιο.

— Τότε δὲν πειράζει, ποὺ πέρασε ἕνας χρόνος... Ἀλλά, φυσικά, δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ νέα... Ἔκλεισα τὰ εἴκοσι... ναί, τἄκλεισα προχθές. Καὶ νὰ σοῦ πῶ... σὰ νὰ λυπήθηκα. Θὰ μ' ἄρεσε νὰ μείνω χρόνια στὰ δεκαεννιά... νά, ἂς ποῦμε, δέκα χρόνια.

— Εἶσαι παιδὶ ἀκόμα...

— Ναί... ἀλλὰ σκέψου, ὅτι δὲν ηὗρα τὸ δρόμο μου ἀκόμα...

Τὸ χαρούμενο προσωπάκι της σὰ νὰ σκυθρώπασε.

— Τί θέλεις νὰ κάνης, Ρίτσα;

— Νὰ γίνω τραγουδίστρια... Ἀλλὰ ποῦ λεφτὰ γιὰ νὰ σπουδάσω;... Ἂν εἶχα καμμιὰ ὑπέροχη φωνή, θὰ μ' ἔπαιρναν δωρεάν. Μοῦ λένε ὅμως πὼς ἡ φωνή μου εἶναι καλούτσικη. Μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῆ.

— Τότε γιατί θέλεις σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνης τραγουδίστρια;

— Ἀ... μ' ἀρέσει... μ' ἀρέσει... Νὰ βγαίνω στὴ σκηνή, νὰ παίζω ρόλους.. νὰ ντύνωμαι ὄμορφα, πλούσια... νὰ εἶμαι βασίλισσα, ἀρχόντισσα, νεράϊδα...

Ἅπλωσε τὰ χέρια της, λὲς κι' ἤθελε ν' ἀγκαλιάση τὴ ζωή, τὸ μέλλον, τὴ δόξα καὶ τὴν ὀμορφιά...

— Νομίζεις πὼς αὐτὸ εἶναι ἡ εὐτυχία; τὴ ρώτησε ὁ Τέλης Ραγκλῆς, κυττάζοντάς την στὰ μάτια.

Γύρισε, τὸν κύτταξε κι' αὐτὴ σοβαρά, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, σὰ νὰ σκέφθηκε βαθυὰ πρὶν ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησί του.

Ἦταν ψηλός, λυγερός, μελαχροινὸς ὁ Τέλης. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μακρουλό, τὰ χείλη του σχημάτιζαν περισπωμένη, ἡ μύτη του ἦταν ἴσια, ἑλληνικὴ καὶ τὰ μάτια του μαῦρα, κάρβουνο, εἶχαν βαθυὰ-βαθυὰ μιὰ παράξενη φλόγα, καθὼς τὴ χάϊδευαν καὶ τὴ ρωτοῦσαν.

Τὸ στῆθος της φούσκωσε, ξαφνικά, εὐτυχισμένο. Τὰ λακκάκια στὰ μάγουλά της βαθούλωσαν. Κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε θερμή:

— Ὄχι, φυσικά... Μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ κι' ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία. Ἀλλά...

Σταμάτησε ὁ Τέλης. Μὲ μιὰ κίνησι διστακτική, ἀλλὰ σταθερή, πέρασε τὸ χέρι του στὴ μέση της. Ἡ κοπέλλα δὲν τραβήχτηκε. Καὶ τὰ χείλη του πῆραν τὰ τελευταῖα λόγια τῆς μισοτελειωμένης φράσεως.

Προχώρησαν ἔπειτα πιὸ σφιχταγκαλιασμένοι. Ἡ Ρίτσα εἶχε γίνει κόκκινη φωτιά.

— Τὸ ξέρεις πὼς εἶναι τὸ πρῶτο φιλὶ τῆς ζωῆς μου;

— Ἀγάπη μου...

Θἄθελε νὰ τῆς πῆ καὶ κάτι ἄλλο. Ἄλλα πολλά. Ἡ εὐτυχία ὅμως τὸν ἔπνιγε.

— Δὲν εἶναι ἀστεῖο; τὸν ρώτησε μὲ τὸ παιχνιδιάρικο ὕφος της.

— Ποιὸ νὰ εἶναι ἀστεῖο;

— Νὰ εἶμαι εἴκοσι χρόνων καὶ νὰ μὴ μ' ἔχουν φιλήσει ἀκόμα.

— Εἶναι ὑπέροχο! τῆς ψιθύρισε.

— Ἄχ, ἀναστέναξε ἡ κοπέλλα εὐτυχισμένη. Νομίζω πὼς σὲ ὅλα εἶμαι καθυστερημένη. Ἡ ἀδελφή μου ἡ Μαρία... ἡ μεγάλη... ἔβλεπε κιόλας καθαρὰ τὴ ζωή της ἀπὸ τὰ δεκαοχτώ της χρόνια.

— Ἐργάζεται σὲ ὑπουργεῖο ἡ Μαρία;

— Ναί, μόλις τέλειωσε τὸ Γυμνάσιο, διωρίστηκε. Αὐτὸ ἤθελε καὶ τὸ πέτυχε. Κι' ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες κιόλας ηὗρε ἐκεῖ καὶ τὸν ἄντρα ποὺ ἤθελε.

— Εἶναι ἀρραβωνιασμένη;

— Πέντε χρόνια ἦταν αἴσθημα... Καὶ τώρα δυὸ χρόνια εἶναι ἐπίσημος ἀρραβώνας. Εἶναι εἰκοσιπέντε χρόνων ἡ Μαρία.

— Πότε θὰ παντρευτοῦνε;

— Δὲ θ' ἀργήσουν πιά. Περιμένουν τὴν προαγωγὴ τοῦ Παύλου... Παῦλο Βάργα τὸν λένε τὸν ἀρραβωνιαστικό της κι' εἶναι κι' αὐτὸς ὑπάλληλος στὸ ἴδιο ὑπουργεῖο. Μόλις πάρη τὴν προαγωγή του, θὰ παντρευτοῦνε.

— Εὐτυχισμένοι! ψιθύρισε ὁ Τέλης.

— Ναί, εὐτυχισμένοι! ἀναστέναξε ἡ Ρίτσα. Ἡ Μαρία μας εἶναι στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένη.

— Κι' ἡ δεύτερη; Ἡ Πόπη;

Κούνησε τὸ κεφάλι της ἡ Ρίτσα.

— Ἡ Πόπη δὲ θὰ τὸν βρῆ μόνη της, αὐτὸ λέει πάντα ἡ μαμά.

— Γιατί; Εἶναι νόστιμη κοπέλλα.

— Ναί! Ἀλλὰ δὲ σηκώνει τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὴ δουλειά! Ἀ-

Ὁ Σταμάτης κι' ὁ Γρηγόρης

(Ὁ Γρηγόρης κι' ὁ Σταμάτης, σὲ στιγμὲς ποὺ τεμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν ..)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Κινδυνεύει, αὐτὲς τὶς μέρες,
ἡ Ἀθήνα γενικὰ
νὰ πνιγῆ ἀπὸ ταβέρνες
κι' ἀπὸ κέντρα κοσμικά,
ποὺ ἐκπλήξεις ἀναγγέλλουν
κι' «ἀττραξιὸν» λογιῶν - λογιῶν
καὶ καλοῦν τοὺς Ἀθηναίους
γιὰ νὰ κάνουν ρεβεγιόν!

★

Δηλαδὴ ὅλες τὶς ὧρες
κέντρα ἀνοίγουνε καινούργια,
μὲ ὀρχῆστρες, ὀρχηστροῦλες,
μὲ μπουζούκια καὶ σαντούρια,
ποὺ γιὰ δυὸ - τρεῖς ἑβδομάδες
κάπως παίρνουνε καὶ δίνουν
κι' ὅταν φεύγουνε τὰ «Φῶτα»,
ἐντελῶς τά... φῶτα σβύνουν!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Πλημμυρίζει ἡ πόλις, ὄντως,
ἀπὸ κέντρα καὶ κεντράκια,
ποὺ κρατοῦν γιὰ λίγες μέρες
καὶ γιὰ λίγα «φεγγαράκια»,
ἀπὸ «κλὰμπ's» πολυτελείας,
ποὺ τὸν κόσμο ἠλεκτρίζουν
κι' ἀπό... κέντρα πού, συνήθως,
πειρασμοὺς πολλούς.. κεντρίζουν!

★

Βλέπεις κέντρα, ποὺ τὸ κέφι
στοὺς θαμῶνες τους σκορπᾶνε
καὶ σπανίως τὸν πελάτη
κατακέφαλα χτυπᾶνε
κι' ὡρισμένα κέντρα, πάλι,
ποὺ σερβίρουν παραμύθια
καὶ γιὰ μιά τους... γαλοπούλα,
κόβουν δέκα κουτορνίθια.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Βλέπεις κέντρα, ποὺ τὰ λένε
κέντρα «συστηματικὰ»
κι' ἄλλα κέντρα «εὐκαιρίας»,
ἢ κοινῶς «πειρατικά»,
ποὺ τὴν πίττα μὲ τὴ λίρα
ρεκλαμάρουν, ἐν πολλοῖς
καὶ σ' αὐτὴν ὅσοι πιστέψουν
καὶ βρεθοῦνε ἀφελεῖς,
στὰ θυλάκιά τους βλέπουν
τελικῶς μεγάλη φύρα
καὶ μπορεῖς νὰ πῆς εὐλόγως,
«τὰ μυαλά τους καὶ μιά... λίρα»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Πλὴν αὐτῶν, ἡ πλειονότης
τῶν «ἐκτάκτων» μας τῶν κέντρων
πομπωδῶς διαφημίζει
καὶ τὸ στόλισμα τῶν δέντρων...
Κι' οἱ παρέες ποὺ πηγαίνουν
γιὰ χοροὺς καὶ γιὰ μεθύσια,
ἀπ' τὰ νούμερα τῆς «σούμας»
ξετινάζονται στὰ ἴσια
καὶ τό... ἔλατο τοῦ κέντρου,
μὲ τὰ πλούσια «λιλιά»,
τὴν τσεπούλα τους ἀφίνει
«τιναγμένη ἀμυγδαλιά»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ποφάσισε νὰ γίνη μοδίστρα... Κανένας μας δὲ φανταζόταν πὼς θὰ κουραζόταν τόσο πολύ.

— Ἡ δουλειὰ εἶναι εὐτυχία! ἀναστέναξε ὁ Τέλης. Μακάρι νἄβρισκα κι' ἐγὼ δουλειά, πολλὴ δουλειά... Νὰ μὴ μπορῶ ν' ἀνασάνω ἀπὸ τὴ δουλειά.

Τὸν κύτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της, κάπως ἀνήσυχη:

— Δὲ θὰ βρῆς δουλειά;

— Ὁπωσδήποτε! εἶπε αὐτός, κι' ἔσφιξε τὰ χείλη του. Πρέπει νὰ βρῶ... Ἀλλοίμονο, ἂν μείνω νυχτοφύλακας.

— Γιατί δέχθηκες αὐτὴ τὴ θέσι; τὸν ρώτησε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάζη.

— Προσωρινά, ἀποκρίθηκε ὁ νέος ζωηρά. Ὥσπου νὰ βρῶ κάτι καλύτερο. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ κερδίζω κι' ἐγὼ κάτι πιά. Ἀρκετὰ ἔζησα εἰς βάρος τῆς κακομοίρας τῆς γιαγιᾶς μου...

Ἕνα σύννεφο πέρασε στὴν εὐγενική του φυσιογνωμία καὶ τὰ χείλη του σφίχτηκαν κἄμποση ὥρα, σχηματίζοντας μιὰ πικρὴ πτυχή.

— Πόσων χρόνων εἶσαι; τὸν ρώτησε γρήγορα.

— Εἰκοσιτριῶν. Μόλις ἀπολύθηκα ἀπὸ τὸ στρατό, δὲν τὸ ξέρεις;

— Ναί... θέλω νὰ πῶ... ὅταν τέλειωσες τὸ Γυμνάσιο, δὲν ἐργάσθηκες;

— Πάλι προσωρινά, Ρίτσα... Θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Δὲ θέλω νἄχω μυστικὰ ἀπὸ σένα. Τ' ὄνειρό μου ἦταν νὰ γίνω ἀρχιτέκτων. Εἶμαι σίγουρος, πώς, ἂν γινόμουν ἀρχιτέκτων, κάτι θὰ κατάφερνα. Ἔδωσα, λοιπόν, δυὸ φορὲς ἐξετάσεις εἰσαγωγικὲς στὸ Πολυτεχνεῖο καὶ δὲν τὰ κατάφερα νὰ μπῶ.

— Κρῖμα! ψιθύρισε ἡ κοπέλλα μὲ λύπη.

— Ναί... Ἔχασα δυὸ χρόνια τῆς ζωῆς μου! Ἀπὸ τὰ δεκαοχτὼ ὡς τὰ εἴκοσι. Ἡ γιαγιά μου ἔκανε μιὰ ἀφάνταστη θυσία γιὰ μένα. Ἀφάνταστη θυσία!... Κι' ὅλα ἄσκοπα... Στὸ μεταξύ, ὅλο καὶ κάτι ἔκανα, ὅλο κι' εὕρισκα στὰ πεταχτὰ κάποια δουλίτσα. Ἂν ὅμως εἶχα βάλει ἄλλο πρόγραμμα αὐτὰ τὰ χρόνια, τώρα θὰ εἶχα μιὰ σταθερὴ δουλειά. Δὲ θὰ ἤμουν νυχτοφύλακας.

— Τώρα... δὲ σκέφτεσαι πιὰ νὰ γίνης ἀρχιτέκτων;

Χαμογέλασε ὁ Τέλης πικρά:

— Τώρα; Θἄπρεπε νὰ εἶμαι τρελλός. Τώρα τὸ μόνο ποὺ κυττάζω εἶναι νὰ βρῶ μιὰ καλὴ δουλειά. Κάτι νὰ ἐξασφαλίση τὴ ζωή μου... τὸ μέλλον μου...

Δίστασε, σταμάτησε. Ἔπειτα, τὴν ἔσφιξε ἀπάνω του καὶ ψιθύρισε δειλά:

— Τὸ μέλλον μας, Ρίτσα...

Ἡ λέξι αὐτὴ ἔδιωξε τὰ σύννεφα. Ὁ ἥλιος ἔλαμψε πάλι μ' ὅλες του τὶς χρυσὲς ἀχτίδες, μέσα στὰ μπιρμπιλωτὰ γαλανὰ μάτια τῆς κοπέλλας. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε ἀσημένια:

— Ἂς μὴ σκεπτόμαστε πράγματα στενόχωρα. Ὅλα θὰρθοῦνε καλά.

— Ναί, ἀγάπη μου, ὅλα θὰρθοῦνε καλά... Δὲν κουράστηκες ὅμως ἀκόμα; Δὲ θἄθελες νὰ καθήσουμε κάπου;

— Ναί, φώναξε χαρούμενη. Ἂς καθήσουμε... Νά, ἐδῶ... εἶναι ὄμορφα. Αὐτὴ ἡ ταρατσούλα... κι' ἔχει μαριδάκια! Μμ! Τρελλαίνομαι γιὰ τὰ μαριδάκια.

Η ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ μαγευτικὰ κεντράκια πρὸς τὸ Καλαμάκι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τραβᾶνε μὲ μιὰ μαγικὴ λέξι: «Μαρίδες». Ὁ Τέλης ὅμως ἔρριξε μιὰ ματιὰ φοβισμένη στὶς λέξεις αὐτές, στὴν ταράτσα μὲ τὶς γλάστρες, ὅπου ἄνθιζαν τὰ γεράνια, στὶς ὄμορφες καρέκλες... Ποτὲ δὲν εἶχε πάει σ' ἕνα τέτοιο κέντρο. Εἶχε ὅμως ἀκούσει πὼς εἶναι ἀκριβό. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ρωτήση... μιὰ ἁπλὴ ἐρώτησι, γιὰ τὶς τιμές... Ναί, θὰ ἦταν πολὺ εὔκολο, πολὺ ἁπλό. Κι' ὅμως, καθὼς ἔβλεπε τὴν κοπέλλα ν' ἀνεβαίνη πεταχτή, ὁλόχαρη, τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια, ποὺ ἔφερναν στὴν ταράτσα, κατάλαβε πὼς θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνη, παρὰ νὰ κάνη αὐτὴ τὴν ἁπλῆ ἐρώτησι στὸ γκαρσόνι.

Τὰ περισσότερα τραπεζάκια ἦταν κιόλας πιασμένα, αὐτὸ τὸ ὁλόφωτο Κυριακάτικο ἀπόγευμα. Τὰ τραπεζάκια ἦταν φορτωμένα πιᾶτα, ποτήρια, μαριδάκια εὐωδιαστά, γαρίδες καὶ κρασάκι ὁλόξανθο. Ἔρριξε ἡ Ρίτσα μιὰ λαίμαργη ματιὰ στὰ πιᾶτα τοῦ διπλανοῦ τραπεζιοῦ, κι' ἡ ρόδινη μυτίτσα της κουνήθηκε, σὰ μύτη λαίμαργης γατούλας.

— Ἀ... τέτοια μαριδάκια θέλω κι' ἐγώ...

Τὸ γκαρσόνι πῆγε στὸ τραπέζι τους, μὲ ὕφος σοβαρό.

— Μαριδάκια κι' ἕνα ποτηράκι κρασί, πρόφερε ἡ Ρίτσα γρήγορα, μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα.

— Ὁ κύριος; ρώτησε τὸ γκαρσόνι, μὲ τυπικὴ εὐγένεια.

Ὁ Τέλης ξεροκατάπιε. Ἔνοιωθε μιὰ ὄρεξι νὰ κατεβάση ὅλα τὰ μαριδάκια τοῦ Φαλήρου. Ἤξερε ὅμως, ὅτι τὸ πορτοφόλι του ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ σὲ φιλικὲς σχέσεις μὲ τὴν ὄρεξί του. Κατάφερε, λοιπόν, καὶ πῆρε ἕνα ὕφος σὰν κουρασμένο.

— Ὄχι... ἐγὼ δὲ θἄθελα μαριδάκια...

— Ἔχομε γαρίδες... εἶπε πρόθυμα ὁ σερβιτόρος. Τῆς ὥρας γαρίδες...

— Οὔτε γαρίδες! εἶπε τρομοκρατημένος ὁ Τέλης.

Τὸ γκαρσόνι ἔσκυψε στὸ αὐτί του, μὲ ὕφος ἐμπιστευτικό:

— Ἔχομε κι' ἕνα ἀστακουδάκι... μμ... γιὰ τοὺς καλοφαγάδες... Ἂν θέλη ὁ κύριος...ἡ δεσποινίς...

Ἡ καρδιὰ τοῦ Τέλη κλώτσησε μέσα στὸ στῆθος του. Τὸν ἔπιασε πραγματικὸς πανικός. Ἡ Ρίτσα τὰ εἶχε ἀκούσει, καὶ τὰ ματάκια της γούρλωναν κιόλας ἀπὸ προσδοκία.

— Τίποτε ἀπὸ αὐτά! φώναξε ὁ Τέλης γρήγορα, μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας. Ἐγὼ δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα καφεδάκι. Ἕνα βαρὺ γλυκύ...

Τὸ γκαρσόνι τραβήχτηκε μὲ ὕφος ἀποδοκιμαστικό. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε παγερή:

— Ὅπως ἀγαπᾶτε!

Τὰ μάτια τῆς Ρίτσας εἶχαν στρογγυλέψει.

— Τί ἄλλο θὰ πάρης ἐσύ; τὸν ρώτησε. Δὲ θὰ περάσης μόνο μὲ τὸν καφέ!

Γέλασε ὁ Τέλης νευρικά:

— Δὲ μπορῶ νὰ φάω τίποτ' ἄλλο! Φάγαμε ἀργά... καὶ ξέρεις... ἡ γιαγιά μου μᾶς φτιάχνει ἕνα περίφημο φαγητὸ κάθε Κυριακή. Σκᾶμε κυριολεκτικά...

— Ἀ, ἔτσι; εἶπε ἡ κοπέλλα.

Ἦταν ὅμως φανερὸ πὼς δὲν εἶχε πεισθῆ.

Σὲ λίγο, μπροστὰ στὸ πιάτο μὲ τὰ μαριδάκια, ποὺ μοσχοβολοῦσαν, ηὗρε πάλι τὴν εὐθυμία της. Τοῦ πρόσφερε, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἄγγιξε οὔτε μεζέ. Ἂν καὶ ἔνοιωθε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ δοκιμάση ἔστω κι' ἕνα ἀπὸ τὰ γαργαλιστικὰ ψαράκια, ἔμεινε σταθερὸς στὸ λόγο του, ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ βάλη μπουκιὰ στὸ στόμα του. Ἡ Ρίτσα καθάρισε τὸ πιάτο ἀστραπιαῖα. Ἦταν φανερὸ πὼς πεινοῦσε. Καὶ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ τοῦ τὸ ὁμολογήση:

— Παίρνομε κι' ἄλλη μιὰ μερίδα; τοῦ φώναξε γελαστή. Ὑπὸ τὸν ὅρο ὅμως νὰ τὴ μοιραστοῦμε.

Ὁ Τέλης ἔνοιωσε κρύο ἱδρῶτα στὸ μέτωπό του.

— Ὄχι... ὄχι... τραύλισε. Ἀ-

'Ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ», παρακολουθῆστε (σελ. 19) τὶς πιὸ εὐχάριστες καὶ τὶς πιὸ διασκεδαστικὲς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

Μιὰ πρωτότυπη σειρὰ ἀπὸ σπαρταριστὲς χιουμοριστικὲς περιπέτειες, ποὺ τὶς γράφει μὲ κέφι καὶ ζωντάνια ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ.

◆ ◆

Ἐπίσης ἀπὸ τὸ σημερινὸ χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 11) τὸ συναρπαστικὸ αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τῆς ἐκλεκτῆς συγγραφέως κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ—ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΣΤΟ ΖΥΓΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ!..

Πολλοὶ ἄνθρωποι λένε πὼς εἶναι φτωχοὶ καὶ τὸ πιστεύουν, μὰ λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν δοκιμάσει τὴν πραγματικὴ φτώχεια. Ἀνάμεσα, μάλιστα, στοὺς νέους τὸ δρᾶμα της εἶναι ἀκόμη πιὸ συγκλονιστικό. Ὅλοι οἱ νέοι, ποὺ ξεκινᾶνε γιὰ τὴ ζωή, νοιώθουν ἀβάσταχτο τὸ ζυγὸ τῆς φτώχειας. Εἶναι κάτι ποὺ τοὺς ταπεινώνει καὶ τοὺς παραλύει. Κάτω ἀπὸ τὸ ζυγό της μπορεῖ νὰ λυγίσουν πολλὲς νεανικὲς ψυχές. Μά, συγχρόνως, κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιο ζυγὸ μπορεῖ νὰ ξεπεταχτῆ ὁ ἀληθινὸς ἥρως κι' ἡ ἀληθινὴ ἡρωΐδα. Δυὸ παιδιὰ ἀγαπήθηκαν ὄμορφα, τρυφερά, μὲ ἀγνότητα. Ἂν δὲν ἔσκυβαν καὶ τὰ δυὸ κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῆς φτώχειας, δὲ θὰ ὑπῆρχε ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία τους. Οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς ὅμως ὀρθώθηκαν σὰν βουνὰ μπροστά τους. Μὰ ἡ μεγάλη, ἡ φλογερή, ἡ πονεμένη ἀγάπη τους βρῆκε τὸν τρόπο νὰ νικήση...

◆ ◆

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» τὸ συναρπαστικὸ ἐπιστημονικὸ - φανταστικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑΪΝ

Ἀγάπη στὸν Ἄρη

Πρόκειται γιὰ τὴν πιὸ παράξενη ἱστορία περιπετειῶν καὶ ἔρωτος ἑνὸς νέου Ἀμερικανοῦ, ποὺ δὲ μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ τὴν ἀδικία τῶν ἀνθρώπων καὶ δέχεται νὰ γίνη πειραματόζωο σ' ἕνα διαπλανητικὸ ταξίδι. Μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ διαπιστώση ὅτι τὰ πλάσματα, ποὺ κατοικοῦν στὸν Ἄρη καταπατοῦν τὴ δικαιοσύνη, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ ἀδελφοί τους στὴ Γῆ. Συγχρόνως, ὁ φλογερὸς ἔρωτάς του γιὰ τὴν ὄμορφη πριγκήπισσα Ζούνια τὸν ἀναγκάζει ν' ἀντιμετωπίση φοβεροὺς ἐχθρούς, τρομαχτικὰ ὅπλα καὶ ἐφιαλτικὰ τέρατα κι' ἐπὶ πλέον νὰ ἐμπλακῆ στὸν πόλεμο ποὺ ἔχει ξεσπάσει ἀνάμεσα στοὺς ἄρχοντες τοῦ «κόκκινου πλανήτη», τοῦ Ἄρη...

Τὸ πρωτότυπο αὐτὸ μυθιστόρημα εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἀλλόκοτα καὶ τὰ πιὸ συγκλονιστικὰ τῆς ἐποχῆς μας.

◆ ◆

Ἐπίσης, ἀπὸ τὸ σημερινὸ χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 41) παρακολουθῆστε τὴν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα καλλιτεχνικὴ ἔρευνα γύρω ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τῆς νέας ἑλληνικῆς κινηματογραφίας, μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΜΙΛΑ ΕΝΑΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ...

Οἱ Ἕλληνες σκηνοθέτες μιλοῦν γιὰ τὰ προβλήματα, τοὺς πρωταγωνιστάς, τὰ βάσανα καὶ τὶς χαρὲς τῆς κινηματογραφικῆς ὀθόνης. Θὰ παρελάσουν τὰ μεγαλείτερα ἀστέρια τοῦ σκηνοθετικοῦ πανθέου: Μ. ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ, Γ. ΤΖΑΒΕΛΑΣ, Γ. ΚΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, ΝΤ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΔΑΔΗΡΑΣ, ΕΡ. ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ (ΝΤΑΛ) καὶ ἄλλοι γνωστοὶ καλλιτέχνες τῆς 7ης Τέχνης. Μιὰ πρωτότυπη ἔρευνα γραμμένη ἀπὸ τὸ συνεργάτη μας κ. Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ.

◆ ◆

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 55), παρακολουθῆστε τὸ δραματικὸ κοινωνικὸ μυθιστόρημα τοῦ δημοφιλοῦς Γάλλου συγγραφέως

ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Σιωπηλὴ τραγωδία

Πολυβασανισμένη καὶ πληγωμένη ἀπὸ τὴ ζωή, κατατρεγμένη ἀπὸ τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων, μιὰ χήρα μητέρα βρίσκεται ξαφνικὰ μπροστὰ σ' ἕνα φοβερὸ δίλημμα. Γιὰ νὰ γλυτώση ἀπ' τὴ φυλακὴ τὸν ἄδικα καταδικασμένο ἀδελφό της, χάνει τὰ δυὸ πολυαγαπημένα της παιδιά. Μένει ὁλομόναχη στὸν κόσμο καὶ προσπαθεῖ νὰ δημιουργήση μιὰ καινούργια ζωή. Μὰ ὁ κατατρεγμὸς τῶν ἐχθρῶν της συνεχίζεται καί, ἔπειτα ἀπὸ χρόνια, δημιουργεῖ ἀλλεπάλληλες καὶ δραματικὲς συγκρούσεις παθῶν καὶ τραγικὲς περιπέτειες, τόσο γιὰ τὴν ἴδια ὅσο καὶ γιὰ τὰ παιδιά της, ποὺ ἔχουνε μεγαλώσει σὲ ξένα χέρια, δίχως νὰ ξέρουν τὴ μητέρα τους...

δύνατον! Δὲ μπορῶ νὰ φάω... Στὸ εἶπα...

Εἶδε τὴν ἀπογοήτευσι στὰ μάτια της. Εἶδε τὰ γαλανά, παιχνιδιάρικα μάτια της νὰ γίνωνται σοβαρὰ μιὰ στιγμή, νὰ τὸν κυττάνε ἐρωτηματικά. Ἔπειτα χαμήλωσαν. Εἶχε καταλάβει. Ἦταν βέβαιο πὼς εἶχε καταλάβει. Ἐπειδὴ τὰ βλέφαρά της φτερούγισαν νευρικά, καὶ τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν. Λὲς κι' εἶχε ντροπιαστῆ αὐτή, ἐπειδὴ ὁ συνοδός της δὲ μποροῦσε νὰ πληρώση. Ἤ, ἴσως, εἶχε ντροπιαστῆ ἐπειδὴ κατάλαβε πὼς τὸν εἶχε βάλει κιόλας σὲ μεγάλα ἔξοδα.

Ὁ Τέλης ἔνοιωσε ξαφνικὰ ὅλη τὴ χαρὰ νὰ σβύνη μέσα του. Ἡ στιγμὴ αὐτή, ποὺ τὴν εἶχε ὀνειρευτῆ σὰν τὴν πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς του, ἔχανε τὴ γοητεία της ἔτσι ξαφνικά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη καλὰ-καλά. Ἦταν σὰ νὰ τοῦ γλυστροῦσε ἡ εὐτυχία ἀπὸ τὰ χέρια, σὰ νὰ ἦταν νερὸ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὸ κρατήση μέσα στὴ χούφτα του.

Κἄμποση ὥρα ἔμειναν βουβοί. Δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦνε. Ἡ Ρίτσα ἔτριβε μηχανικὰ λίγο ψωμὶ στὰ δάχτυλά της, γέμιζε τὸ τραπεζομάντηλο ψίχουλα. Ὁ Τέλης, ἀφηρημένος, ἔφερνε ἀκόμα τὸ ἄδειο φλυτζάνι τοῦ καφὲ στὰ χείλη του.

Ἄξαφνα, τὸ κρυσταλλένιο γέλιο τῆς κοπέλλας σὰ νἄδιωξε τὰ σύννεφα:

— Τέλειωσε ὁ καφές σου...

Τρομαγμένος ἔσπρωξε τὸ φλυτζάνι ἀπὸ μπροστά του.

— Θέλεις νὰ φύγουμε; τὴ ρώτησε βραχνά.

Τὸν κύτταξε μὲ παράπονο.

— Ἀπὸ τώρα;

— Ὄχι... φυσικά... Εἶναι περίφημα ἐδῶ... Εἶπα μόνο μὴ στενοχωριέσαι...

Ἔσπρωξε κι' αὐτὴ τὸ πιάτο της ἀπὸ μπροστά της, μὲ μιὰ κίνησι ἀποφασιστική.

— Γιατί νὰ στενοχωρηθῶ; Τώρα ἴσα-ἴσα, θ' ἀπολαύσουμε περισσότερο. Κύττα! Ὁ ἥλιος γέρνει κιόλας στὴ δύσι. Μοῦ φαίνεται... μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχω ξαναδῆ ἕνα τόσο ὡραῖο ἀπόγεμα στὴν ἀκροθαλασσιά... Ξέρεις, συνήθως ἐρχόμαστε καλοκαίρι στὸ Φάληρο. Πολὺ σπάνια κατεβαίνουμε τὸ χειμῶνα.

Διστακτικὰ ἅπλωσε τὸ χέρι του, τ' ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ δικό της τὸ χεράκι, ποὺ ὅλο μάδουσε τὰ ψίχουλα ἀπάνω στὸ τραπέζι.

— Ρίτσα...

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε παλλόμενη ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ρίτσα... πές μου... μ' ἀγαπᾶς λιγάκι; Νά, τόσο δά... λιγουλάκι... Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσι νὰ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα πολύ...

Τὸ παχουλό, ἀφράτο χεράκι της ἀναδεύτηκε κάτω ἀπὸ τὴ χούφτα του. Τὰ μάτια της, ἔξυπνα, μαργιόλικα, στηλώθηκαν στὰ δικά του:

— Ὄχι!

Τὸ παιχνίδισμα τῆς φωνῆς της τοῦ ζέστανε τὴν καρδιά.

— Δὲ μ' ἀγαπᾶς λιγάκι; τὴ ρώτησε σιγανά.

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της καὶ τὸ κῦμα τῶν καστανόχρυσων μαλλιῶν γύρω στὸ ὁλόδροσο προσωπάκι της σπίθισε στὸν ἥλιο.

— Γιατί, Ρίτσα; τὴ ρώτησε παραπονιάρικα.

— Ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ... σ' ἀγαπῶ πολύ! τοῦ ἀποκρίθηκε, κατεβάζοντας τὰ μάτια της.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ

Τοῦ ἦλθε νὰ ξεφωνίση ἀπὸ τὴ χαρά του. Τοῦ ἦλθε νὰ τὴν ἁρπάξη ἐκεῖ, μέσα στὸν κόσμο, νὰ τὴ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὴν πνίξη στὰ φιλιά. Τὰ λόγια της αὐτὰ ἦλθαν τόσο ἀναπάντεχα... Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Τὸν μέθυσαν. Μὲ μιᾶς ξέχασε τὴ στενοχώρια του... ξέχασε πώς, πρὶν λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶχε δῆ τὴν ἀπογοήτευσι στὰ μάτια της. Ξέχασε πὼς σὲ λίγο θὰ τοῦφερναν τὸ λογαριασμό. Ὅλος ὁ κόσμος γύρω του ἔγινε μιὰ φράσι. Μιὰ φωνὴ παιχνιδιάρικη, ἀσημένια. Καὶ μιὰ φράσι, ποὺ ἄνοιγε τοὺς οὐρανούς:

— Ἀγαπούλα! Κι' ἐγὼ εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα.

Ἔγειρε λίγο ἀπάνω του, μὲ μιὰ κίνησι ποὔδειξε πὼς ἄρχιζε νὰ τὸν νοιώθη δικό της.

— Πές μου... πῶς ἄρχισες νὰ μ' ἀγαπᾶς; τὸν ρώτησε σιγανά. Πές μου, ἀπὸ πότε μὲ πρόσεξες;

— Θέλεις νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἱστορία; τὴ ρώτησε εὐτυχισμένος.

— Ναί... ὅλα... ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἔκανε ἡ κοπέλλα παιδιάτικα.

— Θυμᾶμαι πέρυσι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου... Εἶχε βρέξει ὅλη μέρα... Καὶ τὸ ἀπογευματάκι ἄνοιξε ὁ καιρός...

— Ναί. Τὸ θυμᾶμαι πολὺ καλά. Εἶναι ἡ γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

— Ναί... τὸ ξέρω...

— Τὸ ξέρεις πὼς τὸν πατέρα μου τὸν λένε Δημήτρη;

— Πέρυσι τὄμαθα, ἐκεῖνο τὸ βραδάκι.

— Μᾶς κατασκόπευες; τὸν ρώτησε παιχνιδιάρα.

— Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ πέρασα ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Ἐνῶ εἶναι κοντὰ τὰ σπίτια μας, ὁ δρόμος μου δὲ μὲ εἶχε φέρει ἀπὸ κεῖ, νομίζω, ποτέ.

— Εἶναι μέσα στὸ στενὸ τὸ σπίτι μας.

— Ἴσως γι' αὐτό. Πάντως, ἐκεῖνο τὸ σούρουπο πέρασα. Κι' ἄκουσα ἀπὸ μακρυὰ τραγοῦδι.

— Μὲ βάζουν πάντα καὶ τραγουδῶ ὅταν ἔχουμε κόσμο, εἶπε ἡ κοπέλλα.

— Ἄκουσα μιὰ δροσερὴ φωνή... μιὰ φωνὴ ποὺ μοῦ φάνηκε παράξενα ὡραία, ἔτσι δειλινό. Σταμάτησα, στάθηκα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ... Τὸ κηπάκι σας μοσχοβολοῦσε. Τὰ χρυσάνθεμα ἀνάδιναν ἀπὸ τὴ βροχὴ μιὰ βαρειὰ μυρουδιὰ καὶ τ' ἀγιόκλημα κι' ἡ λεμονιά σας... Δὲν εἴχατε κλείσει τὰ παραθυρόφυλλα... Εἴχατε ὅλα τὰ φῶτα ἀναμμένα... Εἶδα κεφάλια... κόσμο... Κατάλαβα πὼς κάποιος γιόρταζε... Στάθηκα ἐκεῖ, ὥσπου τέλειωσε τὸ τραγοῦδι. Ἄκουσα χειροκροτήματα... ἔπειτα γέλια, χαρούμενες φωνές... κι' ἔπειτα ἕνα κρυστάλλινο γέλιο...

— Ἐγὼ γελοῦσα! εἶπε εὔθυμα ἡ κοπέλλα. Γελοῦσα, ἐπειδή... νά, ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ κλάψω.

— Νὰ κλάψης, γιατί;

— Κάθε φορά, ὅταν μοῦ λένε πὼς ἔχω ὡραία φωνή, μοὔρχεται νὰ κλάψω.

— Τὸ γέλιο σου πάντως ἦταν χαρούμενο... Ἔπειτα... ἔπειτα, εἶδα μιὰ κοπέλλα στὸ παράθυρο... Μιὰ κοπέλλα νὰ σκύβη στὸ παράθυρο, πίσω ἀπὸ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου... Ἀμέσως τὄξερα πὼς ἤσουν ἐσὺ ἡ κοπέλλα, ποὺ τραγουδοῦσε...

— Εἶχα σκύψει γιὰ νὰ κλείσω τὰ παραθυρόφυλλα... Πῶς τὸ κατάλαβες ὅμως πὼς ἐγὼ εἶχα τραγουδήσει;

— Δὲ μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλη. Ταίριαζε ἡ φωνή σου μὲ τὸ πρόσωπό σου, μὲ τὸ σύνολό σου... Ἔπειτα... ἔπειτα... τώρα θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, Ρίτσα... Ἔπειτα, ἤσουν ἐσὺ ἡ κοπέλλα, ποὺ τὴν εἶχα δῆ μερικὲς φορὲς νὰ περνάη ἀπὸ τὴν πόρτα μου... νὰ περνάη βιαστικὴ καὶ νὰ χάνεται... Νὰ μοῦ ρίχνη μιὰ γελαστὴ ματιὰ κι' ἔπειτα νὰ κατεβάζη τὰ μάτια.

— Ἄθελά μου... εἶπε ἡ Ρίτσα, μ' ἕνα μαργιόλικο χαμόγελο. Δὲ σὲ εἶχα προσέξει.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΑΛΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ...

Στὶς διακοπὲς τὸ ρίχνει ἡ Δ.Ε.Η. πολὺ συχνὰ
κι' αἰφνιδίως μᾶς βυθίζει στὰ σκοτάδια τὰ πυκνά,
ἢ μᾶς κάνει, φίλτατοί μου, ἀπερίγραπτες χαλάστρες
κι' αὐτομάτως μεταβάλλει σὲ ψυγεῖα τίς... θερμάστρες!

✶

Κάθε τόσο ἀναστατώνει τὴν ταλαίπωρή μας πόλι
καὶ τὸ πρᾶγμα θεωρεῖται ἀσφαλῶς πρωτοφανές,
γιατὶ τὶς διακοπές τους θερινὲς τὶς κάνουν ὅλοι
κι' ἡ Δ.Ε.Η., παρ' ὅλα ταῦτα, κάνει καί... χειμερινές!

ΣΩΣΤΕΣ «ΔΙΑΚΥΒΕΥΣΕΙΣ»

Ἀπὸ τὴν ἀστυνομία καὶ τὴν χωροφυλακὴ
συλλαμβάνονται, ὁλοένα, κύκλοι χαρτοπαικτικοί,
ποὺ τραβοῦν μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αἰσιοδοξία,
«νὰ τὰ πιάσουν» μὲ τὴν πόκα καὶ μὲ τὴν κυβοπαιξία...

✶

Στὸ μπαρμπούτι, ἰδιαιτέρως, ἀρκετοί τους ξημερώνουν
καὶ μερόνυχτα περνᾶνε μὲ τοῦ κύβου τὸ μοτίβο,
ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γκίνια καὶ αὐτόφωρο πληρώνουν
καὶ κορόϊδα, ἐν τέλει, βγαίνουν καὶ «ἀνόητοι στόν... κῦβο»!

ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΥΣΑ

Βιομηχανοποιήσεις παίρνουν, σήμερα καὶ δίνουν
κι' ἐργοστάσια μεγάλα ἑτοιμάζονται νὰ γίνουν,
ποὺ τὴν βιομηχανία εἰς τὸ μέλλον θὰ τιμήσουν
καὶ μὲ πλάκες καὶ πλακάκια τὴν Ἑλλάδα θὰ γεμίσουν!

✶

Περιττόν, ἐν τούτοις, εἶναι τέτοιο εἶδος ἐν Ἀθήναις,
γιατὶ ἀμέτρητοι καπάτσοι τὤχουν ρίξει στὶς κομπίνες
καὶ μὲ χίλιες δυὸ μανοῦβρες καὶ μὲ κόλπα καὶ κολπάκια,
κομπινάρουνε τὰ πάντα καὶ τὰ κάνουνε «πλακάκια»!

«ΦΟΒΟΥ ΤΟ ΓΗΡΑΣ»

Συνελήφθη ἡ Δημητρίου, γραῖα ὀγδοηκοντοῦτις,
ποὺ τὴν «ἄσκησιν δακτύλων» εἶχε πάντα ὡς «ἀτοῦ» της
καὶ παρὰ τὶς τόσες... σοῦφρες, ποὺ τῆς φόρτωσαν οἱ χρόνοι,
ἐννοοῦσε μέχρι τώρα, πορτοφόλια νὰ «σουφρώνη»!

✶

Ἦταν γραῖα, ποὺ κι' οἱ κλέφτες τῆς ζωῆς αὐτῆς τῆς σκάρτης
τῆς ἐφέροντο μὲ σέβας καὶ πολὺ εὐγενικά,
γιατὶ ἔφυγε μιὰ μέρα ἀπ' τό... Ψυχικὸ τῆς Σπάρτης
κι' ἦρθε στὴν πρωτεύουσά μας, γιὰ νὰ κάνη «ψυχικά»!

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΕΠΕΤΑΞΕ...

Συνελήφθη αὐτὲς τὶς μέρες κι' ὁ «ἀτσίδας» ὁ Πουλῆς,
ποὺ κατάφερνε νὰ βρίσκη ζαλισμένους κι' ἀφελεῖς
καὶ τσιμποῦσε, καταλλήλως, τὸ ποσὸν τὸ σχετικόν,
γιὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ χρῆσιν φυλλαδίων ναυτικῶν...

✶

Ἀλλ' ὁ ἄπληστος ἀτσίδας παρατράβηξε τὸ τέλι
καὶ πιασμένος καὶ κλεισμένος στὸ κλουβὶ εὑρέθη ἐν τέλει,
ὅπου σκέπτεται θλιμένος καὶ σκασμένος ἐν πολλοῖς,
ὅτι πιάνεται ἀπ' τὴ μύτη καὶ ὁ ἔξυπνος... Πουλῆς!

«ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΧΩΝ»

Ἀθηναῖος ξενοδόχος πῆρε τὴν πληροφορία,
ὅτι μ' ἄλλον εὑρισκόταν ἡ φιλτάτη του κυρία
καὶ ὁρμήσας εἰς τὴν σάλλαν τοῦ θεάτρου «Κεντρικόν»,
σάλο ἔκανε μεγάλο καὶ καυγᾶ... ὁμηρικόν!

✶

Ἡ παράστασι τοῦ ἔργου εἰς τὸ μέσον διεκόπη
κι' ἀπ' τὸ ξύλο οἱ συμπλακέντες στὸ φινάλε βγῆκαν τόπι,
μὰ κυρίως τὴν κυρία τὸ μπερντάχι εἶχε γιὰ στόχο,
γιατὶ τἄχε λογαριάσει «δίχως, φεῦ! τόν... ξενοδόχο»!

ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ

Ἐληφθήκανε, προσφάτως, ἀποφάσεις παραχρῆμα
νὰ δοθῆ ἀπαραιτήτως τὸ ἀπαραίτητο τὸ χρῆμα,
τὸ μεγάλο τὸ Καβοῦρι γιὰ ν' ἀξιοποιηθῆ
καὶ τῶν ἔργων του, ἐν γένει, ὁ ρυθμὸς νὰ ἐνταθῆ..

✶

Νέα πλᾶνα, ἐν ὀλίγοις, κατεστρώθησαν μὲ φούρια
καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἀρκετοὶ ἀγανακτοῦν,
γιατὶ μέριμνα ἐλήφθη μοναχὰ γιὰ τά... Καβούρια
κι' ἂς χρονίζουν ἄλλα ἔργα καὶ ἄς... καρκινοβατοῦν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

'Από τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ χριστουγεννιάτικο τεύχος τοῦ «Θησαυροῦ (σελ. 75) παρακολουθῆστε τὸ συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ διασήμου 'Αμερικανοῦ συγγραφέως

ΝΤΑΙΗ ΚΗΝ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΧΩΡΙΣ ΠΤΩΜΑ

Οἱ ἔντεκα ἀπ' τοὺς δώδεκα ἐνόρκους ἀποφάνθηκαν πὼς ὁ κατηγορούμενος, ἀποκτηνωμένος ἀπ' τὸ πιοτό, εἶχε πετάξει τὴ φιλενάδα του στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα, ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ φινιστρίνι τοῦ γιώτ. 'Αλλ' ὁ δωδέκατος ἔνορκος, μιὰ ξανθειὰ καὶ νέα γυναίκα, ἀρνιόταν νὰ παραδεχτῆ τὴ γενικὴ γνώμη. «Δὲν ὑπάρχει ἔγκλημα χωρὶς πτῶμα» ἔλεγε. Καὶ ὁ ὠκεανὸς δὲν εἶχε πετάξει στὴν ἀκρογιαλιὰ τὸ θύμα τῆς Μπόνυ Ντήρινγκ. Ἕνας δημοσιογράφος συμπαρίσταται αὐτὴ τὴν ἰδέα καὶ ἀναλαμβάνει τὸ ἔργο τοῦ ντέτεκτιβ, γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ σώση ἕνα ἀθῶο ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα.

◆◆

'Επίσης μιὰ μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα (σελ. 28) ποὺ ἐνδιαφέρει ὅλες τὶς γυναίκες:

ΟΙ 5 ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Τὰ ἐφηβικὰ χρόνια, ὁ γάμος, ἡ ἐγκυμοσύνη, ἡ κρίσιμη ἡλικία, ἡ ὡριμότητα ἀποτελοῦν τὶς πέντε ἐπικίνδυνες ἐποχές, γιὰ τὴ γυναικεία γραμμή. Εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ἐξηγοῦν πῶς συμβαίνουν ὅλα αὐτὰ καὶ τί πρέπει νὰ κάνουν οἱ γυναῖκες, γιὰ νὰ διατηροῦν πάντα τὸ ἰδεώδες βάρος.

◆◆

'Από τὸ σημερινό, ἐξ ἄλλου, τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 18) παρακολουθῆστε τὴν πρωτότυπη ἔρευνα ἀνάμεσα στὰ σημερινὰ ἀνδρόγυνα, ποὺ ἐνδιαφέρει ὅλους τοὺς ἄνδρες καὶ ὅλες τὶς γυναῖκες, μὲ τὸν τίτλο:

'Ο σύζυγος στὸ ἐδώλιο!..

Ποιές εἶναι οἱ πιὸ σοβαρὲς κατηγορίες τῆς σημερινῆς συζύγου γιὰ τὸν ἄνδρα της, ποὺ μαζί του ἔχει μοιραστῆ τὴ ζωή της; Κι' ἐκεῖνος τί ἐπιχειρήματα βρίσκει γιὰ ν' ἀπολογηθῆ; Πρόκειται γιὰ μιὰ ἔρευνα, ποὺ θὰ βοηθήση ὅλα τὰ νεαρὰ ἀνδρόγυνα ν' ἀνακαλύψουν τὰ σφάλματά τους, ν' ἀντιμετωπίσουν ἀποφασιστικὰ τὶς διαφορές τους καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὶς λύσουν μὲ τὸν καλλίτερο τρόπο, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν εὐτυχία τους.

◆◆

Καθὼς καὶ τὴν ἀποκαλυπτικὴ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα (σελ. 48) ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος

ΠΩΣ ΖΗ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΡΩΣΙΔΑ

Πῶς ἀγαπάει, πῶς ντύνεται, πῶς σπουδάζει, πῶς παντρεύεται καὶ πῶς ἐργάζεται ὡς ἐπιστήμων, ὡς ὑπάλληλος, ὡς ἐργάτρια, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα ὡς γυναῖκα. Παρακολουθῶντας τὶς συναρπαστικὲς αὐτὲς ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις ἑνὸς ξένου δημοσιογράφου, θὰ γνωρίσετε τὴ σημερινὴ Ρωσίδα ὅπως πραγματικὰ εἶναι: Μιὰ γυναίκα, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ξανακερδίση τὰ δικαιώματά της στὴν κομψότητα, στὴν ὁμορφιά, στὸ ρωμαντισμὸ καὶ στὴν αἰσθηματικότητα.

◆◆

'Αλλὰ καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ ἐγκυκλοπαιδικὴ σειρὰ (σελ. 84) μὲ τὸν τίτλο:

Μεγάλες μορφὲς

Πρόκειται γιὰ τὴ συναρπαστικὴ ζωὴ καὶ τὸ μεγάλο ἔργο διασήμων ἀνδρῶν, ποὺ διέπρεψαν στὶς ἐπιστῆμες καὶ στὰ γράμματα, ὅπως τοῦ 'Άλφρεντ Νόμπελ, τοῦ 'Αλμπὲρ Καλμέτ, τοῦ 'Αντρὶ Ντυνάν, τοῦ 'Ιουλίου Βέρν, τοῦ 'Ισαὰκ Νεύτωνος, τοῦ Τζὰκ Κούκ, τοῦ Ρομπὲρ Κὼχ, τοῦ Νεοφύτου Δούκα, τοῦ Ι. Γουτεμβέργιου καὶ πολλῶν ἄλλων.

◆◆

Τέλος, παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος (σελ. 69) μιὰ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα σειρὰ ἀπὸ 24 εἰκονογραφημένα μαθήματα γιὰ τὶς νεαρὲς μητέρες, ποὺ θὰ τὶς μάθουν ν' ἀντιμετωπίζουν σωστὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν τους, μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Πῶς πρέπει νὰ φερθοῦν στὸ παιδί τους, ὅταν κλαίη, ὅταν θυμώνη, ὅταν φοβᾶται, ὅταν ζηλεύη, ὅταν γίνεται ἀπαιτητικό, ὅταν λέη ἄσχημα λόγια; Σὲ ὅλες αὐτὲς καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες ἀπορίες, ποὺ τοὺς παρουσιάζονται κάθε ἡμέρα, θὰ βροῦν μιὰ ἀπάντησι στὰ 24 μαθήματα τῆς νέας αὐτῆς σειρᾶς.

Τὰ λακκάκια γύρω ἀπὸ τὰ χείλη της παιχνίδιζαν, φώναζαν: «Ψέμματα! Ψέμματα!».

'Η φωνή της ὅμως ἔλεγε, μὲ παιδιάτικο πεῖσμα:

— Ποῦ νὰ σὲ προσέξω; 'Ο δρόμος μου ἦταν ἀπὸ κεῖ πάντα, μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου... 'Αλλά, δὲν ἤξερα ποιὸς καθόταν ἐκεῖ. Δὲ σὲ εἶχα δῆ.

— 'Εγὼ ὅμως πίστευα πὼς μὲ εἶχες προσέξει. Πίστευα πὼς καταλάβαινες τὸ θαυμασμό στὴ ματιά μου, κάθε φορά, ποὺ σὲ ἀντίκρυζα. Πίστευα πὼς εἶχες κάπως διαισθανθῆ τὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς μου.

— Δὲ θὰ μοῦ πῆς πὼς μ' ἀγαποῦσες πρὶν μὲ γνωρίσης! τοῦ φώναξε δύστιπτα.

— Αὐτὴ ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια. "Οταν ἄκουσα τὸ τραγούδι σου, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἤξερα τὴ φωνή σου. "Οταν σὲ εἶδα στὸ παράθυρό σου, ἤξερα πὼς σὲ γνώριζα ἀπὸ καιρό.

— Κι' ὅταν μοῦ μίλησες; τὸν ρώτησε γελαστή, κοκκινίζοντας.

— Στάσου νὰ σοῦ τελειώσω ὅλη τὴν Ἱστορία. 'Εκείνη τὴν ὥρα, ποὺκλεισες τὸ παράθυρό σου, νόμισα πὼς ἔκλεινες τὸν παράδεισο μπροστά μου. Στάθηκα ἀκόμα κάμποση ὥρα ἐκεῖ μπροστὰ στὸ σπίτι σου, περιμένοντας μὴν ἀκούσω πάλι τὸ τραγούδι σου ἢ τούλάχιστο τὸ γέλιο σου... 'Ακουγα ἀπὸ μέσα φωνές, φασαρία, ἀλλὰ δὲν ξαναπαρουσιάσθησες πιὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

— Καλὴ δουλειὰ ἔκανες! εἶπε ἡ Ρίτσα τάχα πειραγμένη. Νὰ στέκης ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μας...

— Ναί, στάθηκα πολλὴ ὥρα. "Ωσπου ἦλθαν κάτι ἐπισκέψεις. Δυὸ ἀντρόγυνα μαζί. Μὲ κύτταξαν σά νὰ μὲ ρωτοῦσαν ἂν ἤθελα νὰ μπῶ στὸ σπίτι. Ντροπιάστηκα τότε, κατέβασα τὸ κεφάλι κι' ἔφυγα... Κι' ἀπὸ τότε, Ρίτσα... ἀπὸ τότε, κατάλαβα πὼς κάτι εἶχε ἀλλάξει στὴ ζωή μου... Ναί, ὅταν ξεκίνησα ἀπὸ τὸ στενὸ τοῦ σπιτιοῦ σου, δὲν ἤμουν πιὰ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. "Ηξερα πὼς ἔχω ἕνα σκοπὸ στὴ ζωή: Πὼς ἔπρεπε νὰ σὲ δῶ καὶ νὰ σὲ κάνω νὰ μ' ἀγαπήσης.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΚΟΠΕΛΛΑ

'Ο Τέλης ἀναστέναξε:

— "Αν εἶχα ρίξει τὰ μάτια μου σὲ καμιὰ βοισιλοπούλα, δὲ θὰ συναντοῦσα τόση δυσκολία, μοῦ φαίνεται.

'Η Ρίτσα πῆρε ἕνα ἀστεῖο ὕφος:

— Στὴν ἀρχή, μοῦ ἐρχόταν νὰ σοῦ φέρω τὴν τσάντα στὸ κεφάλι.

— Τόσο ἀποκρουστικὸς σοῦ φαινόμουν;

— "Οχι... τοῦ ἀποκρίθηκε, μὲ μιὰ τσαχπίνικη ματιά. 'Αλλὰ...ἤσουν πεισματάρης.

— "Επρεπε νὰ σὲ κάνω ὁπωσδήποτε νὰ μοῦ ἀπαντήσης. Κι' ἐσὺ τὸ εἶχες βάλει πεῖσμα νὰ μὴν ἀκούσω τὴ φωνή σου.

— "Ωσπου, μιὰ φορά, νεύριασα...

— Καὶ στάθηκες μπροστά μου ἀγριεμένη...

— "Ηθελα νὰ σοῦ μιλήσω ἄσχημα... "Ηθελα νὰ σοῦ πῶ, ὅτι θά...

— "Οτι θὰ ἔβαζες τὸν πατέρα σου νὰ μὲ συγυρίση, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί... κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα τί ἤθελα νὰ σοῦ πῶ...

— Πάντως, ἐγὼ ξέρω τί μοῦ εἶπες. Μὲ κύτταξες μὲ ὕφος αὐτοκρατορικό, σήκωσες τὸ κεφάλι σου, καὶ μὲ ρώτησες: «'Επὶ τέλους, θὰ μοῦ πῆτε τί θέλετε;».

— Κι' ἐσὺ δὲν ἔχασες τὴν εὐκαιρία. Σὰ νὰ εἶχε τὴ φράσι στὰ χείλη σου, μοῦ εἶπες...

— Σ' ἀγαπῶ...Αὐτὸ σοῦ εἶπα; Ρίτσα, σ' ἀγαπῶ!... Καὶ σύ...

— 'Εγὼ τάχασα... Δὲν τὸ περίμ-

— Δὲν τὸ περίμενες;

— Δηλαδή... φυσικά, τὸ εἶχα φαντασθῆ... Πάντως, τὸ ὕφος σου μ' ἔκανε καὶ τάχασα... "Επειτα, εἶχα τὴν περιέργεια νὰ μοῦ πῆς καὶ τίποτ' ἄλλο.

— 'Εμένα ὅμως εἶχε δεθῆ ἡ γλῶσσα μου. "Ωσπου ἔσκασες ἐσύ, ἐπὶ τέλους, στὰ γέλια...

— Καὶ τότε λύθηκε ἡ γλῶσσα σου...

— Οὔτε ξέρω πιὰ τί σοῦ εἶπα τότε, Ρίτσα. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶναι, ὅτι δέχθηκες νὰ κατεβαίνουμε μαζὶ τὸ στενὸ καμμιὰ φορά... ὅτι μοῦδωσες τὴν ἄδεια νὰ περνῶ καμμιὰ φορὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου... ὅτι...

— Νὰ μὴν ἔχης παράπονα! Πόσες φορὲς δὲ στάθηκα στὴν πόρτα μου, ὅταν ἤξερα πὼς θὰ περνοῦσες.

— Κι' ὅμως, ἔκανες ἕνα χρόνο νὰ δεχθῆς νὰ πᾶμε μιὰ βόλτα μαζί...

Τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας πῆρε μιὰ ἔκφρασι σοβαρή:

— Δὲ μποροῦσα νὰ δεχθῶ ἔτσι στὴν τύχη.

— Φυσικά, δὲν ἤξερες ποιὸς εἶμαι...

— "Οχι γι' αὐτό! 'Ηταν εὔκολο νὰ μάθω ποιὲς εἶσαι...

— Τότε λοιπόν... γιατί μὲ παίδεψες τόσο;

Τὸν κύτταξε σοβαρά, μέσα στὰ μάτια:

— 'Επειδὴ ἔπρεπε νὰ ξεδιαλύνω τί συνέβαινε μέσα μου! 'Επειδὴ ἔπρεπε νὰ καταλάβω πὼς σ' ἀγαπῶ... Δὲν ἦταν τόσο ἁπλὸ τὸ πρᾶγμα...

Τῆς φίλησε κλεφτὰ τὸ χέρι. 'Η φωνή του ἀκούστηκε ψιθυριστή, ἀλλὰ παλλόμενη:

— Ρίτσα, σὲ λατρεύω... Πές μου πὼς θὰ βλεπόμαστε συχνά... Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς!

— Στὸ εἶπα...

— Ρίτσα... Θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη! Μονάχα νὰ βρῶ δουλειὰ καὶ θὰ δῆς... Θὰ σὲ κάνω στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένη!

ΜΙΑ ΗΡΩΙΚΗ ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ

'Η γριὰ Λεμονιὰ σιδέρωνε. Πίσω ἀπὸ τὶς κατεβασμένες κουρτίνες, εἶδε τὴ σιλουέττα της ὁ Τέλης καὶ κατάλαβε πὼς σιδερώνει. Κυριακὴ βράδυ, κι' ἀκόμα σκυμμένη στὴ δουλειά. Παρ' ὅλα τὰ ἑβδομήντα της χρόνια, ἀκόμα πότε στὴ σκάφη, πότε στὸ σίδερο... πότε στὰ μανταρίσματα. Δὲ γνώριζε οὔτε γιορτή, οὔτε σχόλη.

"Ενοιωσε ὁ Τέλης μιὰ δαγκωματιὰ στὴν καρδιά:

— Κακόμοιρη γριούλα... Κακόμοιρη γιαγιά...

'Η τύψη τοῦ δάγκωσε τὴν καρδιά, στὴ σκέψη πὼς ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ τῆς πῆ κάποιο ψέμμα, νὰ τῆς ζητήση χρήματα. Εἶχε ξοδέψει γιὰ τὸν περίπατο αὐτὸ μὲ τὴ Ρίτσα ὅσα θὰ ἔβλεπε γιὰ ἀτομικά του ἔξοδα δυὸ ἑβδομάδες.

'Ηταν ὅμως τόσο εὐτυχισμένος, πού, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ στενοχώρια, ἄστραφτε τόσο, ποὺ τὸ κατάλαβε ἀμέσως ἡ γερόντισσα.

— Καλησπέρα, γιαγιά!

'Ο τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν θριαμβευτικός.

— Καλῶς τὸ παιδί μου! Καλῶς τον! ἀποκρίθηκε ἡ Λεμονιά, χωρὶς νὰ σταματήση τὴ δουλειά της.

— Σιδερώνεις;

— Ναί, γυιόκα μου!

— Κυριακὴ βράδυ;

— 'Ο Θεὸς βλέπει τὴν ψυχή μας, Τέλη μου... ὄχι τὴ δουλειά μας... 'Αλλά, πές μου... κάτι καλὸ ἔχεις νὰ μοῦ πῆς... 'Αστράφτεις ὁλόκληρος...

Τὰ λόγια τῆς γερόντισσας σὰ νὰ τὸν ξεμέθυσαν. Τὸ πρόσωπό του σοβάρεψε:

— Δυστυχῶς, γιαγιά... Δυστυχῶς... τίποτε...

— Μοῦ φάνηκες τόσο χαρούμενος... εἶπε μὲ ἀπογοήτευσι ἡ Λεμονιά.

— "Ηταν ὡραῖος ὁ καιρός!... "Ανοιξι μέσα στὸ χειμῶνα...

Κούνησε ἡ Λεμονιὰ χαρούμενη τὸ κεφάλι της:

— Μόνο ποὺ τὸ λὲς αὐτό, μοῦ δίνεις χαρά. "Ετσι πρέπει νὰ σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος. Νὰ χαίρεται τὸν ἥλιο καὶ τὸ λουλουδάκι... καὶ τὸ ἀστρο, ποὺ φέγγει γιὰ μᾶς... ὅλα πρέπει νὰ τὰ χαίρεται, καὶ τότε δὲν εἶναι φτωχός...

Πέρασε ὁ Τέλης τὸ χέρι του στὸν ὦμο τῆς γριούλας:

— Γιαγιά, εἶσαι μιὰ ἡρωΐδα. 'Από καιρὸ ἤθελα νὰ στὸ πῶ...Σήμερα ὅμως στὸ λέω... Σήμερα μπορῶ νὰ στὸ πῶ.

Τὰ μάτια τῆς γερόντισσας δάκρυσαν ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

— 'Ο λόγος σου μὲ φτάνει, παιδί μου. "Αλλο, τίποτε δὲ θέλω! "Ολα θάρθοῦνε καλά, ὅταν ἡ καρδιά μας εἶναι καλή!

— Ποῦ εἶναι ἡ Μάνια;

— Δίπλα, στῆς Καίτης... Πῆγε νὰ κάνουν μαζὶ τὰ μαθηματικά τους... Νὰ ξεσκάση καὶ μιὰ στάλα, τὸ δύστυχο... "Ολη μέρα μὲ τὰ μαθήματα... Σάμπως ἔχει καὶ καμμιὰ χαρά;

Γέλασε ὁ Τέλης:

— Πές τα ὅλα, πές τα ὅλα, γιαγιά... Σίγουρα, θὰ εἶναι κι' ὁ Γιώργος στὸ σπίτι, ὁ ἀδελφὸς τῆς Καίτης... τοὐλάχιστον γιὰ λίγη ὥρα...

Χαμογέλασε ἡ Λεμονιά.

— Δὲν ξέρω... 'Αλλά, σίγουρα, θὰ εἶναι κι' ὁ Γιώργος... 'Αχ, Τέλη μου! 'Ο Θεὸς νὰ δώση... ὁ Θεὸς νὰ δώση... Μακάρι νὰ τὴν ἀγαπήση αὐτὸ τὸ καλὸ παιδί... Μακάρι νὰ βοηθήση ὁ Θεὸς νὰ παντρευτῆ γρήγορα καὶ καλὰ τὸ ὀρφανό...

— Θὰ εἶναι, ἀλήθεια, καλὴ τύχη γιὰ τὴ Μάνια μας, εἶπε ὁ Τέλης σοβαρά. 'Ο Γιώργος εἶναι πραγματικὰ ἕνα παιδὶ ἐξαιρετικό!

— Κι' ὅλη ἡ οἰκογένεια, ὅλη ἡ οἰκογένεια, εἶπε ἡ Λεμονιά, ζεστά.

— Ναί, εἶναι πρώτης τάξεως οἰκογένεια! ἀναστέναξε ὁ Τέλης. 'Αλλὰ καὶ τυχερή... 'Ο πατέρας ἔχει γερὸ μισθὸ στὴν Τράπεζα. Ἡ μητέρα πῆρε τὴ σύνταξί της ἀπὸ τὴν Τράπεζα τώρα κι' αὐτή, κι' ὁ Γιώργος, δὲν πρόφθασε νὰ τελειώση τὴν Πάντειο καὶ διορίστηκε κι' αὐτὸς στὴν Τράπεζα. "Εχουν, βλέπεις, τὰ μέσα, ἔχουν ἐκεῖνο τὸ συγγενῆ στὴν Τράπεζα...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Λόγια παιδιάρικα

Καλὰ Χριστούγεννα

Γιορτὴ χριστουγεννιάτικη μᾶς ἔφτασε καὶ πάλι,
γιορτὴ ποὺ ἀγαλλίασαι χρειάζεται μεγάλη,
γι' αὐτὸ καὶ πρέπει, σήμερα, νὰ πιοῦμε ὅσο μποροῦμε
καὶ στὸ κρασὶ τὸν τόνο μας τὸν εὔθυμο νὰ βροῦμε,
ἀφοῦ σὲ κάθε εἴδησι ποὺ δίνει ἡ 'Αστυνομία
ὁ μεθυσμένος γράφεται «τελῶν ἐν... εὐθυμία»!

Γιὰ «ρεβεγιὸν» εἶν' ἕτοιμα τὰ κέντρα τὰ μοντέρνα,
ἀλλὰ ἐμεῖς θ' ἀράξουμε σέ... ὀρθόδοξη ταβέρνα,
τὸ κέφι τὸ αὐθόρμητο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε
καὶ πεῦκο, ἀντὶ γιὰ ἔλατο, μὲ γοῦστο νὰ στολίσουμε,
διότι ὅπως ξέρουνε οἱ πότες τῆς 'Αθήνας,
τὸ πεῦκο εἶναι, πάντοτε, ἡ βάσις τῆς... ρετσίνας!

Χριστὸς γεννᾶται, σήμερον, «ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει»
καὶ πρέπει νἄχουμ' ὅλοι μας καρδούλα περιβόλι,
γι' αὐτό, βεβαίως, ρώτημα κι' ἀντίρρησι δὲν θέλει,
πὼς ἡ χαρά, στὰ χρόνια μας, πηγάζει ἀπ' τό... βαρέλι!
Κι' ἀράδα κρασοπότηρο, ὅταν κρατᾶς στὸ χέρι,
«οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ἡ πλάσις ὅλη... χαίρει»!

'Εκ τῆς Περσίας ἔρχονται οἱ μάγοι μὲ (τὰ δῶρα
καὶ πρὸς τὴν Πλάκα τρέπονται ἀπὸ (τὴν πρώτη ὥρα,
γιατὶ κι' οἱ... μάγοι ξέρουνε, χωρὶς (πολυλογία,
πὼς στὴν ρετσίνα βρίσκεται πραγμα- (τική... «μαγεία»!
Καὶ τὸν χρυσὸν ὁλόκληρον σκορποῦν χω- (ρὶς νισάφι,
γιὰ πιῶμα λιοπεσιώτικο καὶ γιὰ «ρευ- (στόν... χρυσάφι»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
εὔχεται
στοὺς ἀναγνῶστες του
χαρούμενα
Χριστούγεννα

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Σὲ κάθε στιγμὴ...Γιὰ κάθε γοῦστο...
ION ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ - ΛΕΜΟΝΙ - ΚΑΝΕΛΛΑ
ΤΣΕΡΡΥ - ΡΟΥΜΙ - ΟΥΖΟ - ΜΕΝΤΑ
ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΙ - ΒΟΥΤΥΡΟ - ΣΟΚΟΛΑΤΑ
Ἡ καραμέλλα
ποὺ ἐπεβλήθη μὲ τὴν ποιότητά της!..

ΦΤΕΡΩΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ

17ον

— Τί σημασία ἔχει, ἀποκρίθηκε, μὲ φωνὴ ἀπελπισμένη. Τί σημασία ἔχει; Ντῖνο, ἡ ζωὴ τὰ κανονίζει ὅλα καμμιὰ φορά. "Ισως νὰ ἦταν γιὰ τὸ καλύτερο ἔτσι. Ἐσὺ θὰ εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένος μὲ τὴν Ἀλίκη...

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, τῆς τὸ χάϊδεψε. Κι' ἡ ματιά του τῆς μίλησε πρὶν μιλήσουν τὰ χείλη του.

— Ὄχι, Λιάνα. Ἐσὺ θὰ γίνῃς γυναῖκα μου...

Τράβηξε τὸ χέρι της γρήγορα.

— Ντῖνο!

— Ἐσὺ θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, τῆς ξαν̓άπε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

— Ἀποκλείεται!

Ἡ φωνή της ἀκούστηκε κοφτή, στεγνή.

Τὴν κύτταξε μὲ παράπονο. Ἔπειτα χαμογέλασε:

— Λιάνα, νομίζεις πὼς θὰ κάνῃς δυστυχισμένη τὴν ἀδελφή σου, δὲν εἶναι ἔτσι; Νομίζεις κιόλας ἴσως πὼς θὰ μὲ κάνῃς κι' ἐμένα δυστυχισμένο; Λοιπόν, τὰ μιλήσαμε μὲ τὴν Ἀλίκη. Τὰ μιλήσαμε ἀδελφικά. Σὰ δυὸ καλὰ ἀδέρφια, ὄχι σὰ δυὸ ἐρωτευμένοι. Καταλάβαμε κι' οἱ δυό μας, ὅτι ἐκεῖνο, ποὺ σ' ἔκανε ν' ἀποφασίσῃς νὰ πέσῃς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παντόπουλου, ἔστω καὶ μὲ τόσο ἱερὸ σκοπό, ἦταν ἡ μεγάλη σου ἀπογοήτευσι. Νόμιζες πὼς ἡ ζωὴ τέλειωσε πιὰ γιὰ σένα, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, παραδέχθηκε ἡ κοπέλλα.

Ἔπειτα πρόσθεσε σιγανά:

— Καὶ τὸ νομίζω ἀκόμα.

— Αὐτὰ εἴπαμε μὲ τὴν Ἀλίκη. Κι' ἔπειτα, Λιάνα, ἔπειτα, εἴχαμε τὸ θάρρος νὰ κυτταχτοῦμε στὰ μάτια καὶ νὰ ρωτήσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἂν ἡ ἀγάπη μας εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ νὰ ποντέσουμε ἀληθινὰ ἂν χωρίσουμε. Καί, καθὼς τὰ λέγαμε καὶ καθὼς τὰ συζητούσαμε... καταλάβαμε, Λιάνα, πὼς δὲν ὑπῆρχε ἀγάπη. Πὼς ἐκεῖνο ποὺ πιστέψαμε γιὰ ἀγάπη, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ συμπόνοια καμουφλαρισμένη. Συμπόνοια ἐκ μέρους τῆς Ἀλίκης. Ἡ Ἀλίκη εἶναι ἕνας ἄγγελος. Ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ κατάλαβε πὼς ἄρχισες νὰ προσέχῃς τὸ Στέφανο, ἄρχισε ἐκείνη νὰ μὲ λυπᾶται. Μοῦ τὰ ἐξήγησε ὅλα. Ἔτρεμε μὴ πληγωθῇ ἡ ψυχή μου. Εἶνες κάνει τὴν περιγραφή μου ἐσὺ μὲ τόσο ὄμορφα χρώματα, ποὺ ἡ ἀδερφούλα σου πίστευε, ὅτι εἶμαι ἕνας ἅγιος. Καὶ ἔτρεμε μὴ μὲ πικράνῃς. "Οταν πῆρες τὴν ἀπόφασι ν' ἀραβωνιαστῇς μὲ τὸ Στέφανο, τότε ἡ Ἀλίκη πίστεψε πὼς ἡ συμπόνοια πῆνοιωθε γιὰ μένα, ἦταν ἀγάπη. "Εσως! "Ετσι πίστευε ἡ παιδιάτικη ψυχή της. Κι' ἤλθε μόνη της νὰ μοῦ προσφέρῃ αὐτὴ τὴν ἀγάπη.

— Κι' ἐσὺ τὴ δέχτηκες, εἶπε ἡ Λιάνα.

— Τὴ δέχτηκα, ἐπειδὴ ἤμουν πονεμένος, πληγωμένος, ψιθύρισε ὁ νέος. Λιάνα, σοῦ μιλῶ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Δέχθηκα τὴν ἀγάπη τῆς ἀδερφούλας σου, ἂν καὶ κατάλάβαινα πὼς δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ οἰκτος, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ εἶχα τὴν ἀνάγκη αὐτοῦ τοῦ οἴκτου. "Ημουν δυστυχισμένος, Λιάνα. Δὲν τὸ κατάλαβες, δὲν τὸ μάντευες πὼς ἤμουν δυστυχισμένος;

— Γιατί δὲ μοῦ μίλησες, Ντῖνο, τότε; Γιατί δὲ μοῦ μίλησες; Ἀναστέναξε ὁ νέος.

— Εἶναι τὰ μοιραῖα λάθη τῆς ζωῆς, Λιάνα. Τὸ λάθος, ποὺ παρὰ τρίχα νὰ φέρῃ καταστροφή! "Ηθελα νὰ εἶμαι σίγουρος πὼς μπορῶ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη, "Ηθελα νὰ σοῦ κάνω τὴν πρότασι, τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ ἐξασφαλίσω μιὰ ἄνετη ζωή... Σήμερα ὅμως, στὴν κάνω τὴν πρότασι. Πρῶτα-πρῶτα, ἐπειδὴ ἡ ἀδελφή μου ἀρραβωνιάστηκε. Παντρεύεται τώρα τὸ Πάσχα. Πολὺ καλὴ τύχη... Θὰ στὰ πῶ ἄλλη ὥρα. Πάντως, αὐτὴ ἐξασφαλίστηκε. Κι' ἐγώ, προώδευσα στὸ μεταξὺ στὴ δουλειά μου. 'Ο δικηγόρος μου μοῦ ἀναθέτει σπουδαίες δίκες καὶ δὲ θ' ἀργήσῃ ὁ καιρὸς ν' ἀνοίξω δικό μου γραφεῖο. Ἀλλὰ καὶ συνεταιρικὰ νὰ μείνω, δὲν πειράζει. Πάντως, σήμερα, μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω μὲ βεβαιότητα γιὰ τὸ μέλλον. Ἀλλά, κι' ἂν δὲν τὴν εἶχα αὐτὴ τὴ βεβαιότητα, σήμερα θὰ σοῦ μιλοῦσα ὁπωσδήποτε. Ἐπειδὴ καταλαβαίνω πώς, ἂν δὲ σοῦ μιλήσω σήμερα, θὰ σ' ἀφίσω νὰ καταστραφῇς. Κατάλαβα σήμερα πὼς ἔχεις κι' ἐσὺ ἀνάγκη ἀπὸ συμπόνοια. Πὼς κι' ἡ δική σου ἡ καρδιὰ εἶναι πληγωμένη...

Σταμάτησε, τὴν κύτταξε μὲ ἄπειρη τρυφερότητα, καὶ τὴ ρώτησε σιγανά:

— Λιάνα, πές μου τώρα... Τώρα ποὺ ξέρεις ὅλη τὴν ἀλήθεια, θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκα μου; Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως κιόλας τὸ Πάσχα; "Αν πῆς τὸ ναί, νὰ ξέρῃς πὼς ἡ ἀδερφούλα σου θὰ χαθῇ. Θὰ χαθῇ ἀληθινά. Κι' ἐμένα θὰ μὲ κάνῃς τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

« ΑΣ ΜΗ ΞΑΝΑΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙ' ΑΥΤΟ!»

Τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι μέσα στὴ χούφτα του, πούτρεμε ἀνεπαίσθητα ἀπὸ τὴν ταραχή του καὶ τὴν κύτταζε στὰ μάτια. "Ηταν φανερὸ πὼς περίμενε τὸ ναί. πὼς δὲν ἔβαζε στὸ νοῦ του, ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι διαφορετικὴ ἡ ἀπάντησί της.

'Η Λιάνα ὅμως τράβηξε μαλακά τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ δικό του. Τὸν κύτταξε μὲ ἀνείπωτη θλῖψι:

— Ντῖνο... Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

— Μ' εὐχαριστεῖς; ρώτησε αὐτὸς μὲ κατάπληξι. Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ εὐχαριστῶ;

— Πὼς δὲ μπορῶ νὰ γίνω γυναῖκα σου... τοῦ ἀποκρίθηκε,προσπαθῶντας νὰ δώσῃ ἕνα τόνο ἁπλὸ καὶ φυσικὸ στὴ φωνή της.

— Γιατί, Λιάνα;

'Η ἐρώτησί του δὲν ἔβειχνε πόνο. Φανέρωνε πὼς ἦταν σίγουρος, ὅτι σὲ λίγο ἡ ἀπάντησί της θ' ἀκουγόταν διαφορετική.

— Ντῖνο... ας μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτό...

— Νὰ μὴ ξαναμιλήσουμε; Γιατί τί πράγμα λοιπὸν θὰ μιλήσουμε;

— Ἂς μὴ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Νὰ παντρευτῇς μὲ τὴ μικρή, θὰ εἶσαι εὐτυχισμένος.

— Τώρα πιὰ αὐτὸ δὲ συζητεῖται... Μὲ τὴν Ἀλίκη τὰ εἴπαμε, τὰ ξεκαθαρίσαμε... Δὲ σοῦ ἐξήγησα; Τώρα ξέρουμε, ὅτι δὲν ἀγαπιόμαστε, πῶς νὰ στὸ πῶ;... Λιάνα, ἔλα, δὲν εἴμαστε παιδιά. Πονέσαμε κι' οἱ δυό μας ἀρκετά, κι' ὁ πόνος μᾶς ἔδωσε κάποια πεῖρα... Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χάσουμε κι' ἄλλες ἡμέρες, κι' ἄλλες ὧρες εὐτυχίας. Γιατί; Πρέπει νὰ παίρνουμε κάπως πιὸ ἁπλὰ τὴ ζωή. Τώρα τὄχω μετανοιώσει, ποὺ δὲ σοῦ μίλησα τότε. "Επρεπε νὰ σοῦ μιλήσω, νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, νὰ τὰ συζητήσουμε...

— Ναί, Ντῖνο, Τότε ἔπρεπε...

Τὴν κύτταξε μὲ παράπονο.

— 'Η ἄρνησί σου εἶναι, λοιπόν, ἐκδίκησι, ἐπειδὴ δὲ σοῦ μίλησα τότε;

— Ντῖνο! Πῶς τὸ λὲς αὐτό;

— Μὲ συγχωρῆς, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε τρυφερά. Τὸ ξέρω πὼς δὲν εἶσαι ἱκανὴ γιὰ μιὰ τέτοια ἐκδίκησι...

— Ντῖνο, δὲ θὰ εἶχα ἀφορμὴ γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ. "Ησουν πάντα τόσο καλὸς μαζί μου...

— Τότε λοιπόν;

Χαμήλωσε τὰ μάτια της. Οἱ φλέβες στὸ λαιμό της χτυπούσαν. Καταλάβαινε πὼς εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ νὰ μιλήσῃ. Πὼς δὲ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ. 'Εκεῖνο, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ντρέπεται, ἐκεῖνο ποὺ πίστευε πὼς θὰ ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς της, ἔνοιωθε πὼς εἶχε φθάσει ἡ στιγμὴ νὰ τὸ φανερώσῃ. Κι' ὅμως πάλευε ἀκόμα, ἔλπιζε νὰ ξεφύγῃ.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Ξεχνᾶς, ὅτι πέρασε κάποιος ἄλλος ἄντρας στὴ ζωή μου, Ντῖνο;

— Καὶ τί μ' αὐτό; φώναξε ὁ νέος. Μυστικὸ δὲν τόχεις. Τὸ ξέρω! "Ενας ἀρραβώνας! Φταίω ἐγώ... Σὲ ἀπογοήτευσα, κοπέλλα ἤσουν... "Ετυχε ἄλλος ἄντρας νὰ σὲ πολιορκήσῃ μὲ τὴν ἀγάπη του... Δὲ σὲ κακίζω, ποὺ δέχθηκες ἐκείνη τὴν ἀγάπη. Κάθε κοπέλλα θέλει νὰ παντρευτῇ, λαχταράει γιὰ εὐτυχία. Γιατί νὰ σὲ κακίσω; "Επειτα, τί ἔγινε; "Ενας βραχὺς ἀρραβώνας... τίμιος, μὲ τὴν εὐχὴ τῶν γονέων σου... Οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία κοπέλλα εἶσαι, ποὺ ἀραβωνιάστηκε. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ ζωή σου, γι' αὐτὸ δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ γνωρίσῃς κι' ἐσὺ τὴν εὐτυχία;

Γύρισε τὰ μάτια της πρὸς τὸ παράθυρο τοῦ κέντρου ἡ Λιάνα. Πίσω ἀπὸ τὶς λεπτὲς τούλινες κουρτίνες, ἀκουγόταν τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῆς βροχῆς. Εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχῃ γιὰ καλά. Κι' ἡ Λιάνα ἔνοιωθε τὶς σταγόνες νὰ σταλάζουν μέσα στὴν ψυχή της. Μιὰ ἀνείπωτη θλῖψι τὴν ἔκανε νὰ μὴ μπορῇ σχεδὸν νὰ μιλήσῃ. Μιὰ ἀβάσταχτη θλῖψι.

Τὰ μάτια της βούρκωσαν.

— Ντῖνο, ψιθύρισε ἀχνά, σὲ παρακάλεσα νὰ μὴ μιλήσουμε πιὰ γι' αὐτά... Καὶ θὰ στὸ πῶ... θὰ στὸ πῶ μιὰ φορὰ γιὰ πάντα...Κι' ἔπειτα νὰ παντρευτῇς τὴν Ἀλίκη. Κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη...

'Η φωνή της ἔσβυσε στὸ κλάμμα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τῆς ψιθύρισε. 'Εσὺ αὐτοβασανίζεσαι! Γιατί κλαῖς; 'Ακόμα δὲν πιστεύεις πὼς δὲν ἀγαπιόμαστε μὲ τὴν Ἀλίκη; Πῶς ἐσένα μονάχα ἀγαποῦσα πάντα, πὼς ἐσένα ἀγαπῶ; Δὲ θὰ εἶναι ἔγκλημα νὰ παντρευτῶ τὴν ἀδερφὴ σου καὶ ν' ἀγαπῶ ἐσένα; Τὸ βρίσκεις σωστὸ καὶ ὡραῖο αὐτό; Λιάνα! Γιατί νὰ τὸ κάνω αὐτό; Γιατί νὰ βασίζω τὴ ζωή μου σὲ μιὰ ἀπάτη;

Τὸν κύτταξε τώρα στὰ μάτια.

— Ἐπειδή, ἂν μὲ παντρευτῆς ἐμένα, θὰ βασίσῃς τὴ ζωή σου σ' ἕνα ψέμμα, Ντῖνο.

Τὴν κύτταξε μὲ μάτια μεγάλα. "Επειτα τὸ πρόσωπό του ἔγινε μαῦρο:

— Σ' εὐχαριστῶ, Λιάνα, πρόφερε, μὲ φωνὴ παγωμένη. Σ' εὐχαριστῶ! Ὥστε δὲν πιστεύεις τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα; Ὥστε νομίζεις πὼς θὰ βασίσω τὴ ζωή μου σ' ἕνα ψέμμα;

Εἶχε παρεξηγήσει τὰ λόγια της, τὰ εἶχε πάρει ἀλλοιώτικα.

'Ακούμπησε τὸ χέρι της δειλὰ στὸ χέρι του:

— Ντῖνο, δὲν πρέπει νὰ θυμώνῃς. Δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ κατάλαβες. "Οχι, δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ψέμμα ποὺ ἐννοοῦσα.

'Η φυσιογνωμία του ξαστέρωσε κάπως:

— Τότε λοιπόν;

— Τότε... Ντῖνο... Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ... Πρέπει νὰ μαντέψῃς...

Κατέβασε τὸ κεφάλι της, κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ γίνῃ ἄλλη φορὰ πιὸ δυστυχισμένη.

Τὴν κύτταξε κάμποση ὥρα ὁ Ντῖνος. Κάτι στὸ ὕφος της, κάτι στὴν ταπείνωσί της. στὴν ἀπελπισία τῆς ματιᾶς της...

— Λιάνα, ψιθύρισε ἀχνά...Μοῦ εἶναι δύσκολο, μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ μαντέψω.

Σήκωσε τὰ μάτια της κι' ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του, ἀπὸ τὴν ἀλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας του, κατάλαβε πὼς εἶχε μαντέψει.

— Τὰ κατάλαβες ὅλα... πρόφερε μὲ φωνὴ παγωμένη τώρα ἡ κοπέλλα. Ντῖνο, βλέπεις, ὅτι δὲ σοῦ ἀρνήθηκα οὔτε ἀπὸ ἐκδίκησι, οὔτε ἐπειδὴ δὲν πίστεψα τὰ λόγια σου. Σοῦ ἀρνήθηκα, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ σοῦ ἀρνηθῶ, ἐπειδή, ἂν δεχόμουν, θὰ ἤμουν ἐγὼ ἡ ψεύτρα...

"Εκανε νὰ σηκωθῇ.

— Τώρα πᾶμε, Ντῖνο! Σὲ παρακαλῶ μόνο, νὰ μὴ πῆς λέξι στοὺς δικούς μου. Οὔτε στὴν ἀδερφούλα μου. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο δὲ θἄθελα νὰ τὸ μάθουν. Γιὰ τίποτε στὸν κόσμο!... Πές της ὅ,τι θέλεις τῆς μικρῆς. Πές της, ὅτι κατάλαβες πὼς δὲ σ' ἀγάπησα ποτέ! Πές της...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΡΕΒΕΓΙΟΝ

ΜΕΤΑ ...20 ΕΤΗ

ΔΕΚΑ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΥΟΥΝ ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΟΡΤΑΣΟΥΝ ΣΑΝ ΓΕΡΟΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΣΥΝΗΣ

ΤΑΚΗΣ ΒΑΡΛΑΜΟΣ

ΓΙΟΒΑΝΑ

ΣΜΑΡΟΥΛΑ ΓΙΟΥΛΗ

ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ

ΑΝΝΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗ

Πῶς θὰ γιορτάζωνται μετά,.. 20 ἔτη τὰ Χριστούγεννα;

Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ἀθηναῖες θὰ τὰ περνοῦν μὲ τὰ πατροπαράδοτα ἤθη καὶ ἔθιμα, ποὺ διατηροῦνται, μὲ ἐλαφρὲς παραλλαγές, ὡς σήμερα ἢ θὰ μπῇ καὶ ἡ μεγάλη αὐτὴ μέρα τῆς Χριστιανωσύνης στὰ καλούπια τῆς νέας πυραυλικῆς ἐποχῆς, ποὺ ζοῦμε καὶ θὰ παρουσιάσῃ, ἀπὸ πλευρᾶς ἑορτασμοῦ ἐκπλήξεις καὶ ἐξελίξεις, ποὺ θὰ τῆς ἀφαιρέσουν τὸ πατροπαράδοτο χρῶμα;

Μιὰ μικρὴ ἔρευνα, ποὺ ἐνεργήσαμε μεταξὺ τῶν δημοφιλεστέρων καλλιτεχνῶν τοῦ θεάτρου τοῦ κινήματογράφου, τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ χοροῦ, ἔφερε σὲ φῶς ποικιλίαν ἀπόψεων, γνωμῶν καὶ νοοτροπιῶν.

'Η ἐρώτησι ἦταν:

— Πῶς θὰ κάνετε χριστουγεννιάτικο ρεβεγιὸν τὸ 1982;

Παραθέτουμε τὶς ἀπαντήσεις καὶ ὑγιάλτε μόνοι σας τὰ συμπεράσματα, ἀφοῦ πρῶτα δώσετε κι' ἐσεῖς τὴ δική σας ἀπάντησι.

★

Τζένη Καρέζη: «Δὲν ἔχει σημασία τὸ πῶς θὰ κάνω ἐγὼ ρεβεγιὸν μετὰ 20 ἔτη. Θαρρῶ πὼς θὰ περάσω τὴ μεγάλη αὐτὴ ἁγιάδα στὸ σπίτι μὲ τὰ παιδιά, ἴσως νὰ μὴν ἔχω κανένα κέντρο χορεύοντας, μετὰ τὴν παράστασι τοῦ θεάτρου, ὅπως κάνω καὶ τώρα.

»Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει σημασία, εἶναι ὅτι ἀσχέτως τοῦ ἂν θὰ φάω σοῦπα ἢ κανένα χάπι συμπυκνωμένης τροφῆς, ποὺ θἄχῃ ἀντικαταστήσει τὴν καθιερωμένη γαλοπούλες, κι' ἴσως ἀκόμη νἄχουν καταφτιαχθῇ τὰ χριστουγεννιάτικα δέντρα. Κι' ἐγὼ θἄχω ἀλλάξει ἀφοῦ θἄχω... γεράσει, κατὰ 20 χρόνια.

»Ἕνα πρᾶγμα ὅμως θὰ μείνῃ τὸ ἴδιο, γιατί εἶναι ἀναλλοίωτο κι' αἰώνιο: Ἡ θρησκευτικὴ συνείδησι.

»Θὰ περάσω, λοιπόν, τὰ Χριστούγεννά μου στὴν ἐκκλησία. Καὶ θὰ προσευχηθῶ γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων, "Ολων τῶν ἀνθρώπων».

★

Γιοβάνα: «Ἐσὺ γὰ ξέρω πὼς θὰ κάνω χριστουγεννιάτικο ρεβεγιὸν μετὰ 20 ἔτη; Πάντως γιὰ ἕνα πρᾶγμα εἶμαι βέβαιη: Τὴ νύχτα τῶν ἁγραυλούντων ποιμένων θὰ τραγουδήσω ὄχι μὲ τὰ χείλη, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά, "Οπως τραγουδοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι».

★

Νάντια Χωραφᾶ: «Θὰ ἔγω στὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ μου γιὰ ν'ἀντικρύσω τοὺς μάγους, ποὺ θὰ «δδεύουν»μέσα στὴ φεγγαρόλουστη ἁγιάδυά. Δὲν ξέρω ἂν θὰ τοὺς ὁδηγῇ ἄστρον λαμπρὸν ἢ κανένας πλέτος διαστημοπλοίου. Το σιγουρο πάντως εἶναι ὅτι θἄρθουν οἱ «μάγοι», ὅπως ἔρχονται δυὸ χιλιάδες χρόνια τώρα. Κι' αὐτὸ ἔχει σημασία.

»Θὰ κάνω λοιπὸν ρεβεγιὸν περιμένοντας τοὺς «μάγους». Στὴν πεξὴ ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, οἱ μάγοι χρειάζονται γιὰ ν' ἀπαλύνουν τὶς καρδιὲς μὲ τὰ δῶρα τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς καλωσύνης».

★

'Ορέστης Μακρῆς: «Εἶμαι ἀρκετὰ γέρος, ἀλλὰ θὰ κάνω ὁπωσδήποτε ρεβεγιὸν καὶ τὸ 1982, παίζοντας στὸ θέατρο. Μονάχα ποὺ τὸ θέατρο μπορεῖ νὰ ἐρίσκεται στὴ Σελήνη καὶ γὰ πάω ὡς ἐκεῖ ὄχι μὲ τὸ λεωφορεῖο, ἀλλὰ μὲ διαστημόπλοιο. "Ετσι θὰ κλείσω μέσα μου μιὰ ὁλόκληρη ἐποχὴ ποὺ θ' ἀρχίζῃ ἀπ' τὸν ἀραμπᾶ καὶ θὰ τελειώνῃ στοὺς πυραύλους».

★

Γιῶργος Κατσαρός: «Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιὸν θὰ κάνω μετὰ 20 χρόνια, στὴν Κέρκυρα, κανόνια καὶ τὰ παράμοια. Εἶναι τὰ πιὸ ἀντιπαθητικὰ καὶ ἀντιχριστουγεννιάτικα ὥρα. Θὰ τὰ ἄλω σ' ἕνα ἐλικόπτερο ἀφοῦ μετὰ 20 ἔτη, θἄχῃ κάθε Ἀθηναῖος καὶ Ἀθηναία τὸ ἐλικόπτερό του καὶ θὰ πάω νὰ τὰ μοιράσω σὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς. Εἶναι τὸ πιὸ ὡραῖο ρεβεγιὸν νὰ βλέπῃς τὰ ἁβάσταχτα γιὰ παιδιὰν νὰ λάμπουν ἀπὸ χαρὰ καὶ τὰ μάγουλά τους νὰ ἀφήνανται ὁλοκόκκινα. Ἐγὼ στεριώθηκα σὰν παιδὶ τέτοιες χαρές».

★

"Αννα Μαντζουράνη: «Μπορεῖ νὰ πεταχτῶ γιὰ κάνα-δυὸ ὡρίτσες σὲ κανένα ἄστερι τὴν νύχτα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1982. Ὡς τότε τὸ ταξίδι αὐτὸ θἄχῃ καταντήσει ὑπόθεσι ἁπλή. Ἐλπίζω νὰ ὑπάρχῃ ἀφτὶ γῆς εἰρήνη», ὥστε νὰ χαρίζωνται διαδεστήρια καὶ ἀμὴ χρειάζωνται διαδεστήρια καὶ ἀμὴ δεῖσες. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲ γεννηθήκε ἐλλάσστε τὸ Θεῖο Βρέφος;»

★

Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιὸν μετὰ 20 ἔτη! Οἱ ἀπαντήσεις, ποὺ πήραμε γιὰ τὸ πῶς θἄναι, ἔχουν ὅλες ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικό: Ξεκινοῦν νὰ κοιμοῦνται ἀπὸ τὴν καρδιά καὶ δὲν ἀναφέρονται στὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα. Ἀφήνουν στὴν ἐξέλιξι τῶν τεχνικῶν ἐπιτευγμάτων καὶ τῆς διαφορᾶς τρόπου ζωῆς ποὺ θἄχουν συντελεσθῇ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ποιὸ γεγονὸς ποὺ σημαίνει ὅτι τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸ ἀσθὺ νόημά τους θὰ παραμείνουν γιὰ πάντα σὰν μιὰ γιορτὴ ἐξωτερικὴ κι' ὄχι ἐσωτερική. Μιὰ γιορτὴ ἀνθρώπου καὶ ψυχῆς, ὅπου θἄλθουν οἱ ἄνθρωποι ξαναβρίσκουν τὸν ἑαυτό τους καὶ νοιώθουν πὼς εἶναι ἄνθρωποι.

Οἱ δέκα καλλιτέχνες ποὺ μιλήσαν στὴ μικρὴ μας ἔρευνα, αὐτὸ διαπίστωσαν. Φανταζόμαστε νὰ συμφωνῆτε κι' ἐσεῖς.

Δ. Α.

ΜΠΕΛΙΝΤΑ

ΡΕΝΑ ΝΤΟΡ

ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

ΝΑΝΤΙΑ ΧΩΡΑΦΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ

Δυὸ γυναῖκες παραπονοῦνται

Τὴν αἰτία γι' αὐτὴ τὴν καινούργια μας ἔρευνα μᾶς τὴν ἔδωσαν τέσσερα γράμματα, ποὺ γράφτηκαν ἀπὸ ἰσάριθμες νεαρὲς φίλες, σὲ κάποια στιγμὴ κοινῆς καὶ φοβερῆς ἀγανακτήσεως.

Παντρεμένες εἶναι καὶ οἱ τέσσερις ἐπιστολογράφοι μας καὶ μάλιστα παντρεμένες ἀπὸ ἔρωτα, μὲ ἄντρες ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ἀγαποῦν, νὰ «λατρεύουν», ὅπως δηλώνουν.

Ἐρωτευμένες ναί, ἀλλὰ γεμάτες παράπονα, παράπονα μεγάλα καὶ μικρὰ ποὺ τὶς ἔσπρωξαν σὲ κάποια μέρα νὰ πάρουν πέννα καὶ χαρτὶ καὶ νὰ τὰ περιγράψουν ἕνα-ἕνα μὲ ἀρκετὴ δόσι πικρίας, προσπαθώντας ἴσως μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ἀποσυμφορηθοῦν λίγο ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀπογοητεύσεων, ποὺ ἔχει συγκεντρώσει στὴν ψυχὴ τους ἡ ἔγγαμη ζωὴ—ἴδιως ὡς, ἡ συμπεριφορὰ ἐκείνων, ποὺ εἶχαν θεωρήσει σὰν ἰδανικοὺς ἄντρες, βέβαιες ὅτι στὸ πλευρό τους θὰ γνώριζαν τὴ μεγάλη εὐτυχία.

Ἕνα πραγματικὸ τετραπλὸ κατηγορητήριο, μιὰ τετραπλὴ καταγγελία ἔγκειται ἀπ' αὐτὰ τὰ γράμματα. Γιὰ ἕνα σωρὸ ἀδικήματα, παραβάσεις, ἀκόμη καί... ἐγκλήματα τοῦ κατηγορουμένου τὸ σύζυγο καὶ θὰ καλέσουμε γιὰ μάρτυρα κατηγορίας τό... τρυφερό του ἥμισυ.

Καὶ ποιὸς ξέρει: Δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ αὐτὴ τὴ διαδικασία νὰ βγῇ κάτι καλό. Ἴσως, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ μοντέρνους συζύγους νὰ ἀντιληφθοῦν, ἐπὶ τέλους, ποιὰ εἶναι τὰ παραπτώματά τους— ἀκούσια καμμιὰ φορά— καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ διορθωθοῦν.

Μὰ καιρὸς εἶναι πιὰ νὰ σταματήσουμε τοὺς προλόγους καὶ νὰ προχωρήσουμε στὴν ἐκδίκασι τῆς ὑποθέσεως. Καὶ φυσικά, ὅπως εἶναι σωστό, πρὶν ἀπ' ὅλα θὰ διαβάσουμε τὸ κατηγορητήριο, δηλαδὴ τὰ τέσσερα γράμματα.

«ΕΙΝΑΙ ΠΕΖΟΣ ΚΑΙ ΕΓΩΙΣΤΗΣ»

Ἄρχίζουμε μὲ τὸ γράμμα τῆς Χριστίνας Κ. 22 ἐτῶν παντρεμένης ἀπὸ δυὸ χρόνια μὲ τὸν ἄντρα, ποὺ ἦταν καὶ ἡ πρώτη ἀγάπη της.

«Τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ παιδί, γράφει. Ὁ αἰσθηματικός μας δεσμὸς κρατοῦσε ἀπὸ ἕξη ὁλόκληρα χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ δηλαδή, ποὺ ἐγὼ ἤμουν μόλις δεκατεσσάρων χρόνων κι' ἐκεῖνος δεκαοχτώ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα— τέσσερα χρόνια κουφοῦ ἔρωτα καὶ δυὸ χρόνια ἀρραβῶνος— τὸν θεωροῦσα σὰν ἕνα πλάσμα ξεχωριστό, θαυμάσιο, πίστευα ὅτι κοντά του θὰ γνώριζα τὴν πιὸ μεγάλη, τὴν πιὸ τέλεια εὐτυχία, μετροῦσα μὲ ἀγωνία, μὲ λαχτάρα τὰ χρόνια, τοὺς μῆνες, τὶς μέρες, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γινόταν ἐπὶ τέλους ὁ «ἄντρας» μου.

»Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦρθε καὶ πέρασε. Ἀκολούθησαν στιγμὲς ἀπέραντης εὐτυχίας, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ὅμως, μαζὶ μ' αὐτὲς ἦρθαν καὶ οἱ πρῶτες ἀπογοητεύσεις, σὰν ἁπλὲς «ὑποψίες» στὴν ἀρχή, πολὺ πιὸ πραγματικές. Ὅσο ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἄρχισα νὰ ἀνακαλύπτω σχεδὸν μὲ τρόμο ὅτι ὁ ἄντρας, ποὺ εἶχα παντρευτῇ, δὲν ἦταν ὁ «ἰδανικὸς τύπος», ποὺ εἶχα φανταστῇ, ἐκεῖνος ποὺ «φαινόταν» πὼς ἦταν στὰ ἕξη προηγούμενα χρόνια. Νόμιζα πὼς θὰ περνοῦσα κοντά του μιὰ ζωὴ γεμάτη ρομαντισμὸ καὶ αἰσθηματικότητα. Κι' ὅμως...

»Πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μας ἦταν τόσο τρυφερός, τόσο εὐγενικός, τόσο λεπτός καί, περιποιητικὸς μαζί μου! Τώρα ὅλα αὐτά, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ὁμορφιὰ τοῦ ἔρωτά μας, ἔχουν σχεδὸν ἐξαφανιστῇ, ἔχουν πνιγῇ μέσα στὴν πεζότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Εἶναι ἀδύνατο νὰ διατηρηθῇ πάντα «ὅπως τότε». Ἐκεῖνος, κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἀναφέρω κάτι τέτοιο, μὲ κυττάζει σὰν νὰ εἶμαι περίεργο ζῶο καὶ μοῦ ἐξηγῇ μὲ ὕφος συγκαταβατικὸ ὅτι ὁ γάμος εἶναι ἕνας δεσμὸς σοβαρός, ποὺ δὲν βασίζεται σὲ τρυφερότητες καὶ ρομαντισμούς, ἀλλὰ σὲ πράγματα πιὸ σταθερὰ καὶ οὐσιαστικά.

»Εἶναι λόγια αὐτὰ ποὺ χώνονται στὴν καρδιά μου σὰν μαχαιριὲς καὶ σκοτώνουν ἕνα - ἕνα ὅλα ἐκεῖνα τὰ φτωχὰ κοριτσίστικα ὀνειρά μου γιὰ μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀπὸ ὑπέροχη ἀγάπη κοντὰ στὸν ἄντρα ποὺ ἀγαποῦσα.

»Μά, δυστυχῶς, τὸ παράπονό μου γιὰ τὴν ἔλλειψι τρυφερότητος δὲν εἶναι τὸ μοναδικό. Ἀμέσως ὕστερα ἔρχεται νὰ τοῦ κάνῃ συντροφιὰ ἕνα ἄλλο, ἐκεῖνο ποὺ ἀφορᾶ τὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ συζύγου μου.

»Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ τὸ φανταστῶ, ἔστω νὰ τὸ ὑποψιαστῶ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μας; Τότε ἦταν πρόθυμος νὰ ἀκούσῃ τὴ γνώμη μου, νὰ ἀκολουθήσῃ κάθε λογικὴ ὑπόδειξί μου. Γι' αὐτὸν— πάντοτε «τότε»— ἤμουν ἕνα πλάσμα ξεχωριστὸ ποὺ «πάντα εἶχα δίκηο».

»Τώρα, ἀντίθετα, αὐτὸ τὸ δίκηο τὸ ἔχει πάντα αὐτός. Δηλαδή, ὅταν δὲν τὸ ἔχει, τὸ παίρνει μόνος του. Θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀλάνθαστο καὶ κάθε φορά, ποὺ ἐγὼ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ ἕνα σφάλμα, παίρνει ὕφος ὑπεροπτικὸ καὶ μοῦ πετᾶ κατάμουτρα σχεδὸν μὲ περιφρόνησι τή... γυναικεία μου ἰδιότητα: «Ἐσὺ δὲν ξέρεις,εἶσαι γυναίκα», μοῦ λέει καὶ δὲν δέχεται δεύτερη συζήτησι. Καὶ ὅταν θὰ ἀποδειχθῇ— ὅπως συμβαίνει πολὺ συχνὰ — ὅτι ἐκεῖνος εἶχε λάθος, παίρνει πάλι τὸ ἴδιο ὑπεροπτικὸ ὕφος γιὰ νὰ μοῦ πῇ: «Ἐγὼ εἶμαι ἄντρας καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω καὶ λάθη».

»Ἕνας ἀπέραντος, παράλογος ἐγωϊσμός, ποὺ δηλητηριάζει σὲ κάθε στιγμὴ τὴν ἑνωσί μας. Ὀνειρεύτηκα νὰ δρῶ σ' αὐτὸν ἕνα παντοτεινὸ ἐραστὴ καὶ σύντροφο, ποὺ θὰ παραδεχόταν τὴν προσωπική μου ἀξία καὶ θὰ μὲ μεταχειριζόταν ὡς ἴσο πρὸς ἴση. Ἀντίθετα, βρῆκα ἕνα ἄντρα πεζὸ καὶ ἐγωϊστή. Τὸν ἀγαπῶ βέβαια ἀκόμη καὶ ξέρω ὅτι καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀγαπᾶ, ἀλλὰ νιώθω συχνὰ τόσο ἀπογοητευμένη!».

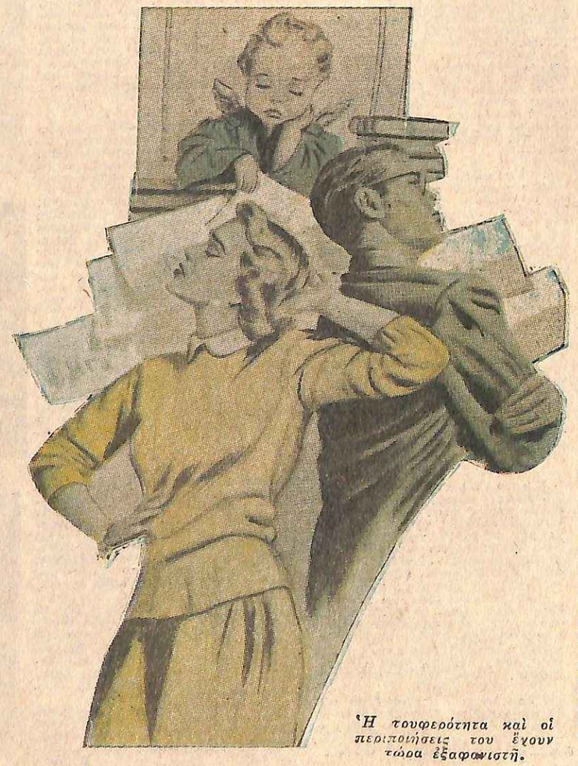

Ἡ τουφερότητα καὶ οἱ περιποιήσεις του ἔχουν τώρα ἐξαφανιστῇ.

«ΕΙΝΑΙ ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΚΟΣ...»

Ἡ Νίνα Ζ. εἶναι μιὰ νεαρὴ σύζυγος 23 χρόνων καὶ ἔχει παντρευτῇ πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο. Μὰ αὐτοὶ οἱ μοναδικοὶ δώδεκα μῆνες κοινῆς ζωῆς μὲ τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαπᾶ, ἔφτασαν γιὰ νὰ γεμίσουν τὴν καρδιά της παράπονα.

«Γνωριστήκαμε σ' ἕνα φιλικὸ πάρτυ, γράφει, καὶ ἀγαπηθήκαμε ἀμέσως, τόσο ὥστε δυὸ μῆνες ἀργότερα, παντρευτήκαμε. Ἴσως αὐτὸ ἀκριβῶς νὰ ἦταν τὸ σφάλμα μου, ὁ γρήγορος γάμος, ποὺ δὲν ἄφισε νὰ διακρίνω κάποιες πλευρὲς τοῦ χαρακτήρα του, ποὺ τότε— τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί μου— τὶς κρατοῦσε κρυμένες μὲ ἐπιμέλεια.

»Πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μας, στὴ σύντομη περίοδο τοῦ ἀρραβῶνα μας, δὲν μοῦ ἔδειξε ποτὲ ζήλεια καὶ δὲν ἔδωσε ποτὲ σημασία... τοὺλάχιστον μπροστά μου— σὲ ἄλλη γυναίκα. Ὅπως μοῦ ὁμολόγησε ὁ ἴδιος ἀργότερα, ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ φοβόταν μήπως μὲ χάσῃ, καὶ γι' αὐτὸ πρόσεχε νὰ κρύβῃ κάθε ἐλάττωμά του καὶ πολὺ περισσότερο τὴ ζήλεια του, ἐπειδὴ ἐγὼ τοῦ ἔλεγα ὅτι ἀντιπαθοῦσα φοβερὰ τοὺς ζηλότυπους ἄντρες, ποὺ «ταπεινώνουν μὲ τὴν ὑποψία τους τὴ γυναικεία ἀξιοπρέπεια».

»Μά, ὅταν πιὰ μᾶς ἕνωσαν τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου, τότε ἐκεῖνος σὰν σίγουρος «ἰδιοκτήτης», θεώρησε ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ κρύβεται πιά.

»Ἔτσι, μοῦ ἀποκάλυψε σὲ ὅλη της τὴ μεγαλοπρέπεια τὴ ζήλεια του, μιὰ ζήλεια πραγματικὰ παθολογική. Ζηλεύει τὸ κάθε τί γύρω ἀπὸ μένα, ζηλεύει τὸν κάθε ἄντρα, ποὺ θὰ μὲ πλησιάσῃ, παλιούς καὶ καινούργιους γνώριμους, τὰ ξαδέλφια μου, τοὺς φίλους τοῦ ἀδελφοῦ μου, ποὺ ἦταν παιδικοί μου φίλοι ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια, τοὺς δικούς του συγγενεῖς, τοὺς δικούς του φίλους. Γίνεται ἔξω φρενῶν ὅταν μὲ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς φανῶ κάπως εὔθυμη, κάπως ἐγκάρδια. Κι' ἐγὼ τὰ ἀνέχομαι ὅλα, ὄχι ἐπειδὴ ὁ γάμος μὲ ἔχει δέσει κοντά του, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ.

»Δὲν φτάνει ὅμως ποὺ μὲ ταπεινώνει μὲ τὴν ἄδικη ζήλεια του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἔρχεται νὰ πληγώσῃ τὰ αἰσθήματά μου μὲ τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντι στὶς φίλες μου καὶ σὲ μερικὲς ἄλλες γνητευτικὲς γνωστές. Πολλὲς φορὲς γίνεται μαζί τους τόσο ὑπερβολικὰ εὐγενικὸς καὶ τόσο «παρεξηγίσιμος» ἐγκάρδιος. Ὥστε μὲ κάνει νὰ νιώθω ἀπελπισία. Φυσικά, διαμαρτύρομαι· προσπαθῶ νὰ τὸν κάνω νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ στάσι του δὲν εἶναι σωστή. Καὶ τότε ἐκεῖνος παίρνει τὸ πιὸ ἔκπληκτο ὕφος τοῦ κόσμου καὶ τί νομίζετε ὅτι μοῦ ἀπαντᾶ: «Τί σὲ νιάζει ἐσένα; Γιατὶ νὰ πειράζεσαι, ἂν ἐγὼ κυττάζω λίγο τὶς ἄλλες γυναῖκες; Ὅλοι οἱ ἄντρες κάνουν ἔτσι καὶ ἄλλωστε ξέρεις ὅτι ἐγὼ δὲν κάνω κανένα κακό».

»Ναί, τὸ ξέρω, ὅτι δὲν κάνει κανένα κακό, μὰ αὐτὸ δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ ἀπελπίζωμαι, νιὰ νιώθω πληγωμένη, ταπεινωμένη. Γιατὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι κι' ἐγὼ θέλω τὸν ἔρωτά του ἀπόλυτο, ἀκέραιο, ὅπως κι' αὐτὸς ἀπαιτεῖ τὸν δικό μου; Καὶ γιατὶ νὰ μὴν θέλῃ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι μὲ τὴ ζήλεια του ἀπὸ τοῦ μιὰ μεριά, μὲ τὴν ἐλαφρότητά του ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ σπρώχνει μακρυὰ τοῦ ὅλο καὶ περισσότερο καὶ ὅτι ἀνοίγει στὸν ἔρωτά μας καὶ στὸ γάμο μας ἕνα χάσμα, ποὺ ἴσως κάποια μέρα θὰ γίνῃ ἀγεφύρωτο;».

Αὐτὰ εἶναι τὰ δυὸ ἀπὸ τὰ τέσσερα γράμματα - κατηγορητήρια. Τὰ ἄλλα δυὸ θὰ τὰ διαβάσουμε τὴν ἄλλη ἑβδομάδα καὶ ὅπως θὰ διαπιστώσετε τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει νὰ ἀπευθύνῃ στὸ σύγχρονο σύζυγο μιὰ κατηγορία διαφορετική.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΥΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Ὅσο κι' ἂν λέμε πολλὲς φορὲς ὅτι οἱ ἐπισκέψεις στὶς γιορτὲς εἶναι μιὰ κοινωνικὴ ὑποχρέωσι, ποὺ ἀνήκει στὸ παρελθόν, δὲ μποροῦμε νὰ τὶς ἀποφύγουμε. Προπαντὸς στὴ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ποὺ τὰ σπίτια ἔχουν περισσότερη γιορταστικὴ ὄψι μὲ τὰ στρωμένα χαλιά, τὰ γλυκὰ καὶ τὰ χριστουγεννιάτικα δέντρα μὲ τὰ πολύχρωμα φωτάκια.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις κάναμε μὲ τὸ φίλο μου τὸ Θανασάκη καὶ συμφωνήσαμε νὰ πᾶμε μαζὶ νὰ χαιρετίσουμε τοὺς δυὸ Χρήστους, ποὺ εἴχαμε. Ὁ ἕνας, συνάδελφός μας ἀπ' τὸ γραφεῖο κι' ὁ ἄλλος ἐξάδελφος τοῦ Θανασάκη καὶ φίλος κοινός.

— Θὰ πάρω καὶ τὴ γυναῖκα μου τὴ Λιλέττα, εἶπε ὁ Θανασάκης. Στὶς 7 ἀφιδῶς, θὰ περάσουμε νὰ σὲ πάρουμε ἀπ' τὸ σπίτι σου. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

Αὐτὴ ἡ συζήτησι, ἔγινε τὴν παραμονὴ κι' ὅταν χωρίσαμε μπῆκα σὲ μερικὰ μαγαζιά, γιὰ νὰ διαλέξω κανένα δῶρο. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, στὶς 7, ἦρθανε ὁ Θανασάκης μὲ τὴ Λιλέττα. Προηγουμένως, εἶχανε στείλει γιὰ τὸν πρῶτο Χρῆστο, τὸ συνάδελφο τοῦ γραφείου, μιὰ τούρτα. Ἐγὼ εἶχα πάρει μιὰ γραβάτα, ποὺ τὴν πλήρωσα πέντε φορὲς περισσότερο ἀπ' τὴν ἀξία της, ἐπειδὴ τὴ διάλεξα σὲ κάποια βιτρίνα πολυτελείας.

Ὅταν ὅμως μπήκαμε στὸ ταξί, ἡ Λιλέττα, ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ γραβάτα κι' ἐνθουσιάστηκε.

— Νά, μιὰ τέτοια γραβάτα ἔπρεπε νὰ πάρῃς κι' ἐσὺ γιὰ τὸν ἐξάδελφό σου, εἶπε στὸ Θανάση.

Ὁ Θανασάκης κύτταξε βαριεστημένα τὴ γραβάτα καὶ μουρμούρισε:

— Θὰ τοῦ πάρουμε ἕνα κουτὶ γλυκὰ μισὰ - μισὰ μὲ τὸ Μάκη καὶ κάνει τὸ ἴδιο.

Ὅσο ὅμως τὴν κύτταζε, τόσο μεγάλωνε τὸ ἐνδιαφέρον του. Τὴν πῆρε στὰ χέρια του, τὴν κύτταξε καλὰ - καλά, ἄνοιξε τὸ φάκελλο, ποὺ ἦτανε διπλωμένη καὶ τὴ δοκίμασε πρόχειρα. Ὑστερα γύρισε στὴ γυναῖκα του:

— Τί λές, μοῦ πάει; τὴ ρώτησε.

— Εἶσαι θαῦμα! εἶπε ἡ Λιλέττα. Εἶναι πολὺ ὡραία γραβάτα. Μάκη, συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐκλογή σου.

Τὴν εὐχαρίστησα καὶ εἶδα τὸ Θανάση ποὺ ἔβαζε τὴ γραβάτα στὸ φάκελλο μὲ κρύα καρδιά.

— Μεθαύριο, εἶπε, θὰ πάω ν' ἀγοράσω κι' ἐγὼ μιὰ τέτοια.

Σὲ λίγο, φτάσαμε στὸ σπίτι τοῦ Χρήστου. Ἤμαστε οἱ πρῶτοι ἐπισκέπτες του. Τὰ βάζα ἦτανε γεμάτα λουλούδια καὶ τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο μὲ τὰ πολύχρωμα λαμπάκια του, ποὺ ἀναβόσβυναν, βρισκόταν στὴ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ. Ὁ Χρήστος μᾶς ὑποδέχτηκε γεμάτος χαρά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ὡραία σας τούρτα, εἶπε στὸ Θανασάκη. Συγκινήθηκα πάρα πολύ.

— Κι' ὅταν θὰ δῆς τὴ γραβάτα, ποὺ σοῦφερε ὁ Μάκης, θὰ συγκινηθῇς ἀκόμη περισσότερο, εἶπε ἡ Λιλέττα.

Ἔβγαλα τὴ γραβάτα καὶ τὴν ἔδωσα στὸ Χρῆστο, ποὺ καταχάρηκε μόλις τὴν ξεδίπλωσε.

— Τασία, φώναξε στὴ γυναῖκα του, ἔλα νὰ δῆς μιὰ γραβάτα, ποὺ μοῦφερε ὁ Μάκης. Σ' ἀρέσει;

Ἡ Τασία ἦρθε μ' ἕνα δίσκο γλυκὰ καὶ χαμογέλασε.

— Τί ὄμορφη ποὺ εἶναι, εἶπε.

Ὁ Χρῆστος, σηκώθηκε, τὴ δοκίμασε ἀμέσως στὸν καθρέφτη καὶ γύρισε ἐνθουσιασμένος.

— Τέτοια γραβάτα δὲν ξαναφόρεσα, εἶπε.

— Ἐκείνη, ποὺ φορούσε κι' ἔβαλε τὴ δική μου. Ἡ Τασία μᾶς ἔβγαλε γλυκὸ καὶ καθήσαμε ἡσυχα κι' εὐτυχισμένοι στὴ ζεστασιὰ τοῦ ὁμορφου σαλονιοῦ, μιλώντας γιὰ διάφορα θέματα, ὅπως συνηθίζεται σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶχα εὐχαριστηθῇ πολὺ γι' αὐτὴ τὴν προτίμησι ποὺ ἔδειξε γιὰ τὸ δῶρο μου ὁ Χρῆστος. Μιά, δυὸ φορὲς ὅμως ἔπιασε νὰ πάρῃ τὸ μάτι μου τὸ Θανασάκη ποὺ κύτταζε μὲ κάποια ζήλεια τὴν καινούργια γραβάτα, ποὺ φορούσε ὁ Χρῆστος. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ἐκεῖ ποὺ συζητούσαμε κάτι ἄσχετο, τὸν ἄκουσα ποὺ ἔλεγε:

— Μεθαύριο, θ' ἀγοράσω κι' ἐγὼ μιὰ τέτοια γραβάτα...

Ὑστερα, ἡ κουβέντα μας συνεχίστηκε γιὰ τὸ σπίτι καὶ τὴ διακόσμησι, ποὺ εἶχε κάνει ὁ Χρῆστος καὶ τὴ γυναῖκα του. Κι' ὅπως θαυμάζαμε ἕναν ὡραῖο ζωγραφικὸ πίνακα, ἡ Τασία ἔβαλε τὶς φωνές:

— Χρῆστο μου, ξέχασες τὴ φωτογραφία τοῦ παππού!

Ὁ Χρῆστος δαγκώθηκε.

— Εἴδες τί πήγαμε νὰ πάθουμε; εἶπε. Παιδιὰ ἐλᾶτε κι' ἐσεῖς νὰ βάλετε ἕνα χεράκι.

Ὁ Θανάσης κι' ἐγὼ τὸν ἀκολουθήσαμε στὴν κρεβατοκάμαρα. Ἔβαλε μιὰ καρέκλα, πάτησε καὶ τράβηξε πρῶτο ἀπ' τὴ τουλάπα ἕνα τεράστιο κάδρο. Τὸ κατέβασε σιγὰ - σιγὰ μὲ προσοχὴ κι' ὁ Θανασάκης τὸ φορτώθηκε.

— Παιδιά, στὸ σαλόνι! εἶπε. Θὰ φέρω ἀπ' τὴν κουζίνα καρφὶ καὶ σφυρὶ νὰ τὸ κρεμάσουμε. Εἶναι ὁ συχωρεμένος ὁ παπποὺς μου. Προχθὲς τούκανα μεγέθυνσι. Χαλάλι του νάναι, ἕνα πεντακοσάρικο ἔδωσα!....

Πήγαμε τὸ κάδρο στὸ σαλόνι καὶ σὲ λίγο τὸ κρεμάσαμε.

— Ἔχω τὸ ὄνομά του, εἶπε ὁ Χρῆστος. Γιὰ κυττάξτε τον. Ὁμορφάντρας μὲ τὰ ὅλα του. Ἔτσι παιδιά;

Γυρίσαμε καὶ κυττάξαμε ὅλοι τὸν παππού. Καὶ μ' ὅλο ποὺ εἶναι ζήτημα ἂν εἴχαμε ξαναδῆ στὴ ζωὴ μας τέτοια ἄγρια φάτσα, συμφωνήσαμε μαζὶ του γιὰ νὰ μὴν τοῦ χαλάσουμε τὸ χατίρι.

Εἶχε καὶ τρία χασάπικα, συμπλήρωσε ἡ Τασία.

— Μωρὲ θὰ κάνη χαρὰ ἡ γιαγιά, ποὺ θάρθῃ τώρα! εἶπε ὁ Χρῆστος.

Σιγὰ - σιγὰ ἀρχίσανε νὰ καταφθάνουν κι' οἱ ἄλλοι ἐπισκέπτες, συγγενεῖς καὶ φίλοι κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ μιὰ συμπαθητικὴ γριούλα μὲ μπαστουνάκι. Μόλις τὴν εἶδανε, ὁ Χρῆστος κι' ἡ Τασία, σκοτωθήκανε νὰ τὴν περιποιηθοῦν καὶ νὰ τὴν βολέψουν στὴν καλλίτερη πολυθρόνα. Κι' ἔπειτα, ὁ Χρῆστος γύρισε καὶ εἶπε ἐπίσημα:

— Γιαγιά, νὰ σοῦ συστήσω ἀπὸ δῶ τοὺς φίλους μου. Ὁ Θανασάκης, ἡ Λιλέττα κι' ὁ Μάκης.

Πῆρε μιὰ καρέκλα πὴν ἔβαλε κοντὰ στὴν πολυθρόνα τῆς γιαγιᾶς του καὶ κάθησε χαμογελαστός, ἀντίκρυ στὸν καβαρισμένο παππού του.

— Λοιπόν, γιαγιά, εἶδες; εἶπε σὲ μιὰ στιγμή.

— Τί νὰ δῶ, παιδάκι μου; ρώτησε ἡ γριούλα.

— Τὸν παππού, γιαγιά!....

Ἡ γριούλα, σήκωσε τὰ μάτια της, εἶδε τὸ κάδρο κι' ἀναστέναξε. Στὸ πρόσωπό της ἀπλώθηκε ἕνα πικραμένο χαμόγελο.

— Θεὸς σχωρέστου! μουρμούρισε. Μπράβο, Χρηστάκη. Νάχῃς τὴν εὐχή μου. Σ' ἀγαποῦσε κι' ἔκανε σὰν τρελλὸς γιὰ σένα....

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Χρῆστος. Χαλάλι του νάναι, ἕνα πεντακοσάρικο ἔδωσα!

— Μπράβο παιδάκι μου, ξανάπε ἡ γριούλα. Θὰ δῆς κι' ἐγὼ ποὺ δὲ θὰ σ' ἀφίσω ἔτσι.

Ἡ Τασία ἔφερε τὸ δίσκο μὲ τὰ ποτὰ κι' ὁ καθένας μας πῆρε στὰ χέρια του ἀπὸ ἕνα ποτηράκι. Ἔπρεπε τώρα νὰ εὐχηθοῦμε τὸν ἑορτάζοντα, ἀλλὰ καθὼς εἶχε πιάσει κουβέντα μὲ τὴ γιαγιά του, περιμέναμε νὰ τελειώσῃ. Στὸ μεταξύ, ἡ Τασία μὲ τὸ δίσκο ἔκανε τὸν κύκλο τοῦ σαλονιοῦ κι' ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ Χρῆστο, παίρνει ὁ καλὸς σου ἕνα ποτηράκι, πλησιάζει τὴν κρεμασμένη φωτογραφία καὶ λέει δυνατά:

— Θεὸς σχωρέστου!....

Κι' ὅπως κρατούσαμε κι' ἐμεῖς τὰ ποτηράκια στὰ χέρια ἐπαναλάβαμε ὅλοι μαζί:

— Θεὸς σχωρέστου!....

Ὁ Θανασάκης ξαφνιάστηκε.

— Βρὲ σύ, τί εἶπαμε; μοῦ ψιθύρισε. Λὲς νὰ μᾶς παρεξηγήσουν;

Ἡ Λιλέττα κοκκίνισε ὁλόκληρη. Οἱ καλεσμένοι κυτταχτήκανε μεταξύ τους καὶ κάποια κυρία, ποὺ φάνταζε τὴν εὐχή της πιὸ δυνατά, δαγκώθηκε. Ποτὲ δὲν εἶχα συναντήσει τέτοια ἀτμόσφαιρα σὲ γιορτή. Ὅσοι καθόντουσαν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ, εἶχαν δημιουργήσει μιὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα δική τους. Ἐμεῖς ὅμως, ποὺ βρισκόμαστε κοντὰ στὸ Χρῆστο μὲ τὴ γιαγιά του καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ παππού του ἀπὸ πάνω μας, εἴχαμε βουδαθῇ.

— Ἐμπρός, πᾶμε, εἶπε ὁ Θανασάκης καὶ σηκώθηκε.

— Ἀπὸ τώρα θὰ φύγετε; εἶπε στενοχωρημένος ὁ Χρῆστος. Καθῆστε λίγο ἀκόμα νὰ σᾶς δῇ κι' ἡ γιαγιά μου.

Τὴν ἀγκάλιασε στοργικὰ καὶ συνέχισε:

— Γιαγιά, τὰ παιδιὰ ἀπὸ δῶ βοηθήσανε νὰ κρεμάσουμε τὸν παππού.

— Νάχετε τὴν εὐχή μου, χαμογέλασε ἡ γριούλα. Καὶ νὰ ἔχετε τὸν ἔγγονό μου, γιατὶ εἶναι πονόψυχος καὶ καλὸς ὅπως ὁ συχωρεμένος ὁ ἄντρας μου. Τέτοια μέρα σὰν τὴ σημερινή, ἀφίνε τοὺς καλεσμένους του καὶ γύριζε στὰ σπίτια γιὰ νὰ μοιράσῃ ψίχα ἀρνιά. Ἤτανε βέβαια λίγο γευρικός, ἀλλὰ σὰν πήγαινες μὲ τὰ χούγια του, σ' ἔβαζε στὸ κεφάλι του ἀπάνω.

Ὁ Χρῆστος δάκρυσε. Ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του, σκούπισε τὰ μάτια του καὶ μετὰ τὸ ἔδωσε στὴ γιαγιά του. Ἄρχισα νὰ μὴν αἰσθάνωμαι καλά. Τὸ σαγώνι τοῦ Θανασάκη ἔτρεμε. Τὰ μάτια τῆς Λιλέττας γυάλιζαν κι' ἡ γυναῖκα τοῦ Χρήστου εἶχε στηριχτῇ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σκούπιζε τὰ μάτια της συνέχεια. Πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου εἶχα κάνει τέτοια χριστουγεννιάτικη ἐπίσκεψι.

— Βρὲ παιδιά, ἔπρεπε νὰ τὸν γνωρίσετε τὸν παππού μου, συμπλήρωσε ὁ Χρῆστος. Χάσατε ποὺ δὲν τὸν γνωρίσατε. Ἔτσι γιαγιά;

— Ἔτσι, εἶπε κι' ἡ γριούλα.

Καὶ μὲ τὸ «ἔτσι», πιάσανε κάτι κλάματα κι' οἱ δυό τους, ποὺ ράϊσε ἡ καρδιά μας. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφταναν τὰ κλάματα τοῦ Χρήστου καὶ τῆς γιαγιᾶς του, ἀρχίζει κι' ὁ Θανασάκης μὲ τὴ Λιλέττα. Σηκώθηκα καὶ πῆρα τὸ παλτό μου ἐκνευρισμένος. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μ' ἔπαιρναν καὶ μένα τὰ κλάματα. Τράβηξα τὸ Θανασάκη καὶ τὴ Λιλέττα στὸ χώλ. Εἶχα ἀναστατωθῆ. Ὁ Χρῆστος μᾶς πρόλαβε στὴν πόρτα.

— Μὰ γιατί φεύγετε; ρώτησε. Σὲ λίγο θὰ βάλουμε τραπέζι.

— Ἔτσι ποὺ γινήκαμε, πάει μπουκιὰ κάτω; εἶπε ὁ Θανασάκης.

Ὁ Χρηστάκης χαμογέλασε.

— Ἐλᾶτε βρὲ παιδιά! ἔκανε χαρούμενος. Στὰ σοβαρά, δηλαδή, στενοχωρηθήκατε;

— Ἀμ' τί, στὰ ψέματα; εἶπε ἡ Λιλέττα.

Κύτταξε γύρω του γιὰ νὰ μὴν εἶναι κανεὶς καὶ τὸν ἀκούει καὶ μᾶς πῆρε παράμερα.

— Τὸ θέμα εἶναι τὸ ἑξῆς, εἶπε. Ἡ γιαγιά, εἶχε μεγάλη ἀδυναμία στὸν παπποῦ, ἂν κι' ὁ συγχωρεμένος εἶχε βαρὺ χέρι καὶ πότε - πότε τῆς τὶς ἔβρεχε. Πάντως μ' ὅλα αὐτὰ συγκινεῖται, ὅταν βλέπει ὅτι τὸν τιμᾶμε ὅλοι μας.

— Ναί, βρὲ παιδί μου, εἶπε ἡ Λιλέττα, ἀλλὰ δὲν ἤτανε ἀνάγκη νὰ τῆς τὸν θυμίσης τέτοια μέρα καὶ νὰ στενοχωρηθῆς κι' ἐσύ.

Χαμογέλασε, διόρθωσε τὸν κόμπο τῆς γραβάτας του καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ δὲ στενοχωρήθηκα καθόλου, ἀγαπητοί μου. Δὲν καταλαβαίνετε τώρα; Πρόκειται αὐτὲς τὶς μέρες νὰ γράψη τὰ τέσσερα σπίτια, ποὺ τῆς ἄφισε ὁ μακαρίτης κι' ὁπωσδήποτε μὲ τὸ ἀποψινὸ θὰ μοῦ γράψη τὸ ἕνα.

— Βρὲ ἠλίθιε, ξέσπασε ὁ Θανασάκης, γιατί δὲ μᾶς τὄλεγες νὰ κλαῖμε τοὐλάχιστον στὰ ψέματα;

— Μὰ θὰ χαλοῦσε ἡ ἀτμόσφαιρα, εἶπε σοβαρὰ - σοβαρὰ ὁ Χρῆστος. Δὲ μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί ἐπιτυχία ποὺ εἴχαμε. Καὶ πάλι σᾶς εὐχαριστῶ.

— Γιὰ ποιό; Τί μᾶς εὐχαριστεῖς;

— Γιὰ τὰ κλάματα!... εἶπε ἀμέσως ὁ Χρῆστος.

Μείναμε ὅλοι μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Εἶσαι ἕνας παλιοϋποκριτής, φώναξε ὁ Θανασάκης.

Βγήκαμε στὸ δρόμο ἀγανακτισμένοι, ἀλλὰ ξαφνικὰ ὁ Θανασάκης γύρισε πίσω.

— Πήγαινε μαζί του, εἶπε φοβισμένη ἡ Λιλέττα. Ἔχει ἐξαγριωθῆ καὶ μπορεῖ ν' ἁρπαχτοῦν.

Ἔτρεξα καὶ τὸν πρόλαβα στὴν πόρτα, τὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ ἄνοιγε ἡ Τασία.

— Φώναξε τὸ Χρῆστο! τῆς εἶπε ἀπότομα.

Ἡ φωνή του, ἤτανε βαρειὰ καὶ δυνατὴ καὶ φαίνεται πὼς ἀκούστηκε μέσα στὸ σαλόνι, γιατὶ ὁ Χρῆστος πετάχτηκε ἀμέσως στὸ χώλ.

— Τί ἔγινε παιδιά; ρώτησε.

Ὁ Θανασάκης τοὔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη περιφρόνησι καὶ ξαφνικά, ἅπλωσε τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ τοῦ Χρήστου.

— Φέρε τὴ γραβάτα, εἶπε αὐστηρὰ κι' ἀπότομα.

— Ποιά γραβάτα; Δὲν εἶσαι καλά, μοῦ φαίνεται!

— Τὴ γραβάτα ποὺ φορᾶς. Ἐσὺ οἰκονόμησες ἀπόψε ὁλόκληρο σπίτι. Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γραβάτα. Κι' ἀπὸ σήμερα σοῦ κόβω καὶ τὴν καλημέρα!...

Προσπάθησα νὰ τοὺς συμβιβάσω, γιατὶ στὸ κάτω - κάτω ἡ γραβάτα ἤτανε δικό μου δῶρο, ἀλλὰ ὁ Θανασάκης εἶχε γίνει θηρίο ἀνήμερο καὶ δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ κουβέντες. Ἅρπαξε τὴ γραβάτα ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Χρήστου καὶ μὲ τράβηξε ἔξω.

— Θὰ τὴν πᾶμε στὸν ξάδερφό μου, εἶπε. Ἀκοῦς ἐκεῖ, τὸ γαϊδούρι, νὰ μᾶς κάνη νὰ κλάψουμε χριστουγεννιάτικα! Ἔπρεπε νὰ τοῦ πάρω καὶ τὴν τούρτα.

Σταμάτησε ἕνα ταξὶ καὶ μπήκαμε γιὰ νὰ πᾶμε στὸ δεύτερο Χρῆστο.

★

Ἐντελῶς διαφορετικὴ ἤτανε ἡ ἀτμόσφαιρα στὸ σπίτι τοῦ Χρήστου. Σὲ κάποιο δωμάτιο εἴχανε μαζευτῆ οἱ νεαροὶ κι' οἱ νεαρὲς καὶ χορεύανε τοὺς μοντέρνους ρυθμοὺς μὲ τὴ μουσική, ποὺ ἔπαιζε τὸ ραδιόφωνο. Οἱ μεγάλοι ὅμως βρισκόντουσαν κι' ὅλας στὸ κέφι. Οἱ πιατέλες μὲ τὰ ψητὰ ἐρχόντουσαν συνέχεια καὶ τὸ κρασὶ κυλοῦσε στὰ ποτήρια ἄφθονο. Στὸ πάνω μέρος τοῦ τραπεζιοῦ, στὴν τιμητικὴ θέσι, καθότανε ἕνας ὁμογενὴς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ χρυσὲς ἀλυσίδες στὸ γιλέκο του. Δεξιὰ κι' ἀριστερά του δυὸ ἀπ' τοὺς καλεσμένους, παίζανε κιθάρες καὶ τραγουδούσανε τὸ «Γέρο — Δῆμο». Στριμωχτήκανε οἱ ὑπόλοιποι καλεσμένοι καὶ βάλανε καὶ γιὰ μᾶς τρεῖς καρέκλες καὶ κάτσαμε. Τὸ τραγούδι τελείωσε καμμιὰ φορὰ κι' ὁ ὁμογενὴς σήκωσε τὸ γεμάτο ποτήρι του.

— Χρόνια πολλὰ κουμπάρε καὶ νὰ τὸν δῆς ὅπως ποθεῖς! εἶπε.

Εὐχηθήκαμε κι' ἐμεῖς κι' ὁ Θανασάκης ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ ἐξαδέλφου του:

— Ἀπὸ ποῦ εἴσαστε κουμπάροι; ρώτησε.

— Θὰ μοῦ βαφτίση τὸ γυιό μου, ἐξήγησε ὁ Χρῆστος.

— Δὲν ἔτυχε νὰ τὸν ξαναδῶ, εἶπε ἡ Λιλέττα.

— Οὔτε κι' ἐγώ, ἔκανε χαμογελῶντας ὁ Χρῆστος. Ἤτανε στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ παιδάκι. Εἶναι μακρυνὸς ἐξάδερφος τῆς γυναίκας μου.

Στὸ μεταξύ, οἱ κιθάρες ξαναρχίσανε ν' ἀκομπανιάρουν.

— Ποιό θὰ ποῦμε τώρα; ρώτησε κάποιος.

— Θὰ ποῦμε τὸ γέρο Δῆμο, πετάχτηκε ὁ ὑποψήφιος κουμπάρος.

— Αὐτὸ εἶναι τραγούδι, εἶπε ὁ ὁμογενής. Ἔχω νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουνα τόσος δά.

Κι' ἀρχίσανε νὰ παίζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν τὸ «Γέρο Δῆμο». Τέλειωσε καμμιὰ φορὰ τὸ τραγούδι, ἀδειάσανε τὰ ποτήρια καὶ ξανὰ ὁ «Γέρο Δῆμος». Ὁ Θανασάκης γύρισε ἀγριεμένος στὸν ἐξάδερφό του:

— Δὲ μοῦ λές, τοῦ εἶπε. Ὅλο τὸ γέρο Δῆμο θ' ἀκοῦμε ἀπόψε;

Ὁ ἄλλος κύτταξε ἀνήσυχος τὸν ὑποψήφιο κουμπάρο κι' ἀγκάλιασε μαλακὰ τὸ Θανάση, γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῆ.

— Τί θὲς νὰ κάνω; εἶπε. Ὅπως σοῦ εἶπα πρόκειται νὰ βαφτίση τὸ γυιό μου...

— Κι' ἐπειδή; Πρέπει δηλαδὴ ἐγώ...

— Νά, εἶναι κουμπάρος καὶ ὅπως καταλαβαίνεις...

— Αὐτὸ μοῦ τὄπες! Τὸ ξέρουμε...

— Ἔ, ὅσο νἄναι, δὲν καταλαβαίνεις;

— Τί πρᾶγμα; Τί θὲς νὰ καταλάβω;

— Θὰ πέση κανένα δολλαράκι.

— Κι' ἐπειδὴ θὰ πέση δολλαράκι θ' ἀκοῦμε συνέχει τὸ «Γέρο Δῆμο»; Ντροπή σου.

Προσεβλήθη ὁ ἄλλος.

— Ἄ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ Θανασάκη. Δὲ μπορεῖς νὰ μὲ βρίζης μέσα στὸ σπίτι μου!

Ἡ Λιλέττα ἔπεσε ἀνάμεσά τους νὰ τοὺς καθησυχάση, ἀλλὰ τὸ κακὸ εἶχε γίνει πιὰ καὶ μεγάλωνε φωναχτά.

— Ἄλλη φορὰ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ πατήσης στὸ σπίτι μου! φώναξε ὁ Χρῆστος.

— Κι' ἐγὼ σὲ ξεγράφω ἀπὸ ἐξάδελφο! ἀπάντησε ὁ Θανασάκης.

Καὶ σηκώθηκε βιαστικὸς καὶ πῆγε στὸ μπουφέ, πῆρε κάτι καὶ τὄβαλε στὴν τσέπη του. Ὁ Χρῆστος τὸν κύτταξε μὲ ὑποψία.

— Τί πῆρες ἀπὸ ἐκεῖ; ρώτησε.

— Τὴ γραβάτα. Ἀμ τί νόμισες;

— Μπράβο μικροπρέπεια! Οὔτε θὰ τὸ φανταζόμουν ποτέ!

— Καλὰ κάνω. Κάτσε ν' ἀκούσης ἐσὺ τὸ «Γέρο Δῆμο» κι' ἄσε τοὺς χαρακτηρισμούς, γιὰ ἄλλη φορά.

Βγήκαμε πάλι στὸ δρόμο ἀναστατωμένοι κι' ἀκούσαμε τὴν πόρτα ποὺ ἔκλεισε πίσω μας μὲ δύναμι. Καὶ τότε μᾶς ἔπιασε ἕνα νευρικὸ γέλιο, ποὺ δὲ μπορούσαμε νὰ κρατηθοῦμε.

— Ἐπὶ τέλους, γελάσαμε, εἶπε ἡ Λιλέττα.

Κατηφορίσαμε τὸ δρόμο σιγὰ - σιγὰ κι' ἀκούγαμε τὸ τραγούδι τοῦ «Γέρο Δήμου», ποὺ ἐρχότανε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Χρήστου.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

Νέα τραγούδια - Νέοι δίσκοι

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΜΙΑ συγκινητικὴ σκηνὴ ἔλαβε χώραν τὴν περασμένη βδομάδα στο θέατρο «Κεντρικὸ» μετὰ τὴ συναυλία, ποὺ ἔδωσε ὁ Ἕλλην σκηνοθέτης Μάνος Χατζηδάκις, καὶ στὴν ὁποία παρουσίασε τὰ τραγούδια του τῆς «Ὁδοῦ Ὀνείρων» καὶ τοῦ ἔργου «Καῖσαρ καὶ Κλεοπάτρα».

Ὅταν, λοιπόν, μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας, ὁ Χατζηδάκις δεχόταν τὰ συγχαρητήρια τῶν παρευθέντων ἐπισήμων, συγκινήθηκε ἀπὸ τὶς θερμὲς ἐκδηλώσεις τῶν φίλων καὶ τῶν θαυμαστῶν του, σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ μονολόγησε περίλυπος.

— Αἰσθάνομαι πὼς δὲ θὰ ζήσω πολὺ ἀκόμη, γιὰ νὰ δώσω κι' ἄλλα τραγούδια.

Ὅσοι ἔτυχε ν' ἀκούσουν τὰ λόγια αὐτά, χτύπησαν ξύλο.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, παρατήρησαν, τί εἶν' αὐτά, ποὺ λές;...

Ὁ Χατζηδάκις, ὅμως, δὲν ἀπάντησε. Μόνο ἀρκέστηκε νὰ κουνᾶ περίλυπος τὸ κεφάλι του, πολλὴ ὥρα.

Φυσικά, κανεὶς δὲν εὔχεται νὰ βγῆ ἡ προφητεία του ἀληθινή. Ὁ Μ. Χατζηδάκις εἶναι σήμερα ἕνα πολύτιμο ἐθνικὸ κεφάλαιο στὸν τομέα τοῦ τραγουδιοῦ.

ΥΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΗ ΕΛΑΦΡΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

★ Γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς ἑταιρείας τῶν Βρυξελλῶν, ἠχογραφήθηκαν τὰ δυὸ ὑπόλοιπα τραγούδια τῆς τετραλογίας τῆς νεαρῆς Μ. Ἀντόνοβα, σὲ μουσικὴ Γ. Μουζάκη. Πρόκειται γιὰ τὸ «Πέρσυ τὸ καλοκαῖρι» καὶ τὸ πῆγα στὴν ἄκρη τῆς θάλασσας», ποὺ τὰ ἑρμήνευσε ἡ Μπελίντα.

★ Ἕνα καινούργιο τραγούδι, τὸ «Ἄσπρα σύννεφα», ἠχογράφησε ἡ τραγουδίστρια Λάλε Ἄντερσεν (Λιλὴ Μαρλέν), γιὰ λογαριασμὸ τῆς γαλλικῆς τηλεοράσεως.

★ «Μαρίνα, Μερέγκα χορεύω» εἶναι τὸ νέο σουξὲ τοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ μοντέρνου τραγουδιστῆ Μὰρκ Φράντις, ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα σὲ δίσκους, μαζὶ μὲ τὸ σουξὲ «Ἄνοιξέ μου κοπελλίτσα».

★ Δυὸ πρόσφατα τραγούδια τοῦ συνθέτη τοῦ σουξὲ «Χέρι - χέρι», Γ. Λαβράνου, ποὺ κυκλοφόρησαν σὲ δίσκους, σημειώνουν ρεκὸρ πωλήσεων. Πρόκειται γιὰ τὸ «Ἕνα βουνὸ οἱ λῦπες μου» καὶ τὸ «Σ' ἀναζητῶ», ποὺ τὰ ἑρμηνεύει ὁ Γιῶργος Μούτσιος.

★ Σὲ δίσκους 33½ στροφῶν κυκλοφόρησαν οἱ μεγάλες ἐπιτυχίες τοῦ Γιάννη Βογιατζῆ. Πρόκειται γιὰ τὰ τραγούδια «Μέσα στὰ μαῦρα σου μαλλιὰ» (Μ. Θεοδωράκη, «Ἄνθρωποι λυπηθῆτε με» (Γ. Κατσαροῦ) «Τὸ τραῖνο» (Σπάθη), «Μιλῶ μὲ σένα» (Λ. Μαρκέα) καὶ «Ἄσε τὰ χέρια σου στὰ δυό μου χέρια» (Γ. Μουζάκη).

★ Ὁ συνθέτης Ἄκις Σμυρναῖος κυκλοφόρησε σὲ ἁπλὸ δίσκο, τὸ νέο ταγκὸ «Σήμερα καὶ αὔριο». Τραγουδοῦν οἱ Μουζᾶς — Λιγνός.

★ Τέσσερις δίσκοι ξεχωρίζουν στὴν ἀγορὰ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ. Εἶναι οἱ δίσκοι μὲ τὰ τραγούδια «Ἡ Ἀθήνα ποὺ ἔφυγε» (Ἀλ. Γεωργιάδη), «Τὸ τελευταῖο καρδιοχτύπι μου» (Ἰ. Κιούρκα), «Τί νὰ τὴν κάνω τέτοια ζωὴ» (Ἀλ. Γεωργιάδη) καὶ «Ἀθήνα μου ἐσὺ» (Κ. Μάνεση).

ΣΟΥΞΕ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

★ Δυὸ τραγούδια τῆς Μπέμπας Μπλάνς, τὸ «Σούρουπα — Ξημερώματα» τοῦ Γ. Ζαμπέτα καὶ τὸ «Ἥλιος καὶ φεγγάρι» τοῦ Γ. Μητσάκη, ποὺ γυρίστηκαν σὲ δίσκους ἀπὸ τὴ «Φίλιπς», σημειώνουν ἀρκετὴ ἀγοραστικὴ ἐπιτυχία.

★ Ἕνα ἀστέρι, ποὺ ἀνεβαίνει στὸ στερέωμα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, εἶναι ὁ Σπῦρος Ζαγοραῖος. Μὲ παθητικὴ φωνὴ καὶ ἰδιότυπο χρωματισμό, ὁ Ζαγοραῖος τείνει νὰ καταλάβη μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες θέσεις στὴ λίστα τῶν λαϊκῶν τραγουδιστῶν. Οἱ τελευταῖοι δίσκοι του εἶναι: «Ἔλα μὴν ἀργῆς, πεθαίνω» (Τάκη Λαβίδα), «Στοῦ σπιτιοῦ μας τὰ σκαλοπάτια» (Κιβίρδου), «Πᾶμε νὰ φύγουμε γλυκειά μου», «Ντροπὴ δὲν εἶναι ἡ δουλειὰ» (Β. Σπηλιοπούλου), «Ὅ,τι φᾶμε κι' ὅ,τι πιοῦμε» (Μπ. Μπακάλη), «Μπάρμπα — Θωμᾶς» τοῦ Γιώργου Μητσάκη.

★ Ὀκτὼ νέα τραγούδια ἔγραψε ὁ Μανώλης Χιώτης, ποὺ πρόκειται νὰ τραγουδήση, γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὲς τὶς μέρες, ἡ Μαίρη Λίντα. Οἱ τίτλοι τους δὲν ἐγνώσθησαν ἀκόμη.

Ἡ 14χρονη Μαίρη Ἀντόνοβα, ἡ ἀποκληθεῖσα «Μινοὺ Ντρουαὶ τῆς Ἑλλάδος», ποὺ τὰ ποιήματά της συνέθεσε σὲ τραγούδια ὁ Γ. Μουζάκης, καὶ τὰ τραγουδοῦν ὁ Γιάννης Βογιατζῆς μὲ τὴ Μπελίντα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

★ «Δέσποινα τὰ ματάκια σου» εἶναι ὁ τίτλος τοῦ νέου τσάμικου, τοῦ Ε. Τσοριανοῦ, ποὺ κυκλοφόρησε τελευταῖα σὲ δίσκο. Τραγουδᾶ ὁ Κ. Πέτκος. Ἄλλα τσάμικα, ποὺ ἐτέθησαν τὸν τελευταῖο καιρὸ σὲ κυκλοφορία εἶναι τὰ «Λάμπει ἡ μικρὴ Γιαννούλα», ποὺ τραγουδᾶ ὁ Ἀθ. Μίντζας μὲ κλαρῖνο τὸ Β. Μπατζῆ, «Σκληρά, ποὺ μ' ἐγκατέλειψες» (μουσικὴ Α. Χαλιγιάννη) καὶ «Θ' ἀνέβω σὲ ψηλὸ βουνὸ» (Ρίνα Μεϊντανᾶ).

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) Οὐΐσιγκ στὰρ (= Τὸ ἄστρο τῆς εὐχῆς). Τραγουδάει ὁ Ρόνι Κάρος.

2) Χουὰτ κάϊντ ὂφ φοὺλ ἄμ ἄϊ; (= Τί εἴδους ἀνόητος εἶμαι;). Τραγουδᾶ ὁ Γούντυ Χέρμαν.

3) «Γιοῦ ἄρ μάϊν» (= Εἶσαι δική μου). Τραγουδᾶ ὁ Μπόμπυ Ντάριν.

4) «Χουὰτ νάου μάϊ λὰβ» (= Τί ὥρα, ἀγάπη μου). Τραγουδᾶ ἡ Νάνα Μούσχουρη.

5) «Λάϊ τοὺ μὶ» (= Μοῦ λὲς ψέματα). Μὲ τοὺς Μέρυ Μέλλοντυ.

6) «Λὰ μέτσα λοῦνα» (= Τὸ μισοφέγγαρο). Τραγουδᾶ ὁ Ἀντριάνο Τσελεντάνο.

7) «Μπάντ, μπὰντ γοῦμαν» (= Κακιά, κακιὰ γυναῖκα). Τραγουδᾶ ὁ Μπὸμπ Κόρσο.

8) «Λὲ κομεντιὲν» (= Οἱ κωμικοί). Μὲ τὸ Σάρλ Ἀζναβούρ.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια

Η τελευταία φοιτητικὴ ἀπεργία καὶ ἡ σταυροφορία, ποὺ ἀνέλαβε ἡ ἀκαδημαϊκὴ νεολαία γιὰ τὴν ἐξύψωσι τῆς Παιδείας, φέρνει στὴν ἐπικαιρότητα παλαιότερες φοιτητικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ συχνὰ συνταράσσουν τὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Σήμερα, ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες δίνει τὰ λιγώτερα, σὲ ἀναλογία ποσοστῶν προϋπολογισμοῦ, γιὰ τὴν παιδεία της. Τὸ αἴτημα τῶν φοιτητῶν εἶναι: Περισσότερα—τοὐλάχιστον 15% τοῦ προϋπολογισμοῦ—γιὰ νὰ μορφωθοῦμε καλύτερα. Καὶ ἡ σπουδάζουσα νεολαία κατέβηκε στὸν ἀγῶνα, συνεχίζοντας παλαιότερες παραδόσεις.

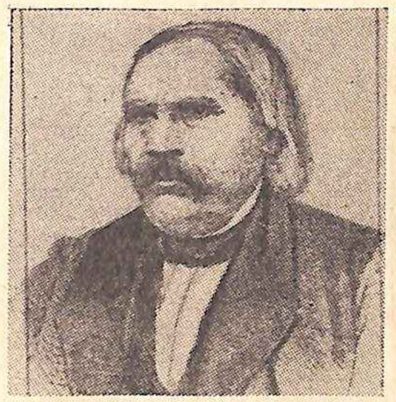

Ὁ Κωνσταντῖνος Κανάρης.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας Δεληγεώργης.

Ὅταν χτιζόταν τὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν (1839—41) εἶχε γίνει μιὰ μεγάλη ἐπιτροπὴ μὲ τοὺς διαπρεπέστερους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς, γιὰ νὰ συλλέξη ἐράνους καὶ νὰ παρακολουθήση τὴν ἀνέγερσί του. Συχνὰ τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς παρακολουθοῦσαν τὴν οἰκοδομή. Περισσότερο ὅμως ἐνδιαφερόταν ὁ Κολοκοτρώνης, ποὺ μαζὶ μὲ τὸ Ζαΐμη, ἀκουμπῶντας στὰ ραβδιά τους, πήγαιναν καθημερινῶς νὰ δοῦν τὴν πρόοδο τῆς δουλειᾶς. Ὁ Κολοκοτρώνης πίστευε πὼς θἄβγαινε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο μιὰ καινούργια γενιὰ μορφωμένη, ποὺ θἄδινε νέα ζωὴ στὸν τόπο. Μιὰ μέρα ρώτησε τὸ γυιό του τὸν Κολίνο, ποιό νόμιζε πὼς ἦταν τὸ ἐθνικὸ σπίτι τῆς Ἑλλάδος.

— Τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ, ἀπάντησε ὁ Κολίνος.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε ὁ Κολοκοτρώνης, τὸ Πανεπιστήμιο!

Ἀπὸ τοὺς φανατικώτερους ἀντιοθωνιστὲς ἦσαν οἱ φοιτητὲς τὴν ἐποχὴ τῆς ἐξώσεως. Ὁ Ἐπαμεινώνδας Δεληγεώργης γράφει στὰ ἀπομνημονεύματά του ὅτι στὴν ἐθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25 Μαρτίου τοῦ 1849 ὁ ἴδιος μὲ ἄλλους νέους, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴ γαλλικὴ ἐπανάστασι τοῦ 1848, φώναξαν στοὺς δρόμους «ζήτω ἡ Δημοκρατία». Καὶ προσθέτει ὅτι αὐτὸ ἦταν ἕνα ξέσπασμα ἐναντίον τῆς «πολιτικῆς καχεξίας τῆς πατρίδος μας».

Στὰ τελευταῖα ὀθωνικὰ χρόνια οἱ φοιτητικὲς ἐκδηλώσεις παίρνουν ἐντονώτερο χαρακτῆρα καὶ τὸ Πανεπιστήμιο μεταβάλλεται στὸ «φλογερὸ καμίνι», ποὺ θὰ πρωτοστατήση σὲ δημοκρατικοὺς ἀγῶνες. «Ἀπὸ τοῦ Μαΐου τοῦ 1859, γράφει ὁ Ἐπαμειν. Δεληγεώργης στὰ ἀπομνημονεύματά του, ἡ νεολαία τῶν Ἀθηνῶν ἐξαφθεῖσα τυχαίως ἐκ τῆς ὑποθέσεως τῶν διαβοήτων σκιαδίων ἀπέδειξε χαρακτῆρα λαμπρόν».

Ἡ πρώτη σοβαρὰ φοιτητικὴ ἐκδήλωσι ἔγινε στὶς 10, 11 καὶ 12 Μαΐου τοῦ 1859 μὲ τὶς αἱματηρὲς ταραχές, ποὺ ἔμειναν στὴν ἱστορία ὡς «Σκιαδικά». Οἱ φοιτητὲς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, θέλοντας νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἐγχώριο βιομηχανία συμφώνησαν ἀντὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν καπέλλων, νὰ φορέσουν φθηνὰ ψάθινα «σκιάδια», ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὴ Σίφνο τὸ κατάστημα Ψιμμούλη.

Μὲ τὶς ψάθες, λοιπόν, αὐτὲς πήγαν καὶ στὸν καθιερωμένο κάθε Κυριακὴ περίπατο τοῦ Πολυγώνου, ὅπου ἔπαιζε ἡ μουσικὴ καὶ πήγαιναν καὶ οἱ βασιλεῖς. Μερικὰ καταστήματα, ποὺ ἔφερναν καπέλλα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ ζημιώνονταν ἀπὸ τὴ μόδα, ποὺ λάνσαραν οἱ φοιτητές, ἔβαλαν, καθὼς γράφει ὁ Ἀλεξ. Ραγκαβῆς στὰ ἀπομνημονεύματά του, μερικοὺς ἐργαζομένους στὰ καταστήματά τους «νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν Μουσικήν, κωμικὰ φοροῦντες σκιάδια πρὸς χλεύην τῶν μαθητῶν».

Οἱ φοιτητές, ἐρεθισμένοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῶν «βαλτῶν» αὐτῶν, ποὺ κρατοῦσαν καὶ μαγκοῦρες, ἄρχισαν νὰ τοὺς ἐπιτίθενται. Καὶ τότε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, γράφει ὁ Ραγκαβῆς, «φοβηθεὶς ἢ ἰδὼν ἀρχομένην τὴν σύγκρουσιν, ἐπέπεσεν, ὅλως ἀκρίτως καὶ παρὰ πᾶν δίκαιον, οὐχὶ ἐπὶ τῶν διὰ ποταπὴν κερδοσκοπίαν προκαλεσάντων αὐτὴν ὑπηρετῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ὑβρισθέντων μαθητῶν, οἵτινες εἶχον ἐνεργήσει κατ' εὐγενῆ καὶ πάσης ὑποστηρίξεως ἀξίαν ἔμπνευσιν, ἐκδιώξας δὲ αὐτοὺς βιαίως συνέλαβε καί τινας καὶ τοὺς ἐφυλάκισε».

Ὁ ἴδιος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι πρὶν ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν φοιτητῶν οἱ ἀστυνομικοί, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας εἶχε πλησιάσει τὴν ἀκολουθία τοῦ Ὄθωνος καὶ εἶχε μιλήσει μὲ τὸν αὐλάρχη ἀπὸ τὸν ὁποῖον προφανῶς πῆρε ὁδηγίες. Σημειωτέον ὅτι ὁ Ραγκαβῆς, ποὺ τὰ γράφει αὐτά, ἦταν ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς τότε κυβερνήσεως.

Ἔτσι, ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ χτυπάη τοὺς φοιτητὰς καὶ τοὺς νέους, ποὺ εἶχαν ἑνωθῆ μαζί τους καὶ νὰ τοὺς κυνηγάη πρὸς τὴν πόλι.

Οἱ φοιτητὲς μαζεύτηκαν στὸ Πανεπιστήμιο καὶ ζήτησαν τὴν παῦσι τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας Δημητριάδη. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ λαὸς τάχθηκε μὲ τὸ μέρος τῶν φοιτητῶν. Τὰ καταστήματα ἔκλεισαν καὶ μεγάλη λαϊκὴ συγκέντρωσι ἔγινε μπροστὰ στὸ Πανεπιστήμιο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνουν αἱματηρὲς συγκρούσεις μεταξὺ λαοῦ καὶ ἀστυνομίας. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες ἡ τάξι εἶχε διασαλευθῆ στὴν πρωτεύουσα. Τὸ Πανεπιστήμιο ἔκλεισε γιὰ μιὰ ἑβδομάδα καὶ μόνο ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐπανῆλθε καὶ ἡ τάξι.

Οἱ ταραχὲς ὅμως αὐτὲς ἐνίσχυσαν τὸ δημοκρατικὸ πνεῦμα.

«Ἐντεῦθεν συνέστησαν κέντρα ἰσχυρᾶς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῇ θερμῇ νεολαίᾳ» γράφει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπολογητὰς τοῦ Ὄθωνος. Καὶ μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἴδιος—ἀφοσιωμένος ὀπαδὸς τοῦ Ὄθωνος καὶ ἱστορικὸς Τρύφων Τριανταφυλλίδης — ὅτι: τὸ ἁπλούστατον τοῦτο περιστατικὸν τῶν φιλοπάτριδων νέων, οἵτινες ἀντὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν πίλων ἔφερον ψάθινα ἐκ Σίφνου λιτὰ σκιάδια, μὲ ταινίαν τὰ ἐθνικὰ χρώματα παριστῶσαν, ἐγέννησε σοβαρὰς ὑπονοίας τῷ Ὄθωνι. Οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν βασιλέα, ἀντὶ νὰ ἐξηγήσωσιν εἰς αὐτόν, ὡς ὤφειλον, καὶ νὰ συμβουλεύσωσι τὸν ἀτυχῆ ἡγεμόνα διὰ τὸν εὐγενῆ σκοπὸν τῶν φερόντων αὐτὰ νέων, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἐντοπίου βιομηχανίας, συνεβούλευσαν, φαίνεται, αὐτὸν νὰ πνίξη διὰ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς σπαργάνοις τὴν ἀνταρσίαν τῶν νέων. Οὕτω τὸ σκάνδαλον τῶν σκιαδίων, ὑπὸ τῆς ἀφροσύνης τῶν ἀφωσιωμένων ὑποθαλπόμενον, ἔλαβε μεγάλας διαστάσεις καὶ ἔκτοτε ἅπας ὁ ἀντιπολιτευόμενος τύπος ἤρχισεν ἀναφανδὸν νὰ ἀποδίδη ἅπαντα τὰ κακὰ εἰς τὸν ἀτυχῆ βασιλέα».

Οἱ Ἡρακλεῖς τοῦ στέμματος καὶ ἐκμεταλλευτές του ὑπῆρξαν ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς ἐναντίον τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας λαϊκῆς κατακραυγῆς. Ἡ ἀθηναϊκὴ νεολαία στράφηκε τότε πρὸς δύο εἴδωλα: Ὁ ἕνας ἦταν ὁ ἔνδοξος πυρπολητὴς τοῦ 21 Κωνσταντῖνος Κανάρης καὶ ὁ ἄλλος ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι Ἐπαμειν. Δεληγεώργης. Οἱ δύο αὐτοὶ ὑπῆρξαν οἱ οὐσιαστικοὶ ἀρχηγοὶ τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως, ποὺ ἔφερε τοὺς πρώτους βασιλεῖς στὴν ἐξορία. Ὁ Κανάρης ἦταν τὸ ἐθνικὸ σύμβολο, ποὺ ἠλέκτριζε τὴ νεολαία καὶ ὁ Δεληγεώργης ὁ ἐνθουσιώδης ρήτορας, ποὺ τῆς ἔδινε φτερὰ στοὺς ἀγῶνες της.

Οἱ Ἡρακλεῖς καὶ κάπηλοι τοῦ Στέμματος τὸ ἐξωθοῦσαν σὲ πράξεις βίας. Ἄρχισαν συλλήψεις δημοσιογράφων, καταδίκες καὶ κατασχέσεις ἐφημερίδων. Ὁ ποιητὴς Ἀλέξανδρος Σοῦτσος καταδικάζεται σὲ φυλάκισι, καταφεύγει στὴ Σμύρνη καὶ πεθαίνει ἐκεῖ.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ὥρα» καταδικάζεται σὲ εἱρκτὴ πεντέμισυ χρόνων. Φυλακίζονται ὅσοι γράφουν στὴν ἀντιπολιτευομένη ἐφημερίδα «Τὸ Μέλλον τῆς Πατρίδος». Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ Δεληγεώργης, ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἰάλεμος, ὁ ποιητὴς Θεόδωρος Φλογαΐτης, ὁ Παράσχος καὶ ἄλλοι.

Οἱ διώξεις ὅμως καὶ τὰ μέτρα βίας ἐνίσχυσαν τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, ποὺ κυριαρχοῦσε στὴ νεολαία καὶ βλέπουμε μάλιστα νὰ εἰσχωρῆ καὶ σ' αὐτὸ τὸ συντηρητικώτατο Σχολεῖο τῶν Εὐελπίδων. Εἶχαν φτάσει ὡς ἐκεῖ οἱ στροφὲς τοῦ Παράσχου ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὰ κηρύγματα τοῦ Δεληγεώργη πρὸς τὴ νεολαία. Εὐέλπιδες καὶ καθηγητὲς τῆς Σχολῆς ἀποβάλλονται γιὰ τὰ πολιτικά τους φρονήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ... ὁ «ἱερεὺς τῆς σχολῆς» Παπᾶ-Κτενᾶς. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς παύθηκε μὲ τὸ αἰτιολογικό: «...διότι ἔχων τὸ καθῆκον νὰ διδάσκῃ εἰς τοὺς μαθητὰς τὴν χριστιανικὴν ἠθικήν, ἑπομένως τὴν πρὸς τὸν ἡγεμόνα καὶ τὴν κυβέρνησίν των ὑπακοὴν καὶ νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ πάσης ἄλλης ἀσχολίας παρὰ τὴν μελέτην τῶν μαθημάτων των, αὐτὸς οὗτος τοὺς προέτρεπε εἰς τὸ μωρὸν σχέδιον τῆς συνενώσεώς των μετὰ τῶν στασιαστῶν».

Ἔτσι ἐφθάσαμε, πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, τὴ νύχτα τῆς 10—11 Ὀκτωβρίου τοῦ 1862, στὴν ἐκθρόνισι τῶν πρώτων βασιλέων. Ὁ στρατὸς καὶ ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσας εἶχε ἐπαναστατήσει ἐναντίον τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Στὴν «Καζάρμα τοῦ πυροβολικοῦ» ποὺ βρισκόταν στὸ Μεταξουργεῖο, ὁ Ἐπαμεινώνδας Δεληγεώργης ἀκουμπησμένος σ' ἕνα κανόνι, ἔγραψε τὴν ἱστορικὴ προκήρυξι: «Τὰ δεινὰ τῆς Πατρίδας ἔπαυσαν. Ἅπασαι αἱ ἐπαρχίαι καὶ ἡ πρωτεύουσα, συνενωθεῖσαι μετὰ τοῦ στρατοῦ, ἔθεσαν τέρμα εἰς αὐτά, ὡς πιστὴ δὲ ἀπόφασις τοῦ ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὁλοκλήρου κηρύττεται καὶ ἀποφασίζεται: Ἡ βασιλεία τοῦ Ὄθωνος καταργεῖται, ἡ ἀντιβασιλεία τῆς Ἀμαλίας καταργεῖται. Προσωρινὴ κυβέρνησις συνιστᾶται ὅπως κυβερνήσῃ τὸ Κράτος μέχρι τῆς συγκαλέσεως τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, συγκειμένη ὑπὸ τῶν ἑξῆς πολιτῶν: Δ. Βούλγαρη, Κ. Κανάρη, Β. Ρούφου. Ἐθνικὴ Συνέλευσις συγκαλεῖται ἀμέσως πρὸς σύνταξιν τῆς πολιτείας καὶ ἐκλογὴν ἡγεμόνος. Ζήτω τὸ Ἔθνος! Ζήτω ἡ Πατρίς!»

Σπάνια τόσο λιγόλογο κείμενο ἔλεγε τόσα πολλὰ πράγματα! Γιατὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ ἀνατροπὴ τῆς πρώτης δυναστείας, ποὺ γινόταν ἐκείνη τὴ νύχτα, ἀλλὰ μιὰ καινούργια ἐποχὴ ἄρχιζε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Κι' ἐπειδὴ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν βρίσκαν χαρτὶ γιὰ νὰ γράψη ὁ Δεληγεώργης τὴν προκήρυξι, ἔκοψαν ἀπὸ κάποιο κατάστιχο ἕνα φύλλο καὶ τὴν ἔγραψε ἐπάνω σ' αὐτό.

Ἀλλὰ οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ ἐκδηλώσεις τῆς νεολαίας καὶ τῶν φοιτητῶν δὲν ἔπαυσαν μὲ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ Ὄθωνος.

Γι' αὐτὸ ὅμως θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ γράψωμε σὲ ἄλλα σημειώματα.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ

Ὁ «βασιλιᾶς τῶν ἰνδιάνων» εἶναι κάποιος Καναδός, ὀνόματι Φρέντερικ Γκάουερ. Στὸ κτῆμα του, 90 μίλια ἔξω ἀπ' τὴν πόλι Οὐΐννιπεγκ, μεγαλώνει πάνω ἀπὸ 50.000 ἰνδιάνους κάθε χρόνο, σκοπεύει δὲ νὰ τετραπλασιάση τὴν παραγωγή του. Φαίνεται πὼς ἀγαπάει ἰδιαιτέρως τοὺς γάλους καὶ τὶς γαλοποῦλες του, ἀφοῦ τὰ κοτέτσια τους εἶναι κομψά, ὁλοκάθαρα καὶ ἐφωδιασμένα... μὲ ραδιόφωνο, ποὺ μεταδίδει μουσικὴ ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἔτσι, οἱ ἰνδιάνοι ἀπολαμβάνουν Μπάχ, Μπετόβεν ἢ μοντέρνα μουσική... πρὶν σφαχτοῦνε!

Λένιν, Τρότσκυ, Στάλιν: Οἱ τρεῖς «θεοί» τοῦ κομμουνισμοῦ ποὺ στὸ ὄνομά τους διεξάγεται ἡ πάλη Κρουϊστσεφ καὶ Μάο - Τσὲ - Τούνγκ.

ΡΩΣΙΑ-ΚΙΝΑ: Ἕνα ρῆγμα μὲ παγκόσμια

Οἱ σχέσεις Μόσχας – Πεκίνου σὲ κρίσιμη φάση

ΕΝΑ φάντασμα τριγυρίζει στὸν κόσμο: τὸ φάντασμα τοῦ κινεζικοῦ κομμουνισμοῦ...

Στὴ μεγάλη πλατεῖα τοῦ Πεκίνου, ἐνῶ ἀνεμίζουν παντοῦ οἱ κόκκινες σημαῖες μὲ τὸ σφυροδρέπανο, ὁ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ μιλάει σ' ἑκατοντάδες χιλιάδες Κινέζους, ποὺ κατέχονται ἀπὸ πραγματικὸ παραλήρημα...

Ο ΜΑΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ...

'Ο ἀρχηγὸς τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας στιγματίζει «τὴν ἀμερικανικὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Κούβας...». Οἱ φράσεις του σφυρηλατοῦνται μὲ δύναμι, τὸ μεγάλο του μέτωπο λάμπει καὶ ἡ ἔκφρασί του, ποὺ ὅταν ἐμφανίσθηκε μπροστὰ στὸ πλῆθος, εἶχε μιὰ ἀπόκοσμη γαλήνη, ἔγινε σκληρὴ καὶ ἀποφασιστική...

"Οταν γιὰ μιὰ στιγμὴ σταματᾶ, ἑκατοντάδες ταμπούρλα βροντοῦν, καλύπτοντας ἀκόμη καὶ τὰ μουγκρητὰ τῆς ἀνθρώπινης θάλασσας, ποὺ τὸν ἀκούει.

Δὲ χτυπάει, βέβαια, στὸ λόγο του, ἀνοιχτὰ τὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι ὁ ἀρχηγὸς ἑξακοσίων πενήντα ἑκατομμυρίων Κινέζων... 'Αλλά, πίσω ἀπὸ τὶς λέξεις, κρύβεται ἡ ζωηρὴ του δυσφορία, ἡ ἀπελπισία του μπροστὰ στὴν «ἐγκατάλειψι τῆς Κούβας ἀπὸ τὴ Ρωσία», ὅπως λένε οἱ προπαγανδισταὶ τοῦ κόμματος στὶς μάζες.

«"Ενα τραγικὸ Μόναχο ὑπέγραψε ἡ Σοβιετικὴ "Ενωσι μὲ τὴν 'Αμερική, εἰς βάρος τῆς κουβανέζικης ἐπαναστάσεως», γράφουν οἱ ἐφημερίδες τοῦ Πεκίνου. Καὶ στὶς τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα, ἡ σκοτεινὴ διαμάχη Μόσχας - Πεκίνου βρίσκεται στὸ ἐπίκεντρο τῶν γεγονότων.

Στὴ σοβιετικὴ πρωτεύουσα ὁ Νικήτας Κρουϊστσεφ, ἀνήσυχος, προσπαθεῖ νὰ ἐξορκίσῃ τὸ φάντασμα τοῦ κινεζικοῦ κομμουνισμοῦ, ποὺ τριγυρίζει τὸν κόσμο, ἀπειλώντας τὴν πρωτοκαθεδρία τῆς Σοβιετικῆς "Ενώσεως στὸ παγκόσμιο κομμουνιστικὸ κίνημα.

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΤΟΥ ΚΡΟΥΣΤΣΕΦ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΟ

Στὶς πρωτεύουσες τῶν διαφόρων κομμουνιστικῶν κρατῶν, ἀλλὰ καὶ στὰ συνέδρια τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῆς Δύσεως, ἡ μάχη ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς τοῦ Μάο καὶ στοὺς πιστοὺς τοῦ Κρουϊστσεφ εἶναι σκληρή, ἐνῶ οἱ μεγάλοι «θεοὶ» τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος Λένιν, Τρότσκυ, Στάλιν, ἐνισχύουν μὲ τὰ «εὐαγγέλιά» τους πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλο ἀντίπαλο.

Τὰ προξενεῖα τῆς Σοβιετικῆς "Ενώσεως στὴν Κίνα κλείνουν καὶ ἡ ἰνδοκινεζικὴ ρῆξι ἔδριξε νέο λάδι στὴ φωτιὰ τῶν ρωσοκινεζικῶν ἀντιθέσεων.

Στὴ Ρώμη, στὸ συνέδριο τοῦ Ἰταλικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ποὺ εἶναι ἀσφαλῶς τὸ ἰσχυρότερο τῆς Δύσεως, ὁ Τολιάττι κερδίζει τὴν ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ μάχη ἐναντίον τῶν σταλινικῶν καὶ τῶν φίλων τοῦ Μάο.

Στὸ συνέδριο τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Σοβιετικῆς "Ενώσεως, ὁ Κρουϊστσεφ κερδίζει τὴ μάχη ἐναντίον τῶν θέσεων καὶ τῶν ἀπόψεων τῶν Ρώσων κομμουνιστῶν ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ γραμμὴ τῆς "Ερυθρᾶς Κίνας.

'Αλλὰ τὸ φάντασμα τοῦ κινεζικοῦ κομμουνισμοῦ τριγυρίζει τὸν κόσμο, αἰνιγματικὸ καὶ πανίσχυρο, ταράζοντας τὶς νύχτες τῶν περισσοτέρων κομμουνιστῶν ἡγετῶν.

ΟΡΙΣΤΙΚΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ;

'Ωρισμένοι πιστεύουν, ὅτι ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ ὁριστικοῦ διαζυγίου Κρουϊστσεφ - Μάο. Πιστεύουν, ὅτι δὲ θὰ σπάσῃ μόνο ἡ συμμαχία Ρωσίας - Κίνας, ἀλλὰ ὅτι καὶ στὸν παγκόσμιο κομμουνισμὸ θὰ ἐκδηλωθῇ ἕνα σχίσμα, ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ ὁριστικὰ στὴ δημιουργία δύο χωριστῶν κινημάτων.

'Ακόμη, ὅτι μπροστὰ στὸν κίνδυνο τοῦ κίτρινου κομμουνισμοῦ, ἡ Σοβιετικὴ "Ενωσι θὰ πλησιάσῃ πολὺ πρὸς τὴ Δύσι, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν καινούργιο κοινὸ ἐχθρό.

Οἱ ἀπόψεις αὐτές, ἔχουν μόνο ἕνα κομμάτι ἀλήθειας καί, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον, εἶναι ὑπερβολικὲς καὶ συχνὰ ἀνιστόρητες.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

'Αναμφίβολα, ἡ ρῆξι Μόσχας-Πεκίνου εἶναι ἀναμφισβήτητη, ἀλλὰ γιὰ τὸν προσεχτικὸ παρατηρητή, δὲν παίρνει τὴ μορφὴ ἑνὸς ἀγῶνα ἀνάμεσα σὲ δύο μονολιθικὲς ὀργανώσεις, ἀλλὰ παίρνει τὴ μορφὴ μιᾶς πάλης στὸ ἐσωτερικὸ κάθε κομμουνιστικοῦ κόμματος...

Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπάρχουν βαθειὲς διαφορὲς μεταξὺ τοῦ ρωσικοῦ «ἔθνους» καὶ τοῦ κινεζικοῦ, ἀλλὰ βίαιες ἰδεολογικὲς ἀντιθέσεις μεταξὺ κομμουνιστῶν.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

"Οταν ὁ Λένιν πέθανε, τὸ 1924, ὁ ρωσικὸς καὶ ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἔγιναν τὸ θέατρο βιαίων ἰδεολογικῶν ἀγώνων, ποὺ συμβόλιζαν ὁ Τρότσκυ καὶ ὁ Στάλιν...

Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ ἀντιθέσεις, ποὺ χωρίζουν τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς Σοβιετικῆς "Ενώσεως καὶ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς Κίνας, εἶναι τῆς ἴδιας ἀκριβῶς ὑφῆς.

'Επίκεντρο τῆς ἀντιθέσεως, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Λένιν, ἦτανε, βέβαια, ἡ διαδοχὴ του στὴν ἐξουσία, ἀλλὰ καὶ ἡ χαραξὶ τοῦ νέου δρόμου τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῶν συγκεκριμένων σκοπῶν του.

Τὸ 1924, οἱ ἔνοπλες ἐπεμβάσεις τῶν συμμαχικῶν στρατῶν ἐναντίον τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως εἶχαν ἀποτύχει... 'Η Εὐρώπη δὲ σκεφτόταν παρὰ τὴν εἰρήνη, τὴν εἰρήνη μὲ κάθε θυσία.

ΣΤΑΛΙΝ—ΤΡΟΤΣΚΥ

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ποὺ κανένας ἄμεσος κίνδυνος δὲν ἀπειλοῦσε τὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι, ὁ Στάλιν δήλωνε: «.Ο κομμουνισμὸς ἔχει μιὰ παγκόσμια ἀποστολή, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν περίοδο πρέπει κυρίως νὰ ἰσχυροποιήσουμε στρατιωτικὰ καὶ οἰκονομικὰ τὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι, νὰ τὴν κάνουμε ἕνα ἰσχυρὸ ἔθνος. Θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἡ πατρίδα τῶν κομμουνιστῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Θὰ βοηθήσουμε καὶ τὰ ἄλλα κομμουνιστικὰ κινήματα, ἀλλὰ χωρὶς αὐτὸ νὰ ἀποτελῇ τὸν πρωταρχικὸ σκοπό μας. 'Ο πρωταρχικός μας σκοπὸς εἶναι ἡ Ρωσία...».

'Ο Τρότσκυ, πιὸ ἀνυπόμονος, πιὸ μεσσιανικός, πίστευε πὼς, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἦτανε ἀναγκαία ἡ παγκόσμια ἐπανάστασι καὶ πὼς ὅλος ὁ ἀγώνας τῆς Σοβιετικῆς "Ενώσεως ἔπρεπε νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸ τὸ σκοπό. Μὲ ἐπιμονὴ σημείωνε τὶς κρίσεις τῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας, τὸ ἀδιέξοδο τῆς δημοκρατίας τῆς Βαϊμάρης στὴ Γερμανία καὶ πίστευε πὼς, ἂν ὁ κομμουνισμὸς δὲν ξεχείλιζε ὁρμητικὸς ἔξω ἀπὸ τὰ ρωσικὰ σύνορα, τὸ παιχνίδι θὰ τὸ κέρδιζε γιὰ πολλὰ χρόνια ὁ φασισμός, ποὺ εἶχε κιόλας πάρει τὴν ἐξουσία στὴν 'Ιταλία.

'Η μονομαχία Στάλιν - Τρότσκυ κράτησε ἑφτὰ χρόνια καὶ τελείωσε μὲ τὴν ὁριστικὴ νίκη τοῦ Στάλιν, τὴν ἐξορία τοῦ Τρότσκυ καὶ τελικὰ τὴ δολοφονία του στὸ Μεξικό.

'Η νίκη τοῦ Στάλιν δὲν ἦτανε εὔκολη.

Σὲ ὡρισμένες περιστάσεις, ἡ γραμματεία τοῦ κόμματος ἦτανε ἐχθρικὴ ἀπέναντί του.

'Η δυσπιστία του ἐναντι τοῦ κόμματος, τὸν ὡδήγησε στὴ δημιουργία μιᾶς πανίσχυρης πολιτικῆς ἀστυνομίας, ποὺ χτυποῦσε ἀμέσως τὴν παραμικρὴ ὑποψία ἀντιπολιτεύσεως...

"Ενα χαρακτηριστικὸ σκίτσο: Ρῶσοι καὶ Κινέζοι, προχωροῦν μὲ τὸ λάβαρο τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐνῶ πολιτικὲς διαφορὲς ἀνοίγουν μπροστά τους ἕνα ρῆγμα.

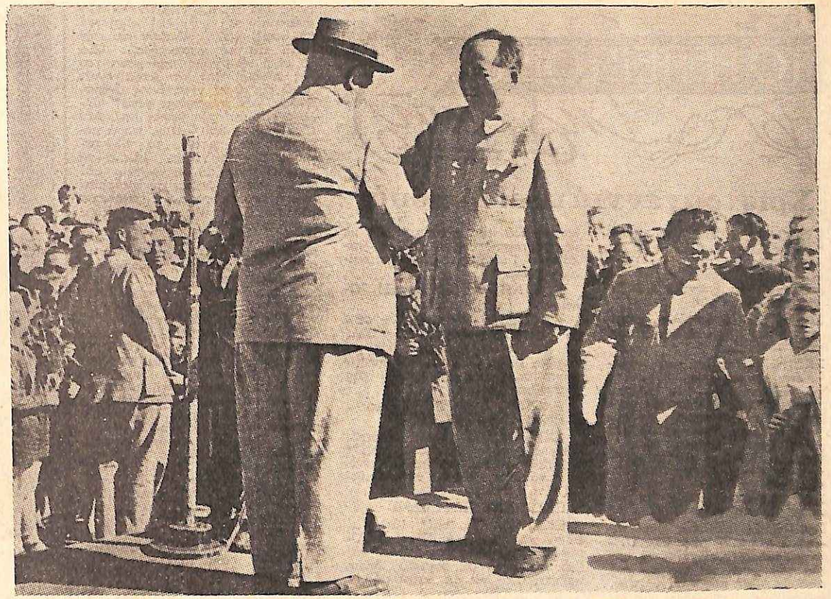

'Ο Νικήτας Κρουϊστσεφ στὴν τελευταία του ἐπίσκεψι στὸ Πεκίνο τὸ 1959, μὲ τὸν Μάο-Τσὲ-Τούνγκ: 'Αντίπαλοι ὄχι στὸ σκοπό, ἀλλὰ στὴν τακτική...

σημασία

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ 1962

Σήμερα, τὸ 1962, εἴμαστε μαρτυρες τῆς ἴδιας μονομαχίας, ἀλλὰ σὲ παγκόσμια κομμουνιστικὴ κλίμακα, ἀφοῦ ὁ κομμουνισμὸς κατέκτησε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μισὴ Εὐρώπη, τὴν τεράστια Κίνα.

Καὶ τὴ Ρωσία καὶ τὴν Κίνα, τὶς ἑνώνει καὶ τὶς θεμελίνει μιὰ κοινὴ σκέψι: ὁ τελικὸς θριαμβος τοῦ κομμουνισμοῦ. Τί ἀκριβῶς τὶς χωρίζει; "Ο,τι ἀκριβῶς χωρίζε τὸν Στάλιν καὶ τὸν Τρότσκυ: ἡ τακτική.

'Ο Νικήτας Κρουϊστσεφ, ποὺ πίσω ἀπὸ τοὺς παροξυσμούς του καὶ τὰ νεῦρα του, κρατάει ψυχρὸ τὸ κεφάλι του, δὲν ξεχνάει οὔτε στιγμή, ὅτι εἶναι ἡγέτης μιᾶς χώρας, τῆς Σοβιετικῆς "Ενώσεως. 'Ο ρωσικὸς λαὸς ζητάει, ἀναμφίβολα, τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἱκανοποίησι ὡρισμένων ὑλικῶν ἀναγκῶν. 'Η καινούργια κοινωνία, ποὺ δημιουργήθηκε, κοινωνία ἐπιστημόνων, διαγουμένων, καλλιτεχνῶν, τεχνικῶν, δὲν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό της σὰν ἕνα ἀνδρείκελο, ποὺ ἕνας δικτάτορας μπορεῖ κάθε στιγμὴ νὰ κατευθύνῃ, ὅπως ἐκεῖνος θέλει. 'Η εἰρηνικὴ συνύπαρξι μὲ τὴ Δύσι ἀποτελεῖ ἀναγκαιότητα οἰκονομική, στρατιωτικὴ καὶ ψυχολογική.

'Η μεγαλύτερη ἀπόδειξι εἶναι ἡ Κούβα, ἀλλὰ καὶ τὸ Βερολῖνο...

Ο ΜΑΟ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

'Αντίθετα, ὁ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ, ὅπως ὁ Τρότσκυ, νομίζει, ὅτι ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἔντονη κρίσι ἀνάμεσα στὸ «κομμουνιστικὸ στρατόπεδο καὶ στὸν καπιταλισμό», ποὺ νὰ φτάσῃ σὲ ἀνοιχτὴ ρῆξι, μὲ τὸν ὑπ'ἀριθ. 1 ἐχθρό, τὶς "Ηνωμένες Πολιτείες τῆς 'Αμερικῆς. 'Ο Μάο στηρίζεται σ' αὐτὸ καὶ σὲ μιὰ μαρξιστικὴ «ἀλήθεια»: "Οτι, ὁ κομμουνισμός, γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ σ' ὅλο τὸν κόσμο, πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλα τὰ μέσα, περιλαμβανομένου καὶ τοῦ πολέμου. Οἱ δυὸ αὐτὲς ἰδεολογικὲς θέσεις δὲν περιορίζονται ἡ μία στὴ Σοβιετικὴ "Ενωσι καὶ ἡ ἄλλη στὴν Κίνα. 'Η κάθε μιὰ ἔχει τοὺς φανατικούς ἐκπροσώπους της καὶ στὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς Σοβιετικῆς "Ενώσεως καὶ στὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς Κίνας. 'Εκεῖνοι, ποὺ ὁ Νικήτας Κρουϊστσεφ βάφτισε περιφρονητικὰ ὡς «ἐχθροὺς» τοῦ κόμματος, σκέφτονται μέσα στὴ Ρωσία, ὅπως ἀκριβῶς σκέφτεται ὁ Μάο στὴν Κίνα.

'Ο Μολότωφ, ὁ Καγκάνοβιτς, ὁ Βοροσίλωφ, εἶναι πολὺ πιὸ κοντὰ στὸν Κινέζο Μάο, παρὰ στὸ Ρῶσο Κρουϊστσεφ. Σὲ δυὸ ἀλλωστε περιπτώσεις, ὁ Κρουϊστσεφ κινδύνεψε σοβαρώτατα νὰ χάσῃ τὴν ἐξουσία.

'Η πάλη συνεχίζεται, μὲ πολλὲς φάσεις, ποὺ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς μαθαίνουμε πολὺ ἀργότερα...

Ποιὸς θὰ κερδίσῃ;

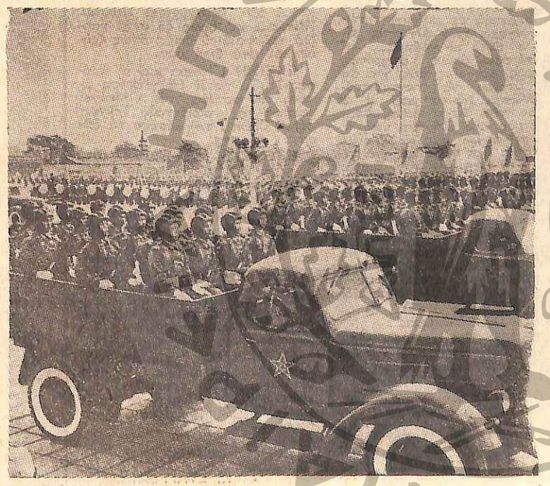

Μιὰ τελευταία παρέλασι κινεζικοῦ στρατοῦ στὸ Πεκίνο: Καὶ ὁ πόλεμος ἀποτελεῖ μέσον ἐπικράτησεως...

'Αναμφίβολα, ὁ Νικήτας Κρουϊστσεφ δὲ βρίσκεται σὲ ἄμεσο κίνδυνο, παρ' ὅλους τοὺς ἐσωτερικούς του ἀντιπάλους, ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ γραμμὴ τοῦ Μάο-Τσὲ-Τούνγκ.

'Αλλὰ καὶ ὁ ἡγέτης τῆς Λαϊκῆς Κίνας ἀντιμετωπίζει μιὰ ἐσωτερικὴ ἀντιπολίτευσι, μιὰ ἀντιπολίτευσι λιγώτερο ἰδεολογική, ἀλλὰ ποὺ στηρίζεται στὴν ἔντονη δυσαρέσκεια μεγάλου τμήματος τοῦ κινεζικοῦ λαοῦ, μετὰ τὴ σχετικὴ ἀποτυχία τοῦ βιομηχανικοῦ καὶ γεωργικοῦ προγράμματος.

Οἱ ἀντιθέσεις, οἱ διαφορές, οἱ ἐπιθέσεις δὲν ἀφοροῦν τὸν κοινὸ σκοπό, τὸν τελικὸ θρίαμβο τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ τὴν τακτική, τὰ μέσα γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σκοποῦ.

ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΘΕΣΕΩΝ

'Ο Κινέζος ἀντιπρόσωπος στὸ συνέδριο τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς 'Ιταλίας, χτυπάει τὸν Τίτο, ἀλλὰ δὲν τολμάει νὰ χτυπήσῃ τὸν Κρουϊστσεφ. 'Ο Κρουϊστσεφ δέχεται τὸν Τίτο στὸ Κρεμλίνο, μὲ μεγάλες τιμές, χτυπάει τὴν 'Αλβανία, ἀλλὰ σωπαίνει σχετικῶς μὲ τὸ Μάο.

Βέβαια, ὑπάρχει μιὰ σιωπή, ποὺ εἶναι πολὺ εὐγλωττη... 'Αλλὰ ἡ σιωπὴ αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ ἑρμηνευτῇ σὰν ἀνοιχτὴ ὁριστικὴ ρῆξι.

Τὰ σχίσματα, βέβαια, σὲ μιὰ ἰδεολογία, δημιουργοῦν τρομεροὺς φανατισμούς...

'Αλλά, μπροστὰ στὸν ἄμεσο κοινὸ κίνδυνο, ἡ Σοβιετικὴ "Ενωσι καὶ ἡ Λαϊκὴ Κίνα — ἂν δὲ μεσολαβήσουν ἀπρόβλεπτα γεγονότα — θὰ δώσουν πάλι τὰ χέρια.

"Οπωσδήποτε, ἔστω καὶ στὴ σπερμικὴ της μορφή, ἡ ρῆξι Μόσχας - Πεκίνου, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα γεγονότα τοῦ αἰῶνα.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΜΙΑΣ ΝΙΚΗΣ ΤΟΥ ΜΑΟ...

Καὶ ἡ ὁριστικὴ νίκη τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης γραμμῆς, θὰ ἐξαρτηθῇ κυρίως ἀπὸ τὶς διεθνεῖς ἐξελίξεις.

"Ο,τι γίνεται στὴ Μόσχα καὶ στὸ Πεκίνο, θὰ ἔχῃ ἀποφασιστικὴ σημασία, γιὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Νίκη στὴ Ρωσία τῆς κινεζικῆς γραμμῆς, θὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Κρουϊστσεφ ἀπὸ τὸ προσκήνιο, μὲ ὅλες τὶς σχετικὲς συνέπειες...

"Ολη αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ πάλη τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, ἔχει ἀποφασιστικὴ σημασία γιὰ τὸ μέλλον. Γιατὶ μιὰ νίκη τῆς γραμμῆς τοῦ Μάο, θὰ ἀνοιγε διάπλατα τὶς πόρτες τῆς ἱστορίας στὴ μεγάλη καὶ θανάσιμη περιπέτεια, στὸν πόλεμο.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

Χριστουγεννιάτικη βραδυὰ

Η ΣΚΗΝΗ σ' ἕνα μικρὸ «καλοβαλμένο» σπιτάκι. Σάλα—τραπεζαρία. Ἐκείνη διορθώνει μερικὰ λουλούδια σ' ἕνα βάζο. Ἀνοίγει ξαφνικὰ ἡ δεξιὰ πόρτα καὶ μπαίνει:)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Μὲ καπέλλο, γκαμπαρντίνα καὶ πακέττα στὰ χέρια. Σιγά): Καίτη!..

ΕΚΕΙΝΗ: (Γυρίζει ξαφνιασμένη. Μένει ἄφωνη λίγα δευτερόλεπτα. Τὸ πρόσωπό της τρέμει. Τὰ μάτια της ὀρθάνοιχτα φαίνονται σὰ νὰ μὴν πιστεύουν αὐτὸ ποὺ βλέπουν. Ξεσπάει σὲ μιὰ λυγμικὴ φωνὴ ἄγριας χαρᾶς) Κώστα!... Κώστα μου!... (Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλάει, τὸν χαϊδεύει, τὸν σφίγγει γιὰ νὰ νοιώση καλὰ πὼς δὲν εἶν' ὄνειρο). Κώστα μου! Ζῆς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Βαθειὰ συγκινημένος) Ζῶ, παιδί μου. Ζῶ. (Ἀφίνει τὰ πακέττα. Βγάζει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ πετάει στὸ τραπέζι). Δῶσε μου κάτι νὰ πιῶ. (Κάθεται κι' ἀγκαλιάζει μὲ τὸ βλέμμα τὸ δωμάτιο) Ζῶ!... Καὶ ἡ ζωὴ κυλάει. Καὶ θὰ κυλοῦσε. Τὸ ἴδιο κι' ἂν θὰ εἶχα πεθάνει!

ΕΚΕΙΝΗ (Σερβίρει ἕνα ποτὸ μὲ ταραγμένες κινήσεις): ... Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Οὔτ' ἐγώ. Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ πῶ αὐτὰ ποὺ θέλω!... Τὰ λόγια εἶναι ψυχρά. Φτιαγμένα. Τἄφτιαξαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον γιὰ νὰ κρύβουνε ἐκεῖνο, ποὺ νοιώθουν παρὰ γιὰ νὰ τὸ λένε. Ἐνῶ τὰ δάκρυα τὰ γέννησε ὁ Θεός. Γιὰ νὰ μιλοῦν οἱ καρδιὲς σὲ τέτοιες ὧρες...

ΕΚΕΙΝΗ (Τοῦ φιλάει τὸ χέρι καὶ τὸν κυττάζει μὲ λαχτάρα): Νά, ποὺ ἐσὺ τὰ εἶπες αὐτὰ ποὺ ἤθελες... (Βάζει τὸ κεφάλι της στὴν ἀγκαλιά του) Εἶσαι πάλι ἐδῶ κοντά μου... Ἐσύ! Ἡ ζωή μου! Ὁ πατέρας μου! Ὁ ἄντρας μου! Ὁ ἔρωτάς μου! Ὁ ἀδερφός μου! Τὸ πᾶν!... (Ἐκεῖνος τὴ χαϊδεύει στὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τ' ἄλλο χέρι σκουπίζει τὰ μάτια του). Ὧρες νύχτα καὶ μέρα κουβέντιαζα μὲ τὴ φωτογραφία σου... (κλαίει)... καὶ τὸ τελευταῖο σου γραμματάκι δὲ διαβάζεται πιά... Ἔσβυσε τὸ μελάνι ἀπ' τὰ δάκρυα... κι' ἔλυωσε τὸ χαρτί... Ἤμουν ἀπαρηγόρητη γι' αὐτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Τώρα ὅλα πέρασαν...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τὸ κεφάλι): Ναί!... Τώρα ὅλα πέρασαν!... (Ἀνακατεύεται τὸ ταραγμένο γέλιο τῆς ξαφνικῆς εὐτυχίας μὲ τὴ σβυσμένη φωνὴ τοῦ λυγμοῦ). Πέρασαν, ἔ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ἀρχίζει νὰ συνέρχεται): Μά, βέβαια... (Ἀνάβει ἕνα τσιγάρο) Ξέρεις... ἀρχίζω νὰ σκέπτωμαι πὼς ἴσως... δὲν ἔκανα καλὰ ποὺ ἦρθα. (Κυττάζει πάλι γύρω του). Δὲν αἰσθάνομαι πὼς κάτι ἔφτιαξε ὁ ἐρχομός μου. Καὶ τρέμω μήπως... κάτι χάλασε.

ΕΚΕΙΝΗ: Τί λὲς τώρα; Τρελλάθηκες;... (Τὸν χαϊδεύει στὰ μαλλιά, στὰ μάτια, στὰ χέρια, σὰν τρελλὴ μητέρα, ποὺ νομίζει πὼς ἀναστήθηκε τὸ νεκρό της παιδί). Ἦρθες κι' ἔφερες τὸ φῶς μέσ' στὸ σκοτάδι. Τὴ χαρὰ καὶ τὸν ἥλιο μέσ' τὸν τάφο!... Τί κυττάζεις; Αὐτὸς ὁ παράδεισος εἶναι ψεύτικος!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ἥσυχα): Δὲ θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτα. Ἄσε με νὰ φανταστῶ ἀκόμη καὶ τὰ χειρότερα. Γιὰ ὅλα θἄσουνα δικαιολογημένη.

ΕΚΕΙΝΗ: Θὰ σοῦ τὰ πῶ! Ὅλα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ εἶναι ἕνα ἄδικο μαρτύριο καὶ γιὰ τοὺς δυό. Σὲ τί θὰ ὠφελήση;... (Πάει ν' ἀλλάξη θέμα. Βλέπει ἕνα παιδικὸ αὐτοκινητάκι στὴ γωνιὰ τῆς τραπεζαρίας).

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι τοῦ Κώστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τοῦ Κώστα;

ΕΚΕΙΝΗ (Μὲ φωνὴ βαθειά, τραγικὴ καὶ χαρούμενη μαζί): Τοῦ Κώστα! Τοῦ παιδιοῦ μας. Κώστα τὸ λένε. Ἤθελα νὰ μοῦ θυμίζη τὸν πατέρα του. (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι καλά;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὤ, ναί! Καλά!... Εἶναι πολὺ καλὸ παιδάκι!... Ὄμορφο κι' ἔξυπνο, σὰν ἐσένα. Τὸν ἔχω κάνει νὰ σὲ θαυμάζη ὅπως πρέπει. Καὶ νὰ σὲ λατρεύη!... Ὁ... ὁ... θεῖος σου ὁ Κώστας, τοὔλεγα... (Οἱ λυγμοὶ ποὺ ἀγωνίζεται νὰ νικήση, τραντάζουν τὸ στῆθος της)... ἦταν μεγάλος ἄνθρωπος... Μιὰ μέρα... μιὰ μέρα μοῦ εἶπε: «Ἀγαπῶ τὸ θεῖο μου τὸν Κώστα, ὕστερ' ἀπ' τὸ Χριστούλη»... Ἦταν τότε πολὺ μικρὸς ἀκόμα... (σιγή)... Ὁ ἀδερφός σου ἤθελε νὰ νομίζη αὐτὸν γιὰ πατέρα του.. γιὰ νὰ μὴν πάρη, ἔλεγε, τὸ παιδὶ τὴν πίκρα τῆς ὀρφάνιας. Ἐγὼ δὲν τὸ ἤθελα, μὰ ἐπέμενε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁ Πέτρος εἶχε δίκιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεῖ... (Μιλεῖ μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὸ κενό, σ' ἔκστασι καὶ σὰ νὰ πέρασε μιὰ μεγάλη κρίσι)... Ἔτσι ἔγινε. Σέβεται τώρα τὸν πατέρα του καὶ λατρεύει σὰ θεὸ τὸ θεῖο, ποὺ δὲ γνώρισε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ἤρεμα): Παντρευτήκατε μὲ τὸν Πέτρο;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί. Ὅταν χάθηκες ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ ζωή μου, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια μοῦ ἔγραψε κάποιος γνωστός σου πὼς εἶχες σκοτωθῆ σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα στὴν Αἴγυπτο, πίστεψα σ' αὐτὸ τὸ γράμμα... Κι' ἀφοῦ πέρασαν ἀκόμη δυὸ χρόνια, ὁ Πέτρος μοῦ εἶπε πὼς γιὰ τὸ παιδὶ ἔπρεπε νὰ παντρευτοῦμε... Μέναμε πάντα μαζὶ κι' ὁ Κώστας τὸν ἔλεγε «μπαμπᾶ»... Ὁ Πέτρος μοῦ ἐξήγησε πὼς ἔπρεπε κι' οἱ δυό μας νὰ κάνουμε μιὰ θυσία. Γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ μικρό. Γιὰ μένα δὲν ἦταν θυσία. Θἄμενα χήρα σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Ἀλλὰ ἐκεῖνος, φυσικά, θὰ παντρευόταν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ σὲ καταλαβαίνω...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὁ γάμος μας γιὰ τὸν Πέτρο ἦταν μιὰ θυσία! Γιατὶ ὁ γάμος μας ε ἶ ν α ι ψ ε ύ τ ι κ ο ς. Ποτέ του δὲ μὲ εἶδε παρὰ μόνο σὰν ἀδερφή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀλήθεια;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί!... Τὸν σέβομαι πολὺ καὶ τὸν ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπὸ πραγματικὸ ἀδερφό. Τ' ἀξίζει.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ θἄμουνα ἱκανὸς νὰ τὸ κάνω αὐτό.

ΕΚΕΙΝΗ: Μὴν τὸ λές. Ἐσὺ εἶσαι πιὸ ἀνώτερος. Πιὸ γεννημένος γιὰ θυσίες.

ΕΚΕΙΝΟΣ (περπατάει): Τίποτα δὲν εἶμαι. Ἡ ζούγκλα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ σκληρὴ μάχη γιὰ τὸ ψωμί, μοῦ χάλασαν καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ χαρακτῆρα... (Σὰ νὰ θέλη νὰ βγάλη ἀπὸ μέσα του τὶς τύψεις, ποὺ τὸν βαραίνουν). Ἐγὼ εἶμ' ἕνας τιποτένιος ἀνθρωπάκος. Δὲν ἀγαποῦσα τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἑαυτό μου. Δὲν εἶχα πόθους καὶ ὄνειρα, παρὰ μόνο γιὰ νὰ χορτάσω τὰ πιὸ ταπεινά μου ἔνστικτα. Ἤθελα νὰ φτιάξω μιὰ ζωὴ καινούργια καὶ τὸ νὰ πατάω ἀπάνω σὲ πτώματα μοῦ ἦταν ἀδιάφορο... Περπάτηγα μιὰ νύχτα σὲ μιὰ γέφυρα. Εἶχα ἕνα πορτοφόλι μὲ ἀναμνήσεις. Τὸ πέταξα στὸ ποτάμι. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὸ λιμάνι κι' ἔπιασα δουλειά. Μὲ τὰ προσόντα καὶ τὴν ἀσυνειδησία μου ἔφτασα γρήγορα. Ἔφυγα καὶ πῆγα στὴν Αἴγυπτο. Ἀπὸ ἐκεῖ σοὔγραψα ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀλλάζοντας τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα μου πὼς ...εἶχα πεθάνει! Ἀπὸ ἐκεῖ πῆγα στὴν Ἀμερική. Ἔκανα ζωὴ καινούργια! Τ' ἀκοῦς; Κ α ι ν ο ύ ρ γ ι α! Παντρεύτηκα... Ἔκανα κι' ἕνα παιδάκι... (Καταπίνει ἕνα κόμπο στὸ λαιμό). Τότε... ἄρχισα νὰ θυμᾶμαι τὸν παλιὸ ἑαυτό μου... Ἄρχισα νὰ τὸν ξαναφέρνω στὴ ζωή... Μᾶλλον ἐκεῖνος ξαναρχόταν μόνος του... (Σκουπίζει τὰ μάτια του). Τὰ εἶπα ἕνα βράδυ ὅλα στὴ γυναῖκα μου.. Ἦταν τὸ βράδυ... ποὺ χάσαμε τὸ παιδάκι μας... Τί μοῦ ἦρθε;... Τὴν ἄλλη μέρα... μ' ἄφισε ἕνα γράμμα νὰ γυρίσω σὲ σένα!... Κι' ἔφυγε ἀπ' τὴ ζωή... Αὐτοκτόνησε!... (Κλαίει). Κι' ἐγὼ ἦρθα τώρα... νὰ σοῦ φέρω τὴν ἀηδία ποὺ νοιώθω γιὰ μένα... νὰ τὴ μοιραστοῦμε μαζί!... Ἦρθα νὰ σὲ βγάλω ἀπ' τὸν τάφο, ποὺ εἶπες... γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω πιὸ σκληρά! (Βρέχει τὰ χείλη του μὲ τὸ ποτό). Ξαλάφρωσα, Καίτη... Ὅσο... εἶναι δυνατὸ νὰ ξαλαφρώσω. (Σιγὴ) Δὲν ἔπρεπε νὰ στὰ πῶ.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι, ἔπρεπε. Θὰ βασανιζόσουνα, χειρότερα. (Πικρὸ χαμόγελο). Δὲ φταῖς, ἀγάπη μου. Ἡ ζωὴ σὲ δοκίμασε πολύ. (Σὰν ἐμένα). Ἔλα κοντά μου, πληγωμένο μου παιδί, νὰ σοῦ δέσω τὶς πληγές σου... Θὰ κλάψουμε μαζὶ γιὰ ὅλα... Κι' ὕστερα... ὕστερα θὰ ζήσουμε... ἴσως χωρὶς νὰ ξεχάσωμε... Ἐγὼ ἔχω ζήσει ἔτσι... (Πικρογελάει)... Εἶχα πεῖρα... θὰ δῆς... δὲν εἶναι πολὺ ἄσχημο... Τὸ ὑποφέρει κανείς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς φιλάει τὸ χέρι):... Θὰ μοῦ κάνης μιὰ χάρι;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅ,τι θέλεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ μείνω πάντα «ὁ θεῖος Κώστας». Γιατὶ αὐτός... δὲν ξαναγύρισε! Πέθανε! Πέθανε... κι' ὅμως ζῆ στὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ μου... ὅπως ζοῦσε καὶ στὴ δική σου.

ΕΚΕΙΝΗ (Ἤρεμα καὶ μ' ἀπόφασι): Τὸ παιδὶ θὰ γνωρίση ἀπόψε τὸν πατέρα του. (Ἀνοίγει νευρικὰ τὰ πακέττα). Τοὔχεις φέρει, βλέπω, τοῦ κόσμου τὰ δῶρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἤξερα... οὔτε ἂν ζῆ... Καὶ πόσο ἔτρεμα... Δὲν ἤθελα νὰ ρωτήσω...

ΕΚΕΙΝΗ: Σιγά... Κοιμᾶται... Πήγαινε νὰ τὸ δῆς.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μπαίνει ἀλαφροπατῶντας στὴν ἀριστερὴ πόρτα καὶ ξαναγυρίζει μὲ τὴ μάσκα τοῦ τρόμου στὸ πρόσωπο): Καίτη!... Ποῦ εἶναι τὸ παιδί; (Βραχνὰ) Ἐκεῖ μέσα εἶναι σκεπασμένη μιὰ κούκλα, πάνω σ' ἕνα κρεβάτι. Καὶ ἐμπρός της καίει ἕνα καντήλι...

ΕΚΕΙΝΗ (Μ' ἄγριο βλέμμα): Αὐτὸ εἶναι! Αὐτὸ εἶναι! Τὸ παιδί μας!... (Τὸν τραντάζει) Δὲν εἶναι κούκλα! Εἶναι τὸ παιδί μου! Μὴ μοῦ πῆς καὶ σὺ πὼς πέθανε!...

(Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

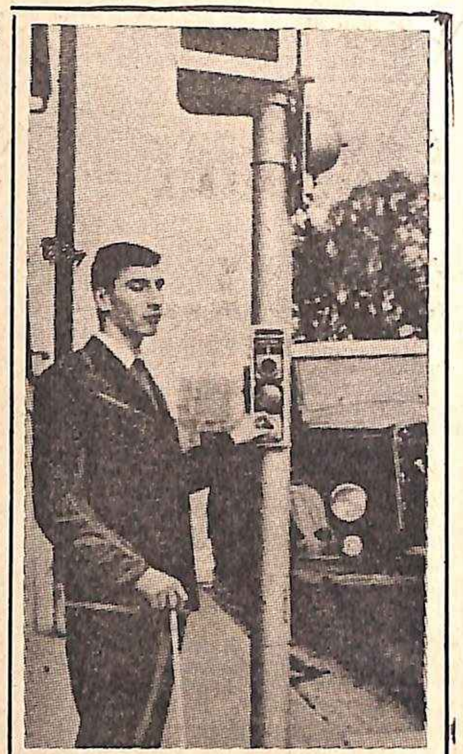

ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ
Ἡ Τροχαία τῆς Ζυρίχης (Ἑλβετία) τοποθέτησε σὲ ὡρισμένες διαβάσεις κεντρικῶν καὶ πολυσύχναστων δρόμων, εἰδικὰ σήματα, ποὺ θὰ ἐπιτρέπουν στοὺς τυφλοὺς νὰ διασχίζουν στὸ ἑξῆς τοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Πατῶντας ἕνα κουμπί, ποὺ βρίσκεται στὴν κολῶνα, στὸ ὕψος τοῦ χεριοῦ του, ὁ τυφλὸς ἀνάβει τὸ κόκκινο φῶς καὶ περνᾶ ἀπέναντι σίγουρος πὼς δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Μόλις περάση στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο πατᾶ ἕνα ἄλλο κουμπί, ἐπαναφέροντας τὸ πράσινο σῆμα, ποὺ ἀφίνει τ' αὐτοκίνητα ἐλεύθερα νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους.

5 ΩΡΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΨΥΓΕΙΟ
Ἡ παιδούλα αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀσσούντα Ἔρασμο (4 χρόνων), ἡ ὁποία ἐξαφανίστηκε πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὸ σπίτι της στὴν Ὀττάβα τοῦ Καναδᾶ. Ἀφοῦ τὴν ἀναζήτησε παντοῦ, ἡ μητέρα της εἰδοποίησε τὴν ἀστυονμία, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν βρῆκαν πουθενὰ ἴχνη τῆς μικρῆς. Τέλος ἡ μητέρα της, ἀνοίγοντας σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο βρῆκε μέσα τὴν κορούλα της μισοπαγωμένη, ἀλλὰ ζωντανή. Τὸ ψυγεῖο μέσα στὸ ὁποῖο μπῆκε καὶ κλείστηκε ἡ Ἀσσούντα ἦταν εὐτυχῶς γι' αὐτὴ παλαιὸ καὶ ὑπῆρχε μιὰ χαραμάδα ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμπαινε ὁ σωτήριος ἀέρας, ποὺ δὲν τὴν ἄφησε νὰ πεθάνη ἀπὸ ἀσφυξία.

«ΔΥΟ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΒΡΟΧΗΣ...»

«Ἕνα τραγούδι — Μιὰ ἱστορία»

ΒΡΕΧΕΙ ἔξω. Οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς κυλοῦν στὸ τζάμι ἀργά, θλιμένα, σὰν δάκρυα πονεμένης ψυχῆς.

Εἶναι σὲ κάτι τέτοιες στιγμές, σὲ κάτι τέτοιες βροχερὲς μέρες, ποὺ οἱ ἀναμνήσεις ξυπνοῦν καὶ ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς ξανανοίγει καὶ ξαναματώνει.

Ἡ ψυχή μου εἶναι τυλιγμένη στὸ σύννεφο τῆς ἀπελπισίας, σ' ἕνα σύννεφο ὅμοιο μ' ἐκεῖνο, ποὺ τυλίγει τὸν οὐρανό, ποὺ τότε ἦταν γαλάζιος, γελαστός, ἡλιολουσμένος, χαρούμενος.

Τότε... Πόσο παράξενα ἀντηχεῖ αὐτὴ ἡ λέξι γιὰ μένα! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐκείνη ἡ γαλάζια ἐποχὴ τῆς χαρᾶς ἔχει χαθῆ κάπου μακρυὰ στὸ παρελθόν. Κι' ὅμως δὲν ἔχουν περάσει παρὰ μόνο λίγοι μῆνες.

Γνώρισα τὸ Δημήτρη κοντὰ στὴ θάλασσα, μέσα στὴν τρελλή, τὴν ξένοιαστη ἀτμόσφαιρα τῆς καλοκαιριάτικης χαρᾶς. Παραθερίζαμε στὸ ἴδιο ὄμορφο νησί, κάπου στὸ Αἰγαῖο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ τὸν ἀντίκρυσα, αὐτὸς ὁ ψηλὸς ἀθλητικὸς νέος μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ μπρούτζινο δέρμα καὶ τὸ ἀνοιχτόκαρδο χαμόγελο, μοῦ ἄρεσε. Κι' ἐκεῖνος ἔδειξε νὰ μὲ ξεχωρίζη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Ἐρχόταν νὰ ξαπλώση κοντά μου, πάνω στὴν καυτὴ ἄμμο, μὲ συνόδευε ὕστερα ὥς τὸ σπίτι. Μὲ πήγαινε τὰ βράδυα στὸν κινηματογράφο ἢ σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ μικρὰ χορευτικὰ κέντρα τοῦ νησιοῦ. Τὰ σκοῦρα μάτια του, ποὺ μὲ κύτταζαν χαϊδευτικὰ μὲ μαγνήτιζαν. Ἡ φωνή του βαθειὰ καὶ παθητική, μὲ γοήτευε. Ἔτσι σιγὰ - σιγὰ ἕνας βαθὺς καὶ δυνατὸς ἔρωτας γεννήθηκε στὴν εἰκοσάχρονη καρδιά μου. Καταλάβαινα ὅτι ὁ Δημήτρης ἔνιωθε κάτι παρόμοιο καὶ περίμενα μὲ λαχτάρα τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος φαινόταν νὰ διστάζη. Εἶχα καταλάβει ὅτι κάτι τὸν βασάνιζε, κάτι ποὺ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀνοίξη τὴν καρδιά του.

Ἕνα βράδυ ὅμως, καθὼς βγαίναμε ἀπὸ τὸ μικρὸ κέντρο, ὅπου πηγαίναμε σχεδὸν κάθε βράδυ γιὰ νὰ χορέψουμε, μὲ τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του, μ' ἔσφιξε μὲ τὰ δυνατά του μπράτσα καὶ ζήτησε τὰ χείλη μου, ἐνῶ μοῦ μουρμούριζε μὲ πάθος:

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ σὰν τρελλός, μικρή μου Λέλα. Ἀγαπῶ τὰ μαῦρα μαλλιά σου, τὰ μάτια σου, ποὺ θυμίζουν ἀστροφώτιστες νύχτες. Τ' ἀγαπῶ ὅλα, ὅλα σὲ σένα.

Τὸν ἄφισα νὰ μὲ φιλήση, τοῦ ἀνταπέδωσα τὸ φιλί του, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ μέσα στὸ κέντρο τὸ «τζούκ - μπόξ» ἄρχισε νὰ μεταδίδη ἕνα γλυκό, μὰ θλιμένο τραγοῦδι. Συγκεχυμένα ἔφθασαν ὥς ἐμᾶς τὰ λόγια τοῦ ρεφραίν:

«Δυὸ σταγόνες βροχῆς
δυὸ διαμάντια θλιμένα.
Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς
φεύγει πάλι ἀπὸ μένα...».

Γέρνοντας εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δημήτρη, δὲ μπόρεσα νὰ μὴ σκεφθῶ ὅτι ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι δὲν εἶχε καμμιὰ θέσι σ' ἐκείνη τὴν ὑπέροχη καλοκαιριάτικη βραδυά, ποὺ ὅλα μιλοῦσαν γιὰ χαρὰ καὶ γιὰ ἔρωτα. Δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ τότε ὅτι τὸ τραγοῦδι μπορεῖ νὰ εἶναι σὰν μιὰ προφητεία καὶ ὅτι ἐκεῖνο τὸ θλιμένο ρεφραὶν θὰ τὸ ξανάκουγα ἀργότερα σὲ μιὰ συννεφιασμένη φθινοπωρινὴ μέρα...

Εἶναι ὅμως καλλίτερα νὰ διηγηθῶ τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτο μας ἀγκάλιασμα, ἐκεῖνο τὸ πρῶτο μας φιλὶ μὲ τὸ Δημήτρη, τὸ ἀκολούθησαν μέρες γεμάτες ἀπὸ ἐρωτικὴ χαρά. Κι' ἀκόμα, ἀργότερα, ὅταν γυρίσαμε στὴν Ἀθήνα, τίποτα ἀπὸ κείνη τὴν εὐτυχία δὲν μᾶς ἔλειψε.

Ὁ Σεπτέμβρης ἔφτασε. Τὰ πρῶτα συννεφάκια φάνηκαν στὸν οὐρανό, μὰ γιὰ μᾶς τίποτα δὲν ἄλλαξε. Ἦταν σὰν νὰ εἴχαμε πάρει μαζί μας ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ καλοκαίρι. Μονάχα... ποὺ καμμιὰ φορά, τὸ μέτωπο τοῦ Δημήτρη ζάρωνε ξαφνικὰ σὰν νὰ τὸν βασάνιζε κάποια στενόχωρη σκέψι.

— Τί ἔχεις Δημήτρη; τὸν ρωτοῦσα σιγανά.

Τότε ἐκεῖνος συνερχόταν, μὲ ἀγκάλιαζε μὲ πάθος, μὲ φιλοῦσε σὰν τρελλός.

— Τίποτα μικρό, μοῦ ψιθύριζε. Μερικὲς σκοτοῦρες στὴ δουλειά. Μὴ δίνης σημασία.

Δὲν ἔδινα σημασία σὲ τίποτα. Ἤμουν εὐτυχισμένη. Τὸν ἀγαποῦσα κι' ἤξερα πὼς μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτὸ μοὔφτανε. Ὥσπου κάποιο μεσημέρι... Ἦταν ἡ πρώτη «πραγματικὴ» φθινοπωρινὴ μέρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γκρίζος καὶ βαρὺς ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη.

Ξύπνησα μελαγχολικὴ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. «Εἶναι ἡ συννεφιὰ ποὺ μ' ἐνοχλεῖ πάντα» συλλογιζόμουν, καθὼς ἔπαιρνα τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ γραφεῖο μου.

Τὸ πρωϊνὸ πέρασε ἀργά, στενόχωρα. Ἐξακολουθοῦσα νὰ νιώθω τὴν ἴδια ἀόριστη μελαγχολία, καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ τὸ γραφεῖο γιὰ τὴν μεσημερινὴ διακοπή. Εἶδα τὴν ξανθιὰ νέα, ποὺ ἐρχότανε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ νόμισα πὼς ἤθελε νὰ μοῦ ζητήση κάποια πληροφορία. Παραξενεύτηκα μόνο, ὅταν τὴν ἄκουσα νὰ μοῦ λέη:

— Ἡ δεσποινὶς Λέλα Μ.. δὲν εἶναι ἔτσι; Θὰ θέλατε νὰ καθήσουμε γιὰ λίγο στὸ ἀπέναντι μπάρ ; Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὸ Δημήτρη...

— Τοῦ συνέβη τίποτα; ρώτησα τρομαγμένη.

— Ὄχι, μὴν ἀνησυχῆτε. Πρόκειται γιὰ κάτι ἄλλο. Ἐλᾶτε...

Τὴν ἀκολούθησα ἀνήσυχη χωρὶς νὰ ξέρω τί νὰ σκεφθῶ. Καθήσαμε σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι.

— Λοιπόν; ρώτησα ἀνυπόμονα.

Ἐκείνη δὲ μοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Μὲ κύτταξε γιὰ λίγο μὲ τὰ γλυκά, μενεξεδένια μάτια της καὶ τότε πρόσεξα ὅτι ἦταν πολὺ νέα, ἕνα - δυὸ χρόνια μεγαλύτερη ἀπὸ μένα, πολὺ ὄμορφη καὶ πολὺ θλιμένη.

— Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σᾶς συστηθῶ. Λέγομαι Στέλλα Α. Σᾶς λέει τίποτα αὐτὸ τὸ ἐπίθετο;

— Εἶστε... ἀδελφὴ τοῦ Δημήτρη;

— Ὄχι, εἶμαι... ἡ γυναίκα του.

Τὴν κύτταξα δύσπιστα μὲ μάτια πελώρια, ἐνῶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τρελλά, σὰν νἄθελε νὰ σπάση. Ἐκείνη χαμογέλασε μὲ πικρία.

— Καταλαβαίνω, συνέχισε, δὲ μπορεῖτε νὰ μὲ πιστέψετε ἀκόμα. Ὁ Δημήτρης δὲ σᾶς μίλησε γιὰ μένα. Βλέπετε, τὸν περασμένο μῆνα, ποὺ αὐτὸς παραθέριζε στὸ νησί, ἐγὼ ἔλειπα στὸ ἐξωτερικό, στὴν Ἀγγλία. Πῆγα γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς γονεῖς μου ποὺ μένουν ἐκεῖ καὶ γιὰ νὰ τοὺς γνωρίσω τὸ παιδί μας.

— Τὸ παιδί σας... ψιθύρισα πνιγμένα.

— Ναί. Ἐγὼ κι' ὁ Δημήτρης ἔχουμε ἕνα παιδί, ποὺ σὲ δυὸ μῆνες κλείνει τὸν πρῶτο του χρόνο. Ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, ποὺ μοιάζει μὲ μικρογραφία τοῦ πατέρα του. Εἶναι γι' αὐτό... ποὺ ἀποφάσισα νὰ ἔρθω νὰ σᾶς βρῶ, νὰ σᾶς μιλήσω. Εἶναι δεκαπέντε μέρες ποὺ γύρισα καὶ βρῆκα τὸ Δημήτρη ἀλλαγμένο. Χτές, ἐντελῶς τυχαῖα, σᾶς εἶδα μαζὶ καὶ δὲν δυσκολεύτηκα νὰ τὰ καταλάβω ὅλα...

Μοῦ εἶπε κι' ἄλλα πολλά. Μοῦ εἶπε ὅτι μὲ τὸ Δημήτρη εἶχαν ἀγαπηθῆ ἀπὸ παιδιὰ κι' ὅτι ἡ ζωή του, ὥς πρὶν λίγες βδομάδες, ἦταν γεμάτη εὐτυχία.

— Θὰ μιλήσω στὴ Στέλλα καὶ εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ δεχθῆ νὰ μοῦ δώση τὴν ἐλευθερία μου, τῆς εἶπε ὁ Δημήτρης.

Τὴν ἄκουγα συγκεχυμένα, νιώθοντας στὴν καρδιὰ ἕναν βαθύ, παράξενο πόνο, ποὺ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ δυνατός.

Σὲ κάποια στιγμὴ ἐκείνη σηκώθηκε.

— Μόνο ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ μὲ βοηθήσετε, ἂν θελήσετε, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πονεμένη.

Ὕστερα στράφηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ μπὰρ βιαστικά, χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι ἀπὸ μένα.

Γιὰ ὅλες τὶς ὧρες ποὺ ἀκολούθησαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, νόμιζα ὅτι ζοῦσα ἕναν ἐφιάλτη, ἕνα φρικτὸ ὄνειρο.

«Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια, δὲν εἶναι δυνατόν! Σὲ λίγο θὰ ξυπνήσω καὶ θὰ εἶναι ὅλα ὅπως πρῶτα» συλλογιζόμουν ἀδιάκοπα, παρ' ὅλο ποὺ «ἤξερα» πὼς τὸν ἐφιάλτη ἐκεῖνον τὸν ζοῦσα πραγματικά.

Ὅπως κάθε ἀπόγευμα, ὁ Δημήτρης μὲ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

— Τί σοῦ συμβαίνει, Λέλα; μὲ ρώτησε τρομαγμένος. Γιατί εἶσαι ἔτσι χλωμή;

— Τίποτα, τίποτα Δημήτρη. Σὲ παρακαλῶ... θἄθελες νὰ καθήσουμε γιὰ λίγο, στὸ μπάρ, ἀπέναντι; Πρέπει νὰ μιλήσουμε, γιὰ λίγο.

Τὸ βλέμα του γέμισε ἀγωνία καὶ πόνο, μὰ μὲ ἀκολούθησε σιωπηλός, χωρὶς ἀντίρησι.

— Λοιπόν; μὲ ρώτησε ὅταν βρεθήκαμε καθισμένοι.

Τοῦ ἀπάντησα ἀργά, προσπαθώντας νὰ κάνω τὴ φωνή μου νὰ ἀκουστῆ ἤρεμη:

— Δημήτρη, δὲν σοῦ κρατῶ κακία, ὅμως... ὅπως βλέπεις, ἦρθε ἡ στιγμή, ποὺ τὰ ἔμαθα ὅλα. Τώρα ξέρω ὅτι ἔχεις μιὰ γυναίκα, ἕνα παιδί...

Ὁ Δημήτρης τινάχτηκε κατάχλωμος καὶ πῆρε τὸ χέρι μου ἀνάμεσα στὰ δικά του.

— Λέλα, μοῦ ψιθύρισε, σκύβοντας κοντά μου, Λέλα, σὲ παρακαλῶ, προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβης. Σ' ἀγαπῶ, μικρή μου, σ' ἀγαπῶ ἀληθινά! Θὰ μιλήσω στὴ Στέλλα καὶ εἶμαι σίγουρος πὼς θὰ δεχτῆ νὰ μοῦ δώση τὴν ἐλευθερία μου...

Ἔκλεισα τὰ μάτια, ἄφισα τὰ λόγια του νὰ λικνίσουν μέσα μου τὴν ἐλπίδα. Ὕστερα, ξαφνικά, νόμισα πὼς εἶδα δυὸ γλυκὰ μενεξεδιὰ μάτια νὰ μὲ κυττάζουν θλιμένα, ἱκετευτικά. Σηκώθηκα ἀπότομα τραβῶντας τὸ χέρι μου ἀπὸ τὰ δικά του.

— Ὄχι, Δημήτρη, εἶπα ἀποφασιστικά, ὄχι! Ἐμένα δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μ' ἀγαπᾶς. Ὁ ἔρωτάς σου γιὰ μένα δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι μιὰ καλοκαιρινὴ αὐταπάτη, καταδικασμένη νὰ σβύση στὴν πρώτη φθινοπωρινὴ συννεφιά. Ἡ θέσι σου εἶναι κοντὰ στὴ γυναῖκα σου, στὸ παιδί σου. Γύρισε κοντά τους, δῶσε τους πάλι ὁλόκληρη τὴν καρδιά σου, σὰν πρῶτα, καὶ ζῆσε εὐτυχισμένος μαζί τους. Ἀντίο, Δημήτρη...

Στράφηκα καὶ ὥρμησα πρὸς τὴν πόρτα, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ προσπαθήση νὰ μὲ συγκρατήση. Βγῆκα στὸ δρόμο καὶ τότε... ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ εἶχε σταματήσει ἐκεῖ κοντά, ἔφτασε ὥς τ' αὐτιά μου ἐκεῖνο τὸ ρεφραίν:

«Δυὸ σταγόνες βροχῆς — δυὸ διαμάντια θλιμμένα — ἡ χαρὰ κι' ἡ ζωὴ — φεύγουν πάλι ἀπὸ μένα»...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄρχισε νὰ βρέχη. Στὸ πρόσωπό μου κύλησαν πολλὲς σταγόνες βροχῆς κι' ἔτσι οἱ διαβάτες, ποὺ μὲ συναντοῦσαν δὲ μποροῦσαν νὰ καταλάβουν ὅτι πάνω στὰ μάγουλά μου, ἀνακατεμένες μὲ τὶς σταγόνες τῆς βροχῆς, κυλοῦσαν καὶ κάποιες ἄλλες σταγόνες καφτές, ποὺ ἔβγαιναν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴ ψυχή μου.

ΛΕΛΑ Μ.

Ο ΣΑΤΩΜΠΡΙΑΝ ΚΑΙ Η ΠΑΥΛΙΝΑ ΝΤΕ ΜΠΩΜΟΝ

Ένα περιπαθὲς εἰδύλλιο τοῦ μεγάλου συγγραφέως

Ο μεγάλος Γάλλος συγγραφέας Φραγκίσκος Σατωμπριάν γεννήθηκε τὸ 1768 στὸ Σαὶν-Μαλό. Στὴν ἀρχὴ σπούδασε μαθηματικά, ὕστερα μπῆκε σὲ μιὰ σχολὴ ἀξιωματικῶν, γρήγορα ὅμως ἄφησε τὶς στρατιωτικές του φιλοδοξίες καὶ καταπιάστηκε μὲ τὴ μελέτη τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Λατίνων συγγραφέων.

Ἀγαποῦσε τὶς περιπέτειες καὶ ἦταν γεμάτος φλογερὰ ὄνειρα. Ἄρχισε, λοιπόν, τὴν πολυκύμαντη ζωή του, μ' ἕνα μεγάλο ἐξερευνητικὸ ταξίδι στὴν Ἀμερική. Ὡστόσο, ἕνα χρόνο ἀργότερα, τὸ 1792, ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ προβλήματα, ποὺ τοῦ δημιούργησαν ὁ διωγμὸς τῆς οἰκογενείας του καὶ ἡ δήμευσι τῆς περιουσίας του ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι.

Τὸ Μάρτη τοῦ 1792 οἱ γονεῖς του, ποὺ ὑποφέρανε ἀπὸ τὴ φτώχεια, τὸν ἀνάγκασαν νὰ παντρευτῇ τὴ Σελέστ ντὲ Λαβίνι-Μπυϊσόν, μιὰ πλούσια ἀστοκρατόρισσα, ποὺ ἦταν μόλις 17 χρόνων. Ἡ Σελέστ ἦταν ἕνα λεπτοκαμωμένο ὡραιότατο κορίτσι, ποὺ ἔλιωνε ἀπὸ ἕνα φλογερὸ ἔρωτα γιὰ τὸ Σατωμπριάν. Ὡστόσο ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἦταν καθόλου εὐτυχισμένος. Ὁ Σατωμπριάν, ἂν καὶ ἐκτιμοῦσε τὴ νεαρὴ γυναίκα του, δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Ἡ δυστυχισμένη Σελέστ θλέποντας τὴν παγερὴ ἀδιαφορία τοῦ ἄντρα της, μαραινόταν ἀπὸ τὸν καημό της. Κεμμιὰ θυσία ἀπὸ μέρους της δὲ μπόρεσε νὰ τὸν συγκινήσῃ. Καὶ μιὰ μέρα ὁ Σατωμπριάν, ὑπακούοντας στὸ μποέμικο ἔνστικτό του, ἄφησε τὴ γυναίκα του κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Ἡ Σελέστ θάσταξε τὸ χωρισμὸ μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερικότητα. ζητῶντας παρηγοριὰ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τοῦ συζύγου της. Ὡστόσο ἡ δύστυχη δοκίμασε κι' ἄλλα θάσανα. Κατὰ τὶς μαῦρες μέρες τῆς τρομοκρατίας, οἱ ἀπαναστάτες τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν ἔριξαν στὴ φυλακή. Ὅταν τὴν ἐλευθέρωσαν, ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ περίμενε χρόνια ὁλόκληρα τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀκαρδου συζύγου, ποὺ τόσο πολὺ ἀγαποῦσε. Τέλος στὶς 15 Μαΐου τοῦ 1800 ὁ Σατωμπριάν γύρισε στὴ Γαλλία.

Μὰ ἡ Σελέστ οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ μπόρεσε νὰ χαρῇ λίγη συζυγικὴ εὐτυχία. Μόλις ὁ ἄντρας της ἤρθε στὸ Παρίσι, μπλέχτηκε σὲ μιὰ μεγάλη ἐρωτικὴ περιπέτεια, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς γυναίκας του.

Ἡ μοιραία γυναίκα, ποὺ μπῆκε συνταραχτικὰ στὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου συγγραφέα, ἦταν ἡ κόμησσα Παυλίνα ντὲ Μπωμόν. Ἦταν κόρη τοῦ ντὲ Μονμορέν, ὑπουργοῦ τοῦ Λουδοβίκου 16ου, ποὺ ἀποκεφαλίστηκε κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Εἶχε παντρευτῇ, μὰ δὲν εὐτύχησε στὸ γάμο της καὶ χώρισε. Ἡ Παυλίνα ὡστόσο ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες γυναῖκες, ποὺ ἦταν μονάχα ἐξαιρετικὰ ὄμορφη, ἦταν καὶ ἔξυπνη καὶ βαθειὰ μορφωμένη.

Στὸ φιλολογικὸ σαλόνι της μαζεύονταν οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς διακρινόταν καὶ ἡ θρυλικὴ κυρία ντὲ Στάελ. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Σατωμπριὰν ἦταν ἕνας συγγραφέας μὲ ἥρεμο ταλέντο. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ γιὰ κάθε εὐγενικὸ κι' ὡραῖο. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰ τῆς ὡραίας Παυλίνας, ποὺ ζητοῦσε ἕναν τέτοιο ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὅλη τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης της. Οἱ δυὸ αὐτὲς ποιητικὲς ψυχὲς ἦταν πλασμένες ἡ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη.

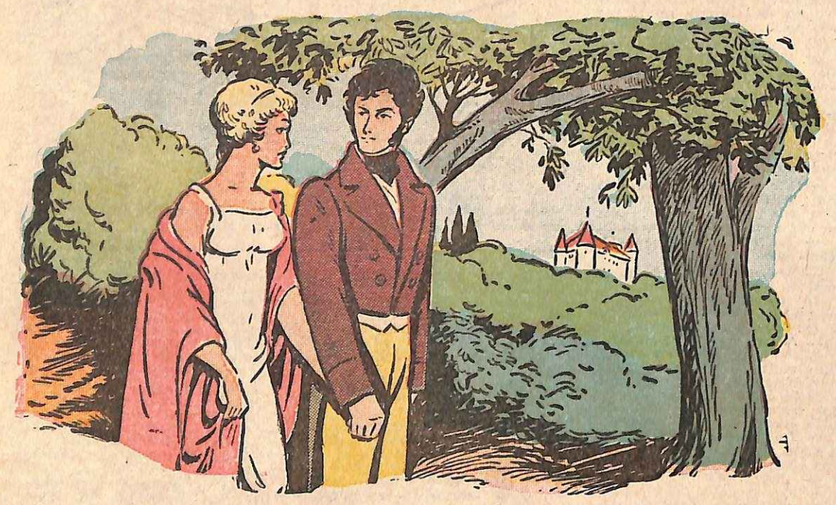

Ὁ Σατωμπριὰν ἔπαιρνε τὴν ἀγαπημένη του καὶ κάναμε μαζὶ μακρυνοὺς περιπάτους...

«Μοῦ φαίνεται, ἔγραφε ἀργότερα ἡ Παυλίνα σ' ἕνα οἰκογενειακὸ φίλο της, ὅτι ποτὲ δὲν ἤμουν καλύτερα στὴν ὑγεία μου, παρὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ γνώρισα τὸν Σατωμπριάν». Τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶχε κάνει σὲ μιὰ προφυματικὴ γυναίκα ὁ ἔρωτας!

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ποὺ τὴ γνώρισε, ὁ Σατωμπριάν, ἐννοιωσε τόσο μεγάλη ἀγάπη γι' αὐτήν, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ λείψῃ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά της. Πήγαινε κάθε μέρα καὶ τὴν ἔβλεπε στὸ σπίτι της τὸ ἀπόγεμα, καὶ τὸ θράδυ ξαναπήγαινε, γιὰ νὰ πάρῃ μέρος στὴ συζήτησι τῆς ἐκλεκτῆς συντροφιᾶς, ποὺ μαζευόταν στὸ φιλολογικὸ σαλόνι της.

Μὲ τὸν καιρό, οἱ σχέσεις τῶν δυὸ ἐρωτευμένων ἔγιναν πιὸ στενές. Ὁ ἕνας ἔλεγε στὸν ἄλλο τοὺς καθμοὺς καὶ τὰ ὄνειρά του. Ὁ Σατωμπριάν τῆς διάβαζε κεφάλαια ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα του κι' ἄκουγε προσεχτικὰ τὶς κρίσεις της.

Ὁ ἐ'Ανταλὸ ἐκδόθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1801 κι' εἶχε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, ὄχι μονάχα στὴ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔπλεαν σ' ἕναν ὠκεανὸ εὐτυχίας.

Ὁ Σατωμπριὰν δὲν ἐπιθυμοῦσε πιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀφοῦ τὰ εἶχε ὅλα, χρήματα, δόξα καὶ ἔρωτα! Ὅσο γιὰ τὴν ὡραία κόμησσα, εἶχε ξαναγεννηθῆ κοντὰ στὸ μεγάλο φίλο της.

★

Τὸ ἀνήσυχο πνεῦμα τοῦ Σατωμπριάν, ὡστόσο ἔρισκόταν σ' ἕνα ἀκατάπαυστο δημιουργικὸ ὀργασμό. Μόλις ξεκουράστηκε λίγο, ἄρχισε νὰ δουλεύῃ στὸ μυαλό του, ἕνα τεράστιο φιλοσοφικὸ ἔργο, τὸ περίφημο «Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ». Μὰ γιὰ νὰ τὸ γράψῃ, ἤθελε χρόνο, ἡσυχία καὶ μελέτη. Ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀπερίσπαστος ἀπὸ τὴν κοσμικὴ καὶ πολυθόρυβη ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ Παυλίνα, ποὺ ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴ δόξα τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν συμβούλεψε τότε νὰ φύγουν μαζὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἔτσι ἔπιασαν ἕνα μικρὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι στὸ Σαὶ. νὶν-σὺρ."Ορξ, κοντὰ στὴν πρωτεύουσα.

Ἡ κόμησσα ντὲ Μπωμὸν εἶδε τότε νὰ πραγματοποιῆται τὸ μεγάλο, τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς της: Βρισκόταν στὴν ἐξοχή, σὲ μιὰ καλύβα, μὲ τὸν ἄντρα, ποὺ ἀγαποῦσε!

Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐγκατάστασί τους στὸ Σαὶνίν, στὶς 25 Μαΐου 1801, ἡ Παυλίνα ἔγραφε σ' ἕναν παλιὸ οἰκογενειακὸ της φίλο:

«Δὲ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο μὲ θέλγει ἡ ἐξοχὴ καὶ πόσο καλὸ μοῦ κάνει στὴν ὑγεία μου. Ποτὲ δὲν εἶδα τὸν ἀγριάνθρωπό μου (ἔτσι ἔλεγε χαϊδευτικὰ τὸν ἀτίθασσο Σατωμπριάν) πιὸ ἥσυχο, πιὸ λογικό, πιὸ εὔθυμο, πιὸ παιδί, μπορῶ νὰ πῶ. Ὅλα ἐδῶ πέρα, εἶναι γιὰ μᾶς, πηγὴ χαρᾶς καὶ γέλιου. Ζοῦμε διαρκῶς μὲ τὸ φόβο, μήπως ἀνακολούθουν τὸ κρησφύγετό μας, κι' ἔρθη κανεὶς ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ ταράξῃ τὴ γαλήνη μας. Ὁ Φραγκίσκος γράφει ὅλη μέρα, κι' ἐγὼ καταγίνομαι μὲ τὶς ὀρνιθες καὶ τὶς κατσίκες! Στὶς 7 ἡ ὥρα, συναντιέμαι μὲ τὸν ἀγαπημένο μου. Καθισμένοι σ' ἕνα χωριάτικο καναπέ, θλέπουμε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τὴ μαγευτικὴ φύσι καὶ σωπαίνουμε..»

Μὰ καὶ ὁ Σατωμπριὰν ἦταν ἐνθουσιασμένος. Ἡ Παυλίνα δὲν ἦταν μονάχα γι' αὐτὸν μιὰ τέλεια γυναίκα, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἰδανικὴ μοῦσα, ποὺ συνεχῶς ἔτρεφε τὴ φαντασία του μὲ τὴ θεία φλόγα τῶν ἐμπνεύσεών της. Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαποῦσε παράφορα. Ὅταν κουραζόταν ἀπὸ τὸ γράψιμο, ἔπαιρνε τὴν ἀγαπημένη του καὶ κάνανε μαζὶ χεροπιασμένοι, μακρυνοὺς περιπάτους στὰ περίχωρα. Καὶ κάθε τόσο σταματοῦσαν νὰ θαυμάσουν ἕνα ὡραῖο τοπίο, ἢ νὰ καθρεφτιστοῦν στὰ κρυστάλλινα νερὰ μιᾶς πηγῆς. Οἱ ἑφτὰ μῆνες ποὺ ἔζησαν μαζὶ στὸ ποιητικὸ αὐτὸ περιθάλλον, ἦταν ἡ εὐτυχέστερη περίοδος τῆς ζωῆς τους. Ἀλλοίμονο ὅμως! Οἱ μέρες τῆς Παυλίνας ἦταν μετρημένες. Ἡ ὑπουλη ἀρρώστεια ἔτρωγε κρυφὰ τὸ λευκὸ αὐτὸ κρίνο, ποὺ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ κιτρινίζῃ καὶ νὰ μαραίνεται.

Στὸ τέλος τοῦ Δεκέμβρη τοῦ 1801 τὸ «Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ» εἶχε τελειώσει καὶ ὁ Σατωμπριάν μαζὶ μὲ τὴ φίλη του ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Παυλίνα ντὲ Μπωμὸν ἀποχαιρέτησε μὲ θλῖψι τὸ ἀγαπημένο ἐκεῖνο σπιτάκι, ποὺ εἶχε φιλοξενήσει τὴν ἀγάπη τους. Καὶ καθὼς τὸ ἁμάξι ἄφηνε πίσω τὸ ἥσυχο ἐκεῖνο χωριό, ἡ Παυλίνα ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ καὶ ξέσπασε σ' ἕνα πικρὸ κλάμα. "Εκλαιγε τὴ σύντομη εὐτυχία της καὶ τὸ σκληρὸ τέλος ποὺ τὴν περίμενε. «Ἄραγε ὡς πότε θὰ τὸν ἔχω κοντά μου;» ἀναρωτιόταν μ' ἀγωνία».

Ἔκανε ὡστόσο μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια νὰ κρατηθῆ ἀκόμη λίγο στὴ ζωή, στὸ πλαϊ ἐκείνου ποὺ λάτρευε. Γιὰ χάρι του ξανάνοιξε τὸ φιλολογικὸ σαλόνι της στὸ Παρίσι. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Σατωμπριάν εἶδε τὴ φήμη του ν' ἁπλώνεται σ' ὅλο τὸν κόσμο. Εἶδε ἀκόμη νὰ πραγματοποιῆται κι' ἕνα παλιὸ ὄνειρό του: Διορίστηκε πρῶτος γραμματέας τῆς γαλλικῆς πρεσβείας στὴ Ρώμη.

Ἡ Παυλίνα ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν ἀποχωριστῆ, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴ νέα του θέσι, μολονότι τὸ ταξίδι αὐτὸ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν κλονισμένη ὑγεία της. Στὸ ἡμερολόγιό της γράφει:

«Μοιάζω μ' ἕνα ξεπεσμένο ἄγγελο, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὸ χαμένο παράδεισο καὶ ποὺ δὲν ἔχει ὡστόσο τὴν ἀπαιτούμενη δύναμι νὰ τὸν ξανακερδίσῃ. Ἡ ἔλλειψι κάθε ἐλπίδας, ποὺ μοῦ κόβει τὴ διάθεσι ν' ἀγωνιστῶ, εἶναι ἡ μεγάλη δυστυχία τῆς ζωῆς μου. Ὡστόσο εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ γίνω ὁλοκαύτωμα στὸ θωμὸ τῆς ἀγάπης του...»

"Ετσι οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ξανασυναντήθηκαν στὴν ὡραία Φλωρεντία.

Μὰ ἡ φτωχὴ Παυλίνα ἦταν πιὰ ἀξιολύπητη. Μόλις ὁ Σατωμπριάν τὴν εἶδε στὴν ἀπελπιστικὴ αὐτὴ κατάστασι, κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ τὴ χαρῇ ἀκόμα πολὺν καιρό. Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ γλυκάνῃ, ὅσο μποροῦσε περισσότερο, τὶς τελευταῖες μέρες τῆς ὀλιθερῆς ζωῆς της. Περνοῦσε τὰ μερόνυχτα τοῦ κοντά της καὶ τὴν ἔκανε νὰ χαμογελᾶ μὲ τὸ γοητευτικὸ χιοῦμορ του. "Ετσι ἡ δύστυχη Παυλίνα ξαναχάρηκε γιὰ λίγο τὴ χαμένη ἐρωτική της εὐτυχία. Δὲν πέθανε μόνη κι' ἀπαρηγόρητη. Ξεψύχησε χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

Πέθανε τὸ Μάη τοῦ 1803, τρεῖς ἑβδομάδες μετὰ τὸν ἐρχομό της στὴ Ρώμη, σὲ ἡλικία 33 μόλις χρόνων. Τὸ χτύπημα αὐτὸ στάθηκε πολὺ βαρὺ γιὰ τὸν Σατωμπριάν. Τὴν ἔκλαψε, ὅσο δὲν ἔκλαψε κανένα ἄλλο ἀγαπητό του πρόσωπο. "Εκανε στὴν ἄτυχη φίλη του μιὰ μεγαλόπρεπη κηδεία καὶ τῆς ἔχτισε ἕνα ὑπέροχο μνημεῖο στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, σὲ αἰωνία ἀνάμνησι τῆς μόνης γυναίκας ποὺ ἀγάπησε ἀληθινὰ στὴ ζωή του.

Ι. Α.

— Στὴν ἀφίσα, ποὺ ἔχετε ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο σας, δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ θεντάλια!

ΓΑΛΛΙΑΣ

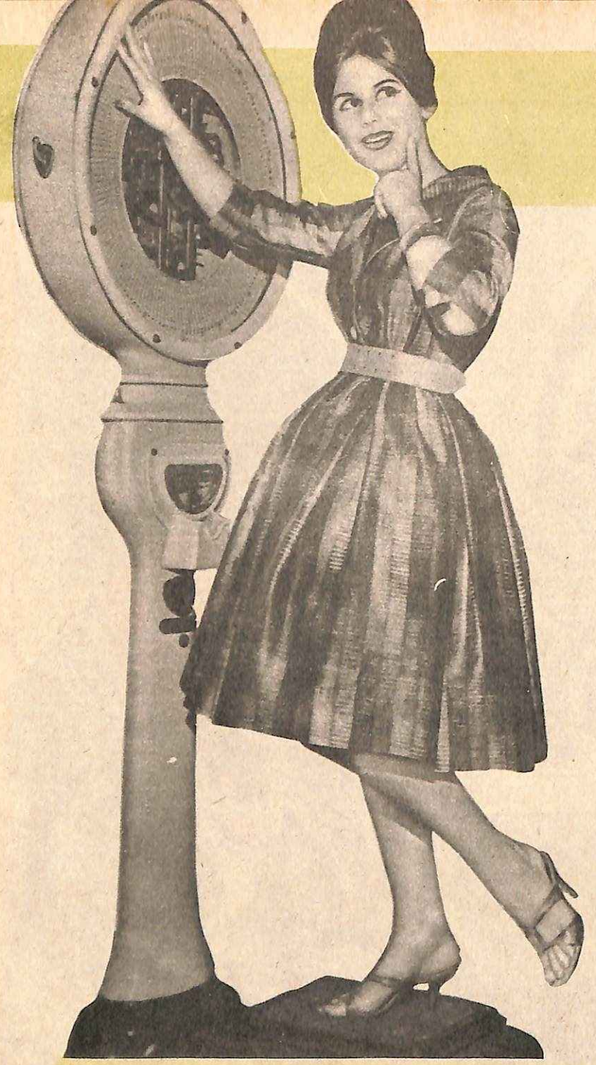

ΟΙ ΠΕΝΤΕ

Μιὰ μεγάλη ἐπιστημονικὴ

Γιατὶ πολλὲς γυναῖκες παρ' ὅλο ποὺ εἶναι ὑγιεῖς καὶ τρῶνε κανονικά, ἀνακαλύπτουν ξαφνικὸ ὅτι ἔχουν παχύνει;

Στὶς συνέχειες αὐτῆς τῆς ἔρευνας θὰ βρῆτε μιὰ ἀπάντησι, ποὺ θὰ σᾶς ἐκπλήξη.

Στὸ διάστημα τῆς γυναικείας ζωῆς ὑπάρχουν πέντε περίοδοι, στὶς ὁποῖες ὑπάρχει μεγαλύτερος κίνδυνος νὰ παχύνετε. Οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες θὰ σᾶς ποῦν πότε καὶ γιατὶ συμβαίνει αὐτὸ καὶ τί πρέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ ἰδεῶδες βάρος.

Α'.

ΣΤΗΝ γυναικεία ζωὴ ὑπάρχουν πέντε περίοδοι σχετικὰ σύντομες, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν αἰτία γιὰ μιὰ ξαφνικὴ αὔξησι τοῦ βάρους. Ἡ γυναῖκα, ποὺ κατορθώνει νὰ ἐλέγχῃ μὲ σιγουριὰ τὸν ἑαυτό της κατὰ τὴν διάρκεια αὐτῶν τῶν κρίσεων, θὰ ἔχῃ ὅλες τὶς πιθανότητες νὰ διατηρήσῃ τὴ γραμμή της χωρὶς νὰ δίνῃ ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴ δίαιτα. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπαναστατικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἔρευνας, ποὺ σᾶς παρουσιάζουμε.

Ἡ πρώτη περίοδος ποὺ εἶναι συνήθως ἡ πιὸ σοβαρή, παρουσιάζεται κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐφηβείας.

Ὁ δόκτωρ Φλάντερς Ντουμπάρ, ποὺ ἀφιέρωσε πολλὰ χρόνια μελέτης στὰ ψυχοσωματικὰ προβλήματα τῆς ἐφηβείου, ἀνακάλυψε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν περίοδο οἱ νεαρὲς κοπέλλες ὑποφέρουν ἀπὸ μιὰ ἐπιστροφὴ στὰ προβλήματα τῆς πρώτης παιδικῆς ἡλικίας.

Εἶναι πιθανόν, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐφηβείας, νὰ ξαναρχίσῃ ἡ κοπελλίτσα νὰ τρώῃ πολὺ γρήγορα ἢ πολὺ ἀργά, ὅπως τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν πολὺ μικρή. Ἢ, μπορεῖ ἀκόμη νὰ συμβῇ τὸ ἀντίθετο. Μιὰ κοπέλλα, ποὺ ὅταν ἦταν μικρὴ χρειαζόταν νὰ τὴν παρακαλοῦν γιὰ νὰ φάῃ, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξελιχθῇ σὲ μιὰ ἀπὸ ἐκείνες τὶς «χοντρές», ποὺ ὅλο τρῶνε καὶ ποτὲ δὲν χορταίνουν!

Η ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΟΡΕΞΙ

Χρειάζεται προσοχή. Ἡ ὑπερβολικὴ ὄρεξι, ποὺ ἐκδηλώνεται ξαφνικὰ στὰ κοριτσάκια δὲν εἶναι πάντα μιὰ ἔνδειξις ὑγείας.

Οἱ παρατηρήσεις τοῦ δόκτορος Ντουμπάρ, μᾶς κάνουν νὰ πιστέψουμε ὅτι τὰ ἄτομα, ποὺ ἀναγκάστηκαν στὴν παιδική τους ἡλικία νὰ τρῶνε περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἤθελαν μὲ ἀπειλὲς καὶ πιέσεις κάθε εἴδους, καταλήγουν νὰ συγκεντρώσουν στὴν ψυχή τους μιὰ καταπιεσμένη μνησικακία, ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἐκδηλώνεται—ἀπὸ ἀντίδρασι—σὲ μιὰ ὑπερβολικὴ καὶ ἐπιβλαβῆ κατανάλωσι φαγητοῦ.

Οἱ ἰατρικὲς ἔρευνες ἔχουν ἀποδείξει ὅτι ὁ θυμός, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀνησυχία, καταστρέφουν τὴν ἰσορροπία τοῦ σακχάρου ποὺ ὑπάρχει στὸ αἷμα καὶ ἀπὸ αὐτὸ εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ μιὰ φοβερὴ καὶ ἀκόρεστη ὄρεξι, ποὺ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ κανονικὲς ἀνάγκες θὰ ἔχουν ἱκανοποιηθῇ.

Ἄλλες κοπελλίτσες τρῶνε γιὰ νὰ παρηγορηθοῦν ὅταν βρίσκονται σὲ ὡρισμένες δυσάρεστες ψυχικὲς καταστάσεις. Ὅταν, π.χ., παίρνουν κακοὺς βαθμούς, ὅταν ἀναγκάζωνται νὰ πᾶνε σ' ἕνα χορὸ μὲ ἕνα παλιὸ φόρεμα ἢ ὅταν κάποια συμμαθήτριά τους δὲν τὶς κάλεσε στὸ πάρτυ της. Συχνά, ὅταν ὑποφέρουν ἀπὸ τὶς πρῶτες ψυχολογικὲς συγκρούσεις ἢ ὅταν νομίζουν ὅτι ἔχουν κάνει κάποιο σφάλμα παρηγοροῦνται ἐμασουλώντας».

Ο ΦΟΒΟΣ ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΟ ΣΦΑΛΜΑ

Αὐτὲς οἱ ψυχολογικὲς ἀντιδράσεις εἶναι κοινὲς γιὰ τὶς νέες ὅλων τῶν χωρῶν. Ὁ δόκτωρ Ρίτσαρντ Μακάρνες, ἕνας Ἄγγλος μελετητὴς τῆς διαιτητικῆς γράφει: «Ὁ φόβος τῶν ἐφήβων γιὰ κάποιο κοινωνικὸ σφάλμα εἶναι περισσότερο διαδεδομένος ἀπ' ὅσο μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανείς. Ἡ δειλὴ κοπελλίτσα, ἀντὶ νὰ διασκεδάζῃ συζητώντας, τρώει περισσότερο καὶ σωπαίνει δικαιολογουμένη στὸν ἑαυτό της ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ μιλᾷ μὲ στόμα γεμάτο. Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ αὐτὴ ἡ ὑπερτροφία, στὴν ὁποία καταφεύγει γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς συζητήσεις ποὺ τὴ φοβίζουν, μπορεῖ νὰ γίνῃ αἰτία παχυσαρκίας. Ἔπειτα, θὰ βρῇ στὴν παχυσαρκία μιὰ καινούργια αἰτία γιὰ ἀπομόνωσι».

Τὸ δυσανάλογο βάρος ἀντανακλᾶται δυσάρεστα στὴν αἰσθητικὴ ἐμφάνισι τῶν κοριτσιῶν. Καὶ ὅμως, πολλὲς γυναῖκες πηγαίνουν μὲ σταθερότητα νὰ τὸ συναντήσουν περιορίζοντας κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐφηβείας τὴν φυσικὴ ἐνεργητικότητά τους.

Πολὺ συχνά, δυστυχῶς, τὰ σπόρ καὶ τὰ «γουήκ-ἔντ» ἀντικαθιστῶνται ἀπὸ κινηματογράφους, συζητήσεις, ἄκουσμα δίσκων, φλυαρίες ἀπὸ τὸ τηλέφωνο. Τὰ ποδήλατα, οἱ περίπατοι, τὰ παιχνίδια παραμελοῦνται καὶ παρατηρεῖται κάποια μείωσι τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὰ ὑγιεινὰ σπόρ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο παρουσιάζεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πρόβλημα τοῦ πάχους γιὰ τὶς νέες καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὶς ἔφηβες.

Σὰν ἐπιβεβαίωσι γι' αὐτά, ποὺ εἴπαμε, ἔρχεται τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς μελέτης, ποὺ ἔγινε στὴν Μινεσότα σὲ 1432 σπουδαστὲς καὶ σπουδάστριες ἀνωτέρων σχολῶν. Ἀπὸ τὴ μελέτη αὐτὴ βγῆκε τὸ συμπέρασμα ὅτι 629 κοπέλλες εἶχαν βάρος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ κανονικό, ἐνῶ σὲ ἴδιο ἀριθμὸ ἀγοριῶν, μόνον τὰ 204 ἦταν πιὸ βαρειὰ ἀπὸ τὸ κανονικό.

Μιὰ σχετικὴ μελέτη ποὺ ἔγινε στὴν Ἰάβα ἀπὸ τὸν δόκτορα Ἔρκελ Σ. Ἐπράϊζ ἀπέδειξε ὅτι στὶς ἑκατὸ κοπέλλες, οἱ 17 παρουσιάζουν συμπτώματα παχυσαρκίας, ἐνῶ στοὺς νέους τὰ ἴδια συμπτώματα παρουσιάζονται μόνον κατὰ 11%.

Η ΚΡΙΣΙ ΤΟΥ ΠΑΧΟΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ

Ὁ δόκτωρ Φρέντερικ Στὰρ τῆς «Χάρβαρντ Σκούλ "Οφ Πάπλικ Χέλθ», ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐλλειψι τοῦ πρώτου προγεύματος καὶ ἡ φτωχὴ διατροφὴ εἶναι στενὰ συνδεδεμένες μὲ τὸ πρόβλημα τῆς παχυσαρκίας.

Γιατί, ἀφ' ἑνός, ἡ κοπέλλα ποὺ πηγαίνει στὸ σχολεῖο χωρὶς νὰ ἔχῃ πάρει ἕνα κατάλληλο πρωϊνό, εἶναι ἐκείνη ποὺ γύρω στὶς ἕντεκα νοιώθει τὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ ζαχαρωτά!

Πολλὲς μητέρες νομίζουν ὅτι αὐτὲς οἱ ἐπιθυμίες καὶ ἡ μεγάλη αὔξησι τοῦ βάρους ποὺ συχνὰ τὶς ἀκολουθεῖ, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ὑπερλειτουργίας τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ποὺ παρουσιάζεται συνήθως στὴν ἐποχὴ τῆς ἐφηβείας. Αὐτὲς οἱ μητέρες πρέπει νὰ μάθουν ὅτι, ἐκεῖνο ποὺ φανταζόνται δὲν εἶναι ἀλήθεια.

Ὁ δόκτωρ Ρόμπερτ Κράϊγκ τῆς ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῆς Νέας Ὑόρκης δηλώνει σχετικά: «Ἡ ὁρμονικὴ παραγωγὴ καὶ ἡ ἐνεργητικότης τῶν ἀδένων στὶς ἔφηβες ἐπιδροῦν μόνο στὴν ἀνάπτυξι τοῦ στήθους, στὸ «στρογγύλεμα» τῆς περιφέρειας καὶ γενικὰ σ' ἐκεῖνα τὰ σημεῖα τοῦ σώματος ποὺ ξεχωρίζουν τὴ γυναικεία σιλουέτα. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀνάπτυξι, προκαλεῖ μιὰ αὔξησι τοῦ βάρους, ἀνάλογη μὲ τὸ ὕψος τῆς κοπέλλας. Εἶναι εὐνόητο, ἑπομένως, ὅτι δὲν εἶναι καθόλου ἀπαραίτητη ἡ γενικὴ πάχυνσι. Οἱ περιπτώσεις τῆς παθολογικῆς παχυσαρκίας ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερλειτουργίας τῶν ἀδένων εἶναι πολὺ σπάνιες.

Ἡ μητέρα, ποὺ φροντίζει τὴ διατροφὴ τῆς κόρης της, εἶναι ἡ μόνη ἁρμόδια γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν κοπελλίτσα νὰ ἀποφύγῃ τὴν κρίσι τοῦ πάχους τῆς ἐφηβείας.

Τὰ διάφορα πειράματα, ποὺ ἔγιναν σχετικά, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ νεαρὴ κοπέλλα πρέπει νὰ παίρνῃ τὸ πρόγευμά της μόλις θὰ σηκωθῇ. Οἱ μελετητὲς τῆς διαιτητικῆς καὶ οἱ καθηγητὲς τῆς Πὲρλ Ρίβερ Σκοὺλ τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνεκάλυψαν σὲ μιὰ πρόσφατη ἔρευνά τους ὅτι τὸ 69% ἀπὸ τοὺς σπουδαστὲς τῆς σχολῆς ἔτρωγαν στὸ σπίτι ἕνα πρόγευμα πολὺ φτωχὸ ἢ καὶ δὲν ἔτρωγαν τίποτα. Ἀπεφάσισαν τότε νὰ τοὺς προσφέρουν κάθε πρωὶ στὴ σχολὴ ἕνα θρεπτικὸ πρόγευμα ἀπὸ χυμὸ φρούτων γάλα, φρυγανιὲς καὶ αὐγά. Οἱ σπουδαστὲς ἐπαίρναν μέρος σ' αὐτὸ τὸ πρόγευμα μὲ ἐνθουσιασμό.

Στὸ τέλος τοῦ πειράματος ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς Βάλτερ Ρέϊνερ ἔγραψε: «Ὑποστηρίζουμε ὅτι κατωρθώσαμε νὰ ἀποδείξουμε πὼς τὰ νεαρὰ ἄτομα—κορίτσια καὶ ἀγόρια—πρέπει νὰ παίρνουν ἕνα πρόγευμα πλούσιο καὶ ποικίλο. Τὰ συμπεράσματά μας εἶναι ὅτι οἱ ἔφηβοι τρῶνε μὲ εὐχαρίστησι, ὅταν σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ὅταν τὸ πρόγευμα αὐτὸ θὰ εἶναι περιποιημένο».

Ἴδιοι μητέρες δὲν ξυπνοῦν κάθε πρωὶ τὰ παιδιά τους τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ δὲ μπαίνουν στὴν κουζίνα μισοκοιμισμένες γιὰ νὰ τοὺς ἑτοιμάσουν βιαστικὰ τὸ πρωϊνό τους;

Ἕνας διάσημος ὑγιεινολόγος, ὁ Πὲρλ Σουάσον ὑποστηρίζει ὅτι τὰ παιδιὰ παρακινοῦνται στὴν ὑπερτροφία ἀπὸ τὶς λιχουδιὲς ποὺ βρίσκουν μὲ τόση εὐκολία στὸ ἐμπόριο. Ἂν ὅμως οἱ μητέρες φρόντιζαν καλλίτερα τὶς προμήθειες τοῦ σπιτιοῦ (δὲν εἶναι τόσο ζήτημα χρημάτων, ὅσο ἐκλογῆς καὶ ποικιλίας φαγητῶν) ἡ ὄρεξι τῶν νέων, ποὺ εἶναι ὁλότελα φυσικὴ στοὺς ὀργανισμοὺς ποὺ βρίσκονται στὴν περίοδο τῆς ἀναπτύξεως, δὲ θὰ τοὺς παρακινοῦσε ὄχι τὸ σημεῖο νὰ παχύνουν ὑπερβολικά, τρώγοντας ἔξω ζαχαρωτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια πράγματα.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅμως ὅτι πολλὲς ἀπὸ τὶς σύγχρονες κοπέλλες πρέπει νὰ ἐνθαρρύνωνται καὶ νὰ παρακινοῦνται: γιὰ νὰ κάνουν σωματικὲς ἀσκήσεις. Ὁ δόκτωρ Πὼλ Ντάλεϊ Οὐάϊτ, ὁ καρδιολόγος ποὺ νοσήλευσε τὸν Ἀϊζενχάουερ, συνοψίζει τὴ συμβουλή του γιὰ τὴν ὑγεία τῶν νέων σὲ μιὰ ἁπλῆ φράσι: «Ἀφαιρέστε τους τὰ κλειδιὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἀφίστε τους τὰ ποδήλατα».

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Ἔρευνα ποὺ ἐνδιαφέρει τὶς γυναῖκες κάθε ἡλικίας

ΕΞΗ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΑ ΠΟΥ ΦΟΒΑΤΑΙ ΟΤΙ ΘΑ ΠΑΧΥΝΗ

Ποιά εἶναι ἡ τυπικὴ διατροφὴ γιὰ τὴν ἔφηβο ποὺ μελετᾶ καὶ φοβᾶται ὅτι θὰ παχύνῃ;

Γιὰ τὴν ὑγιῆ σπουδάστρια, ποὺ μελετᾶ κανονικά, δὲν ὑπάρχει μιὰ τυπικὴ διατροφή. Τὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν εἶναι νὰ ἀκολουθῇ μιὰ ἰσορροπημένη δίαιτα ἀπὸ ζωϊκὲς πρωτεῖνες (κρέας, ψάρι, αὐγά) καὶ φυτικὲς (χόρτα), ἀπὸ ὑδατάνθρακες (ψωμί, ρύζι, πατάτες, ζυμαρικά), ἀπὸ λίπη κατὰ προτίμησι φυτικὰ (λάδι, μαργαρίνη) καὶ ἀπὸ ἄφθονα φροῦτα καὶ σαλάτες.

Τὰ γεύματα θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἄφθονα;

"Οχι τόσο ἄφθονα,ὅσο οὐσιαστικά. Ὅσες μελετοῦν, ἔχουν περισσότερο ἀνάγκη ἀπὸ ποιότητα, παρὰ ἀπὸ ποσότητα φαγητοῦ.

Νὰ προτιμοῦν λοιπόν, τὸ κρέας καὶ τὸ ψάρι (μαγειρεμένα πολὺ ἁπλά) τὶς σαλάτες καὶ τὰ φροῦτα.

Τὸ ὑπερβολικὸ φαγητὸ δὲν εὐνοεῖ μόνο τὴν πάχυνσι, ἀλλὰ καθιστᾶ καὶ τὴν πέψι ἀργὴ καὶ κουραστική, ὁπότε καὶ ἡ μελέτη κουράζει περισσότερο.

Ἡ διατροφὴ τῆς σπουδάστριας πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ἰδιαίτερους κανόνες;

Κανένα. Πρέπει ὅμως νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψι, ἰδίως κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐφηβείας ὅτι ἡ κοπέλλα ποὺ μελετᾶ, δὲν πρέπει νὰ παραμελῇ τοὺς βασικοὺς διαιτητικοὺς κανόνες.

Τὸ πρωϊ πρὶν φύγῃ γιὰ τὸ σχολεῖο, θὰ παίρνῃ ἕνα πρῶτο πρόγευμα πολὺ οὐσιαστικὸ καὶ θὰ ἀποφεύγῃ νὰ τρώῃ κατὰ τὸ διάστημα τῶν σχολικῶν ὡρῶν διάφορες λιχουδιὲς (ἰδίως ζαχαρωτά), ποὺ ἀναγκάζουν τὸ στομάχι νὰ διακόπτῃ τὴν φυσιολογική του ἀνάπαυσι εὐνοῶντας ἔτσι τὴν πάχυνσι.

Νὰ μὴν ἀρχίζῃ νὰ μελετᾶ ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητὸ ἀλλὰ νὰ διαθέτῃ μιὰ ὥρα σὲ διασκέδασι ἢ σὲ ἀνάπαυσι ἂν νοιώθῃ κουρασμένη.

Πολλὲς σπουδάστριες ἀποδίδουν τὴν αὔξησι τοῦ βάρους τους στὴν καθιστικὴ ζωὴ ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει ἡ μελέτη. Τί πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν γραμμή τους;

Τίποτα, ἂν ὁ γιατρὸς θὰ τοὺς πῇ ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ πραγματικὴ παχυσαρκία. Κανονικά, ἡ καθιστικὴ ζωή, εἶναι ἐλάχιστα ὑπεύθυνη γιὰ τὴν αὔξησι τοῦ βάρους τῆς ἐφήβου. Τὸ κορίτσι σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία εἶναι ὅπως ἕνα φροῦτο ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ ὡριμάσῃ. Ἑπομένως εἶναι ἐντελῶς φυσικὸ νὰ στρογγυλέψῃ ἡ σιλουέτα του κάπως περισσότερο ἀπ' ὅσο ἀπαιτοῦν οἱ σύγχρονοι κανόνες τῆς γυναικείας αἰσθητικῆς. Ὕστερα, τὶς περισσότερες φορές, ἡ αὔξησι τοῦ ὄγκους θὰ ξαναδώσῃ τὶς κανονικὲς ἀναλογίες στὴν παχουλὴ ἔφηβο.

Γι' αὐτό, μιὰ κοπέλλα σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία δὲν πρέπει νὰ κάνῃ ποτὲ κούρες ἀδυνατίσματος καὶ αὐστηρὲς δίαιτες, ἐκτὸς ἂν θὰ τῆς τὸ συστήσῃ ὁ γιατρός. Ἂς προσπαθήσῃ μόνο νὰ περιορίσῃ (μὰ ὄχι καὶ νὰ καταργήσῃ τελείως) τὰ ζυμαρικά. Ἂς ἐπιδοθῇ σὲ γυμναστικὴ καὶ σὲ φυσικὲς ἀσκήσεις.

Τὸ ἀδυνάτισμα εἶναι μιὰ ὑπόθεσι ἀτομική, ποὺ ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ μελετήσῃ σύμφωνα μὲ τὶς αἰτίες, ποὺ ἔχουν προκαλέσει τὴν πάχυνσι, γιὰ νὰ συστήσῃ τὴν ἀνάλογη κούρα. Χωρὶς τὴν συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ κάθε γυναίκα — καὶ ἰδιαίτερα ἔφηβος — ἐκτίθεται σὲ σοβαροὺς κινδύνους, ἂν ὑποβληθῇ μὲ δική της πρωτοβουλία σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε κούρα ἀδυνατίσματος.

Λέγεται, ὅτι καὶ ἡ ἀνησυχία ὅπως καὶ ἡ κούρασι, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴ μελέτη, συμβάλλουν στὴν αὔξησι τοῦ βάρους. Αὐτὴ ἡ ἀνησυχία, αὐτὴ ἡ κούρασι, μποροῦν νὰ περιοριστοῦν μὲ μικρὲς δόσεις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, καφέ, καπνοῦ καὶ φαρμάκων;

"Οποιος ἀντιμετωπίζει τὴν κούρασι τῆς μελέτης, θὰ κάνῃ καλὰ νὰ μὴν προσθέτῃ καὶ ἄλλα δηλητήρια στὰ φυσικὰ δηλητήρια, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν κούρασι.

Τὰ διεγερτικά, ὅπως τὸ ἀλκοόλ, ἡ νικοτίνη, ἡ καφεΐνη, μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν τοξικά. Ἰδιαίτερα γιὰ τὶς ἔφηβες γιατὶ κάθε διέγερσι τὴν ἀκολουθεῖ μιὰ κατάπτωσι καὶ οἱ πολὺ συχνὲς διεγέρσεις, ἰδίως ὅταν εἶναι τεχνητές, βλάπτουν τὸ νευρικὸ σύστημα.

Δυστυχῶς, πολλὲς νεαρὲς κοπέλλες, ἀπὸ μιὰ κουτὴ μανία ἐπιδείξεως «ἐξελιγμένης γοητροπίας», καταλήγουν νὰ ἀποκτήσουν συνήθειες ποὺ βλάπτουν τὸν ὑγιῆ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τους.

Σήμερα, εἶναι τῆς μόδας μεταξὺ τῶν ἐφήβων νὰ πίνουν κοκταΐλ στὶς συγκεντρώσεις τους, νὰ καπνίζουν τσιγάρα, νὰ παίρνουν καταπραϋντικά, γιὰ νὰ νικήσουν τὶς σχολικὲς ἀνησυχίες.

Αὐτὲς εἶναι συνήθειες ποὺ καταδικάζονται μὲ τὴν μεγαλύτερη αὐστηρότητα, γιατὶ δὲν βλάπτουν μόνο τὴ σχολικὴ ἀπόδοσι τῆς ἐφήβου, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον της σὰν γυναίκας καὶ μητέρας.

Ποιὲς εἶναι οἱ πιὸ κατάλληλες φυσικὲς ἀσκήσεις γιὰ τὴν σπουδάστρια ποὺ φοβᾶται ὅτι θὰ παχύνῃ;

Πρὶν ἀπ' ὅλα οἱ ἁπλοὶ περίπατοι μὲ τὰ πόδια, κατὰ προτίμησι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὸν καθαρὸ ἀέρα, μακρυὰ ἀπὸ τὴ σκόνη καὶ τοὺς θορύβους. Ὕστερα, οἱ συχνοὶ περίπατοι μὲ ποδήλατο — θὰ πρέπει νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο μὲ τὰ πόδια, κι' ἕνα μὲ τὸ ποδήλατο. Ἡ γυμναστικὴ στὸ δωμάτιο, τὸ κολύμπι κι' ὅλα τὰ σπόρ, ποὺ δὲν εἶναι ἐκρηκτικὰ καὶ βίαια. Μιὰ, ἡ φυσικὴ ἄσκησι, γιὰ νὰ εἶναι χρήσιμη στὴν ὑγεία, πρέπει νὰ γίνεται μὲ κινήσεις φυσικές, ἁψυχαγωγικὲς», ποὺ νὰ μὴν χρειάζωνται προσοχὴ καὶ προσπάθεια. Γιατὶ πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψι ὅτι ἡ μυϊκὴ ἐργασία, ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ ἐλαφρή, ὑπονοεῖ καὶ μιὰ νευρικὴ ἐργασία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Γάμος καὶ μητρότης.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΒΑΡΟΣ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΥΨΟΣ

ΗΛΙΚΙΑ	15-19	20-24	25-29	30-34	35-39	40-44	45-49	50-54
ΥΨΟΣ	Κιλὰ	Κιλὰ	Κιλὰ	Κιλὰ	Κιλὰ	Κιλὰ	Κιλὰ	Κιλὰ
1,825	70,300	71,200	72,100	73,500	74,800	76,700	78,500	80,200
1,80	68	69,400	70,300	71,700	73,500	75,300	77,100	78,900
1,775	65,800	67,600	69	70,300	72,100	73,500	76,100	77,100
1,75	64	65,800	67,100	69	70,800	72,100	75,300	73,300
1,725	62,600	64	65,300	67,100	69	70,300	73,500	73,500
1,70	60,800	62,100	63,500	65,300	67,100	68,500	71,200	71,200
1,675	59	60,300	61,700	63,500	65,300	66,700	68,500	69
1,65	57,100	58,500	59,900	61,700	63,500	64,900	66,200	67,100
1,625	55,800	57,100	58,500	59,900	61,700	63	64,400	65,300
1,60	54,400	55,800	56,700	58	59,900	61,700	63	64
1,575	53	54,400	55,300	56,700	58,500	60,300	61,700	62,600
1,55	51,700	53	54,400	55,800	57,100	59	60,300	61,200
1,525	50,800	52,200	53,500	54,900	56,200	58	59,400	60,300
1,50	49,900	51,300	52,600	54	55,300	57,100	58,500	59,400

ΤΟ ΠΑΙΔΙ
ποὺ ξαναβρῆκε
ΤΟ ΜΠΡΑΤΣΟ ΤΟΥ

Μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ποὺ δὲν ἔχει ξαναγίνει

ΜΙΑ ἐγχείρησι, ποὺ φαίνεται σὰν ἀπίστευτο θαῦμα, ἔγινε τελευταίως στὴν Ἀμερική: Ἕνα τελείως κομμένο μπράτσο ξαναπροσαρμόσθηκε στὴ θέσι του καὶ ἄρχισε πάλι νὰ λειτουργῆ! Νὰ πῶ- ἔχει ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ Ἱστορία:

Στὶς 23 Μαΐου, σὲ κάποιο προάστειο τῆς Βοστώνης, κόπηκε σ' ἕνα δυστύχημα τὸ δεξιὸ μπράτσο τοῦ μικροῦ Ἔβερετ Κνόουλ, ἑνὸς παιδιοῦ 12 χρόνων. Συγχρόνως τραυματίσθηκαν τὰ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του.

Ἕνας γιατρὸς τοῦ πρόσφερε ἀμέσως τὶς πρῶτες βοήθειες, σταμάτησε τὴν αἱμορραγία καὶ τὸστειλε ἐπειγόντως στὸ περίφημο «Γενικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Μασαχουσέττης». Ἐκεῖ λοιπόν, οἱ χειρουργοι Μάλτ, Λὴπ καὶ Μίτσελ ἀποφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰ ἐγχείρησι, ποὺ δὲν εἶχε ξαναγίνει ποτέ.

Ὥσπου νὰ συμπληρώσουν τὶς ἀπαιτούμενες προετοιμασίες, ἔβαλαν τὸ κομμένο μπράτσο μέσα σὲ τριμμένο πάγο, γιὰ νὰ ἐλαττωθοῦν οἱ ἀνάγκες τῶν ἱστῶν σὲ ὀξυγόνο. Μὲ τὴν ψῦξι αὐτή, οἱ Ἱστοὶ θὰ μποροῦσαν θεωρητικὰ νὰ διατηρηθοῦν ζωντανοὶ ἐπὶ 24 ὧρες, ἐνῶ ἀλλοιῶς, σὲ 4 ὧρες θὰ εἶχαν νεκρωθῆ.

Μετὰ τὴ νάρκωσι τοῦ παιδιοῦ, ἄρχισε ἡ ἐγχείρησι — 1½ ὥρα ἔπειτα ἀπὸ τὸ δυστύχημα. Ἡ πρώτη φάσι τῆς ἐκπληκτικῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως ἦταν τὸ ράψιμο τῆς κομμένης βραχιονείου ἀρτηρίας καὶ τῶν φλεβῶν ποὺ τὴν περιβάλλουν, γιὰ νὰ ἀποκατασταθῆ ἔτσι ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἀπαιτοῦσε τεραστία ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδειότητα.

Ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθοῦν ράμματα λεπτά, ἀνάλογα στὸ μέγεθος μὲ τὰ μικρὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα, συγχρόνως ὅμως καὶ στερεά, ὥστε ν' ἀντέχουν στὴν καταπόνησι ποὺ θὰ ἀντιμετώπιζαν.

Ἕνα ἄλλο πρόβλημα ἦταν τὸ ἑξῆς: Μολονότι τὰ τοιχώματα τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ἔχουν κάποια ἐλαστικότητα καὶ μποροῦν νὰ τεντωθοῦνε λίγο, οἱ χειρουργοι προτιμοῦν συνήθως νὰ ἑνώνουν τὰ κομμένα ἀγγεῖα μὲ μιὰ σωληνοειδῆ πρόσθήκη — Ἰδίως ὅταν λείπη ἕνα μεγάλο τμῆμα τους. Ἡ προσθήκη αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα σωληνάριο ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη (ντάκρον), ἢ ἕνα κομμάτι Ἰστοῦ παρμένου ἀπὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος. (Οἱ γιατροὶ προτιμοῦν γενικὰ τὸ δεύτερο).

Ὡστόσο, στὴν περίπτωσι τοῦ Κνόουλ, δὲ χρειαζόταν ἡ προσθήκη αὐτή. Γιατὶ ἔπρεπε ὁπωσδήποτε ν' ἀφαιρεθῆ ἕνα κομμάτι τοῦ ὀστοῦ τοῦ βραχίονος, ποὺ ἦταν θρυμματισμένο καὶ δὲ μποροῦσε νὰ διορθωθῆ. Ἐτσι, τὸ μπράτσο θὰ κόνταινε 2—3 πόντους. Ἐπομένως ὑπῆρχε ἡ δυνατότης νὰ ἑνωθοῦν τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα χωρὶς προσθήκη, καὶ μάλιστα νὰ ἀφαιρεθοῦν οἱ πολὺ κατεστραμμένες ἄκρες τους.

Πραγματικά, ὁ δόκτωρ Σόου ἔνωσε τὶς βραχιόνιες φλέβες μὲ 20—30 ράμματα ἀπὸ «ντάκρον». Ἔπειτα ἔκανε τὸ ἴδιο γιὰ τὴν ἀρτηρία. Φυσικά, χρειάστηκε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ τὴ λεπτὴ αὐτὴ δουλειά, δεδομένου ὅτι τὸ πάχος τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων ἦταν μόλις 4 χιλιοστόμετρα.

Τὸ ρολόϊ ἔδειχνε τώρα 6. Εἶχαν περάσει δυὸ ὧρες ἀφ' ὅτου ἄρχισε ἡ ἐγχείρησι. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ ἀρτηρία, πάνω ἀπ' τὸ κομμένο μέρος, ἦταν σφιγμένη μὲ αἱμοστατικὲς λαβίδες, γιὰ νὰ μὴ περνάη τὸ αἷμα. Ὁ δόκτωρ Μάλτ διάταξε νὰ τὶς ἀφαιρέσουν.

Σχεδὸν ἀμέσως, τὸ παγωμένο καὶ μελανιασμένο ἀκόμα μπράτσο ἄρχισε νὰ ζεσταίνεται καὶ νὰ χρωματίζεται ρόζ, ἀπ' τὸ αἷμα ποὺ κυκλοφοροῦσε στὰ ἀγγεῖα του. Ὁ σφυγμὸς ἄρχισε καὶ πάλι νὰ χτυπάη.

Οἱ γιατροὶ ἀνάπνευσαν μ' ἀνακούφισι. Τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐγχειρήσεως εἶχε πετύχει!

Ἦταν τώρα ἡ σειρὰ τοῦ ὀστοῦ. Αὐτὸ εἶχε σπάσει 5—6 πόντους πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἄρθρωσι τοῦ ὤμου. Τὸ διόρθωμά του ἔπρεπε νὰ γίνη μὲ πολλὴ προσοχή, γιὰ νὰ μὴ ξαναστάσουν τὰ ἑνωμένα αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Ὁ δόκτωρ Μάλτ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μεταχειρισθῆ γιὰ «καρφὶ» ἕνα σωλῆνα ἀπὸ ἀνοξείδωτο ἀτσάλι, μὲ τομὴ ὅμως ὄχι κυκλική, ἀλλὰ σὲ σχῆμα τριφυλλιοῦ. Γιατὶ ἔτσι θὰ σφιγγόταν ὁ σωλῆνας, καλλίτερα σὲ τρία σημεῖα τοῦ ὀστοῦ καὶ δὲ θὰ στριφογύριζε πάνω σ' αὐτό, ὅπως ἂν ἦταν κυκλικός. Συγχρόνως, δὲ θὰ ἐμπόδιζε τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ κόκκαλο.

Τὸ μῆκος του ἔπρεπε νὰ εἶναι 15½ πόντους ἀκριβῶς. Ὁ δόκτωρ Λὴπ τὸ ἔκοψε, μ' ἕνα ἀποστειρωμένο πριόνι. Ὁ δόκτωρ Μάλτ τὸ σφήνωσε μέσα στὴν ἐσωτερικὴ κοιλότητα τοῦ ὀστοῦ ποὺ ἀπόμενε, χτυπῶντας τὸ μ' ἕνα σφυράκι. Ὕστερα ὁ δόκτωρ Μίτσελ τοποθέτησε τὸ κομμένο μπράτσο πάνω στὴν ἐλεύθερη ἄκρη τοῦ «καρφιοῦ» καὶ πίεσε μὲ τὰ χέρια του τὸν ἀγκῶνα, γιὰ νὰ χωθῆ ὁ σωλῆνας καὶ στὸ ἄλλο κομμάτι τοῦ ὀστοῦ.

Ἡ ὀρθοπεδικὴ αὐτὴ ἐπέμβασι ἀπαίτησε σχεδὸν τρεῖς ὧρες.

Τώρα ἔπρεπε νὰ διορθωθοῦν τὰ νεῦρα, νὰ ἑνωθοῦν δηλαδὴ μεταξύ τους οἱ τρεῖς κυριώτερες νευρικὲς δέσμες, μὲ τὶς μυριάδες τῶν λεπτῶν ἰνῶν τους. Ἀλλ' ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ κρατοῦσε πάρα πολύ, καὶ τὸ παιδὶ βρισκόταν σὲ ἀναισθησία πάνω ἀπὸ 5 ὧρες. Τοῦ εἶχαν κάνει ἤδη μετάγγισι 3 κιλῶν αἵματος. Ὁ δόκτωρ Μάλτ ἔκρινε, λοιπόν, πὼς ἦταν προτιμότερο ν' ἀναβάλουν γιὰ ἄλλοτε τὴν ἀποκατάστασι τῶν νεύρων.

Ἑνώσανε μονάχα πρόχειρα, μὲ χαντρὰ ράμματα, τὰ ἐξωτερικὰ περικαλύμματα τῶν νευρικῶν δεσμῶν, γιὰ νὰ τ' ἀναγνωρίσουν εὔκολα στὴν ἑπομένη ἐγχείρησι.

Θἄπρεπε τώρα νὰ ἀφαιρέσουν τοὺς κατεστραμμένους μαλακοὺς ἱστοὺς (μῦς καὶ δέρμα). Τὸ καθάρισμα αὐτὸ γίνεται συνήθως στὴν ἀρχὴ τῆς ἐγχειρήσεως. Σ' αὐτὴν ὅμως τὴν περίπτωσι, προτίμησαν οἱ γιατροὶ ν' ἀποκατασταθῆ πρῶτα ἡ κυκλοφορία, ὥστε νὰ δοῦνε ποιοι Ἱστοὶ εἶχαν νεκρωθῆ καὶ δὲν εἶχαν κανονικὴ τροφοδότησι μὲ αἷμα.

Τέλος, ὁ δόκτωρ Μάλτ ἔρραψε τοὺς μῦς καὶ τὸ δέρμα. Δυὸ κομμάτια δέρματος λείπανε. Χρειαζότανε μεταφύτευσι. Κι' ἐδῶ ὅμως οἱ γιατροὶ προτίμησαν νὰ περιμένουν λίγες μέρες, ὥστε νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἀπόφυγαν τὴ μόλυνσι κι' ὅτι ἀρχισε ἡ φυσικὴ ἐπούλωσι. Στὸ μεταξύ, σκεπάσανε τὰ μέρη ἐκεῖνα μὲ ἐπιδέσμους καὶ τοποθέτησαν ὅλο τὸ μπράτσο μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ νάρθηκα.

Ἀσχολήθηκαν κατόπιν μὲ τὶς βλάβες ποὺ εἶχαν πάθει τὰ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ. Γι' αὐτές, κάνανε μεταφύτευσι κομματιῶν δέρματος, παρμένων ἀπ' τὸ δεξιὸ πόδι τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ ἐπέμβασι εἶχε τελειώσει πιά, ἀφοῦ κράτησε 8½ ὧρες.

Τὶς ἑπόμενες μέρες, γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι ἔπαιρναν σχολαστικὲς προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ μολυνθῆ τὸ τραῦμα καὶ γιὰ νὰ συνέλθη ὁ ὀργανισμὸς τοῦ μικροῦ ἀρρώστου.

Ὕστερα τοῦ βγάλανε τὸ νάρθηκα καὶ τοὺς ἐ δέσμους καί, ἱκανοποιημένοι ἀπ' τὴ γενικὴ ὄψι τοῦ τραύματος, κάνανε τὶς ἀπαιτούμενες μεταφυτεύσεις στὸ μπράτσο, μὲ δέρμα παρμένο ἀπ' τὸ δεξιὸ μηρό.

Τώρα τὸ παιδὶ εἶχε ἕνα μπράτσο στερεὰ προσαρμοσμένο στὸ σῶμα του, ἀλλ' ἀναίσθητο ἀκόμα. Ἔπρεπε νὰ κάνη κάθε μέρα φυσιοθεραπεία (ἀσκήσεις καὶ ἠλεκτρισμούς), γιὰ νὰ ξαναλειτουργήσουν οἱ μῦς.

Τέλος, μετὰ 3 μῆνες, ἀκολούθησε δεύτερη ἐγχείρησι, ποὺ κράτησε ὀγδόρες. Οἱ χειρουργοι ἔνωσαν τώρα τὰ νεῦρα, ἀφοῦ ἀφαίρεσαν τὸν ἐπουλωτικὸ Ἱστό, ποὺ θὰ ἐμπόδιζε τὴ λειτουργία τους. Σὲ δυὸ ἀπ' αὐτά, χρειάστηκε νὰ κάνουν μεταφύτευσι νευρικῶν Ἱστῶν ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος.

Τώρα πρέπει νὰ περιμένουν μερικοὺς μῆνες, γιὰ νὰ μάθουν ἂν πέτυχε αὐτὴ ἡ δεύτερη ἐπέμβασι. Γιατὶ τὰ νεῦρα ἀργοῦν πολὺ νὰ ἐπουλωθοῦν.

Δὲ μποροῦν νὰ προβλέψουν ὡς ποιό σημεῖο θ' ἀποκατασταθῆ ἡ λειτουργία τους. Ἔχουν ὅμως πολλὲς ἐλπίδες, γιατὶ πρόκειται γιὰ ἕνα ὀργανισμὸ νέο, γεμάτο ζωτικότητα. Πιστεύουν λοιπὸν πὼς ὁ Ἔβερετ θὰ μπορῆ «νὰ μεταχειριστῆ τὸ δεξιό του χέρι, γιὰ νὰ κερδίση τὸ ψωμί του». Ἴσως νὰ μὴν ἔχη ἀρκετὴ εὐαισθησία τὸ χέρι του αὐτό, ἀλλὰ θὰ εἶναι χρήσιμο. Θὰ μπορῆ νὰ πιάση ἕνα ἀντικείμενο, νὰ κινηθῆ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, νὰ ἐκπληρώση τὸν προορισμό του.

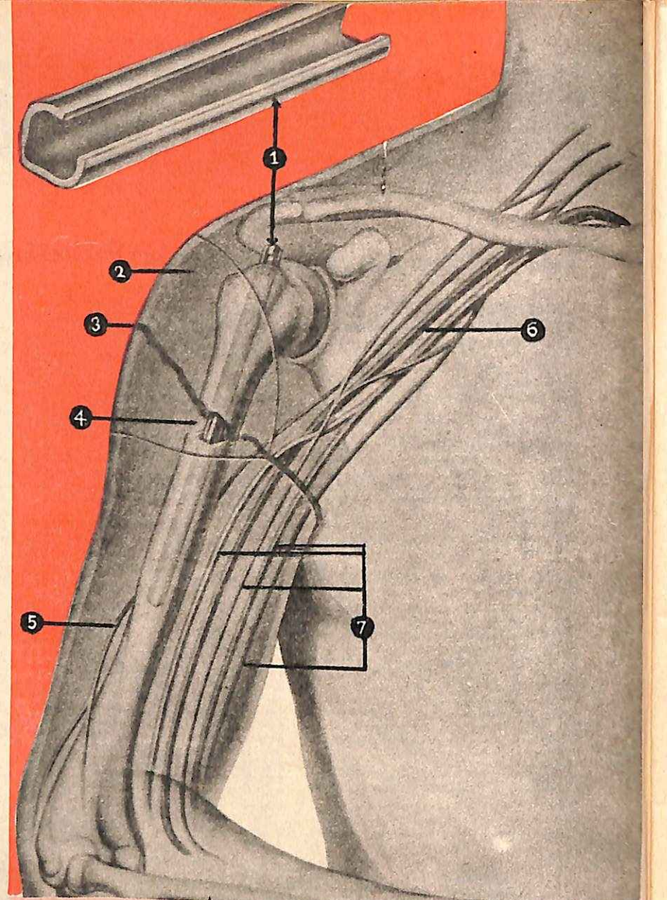

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ δείχνει, γενικά, πῶς ἔγινε ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κομμένου μπράτσου στὴ θέσι του. 1) Σωληνοειδὲς «καρφὶ» γιὰ τὸ ἕνωμα τοῦ ὀστοῦ. 2) Μεταφύτευσις δέρματος. 3) Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἦταν κομμένο τὸ μπράτσο. 4) Κάταγμα τοῦ ὀστοῦ. 5) Οἱ διάφορες νευρικὲς δέσμες. 6) Βραχιόνειος ἀρτηρία.

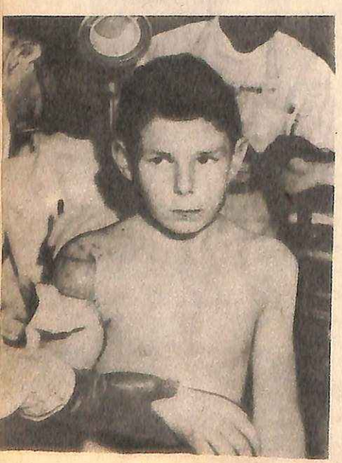

Στὸ δεξιὸ μπράτσο τοῦ Ἔβερετ Κνόουλ διακρίνονται τὰ ράμματα καὶ τὸ μεταφυτευμένο δέρμα.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΟΤΙΣ ΑΛΜΠΕΡΤ ΚΛΑ·Ι·Ν

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΚΑΘΩΣ τὸ σπὸρ αὐτοκίνητο ἀνέβαινε τὶς ἀγηφορικὲς κορδέλες τοῦ βουνοῦ, ὁ Τζέρου Μόργκαν ἀναρωτιόταν τί εἶδους ὑποδοχὴ νὰ τὸν περίμενε τάχα στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ του. Ἄραγε, ὁ μυστηριώδης, ἐκκεντρικὸς θεῖος του, ποὺ ζοῦσε ἀπομονωμένος σ' ἕνα ὀρεινὸ καταφύγιο καὶ ποὺ δὲν τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει ποτὲ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, θὰ τὸν ἄφινε νὰ μείνη γιὰ λίγο μαζί του;

Ἔταρνε τὴν τελευταία στροφή, ὅταν εἶδε τὸ σπίτι, κτισμένο ἀπὸ κορμοὺς δέντρων, μὲ τὴ θορεινὴ πλευρὰ του ἀκουμπισμένη στὴν πλαγιά, ποὺ ὑψωνόταν ἀπότομη, σχεδὸν κάθετη. Ἀνειοδαρμένη καὶ γυμνή.

Ὁ Τζέρου σταμάτησε τ' αὐτοκίνητό του στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, φροντίζοντας νὰ μὴν τὸ κλείνη, καὶ περίμενε. Ἡ ἡσυχία ἦταν ἀπόλυτη. Ὁ νέος ἀνέθηκε τὰ λίγα σκωλοπάτια, διέσχισε τὴ θεράντα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Δὲν τοῦ ἀπάντησε κανείς. Δοκίμασε τὸ πόμολο κι' ἀνακάλυψε πὼς ἦταν ξεκλείδωτη. Ἄνοιξε διστακτικὰ καὶ μπῆκε.

Τὸ λίβινγκ - ρούμ ἦταν μεγάλο, ἐπιπλωμένο σὲ στὺλ ἀγροτικό. Ἀπὸ τοὺς τοίχους κρεμόντουσαν κυνηγετικὰ τρόπαια. Ἂν καὶ σὲ κεῖνο τὸ ὕψος ἔκανε πάντα κρύο, στὸ τζάκι δὲν ὑπῆρχαν,παρὰ γκρίζες στάχτες. Ἀγκαλαιμένες μὲ κομμάτια μισοκαμένων ξύλων. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἔδινε ἀμέσως τὴν ἐντύπωσι τῆς ἐγκαταλείψεως, λὲς κι' ἐκεῖ μέσα δὲν εἶχε ζήσει κανεὶς ἀπὸ καιρό.

Μιὰ μικρὴ ἔρευνα ἔπεισε τὸ νέο πὼς δὲν ἔκανε λάθος! Τὰ ράφια τῆς κουζίνας ἦταν ἄδεια. στὰ ντουλάπια δὲν ὑπῆρχε πίτοτα φαγώσιμο κι' ἔνα παχὺ στρῶμα σκόνης σκέπαζε ἀκόμα καὶ τὸ νεροχύτη.

Σαστισμένος ὁ Τζέρου, γύρισε στὸ λίβινγκ - ροὺμ καὶ κάθησε σὲ μιὰ σαραβαλιασμένη καρέκλα. δίπλα στὸ σβυσμένο τζάκι. Ἦταν ὁλοφάνερο πὼς ὁ θεῖος του δὲ ζοῦσε ἐδῶ, ἂν καὶ ὅλοι οἱ γνωστοί του πίστευαν πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ μόνιμη κατοικία τοῦ δόκτορα Ρίτσαρντ Μόργκαν.

Μά, ποῦ ζοῦσε λοιπόν; Ἀπὸ δ,τι εἶχε δῆ στὴ διαδρομὴ ὁ Τζέρου, μποροῦσε νὰ βεβαιώση πὼς δὲν ὑπῆρχε ἄλλο κτίριο. σὲ ἀκτίνα πολλῶν χιλιομέτρων.

Βασάνιζε τὸ μυαλό του, προσπαθώντας νὰ λύση αὐτὸ τὸ μυστήριο, ὅταν ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγη καί, γυρίζοντας, εἶδε τὸ θεῖο του.

Ὁ Ρίτσαρντ Μόργκαν, ὅπως κι' ὁ ἀνηψιός του, ἦταν ψηλὸς καὶ γερόδεμένος. Τὰ μαλλιά του ἦταν κατάμαυρα, σὰν τοῦ Τζέρου, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς κροτάφους ποὺ εἶχαν γκριζάρει. Ἂν καὶ δὲν ἔμοιαζε μὲ στρατιωτικό, τὸ παρουσιαστικό του ἔδινε μιὰ αἴσθηση ἐξουσίας. Τὸ μέτωπό του ἦταν ψηλὸ καὶ καμπύλο. πάνω ἀπ' τὰ πυκνὰ τοῦ φρύδια, ποὺ ἐνώνονταν στὴ βάσι τῆς ἀετίσιας μύτης του. Μιὰ περιποιημένη, μυτερὴ γενειάδα, συμπλήρωνε τὸ πορτραῖτο.

— Χαίρω, σὲ βλέπω, Τζέρου! φώναξε μὲ πραγματικὸ ἐνθουσιασμό. Σὲ περιμένα.

Ὁ Τζέρου ἄπλωσε τὸ χέρι, κυτάζοντάς τον παραξενεμένος.

— Μὲ περιμένατε; ρώτησε. Μὰ πῶς;... Δὲν εἶχα πῆ σὲ κανένα ὅτι σκόπευα νὰ σᾶς ἐπισκεφτῶ. Ἤθελα νὰ σᾶς κάνω ἔκπληξι. Κάτι τέτοια συμβαίνουν μόνο μὲ μεταβίβασι τῆς σκέψεως.

— Ἴσως νὰ πλησίασες τὴν ἀλήθεια. πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι, ἀπάντησε ὁ δόκτορας.

Καὶ κάθησε στὴν ἀπέναντι καρέκλα.

Ὁ Τζέρου ἀποφάσισε νὰ μὴν ἐπιμένη ἄλλο σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μιὰ καὶ ἔπρεπε νὰ μιλήση γιὰ κάτι ποὺ τὸν ἐνδιέφερε πολὺ περισσότερο.

— Θεῖε Ρίτσαρντ, φοβᾶμαι πὼς δὲ θὰ σᾶς ἀρέση αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς πῶ, ἄρχισε διλά. Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἀτιμάστηκα...

— Τὰ ξέρω ὅλα, Τζέρου, τὸν διέκοψε μαλακὰ ὁ δόκτορας.

Διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια στὸν ἔκπληκτο νέο. τὴν Ἱστορία ποὺ ἤθελε ἐκεῖνος νὰ τοῦ πῆ, καὶ πρόσθεσε:

— Ἤξερες πὼς ὁ συνταγματάρχης δὲ θὰ σὲ πίστευε ποτέ, ἂν τοῦ ἐξηγοῦσες,πὼς ἔπιπλεξες σὲ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ θυμίζει μελόδραμα τοῦ περασμένου αἰῶνα, κι' ἔτσι προτίμησες νὰ παραιτηθῆς. Αὐτὸ ποὺ δὲν ξέρεις, ὅμως, εἶναι πὼς τὴν παγίδα δὲ σοῦ τὴν ἔστησε ὁ ἀντίζηλός σου, ὁ λοχαγὸς Τραίησι. ἀλλὰ ἡ ἀγαπημένη σου ἡ Ἄλλεν.

— Ἀδύνατον, θεῖε μου...

— Σκέψου, Τζέρου, εἶχες πῆ σὲ κανέναν ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' τὴν Ἄλλεν, πὼς δὲ θὰ πήγαινες κατ' εὐθεῖαν στὸ στρατῶνα; Ἐκείνη σοῦ ἔδωσε ραντεβοῦ σ' ἕνα μπάρ, ἀναγκάζοντάς σε νὰ καθυστερήσης καὶ νὰ μὴ βρίσκεσαι στὴ θέσι σου, τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε. Γιὰ νὰ πετύχη τὸ σχέδιο, ἔπρεπε νὰ ξέρη κάποιος πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδυ θὰ βρισκόσουν σ' ἕνα ὡρισμένο μέρος, μιὰ συγκεκριμένη ὥρα. Ὁ λοχαγὸς Τραίησι ἦταν στὸ στρατῶνα καὶ ἐπομένως δὲ μποροῦσε νὰ σὲ παρακολούθησε.Σὲ βεβαιῶ πὼς δὲν ἤξερε ἀπολύτως τίποτα.

— Τότε, δὲν εἶχα ἐκτιμήσει σωστὰ οὔτε τὸν Τραίησι, οὔτε τὴν Ἄλλεν.

— Δὲν εἶχες πέσει ἔξω γιὰ τὸν Τραίησι. Εἶναι ἕνα κάθαρμα καὶ θὰ ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ διαλύση τὸν ἀρραβῶνα σου μὲ τὴν Ἄλλεν. Μὰ ἔτυχε νὰ μὴν εἶναι αὐτὸς ποὺ σὲ πρόδωσε. Καταλαβαίνεις, δὲ μποροῦσε νὰ ξέρη τόσο καλὰ πῶς θὰ ἀντιδροῦσε ὁ συνταγματάρχης, ὥσο μποροῦσε νὰ τὸ ξέρη ἡ κόρη του. Ἡ Ἄλλεν, ξέροντας τὸ ραντεβοῦ τοῦ πατέρα της, σοῦ ἔδωσε ραντεβοῦ, τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ βρίσκεσαι στὴν ὑπηρεσία σου, κι' ὕστερα εἰδοποίησε τὴ στρατιωτικὴ ἀστυνομία. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τοὺς σκέφτεσαι κἂν αὐτοὺς τοὺς δυό, ἀγαπημένε μου. Εἶναι φτιαγμένοι ἀπ' τὴν ἴδια φτηνὴ πάστα καὶ ταιριάζουν ἀπόλυτα... Καὶ τώρα θὰ μὲ πιστέψης ἂν σοῦ πῶ πὼς ξέρω ὅλα ὅσα ἔκανες ἀπὸ τότε μέχρι τώρα;

Ὁ Τζέρου ἔγνεψε καταφατικά. Ἦταν ἀπόλυτα σίγουρος πὼς ὁ θεῖος του ἤξερε τὰ πάντα...

— Ὡραῖα, εἶπε ὁ δόκτορας. Μάντεψες πὼς δὲ ζῶ ἐδῶ. Αὐτὸ τὸ σπίτι ὑπάρχει μόνο γιὰ νὰ μὴν προκαλῶ ὑποψίες κι' ἀρχίσουν νὰ χώνουν τὴ μύτη τους οἱ περίεργοι στὶς ὑποθέσεις μου. Ἀκολούθησέ με.

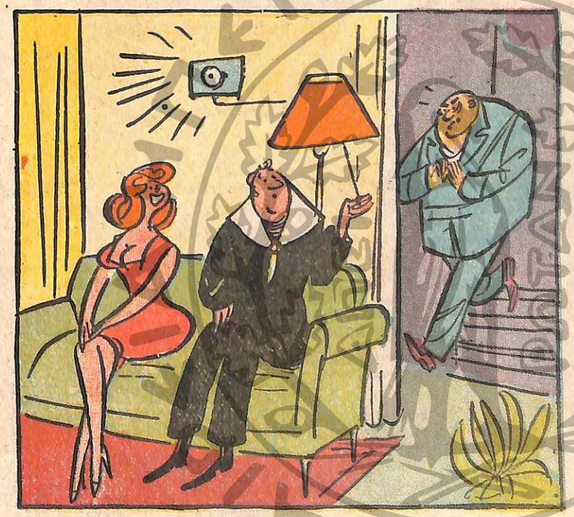

— Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, Χάρη, ὅτι ὁ πατέρας μου συνέδεσε τὸ διακόπτη τοῦ λαμπαντὲρ μὲ ἕνα κουδούνι στὸ γραφεῖο του!...

Σηκώθηκε καί, περνώτας ἀπ' τὴν κουζίνα, κατέβηκε μιὰ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ γκαράζ. Στὸ βάθος ὑπῆρχε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐργαλεῖα. Ὁ δόκτορας πίεσε ἕνα κουμπί, κρυμένο κάτω ἀπ' τὸ τελευταῖο ράφι, κι' ἀμέσως ὅλο ἐκεῖνο τὸ κομμάτι τοῦ τοίχου ὑποχώρησε, ἀποκαλύπτοντας ἕνα σκοτεινὸ πέρασμα.

— Πέρασε, εἶπε στὸ νέο.

Στὸ τέλος τοῦ τοὺνελ, ἔφτασαν σὲ μιὰ δεύτερη συρτὴ πόρτα. Ὁ δόκτωρ Μόργκαν τὴν ἄνοιξε καὶ μπῆκαν σ' ἕνα αὐτόματο ἀσανσέρ, ποὺ ἄρχισε γ' ἀνεβαίνη ἀθόρυβα. Ὅταν σταμάτησε, ὑγρὴκαν σ' ἕνα μεγάλο, ἀνετο χώλ. Τὸ φῶς τοῦ ἡλιου ἔμπαινε σὰ χρυσὴ ὀροχὴ ἀπὸ κάτι φεγγίτες μὲ περίεργα σχήματα, ποὺ τοὺς προστάτευαν γοντρὰ κρύσταλλα.

— Ἀπ' ἔξω, αὐτοὶ οἱ φεγγίτες δὲν ξεχωρίζουνε μέσα στὰ κίνια ποὺ μᾶς τοιγυρίζουν, ἐξήγησε ὁ δόκτορας. Βρισκόμαστε ἀκριβῶς στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦτο τὸ δεύτερο σπίτι εἶναι χτισμένο ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται σὰν ἄλλος ἕνας χιονισμένος ὀρέας.

— Μὰ γιατὶ ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο; φώναξε ὁ Τζέρου. Ἐγὼ φαντάζομουν πὼς, τὸ πολὺ - πολύ, θὰ εἴχατε φτιάξει ἕνα μικρὸ ἐργαστηράκι...

— Μὴ βιάζεσαι, ἀγόρι μου, γαμογέλασε ὁ θεῖος του. Σοῦ φυλάω κι' ἄλλες ἐκπλήξεις γιὰ ἀργότερα. Στὸ μεταξύ, ὁ βοηθὸς μου θὰ σοῦ δείξη τὸ δωμάτιό σου. Ἔχει φέρει κι' ὅλα τὰ ἀποσκευές σου καὶ σοῦ ἔχει ἑτοιμάσει ἕνα ζεστὸ μπάνιο. Εἶναι σίγουρος πὼς θὰ θέλης νὰ ξεκουραστῆς λίγο, μετὰ ἀπ' τὸ μακρὺ ταξειδι ποὺ ἔκανες. Θὰ σὲ ξαναδῶ τὸ πρωί.

*

— Πολὺ σοῦ ἐξηγήσω τί εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἐρευνές μου, ἂς μιλήσουμε γιὰ σένα, εἶπε ὁ δόκτωρ Μόργκαν, καθὼς ἐπαιρναν μὲ τὸ Τζέρου τὸ πρωϊνό τους. Ξέρω πῶς ἀκριβῶς αἰσθάνεσαι. Ἔγασες τὴ σταδιοδρομία σου καὶ τὴ γυναίκα ποὺ ἀγάπησες, κι' ὅρθιες νὰ μοῦ ζητήσης τὴ μικρὴ κληρονομιὰ ποὺ σοῦ ἄφησε ὁ πατέρας σου, γιὰ νὰ φύγης μακρυὰ καὶ νὰ ὀργιάσης σὲ κάποια ἀπελπισμένη περιπέτεια. Οἱ πιθανότητες νὰ ὄγης ζωντανὸς ἀπὸ αὐτήν, εἶναι μία στὶς χιλιες. ἀλλὰ βρίσκεσαι σὲ τόσο ἄσχημη ψυχολογικὴ κατάστασι, ποὺ δὲ σ' ἐνδιαφέρει.

Ἂν καὶ οἱ ντεσινὲς ἀποκαλύψεις τοῦ θείου του τοῦ εἶχαν δείξει πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ διαβάζη τὴ σκέψι τοῦ ἄλλου καὶ νὰ παρακολουθῆ γεγονότα ποὺ συνέβαιναν χιλιόμετρα μακρυά, ὁ Τζέρου δὲ μποροῦσε νὰ μὴν πέφτη ἀπ' τὴ μιὰ ἔκπληξι στὴν ἄλλη.

— Ἔχετε δίκιο, παραδέχτηκε. Αὐτὸ σκοπεύω νὰ κάνω. Ἀλλά, μὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πῶς τὸ ξέρετε;

— "Αν εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ ὁριχτῆς σὲ μιὰ περιπέτεια, θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω, συνέχισε ὁ θεῖος του. Μὰ ἐλπίζω πὼς μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω κάτι καλλίτερο, ἕνα καινούργιο ἐνδιαφέρον στὴ ζωή, περιπέτειες ποὺ θὰ ἐξυπηρετήσουν ἕνα σκοπὸ τεράστιας ἐπιστημονικῆς σημασίας καὶ ποὺ, μπορστά τους, ἐκείνη ποὺ σχεδίασες ἐσύ, φαίνεται παιδιάστικη. Χτές, εἶπες πὼς μιλᾶω σὰ νὰ διαβάζω τὴ σκέψη σου. "Ηταν σωστό! Ναί, διαβάζω τὴ σκέψη σου, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ θάνατος τῶν γονιῶν σου σὲ ἄφισε ὑπὸ τὴν κηδεμονία μου. Ξέρεις ὅτι πάντα μὲ ἐνδιέφερε ἡ τηλεπάθεια. Εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλύτερες δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπινου μυαλοῦ καὶ δὲν τὴν ἐπηρεάζει οὔτε ἡ ἀπόστασι οὔτε ὁ χρόνος. "Αρχεῖ νὰ δημιουργηθῆ ἡ πνευματικὴ ἐπαφή.

»"Εδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ἄρχισα νὰ κατασκευάζω ἕνα μηχάνημα, ποὺ πιάνει καὶ ἐνισχύει τὰ ἐγκεφαλικὰ κύματα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἔρθω σὲ ἐπαφὴ μὲ ἕναν ἄνθρωπο ἀπ' τὸν "Αρη, ποὺ ἔκανε περίπου τὰ ἴδια πειράματα. Μὰ ὄχι ἀπ' τὸν σημερινὸ "Αρη.

»Ὁ Λὰκ Βὰρ, ὁ Ἀριανός μου, μίλησε καὶ μιλάει ἀκόμα ἀπὸ μιὰ χρονικὴ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατομμυρίων χρόνων· τότε ποὺ ὑπῆρχε στὸν "Αρη ἀνθρώπινος πολιτισμός. Ἀνακαλύψαμε πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀνταλλαγὴ προσωπικότητας ἀναμεσα σὲ Ἀριανοὺς καὶ ἀνθρώπους τῆς Γῆς, ποὺ εἶναι σχεδὸν ὅμοιοι μὲ μᾶς σωματικὰ καὶ ἀπόλυτα ὅμοιοι ψυχικά. Κατόπιν ἤρθαμε σὲ ἐπαφὴ μὲ ἕναν κάτοικο τῆς Ἀφροδίτης, τὸν Βόρν Βάνγκαλ, ποὺ εἶναι σύγχρονος τοῦ Λὰκ Βάκ. Τώρα ἔχω ἐπαφὴ καὶ μὲ τοὺς δυό, κι' ἂς εἶναι πεθαμένοι ἀπὸ πάρα πολλοὺς αἰῶνες, σύμφωνα μὲ τὴ δική μας ἔννοια περσὶ χρόνου. Κατάφερα νὰ στείλω δυὸ ἀνθρώπους τῆς Γῆς στὸν "Αρη καὶ δυὸ στὴν Ἀφροδίτη, μὲ ἀνταλλαγὴ προσωπικότητας. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔστειλα στὴν Ἀφροδίτη, ζοῦν ἀκόμα κι' ἔχουμε συχνὴ ἐπικοινωνία. Ἀπὸ τοὺς δυὸ ποὺ ἔστειλα στὸν "Αρη, ἀπόμεινε ὁ ἕνας. Τὸν ἄλλο, ποὺ ἦταν ἐγκληματίας, τὸν σκότωσε ὁ σύντροφός του. "Ετσι, ἔχω μόνο ἕναν ἐκπρόσωπο στὸν "Αρη.

"Αν ὁ θεῖος του δὲν τοῦ εἶχε ἀποδείξει ἤδη τὶς ὑπεροφυσικὲς ἱκανότητές του, ὁ Τζέρου δὲ θὰ πίστευε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Μὰ τώρα, παρὰ τὸν κλονισμὸ ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ ἀπίθανη ἀποκάλυψη, δὲ μποροῦσε νὰ μὴν τὴν πιστέψη.

— Φαίνεται ἐνδιαφέρον, δήλωσε προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησί του. "Αν κατάλαβα καλά, σκεφτήκατε νὰ στείλετε τὴν προσωπικότητά μου στὸν "Αρη.

— "Οχι, ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μόργκαν. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Λὰκ Βάκ καὶ τοῦ Βόρν Βάνγκαλ, κατάφερα νὰ τελειοποιήσω τὸ μηχάνημα μου. Μπορῶ νὰ σὲ στείλω σὲ ἕνα ταξεῖδι, μέσα στὸ διάστημα καὶ τὸ χρόνο, ὁλόκληρον, ὅμως, τὸ σῶμα σου καὶ τὸ πνεῦμα σου!

— Δη... δηλαδὴ ἔχετε ἕνα μηχάνημα ποὺ τρέχει γοργορώτερα ἀπ' τὸ χρόνο; ταύϊσε ὁ νέος. Καὶ θὰ μὲ στείλετε μ' αὐτὸ στὸν "Αρη καὶ συγχρόνως στὸ μακρυνὸ παρελθόν;

— "Ελα μαζί μου καὶ θὰ σοῦ δίξω, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ καθηγητής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Στὴ μέση τῆς μεγάλης αἴθουσας, μὲ τὸ κρυστάλλινο, θολωτὸ ταβάνι, ἦταν στημένη μιὰ τεράστια σφαῖρα, μὲ διάμετρο μεγαλύτερη ἀπὸ δεκαπέντε μέτρα. Οἱ δυὸ ἄντρες στάθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα κυκλικό, μετάλλινο δίσκο, ποὺ συγκρατιόταν μὲ χοντρὲς σφῆνες πάνω στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς σφαῖρας. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο ἀνοιγμα, ὁ Τζέρου κατάλαβε πὼς αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ πόρτα.

— "Οφειλω τὸ μηχανισμὸ τῆς σφαίρας στοὺς "Ολμπα, ἕναν ἀπ' τοὺς λαοὺς τῆς Ἀφροδίτης, εἶπε ὁ δόκτωρ Μόργκαν. Δὲν ἰσχυρίζομαι πὼς τὸν καταλαβαίνω κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πολὺ καλά, ἀλλὰ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω πὼς ἔχει κάνει πολλὰ ταξεῖδια μὲ ἐπιτυχία, χωρὶς ὅμως νὰ μεταφέρη ἐπιβάτη. Ἡ κινητήριος δύναμί του προέρχεται ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Μποροῦμε νὰ τὴν ὀνομάσουμε, τηλεκίνησι. Γιὰ νὰ καταλάβῃς τί ἐννοῶ, κύτταξε τὸ μετάλλινο δίσκο συγκεντρώνοντας ὅλη τὴν προσοχή σου πάνω του.

Ὁ Τζέρου ὑπάκουσε καὶ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξέφυγε ἀπ' τὰ χείλια του καθὼς ὁ δίσκος ἄρχισε νὰ γυρίζῃ μὲ μεγάλη ταχύτητα. Σὲ κάθε στροφή, ἀπομακρυνόταν ἀπ' τὴ σφαῖρα, σὰ νὰ ξεβιδωνόταν. "Οταν ἔφτασε σὲ ἀπόστασι ἑνάμισυ μέτρου, ἔπεσε πρὸς τὰ κάτω κι' ἀπόμεινε κρεμασμένος ἀπὸ μιὰ βαρειὰ μετάλλινη στρόφιγγα, ἀποκαλύπτοντας μιὰ σκοτεινὴ τρύπα στὴν ἐπιφάνεια τῆς σφαίρας. Ἀμέσως μετά, μιὰ ἀνεμόσκαλα ἀπὸ εὐλύγιστο ἀτσάλι ξετυλίχτηκε αὐτόματα κι' ἔπεσε μέχρι τὸ πάτωμα.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ὁδηγίες, ὁ Τζέρου σκαφάλωσε στὴ σκάλα καὶ μπῆκε ἀδίστακτα ἀπ' τὴν πόρτα στὸ σκοτεινὸ ἐσωτερικὸ τῆς σφαίρας. Ἀκολουθώντας ἕνα στενὸ διάδρομο, ἔφτασε σ' ἕνα μικρό, κυκλικὸ δωμάτιο. Οἱ τσίχοι, τὸ πάτωμα καὶ τὸ ταβάνι του ἀντανακλοῦσαν ἕνα ἁπαλὸ φῶς ἀκαθόριστης προελεύσεως.

— Πῶς σοῦ φαίνεται; ρώτησε ὁ καθηγητής, ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει.

— Καταπληκτικό! δήλωσε ὁ Τζέρου. Γιατὶ δὲ μ' ἀφίνετε νὰ ξεκινήσω ἀμέσως;

— Αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶχα, ὅταν σὲ ἔφερνα ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μόργκαν. Μὰ πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς δὲν εἶναι τόσο εὔκολο νὰ ξήσῃς στὸν "Αρη. Ἡ ἀτμόσφαιρά του εἶναι πολὺ πιὸ ἀραιὴ ἀπὸ τὴ δική μας, ἂν ὄχι τόσο ἀραιὴ ὅσο νομίζουν οἱ ἐπιστήμονες. Αὐτὸ καὶ ἡ μικρότερη βαρύτητα θὰ δυσκολέψουν τὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν πνευμόνων σου, τοὐλάχιστον ὥσπου νὰ συνηθίσουν.

— Πόσο θὰ κρατήσῃ τὸ ταξεῖδι;

— Δὲ μπορῶ νὰ ὑπολογίσω ἀκριβῶς, ἀλλὰ δὲ θὰ κρατήσῃ πολύ.

— Καὶ ξέρετε σὲ ποιὸ σημεῖο τοῦ πλανήτη θὰ προσγειωθῶ;

Ὁ καθηγητὴς ἔγνεψε καταφατικά.

— Τὴν ὥρα ποὺ ἐσὺ ἀνέβαινες στὸ δουνὸ μὲ τὸ αὐτοκίνητό σου, ὁ Λὰλ Βὰκ ξεκινοῦσε ἀπ' τὴν πόλι Ντοῦκορ, ὅπου εἶναι τὸ σπίτι του, γιὰ τὴ μεγαλύτερη πόλι τοῦ "Αρη, τὸ Ρὰλιαντ. Τώρα βρίσκεται στὸ ἀνάκτορο τοῦ Ρὰλιαντ καὶ ἔχει τηλεπικοινωνία μαζί μου. "Ετσι, ἡ σφαῖρα θὰ κατευθυνθῆ μὲ τὴ δύναμι τῆς σκέψεώς μας, ἀκριβῶς στὸ παλάτι. Ὅταν φτάσῃς θὰ σὲ περιμένῃ γιὰ νὰ σὲ ὑποδεχτῆ καὶ νὰ σοῦ διδάξῃ τὴ γλῶσσα τοῦ "Αρη. Κατόπιν θὰ πρέπει νὰ τὰ βγάλῃς πέρα μόνος σου.

— Μὰ τί θέλετε νὰ κάνω σὲ "Αρη; ρώτησε ὁ νέος. Φαντάζομαι πὼς θὰ πρέπει νὰ βοηθήσω κατὰ κάποιον τρόπο τὴν ἐπιστήμη.

— Ἂν κατορθώσῃς νὰ ἐπιζήσῃς στὸν "Αρη, θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς Γῆς ποὺ πετυχαίνει κάτι τέτοιο, ἐξήγησε ὁ καθηγητής. Ἡ σκέψι μου θὰ εἶναι συνεχῶς σὲ ἐπικοινωνία μαζί σου, καταγράφοντας ὅ,τι βλέπεις κι ὅ,τι κάνεις. Ζώντας στὸ Ρὰλιαντ, τὴν πιὸ ἀνεπτυγμένη πόλι τοῦ "Αρη, θὰ μοῦ δίνῃς, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃς κάν, πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τοὺς κατοίκους της καὶ τὴ ζωή τους. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ προσγειωθῆς, θὰ εἶσαι ἕνας ἐξευρευνητής, ποὺ οἱ περιπέτειές του θὰ μεταδίδωνται αὐτόματα ἐδῶ στὴ Γῆ.

Ὁ δόκτωρ Μόργκαν σήκωσε τὸ σκέπασμα ἑνὸς κιβωτίου, στερεωμένου στὸν τοῖχο. Περιεῖχε μιὰ ἐπαναληπτικὴ καραμπίνα, ἕνα πιστόλι Κόλτ τῶν 45 μέσα στὴ θήκη του, ἕνα κυνηγετικὸ μαχαίρι, ἕνα τσεκούρι καὶ μερικὰ κουτιὰ γεμάτα πολεμοφόδια καὶ τρόφιμα.

— Αὐτὰ εἶναι γιὰ ὥρα ἀνάγκης, ἐξήγησε ὁ καθηγητής. Γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ κάποιο ἀπρόβλεπτο ἀτύχημα θὰ σὲ ἐμποδίσῃ νὰ προσγειωθῆς στὸ παλάτι τοῦ Ρὰλιαντ.

"Ελεισε τὸ κουτὶ καὶ συνέχισε:

— Τώρα, ἀφοῦ εἶσαι ἀποφασισμένος, δὲ μένει παρὰ νὰ σὲ δέσω στὸ πάτωμα, μ' ἐκεῖνες τίς ζῶνες ἀσφαλείας καὶ ν' ἀρχίσῃς τὸ ταξεῖδι σου!

Μεριὰ λεπτὰ ἀργότερα οἱ δυὸ ἄντρες εἶχαν ἀποχωρετιστῆ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα ἔκλεινε πίσω ἀπ' τὸ δόκτορα Μόργκαν. Ἡ σφαῖρα ἔκανε μερικὲς σπασμωδικὲς κινήσεις κι' ἀπότομα ὁ Τζέρου βρέθηκε κολλημένος στὸ πάτωμα, καθὼς τὸ περίεργο σκάφος τινάχτηκε πρὸς τὰ πάνω μὲ ἀπίθανη ταχύτητα. Σιγὰ - σιγὰ ἡ πίεσι ἐλαττώθηκε καὶ τὴν ἀκολούθησε μιὰ αἴσθησι ἐλαφράδας, ποὺ κράτησε μόνο λίγα λεπτά. "Υστερα ὁ Τζέρου ἄρχισε νὰ νοιώθῃ πάλι τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του, ἀλλὰ μ' ἕναν πολὺ περίεργο τρόπο, γιατί, ἀντὶ νὰ κολλᾶη στὸ πάτωμα, ἀνέβαινε πρὸς τὰ πάνω, τραβώντας τὶς ζῶνες ἀσφαλείας σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ φτάσῃ στὸ ταβάνι. Ὁ νέος δὲν εἶχε προλάβει νὰ συνηθίσῃ σ' αὐτὴ τὴν καινούργια κατάστασι, ὅταν ἔνοιωσε ἕνα μικρὸ τράνταγμα καὶ ξανάπεσε στὸ πάτωμα, ποὺ

PSYCHO-COLORIS
cristal color
ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟ ΣΥΖΗΤΟΥΝ...
ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ!

"Η «ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ» ἀπὸ
(ΣΤΟ ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ ΚΡΥΣΤΑΛ ΚΟΛΟΡ)
GARNIER

Ἀποφεύγετε τὶς ΒΑΦΕΣ
καὶ τοὺς συνηθισμένους χρωματισμούς
καὶ ἀκολουθήσατε τὴν νέαν συμβουλὴ τῆς GARNIER
ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ἄνδρα ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ....
καὶ προτιμήσατε ἕνα ἀπὸ τὰ 32 χρώματα
τοῦ ΚΡΥΣΤΑΛ - ΚΟΛΟΡ
τὰ ὁποῖα εἶναι προσαρμοσμένα
στὴν ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ
καὶ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ κάθε ΓΥΝΑΙΚΑΣ
καὶ γιαὐτὸ ὀνομάζονται:
ΨΥΧΟ - ΚΟΛΟΡΙ

Τὸ χρωμοσαμπουὰν ΚΡΥΣΤΑΛ · ΚΟΛΟΡ σᾶς ἀπαλλάσσει πλέον ἀπὸ τὴν ταλαιπορεία τῆς ΒΑΦΗΣ· Διότι μέσα σὲ λίγα λεπτὰ

ΞΑΝΟΙΓΕΙ: τὰ μαλλιὰ σας ἀπὸ 2 - 3 τόνους
ΒΑΦΕΙ: 100% τὰ ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΛΟΥΖΕΙ: καὶ δυναμώνει μὲ τὸ ΜΟΕΛ ποὺ περιέχει.

ΣΤΕΓΝΩΝΕΙ ΣΕ 15 ΛΕΠΤΑ, ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΗΝ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΛΙ ΣΑΣ

* ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΙΦΟΡΕΤΙΚΗ ΑΠΟ ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΗ ΣΤΗΣ ΑΦΡΟΥΣΕΣ GARNIER ΥΠΑΡΞΕ το 3 ο Φ.Μ. ΤΗΛ 233-923

χοροπήδησε δυὸ - τρεῖς φορὲς μαλακὰ καὶ στὸ τέλος σταμάτησε.

Ἡ σφαῖρα εἶχε προσγειωθῆ. "Αλλα ποῦ;

Ὁ Τζέρου ἔλυσε τὶς ζῶνες, μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ ἀνυπομονησία, καὶ ἔκανε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ σταθῆ στὰ πόδια του. Ἀλλὰ ἡ μικρὴ προσπάθεια εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ κάνῃ ἕνα τεράστιο πήδημα, ποὺ τὸν ἔφτασε σχεδὸν μέχρι τὸ ταβάνι. "Οταν ξαναπάτησε κάτω, εἶδε πὼς ἡ πόρτα ἄνοιγε μόνη της. Βγῆκε στὸ διάδρομο. Ὁ ἐξωτερικὸς δίσκος καὶ ἡ σκάλα εἶχαν κατέβει κι' ὅλας καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας πλημμύριζε τὴ σφαῖρα.

Μιὰ ματιὰ ἔπεισε τὸ νέο πὼς εἶχε προσγειωθῆ πραγματικὰ στὸν "Αρη. Ὁ ἥλιος, ἂν καὶ φαινόταν πολὺ μικρότερος ἀπ' ὅσο ὅταν τὸν ἔβλεπε ἀπ' τὴ Γῆ, ἄστραφτε περισσότερο, σκορπίζοντας μιὰ παράξενη, ἀσπρογάλανη ἀκτινοβολία. Κρεμόταν στὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντα, πάνω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ βλάστησι ἀγνώστων φυτῶν.

Κυττάζοντας πρὸς τὰ κάτω, ὁ Τζέρου εἶδε πὼς ἡ σφαῖρα ἦταν ἀκουμπισμένη στὴν ἄκρη τῆς ἀμμουδερῆς ὄχθης μιᾶς μικρῆς λιμνοθάλασσας καὶ τὰ ἤρεμα κυματάκια τὴ λίκνιζαν ἁπαλά.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε τρελλά. Τὸν ἔπιασε ἴλιγγος. Νομίζοντας πὼς ἦταν ἁπλῶς ἕνα ἀποτέλεσμα τῆς ἐλαττωμένης βαρύτητας, περίμενε ὅτι τὸ κυκλοφοριακό του σύστημα δὲ θὰ ἀργοῦσε νὰ προσαρμοστῆ στὴν ἀλλαγή. Ἀργά, προφυλακτικά, ἀνάσανε τὸν ἀέρα. "Ηταν δροσερὸς καὶ γλυκός, ἀλλὰ κατά κάποιο τρόπο, δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε. Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, γεμίζοντας τὰ πνευμόνια του πάλι καὶ πάλι, μὰ ἡ καρδιά του ἐξακολουθοῦσε νὰ σφυροκοπᾶη καὶ τ' αὐτιά του ἄρχισαν νὰ βουΐζουν. Μιὰ γκρίζα ὁμίχλη σκέπασε τὰ μάτια του. Πάλεψε μὲ τὴ λιποθυμία ὅσο ἄντεχε κι ὕστερα ἔπεσε πίσω κι' ὅλα μαύρισαν γύρω του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ Τζέρου ξαναβρῆκε σιγὰ - σιγὰ τὶς αἰσθήσεις του. Τὰ πνευμόνια του πονοῦσαν ἀπ' τὴν ἔντασι, ὁ λαιμός του ἦταν στεγνὸς καὶ σφιγμένος, ἡ καρδιά του σφυροκοποῦσε πάντα. Κατάφερε ν' ἀνακαθήση. Εἶδε πὼς τὰ νύχια του ἦταν ἀκόμα μαβιὰ καὶ κατάλαβε πὼς μόλις εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὴν ἀσφυξία. Ὁ ἥλιος εἶχε σηκωθῆ τοὐλάχιστον εἴκοσι μοῖρες. Ἐπομένως, πρέπει νὰ εἶχε μείνει ἀναίσθητος περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα.

"Εμεινε καθισμένος μερικὲς στιγμές, ἀνασαίνοντας ἀχόρταγα τὸ δροσερὸ ἀέρα, κι' ὕστερα σηκώθηκε προσεχτικά, μὲ ὅσο πιὸ μαλακὲς κινήσεις μποροῦσε. Τὸ πήδημα ποὺ εἶχε κάνει μέσα στὴν καμπίνα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τοῦ εἶχε ἀποδείξει πὼς οἱ μῦς του, γυμνασμένοι ἀνάλογα μὲ τὴ βαρύτητα τῆς Γῆς, μποροῦσαν νὰ πετύχουν καταπληκτικὰ ρεκόρ στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ "Αρη καὶ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν μὲ μιὰ ἐλάχιστη προσπάθεια. Γύρισε στὴν καμπίνα καὶ ἄνοιξε τὸ κιβώτιο ποὺ περιεῖχε τὶς προμήθειες. Γέμισε τὴν καραμπίνα καὶ τὸ πιστόλι κι' ἔχωσε στὶς τσέπες του ὅσα πυρομαχικὰ χωροῦσαν. "Εβαλε τὰ ὑπόλοιπα ἐφόδια σὲ ἕνα σακκίδιο, ποὺ τὸ κρέμασε στὸν ὦμο του, κι' ἀφοῦ ἔδεσε στὴ μέση του τὴ ζώνη μὲ τὸ περίστροφο, πέρασε τὸ διάδρομο, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ πάτησε στὴν ἀμμουδερὴ ὄχθη, σφίγγοντας στὸ χέρι του τὴν καραμπίνα. Ὅπως στεκόταν, κυττάζοντας ἀναποφάσιστος γύρω του, ἄκουσε ἕνα ξερὸ κρότο. Γύρισε κι' εἶδε τὴν περιστροφικὴ πόρτα νὰ κλείνῃ. Ἡ σφαῖρα σηκώθηκε ἀργά, στάζοντας νερό. Μετὰ ἀπὸ λίγο, δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνα σκοῦρο σημαδάκι ποὺ χάθηκε στὸ διάστημα. Κάθε ὑλικὸς δεσμὸς του μὲ τὴ Γῆ εἶχε κοπῆ.

Ὁ νέος ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ τὴν ἀνηφορικὴ ὄχθη, περνόντας κάτω ἀπ' τὰ παράξενα δέντρα ποὺ τὴν τριγύριζαν. Τώρα ποὺ ὁ ὀργανισμός του εἶχε προσαρμοστῆ στὴν ἀτμόσφαιρα, ἔνοιωθε τόσο καλά, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ἀπίστευτα ἐλαφρὸς καὶ μὲ μιὰ ἐλευθερία κινήσεων ποὺ τὸν ἐνθουσίαζε. Ὁ σάκκος μὲ τὰ πυρομαχικὰ καὶ τὶς τροφὲς δὲν τὸν βάραινε καθόλου, σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχε. Τὰ ὅπλα ποὺ κρατοῦσε, λὲς κι' ἦταν φτιαγμένα ἀπὸ ἀλουμίνιο κι' ὄχι ἀπὸ ἀτσάλι.

Μόλις πέρασε τὴ σειρὰ τῶν δέντρων, βρέθηκε σ' ἕνα καλλιεργημένο κῆπο. Περπατοῦσε πάνω σ' ἕνα μονοπάτι, στρωμένο μὲ ἕνα σκουροκόκκινο ὑλικό, μαλακὸ σὰν καουτσούκ, ποὺ στριφογύριζε ἀνάμεσα σὲ παρτέρια γεμάτα πολύχρωμα λουλούδια, θάμνους μὲ παράξενα σχήματα καὶ δέντρα μὲ κροσσωτὲς φυλλωσιές.

Εἶχε διασχίσει μιὰ ἀπόστασι τοὐλάχιστον ἑνὸς χιλιομέτρου, ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ κήπου καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕναν τοῖχο δεκαπέντε μέτρα ψηλό, ποὺ συνεχιζόταν δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὅσο μακρυὰ ἔφτανε τὸ βλέμμα του, μὲ μιὰ ἐλαφριὰ κυκλικὴ γραμμή. "Ηταν χτισμένος ἀπὸ τεράστια κομμάτια μιᾶς κεχριμπαρένιας ὕ-

γυρέπα

PHILIPS

ΣΤΥΛ ΤΕΧΝΙΚΗ ΗΧΟΣ

63

Ἀγοράστε ἀπὸ σήμερα τὰ προϊόντα ΦΙΛΙΠΣ δαυμαστὰ ἐπιτεύγματα τῆς μεγαλυτέρας βιομηχανίας ἠλεκτρονικῶν συσκευῶν, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν καλύτερη ποιότητα, τὴν ἀρίστη μουσικὴ ἀπόδοση, καὶ τὸν τέλειο τεχνικὸ ἐξοπλισμὸ παρακολουθήσεως ἀπὸ τὰ εἰδικευμένα συνεργεῖα τῆς ΦΙΛΙΠΣ

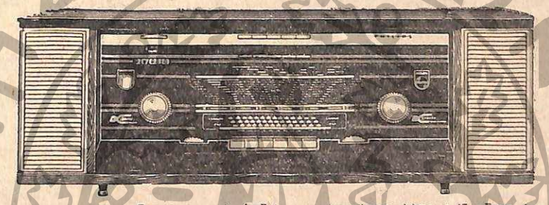

B 7 X 14 A
ΔΡΧ. 5500

Στερεοφωνικὸν ραδιόφωνον ἀνωτέρας κλάσεως. Ἐφοδιασμένον μὲ τὸ νέον σύστημα REVERBEO τὸ ὁποῖον προσδίδει εἰς τὴν μουσικὴν ἀντήχησιν διάρκειαν συχνότητος δὲ χροιὰν χαρακτηριστικὴν ὡς εἰς τὰς καλὰς αἰθούσας συναυλιῶν. Παγκοσμίου λήψεως μὲ πλῆκτρο, 11 λυχνίαι καὶ 2 εἰδικὰ μεγάφωνα. Μεγάλη δυνατότης ρυθμίσεως τόνου καὶ ἡχου. Συνδεσμολογία διὰ μαγνητοφώνου, πίκ - ἀπ καὶ 2 στερεοφωνικὰ μεγάφωνα. Πολυτελὲς ξυλινον ἔπιπλον εἰς μοντέρνο στύλ.

ΦΙΛΙΠΣ
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ

λης σὰ χοντρὸ κρύσταλλο, ἐνωμένα μὲ τόση τέχνη, ποὺ ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι μιᾶς ἐνιαίας ἐπιφάνειας. Σὲ κανονικὰ διαστήματα, ὑπῆρχαν σκάλες σκαμμένες πάνω στὸν τοῖχο, ποὺ ὡδηγοῦσαν στὴν κορφή του. Ὁ Τζέρρυ προχώρησε πρὸς τὴν πιὸ κοντινὴ κι' ἀνέβηκε. Ὁ τοῖχος εἶχε καμμιὰ τριανταριὰ μέτρα πλάτος. Ὁ νέος πῆγε μέχρι τὴν ἀντίθετη ἄκρη του, κύτταξε κάτω καὶ τὰ μάτια του ἀνοιξαν διάπλατα, καθὼς ἀντίκρυσε τοὺς δρόμους μιᾶς τεράστιας πολιτείας, τόσο χαμηλότερα ἀπ' αὐτόν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ γρήγορα ὀχήματα ποὺ τοὺς διέσχιζαν, φαινόντουσαν σὰν ἔντομα. Ἀνακάλυψε πὼς ὁ τοῖχος ποὺ στεκόταν, ἦταν τὸ στηθαῖο τῆς ταράτσας τοῦ μεγαλύτερου οἰκοδομήματος αὐτῆς τῆς πόλεως, μιᾶς ταράτσας σκεπασμένης ἀπὸ πυκνὴ βλάστησι. Ὅλα τὰ κτίρια ἦταν φτιαγμένα ἀπ' τὶς ἴδιες κεχριμπαρένιες πλάκες, ξεπερνοῦσαν σὲ ὕψος τοὺς μεγαλύτερους οὐρανοξύστες τῆς γῆς κι' οἱ ταράτσες τους ἦταν ἀνθισμένοι κῆποι, σὰν αὐτὸν ποὺ μόλις εἶχε διασχίσει. Παρατηρῶντας αὐτὸν τὸν κῆπο, ὁ Τζέρρυ πρόσεξε τὶς σιλουέττες πολλῶν ἀνθρώπων, μὲ σκούρα ἐπιδερμίδα καὶ γεροδεμένα κορμιά, ποὺ περιποιόντουσαν τὰ φυτὰ καὶ γέμιζαν μεγάλα πανέρια μὲ φροῦτα. Τὰ μοναδικά τους ροῦχα ἦταν ἕνα φαρδὺ τουρμπάνι, ἕνα στενό, πέτσινο σλίπ καὶ ψηλὲς μπότες μέχρι τὰ γόνατα. Ἐκτὸς ἀπ' τὸ περίεργο ντύσιμό τους καὶ τὰ πλατειὰ στήθη τους, ἦταν ἐντελῶς ὅμοιοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς.

Ὁ νέος κατέβηκε πάλι τὴ σκάλα καὶ προχώρησε πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ εἶχε δῆ τὸν πλησιέστερο ἐργάτη. Μὰ δὲν εἶχε προλάβει νὰ κάνη μερικὰ βήματα, ὅταν βρέθηκε ἀντίκρυ σὲ μιὰ κοπέλλα. Ἦταν λεπτοκαμωμένη, μὲ ἄσπρο δέρμα, μεγάλα μαῦρα μάτια, κατάμαυρα μακρυὰ μαλλιὰ καὶ καταπληκτική ὀμορφιά. Ἕνα φιλὲ ἀπὸ πλεγμένες χρυσοκλωστές, στολισμένες μὲ ἀστραφτεροὺς κύανους, τύλιγε τὰ μαλλιά της. Μιὰ ὁμοια ταινία συγκρατοῦσε τὰ δυὸ χρυσᾶ κύπελλα ποὺ σκέπαζαν τὶ μικρὰ στήθη της. Καὶ μιὰ ζώνη ἀπὸ χρυσοῦς κρίκους σπαρμένους μὲ ἀμέθυστους, ἔσφιγγε γύρω ἀπ' τοὺς ὁμοιονκοὺς γοφοὺς της ἕνα σλὶπ ἀπὸ μπλὲ γυαλιστερὸ ὕφασμα, σὰ σατέν.

Αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ συνάντησι σάστισε ἁπλῶς τὸ Τζέρρυ. Μὰ διάβασε στὰ μάτια τῆς κοπέλλας ἕναν ἀληθινὸ τρόμο. Ἐκείνη ἔκανε μισὴ στροφή, σὰ νὰ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη τρέχοντας, ἀλλὰ φαίνεται πὼς μετάνοιωσε καὶ γύρισε πάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ νέου.

— Καλημέρα, εἶπε μαλακὰ ὁ Τζέρρυ, θέλοντας νὰ τὴν καθησυχάση.

Ἔστερα τῆς χαμογέλασε φιλικὰ κι' ἔκανε μιὰ κίνησι πρὸς τὸ μέρος της. Μὰ εἶχε ξεχάσει τὶς καινούργιες του δυνατότητες καὶ τἄχασε κι' ὁ ἴδιος, βλέποντας πώς, ἀντὶ γιὰ ἕνα ἁπλὸ βῆμα, εἶχε κάνει τεράστιο πήδημα, ποὺ τὸν ἔφερε ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν κοπέλλα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀστραπιαῖο. Πρὶν προλάβη νὰ ξαναβρῆ τὴν ἰσορροπία του, ἄνουσε τὴν φοβισμένη κραυγή της κοπέλλας, ποὺ τινάχτηκε πίσω τρομαγμένη. Ἀμέσως ἄνοιξε ἕνα φοβερὸ γούλιασμα. Τώρα ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ νέου νὰ τρομάξη. Βλέποντας ἕνα μεγάλο ζῶο νὰ ξεπροβάλλη πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους καὶ νὰ χυμᾶ πρὸς τὸ μέρος τους. Τὸ ὀρθάνοιχτο στόμα του ἦταν γεμᾶτο κοφτερὰ δόντια, τὸ κορμί του, μεγάλο σὰ λιονταριοῦ, σκεπασμένο ἀπὸ μαῦρο τρίχωμα καὶ τὰ πόδια του κοντά. Ἡ πλατειά, ἄτριχη οὐρά του κατέληγε σὲ μιὰ ἄκρη μυτερὴ σὰν κεντρί.

Τὸ σταυρόλεξό μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 933

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ Χριστός. — Χρησίμευσε στοὺς Μάγους γιὰ ὁδηγός. — Πτηνὸ ποὺ ἀγαπᾶ τὰ νερό.
2 Ἀναταραχή. — Μουσικὸ ἔργο.
3 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Ὅ,τι ἔπιανε γινόταν χρυσάφι.
4 Μισή... ἐρμίνα. — Διπλασιαζόμενος γίνεται γαλλικὸς χορός.
5 Ἐπιτυγχάνονται μὲ πολυβόλο (καθ.). — Δέντρο καὶ ὁ καρπός του. — Μικρὰ στὴν ἡλικία.
6 Ὀπτασία. — Εἶναι ἀφιερωμένες στὸ Θεό. — Ἥρως ὁμώνυμου ἔργου τοῦ Σαίξπηρ.
7 Κτητικὴ ἀντωνυμία (θήλ.). — Ἕλληνη ποιητής. — Τελικὸς σύνδεσμος.
8 Ἡ κάτοικος ἑνὸς νησιοῦ τοῦ Αἰγαίου. — Τὰ ἐδάφη αὐτὰ μένουν ἀκαλλιέργητα.
9 Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλές, ποὺ θὰ βρῆτε στὸ Αἰγαῖον. — Εἶναι ἡ καρδιὰ μιᾶς πόλεως.
10 Ὑδρόβιο θηλαστικό. — Μαλακός.
11 Νεκρός. — Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ἐπίθετο ποὺ ταιριάζει σὲ πολλὰ λουλούδια.
12 Σύμφωνον. — Ἐβγαλε τὸν Θησέα ἀπὸ ἐξαιρετικὰ δύσκολη θέσι. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (θῆλ.).
13 Πρόθεσι. — Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. — Τελικὸς σύνδεσμος.
14 Διπλὴ ἐνέργεια (δημοτ.). — Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ πρῶτο του θαῦμα. — Μύτη βελόνας. — Ἥρως τοῦ Σαίξπηρ.
15 Τὰ πρόσωπα αὐτὰ δὲν ἔχουν αὐτὲ τὰ ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ζήσουν. — Ἀπαραίτητοι σὲ μιὰ βάρκα (καθ.).
16 Προορίζεται γιὰ ὑποζύγιο. — Ἔχουμε δυό, ἕνα στὸ κάθε πόδι.
17 Κατοικία ζώων. — Μιὰ φάλαινα τοῦ χρησίμευσε γιὰ μεταφορικὸ μέσον. — Χρησιμοποιεῖται ἀφθονα γιὰ τὴν ἀσφαλτόστρωσι ἑνὸς δρόμου.

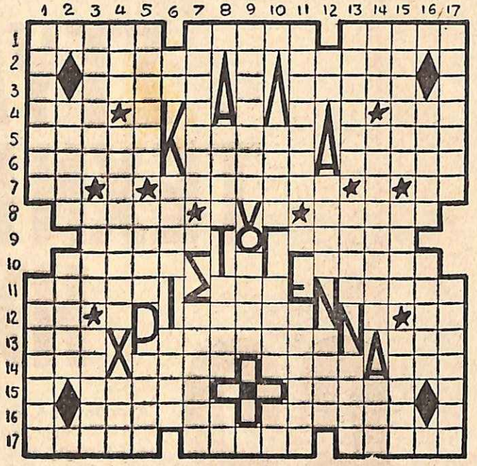

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Δὲ θὰ δυσκολευτῆτε καθόλου νὰ τὸν δῆτε. — Ἀκουσία συστολὴ μυὸς τοῦ προσώπου ἢ τοῦ σώματος.
2 Σᾶς διασκεδάζει κάθε βδομάδα μὲ τὶς περιπέτειές του. — Συνηθισμένα.
3 Ἐπίρρημα, ποὺ ἀχρηστεύει τὸ χρῆμα. — Ἀνήκει στὸ ἰσχυρὸ φῦλο. — Ἀναπνοή.
4 Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον. — Ὡς ἐπίθετο κολακεύει ἕνα κωμικό. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας.

ΑΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 932 στὴ σελίδα 84

Ἦταν σωστὸ τέρας.

Τὸ μυαλὸ καὶ οἱ μῦς τοῦ Τζέρρυ δούλεψαν γοργόρα. Τὸ πρῶτο καθῆκον του ἦταν νὰ βγάλη τὴν κοπέλλα ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ ἀγριεμένου θηρίου. Πιάνοντας τὴν καραμπίνα μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι, ἔσκυψε καὶ τύλιξε γύρω ἀπ' τὴ λεπτὴ μέση τῆς κοπέλλας τὸ δυνατὸ μπράτσο του. Ἔστερα πήδησε στὸ πλάϊ, γλυτώνοντας παρὰ τρίχα ἀπὸ τὰ κοφτερὰ δόντια τοῦ ζώου.

Τὸ πήδημα ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε ὁ νέος καὶ τὸ φορτίο του βρέθηκαν στὴ μέση ἑνὸς περιποιημένου παρτεριοῦ, τριγυρισμένου ἀπὸ ὁμορφο, ξύλινο φράχτη. Τὰ χοντὰ πόδια τοῦ ἄγνωστου ζώου τὸ ἐμπόδιζαν νὰ πηδήση τὸ φράχτη καὶ τώρα προσπαθοῦσε νὰ ἀνοίξη δρόμο κομματιάζοντάς τον μὲ τὰ δόντια του.

Ὁ Τζέρρυ γύρισε καί, χωρὶς ν' ἀφήση ἀπ' τὰ χέρια του τὴν κοπέλλα, ἀπομακρύνθηκε μὲ τεράστια πηδήματα, ποὺ ἄφησαν ἐκπληκτο κι' ἐκεῖνον τὸν ἴδιο. Ἡ κοπέλλα δὲν τὸν βάραινε καθόλου. Στὴ Γῆ θὰ ζύγιζε καμμιὰ ἑξηνταριὰ κιλά. Στὸν Ἄρη ζύγιζε μόνο εἴκοσι.

Κυτάζοντας πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του, ὁ νέος εἶδε πὼς τὸ θηρίο τὸν ἀκολουθοῦσε, μὲ ταχύτητα ποὺ δὲν τὴ φανταζόταν κανεὶς βλέποντας τὰ κοντὰ πόδια του. Ἀνέβηκε πέντε-πέντε τὰ σκαλοπάτια καὶ μόλις ἔφτασε στὴν κορφὴ τοῦ τοίχου, ἄφησε κάτω τὴν κοπέλλα καὶ γύρισε νὰ ἀντιμετωπίση τὸ διώκτη τους, ποὺ εἶχε φτάσει πιὰ στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας. Χαμήλωσε τὴν καραμπίνα, σημάδεψε προσεκτικὰ καὶ πυροβόλησε τὸ τέρας ἀνάμεσα στὰ ἀστραφτερά, πράσινα μάτια του, σωριάζοντάς το κάτω νεκρό.

Ἡ κοπέλλα, ποὺ ὁ δυνατός κρότος τὴν εἶχε κάνει νὰ τιναχτῆ τρομαγμένη, κύτταξε γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὸ ἀκίνητο κορμὶ τοῦ ζώου κι' ὕστερα γύρισε πρὸς τὸ Τζέρρυ, μὲ τὸ γοητευτικό της πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ θυμὸ κι' ἄρχισε νὰ τὸν βομβαρδίζη μ' ἕνα ζείμαρο ἀκατάληπτων λέξεων, ποὺ δὲ φαινόντουσαν καθόλου φιλικές.

Ἀπότομα, τὸ χέρι της ἀνέβηκε μέχρι τὴ ζώνη της καὶ τὰ δάχτυλά της σφίχτηκαν γύρω ἀπ' τὴ χρυσὴ λαβὴ ἑνὸς λεπτοῦ στιλέτου. Ὁ νέος πρόσεξε πὼς ἡ λεπίδα ἦταν δίκοπη, μὲ μικρὰ δόντια κοφτερὰ σὰν ξυράφια.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν κατάλαβε τί σκόπευε νὰ κάνη ἡ κοπέλλα. Ἀλλὰ ὅταν σήκωσε τὸ ἐγχειρίδιο καὶ τὸ κατέβασε μ' ὅλη της τὴ δύναμι πρὸς τὸ στῆθος του, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸν καρπό, προλαβαίνοντας νὰ τὴ σταματήση, μόλις λίγους πόντους ἀπ' τὸ στῆθος του.

Ἐκείνη ἄρχισε νὰ παλεύη σὰν τίγρις κι' ἐνῶ ὁ Τζέρρυ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐμποδίση νὰ τὸν χτυπήση μὲ τὴν ἀστραφτερὴ λεπίδα, εἶδε νὰ ξεπροβάλλουν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα οἱ μελαχροινοὶ ἄντρες ποὺ δούλευαν πρὶν ἀπὸ λίγο σὰν κηπουροί. Μόνο ποὺ τώρα ἦταν ὡπλισμένοι μὲ μακρυὰ σπαθιὰ καὶ χοντρὰ ρόπαλα. Καταλαβαίνοντας πὼς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξεφύγη, ὁ νέος στάθηκε ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν, κρατώντας πάντα σφιχτὰ μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸν λεπτὸ καρπὸ τῆς κοπέλλας καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν καραμπίνα του.

Ξαφνικά, ἡ κοπέλλα κατάφερε νὰ τοῦ ξεφύγη μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι κι' ἔτρεξε μακρυά του. Τὴν ἄλλη στιγμή, βρισκόταν κυκλωμένος ἀπὸ τὶς ἀπειλητικὲς αἰχμὲς τῶν σπαθιῶν.

Ἡ θέσι τοῦ Τζέρρυ ἦταν πραγματικὰ δύσκολη, ἂν ὄχι κρίσιμη. Προσπάθησε νὰ σκεφθῆ λογικὰ καὶ ψύχραιμα. Ἦταν φανερὸ πὼς οἱ ἄντρες, ποὺ τὸ χοῦμα τῆς ἐπιδερμίδας τους θύμιζε μιγάδες, καταλάβαιναν ὅτι ἡ καραμπίνα του ἦταν ἐπικίνδυνο ὅπλο, γιατὶ τὸν πλησίαζαν ἀργὰ καὶ προφυλακτικά. Ἑπομένως, ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τοὺς δείξη πὼς δὲν εἶχε κακὲς διαθέσεις, ἦταν νὰ μείνη ἄοπλος.

Ἔσκυψε κι' ἄφισε τὴν καραμπίνα μπροστὰ στὰ πόδια του. Ὑστερα ἔβγαλε τὸ πιστόλι του ἀπ' τὴ θήκη καὶ τ' ἄφισε κι' αὐτὸ κάτω, μαζὶ μὲ τὸ γεμάτο σακκίδιο. Τελικά, σήκωσε τὰ χέρια πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, δείχνοντας πὼς παραδινόταν.

Ἀμέσως δυὸ ἀπ' τοὺς ἄντρες πήδησαν κι' ἁρπαξαν τὰ ὅπλα καὶ τὸ σακκίδιο. Ἕνας τρίτος τοῦ πέρασε μιὰ γερὴ, δερμάτινη θηλειὰ γύρω ἀπ' τὰ χέρια.

Ἡ κοπέλλα εἶπε κάτι σ' ἕναν ἀπ' τοὺς ἄντρες, ποὺ φαινόταν ἀξιωματικός. Ἐκεῖνος τὴ χαιρέτησε, σκεπάζοντας τὰ μάτια του μὲ τὶς παλάμες του κι' ἔδωσε μιὰ ξερὴ διαταγὴ στοὺς ἄλλους.

Ἡ κοπέλλα γύρισε καὶ κατέβηκε ἀργὰ τὴ σκάλα. Καθὼς αὐτοὶ ποὺ τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει τὸν ἔσερναν πίσω της, ὁ Τζέρρυ τὴν εἶδε ἔκπληκτος νὰ σκύβη καὶ νὰ ἀγκαλιάζη τὸ χοντρὸ λαιμὸ τοῦ σκοτωμένου ζώου. Ὅταν σηκώθηκε πάλι, ἀπ' τὰ μεγάλα της μάτια ἔτρεχαν δάκρυα.

Προχώρησε μπροστά, διασχίζοντας τὸν κῆπο. Πίσω της, ἀφίνοντας ἀνάμεσά τους μιὰ ἀπόστασι ποὺ ἔδειχνε σεβασμὸ πρὸς τὴν κοπέλλα, ἐρχόταν ὁ ἀξιωματικός κι' ὕστερα ἐκεῖνος ποὺ τραβοῦσε τὸν Τζέρρυ ἀπ' τὴ θηλειά. Δίπλα στὸ νέο, ἀπὸ κάθε μεριά, περπατοῦσε ἕνας σκυρόχρωμος πολεμιστής, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι καὶ μετὰ ἐρχόντουσαν οἱ δυὸ ποὺ κρατοῦσαν τὰ ὅπλα του. Οἱ ἄλλοι σκόρπισαν κάτω ἀπ' τὰ δέντρα.

Ἀκολούθησαν τὸ μονοπάτι, πατῶντας πάνω στὸ κοκκινωπὸ στρῶμα ποὺ ἔπνιγε τὰ βήματά τους, μέχρι τὴν εἴσοδο μιᾶς στοᾶς, ὅπου φύλαγαν δυὸ φρουροί. Ἀντὶ γιὰ σπαθιὰ καὶ ρόπαλα, κρατοῦσαν στὸ δεξὶ τους χέρι ἕνα μάτσο κοντάρια μὲ λεπτές, ἀστραφτερὲς μύτες. Μόλις ἀντίκρυσαν τὴν κοπέλλα, τὴ χαιρέτησαν μὲ σεβασμό. Ὕστερα, ὁ ἕνας ἔτρεξε μέσα στὴ στοᾶ καὶ ξαναγύρισε σχεδὸν ἀμέσως, φέρνοντας ἕνα ὄχημα, ποὺ ἔκανε τὸν Τζέρρυ νὰ ἀνοίξη διάπλατα τὰ μάτια του ἀπὸ ἔκπληξι. Προχωροῦσε μαλακὰ κι' ἀθόρυβα πάνω σὲ ἕξη μεταλλικὰ πόδια, ποὺ κατέληγαν σὲ μπάλλες ἀπὸ κοκκινωπὸ ὑλικό, σὰν ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχαν στρώσει τὸ μονοπάτι. Ἀντὶ γιὰ καθίσματα, ὑπῆρχαν δώδεκα σέλλες, ἀπὸ τρεῖς στὴ σειρά. Καὶ στὴ δεξιὰ ἀκριανὴ σέλλα τῆς πρώτης σειρᾶς καθόταν ὁ ὁδηγός, κατευθύνοντας τὸ περίεργο ὄχημα μὲ τὴ βοήθεια δυὸ κάθετων μοχλῶν.

Ἡ κοπέλλα σκαρφάλωσε σὲ μιὰ σέλλα, δίπλα στὸν ὁδηγό. Ἔβαλαν τὸν Τζέρρυ νὰ καθήση στὴ μεσαία σέλλα τῆς δεύτερης σειρᾶς ἀνάμεσα σὲ δυὸ φρουρούς. Αὐτὸς ποὺ κρατοῦσε τὴν ἄκρη τῆς θηλειᾶς, καὶ οἱ δυὸ ποὺ μετέφεραν τὰ ὅπλα, κάθησαν πίσω του. Ὁ ὁδηγὸς ἔσπρωξε τοὺς μοχλοὺς καὶ τὸ ὄχημα ξεκίνησε.

Μπῆκαν στὸ τοῦνελ, ποὺ κατηφόριζε ἀπότομα καὶ στριφτά. Φωτιζόταν ἀπὸ μικροὺς σφαῖρες, γεμάτες μ' ἕνα παχύρρευστο, φωτεινὸ ὑγρό, μιὰ οὐσία πού, ὅπως ἔμαθε ἀργότερα ὁ Τζέρρυ, εἶχε ραδιενέργεια κι' ὀνομαζόταν «βαοίδιον». Κρεμόντουσαν ἀπ' τὸ ταβάνι μὲ κοντές, χρυσὲς ἁλυσίδες καὶ ἔξέηναν γύρω τους ἕνα κεχωμπαρένιο φῶς.

Δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν στὸ τέλος τῆς στοᾶς, καὶ ὁ Τζέρρυ διέκρινε μερικὲς μικρὲς πλατφόρμες, σὲ κανονικὰ διαστήματα τὴ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη. Τὸ ὄχημα ἔκοψε ταχύτητα, καὶ σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μὲ NIVEA, τί πρόσωπο!

NIVEA Creme

Χθὲς μόλις συναντήσατε τὸ καθαρό, τὸ φρέσκο πρόσωπο ποὺ σᾶς μάγεψε μὲ τὴν λάμψι τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς ὑγείας. ...Τὸ μυστικό: NIVEA!

Βάζετε κάθε μέρα NIVEA καὶ μετὰ κάνετε ἐλαφρὸ μασσάζ. Ἔτσι ἡ πολύτιμη Εὐσερίτ, τὰ ὑγροδημιουργὰ καὶ τὰ λιπαρὰ συστατικὰ εἰσχωροῦν βαθιὰ στοὺς πόρους. Τὸ δέρμα σας ἀνθίζει, εἶναι ἕτοιμο νὰ ἀνθέξη στὸν ἀέρα, τὴν κακοκαιρία καὶ τὰ στραπάτσα τοῦ μακιγιάζ.

Πάρτε κρέμα NIVEA. Κάθε κουτὶ περικλείει τὴν ὁμορφιὰ γιὰ τὸ δέρμα σας.

Ἡ ὁμορφιὰ ἀρχίζει μὲ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος. Ἡ περιποίησι τοῦ δέρματος ἀρχίζει μὲ NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Η Αμαζόνα
ΜΕ ΤΗ ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ ΜΑΣΚΑ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

9ον

Σ' ένα παράθυρο έκαιγε μιὰ λάμπα πίσω ἀπὸ ἕνα κόκκινο παραπέτασμα. Ἦταν τὸ συμφωνημένο σύνθημα, ὅτι μποροῦσε νὰ περάσῃ. Ἄνοιξε ἀμέσως τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί, ποὺ εἶχε μαζί του καὶ προχώρησε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα βρίσκόταν μέσα στὸ μπουντουὰρ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἡ κόμησσα ἦταν μισοξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα χαμηλὸ ἀνάκλιντρο, μὲ τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα καὶ μὲ ὕφος ἀνήσυχο.

— Ἦρθες, ἐπὶ τέλους! εἶπε, μόλις τὸν εἶδε. Δόξα σοι ὁ Θεός!

— Ἀλλὰ νομίζω πὼς δὲν ἄργησα, τραύλισε σαστισμένος ὁ Μπερνάρ.

Κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ. Ἀλλ' ἡ Ἄρτεμις τὸν ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ.

— Ἄφησέ με, τὸν παρακάλεσε. Μήπως σὲ εἶδε κανεὶς ποὺ μπῆκες ἐδῶ;

— Κανείς... Ἀλλὰ τί ἔχεις, ἀγάπη μου; Γιατί τὰ ὄμορφα χείλη σου ἀποφεύγουν τὰ δικά μου;

— Ἄ, ἂν ἤξερες, Μπερνάρ, τοῦ ἀπάντησε ἀναστενάζοντας. Ἀλλὰ μὴ μὲ βασανίζῃς μὲ τὶς ἐρωτήσεις σου... Ἔχω ἕνα τρομερὸ πονοκέφαλο. Τὸ φτωχό μου κεφάλι πηγαίνει νὰ σπάσῃ.

— Ὦ, ἂς μποροῦσα νὰ ἔχω ἐγὼ αὐτὸ τὸν πονοκέφαλο, ποὺ σὲ βασανίζει! εἶπε ὁ Μπερνάρ.

Καί, παίρνοντας τὸ χέρι της, τὸ ἔφερε στὰ χείλη του.

— Ἀλλ' εἶναι μόνο ὁ πονοκέφαλος, ποὺ σὲ βασανίζει; τῆς ξαναεῖπε σὲ λίγο. Ἢ ἔχεις κάποια στενοχώρια; Μίλησέ μου... Ἀφοῦ ἀγαπιόμαστε, δὲν πρέπει νὰ μοιραζόμαστε καὶ τὶς λύπες μας;

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνα γειτονικὸ ρολόγι σήμανε ἐντεκάμισι.

Ἡ Ἄρτεμις ἀναταράχτηκε πάνω στὸ ἀνάκλιντρο καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε τρομαγμένη ἔκφρασι.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις; τὴ ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Μπερνάρ.

— Τίποτα, τοῦ ἀπάντησε. Ἀλλ' ὁ ἦχος αὐτοῦ τοῦ ρολογιοῦ εἶναι ἀπαίσιος. Κάθε φορά, ποὺ χτυπάει, μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ τρυπάνε τὸ μυαλὸ μ' ἕνα σίδερο κοκκινισμένο στὴ φωτιά.

Ὁ Μπερνὰρ τὶς φίλησε τὸ μέτωπο.

Ἡ κόμησσα ἔκλεισε τὰ μάτια, σὰ νὰ εἶχε βυθισθῇ σὲ λήθαργο. Ἀλλὰ τὰ ξανάνοιξε ὕστερα ἀπὸ μεσικὲς στιγμὲς καὶ τὸν ρώτησε:

— Μπερνάρ, πότε θὰ προσέλθῃς στὸν καθολικισμό;

— Ἀγαπημένε μου ἄγγελε, ἂς μὴ μιλήσωμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα σήμερα, τῆς ἀπάντησε. Θὰ σ' ἔκαναν περισσότερο ἄρροστη.

— Τὸ πεῖσμα σου μὲ κάνει ἄρροστη, εἶπε ἡ Ἄρτεμις. Κι' ἄλλωστε, ὁ καιρὸς ἐπείγει... Πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς χύνω πύρινα δάκρυα, κάθε φορά, ποὺ συλλογίζομαι τὴν πλάνη σου. Μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο ὑποφέρω ὅταν σκέφτωμαι πὼς ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀγαπάω περισσότερο στὸν κόσμο μπορεῖ σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ χάσῃ ὄχι μόνο τὴ ζωή του, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχή του.

— Ἀλλὰ δὲν εἴχαμε συμφωνήσει νὰ μὴ μιλᾶμε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα; παρατήρησε ὁ Μπερνάρ.

— Κι' ὅμως πρέπει, δυστυχισμένε. Ποιὸς σοῦ λέει, ὅτι ἔχεις ἀκόμη μιὰ ὥρα καιρὸ γιὰ νὰ μετανοιώσῃς;

Τὰ παράξενα λόγια της τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, ἀγαπημένη μου; τὴ ρώτησε. Φαντάζεσαι, λοιπόν, πὼς ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φύγῃ τὸ ταβάνι ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ πέσῃ πάνω στὸ κεφάλι ἑνὸς οὐγενότου;

— Τὸ πεῖσμα σου μ' ἐξοργίζει, ἀπάντησε ἡ κόμησσα. Ἄκουσε, λοιπόν... Ὀνειρεύθηκα πὼς οἱ ἐχθροί σου σχεδίαζαν νὰ σὲ σκοτώσουν... Τοὺς ἔβλεπα νὰ σὲ κομματιάζουν, προτοῦ προφτάσω νὰ φέρω τὸν ἐξομολογητή μου κοντά σου.

— Οἱ ἐχθροί μου; εἶπε ὁ Μπερνάρ. Ἀλλὰ νόμιζα πὼς δὲν εἶχα.

— Ἀνόητε! Ὅλοι οἱ καθολικοὶ εἶναι ἐχθροί σου... ὅλη ἡ Γαλλία μπορεῖ νὰ ξεσηκωθῇ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ἐναντίον τῶν αἱρετικῶν...

— Ἂς ἀφίσωμε αὐτὴ τὴ συζήτησι, εἶπε στενοχωρημένος ὁ Μπερνάρ. Εἶχες πάει σήμερα στὴν αὐλή, ἂν δὲν κάνω λάθος κι' ἀπὸ κεῖ θὰ πρέπει νὰ ἔφερες ὅλους αὐτοὺς τοὺς γελοίους φόβους.

— Ναί, ἤμουν στὸ Λοὺβρο καὶ εἶδα τὴ Βασιλομήτορα, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Ἔφυγα ἀπὸ κεῖ, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κάμω μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ σὲ σώσω... Πρέπει ν' ἀπαρνηθῇς τὴν αἵρεσι... Εἶναι ἀνάγκη!... Τὸ βλέπω τώρα δὲ μ' ἀγαπᾶς, Μπερνάρ. Δὲν ἀξίζω γιὰ σένα περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἄλογο. Τὸ μόνο ποὺ ζητᾶς σὲ μένα εἶναι ἡ ἀπόλαυσι, ἀλλὰ σοῦ εἶναι ἀδιάφορο τὸ πόσο ἐγὼ ὑποφέρω... Κι' ὡστόσο, μιὰ μόνο λέξι σου θἄφερνε τὴ γαλήνη στὴν ψυχή μου. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ λέξι δὲ θὰ τὴν πῆς ποτέ!

— Ἀγαπημένη μου Ἄρτεμις, τῆς εἶπε ὁ Μπερνάρ, ἄφησε τὴ θρησκεία κατὰ μέρος καὶ πές μου ποιὸ ἄλλο παράπονο ἔχεις ἀπὸ μένα; Σοῦ τὸ τόνισα τόσες φορές: Εἶμαι ἑτοιμος νὰ πεθάνω γιὰ σένα, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω σὲ ὡρισμένα πράγματα. Δὲ μπορῶ ν' ἀλλάξω τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν μου ἢ τὸ σχῆμα ποὺ ἔχουν τὰ μέλη μου γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Κι' ἡ θρησκεία εἶναι κι' αὐτὴ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη μου, ποὺ μόνο μὲ τὸ θάνατο θὰ μπορέσουν νὰ μοῦ τὸ ἀποσπάσουν. Πῶς θέλεις νὰ πιστέψω, ὅτι ἕνα κομμάτι ψωμὶ γίνεται χωρὶς προζύμι;...

— Μὴν βλασφημῇς! τὸν διέκοψε. Σεῖς οἱ οὐγενότοι ἔχετε σκληρὸ κεφάλι... Καὶ τί δὲν ἔκαμε ἡ ἐκκλησία γιὰ νὰ σᾶς ξαναφέρῃ στοὺς κόλπους της; Κόπος χαμένος! Ὑπάρχει ἀκόμη ἕνας μόνον τρόπος, γιὰ νὰ γιατρευτῇ αὐτὴ ἡ πληγή... Ἐ, λοιπόν, αὐτὸς ὁ τρόπος πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ! Σὲ διάστημα λιγώτερο τῆς ὥρας, θὰ κοποῦν ὅλα τὰ κεφάλια τῆς αἱρέσεως. Τὰ σπαθιὰ ἔχουν ἀκονισθῇ μὲ προσοχὴ καὶ οἱ πιστοί εἶναι ἕτοιμοι. Οἱ αἱρετικοὶ θὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Τοῦ ἔδειξε τὸ ρολόγι, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.

— Κύτταξε, τοῦ εἶπε. Ἔχεις ἀκόμη ἕνα τέταρτο γιὰ νὰ μετανοιώσῃς. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ τέταρτο, ἡ τύχη σου θὰ ἔχῃ κριθῇ.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας μεγάλος θόρυβος ἔφτασε ἀπ' ἔξω. Ἦταν σὰ χιλιάδες στόματα νὰ φώναζαν μαζί.

— Ποιὲς φρικαλεότητες μοῦ προαναγγέλλεις; εἶπε ὁ Μπερνάρ.

Ἡ κόμησσα δὲν ἀπάντησε. Ἔτρεξε μόνο στὸ παράθυρο καὶ τὸ ἄνοιξε. Ὁ θόρυβος ἔφτασε πιὸ δυνατὸς ἀπὸ πρίν.

Τὰ λεπτὰ κύλησαν γρήγορα. Τὸ ρολόγι χτύπησε, τέλος, δώδεκα φορές.

— Ἡ σφαγὴ ἄρχισε! εἶπε ἡ κόμησσα, φέρνοντας μὲ φρίκη τὰ χέρι στὸ κεφάλι της.

— Γιὰ ποιὰ σφαγὴ μιλᾶς; τὴ ρώτησε.

— Ἀπόψε θὰ σφαγοῦν ὅλοι οἱ οὐγενότοι, τοῦ ἀπάντησε. Ὁ βασιλιὰς τὸ διέταξε. Ὅλοι οἱ καθολικοὶ ἔχουν πάρει τὰ ὅπλα, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ γλυτώσῃ οὔτε ἕνας οὐγενότος.

Πῆγε κοντά του κι' ἔβαλε τὰ χέρια πάνω στοὺς ὤμους του.

— Μπερνάρ, σὲ ἱκετεύω, σῶσε τὴ ζωή σου, τοῦ εἶπε. Δὲν καταλαβαίνεις πὼς, ἂν πάθῃ κακό, θὰ πεθάνω τὴν ἴδια στιγμή;

Ὁ Μπερνὰρ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένος. Ἔπειτα ἔτρεξε νὰ πάρῃ τὸ ξίφος του, ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει σὲ μιὰ γωνία.

— Δυστυχισμένε, τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς; τὸν ρώτησε ἡ κόμησσα, πηγαίνοντας καὶ πάλι κοντά του.

— Θὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου, τῆς ἀπάντησε. Δὲ θὰ μὲ σφάξουν σὰν πρόβατο.

— Οὔτε χίλια ξίφη ἂν εἶχες, δὲ θὰ μποροῦσες νὰ σωθῇς, τοῦ εἶπε ἡ Ἄρτεμις. Ὅλοι οἱ Παρισινοὶ εἶναι ὁπλισμένοι κι' ὅλοι, μαζὶ μὲ τὸ στρατὸ καὶ τοὺς Ἑλβετοὺς φρουρούς, θὰ πάρουν μέρος στὴ σφαγή. Δὲν ὑπάρχει οὐγενότος, ποὺ πάνω ἀπὸ τὸ στῆθος του νὰ μὴν εἶναι ἁπλωμένα αὐτὴ τὴ στιγμὴ δέκα ξίφη κι' ἄλλα τόσο ἐγχειρίδια. Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο, εἶναι νὰ γίνῃς καθολικός... Ἂν γίνῃς καθολικός, ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ ζωή σου.

— Ἂν ἀρνιόμουν τὴ θρησκεία μου γιὰ νὰ σωθῶ, θὰ περιφρονοῦσα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ἀπάντησε ὁ Μπερνάρ.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔζωσε τὸ ξίφος στὴ μέση του καὶ φόρεσε τὸ καπέλλο του. Διευθύνθηκε κατόπιν πρὸς τὴν πόρτα.

— Ποῦ πηγαίνεις, δυστυχισμένε; τοῦ φώναξε ἡ Ἄρτεμις.

— Φεύγω, ἀπάντησε. Δὲ θέλω νὰ σοῦ δώσω τὴ λύπη νὰ δῇς μπροστὰ στὰ μάτια σου καὶ μέσα στὸ σπίτι σου... Ἐκτὸς ἂν θέλῃς νὰ μὲ παραδώσῃς μόνη σου στοὺς δολοφόνους. Ἡ φίλη ἑνὸς οὐγενότου μπορεῖ νὰ ἐξαγοράσῃ τὶς ἁμαρτίες της, προσφέροντας στὸ Θεὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀγαπημένου της.

Ἡ Ἄρτεμις βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Στάσου, Μπερνάρ, φώναξε. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ σὲ σώσω. Ζῆσε γιὰ μένα, ἀγαπημένε μου. Πρέπει νὰ σωθῇς γιὰ τὴν ἀγάπη μας... Δέξου νὰ πῆς μιὰ μόνο λέξι καὶ σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτα.

— Πῶς; εἶπε ὁ Μπερνάρ. Νὰ ἀσπασθῶ τὴ θρησκεία τῶν δολοφόνων καὶ τῶν ληστῶν; Προτιμῶ χίλιες φορὲς τὸ θάνατο!

Καὶ τὴν ἀπόδιωξε μὲ τόση ὁρμή, ποὺ ἡ κόμησσα σωριάστηκε κάτω. Ἀλλ' ἀναστηκώθηκε ἀμέσως καί, τρέχοντας κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε παράφορα.

— Μπερνάρ, φώναξε, ἐνῶ τὰ μάτια της πλημμύριζαν ἀπὸ δάκρυα, σ' ἀγαπάω πιὸ πολὺ ἔτσι παρὰ ἂν γινόσουν καθολικός.

Καί, τραβῶντας τον μαζί της στὸ ντιβάνι, ρίχτηκε πάνω του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ γεμίζῃ τὸ πρόσωπο μὲ φιλιά.

— Μεῖνε ἐδῶ, μοναδική μου ἀγάπη, τοῦ εἶπε. Μεῖνε ἐδῶ μαζί μου... Κανεὶς δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου. Ἐκεῖνος, ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ σοῦ κάμῃ κακό, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ μὲ σκοτώσῃ... Συχώρεσέ με γιὰ τὰ λόγια ποὺ σοῦ εἶπα. Δὲ μπόρεσα νὰ σὲ εἰδοποιήσω νωρίτερα γιὰ τὸν κίνδυνο, ποὺ σὲ ἀπειλοῦσε. Ἤμουνα δεμένη μ' ἕναν τρομερὸ ὅρκο. Ἀλλὰ θὰ σὲ σώσω ἢ θὰ πεθάνω μαζί σου.

Ἐνῶ συνεχίζουν τὴ συζήτησί τους, κάποιος χτυπάει στὴν πόρτα. Ὁ Μπερνὰρ ἐτοιμάζεται νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωή του. Ἀλλ' ὁ ἐπισκέπτης εἶναι ὁ λοχαγὸς Ζὼρζ.

ΤΟ ΟΡΓΙΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ὁ λοχαγὸς Ζὼρζ, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὸ λόχο του, ἔτρεξε στὸ σπίτι του. Ἡ μοναδικὴ σκέψι του ἦταν νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφό του ἀπὸ τὴ σφαγή. Ἀλλ' οἱ ὑπηρέτες τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ Μπερνὰρ εἶχε φύγει λέγοντας, ὅτι δὲ θὰ γύριζε ὅλη τὴ νύχτα.

Ὁ Ζὼρζ ἔφυγε τότε, βέβαιος, ὅτι θὰ τὸν εὕρισκε στὸ σπίτι τῆς κομήσσης ντὲ Τουρζί.

Περνῶντας ἀπὸ τοὺς δρόμους, ἀντίκρυσε σ' ὅλη τὴ φρικαλεότητά του τὸ θέαμα τῆς τρομερῆς σφαγῆς, ποὺ εἶχε ἀρχίσει κιόλας. Οἱ δολοφόνοι εἰσορμοῦσαν κατὰ δεκάδες μέσα στὰ σπίτια τῶν οὐγενότων, ποὺ ἦταν σημαδεμένα ἀπὸ πρὶν καὶ σκότωναν ὅσους εὕρισκαν μέσα σ' αὐτά, ἀκόμη καὶ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Ὁ λοχαγὸς Ζώρζ, ἀηδιασμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα, ἀκολούθησε μερικοὺς ἀπόμερους δρόμους κι' ἔφτασε τέλος στὸ σπίτι τῆς κομήσσης ντὲ Τουρζί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Κάρολ Ρίβα: Εἶμαι ἡ εὔθυμη χήρα;

Τὰ μικρὰ μυστικὰ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

(Τὸ Διεθνὲς κούς—κούς)

Σὲξ καὶ εὔθυμες χῆρες....

Τὸ «Κρέϊζι Χὸρς Σάλουν» εἶναι ἀναμφίβολα τὸ πιὸ σέξυ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ. Ἕνα κέντρο ὅμως, ὅπου τὸ στρὶπ-τὶζ ἔχει γίνει ἀληθινὴ ἐπιστήμη τοῦ σέξ, ἑνὸς σὲξ πολὺ σοβαροῦ, χωρὶς τίποτα τὸ κοινὸ ἢ τὸ χυδαῖο.

Ὁ μεγάλος θεωρητικὸς τοῦ στρὶπ-τὶζ εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου, ὁ κ. Μπερναρντέ. Μόλις πενῆντα ἐτῶν — φαίνεται σαράντα — πολὺ στορτίφ, ἔχει τὸ ὕφος διανοουμένου τῆς Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης.

Ἀλλὰ ὁ Μπερναρντὲν εἶναι ὁ διανοούμενος τοῦ στρὶπ-τήζ, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔδωσε στὸ γδύσιμο, μετὰ ἢ ἄνευ μουσικῆς, ἕνα βαθύτερο νόημα, μιὰ τρίτη διάστασι...

Ἡ Κάρολ Ρίβα, αἰθέρια, ἀλλὰ καὶ γεμάτη καλλονή, εἶναι ἡ «βασίλισσα» τοῦ κέντρου, μιὰ «βασίλισσα», ποὺ ὀνειρεύονται νὰ κατακτήσουν ὅλοι οἱ πλούσιοι γλεντζέδες τοῦ Παρισιοῦ.

— Ἐκεῖνοι μὲ πολιορκοῦν κι' ἐγὼ τοὺς ἀποκρούω... Λέει μὲ ἁπλότητα καὶ πολὺ χάρι, ἡ Κάρολ.

Ντυμένη, μοιάζει μὲ μικροαστή — μιὰ χαριτωμένη, βέβαια, μικροαστή — ποὺ εἶναι ἕτοιμη νὰ βγῇ γιὰ λίγο, γιὰ νὰ κάνῃ τὰ ψώνια της.

Ἀλλά, στὴ σκηνὴ τοῦ «Κρέϊζι Χὸρς Σάλουν» τί μεταμόρφωσι!...

— Ὄχι, δὲν εἶμαι μιὰ εὔθυμη χήρα, ἐξομολογεῖται ἡ Κάρολ.

Καὶ τὰ λόγια της δὲν εἶναι καθόλου αἰνιγματικά, γιατὶ ἡ πεντάμορφη Κάρολ δημιουργεῖ κάθε βράδυ στὸ κέντρο, ἕνα περίφημο νούμερο, τὸ νούμερο τῆς χήρας, ποὺ γυρίζει ντυμένη στὰ κατάμαυρα, καὶ μὲ πλερέζες, ἀπὸ τὴν κηδεία τοῦ ἀνδρός της καὶ δέχεται τὸ τηλεφώνημα τοῦ τρυφεροῦ της φίλου...

— Πολλοὶ νομίζουν, ὅτι, ὅπως εἶμαι στὴ σκηνή, εἶμαι καὶ στὴ ζωή, ἐξομολογεῖται ἡ Κάρολ, κι' αὐτὸ τοὺς δίνει ἕνα περίεργο θάρρος πού, συχνά, φτάνει στὴ θρασύτητα...

Ὅσοι ὅμως εἶδαν τὴν Κάρολ Ρίβα στὸ ρόλο τῆς χήρας, πολὺ νοιώθουν τὸ «περίεργο θάρρος καὶ τὴ θρασύτητα» τῶν θαυμαστῶν της.

Τέλος πάντων, οἱ χῆρες, ψεύτικες ἢ ἀληθινές, ἔχουν πάντα καὶ παντοῦ μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἀλλά, προσοχή! Τὸ τηλεφώνημα τῆς Κάρολ μὲ τὸ φίλο της προχωρεῖ. Ἡ ὁμορφη χήρα, ἀφηρημένη σίγουρα, δὲ θὰ φοράη πιὰ σὲ λίγο, παρὰ μόνο τὶς πλερέζες της...

Ὁ Ντεμπρὲ σιωπᾶ καὶ περιμένει...

Ὁ πρώην πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, Μισὲλ Ντεμπρέ, εἶναι ὁ μεγάλος ἡττημένος τῶν τελευταίων ἐκλογῶν. Ἐνῶ τὸ κόμμα τοῦ Ντὲ Γκὼλ σημείωνε ἄνευ προηγουμένου στὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας θρίαμβο, ὁ Ντεμπρέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχιτέκτονες αὐτῆς τῆς νίκης, δὲν ἔβγαινε βουλευτής. Ὅλα τὰ κόμματα, στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἐνώθηκαν ἐναντίον του, θέλοντας νὰ δημιουργήσουν ἕνα σύμβολο μὲ τὴν ἥττα τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ.

Καὶ τὸ πέτυχαν μὲ τὸ παραπάνω...

Ὁ Ντεμπρὲ τὸ πῆρε κατάκαρδα, ἀλλὰ περισσότερο ἀκόμα στεναχωρήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Ντὲ Γκώλ, ποὺ ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι γιὰ τὸν πρώην πρωθυπουργό του.

— Πρέπει κανένας νὰ ξέρῃ νὰ δέχεται τὰ χτυπήματα καὶ νὰ σιωπᾶ, συμβούλεψε ὁ Ντὲ Γκὼλ τὸν Ντεμπρέ.

»Πόσες ἥττες δοκίμασα ἐγὼ μέχρι σήμερα... πρόσθεσε ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Καὶ ὁ Μισὲλ Ντεμπρὲ δὲ λέει λέξι, περιμένοντας...

Μισὲλ Ντεμπρέ: «Ὁ Ντὲ Γκὼλ μοῦ εἶπε...»

Ἕνα στύλ τραγουδιοῦ ποὺ συγκινεῖ ἐλαθεία.

Ἡ σάλα τοῦ θεάτρου «Ἔτουάλ» ἦτανε γεμάτη ἀπὸ ἕνα ἀνυπόμονο κοινὸ καὶ ὁ Ὑὲ Μοντάν, ντυμένος μὲ σκοῦρο παντελόνι καὶ ἀνοιχτὸ σχεδὸν μαῦρο πουκάμισο, ἐμφανίσθηκε στὴ σκηνή, χαμογελῶντας...

— Ἤρθα στὸ θέατρο μὲ τὰ πόδια, χωρὶς νὰ βιάζωμαι, γιατὶ ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ σᾶς εὕρισκα ἐδῶ!...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἄρχισε τὸ ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τοῦ Ὑὲ Μοντάν, γιὰ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ποὺ ὁ διάσημος

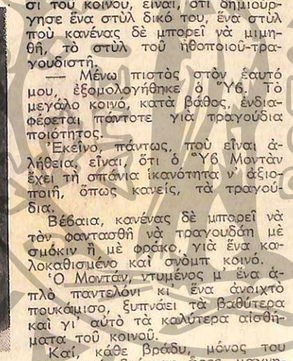

Ὑὲ Μοντάν: Πῶς μὲ θρίσκετε;

Γάλλος τραγουδιστὴς εἶχε ἀφιερωθῇ στὸν κινηματογράφο.

Βέβαια, μέσα σὲ τέσσερα χρόνια, τὰ γούστα τοῦ κοινοῦ — ἐνὸς τμήματος τουλάχιστον τοῦ κοινοῦ — ἀλλαξαν. Τὰ ροκ καὶ τουΐστ χαλάνε κόσμο. Ἀλλὰ τὸ μυστικὸ τοῦ Ὑὲ Μοντάν, ἕνα μυστικό, ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν ἀνάπη καὶ τὴ βαθύτερη συγκίνησι τοῦ κοινοῦ, εἶναι, ὅτι δημιούργησε ἕνα στὺλ δικό του, ἕνα στὺλ ποὺ κανένας δὲ μπορεῖ νὰ μιμηθῇ, τὸ στὺλ τοῦ ἠθοποιοῦ-τραγουδιστῆ.

— Μένω πιστὸς στὸν ἑαυτό μου, ἐξομολογήθηκε ὁ Ὑὲ. Τὸ μεγάλο κοινό, κατὰ βάθος, ἐνδιαφέρεται πάντοτε γιὰ τραγούδια ποιοτητος.

Ἐκεῖνο, πάντως, ποὺ εἶναι ἀληθεία, εἶναι, ὅτι ὁ Ὑὲ Μοντὰν ἔχει τὴ σπάνια ἱκανότητα ν' ἀξιοποιῇ, ὅπως κανείς, τὰ τραγούδια.

Βέβαια, κανένας δὲ μπορεῖ νὰ τὸν φαντασθῇ νὰ τραγουδᾶῃ μὲ σμόκιν ἢ μὲ φράκο, γιὰ ἕνα καλοκαθισμένο καὶ σνόμπ κοινό.

Ὁ Μοντάν, ντυμένος μ' ἕνα ἁπλὸ παντελόνι κι' ἕνα ἀνοιχτὸ πουκάμισο, ξυπνάει τὰ βαθύτερα καὶ γι' αὐτὸ τὰ καλύτερα αἰσθήματα τοῦ κοινοῦ.

Καί, κάθε βράδυ, μόνος του στὴ σκηνή, δυόμισι ὧρες, μαγνητίζει τὸ παρισινὸ κοινό...

Πορφίριο Ρουμπιρόζα: Ἔγινα συγγραφεύς.

Ὁ γόης, οἱ ρευματισμοὶ καὶ τὰ ἀπομνημονεύματα

Ἐπὶ τέλους, ὁ Πορφίριο Ρουμπιρόζα, ὁ γόης Νο 1 τῆς διεθνοῦς ζωῆς, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ βέβαια ὁ ἴδιος, ὁμολόγησε, ὅτι ἔχασε τὸ θρόνο του: Ἄρχισε νὰ γράφῃ τὰ ἀπομνημονεύματά του!... Κι' ἕνας, ποὺ γράφει ἀπομνημονεύματα — εἴτε εἶναι στρατηγός, εἴτε εἶναι πολιτικὸς ἢ πλαϊ-μπόϊ, σὰν τὸ Ρουμπιρόζα — ὁμολογεῖ πὼς ἡ σταδιοδρομία του τερματίστηκε.

Βέβαια, ὁ Ρουμπιρόζα δὲν ἀνακάλυψε ξαφνικὰ τὸ συγγραφικό του ταλέντο, πλάϊ στὴν ἐρωτική του δεξιοτεχνία.

Ἁπλούστατα, τὸ μυστικὸ εἶναι ἕνα: Ὁ γοητευτικὸς Πορφίριο θὰ διηγῆται τὶς περιπέτειές του, καὶ ἕνας πραγματικὰ ἐξαιρετικὸς συγγραφέας, ὁ Ζὰκ-Λουΐ ντὲ Βιλλαλόνγκα, θὰ τοὺς δίνῃ μορφή.

Ἀλλὰ τοῦ ἀρέσει πολὺ τοῦ γοητευτικοῦ Ρουμπιρόζα νὰ ἐμφανίζεται καὶ ὡς συγγραφέας.

— Τὰ μάθατε;... Τί μεγάλο ταλέντο ὁ Ρούμπι! Τί δύναμι στὴν ἐκφρασι, τί βάθος στὴ σκέψι!

Ἔτσι θὰ ἐκφράζωνται οἱ κυρίες τοῦ κόσμου γιὰ τὸ «Ρούμπι». Ἀλλὰ ὁ Ρούμπι, ὅπως διαβίβεται, θέλει προσέχῃ ν' ἀράξῃ σ' ἕνα λιμάνι ἥσυχης ζωῆς...

Ἀλλοίμονο, ὁ ἀσύγκριτος καὶ ἀκούραστος γόης, ὑποφέρει ἀπὸ ρευματισμούς.

— Τί «μπανάλ» ἀσθένεια! ψιθυρίζουν πάλι οἱ κυρίες τοῦ κόσμου.

— Ἡ ἀληθινή μου κλίσι εἶναι ἡ ἥσυχη οἰκογενειακὴ ζωή, ἐξομολογήθηκε, πρὸ λίγες μέρες, ὁ Ρουμπιρόζα, ἐνῶ ἡ σύζυγός του, ἡ νεαρὰ Ὀντὶλ Ροντὲν τὸν κύτταζε προσεχτικά.

Γιατὶ δὲν εἶναι πολὺς καιρός, πού, μ' ὅλους τοὺς ρευματισμούς του, ὁ Ρούμπι, μπροστὰ μάλιστα στὴ γυναίκα του, ἔκανε κόρτε, σ' ἕνα καμπαρέ, σ' ἕνα περίφημο μαννεκέν, τὴ Σόνια Τζένσεν. Καὶ ἡ γλυκειά, ἡ εὐθυμοτάτη, ἡ ὑπέροχη Ὀντίν, χωρὶς νὰ δισταση, ἄρπαξε τὴν τσάντα της καὶ τὴν κατέβασε στὸ κεφάλι τοῦ Ρούμπι, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ πῇ οὔτε λέξι...

Ἀλλοίμονο, τί δραματικὸ τέλος, γιὰ ἕνα διεθνῆ γόητα: Νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ ρευματισμούς, νὰ «γράφῃ» τὰ ἀπομνημονεύματά του, καὶ νὰ τὶς τρώῃ δημοσία ἀπὸ τὴ νεαρὴ του σύζυγο!...

'Ο "Εφιλον Μί

Ὁ Πέτρος Ἐπιτροπάκης ὅταν θριάμβευε στὴ βιεννέζικη ὀπερέττα.

Πέτρος Ἐπιτροπάκης

Ἕνας διάσημος τραγουδιστής, γλεντζὲς καὶ καλοφαγᾶς.

ΕΝΑ γλυκὸ ἀθηναϊκὸ βράδυ —ἂς μὴν ποῦμε ἐδῶ καὶ πόσα χρόνια...— ἕνα βράδυ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τὰ ντύνει μὲ ἀχνὴ ἀσημόσκονη ἡ σελήνη τοῦ κλεινοῦ ἄστεως, μιὰ παρέα πολὺ νεαρῶν κανταδόρων τραγουδοῦσε στοῦ Ψυρρῆ τὸ «Κάτω εἰς τὴν ἔρημο,..» Ἦτανε καμμιὰ δεκαριὰ παιδιὰ ποὺ τὰ εἶχε μαζέψει ἕνας ἀπὸ ὅλους τῆς παρέας, γιὰ νὰ ἀποτελέσουν κόρο. Καὶ ὅπου εὕρισκαν εὐκαιρία, τραγουδοῦσαν τὶς ὀμορφιὲς τῆς νεότητος καὶ τῆς ζωῆς — τὴν σελήνη, τὸν ζέφυρο, τὸν ἔρωτα...

Τραγουδοῦσαν, λοιπόν, μελωδικὰ καὶ γεμᾶτα αἰσθηματικὴ διάθεσι τὰ νειᾶτα στοῦ Ψυρρῆ, ἐκείνη τὴν ὄμορφη ἀθηναϊκὴ νύχτα, καὶ δὲν προσέξανε κάποιον ἄγνωστο ποὺ τὰ εἶχε πλησιάσει καὶ ἄκουγε γοητευμένος. Καὶ ὅταν τέλειωσε τὸ τραγοῦδι, ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον, καὶ μὲ κωμικὰ βραδύγλωσση κουβέντα:

— Δὲ... δὲ... δὲ.,. μοῦ... μοῦ... λέ... λέ.., τε... Ποι...ός ποιός... εἶ... εἶ.., ναι ,.. ὁ... πρι... πρίμος;...

Δὲν καλοῆρθε στὰ παιδιὰ αὐτὴ ἡ «ξενικὴ ἐπέμβασις»...

— Δὲ μᾶς παρατᾶς, ρὲ κύριε;... ἔκανε ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς παρέας.

Δὲ θύμωσε ὁ ξένος, ἀλλὰ ἐπέμεινε:

— Ἐ... ἐ.,. σύ... εἶ... εἶσαι... ὁ... πρι.,. πρίμος;... ρώτησε αὐτὸν ποὺ εἶχε μιλήσει.

— Ἐγὼ εἶμαι... Τί θές;

— Κι' ἐ... κι' ἐ...γώ.. εἶμαι... ὁ... Κό... Κόκκινος!..

Μαγικὸ τὸ ὄνομα τοῦ γνήσια Ἀθηναίου συνθέτη, ποὺ τὰ τραγούδια του τραγουδοῦσαν μὲ πάθος οἱ μικροὶ κανταδόροι, ἔκανε ἐντύπωσι σὲ ὅλους,..

— Εἴσαστε ὁ Κόκκινος;... ρώτησε ὁ «πρίμος».

— Εἶμαι! Καὶ.. καὶ... σὲ.., παί... παίρνω.,. στὴ... χο... ρω... δί... δία μου...

Ἔτσι κι' ἔγινε: Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ μικρὸς τραγουδιστής, ὁ πρίμος τοῦ αὐτοσχέδιου κόρου τοῦ Ψυρρῆ, ἔγινε διαλεχτὸς μαθητὴς τοῦ Νικολάου Κόκκινου, τοῦ συνθέτη τῆς ἀθηναϊκῆς καντάδας. Ἐκεῖ ἔμαθε θεωρία καὶ ἄρχισε νὰ βάζη τὸ πηγαῖο καὶ αὐθόρμητο τραγουδιστικὸ ταλέντο του στὴν πειθαρχία μιᾶς ἐμπνευσμένης διδασκαλίας. Ὁ Κόκκινος καμάρωνε γιὰ τὸν μαθητή του. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο νὰ πιστεύη ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἔδινε τὴν πιὸ γλυκειὰ αἴγλη στὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι. Γιατὶ ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς τοῦ Ψυρρῆ ἦταν ὁ Πέτρος Ἐπιτροπάκης...

★

Ἔτσι τὰ τραγούδια τοῦ Κόκκινου ἤτανε τὸ πρῶτο ρεπερτόριο τοῦ καινούργιου τενόρου. Γιὰ νὰ μορφωθῆ μουσικὰ γράφτηκε στὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν κρυφά. Γιατὶ ὁ πατέρας του, ἐρασιτέχνης τραγουδιστὴς κι' αὐτός, δὲν ἐννοοῦσε νὰ χωνέψη ὅτι ὁ γυιός του μποροῦσε νὰ γίνη ἐπαγγελματίας τοῦ τραγουδιοῦ... Γεμᾶτος καλλιτεχνικὴ ἀπείθεια, ὁ Πέτρος γράφτηκε στὸ Ὠδεῖον καὶ ἄρχισε νὰ φοιτᾶ μὲ δάσκαλό του τὸν Παπαδημητρίου δωρεὰν— σὰν μεγάλο ταλέντο...

Μετὰ πῆγε στρατιώτης. Καὶ στὸ στρατὸ εἶχε τὴ μεγάλη τύχη νὰ τὸν ἀκούση ὁ Μανώλης Καλομοίρης, ἐπιθεωρητὴς τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν. Ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν γλυκύτατη καὶ τόσο εὐέλικτη φωνή του, καὶ τὸν παρέδωσε στὴ Νίνα Φωκᾶ, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴ μόρφωσί του. Στὸ «Δημοτικὸ» ἔκανε τὴν πρώτη ἐμφάνισί του ὁ καινούργιος τενόρος. Γοητευμένος ἀπὸ τὴ γλυκειὰ φωνή του, ὁ τότε δήμαρχος Ἀθηναίων Ἐμμανουὴλ Μπενάκης καὶ πάμπλουτος ὁμογενὴς ἐξ Αἰγύπτου, τὸν ἔστειλε μὲ ὑποτροφία, γιὰ νὰ σπουδάση στὴν Ἰταλία. Στὴ χώρα τῆς μελωδίας, τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν μακαρονιῶν γνώρισε τοὺς πρώτους διεθνεῖς θριάμβους του ὁ Πέτρος Ἐπιτροπάκης.

Τραγούδησε πέντε ὄπερες — «Ριγολέττο», «Λουκία», «Κουρέα», «Φάουστ», «Τραβιάτα» — ἐπεβλήθη δὲ ἀμέσως σὰν θεατρικὸς τραγουδιστὴς γλυκύτατος μὲ πρόσθετα προσόντα ἐμφανίσεως καὶ ἠθοποιΐας.

Γυρίζοντας στὴν Ἀθήνα, ὁ Ἐπιτροπάκης βρέθηκε μέσα στὶς ζυμώσεις γιὰ τὴν ἵδρυσι τῆς ὄπερας. Καὶ πράγματι, σὲ λίγο —1924— τὸ παλιὸ ἐλεύθερο μελόδραμα ἔγινε, μὲ μαέστρο του καὶ ἐμπνευστή του τὸν Διονύσιο Λαυράγκα καὶ στελέχη του καλλιτεχνικὰ τὸν ἀνυπέρβλητο βαρύτονο Γιάννη Ἀγγελόπουλο καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐκλεκτοὺς καινούργιους τραγουδιστὰς μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν ἡ πριμαντόνα Ἀλίκη Βίτσου καὶ ὁ τενόρος Πέτρος Ἐπιτροπάκης — μετέπειτα σύζυγός της...

Στὴν Ἰταλία ξαναπῆγε ὁ Ἐπιτροπάκης γιὰ νὰ παίξη στὴν Πάρμα «Λουκία» καὶ «Τραβιάτα» — 1937.

Γυρίζοντας δέ, ἀπετέλεσε βασικὸ στέλεχος τῆς «Λυρικῆς Σκηνῆς», ὅπου γνώρισε θριάμβους, τόσο στὴν ὄπερα, ὅσο καὶ στὴν ὀπερέττα.

Δὲν ἦταν ὅμως πάντα πιστὸς στὸ κρατικὸ μουσικὸ θέατρό μας. Καὶ ἕνα διάκενο ἀπιστίας του ἐκμεταλλεύτηκα κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τὸν βάλω νὰ παίξη τὸ ρόλο τοῦ τενόρου στὴ μουσικὴ κομεντί μου «Σατανικὸς Ἄγγελος», ποὺ παίχτηκε στὸ «Ντο-ρὲ» τῆς ὁδοῦ Ἑπτανήσου, ποὺ ἔκτοτε γκρεμίστηκε γιὰ νὰ γίνη —τί ἄλλο;..— πολυκατοικία... Στὸ «Σατανικὸ Ἄγγελο» εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ὅτι ὁ Ἐπιτροπάκης ἦταν ὁ πιὸ γλυκὸς τραγουδιστής... Ἀπὸ τὰ μαγικὰ χείλη του τὰ τραγούδια μου πῆραν μιὰ γλυκύτατη αἴγλη... Καὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά: Στὸν Ἐπιτροπάκη χρωστοῦσα ἐπίσης καὶ τὴν πρώτη σὲ δίσκο ἐκτέλεσι τῆς «Ψαροπούλας» καὶ πολλῶν ἄλλων ἀπὸ τὰ παλιὰ τραγούδια μου: «Δὲ μ' ἀγαπᾶς ... μὰ δὲν πειράζει..», «Παλιά μου ἀγάπη ξανάρθες πάλι...» κλπ.

★

Γεννημένος Κρητικός, ὁ Πέτρος Ἐπιτροπάκης, πολιτογραφήθηκε Ἀθηναῖος. Στὴν Ἀθήνα τραγούδησε καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἀγαπήθηκε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις του στὰ μουσικὰ θέατρα —κρατικὸ καὶ ἐλεύθερο— ἔχει νὰ ἐπιδείξη καὶ μιὰ λαμπρὴ καρριέρα τραγουδιστοῦ λαϊκοῦ, ποὺ σὲ παρέες τῆς ταβέρνας, μεταξὺ ἑνὸς κρασιοῦ καὶ ἑνὸς μεζέ, ξέρει νὰ μεταβάλη μιὰ ἁπλῆ κρασοκατάνυξι σὲ ἀληθινὴ μουσικὴ μυσταγωγία... Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα σουξέ του εἶναι ὁ πασίγνωστος «Μπάρμπα-Γιάννης κανατᾶς», ποὺ ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ γλυκύτερα τραγούδια τοῦ ἀθηναϊκοῦ ρεπερτορίου... Στὶς ταβέρνες ὁ Ἐπιτροπάκης τὸν ἔδωσε μὲ τέτοια εὐελιξία φωνῆς, ποὺ τὸν ἔκανε ἀληθινὸ ἔργο τέχνης...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

—Ἡ μνηστή μου, κύριε λοχαγέ, ἐπέμενε νὰ περάσουμε μαζὶ τὸ ρεβεγιόν!..

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Η εἴδησι τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ζεύγους Ζὰν-Πιὲρ Ὠμὸν — Μαρίζα Παβὰν κατέπληξε ἀκόμα καὶ τοὺς πιὸ στενοὺς φίλους τους, γιατὶ τίποτα δὲ φαινόταν νὰ σκιάζη τὴν εὐτυχία τους.

Κι' ὅμως εἶναι τρεῖς μῆνες, ποὺ ἡ Μαρίζα καὶ ὁ Ζὰν-Πιὲρ ἀποφάσισαν νὰ χωρίσουν. Εἶχαν μάλιστα ὑποβάλει καὶ αἴτησι γιὰ διαζύγιο, ἀλλὰ αὐτὸ ἀπεκαλύφθη μόνο τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ δικαστὴς τοὺς κάλεσε, γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ τοὺς συμφιλιώση, πρὶν προχωρήση στὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου.

Ἡ Ντομινὶκ Μπροσερὸ

Τί παράξενο διαζύγιο, ἀλήθεια. Ὁ Ζὰν-Πιὲρ δὲν κρύβει πὼς ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του ὅπως καὶ τὴν ἐποχή, ποὺ τὴν παντρεύτηκε καὶ προσθέτει:

— Τὸ διαζύγιο αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἠλίθιο, ποὺ βγῆκε ποτὲ — ἂν τελικὰ ἐκδοθῆ. Ἀγαπῶ πάντα τὴ Μαρίζα καὶ ξέρω πὼς κι' ἐκείνη μ' ἀγαπᾶ. Φταίει ἡ δουλειά μας, αὐτὴ ποὺ χώρισε τόσα καλλιτεχνικὰ ζευγάρια. Κι' ὅμως ὅταν παντρευτήκαμε στὴ Σάντα Μπάρμπαρα, στὶς 13 Μαρτίου 1956, πιστεύαμε πὼς μόνο ὁ θάνατος θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς χωρίση.

»Ἡ Μαρίζα εἶναι Ἰταλίδα καὶ ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς χώρας της ἀγαπᾶ πολὺ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Μὲ ἤθελε διαρκῶς στὸ σπίτι μας, κοντὰ στὸν Πάτρικ καὶ τὸν Ζὰν-Κλώντ, τὰ δυὸ παιδιά, ποὺ ἀποκτήσαμε μαζί.

»Δυστυχῶς ὅμως οἱ δουλειές μου μὲ κρατοῦν συχνὰ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τελευταῖα μοῦ ζήτησαν νὰ παίξω στὸ Μπρόντγουαιη μὲ τὴ Βίβιαν Λῆ στὸ «Τόβαριτς», ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ διασκεύασαν σὲ μουσικὴ κομεντί. Τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ κρατήση ἕνα, ἴσως καὶ δυὸ χρόνια. Ἕνα τόσο μακροχρόνιο χωρισμό, ἡ Μαρίζα δὲ μποροῦσε νὰ τὸν ὑπομείνη. Καὶ πιστεύοντας πὼς ἡ ἀγάπη μας θὰ νικοῦσε μὲ ἀπείλησε μὲ χωρισμό. Εἶχα ὅμως δώσει τὸ λόγο μου κι' ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσω. Σήμερα ἡ Μαρίζα βρίσκεται μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ στὴ Ρώμη. Ὁ χωρισμός μας εἶναι προσωρινός. Εἶμαι σίγουρος γι' αὐτὸ καὶ πάλι ὅμως μὲ κάνει νὰ ὑποφέρω ἀφάνταστα. Θὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ ξανασμίξουμε καὶ νὰ συνεχίσουμε τὴν εὐτυχισμένη μας ζωὴ ἀπὸ κοινοῦ.

Στὸ μεταξὺ τὸ σπίτι τοῦ ζεύγους στὸ Παρίσι μένει ἔρημο. Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ εἶχε κιόλας στηθῆ τὸ Χριστουγεννιάτικο δέντρο, φορτωμένο μὲ ὡραῖα καὶ ἀκριβὰ στολίδια, θὰ μείνη ὅμως ἀφώτιστο τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, γιατὶ ὅπως εἴπαμε ἤδη, ὁ Ζὰν Πιὲρ ἔφυγε γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἡ Μαρίζα βρίσκεται μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της στὴ Ρώμη, στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς της Ἄννα-Μαρία Πιεράντζελι.

Μιὰ δήλωσι τῆς Μαρίζα Παβὰν στὴ Ρώμη ἐνισχύει τὴν ἄποψι ὅτι ὁ Ζὰν-Πιὲρ δὲ θὰ δυσκολευτῆ νὰ τὴν ξαναφέρη κοντά του. Ἡ Μαρίζα εἶπε σὲ κάποιο δημοσιογράφο:

— Ὁ Ζὰν-Πιὲρ ξέρει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄντρα νὰ κάνη μιὰ γυναῖκα εὐτυχισμένη!...

★ Ἡ Παμέλα Κελλίνο, σύζυγος τοῦ Τζέημς Μέησον, δὲν ἐννοοῦσε νὰ δώση διαζύγιο στὸν ἄντρα της παρὰ μόνο ἀφοῦ θὰ ἐξασφάλιζε μιὰ ἡγεμονικὴ διατροφὴ (75.000 δραχμὲς τὸ μῆνα, τοὐλάχιστον). Ξαφνικὰ ὅμως ἄλλαξε γνώμη καὶ ὑπέβαλε αὐτὴ αἴτησι διαζυγίου στὸ δικαστήριο τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ζητώντας νὰ ἐκδοθῆ εἰς βάρος τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖο κατηγορεῖ γιὰ ἀμέτρητες ἀπιστίες.

«Ὅσο καιρὸ ὁ Τζέημς ἔκανε τὶς ἐρωτοδουλειές του μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μας, εἶπε ἡ Παμέλα, ἔκλεινα τὰ μάτια. Τώρα ὅμως μαθαίνω ξαφνικὰ πὼς ἔχει τρεῖς φίλες συγχρόνως: Μιὰ στὸ Μάλιμπου, μιὰ στὸ Σὰν Φερνάντο Βάλεϋ καὶ μιὰ στὴν καρδιὰ τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Μοῦ ἔκανε τὴ ζωὴ ἀνυπόφορη καὶ δὲν τολμῶ νὰ κυκλοφορήσω, ἀπὸ φόβο μήπως γελοιοποιηθῶ... Πιστεύω ὅλοι νὰ μοῦ δώσουν δίκιο, γιατὶ ὁ Τζέημς ξεπέρασε ὅλα τὰ ὅρια τῆς ἀνοχῆς μου».

★ Ὁ Τζὼν Γουαίην, τὸ ὑπ' ἀρ. 1 ἀστέρι τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, ποὺ μέσα στὰ 34 χρόνια τῆς κινηματογραφικῆς του καρριέρας γύρισε 161 φίλμ, παραπάχυνε καὶ κινδυνεύει νὰ χάση ὄχι μόνο τὴν εὐλυγισία του, μὰ καὶ τὴ δημοτικότητά του. Ὁ ἥρως τοῦ «Ἄλαμο» ξεπέρασε τὰ 120 κιλά, ἀλλὰ αὐτὸ δὲ φαίνεται νὰ τὸν συγκινῆ καὶ δήλωσε πὼς δὲ σκοπεύει νὰ κάνη καμμιὰ δίαιτα, γιὰ ν' ἀδυνατίση.

«Μὴ ξεχνᾶτε, λέει ὁ Τζὴν σὲ ὅσους τοῦ συνιστοῦν νὰ κάνη δίαιτα, πὼς ὁ Κλὰρκ Γκέημπλ, ποὺ ἦταν γερὸς σὰν ταῦρος, πέθανε ὕστερα ἀπὸ μιὰ αὐστηρὴ δίαιτα, ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν, γιὰ νὰ παίξη μὲ τὴ Μαίριλυν Μονρόε. Ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνη καὶ νὰ τρώη, θὰ ἦταν ἀκόμα ἀνάμεσά μας.

»Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἕλκος στὸ στομάχι, ποὺ μὲ κάνει πότε-πότε νὰ ὑποφέρω, κατὰ τὰ ἄλλα νοιώθω πολὺ καλά. Ἔχω βέβαια λίγη πίεσι, ἀλλὰ πιστεύω πὼς τὸ ν' ἀλλάξης ξαφνικὰ ζωὴ στὰ 55 χρόνια εἶναι ὀλέθριο γιὰ τὸν ὀργανισμό. Παρὰ τὶς συστάσεις, λοιπόν, φίλων καὶ γιατρῶν θὰ ἐξακολουθήσω νὰ πίνω, νὰ τρώγω καὶ νὰ καπνίζω. Λατρεύω τὸ οὐΐσκυ καὶ ἡ πιὸ φλογερή μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ πεθάνω στὸ στούντιο, μπροστὰ στὸ φακὸ μ' ἕνα ἄδειο ποτῆρι στὸ χέρι!..

★ Ὁ Γουΐλλιαμ Χόλντεν, ποὺ περνᾶ στὴ βίλλα του, στὴν Ἑλβετία, μιὰ περίοδο ἀναρρώσεως, ὕστερα ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητικὸ ἀτύχημα, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ γίνη δυστύχημα, ἀνυπομονεῖ νὰ γίνη τελείως καλά, γιὰ νὰ ξεκινήση γιὰ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, ποὺ θὰ κάνη, ὅπως δήλωσε, μόνος του, χωρὶς τὴ γυναῖκα του. Ἡ δήλωσι αὐτὴ ἔκανε νὰ κυκλοφορήσουν πιὸ ἔντονες οἱ φῆμες περὶ ἐπικειμένου διαζυγίου.

★ Ἕνα καινούργιο ἀστέρι ἀνέτειλε στὸ εὐρωπαϊκὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα μὲ τὸ φίλμ «Κατασκοπεία στὸ Χὸνγκ-Κόνγκ». Τὸ ὄνομά της: Ντομινὶκ Μποσερό. Ἄγνωστη ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα, ἡ Ντομινὶκ εἶναι ἀρκετὰ γνωστὴ στὴ Γαλλία, ὅπου τὰ μεγαλύτερα περιοδικὰ τὴν φιλοξενοῦν συχνὰ στὸ ἐξώφυλλό τους καὶ στὴν Ἰταλία, ὅπου ὁ Φρὰνκ Σινάτρα, κατὰ τὴν πρὸ μηνῶν ἐμφάνισί του στὴν τηλεόρασι, τὴ διάλεξε μεταξὺ πολλῶν, γιὰ νὰ σταθῆ στὸ πλευρό του. Εἶχε προσέξει τὴν εὐχέρεια, μὲ τὴν ὁποία ἡ Ντομινὶκ ἐμιμεῖτο τὸ τραγοῦδι του καὶ πρὸ παντὸς τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ σῶμα της καὶ τὸ πρόσωπό της, ποὺ ὅπως ὁ ἴδιος δήλωσε ἀποτελοῦν τὴν πιὸ ἰδανικὴ ἐνσάρκωσι τοῦ ἔρωτος.

★ Τὰ πράγματα πηγαίνουν πολὺ ἄσχημα στὸ σπίτι τοῦ νεαροῦ ἀνδρογύνου Σάντρα Ντῆ — Μπόμπυ Ντάριν. Ὅλοι πιστεύουν πὼς οἱ δυὸ καλλιτέχνες γρήγορα θὰ φτάσουν στὸ διαζύγιο.

★ Ἡ Ντόροθυ Ντάντριτζ χωρίζει. Δήλωσε πὼς δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ ζήση οὔτε στιγμὴ κοντὰ στὸν Τζὰκ Ντένισον, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ὁμολογεῖ πὼς εἶναι πάντοτε ἐρωτευμένος μαζί της.

★ Ἡ Τζούντυ Γκάρλαντ, δήλωσε πὼς δὲ θὰ δώση οὔτε δεκάρα στὸν Σὶντ Λούφτ, ποὺ ἐπιμένει ὅτι δικαιοῦται διατροφῆς (!)

— Φτάνει ποὺ ἔζησε δέκα ὁλόκληρα χρόνια εἰς βάρος μου, λέει ἡ Τζούντυ.

Ὑπάρχει κάποιος νέος καβαλιέρος, ποὺ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴ Τζούντυ καὶ ποὺ τῆς εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἀδιάφορος. Εἶναι γιατρός, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του κρατιέται μυστικό.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

ΣΤΟ Τουρκολίμανο, ὁ Ἄγγλος σκηνοθέτης Τζὼν Ἐΐντγουωρθ γυρίζει τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὶς ἐξωτερικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ «Στὸν κόλπο τοῦ Σὰν Μικέλε», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἡ Μάϊ Ζέττερλινγκ. Ἡ νέα ὅμως, ποὺ θὰ δῆτε ἂν τύχη νὰ παρακολουθῆστε κανένα γύρισμα, δὲν εἶναι ἡ ἴδια ἡ Μάϊ, ἀλλὰ ἡ σωσίας της.

Ὁ Γουΐλλιαμ Χόλντεν

Τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ φίλμ θὰ γυριστοῦν στὴν Ἀγγλία, γιὰ νὰ χαρακτηριστῆ ἀγγλικὴ παραγωγὴ καὶ νὰ μὴ χάση τὰ εὐεργετήματα, ποὺ προβλέπει ὁ νόμος γιὰ τὰ ἀγγλικὰ φίλμ.

★ Ἄρχισε ἡ φωνοληψία καὶ ἡ ἐγγραφὴ τῆς μουσικῆς τοῦ φίλμ «Τὰ Χριστούγεννα τοῦ ἀλήτη», ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμο γιὰ προβολὴ στὶς 24 Δεκεμβρίου. Μένει ἀκόμη νὰ γυριστῆ μιὰ βασικὴ σκηνή, σὲ μιὰ στοά, ποὺ θὰ διακοσμηθῆ χριστουγεννιάτικα γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ἔργου. Ὅπως γράψαμε ἤδη στὸ φίλμ αὐτὸ πρωταγωνιστοῦν ὁ Γιῶργος Πάντζας, ὁ Γιάννης Γκιωνάκης, ἡ Ἀλεξάνδρα Λαδικοῦ, ὁ Διον. Παπαγιαννόπουλος κ.ἄ.

★ Ἡ ἑταιρία «Τιτὰν—φίλμ» ἀρχίζει τὸ γύρισμα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ φίλμ τὸ σενάριο τοῦ ὁποίου ἔγραψε ὁ Γιάννης Μαρῆς. Τὴ σκηνοθεσία θ' ἀναλάβη ὁ Γιῶργος Ἐμιρζᾶς, ὁ γνωστὸς χορευτὴς καὶ χορογράφος, ὁ ὁποῖος κάνει ἔτσι τὸ ντεμποῦτο του, σὰν σκηνοθέτης. Διευθυντὴς φωτογραφίας τοῦ φίλμ, ποὺ παραμένει ἀκόμη χωρὶς τίτλο, εἶναι ὁ Δ. Σακελλαρίου. Ὁ Λάμπρος Κωνσταντάρας καὶ ἡ Ζέττα Ἀποστόλου θὰ ὑποδυθοῦν τοὺς δυὸ βασικοὺς ρόλους, ἐνῶ ἀναζητοῦνται οἱ κατάλληλοι ἠθοποιοὶ γιὰ τοὺς ὑπολοίπους.

★ Οἱ παραγωγοὶ Βεδουρᾶς καὶ Μήλας θὰ γυρίσουν ἕνα φίλμ μὲ πέντε σκὲτς γραμμένα ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς Ν. Τσιφόρο, Κ. Πρετεντάρη, Ν. Ἐλευθερίου, Β. Ἀνδρεόπουλο καὶ Δ. Κεχαΐδη. Μεταξὺ τῶν ἑρμηνευτῶν συγκαταλέγονται ἤδη ὁ Μ. Φωτόπουλος, ὁ Κ. Βουτσᾶς, ὁ Κ. Κακκαβᾶς, ἡ Μάρθα Καραγιάννη, ὁ Γ. Κάππης καὶ ἡ Κάκια Κοντοπούλου.

★ Ὁ Φρ. Μανέλλης ἔγινε παραγωγὸς καὶ μαζὶ μὲ τὸν Κ. Φιλίππου θὰ γυρίση μιὰ φάρσα μὲ τὸν τίτλο «Μὴ βαρᾶτε ὅλοι μαζί», στὴν ὁποία, φυσικά, θὰ πρωταγωνιστῆ ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ τοὺς Γιάννη Μαλλοῦχο, Ζαννίνο, Θ. Μυλωνᾶ, Κλ.Δεληγιάννη καὶ μὲ συμμετοχὴ τοῦ Μ. Φωτοπούλου, τοῦ Ν. Ρίζου, τῆς Ἑλένης Χατζηαργύρη καὶ τῆς Γκιζέλας Ντάλι. Τὴ μουσικὴ τοῦ ἔργου ἀνέλαβε ὁ Χρ. Μουραμπᾶς.

★ Στὸ «Καλοκαῖρι τῆς ὀργῆς» ὁ Κώστας Κακκαβᾶς, ὑποδύεται ἕνα νέο, ποὺ θέλοντας νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴ μιζέρια, χρησιμοποιεῖ ὁποιοδήποτε μέσο, ὅσο ἀνήθικο κι' ἂν εἶναι, ὥσπου στὸ τέλος καταστρέφεται. Παρτεναίρ του εἶναι ἡ Πάρη Λεβέντη, ποὺ ὅπως λέγεται ἀποφάσισε νὰ χωρίση ἀπὸ τὸ σύζυγό της, τὸ σκηνοθέτη Φίλιππο Φυλαχτό, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ γάμο τους τὴ λανσάρησε σὰν στὰρ πρώτου μεγέθους ἀρχίζοντας μὲ τὸ φίλμ «Αὐγὴ τοῦ θριάμβου».

★ Ὁ Λυκοῦργος Καλλέργης θὰ συμμετάσχη στὸ γύρισμα τοῦ ἔργου τῆς «Κρόνος-Φίλμ» «Ἀθώα ἢ ἔνοχη;», στὸ ρόλο τοῦ δικηγόρου τῆς κατηγορουμένης — ποὺ θὰ τὴν ὑποδυθῆ ἡ Ἀντιγόνη Βαλάκου.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς ἡ γαλοπούλα θὰ σ' εὐχαριστοῦσε!..

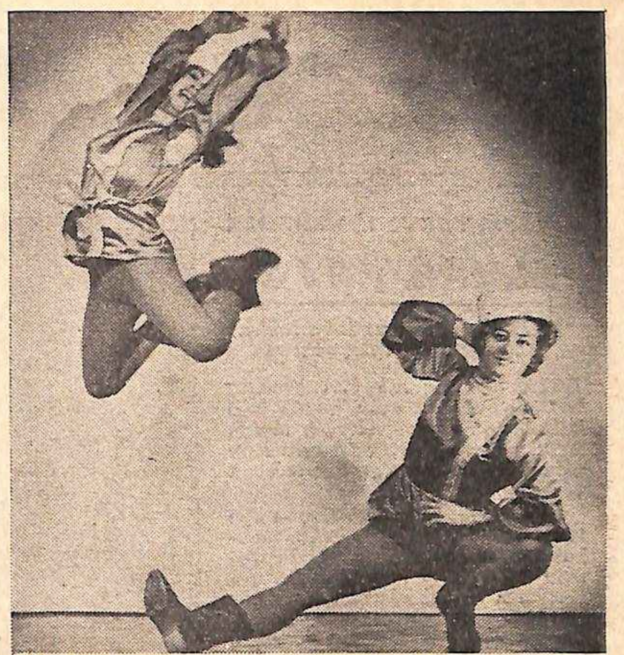

Οἱ Ἑλληνίδες χορεύτριες ἀδελφὲς Θεοχάρη, ποὺ σημειώνουν ἐπιτυχίες στὸ ἐξωτερικό.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ ἀπουσία δυὸ μηνῶν, γύρισε στὴν Ἀθήνα ὁ θίασος Ροντήρη.

Στὴν Πόλη, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ θιάσου, ὁ δήμαρχος ἔδωσε μεγάλη δεξίωσι, στὴν ὁποία παρευρέθησαν πολλὲς προσωπικότητες.

Ὁ ἴδιος θίασος ἄρχισε τὴν προετοιμασία γιὰ τὴ νέα του περιοδεία, ποὺ θὰ ἀρχίση στὰ τέλη Ἰανουαρίου ἀπὸ τὴν Μόσχα.

★ Μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνεργασία ἀνηγγέλθη τὶς τελευταῖες μέρες.

Ὁ Μᾶνος Κατράκης, στὸ τσέχικο ἔργο «Ἦταν ὅλοι συνυπεύθυνοι», ποὺ θὰ ἀνεβάση στὸ θέατρο «Καλουτᾶ», θὰ ἔχη γιὰ πρώτη φορὰ συνεργάτες του τὸν Νίκο Χατζῆσκο καὶ τὴν Τιτίκα Νικηφοράκη.

— Οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ ἑτοιμάζουν μουσικὸ συγκρότημα, ποὺ μ' αὐτὸ θὰ φύγουν τὰ Χριστούγεννα γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι.

★ Ὁ θίασος τοῦ Δημ. Παπαμιχαήλ, ὕστερα ἀπὸ σειρὰ παραστάσεων, ποὺ ἔδωσε στὴν Κύπρο, βρίσκεται τώρα στὴν Κρήτη.

Στὴν Κύπρο ὁ θίασος αὐτὸς γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία. Διακρίθηκε μάλιστα, ἡ ἠθοποιὸς Λιλὴ Παπαγιάννη, ποὺ εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ δείξη γιὰ πρώτη φορὰ τὰ δραματικά της προσόντα.

★ Μεγάλο ἐνδιαφέρον παρουσίασε τὸ χορευτικὸ «σόου», τοῦ Γιάννη Φλερὺ καὶ τῆς Λίντας Ἄλμα, στὸ «Κεντρικόν», μὲ τὴ συνεργασία τοῦ Φώτη Δήμα, τῆς Ζήλειας καὶ τῆς Πόπης Κόντου.

Ἐντύπωσι ἀφῆκαν τὰ κουστούμια τοῦ Σκαλιντῶ καὶ ἰδιαίτερα στὸ κινέζικο σκέτς.

Τὸ πλούσιο αὐτὸ θέαμα, ποὺ θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἀθηναϊκὰ κινηματοθέατρα, ὁ Φλερὺ καὶ ἡ Λίντα Ἄλμα, θὰ τὸ παρουσιάσουν τὴν ἄνοιξι καὶ στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὴν εὐκαιρία μιᾶς μεγάλης περιοδείας, ποὺ πρόκειται νὰ ἀρχίσουν.

★ Ἕνα τρίπρακτο ἑλληνικὸ «Γκρὰν Γκινιόλ» θὰ παρουσιάση γιὰ πρώτη φορά, ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου, ὁ Ἀνδρέας Εὐαγγέλου, μὲ τὸν τίτλο «Τὸ ἔγκλημα τοῦ δρος Τόρκ», σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα.

★ Ὁ Μίκης Θεοδωράκης θὰ φύγη τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα γιὰ τὸ Παρίσι, προκειμένου νὰ γράψη μουσικὴ σὲ μιὰ νέα γαλλικὴ ταινία.

Στὴν Ἑλλάδα θὰ ἐπιστρέψη τὴν ἄνοιξι, θὰ γράψη δὲ καὶ πάλι τὴ μουσικὴ γιὰ τὴν καλοκαιρινὴ ἐπιθεώρησι τοῦ θεάτρου «Πάρκ».

★ Σὲ μιὰ εἰδικὴ γιορτή, ποὺ διοργανώθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα, ἀπενεμήθη τὸ «χρυσὸ μικρόφωνο» γιὰ τὸ 1962 στὴ δημοφιλῆ τραγουδίστρια Μαριάννα Χατζοπούλου.

Τὸ βράδυ αὐτὸ συνώδευσε μὲ τὴν κιθάρα του δυὸ τραγούδια του, ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς συνθέτης Κίμων Μαρκῆς, ποὺ ἦρθε πρὶν λίγες μέρες, ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

★ Ὕστερα ἀπὸ πολύμηνο παραμονὴ στὴν Ἰταλία, γύρισε στὴν Ἀθήνα ἡ γνωστὴ ἑρμηνεύτρια ἀνατολίτικων χορῶν Μπουμπούκα.

Ἡ Μπουμπούκα ἔχει προτάσεις ἀπὸ τὸ διάσημο ἰμπρεσάριο Μὰκ Ἴγκες, νὰ ἐμφανισθῆ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα κέντρα τοῦ Μπροντγουαίη καὶ θὰ φύγη τὴν ἄνοιξι γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

★ Μετὰ δίμηνο παραμονὴ στὴν Αὐστραλία, γύρισε στὴν Ἀθήνα ὁ δημοφιλὴς ἑρμηνευτὴς τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, Στέλιος Καζαντζίδης, μαζὶ μὲ τὸ μικρό του συγκρότημα.

Ὁ Καζαντζίδης, ποὺ συνεφιλιώθη ὁριστικὰ μὲ τὴν παρτεναίρ του Μαρινέλλα, θὰ ἐπανεμφανισθῆ μαζί της, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀθηναϊκὰ κέντρα.

★ Ἀπὸ τὴν Αὐστράλια ἐπίσης γύρισε προχθὲς καὶ ὁ τραγουδιστὴς Γιῶργος Λουκᾶς.

Ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ ἕνα τρίμηνο καὶ ἔδωσε συναυλίες μὲ ἐπιτυχία σὲ πολλὲς πόλεις.

★ Μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἠθογραφία ποὺ βασίζεται σὲ ἀκριβῆ ἱστορικὰ στοιχεῖα μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ ἀπελευθέρωσι τῆς Μυτιλήνης», παίχθηκε πρὶν λίγες μέρες στὴν Μυτιλήνη μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 50 ἐτῶν, ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς νήσου.

★ Ὁ Ἄγγελος Γριμάνης πρόκειται νὰ παρουσιάση προσεχῶς μιὰ σειρὰ ἀπὸ πρωτότυπες χορογραφίες σὲ συνδυασμὸ μὲ στρὶπ-τῆζ.

★ Ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Τούλα Λαμάρ, πρόκειται νὰ κάνη σύντομα τὴν ἐπανεμφάνισί της.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΜΑΙΡΗ ΛΑΪΣ

Ἡ ὄμορφη Μακεδονοπούλα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐντυπωσιακὲς ἐμφανίσεις, στὸν τομέα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, εἶναι ἡ Μαίρη Λαΐς, ποὺ ἦρθε στὴν Ἀθήνα πρὶν τρία χρόνια ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Βορρᾶ.

Ἡ Μαίρη Λαΐς, ποὺ εἶναι τώρα 23 χρόνων, γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη. Ἀπὸ μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου ἀκόμη εἶχε μεγάλη κλίση στὸ τραγούδι καὶ σὲ ἡλικία 15 χρόνων ἔκανε ἐρασιτεχνικά, τὴν πρώτη της ἐμφάνισι σ' ἕνα μεγάλο χορὸ ποὺ δόθηκε στὴν ἐκεῖ αἴθουσα τῆς ΧΕΝ.

Ὁ γνωστὸς κονφερανσιὲ κ. Ἄλκης Στέας, ποὺ ἔτυχε νὰ τὴν ἀκούσῃ ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὲ ἰδιαίτερη προσοχή, τὴν ἔπεισε λίγο ἀργότερα νὰ ἐμφανισθῇ στὰ νέα ταλέντα, ποὺ παρουσίαζε κάθε ἑβδομάδα στὸ κέντρο «Πάλλας».

Ἔχοντας ὁμορφιὰ φλογερῆς Σπανιόλας, ἡ Μαίρη Λαΐς ἔκανε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐντύπωσι, ἐνῶ παράλληλα ἡ διεύθυνσι τοῦ κέντρου, τὴν κατάφερε νὰ τὴν παρουσιάσῃ σὰν νέο ἀστέρι.

Τότε ἄφισε στὴ μέση τὸ Γυμνάσιο, ἄρχισε μαθήματα φωνητικῆς κοντὰ στὸν γνωστὸ μαέστρο Καρανίκα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο διάστημα, ἡ Μαίρη Δαλιώτη — αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικό της ὄνομα — ντεμπουτάρησε στὸ «Πάλλας» μὲ τὸ νέο καλλιτεχνικό της ψευδώνυμο καὶ μὲ ἕνα μικρὸ ρεπερτόριο ἐλαφρῶν τραγουδιῶν.

Μὲ ἀξιόλογη κατόπιν ἐπιτυχία συνέχισε τὶς ἐμφανίσεις της καὶ σὲ ἄλλα κέντρα, ὡς ὅτου, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο στὴ Βέρροια, ὅπου εἶχε πάει γιὰ λίγες ἐμφανίσεις, τῆς ἔγινε μιὰ δελεαστικὴ πρόταση ἀπὸ ἕνα τοπικὸ συγκρότημα μπουζουκιῶν, νὰ μετατηθῇση στὸ λαϊκὸ τραγούδι. Ἡ διαφορὰ τοῦ ἡμερομισθίου ἦταν σημαντικὴ καὶ γι' αὐτὸ δέχθηκε ἀμέσως τὴν πρότασι.

Ἀπὸ τότε ἔμεινε πιστὴ στὸ λαϊκὸ τραγούδι, πιὸ ὅπως κατάλαβε, πήγαινε καλλίτερα στὴν κοντράλτα φωνή της.

Ὅταν γύρισε στὴ Θεσσαλονίκη, δίπλα στὸν Τσιτσάνη, ποὺ ἔμεινε ἐκεῖ ἕνα ὁλόκληρο καλοκαίρι, πῆρε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ βάπτισμα τοῦ πάλκου. Μυήθηκε πολὺ γοήγορα στὰ μυστικά του καὶ ἄρχισε νὰ ἀποκτᾶ προσωπικότητα. Τὰ ἑπόμενα δυὸ χρόνια, σὰν μόνιμο μέλος τοῦ τοπικοῦ συγκροτήματος Μαρκάκη, γνώρισε μεγάλες ἐπιτυχίες καὶ ἐπεβλήθη σὰν ἀστέρι πρώτης σειρᾶς, γιὰ τὴν Μακεδονία στὴν κατηγορία τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.

★

Στὴν Ἀθήνα ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι μὲ τὸ συγκρότημα Βαμβακάρη. Ἡ νεαρὴ Μακεδονοπούλα, μόλις 20 χρόνων τότε, κέρδισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν συμπάθεια τῶν συναδέλφων της καὶ τοῦ κοινοῦ. Ἐνῶ, ἀμέσως σχεδόν, ἠχογράφησε γιὰ δίσκους δυὸ γνωστὰ τραγούδια τοῦ Ζαμπέτα

Ἡ Μαίρη Λαΐς.

«Ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγάπησα» καὶ τῆς «Καρδιᾶς σου τὸ μπαλκόνι».

Ἀργότερα συνεργάσθηκε μὲ τὸν Καζαντζίδη, τὸν Ἀγγελόπουλο καὶ τὸν Καρδάρα.

Ὁ τελευταῖος τῆς ἐμπιστεύθηκε ἕνα ὡραῖο τραγούδι του, ποὺ ἔγινε μέσα σὲ λίγο διάστημα πολὺ γνωστό:

«Συνήθισα στὸν πόνο,
συνήθισα στὴ λύπη,
συνήθισα στὰ βάσανα
μὲ τὸ καρδιοχτύπι
καὶ δὲ μοῦ κάνει αἴσθησι
τίποτα στὴ ζωή!...
Ἂς μὴ ξημερωνόμουνα
αὔριο τὸ πρωΐ...».

Μὲ τὸ τραγούδι αὐτὸ στὴ Βόρο, ὅπου ἔμεινε ὅλο τὸ ἐφετεινὸ καλοκαίρι γνώρισε μιὰ ἐξαιρετικὴ τιτυχία.

★

Εἴδαμε προχθὲς τὴ Μαίρη Λαΐα, στὸ κέντρο ὅπου ἐμφανίζεται ὥρα, στὰ Πατήσια, μαζὶ μὲ δυὸ ἀπὸ τὰ πιὸ δυναμικὰ ἀστέρια τοῦ εἴδους, τὸν Ζαμπέτα καὶ τὸν Ἀγγνωστάκη.

— Τί σ' ἔκανε νὰ ἀπαρνηθῇς τὸ ἐλαφρὸ τραγούδι; τὴν ρωτήσαμε.

— Πρὸ παντὸς τὸ συμφέρον, ἦταν ἡ ἀπάντησί της. Ἔχω ἄλλωστε. τόσες οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις...

— Σὲ ποιὰ τραγούδια ἔχεις ἰδιαίτερη προτίμησι;

— Μ' ἀρέσουν ὅλα τὰ ὡραῖα λαϊκὰ τραγούδια, ἀφοῦ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἔχει τὸ δικό του χαρακτήρα. Ἔχω ὅμως ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ τραγούδια τοῦ Καρδάρα. Εἶναι ὁ συνθέτης ποὺ μὲ πρόσεξε περισσότερο, ἀπὸ τὰ πρῶτα μου βήματα...

— Τί ἄλλο σὲ ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Πρὸ παντὸς τὸ νοικοκυριὸ καὶ κυρίως ἡ μαγειρική. Σ' αὐτὴ μάλιστα εἶμαι τὸ δεξὶ χέρι τῆς μανούλας μου, ποὺ τὴ λατρεύω.

— Κάτι πιὸ ἐνδιαφέρον;

— Ναί, μοῦ ἀρέσει πολὺ ὁ κινηματογράφος. Μοῦ ἔχουν πῆ ὅτι μοιάζω μὲ μιὰ στάρ. Ἔτσι δὲν ἀφίνω ἔργο γιὰ ἔργο, ψάχνοντας νὰ βρῶ ποιὰ εἶναι ἡ...σωσίας μου!

— Ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς;

— Αὐτὸ τὸ θέμα δὲ μὲ ἀπησχόλησε ποτὲ στὰ σοβαρά. Καὶ δὲ μὲ ἔχει συγκινήσει τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο μιὰ μικροπεριπέτεια ποὺ εἶχα κάποτε μὲ γνωστὸ μαέστρο.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα, ψάχνω νὰ βρῶ τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ! Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ; Κάπου θὰ τὸ πετύχω!...

— Τὰ μελλοντικά σου σχέδια;

— Ἔχω ἐνδιαφέρουσες προτάσεις γιὰ μιὰ περιοδεία στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ. Δὲν τὸ ἀποφασίζω ὅμως ἀκόμη. Ἐσεῖνο ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, εἶναι νὰ ἀνέβω ψηλότερα, νὰ κάνω καρριέρα...

★

Θὰ τελειώσω μὲ ἕνα χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴ ζωή της.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐμφανίσεώς της στὸ τραγούδι, τῆς ἔγινε πρότασι νὰ λάβῃ μέρος στὰ τοπικὰ καλλιστεῖα τῆς Θεσσαλονίκης. Μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς ἁμαλῆς παιδούλας, δέχθηκε εὐχαρίστως τὴν πρότασι.

Ἑτοίμασε μάλιστα καὶ εἰδικὴ τουαλέττα, ἀφοῦ σήκωσε μιὰ γενναία προκαταβολὴ ἀπὸ τὸ κέντρο ὅπου ἐργαζόταν.

Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ τὸ σπίτι της ποὺ τὸ ἔμαθε, ἐματαίωσε τὸ σχέδιά της. Ὁ πατέρας, μάλιστα, ἦταν ἐντελῶς ἀνένδοτος!...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ἡ Λαΐς, ξανθιὰ γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα, ἐπάνω στὸ πάλκο, μαζὶ μὲ τὸν Ἀννελόπουλο τὸν συνθέτη Μπακάλη καὶ ἄλλα ἀστέρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.

σαλόνι

ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ

Ὁ δημιουργὸς τοῦ «Κατήφορου» ἐκθέτει τὶς ἀπόψεις του γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου.

ΜΑΛΛΟΝ κοντός. Μᾶλλον ἀδύνατος. Μελαχροινός, μὲ πρόσωπο ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ τοῦ Γάλλου τραγουδιστῆ Σὰρλ Ἀζναβούρ.

Καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ ἔγραφε τὴ συνέχεια ἑνὸς καινούργιου σεναρίου του.

Δίπλα του πεταμένα βιβλία. Ἀριστερὰ στὸν τοῖχο ἕνα ράφι μὲ ἄλλα βιβλία. Καὶ πάνω στὴν καρέκλα, ποὺ μᾶς πρόσφερε, βιβλία πάλι.

Διέκοψε στενάζοντας τὸ γράψιμο.

— Δὲ μοῦ ἀρέσουν οἱ συνεντεύξεις...

Μιὰ φυσικὴ δειλία στοὺς τρόπους του, στὰ λόγια, φανέρωνε ἄνθρωπο, ποὺ προτιμᾶ νὰ μιλᾶη μὲ τὸν ἑαυτό του.

— Τότε ἂς μιλήσουμε σὰ φίλοι. Πῶς βλέπετε τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο σήμερα;

Ἡ κουβέντα ἄνοιξε. Ὁ κινηματογράφος εἶναι τὸ πάθος του. Καὶ ἡ δουλειά του.

Πῶς ἦταν δυνατὸ ν' ἀνθέξῃ στὸν πειρασμὸ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ;

★

— Ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος παρουσιάζει τεράστια πρόοδο στὰ τελευταῖα χρόνια, ἄρχισε νὰ λέῃ. Καλλίτερα θάταν νὰλεγα «ἅλμα», ἀντὶ πρόοδο. Ἑλληνικὲς ταινίες προβάλλονται στὰ ξένα φεστιβὰλ καὶ ἐπαινοῦνται. Πρὶν 15 χρόνια δὲ θὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ διανοηθοῦμε.

Τὸν διακόψαμε, γιὰ νὰ ὑποβάλουμε μιὰ ἄλλη ἐρώτησι.

— Τὸ γεγονὸς ὅτι δημιουργήθηκαν στὴν Ἑλλάδα πέντε - ἓξη καλὲς ταινίες, σημαίνει πὼς ὁ κινηματογράφος μας παρουσιάζει πρόοδο; Μὲ τὴν ὑπόλοιπη παραγωγή μας τί γίνεται;

Χαμογέλασε κι' ὁμολόγησε:

— Τώρα ἀρχίζουμε νὰ μπαίνουμε στὸ θέμα. Λοιπόν, μὲ τὶς ὑπόλοιπες... δὲ γίνεται τίποτα. Τὰ 80% τῶν ἑλληνικῶν ταινιῶν εἶναι... ἀναλφάβητες.

— Καὶ στὰ ξένα κράτη, ποὺ ἔχουν κινηματογραφικὴ παράδοσι, παρατηρεῖται αὐτό. Στὴ Γαλλία, τὴν Ἰταλία, τὴ Γερμανία. Τὰ 80% τῶν ταινιῶν εἶναι κακές.

— Σύμφωνοι. Ὄχι ὅμως... ἀναλφάβητες.

— Τί ἀκριβῶς ἐννοεῖτε μὲ τὴ λέξι αὐτή;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι στεροῦνται μιᾶς ἀξιοπρεποῦς «τεχνικῆς». Δηλαδὴ ἡ φωτογραφία καὶ ἡ μουσικὴ εἶναι γιὰ κλάματα! Οἱ ξένες ταινίες, κι' ὅταν ἀκόμη εἶναι «κακές», παραμένουν τεχνικῶς ἄριστες. Ἐδῶ ὅμως δὲ γνωρίζουμε ἀκόμη τὴν «ἀλφαβῆτα». Ἔτσι βλέπουν τὰ φῶς ἑκατοντάδες ταινίες, ποὺ εἶναι ὑπανάπτυκτες.

— Τότε ποῦ εἶναι ἡ κινηματογραφικὴ μας ἀνάδυσις, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε;

— Στὶς ἄλλες 20% ταινίες, ποὺ εἶναι ὑποφερτές. Τὸ μεγάλο πρόβλημα τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου εἶναι ἀκριβῶς ὅτι σὰ βιομηχανικὸ προϊόν, ἡ ταινία ἔχει ἀφεθῆ σὲ χέρια ἀτζαμήδων.

— Ποιούς ἐννοεῖτε;

— Τοὺς παραγωγούς. Δὲν ὑπάρχει ὀργανωμένη παραγωγή. Πέραν ἀπὸ δυὸ - τρεῖς ὀργανισμούς, ποὺ ἐξέρουν τὴ δουλειά τους καὶ διαθέτουν ἄρτιο τεχνικὸ ἐξοπλισμό, ὁ κινηματογράφος, σὰ βιομηχανία ἔχει πέσει σὲ ἀπίθανα χέρια. Νὰ φανταστῆτε ὅτι ἀκόμη καὶ στρατηγοί, καθηγητές, παντοπῶλες καὶ κρεοπῶλες διαθέτουν κεφάλαια καὶ γίνονται «παραγωγοί». Προχθές, ἐμένα προσωπικῶς, ἤρθε καὶ μὲ βρῆκε ἕνα γκαρσόνι καὶ μοῦ πρότεινε νὰ τοῦ γυρίσω ταινία.

— Τί γίνεται στὴν πρᾶξι μ' αὐτούς; Δὲ χάνουν τὰ χρήματά τους;

— Τὰ χάνουν. Στὴ θέσι τους ὅμως ξεφυτρώνουν ἄλλοι, σὰν τὴ Λερναία Ὕδρα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ξεφυτρώνῃ καὶ πληθώρα κακῶν ταινιῶν. Γι' αὐτὸ σᾶς εἶπα πὼς οἱ ταινίες μας εἶναι κατὰ 80% ὑπανάπτυκτες καὶ θάναι ἔτσι γιὰ πολύ.

— Ὡς πότε;

— Ὡς ὅτου τὸ κράτος ἀναγκαστῇ νὰ ἐπέμβῃ. Θἄπρεπε, ὅπως ἡ ἀγορανομία ἐπεμβαίνει στὶς τιμὲς τῶν προϊόντων, τὸ κράτος νὰ ἐπέμβῃ μὲ εἰδικὲς ἐπιτροπὲς καὶ νὰ βάλῃ διατίμησι στὸ εἰσιτήριο τῶν κακῶν ταινιῶν. Τρεῖς δραχμὲς τὸ εἰσιτήριο. Ἔτσι θ' ἀρχίσουμε νὰ μπαίνουμε στὸ σωστὸ δρόμο. Τὰ λέω αὐτὰ μὲ τόση αὐστηρότητα, γιατὶ ὁ κινηματογράφος εἶναι λειτούργημα, μὲ τεράστια παιδαγωγικὴ ἐπίδρασι στὸ λαό. Εἶναι παράλογο νὰ φροντίζουμε τὴν ἐκπαίδευσι μὲ πανεπιστήμια, σχολές, καθηγητὲς κλπ. καὶ ν' ἀφίνουμε τὸν κινηματογράφο στὰ χέρια τοῦ πιὸ ἀπίθανου ἐμπορίου.

— Τί ἄλλο θὰ πρέπει νὰ κάμῃ τὸ κράτος γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ κινηματογράφου;

— Νὰ ἰδρύσῃ κρατικὰ στούντιο, ὅπως ἔχει καὶ κρατικὲς σκηνές. Ἔτσι θἄβγαιναν προσεγμένες ταινίες ἀπὸ ποιοτικὴς πλευρᾶς. Καὶ ὁ σκηνοθέτης δὲ θὰ ὑποχρεωνόταν νὰ σκέπτεται σὰν ἔμπορος.

★

— Ἂς μποῦμε σ' ἄλλη περιοχή, περισσότερο καλλιτεχνική. Ὁ σκηνοθέτης εἶναι τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα μιᾶς καλῆς ταινίας;

— Φυσικά. Εἶναι γιὰ τὴν ταινία ὅ,τι ὁ ἀρχισυντάκτης γιὰ τὴν ἐφημερίδα.

— Ἔχουμε καλοὺς σκηνοθέτες στὴν Ἑλλάδα;

— Ἔχουμε ἕναν: Τὸ Μιχάλη Κακογιάννη. Εἶναι ταλέντο κινηματογραφικό. Ἀπ' αὐτὸν ξεκινᾶ ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος.

— Ἔχουμε καλὸ ἔμψυχο ὑλικό; Ἐννοῶ τοὺς ἠθοποιούς...

— Καλό, ἀλλὰ λίγο. Δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ ὅλους τοὺς τύπους καὶ γιὰ τόση πληθώρα ταινιῶν. Γιὰ νὰ καταλάβετε τί ἐννοῶ, πέστε μου πόσους καλοὺς «ἐραστὰς» διαθέτει ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος; Τέσσερις; Πέντε; Οἱ ταινίες ποὺ παράγονται καὶ χρειάζονται «ἐραστὰς» εἶναι πενῆντα. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ μὴ χρησιμοποιήσουν οἱ πενῆντα αὐτὲς ταινίες καλοὺς «ἐραστὰς» καὶ νὰ βγοῦν κακὲς ταινίες. Ἡ νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ στὶς πενῆντα οἱ πέντε καλοὶ «ἐρασταὶ» καὶ νὰ γίνουν κακοί.

— Ποιὰ μέτρα προτείνετε γιὰ νὰ διορθωθῇ τὸ κακό;

— Νὰ λιγοστέψουν οἱ ταινίες.

— Ἔχουμε καλοὺς τεχνικοὺς τοῦ κινηματογράφου;

— Ναί. Ἀλλά... μένουν ἄνεργοι.

— Γιατί;

— Γιατὶ εἶναι «ἀκριβοί». Καὶ οἱ «παραγωγοί», ποὺ σᾶς εἶπα θέλουν μὲ δυὸ δεκάρες νὰ βγάλουν ταινίες.

— Ἂς καταλήξουμε σ' ἕνα συμπέρασμα. Ἡ πρόοδος γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει;

— Ὑπάρχει. Ἔχουμε μερικὲς καλὲς ταινίες ἑλληνικές. Τὸ ὑπόβαθρο ὅμως τρίζει. Πρέπει καὶ οἱ μέτριες ταινίες νὰ εἶναι «ἀξιοπρεπεῖς». Αὐτὸ θὰ ἐπιτευχθῇ μὲ τὸν καιρό. Τὸ κοινὸ θὰ μάθῃ νὰ βλέπῃ, τὸ κράτος θ' ἀναγκαστῇ νὰ θεσπίσῃ προστατευτικοὺς νόμους, καὶ οἱ ἄλλοι παράγοντες τῆς κινηματογραφικῆς βιομηχανίας θ' ἀποκτήσουν συνείδησι.

★

— Τώρα ἂς μιλήσουμε γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Ἂν δὲν εἶστε ὁ Γιάννης Δαλιανίδης, πῶς θὰ κρίνατε τό... «Γιάννη Δαλιανίδη»;

— Θἄχα τὴν ἀξίωσι ἀπ' τὸ Δαλιανίδη νὰ δώσῃ ταινίες μὲ περισσότερες ἀξιώσεις.

— Τί λέτε; Θὰ δώσῃ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅ,τι ἔδωσε ὡς τώρα; Ἤδη ἔχει δώσει πολλά.

— Νομίζω ναί.

— Ποιὰ ταινία σας ἀγαπᾶτε περισσότερο;

— Τὸ «Νόμο 4000». Ἀπέρυγα τὰ κηρύγματα καὶ τὰ «γυμὰ». Ἡ τέχνη δὲν εἶναι ποτὲ κήρυγμα.

— Μὲ ποιούς «μουσικούς» μᾶς θέλετε νὰ συνεργαστῆτε;

— Μὲ τὸ Μίκη Θεοδωράκη. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ ξέρει νὰ γράψῃ κινηματογραφικὴ μουσική.

— Ποιὰ εὐχὴ ἔχετε νὰ κάνετε γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κινηματογράφου;

— Νὰ γίνουν λιγώτερες οἱ ἑλληνικὲς ταινίες.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τελείωσε ἡ συνέντευξι μὲ τὸ Γιάννη Δαλιανίδη. Ἄλλωστε, μᾶς εἶχε παραχωρήσει μισὴ ὥρα, καὶ τοῦ «φάγαμε» τέσσερις.

Δὲ νομίζουμε ὅμως πὼς πῆγαν χαμένες οἱ ὧρες αὐτές.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

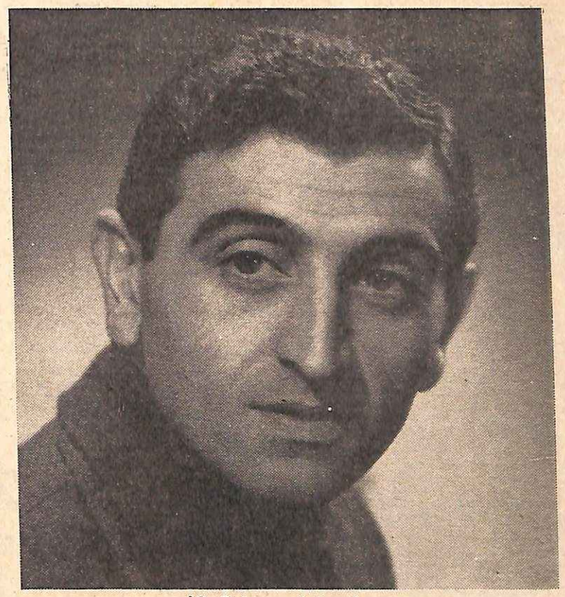

Ὁ Γιάννης Δαλιανίδης.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου κι' ἀποπεράτωσε τὶς γυμνασιακές του σπουδές. Ταυτόχρονα παρακολούθησε μαθήματα ἠθοποιΐας στὴ Δραματικὴ Σχολή. Κατόπιν πῆγε στὴ Βιέννη, ὅπου σπούδασε κλασικὸ χορό, γιατὶ αἰσθάνοταν ἰδιαίτερη κλίσι στὴν τέχνη τῆς Τερψιχόρης.

Τὸ καλλιτεχνικό του ντεμποῦτο πραγματοποίησε τὸ 1946 στὴ Θεσσαλονίκη, σὰ χορευτής, μὲ παρτεναίρ του τὴ χορεύτρια Καράλη. Παράλληλα διοργάνωσε μουσικοχορευτικὰ πρωϊνά, ποὺ εἶχαν ἀρκετὴ ἐπιτυχία.

Λίγα χρόνια ἀργότερα ἦρθε στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐργάστηκε σὰν ἠθοποιὸς στὸ ἐλαφρὸ θέατρο (Περοκέ, κλπ.) ὡς τὸ 1957, ὁπότε καὶ ἔθεσε τέρμα στὴν καρριέρα του σὰν ἠθοποιοῦ, γιὰ ν' ἀφιερωθῇ στὸν κινηματογράφο. Σεναρίστας στὴν ἀρχή, βοηθὸς σκηνοθέτου ἀργότερα, γρήγορα ἔγινε ὁ ἴδιος σκηνοθέτης, γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς «μαίτρ» στὸ εἶδος του.

Τὴ ἰδιοτυπία του εἶναι ὅτι διαθέτει ἄριστες τεχνικὲς γνώσεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιὰ τὴ δημιουργία ταινιῶν ποιότητος. Παράλληλα ὅμως κατέχει σὲ ὑψηλὸ βαθμὸ τὴν ἱκανότητα νὰ βλέπῃ «κινηματογραφικὰ» τὴ ζωή, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς καταστάσεις, καὶ νὰ τὶς μετουσιώνει σὲ ἀληθινὴ τέχνη, μὲ κοινωνικὰ «μηνύματα».

«Κάτι ἔχω νὰ πῶ, καὶ τὸ λέω μὲ τὸν τρόπο μου, μᾶς ἐξωμολογήθηκε ὁ ἴδιος. Καὶ πάντα θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ λέω ὅσο καλλίτερα μπορῶ, ἔτσι ποὺ νὰ προσθέσω τὸ λιθαράκι μου κι' ἐγὼ στὴ δημιουργία μιᾶς καλλίτερης κοινωνικῆς αὐριον».

Ἡ ὁμολογία αὐτή, ποὺ φανερώνει τὴ σωστὴ τοποθέτησι τοῦ Γιάννη Δαλιανίδη σὰν καλλιτέχνη, ἀποτελεῖ καὶ τὴ δικαίωσί του ἀπ' τὸ κοινό, ποὺ σπεύδει νὰ δῇ τὶς ταινίες του.

Ὁ Δαλιανίδης ἔχει γυρίσει ὡς σήμερα 16 ταινίες καὶ ἔχει γράψει 30 περίπου σενάρια. Θεωρεῖται δὲ ὁ «ἐμπορικότερος» Ἕλληνας σκηνοθέτης. Οἱ καλλίτερες ἀπ' τὶς ταινίες ποὺ ἔχει γυρίσει εἶναι ἡ «Μουσίτσα», τὸ «Κοριτσάκι τῆς δεσποινίδος», ἡ «Χριστίνα», ὁ «Κατήφορος» καὶ ὁ «Νόμος 4000», ποὺ γυρίστηκαν ὅλες γιὰ λογαριασμὸ τῆς «Φίνος Φίλμ».

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶναι ἕτοιμες γιὰ προβολὴ δυὸ ἀκόμη ταινίες του, ἡ «Χωρὶς ταυτότητα» καὶ ἡ πρώτη ἔγχρωμη μουσικοχορευτικὴ ἑλληνικὴ παραγωγὴ μὲ τὸν τίτλο «Μερικοὶ τὸ προτιμοῦν κρύο».

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΤΟ ΚΑΖΟ
τοῦ μπαρμπέρη Παλαμᾶ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΛΟΥΚΑΣ στρογγυλοκάθησε στὴν πολυθρόνα τοῦ Παλαμᾶ γιὰ τὸ καθιερωμένο, κάθε δεύτερη μέρα ξουρισματάκι. Ὁ μπαρμπέρης φανατικὸς φίλος τοῦ Πάο τὸν πείραξε συχνὰ-πυκνά, γιὰ τὴν ὁμαδάρα καὶ τὶς ἀτυχίες της. Ὁ μπαρμπα-Λουκᾶς χίλιες φορὲς εἶπε ν' ἀλλάξῃ κουρεῖο καὶ νὰ πηγαίνῃ στὸν Συριανό, τὸν Σωτῆρη Καλούμενο, στὸν διπλανὸ δρόμο. Μὰ καὶ δαΰτος ἤτανε ντὶπ κατὰ ντὶπ φαρμάκι μὲ τὴν ΑΕΚ. Δηλαδὴ μπροστὰ γκρεμὸς γιομάτος τριφυλλία καὶ πίσω κίπρινο ρέμα. Ὡστόσο προτίμησε τὸν Παλαμᾶ ἐπειδὴ τὸ χέρι του στὸ ξουράφι ἤτανε γλυκὸ κι' ἔλαφρὺ σὰν θελούδο.

— Μὰ τί ἔχεις καὶ τὸ βούλωσες σήμερα, βρὲ Παναγιώτη; τὸν ρώτησε παραξενεμένος. Μπάς καὶ σοῦ λαχαίνει τίποτε λυπητερὸ ἢ θυμᾶσαι ἀκόμα καιρεφὲ τὴν περασμένη σας νίλα στὸ Φάληρο;

Ὁ Παλαμᾶς σούρωσε τὸ στεργὸ μοῦτρο του, καὶ ξερακατάπιε, σὰ νὰ στάθηκε στὸν λαιμό του μιὰ φλούδα. Τὸ χέρι του δούλευε γευρικά. Μιὰ στιγμούλα ἐκεῖδὰ πούσερνε τὸ ξουράφι στὴν κόντρα, πῆρε καμπόσο βαθειὰ τ' ἀριστερὸ κλαρὶ ἀπὸ τὸ παχὺ μουστάκι τοῦ πελάτη.

Ὁ μπαρμπα-Λουκᾶς, σὰ νὰ τὸν δάγκασε φίδι, γύρισε κι' εἶδε τὴ συφορά του στὸν καθρέφτη. Τὸ ξουράφι στάθηκε μετέωρο.

— Μὰ τί σοῦρβε βρὲ Παναγιώτη, κατσάδιασε φωναχτὰ τὸν μπαρμπέρη, νὰ μὲ κάνῃς ρεντίκολο; Μοῦ κλάδεψες, βρὲ τὸ ζερβὶ μουστάκι! Γιὰ κύτταξε, μωρέ, καρναβάλι. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, φιγουράρω μὲ τὸ κοντὸ Ἀρμενάτσο κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη Ἀρθανίτης...

Ὁ Παλαμᾶς γίνηκε χλωμὸς σὰν κερί.

— Μὲ τὸ συμπάθειο, μπαρμπα-Λουκᾶ μου, μιξοκλαίγοτανε. Ἔκανα λάθος... Τὸ πρᾶμα ὅσο καὶ νὰ-ναι διορθώνεται... Μὴν ἀνησυχῆς, θὰ μπαλαντζάρω τὴν τρίχα...

— Τί λάθος, βρὲ Παναγιώτη; Ἐδῶ πέρα τὸ ξουράφι σου δούλεψε ὕπουλα, τὸ ἀποῖον θαλτός...

— Μὰ τὸν Ἅγιο Γεράσιμο, μεγάλη ἡ χάρι του Λουκᾶ μου, ἤμουν ἀφηρημένος. Στὸ φῶς μου, γίνηκε λάθος... Σ' ἀρκίζομαι...

— Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, βρὲ Παρλαμᾶ, ν' ἀφήσῃς τὰ ποιητρά καὶ νὰ πῇς τὴν ἀλήθεια. Βαλτὸς εἶσαι νὰ μὲ κάνῃς ρεντίκολο. Τὸ πρᾶμα φαίνεται καθαρά.

— Στοὺς ἀνθρώπους συμβαίνουν τὰ λάθη, μπαρμπα-Λευκᾶ μου. Σοῦ ζητῶ συγνώμη καὶ θὰ σοῦ κανονίσω τὴν τρίχα νὰ μπαλαντζάρῃ στὸ κανονικὸ καὶ στὸ ἀσκίκο. Ἄσε νὰ δῆς...

— Ἄσε τὴν κλάρα, βρὲ Παναγιώτη καὶ ξαύρισέ με ὁλότελα. Ἀκοῦς τί λέω;

Ὁ Παρλαμᾶς μὲ γρήγορες ξουραφιὲς θέρισε ὁλότελα τὸ χοντρὸ μουστάκι τοῦ μπαρμπα-Λουκά. Ἐκεῖνος ἄναβε σὰν ἴσκα καὶ κόρωνε. Πλήρωσε ἁμίλητος στὸ ταμεῖο, ἀγριοκύτταξε τοὺς δυὸ καλφάδες τοῦ μπαρμπέρη, ποὺ χαμογελοῦσαν κρυφὰ καὶ χάθηκε μέσα στὸ κρύο καὶ στὴ χειμωνιάτικη νύχτα.

Στὸ σπίτι του ἡ κυρα-Μαριγὼ μόλις τὸν εἶδε λαμπίκο στὸ πράσωπο, στάθηκε καὶ τὸν κύτταγε κατάπληκτη.

— Τὸ ξούρισα, τὴν πρόλαβε ὁ ἀτυχὴς σύζυγος, ἐπειδὴς θέλω νὰ παραστήσω τὸ λόρδο στὴ γειτονιά μας. Αὐτὸ εἶναι καὶ μὴ μοῦ ζητᾶς ἐξηγήσεις.

Ἡ ἀγαθὴ νοικοκυρὰ ποὺ ἀντελλήφθη τὸ φαρμάκι του σώπασε, μὰ ἡ κορούλα του ἡ Βάσω πρόσθεσε:

— Ὅτι καὶ νὰ πῇς μαμά, τὸ ξουρισμένο μουστάκι τοῦ πάει. Τὸν κάνει δέκα χρόνια νεώτερο.

Ὁ μπαρμπα-Λουκᾶς χάδεψε τ' ἀπάνω χεῖλι του καὶ χαμογέλασε πικρά:

— Τὰ ἴδια λέει κι' ὁ Παρλαμᾶς, μὰ πολὺ σύντομα θὰ τὸν κάνω ν' ἀλλάξῃ γνώμη, τὸ ἀποῖον μήτε ψῶλος στὸν κόρφο του...

Τὴν παράλλη μέρα πῆρε σβάρνα μαγαζιὰ καὶ γραφεῖα. Μίλαγε κρυφὰ σὲ γνωστοὺς καὶ φίλους, κανόνιζε μὲ συνωμοτικὸ τρόπο δουλειές. Ἔστηνε κρυφὰ μηχανήματα καὶ λογῆς-λογῆς δόκανα στὸν ἀνύποπτο γιὰ τὴν παγίδα μπαρμπέρη.

Καὶ τ' ἄλλο Σάββατο μπῆκε τὸ κατοχθόνιο σχέδιό του σὲ δράσι.

Ὁ Παρλαμᾶς κεφᾶτος καὶ καλοκαρδισμένος ἀκόνισε τὰ ξουράφια του καὶ περίμενε τὴν πυκνὴ πελατεία.

Στὶς ἑφτὰ μπῆκε στὸ μαγαζὶ ὁ γαλατᾶς ὁ Μέγγουλας:

— Ἕνα ξουρισματάκι στὰ γρήγορα... Εἶμαι βιαστικός.

Ὁ μπαρμπέρης σαπωνίσε μὲ ζηλευτὴ γρηγοράδα τ' ἀριστερό του μάγουλο, τράβηξε δυὸ-τρεῖς ξυραφιές. Ἕνα παιδὶ μὲ χοντρὸ πουλόβερ στάθηκε στὴν πόρτα καὶ εἶπε:

— Κύρ Μέγγουλα, σὲ ζητᾶνε στὸ τηλέφωνο τοῦ Παρασκευᾶ. Πέρδης λέει ἀμέσως... Εἶναι ἀνάγκη.

— Μά ποιὸς μὲ ζητάει παιδί μου; Δὲν σοῦ ξηγήθηκε; Δὲν τοῦ εἶπες πὼς βρίσκομαι ἐδῶνά στὸ κουρεῖο;

— Τοῦ τὸπα, μάστορη, μὰ φαίνεται πολὺ ζόρικος καὶ μοῦ εἶπε νἀρθῆς ἀμέσως, ἀλλοιῶς θὰ δώσῃ τὴν ὑπόθεσι στὸ δικηγόρο.

— Συφορά μου, μουρμούρισε ὁ Μέγγουλας.

Καὶ σηκώθηκε μισοξουρισμένος. Σκούπισε τὶς σαπουνάδες ἀπὸ τὸ δεξί του μάγουλο καὶ ἔγνεψε. Στὴ γωνιὰ ἔστριψε καὶ μπῆκε στὸ κουρεῖο τοῦ Σωκράτη γιὰ τοῦ ἀποτελείωση τὸ ξούρισμα... Ὁ Καλούμενος ἔσβηνε τὸ ἀναμμένο τσιγάρο του καὶ ἔπιανε τὴν ἀνάσα του.

— Ἄσε μὲ νὰ τελειώσω, μωρὲ Σωκράτη, νὰ τὸν ἀποτελείωσα τὸν Μέγγουλα, νὰ φύγῃ νὰ πάῃ στὸ διάβολο, νὰ μὴ μοῦ χαλάσῃ τὴν ἡμέρα μου. Πῶ, πῶ, λαχτάρα!...

Κι' ἔτσι χωρὶς ἄλλη διαδικασία τίναξε τὴν πετσέτα ἀπὸ τὸ λαιμό του, σκούπισε διαστικὸς τὶς σαπουνάδες καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο. Στὸ κουρεῖο τοῦ Σωτηράκη λύθηκε ὁ ἀφαλὸς του ἀπὸ τὰ γέλια.

Στ' ἀνάμεταξὺ ὁ Παρλαμᾶς τάχε μισοχαμένα. Συργιαγοῦσε πέρα δῶθε σὰ λαδωμένο θεριό, μονολογοῦσε, φαιὼτανε σὰν τρελλὸς ποὺ ἀμολήθηκε ἀπὸ τὸ ἄσυλο...

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσουν οἱ ἄτιμοι, μουρμούριζε. Θὰ τὸ μετανοιώσουν... Θὰ μοῦ γυρέψουν συγνώμη... Θὰ χυθῇ αἷμα!...

Δυὸ-τρεῖς πελάτες, ποὺ δὲ θρισκόνταν στὸ σχέδιο, τρομάξανε μὲ τὴν πελιδνὴ ὄψι του καὶ καθήσανε καλοῦ-κακοῦ στὶς πολυθρόνες τῶν δυὸ καλφάδων

Μὰ νά, φάνηκε στὸ μαγαζὶ ὁ Βαγγέλης Ροσόλυμος. Ἀψηλός, σγουρομάλλης, ὁμορφάνθρωπος μὲ τὴν κιθάρα στὸ χέρι...

Ὁ Παρλαμᾶς τὸν τήραξε ἀγριεμένος, χολασκασμένος.

— Θέλεις ἀπόμε ξουρισματάκι;

— Ἀμὲ τί θέλω, βρὲ Παναγιώτη, κουβαρίστρες γιὰ κέντημα ἢ τετράδιο γιὰ γραμματική; Ἄλλο κι' αὐτό, Ἅγιε Βασίλη μου.

— Καλὰ δὲ λέω, μ' ἂν σηκωθῇς γιὰ τηλέφωνο;

Ὁ Ροσόλυμος ἔκανε τὸ θυμωμένο. Τὸν τήραξε ἄγρια.

— Μὰ τί κουραφέξαλα λὲς ἀπόψε, βρὲ Παναγιώτη; Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, βρὲ φίγκαρο ἢ νὰ μπῆξω τὶς φωνές;

— Λέω, πὼς ἂν σηκωθῇς γιὰ τηλέφωνο, θὰ γενοῦμε ἀπὸ δυὸ χωριὰ καὶ θἀρθῇ μιὰ τὴ Βαγγελίστρα τὸ περίπολο.

Ὁ Ροσόλυμος τὸν τήραξε, χαμογέλασε κι' εἶπε:

— Μοῦ φαίνεσαι ἄρρωστος, βρὲ Παναγιώτη καὶ πρέπει νὰ κυττταχτῇς κακομοίρη. Ἡ συφορά δὲν ἀργεῖ... Ἄκου ποὺ σοῦ λέω.

Ὁ Παρλαμᾶς ἄρχισε νὰ τὸν ξουρίζῃ... κι' ἐκεῖδά φάνηκε στὴν πόρτα ὁ Γιαννακός, ὁ Ἀράπης.

— Βρὲ Βαγγέλη, εἶπε στὸ Ροσόλυμο, μὲ σερετιὰ καὶ ξραχνάδα, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἰδιαιτέρως μιὰ κουβέντα; Τὸ ἀποῖον πρεμούρα καὶ δίκαννο...

— Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι, φώναξε ἐξαλλος ὁ μπαρμπέρης. Θὰ τοῦ κουβεντιάσῃς, ἂν τὸν ξουρίσω,., Ἀλλοιὰς κάνε μάκο.

Ὁ Γιαννακὸς μπῆκε στὸ μαγαζὶ σὰν λαθεμένο θεριό:

— Τὸ νταή, βρὲ Παναγιώτη θέλεις νὰ παραστήσῃς; "Αμε ἀπ' ἐδῶ, βρὲ τσάφλι μὴ σοῦ σταμπάρω τὸ πρόσωπο,..

Ὁ Παρλαμᾶς ἔκανε νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ μὲ τὸ ξουράφι, μὰ ὁ 'Αράπης στὰ γρήγορα τὸν ἀφώπλισε.

— Εἶσαι χαλᾶς, βρὲ Παναγιώτη καὶ κουτᾶδι. Σὲ μένα, μωρέ, γύρεψες νὰ παραστήσῃς τὸ ζόρικο; Ντροπὴ σου...

Στὸ μεταξὺ ὁ Ροσόλυμος σηκώθηκε μισοξουρισμένος.

Ἡ παράσταση τελείωσε. Ἡ μηχανὴ γύρισε τὴν τελευταία στροφὴ της. Ὁ Παρλαμᾶς ρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κουρέλι, ἐρείπιο.

— Κλείστε το! Κλείστε το, μωρέ, τὸ ἐρμοδιαλόγι, φώναξε στοὺς καλφάδες του. Ἀπόψε θὰ μοῦρθη καμμιὰ τρέλλα!. Κλεῖστε το..., νὰ ἡσυχάσω... Ἀμάν το κεφάλι μου.

Οἱ καλφάδες σβύσανε τὰ φῶτα, ντυθήκαν καὶ τὸν καληνυχτίσανε... «Κρῖμα στὸ μάστορη, σκεφτάντανε. Θὰ τρελλαθῇ ὁ κακομοίρης... Κρῖμα... στὴν τέχνη του!»

Τὴν ἐπομένη ὁ μπαρμπα-Λουκᾶς, ποὺ λυπήθηκε πολὺ μὲ τὶς συνέπειες τῆς ἀθῶας φάρσας του, τοῦ μήνυσε: «Παναγιώτη, πλήρωσες πολὺ ἀκριβά, κακομοίρη τὴ μπαμπεσιά σου ἐξ αἰτίας τῶν φίλων σου. Ἂν θέλῃς τὸ λοιπόν, νὰ τὰ ξαναφτιάσουμε νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς πὼς ἀπὸ αὔριο μέχρι τὸ Πάσχα, θὰ ξουρίζῃς δωρεὰν τὸ Λέπουρα, τὸ Μῆτσο Τανάλια, τὸ Θοδωρῆ τὸν Καλούμενο, τὸ Νικολάκη τὸν Πάστρα, τὸ Μιχάλη τὸ Γέροντα καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλους ἀκάμη φανατικοὺς ὀπαδοὺς τῆς ὁμαδάρας μας, γιὰ ποινὴ καὶ γιὰ τιμωρία σου, ἐπειδὴ μοῦ ξούρισες τὶς πρωΐλλες τὸ μουστάκι καὶ μ' ἔκανες ἐπεσμένο λόρδο...»

Ὁ κεψέρος ὁ Παρλαμᾶς, χωρὶς δισταγμὸ τοῦ ἀπάντησε:

«Δεκτὸν μπαμπα-Λουκᾶ μου, τὸ ὁποῖον δῄγκες νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος. Σὲ παραδέχομαι καὶ καλὰ Χριστούγεννα!»

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

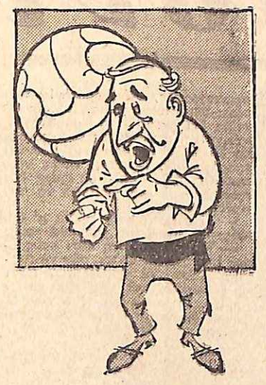

ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Φράντς παραμέρισε τὶς βελουδένιες κουρτίνες. Ἕνα χλωμὸ χειμωνιάτικο φῶς μπῆκε στὸ δωμάτιο. Ἔξω οἱ δρόμοι ἦταν στρωμένοι ἀπὸ τὸ χιόνι. Ὁ Φράντς πλησίασε στὸ κρεβάτι, ὅπου κοιμόταν ὁ κύριός του καὶ εἶπε:

—Ἡ ὥρα εἶναι δέκα!

Ὁ Ἐρρίκος Κρόϋτζερ μισαγοίγοντας τὰ μάτια, εἶδε τὸν ὑπηρέτη.

—Ἄφησέ με ἥσυχο! μουρμούρισε.

Καὶ γύρισε ἀπ' τ' ἄλλο πλευρὸ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο του. Μὰ ὁ Φράντς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Στὶς ἕντεκα, ἔχετε πρόβες, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ κυττάξετε καὶ τὴν ἀλληλογραφία σας... Ἔχουν ἔρθει τόσα γράμματα!... Ἀκόμη σᾶς ἐστειλαν ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ τὸν καινούργιο σας ρόλο.

Ὁ περίφημος ἠθοποιὸς χασμουρήθηκε λέγοντας:

— Οὔφ!... Οὔτε τὰ Χριστούγεννα δὲ μ' ἀφίνουν ἥσυχο... Δῶσε μου τὴ ρόμπα μου, Φράντς...

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔδωσε τὴν πολυτελῆ ρόμπα του. Καὶ τοῦ ξαναεῖπε:

— Χτὲς εἴχατε μεγάλη ἐπιτυχία...Οἱ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι...

—Ὅτι εἶμαι ὁ μεγαλείτερος ἠθοποιὸς τοῦ αἰῶνος μας... Κι' ὅτι γι' αὐτό, Φράντς, πρέπει νὰ μοῦ ἑτοιμάσῃς ἕνα ζεστὸ μπάνιο...Βλέπω πὼς τὸ χιόνι στρώθηκε γιὰ καλὰ ἔξω... Μὰ γίνονται Χριστούγεννα χωρὶς χιόνι;...

Κι' ἐνῶ φοροῦσε τὴ ρόμπα του, συλλογιζόταν παλιὰ μακουνὰ Χριστούγεννα, ποὺ τὸν ἐχομό τους περίμενε ἀπὸ μῆνες ποίν... Τώρα καὶ τὰ Χριστούγεννα ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ μέρα σὰν τὶς ἄλλες... Πιὸ πληκτικὴ μάλιστα ἀπὸ τὶς ἄλλες, γιατὶ μιὰ ἀόριστη μελαγχολία, ἡ μελαγχολία τῶν ἀναμνήσεων,πλημμύριζε τὴ ψυχή του...

Κάνοντας τὶς σκέψεις αὐτές, ὁ Κρούτζερ τράβηξε γιὰ τὸ μπάνιο. Κι' ὅσο ὁ Φράντς ἑτοίμαζε τὸ νερό, ἐκεῖνος κυτταζόταν στὸν καθρέφτη...

— Τὸ μπάνιο εἶναι ἕτοιμο!.... εἶπε σὲ λίγο ὁ Φράντς.

Καὶ βγῆκε κλείνοντας προσεχτικὰ τὴν πόρτα πίσω του.

Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς ἐξακολούθησε νὰ κυττάζεται στὸν καθρέφτη. Τέλος φιθύρισε:

—Ὥστε ἔφθασε ἡ μοιραία στιγμή. Πολὺ φοβᾶμαι!... Βλέπω ὅτι γέρασα... Σὰν ἀστεῖο μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ καταλαβαίνω αὐτὸ τώρα. Μὰ οὔτε οἱ ρυτίδες αὐτὲς μποροῦ νὰ σχηματίστηκαν τὴ νύχτα, οὔτε τὰ μαλλιὰ νὰ ἔγιναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ γκρίζα ἀπὸ χτὲς ὡς σήμερα. Γέρασα!... Γέρασα!... Ὡραῖο, μὰ τὴν ἀλήθεια χριστουγεννιάτικο δῶρο μοῦ κάνει ὁ χρόνος.

Ὁ Ἐρρίκος ἐννοιωμένα τὰ πόδια του κομμένα, ὅπως βγῆκε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ λαυτρό. Πῆρε κατόπιν καὶ ἤπιε μηχανικὰ τὸ γάλα, ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Φράντς.

Ὁ ὑπηρέτης του μετὰ τοῦ ἔδειξε τὸ δίσκο μὲ τὶς ἐπιστολές.

—Ἐδῶ εἶναι τὰ γράμματα, ποὺ ἔφθασαν σήμερα, κι' ἐδῶ ὁ καινούργιος σας ρόλος.

Ὁ Κρούτζερ πῆρε τὸ τετράδιο, ὅπου ἦταν γραμμένο τὸ νέο ἔργο, ποὺ θὰ ἔπαιζαν καὶ τὸ ἄνοιξε. Γέλασε δυνατά, ὅταν διάβασε στὴ διανομὴ τῶν ρόλων:

«Ρόλαντ Χὼλ 28 χρόνων, ζωγράφος...».

Πέταξε ὕστερα τὸ τετράδιο στὸ τραπέζι καὶ ρώτησε:

— Στὶς ἕντεκα, εἶπες, ἔχουμε πρόβες;... Ὡραῖα!... Πρόβες τέτοια μέρα;... Καλὰ θὰ δοῦμε ἂν θὰ πάω...

Ὁ Φράντς τὸν κύτταξε τρομαγμένος. Μὰ ὁ κύριός του εἶχε πάρει κιόλας τὸ ταχυδρομεῖο. Ἄνοιξε τὴν πρώτη ἐπιστολή. Ἀδιάφορα στὴν ἀρχὴ διάβασε:

«Δὲ μοῦ στείλατε ἀκόμη ἀπάντησι. Σᾶς ξαναγράφω γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶναι ὁ συνηθισμένος θαυμασμός πρὸς τοὺς μεγάλους ἢ θοποιούς, ποὺ μὲ κάνει νὰ ἐπιμένω τόσο καὶ νὰ σᾶς ζητῶ μὲ τόσες παρακλήσεις μιὰ συνάντησι. Ὡς τώρα σᾶς ἔχω δῆ μονάχα στὴ σκηνή. Μὰ μ' ἔχετε γοητεύσει, ὄχι μόνο μὲ τὴν τέχνη σας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ὁμορφιά σας καὶ μὲ τὰ νειάτα σας, ὥστε νὰ θέλω νὰ σᾶς γνωρίσω κι' ἀπὸ κοντά. Θὰ σᾶς περιμένω στὶς ἕντεκα, κοντὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνα, ποὺ εἶναι στὴν πλατεῖα τοῦ θεάτρου. Σᾶς ἱκετεύω. Ἐλᾶτε!»

Ὁ Κρούτζερ δίπλωσε τὴν ἐπιστολή, βυθισμένος σὲ σκέψεις. Ἄξαφνα σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Θὰ βγῶ ἀμέσως... Ἀπὸ τὸ πείραμα ποὺ θὰ κάνω σὲ λίγο, ἐξαρτᾶται ὅλο τὸ μέλλον μου... Καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ,Φράντς;

—Ὄχι, κύριε, ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια ὁ ὑπηρέτης, βοηθώντας τὸν κύριό του νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφόρι του. Μὴ ξεχάσετε τὸ ρόλο σας!...

Τοῦ ἔδωσε τὸ τετράδιο καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα....

Ἦταν ἀκριβῶς ἕντεκα ἡ ὥρα, ὅταν ὁ Ἐρρίκος Κρούτζερ ἔφτασε μπρὸς στὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνα. Μιὰ νέα πηγαινοερχόταν ἀνήσυχη στὸ πεζοδρόμιο. Ἦταν χαριτωμένη καὶ νόστιμη. Ἂν μάλιστα πρόσεχε κανεὶς τὰ χαρακτηριστικά της, θὰ ἔβλεπε νὰ ζωγραφίζεται σ' αὐτὰ ἡ ἐλπίδα κι' ἡ ἀπογοήτευσι μαζί.

Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν ἄγνωστη ἐπιστολογράφο τοῦ Κρούτζερ. Τὸν πεῖμενε μὲ ἀνυπομονησία.

Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς τὴν πλησίασε.

Καθὼς ἔβγαλε τὸ καπέλλο του κι' ὑπροκλίθηκε μπροστά της, ἐκείνη τὸν κύτταξε κατάπληκτη.

Τ' ἀσημένια του μαλλιὰ γιάλιζαν κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο ποὺχε προβάλει μέσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα. Οἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου του φαινόντουσαν πιὸ ζωηρές.

Ἡ νέα κατρόθωσε νὰ χρύψῃ τὴν ἀπογοήτευσί της.Ὁ Κρούτζερ ἔβγαλε ἀντιλήφθη τὰ πάντα. Πῆρε σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀπόφασί του. Καὶ ποὶν ἐκείνη προφτάσῃ νὰ μιλήσῃ, τῆς εἶπε:

—Ὁ... γιός μου, δεσποινίς,σᾶς παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρέσετε, ποὺ δὲ μπόρεσε νἀρθῇ στὸ ραντεβοῦ σας. Ἂν καὶ Χριστούγεννα σήμερα, εἶχε πρόβες... Αὐτὰ ἔχει, βλέπετε, τὸ ἐπαγγελμά του...

Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων του ζωηρὴ ἀνακούφισι ζωγραφίστηκε στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας.

— Δῶστε, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε. στὸ γυιό σας αὐτὰ τὰ λουλούδια, μαζὶ μὲ τοὺς χαιρετισμούς μου...

Ὁ Κρούτζερ πῆρε τὸ μπουκέτο, ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ νέα. Καὶ κάνοντας ἐλαφρὰ ὑπόκλισι, ἀπομακρύνθηκε...

Τετέλεσται... Ἡ δοκιμὴ εἶχε γίνει.. Ἦτανε γέρος!...

Προχωροῦσε περίλυπος στὴν τύχη κι' ἀξαφνα, καθὼς ἔφτανε στὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς πλατείας, σήκωσε τὸ κεφαλί του, ἀκούγοντας κάτι ψαλμῳδίες. Βρισκόταν μπρὸς στὸν καθεδρικὸ ναό. Ἐκεῖ γινόταν ἡ μεγάλη λειτουργία.

Ἀσυναίσθητα ὁ Κρούτζερ προχώρησε καὶ μπῆκε μέσα. Ἡ ἐκκλησία ἦταν κατάφωτη. Στὸ βάθος ἔβλεπε τὴ Φάτνη.. Στάθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ κι' ἄκουγε τὶς ψαλμῳδίες....

Ἀσυναίσθητα τότε νύρισε πίσω, πολὺ πίσω. Στὴν ἐποχή, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν ἴδια λειτουργία; ἀνάμεσα στὸν πατέρα καὶ στὴν μητέρα του, στὴν ἐκκλησία της μικρῆς πόλεως, ὅπου εἶχε γεννηθῆ...

Ξεχνοῦσε τὸ σήμερα καὶ ζοῦσε τώρα στὴν μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχή.

Ὄχι, δὲν ἦταν ὁ γέρος μὲ τ' ἄσπρα μαλλιὰ καὶ τὶς ρυτίδες, ἀλλὰ ἕνα ροδομάγουλο παιδάκι μὲ χρυσᾶ μαλλιά!...

Καὶ ἡ καρδιά του εἶχε μείνει δροσερὴ καὶ παιδικὴ ἀκόμη γιὰ νὰ νοιωθῇ καὶ τώρα τὴν ἴδια συγκίνησι, ὅπως καὶ τότε...

Στὸ ἐξωτερικὸ μόνο εἶχε ἀλλάξει... Μὰ τὸ σημαῖο εἶχε αὐτό, ἀφοῦ μέσα του ὑπῆρχε πάντα ἡ φλόγα της νεότητας;

Θὰ ζοῦσε τώρα ὅπως ἀπαυτοῦσαν τὰ χρόνια του, Γι' αὐτό, ὅταν σχόλασε ἡ ἐκκλησία καὶ πῆγε στὸ θέατρο γιὰ τὶς πρόβες, εἶπε στὸ σκηνοθέτη:

— Πάρτε πίσω τὸ ρόλο τοῦ ζωγράφου, ποὺ μοῦ δώσατε. Δὲν εἶναι γιὰ μένα... Δὲν ἔχει πατέρα αὐτὸς ὁ ζωγράφος;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ σκηνοθέτης σαστισμένος.

—Ἐ, τότε εἶπε ὁ Κρούτζερ χαμογελώντας πικρά, θὰ παίξω τὸ ρόλο τοῦ πατέρα του...

ΑΡΤΟΤΡ ΣΝΙΤΖΛΕΡ

Ἀνάμεσα στὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του παρακολουθοῦσε τὴν ἴδια λειτουργία...

✪✪

Η ΑΣΠΡΗ «ΝΟΤΑ» ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τὰ χιόνι εἶναι ἀπαραίτητη «νότα» τῶν Χριστουγέννων, ἰδίως στὶς βόρειες χῶρες. Στὸν Καναδᾶ, τὴ Ρωσία καὶ τὶς Σκανδιναυικὲς χῶρες, ὁ μέσος ὅρος τῶν χειμωνιάτικων χιονοπτώσεων κυμαίνεται ἀπὸ 1,20 ὡς 2 μέτρα. Κάποτε, στὸν Καναδᾶ, ἔπεσε χιόνι στὶς 11 Ὀκτωβρίου καὶ σκέπασε δεκάδες χιλιάδων τόννους στάρι, ποὶν γίνῃ ὁ θερισμὸς τους.

Τὸ ὕψος πάνω ἀπ' τὸ ὁποῖο τὸ χιόνι δὲ λιώνει ποτέ, εἶναι στὶς Ἄλπεις τὰ 2.700 μέτρα, στὴ νότιο πλευρὰ τῶν Ἰμαλαίων τὰ 3. 500 μέτρα καὶ στὶς Ἄνδεις τὰ 5.500 μέτρα.

Τὸ χιόνι δὲν εἶναι πραγματικὰ ἄσπρο, ἀλλὰ γκρίζο. Εἶναι ὅμως τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἄσπρου, ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασι τοῦ φωτὸς πάνω στὶς μυριάδες τῶν πανγκρυστάλλων του, ποὺ ἐνεργοῦν σὰν μικροσκοπικοὶ καθρέφτες.

Πιστεύομε ὅτι, οἱ μπάλλες τοῦ χιονιοῦ χρησιμεύουν μονάχα γιὰ χιονοπόλεμο. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀληθεύει ἀπολύτα. Ἕνα κτῆμα στὴ Σκωτία, ποὺ ἀποτελεῖ βασιλικὴ ἰδιοκτησία, εἶναι νοικιασμένο γιὰ μιὰ μπάλλα χιονιοῦ, ποὺ προσφέρει κάθε χρόνο ὁ ἐνοικιαστὴς στὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ βασιλέως στὸ Ἐδιμβοῦργο!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ὁ κίνδυνος τῆς διφθερίτιδος

Τί συμβουλεύει ὁ καθηγητὴς κ. Χωρέμης

Η ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἡμέρες, βρίσκεται σὲ πραγματικὴ «ἔξαρση», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προκληθῆ πανικὸς μεταξὺ τῶν γονέων.

Χιλιάδες παιδιά, μέσα σὲ διάστημα μιᾶς ἑβδομάδος, μπολιάστηκαν ἐσπευσμένα κατὰ τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἀσθενείας, ποὺ προκαλεῖ στὰ θύματά της θάνατο ἀπὸ ἀσφυξία.

Ὁ πανικὸς τοῦ κοινοῦ ἦταν δικαιολογημένος. Ἡ διφθερίτις παρουσιάσθηκε μὲ ἐξαιρετικὴ τοξικότητα καὶ ἤδη σημειώθηκαν ἀρκετοὶ θάνατοι.

Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἐφέτος ἡ θανατηφόρος αὐτὴ παιδικὴ, κατὰ κανόνα, ἀσθένεια, ἔχει λιγώτερα θύματα, ὡστόσο χαρακτηρίζεται γιὰ τὴν «κακοήθειά» της. Σχεδὸν τὰ περισσότερα κρούσματα ἦταν βαρείας μορφῆς καὶ σημειώθηκαν σὲ παιδιὰ ἡλικίας μεγαλυτέρας τῆς προσχολικῆς καὶ σχολικῆς.

Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, καθηγητὴς κ. Χωρέμης, ποὺ ρωτήθηκε σχετικά, διευκρίνισε, ὅτι τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀσθενοῦν ἐλαφρότερα, ἐνῶ τὰ μεγάλα, ἂν δὲν ἔχουν ὑποστῆ ἀνανέωσι τῆς ἀνοσίας, παρουσιάζουν ἔντονες καὶ ἐπικίνδυνες γιὰ τὴ ζωὴ τους ἀντιδράσεις.

Ἀκριβῶς δὲ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ καθηγητὴς συμβουλεύει τοὺς γονεῖς νὰ συμπληρώσουν τὸν ἐμβολιασμὸ τῶν παιδιῶν τους μὲ τὰ λεγόμενα ἄλλα δύο «ἀναμνηστικὰ» ἐμβόλια. Ἔτσι, λέει, ἐπέρχεται πλήρης ἀνοσία στὸν ὀργανισμό.

Ἀκόμη ὁ κ. Χωρέμης συμβουλεύει, ὅπως τὸ δεύτερο ἀναμνηστικὸ ἐμβόλιο γίνεται κατὰ τὸ 6ο ἔτος τῆς ἡλικίας, ὁπότε ἐπέρχεται μεγαλυτέρα ἀνοσοποίησι.

Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ διφθερῖτις, ποιοὺς προσβάλλει καὶ πῶς ἐκδηλώνεται;

Ἡ διφθερῖτις θεωρεῖται ἀσθένεια τῶν παιδιῶν. Σπάνια ὅμως, προσβάλλει καὶ μεγάλους. Πρὸ τριῶν χρόνων, ἀναφέρουμε χαρακτηριστικά, σημειώθηκε ἕνα κρούσμα διφθερίτιδος στὴν περιοχὴ τῆς Ἀθήνας, ἐπὶ ἑνὸς ἀτόμου ἡλικίας 65 χρόνων! Ἡ ἀσθένεια διαπιστώθηκε καὶ κλινικῶς.

Ἡ διφθερῖτις στὴ χώρα μας οὐσιαστικῶς ἐνδημεῖ. Ἀρκεῖ μόνο νὰ ἀναφερθῆ, ὅτι τὰ θύματά της, κατὰ τὴν τελευταία τριετία, ἦταν ἄνω τῶν 10.000 παιδιῶν!

Ἐξ ἄλλου, πέσοι σημειώθηκαν 33 θάνατοι, ἑνῶ ἐφέτος, μέχρι στιγμῆς, ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων εἶναι 27.

Ἡ ἀρρώστεια ἐκδηλώνεται μὲ ἐλαφρὰ συμπτώματα, ὅπως δυσκαποσία, πονόλαιμο, βραγχνάδα, ρίγη, ἀνωμαλία τοῦ σφυγμοῦ, ἐλαφρὸ πυρετό, καὶ πόνους σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματος. Συμπτώματα, δηλαδή, ποὺ εἶναι ὅμοια μὲ τὴν ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία, τὸ κρυολόγημα. Γρήγορα ὅμως τὰ συμπτώματα αὐτὰ μετατρέπονται σὲ βαρειὰ ἀρρώστεια.

Τὸ παιδί, ποὺ προσεβλήθη ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια δὲ μπορεῖ νὰ ἀναπνεύση καί, συχνά, καταλήγει σὲ θάνατο ἀπὸ τὴ δηλητηρίασι, μὲ τὴν τοξίνη, ποὺ ἐκκρίνει τὸ διφθεριτικὸ βακτηρίδιο.

Τὸ τραγικὸ σφάλμα τῶν γονέων εἶναι, ὅτι δὲν ἀνησυχοῦν ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας καί, ὅταν καλοῦν τὸ γιατρό, εἶναι πιὰ ἀργά.

Ἡ ὀρροθεραπεία, ποὺ ἀκολουθεῖ δὲ σημαίνει, ὅτι θὰ σώση ὁπωσδήποτε τὸ ἄρρωστο παιδί.

Ὑπάρχει ὅμως μιὰ ἁπλούστατη μέθοδος προφυλάξεως τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ μάστιγα: ὁ ἐμβολιασμός!

Ὁ καθηγητὴς κ. Χωρέμης, καθὼς καὶ οἱ ἁρμόδιες ὑγειονομικὲς ὑπηρεσίες τοῦ ὑπουργείου Προνοίας, ἀποκαλύπτουν, ὅτι πολλοὶ γονεῖς, ἀπὸ ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία, δὲ μπολιάζουν τὰ παιδιά τους.

Σὲ περίπτωσι, ποὺ ὁ ἐμβολιασμὸς γενικευθῆ, ἡ διφθερῖτις εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαφανισθῆ ὁριστικὰ ἀπὸ τὴ χώρα μας καὶ νὰ παύση νὰ εἶναι ὁ τρόμος τῶν γονέων. Ἀλλὰ οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀρρώστειας εἶναι οἱ ἀμελεῖς γονεῖς.

Οἱ ὑγιεινολόγοι διατείνονται, ὅτι, ὅταν μπολιασθοῦν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς χώρας μας — πρᾶγμα εὔκολο, γιατὶ οἱ ἐμβολιασμοὶ γίνονται δωρεὰν σὲ ὅλα τὰ ὑγειονομικὰ κέντρα — θὰ δημιουργηθῆ ἕνα «τεῖχος ἀνοσίας» κατὰ τῆς τρομερῆς μολυσματικῆς ἀρρώστειας. Αὐτὸ τὸ «τεῖχος» ἐχει ἤδη δημιουργηθῆ σὲ πολλὲς εὐρωπαϊκὲς χῶρες, ὅπως π. χ. στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἡ διφθερῖτις, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, εἶναι ἄγνωστη!

Ὁ ἀντιδιφθεριτικὸς ἐμβολιασμὸς γίνεται μόλις τὸ παιδὶ συμπληρώση τοὺς ἕξη μῆνες. Γίνεται δὲ σὲ τρεῖς δόσεις, εἶναι ταχύς, ἁπλὸς καὶ ἀκίνδυνος.

Σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις προκαλεῖται ἀπὸ τὸ ἐμβόλιο πυρετὸς ἢ ἀκόμη σπανιώτερα ὀξεῖα νεφρῖτις.

Ἡ ἀρρώστεια μεταδίδεται μὲ τὰ μικρόβια, ποὺ «ἐκτοξεύονται» ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ μὲ τὸ βῆχα, μὲ τὸ φτάρνισμα ἢ ἀκόμη καὶ μὲ τὰ σταγονίδια, ποὺ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα μας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁμιλίας.

Οἱ γιατροὶ συμβουλεύουν, σὲ περίπτωσι ὑπάρξεως κρούσματος, τὴν ἀπολύμανσι τοῦ χώρου, τῶν ρούχων, τῶν πιάτων, κλπ. Ἐπίσης νὰ κάνη ὁ ἀσθενὴς συχνὲς ἀντισηπτικὲς γαργάρες.

★

Πολλοὶ γονεῖς ἐφησυχάζουν μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι τὰ παιδιά τους εἶναι μπολιασμένα. Προσοχή: Ἡ ἄποψι αὐτὴ εἶναι σφαλερή. Οἱ γιατροὶ ὑπογραμμίζουν, ὅτι ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά, ποὺ ἐμβολιάσθηκαν πρὸ διετίας, ἔχουν ἐπίσης ἀνάγκη νέου ἐμβολιασμοῦ. Μόνο μὲ πρόσφατο ἐμβόλιο ἰσχυροποιεῖται ἡ ἀνοσοποίησις καὶ ἀποβαίνει ἡ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ πλήρης.

Ὁ καθηγητὴς κ. Χωρέμης διευκρινίζει, ὅτι, ἐὰν τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν μπολιασθῆ μέχρι 6 ἐτῶν, θὰ πρέπει οἱ γονεῖς νὰ συμβουλευθοῦν γιατρὸ πρὸ τοῦ ἀντιδιφθεριτικοῦ ἐμβολιασμοῦ. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ πραγματοποιηθῆ προηγουμένως ἕνας «δοκιμαστικὸς ἐμβολιασμός», γνωστὸς ὡς «μέθοδος Σίκ».

Μὲ τὸ δοκιμαστικὸ ἐμβολιασμὸ ὁ γιατρὸς θὰ διαπιστώση ἂν ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ ἔχη ἐυπάθεια ἢ ἀνοσία καὶ πόση ἐναντι τῆς διφθερίτιδος.

Ἀκόμη ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς συμβουλεύει τοὺς γονεῖς, ὅπως, στὴ βρεφικὴ ἡλικία, μπολιάζουν τὰ παιδιά τους μὲ τὸ λεγόμενο τετραπλὸ ἐμβόλιο.

Πραγματικά, ὑπάρχει σήμερα ἕνα ἐμβόλιο, ποὺ μὲ μιὰ μόνο ἔνεσι, μπολιάζεται τὸ παιδὶ συγχρόνως ἐναντίον τῆς διφθερίτιδος, τοῦ κοκκίτου, τῆς πολιομυελίτιδος καὶ τοῦ τετάνου.

Γιὰ μεγάλα ὅμως παιδιά, ἐνδείκνυται τὸ ἁπλὸ ἐμβόλιο, δηλαδὴ μόνο τὸ ἀντιδιφθεριτικό.

Ὁ ὑφυπουργὸς Προνοίας, κ. Ψαρρέας, ὅταν ρωτήθηκε σχετικὰ μὲ τὴν ἐφετεινὴ ἔξαρσι τῆς ἀρρώστειας, εἶπε χαρακτηριστικά:

— Κάθε γονεὺς ἔχει ἱερὸν καθῆκον νὰ σπεύση νὰ ἐμβολιάση τὸ παιδί του. Οἱ ἐμβολιασμοὶ γίνονται δωρεὰν καὶ εἶναι ὁ μοναδικὸς καὶ ἀποτελεσματικὸς τρόπος γιὰ νὰ καταπολεμήσουμε τὴν τρομερὴ αὐτὴ μολυσματικὴ ἀρρώστεια.

Κάνετε, λοιπόν, τὸ καθῆκον σας καὶ μπολιάστε τὸ παιδί σας μὲ τὸ ἀντιδιφθεριτικὸ ἐμβόλιο.

Ε.

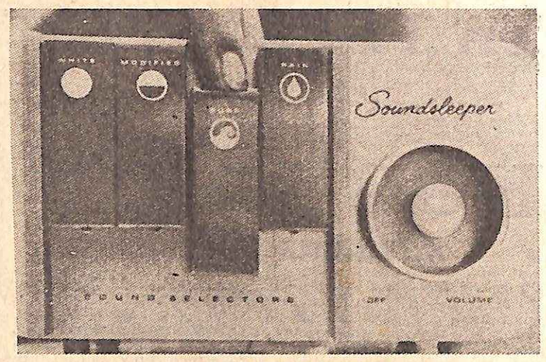

ΚΑΤΑ ΤΗΣ Α-ΥΠΝΙΑΣ

Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ ἡ ὑπερέντασι καὶ οἱ θόρυβοι κάνουν τὸν ἄνθρωπο νευρικὸ καὶ ὑπερευαίσθητο. Προϊόν τοῦ τρόπου ζωῆς, ποὺ μᾶς ἐπιβάλλουν οἱ σημερινὲς συνθῆκες, εἶναι ἡ ἀϋπνία, ποὺ αὐξάνει τὴ νευρικότητα καὶ βάζει σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία μας. Γιὰ νὰ τὴν καταπολεμήσουν, οἱ Ἀμερικανοὶ κατεσκεύασαν τὴ μικροσκοπικὴ αὐτὴ συσκευή, ποὺ παράγει ἤχους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ νανουρίζουν, ἐξουδετερώνοντας συγχρόνως τοὺς θορύβους, ποὺ μᾶς περιβάλλουν καὶ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ διαταράξουν τὸν ὕπνο μας. Ὁ «Ἤχος-νανούρισμα», ὅπως ἐπωνομάστηκε ἡ συσκευή, παράγει τεσσάρων εἰδῶν ἤχους κι' ἔτσι αὐτός, ποὺ θέλει νὰ διώξη τὴν ἀϋπνία, μπορεῖ νὰ διαλέξη ἐκεῖνο, ποὺ θὰ τὸν βοηθήση ν' ἀποκοιμηθῆ. Ἡ νέα συσκευὴ ἀποδείχθηκε καὶ ἕνα ἐξαιρετικὰ ἀποτελεσματικὸ καταπραϋντικὸ μέσον τοῦ νευρικοῦ συστήματος, σὲ περιπτώσεις νευροπαθείας.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Ἡ ἀναισθησία στοὺς κοκκινομάλληδες

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις ἑνὸς γιατροῦ τοῦ Σικάγου, οἱ ἄνθρωποι μὲ κόκκινα μαλλιὰ παρουσιάζουν μικρότερη εὐαισθησία στὰ ἀναισθητικὰ φάρμακα. Ἡ νάρκωσι ἐπιδρᾶ δύσκολα σ' αὐτούς. Ἐπὶ πλέον εἶναι περισσότερο ἐκτεθειμένοι στοὺς μεταναισθητικοὺς κινδύνους.

Ἡ λευχαιμία παρουσιάζει αὔξησι

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ὑγείας, ἡ λευχαιμία παρουσιάζει αὔξησι σ' ὅλο τὸν κόσμο. Οἱ ἄνδρες προσβάλλονται σὲ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

Χειρουργικὴ θεραπεία τοῦ ἀσθματος

Ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια ὁ Ἰάπων ἐπιστήμων Νακαγιάμα θεραπεύει τὸ ἄσθμα, μὲ μιὰ ἐγχείρησι, ποὺ συνίσταται στὴν ἐξαίρεσι ἑνὸς νευρικοῦ καὶ κυκλοφοριακοῦ ἐντέρου, εὑρισκομένου πάνω στὴν καρωτίδα, στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ. Τὸ κέντρον αὐτὸ ἐλέγχει τὶς ἀναπνευστικὲς κινήσεις. Τὴ μέθοδο τοῦ δόκτορος Νακαγιάμα ἀκολούθησε τελευταία καὶ ὁ Ἀμερικανὸς χειρουργὸς Ὄθερχελτ, ποὺ ἔκαμε τὴν ἐξαίρεσι αὐτοῦ τοῦ κέντρου σὲ 160 ἀσθενεῖς πάσχοντας ἀπὸ ἄσθμα. Οἱ 125 ἀπ' αὐτοὺς ἐθεραπεύθησαν ἐντελῶς καὶ οἱ ὑπόλοιποι 40 παρουσίασαν σημαντικὴ καλυτέρευσι. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ἐπρόκειτο περὶ ἀσθενῶν στοὺς ὁποίους ὅλα τὰ ἄλλα μέσα θεραπείας εἶχαν ἀποτύχει

Οἱ κόττες ἀντέχουν στὴ ραδιενέργεια

Ἀποδείχθηκε ὅτι οἱ κόττες ἀντέχουν στὴ ραδιενέργεια περισσότερο ἀπ' τὰ θηλαστικά. Ἂν ἡ τροφή τους περιέχη οὐσίες ραδιενεργούς —π.χ. στρόντιον— τὶς ἀποβάλλουν γρήγορα ἀπ' τὸν ὀργανισμό τους. Ὅσοι θεωροῦν λοιπὸν πιθανὸ ἕνα πυρηνικὸ πόλεμο καὶ θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ διατροφὴ τους σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἂς φτιάξουν ἕνα... ὀρνιθοτροφεῖο!

Τὸ ἔλκος θεραπεύεται σὲ μιὰ μόνο ὥρα!

Μιὰ νέα ἐπαναστατικὴ θεραπεία τοῦ ἕλκους τοῦ δωδεκαδακτύλου ἐφαρμόζεται κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ μὲ ἐξαίρετα ἀποτελέσματα. Πρόκειται γιὰ τὴν καλουμένη γαστρικὴ ψῆξι. Ἡ θεραπεία διαρκεῖ μιὰ μόνον ὥρα καὶ δὲν ἀπαιτεῖ καμμιὰ παραμονὴ στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ἀσθενὴς μπορεῖ νὰ φάη κανονικὰ ἑπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες. Ἡ ψῆξι ἐπιδρᾶ ἐπουλωτικὰ καὶ ἐξαφανίζει ὅλες τὶς δυσφορίες συνέπειες τοῦ ἕλκους (πόνους κλπ.). Ἡ ἀγωγὴ αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε ἕξη μῆνες ἢ κάθε χρόνο.

Πορμηνύεται ἀσιατικὴ νρίππη

Οἱ Ἀμερικανοὶ ὑγειονολόγοι θεωροῦν πιθανὸ ὅτι θὰ ἔχωμε τὸ φετεινὸ χειμῶνα, καινούργια ἐπιδημία ἀσιατικῆς γρίππης. Συνιστοῦν δὲ νὰ ἐμβολιασθοῦν ἀπὸ τώρα μὲ προληπτικὸ ἀντιγριπτικὸ ἐμβόλιο ὅλοι οἱ ἄνω τῶν 45, γιατὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ ὑποκείμενοι στὴ γρίππη.

Η ΔΙΑΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΠΟΥ ΘΗΛΑΖΕΙ

Πῶς δὲ θὰ αὐξήση τὸ βάρος της

ΚΑΘΕ μητέρα, ποὺ ἐνδιαφέρεται πραγματικὰ γιὰ τὸ παιδί της, πρέπει νὰ τὸ γαλουχῆ μόνη της. Τὸ γάλα της, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ νεώτερες παρατηρήσεις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ τὸ κάμη περισσότερο εὔρωστο, θὰ τὸ προφυλάξη ἐπίσης ἀπὸ τὶς τόσο ἐπικίνδυνες στὰ βρέφη γαστρικὲς διαταραχὲς καὶ θὰ τοῦ ἐξασφαλίση καλύτερη ἄμυνα ἐναντίον τῶν μικροβιακῶν μολύνσεων.

Ἡ γαλούχησις δὲν ἐπιτρέπεται μόνον στὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις:

1) Σὲ περίπτωσι φυματιώσεως τῶν πνευμόνων ἢ τῶν νεφρῶν ἢ οἱασδήποτε ἄλλης ἐντοπισμένης φυματιώσεως. Ὄχι μόνον δὲν ἐπιτρέπεται τότε ἡ γαλούχησις, ἀλλ' ἐπιβάλλεται ἀκόμη καὶ ὁ χωρισμὸς τῆς μητέρας ἀπὸ τὸ παιδί.

2) Σὲ περίπτωσι νεφρίτιδος ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ λευκωματουρία.

3) Σαφῆ ἀντένδειξι ἀποτελοῦν καὶ οἱ διάφορες καρδιοπάθειες. Ἂν ἡ μητέρα εἶχε προσβληθῆ κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπὸ ὀξεῖς ρευματισμοὺς τῶν ἄρθρων μὲ καρδιακὲς ἐπιπλοκές, ἀπαιτεῖται πολὺ μεγάλη προσοχή, ἔστω καὶ ἂν ἡ θεραπεία ὑπῆρξε πλήρης. Σὲ περίπτωσι οἱασδήποτε διαταραχῆς, ὁ θηλασμὸς πρέπει νὰ διακόπτεται ἀμέσως.

4) Ἡ ἀναιμία καθὼς καὶ ἡ μεγάλη ὑπερκόπωσι ἀποτελοῦν σαφεῖς ἀντενδείξεις. Μιὰ μητέρα, ὅμως, ποὺ ἔχει συμπτωματικὰ ἀδυνατίσει, ἐφ' ὅσον ἡ ὑγεία της εἶναι καλή, μπορεῖ νὰ θηλάζη τὸ παιδί της.

5) Οἱ μολυσματικὲς ἀσθένειες, ποὺ ἐμφανίζονται κατὰ τὴν περίοδο τῆς γαλουχήσεως δὲν δημιουργοῦν κίνδυνο μολύνσεως γιὰ τὸ παιδί, γιατὶ ἡ μετάδοσις δὲν γίνεται μὲ τὸ γάλα. Ἡ διακοπὴ τῆς γαλουχήσεως, ὅμως, ἐπιβάλλεται. Σὲ περίπτωσι ἐλαφρῆς κυνάγχης ἢ ρινοφαρυγγίτιδος κτλ. δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διακοπῆ ὁ θηλασμός. Ἀλλ' ἡ μητέρα, κάθε φορὰ ποὺ θηλάζει τὸ παιδί της, πρέπει νὰ βάζη μιὰ γάζα μπροστὰ στὴ μύτη καὶ τὸ στόμα της.

Ἐξαιρετικὴ σημασία, προκειμένου γιὰ τὸ θηλασμό, ἔχει ἐπίσης τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς τῆς μητέρας. Ἀλλ' ἐδῶ ἐμφανίζεται ἕνας τρομερὸς σκόπελος. Ὅλες οἱ μητέρες φοβοῦνται σήμερα μήπως, τρώγοντας περισσότερο, καταστρέψουν τὴ γραμμή τους, γιὰ τὴν ὁποία εἶναι τόσον ζηλότυπες.

Ἀλλ' ἂς προσπαθήσωμε νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ἡ ἔγκυος παίρνει κατὰ μέσον ὅρο 10—12 κιλά. Μετὰ τὸν τοκετὸ τὸ βάρος της πέφτει κατὰ 5½ κιλά, ποὺ κατανέμονται ὡς ἑξῆς: νεογνὸ 3½ κιλά, πλακοῦς 500 γραμμάρια, ἀμνιοτικὸ ὑγρὸ 1 κιλό, αἷμα 500 γραμμάρια. Ἔπειτα ἀπὸ 15 περίπου ἡμέρες, λόγω τῆς συστολῆς τῆς μήτρας καὶ τῶν ἄλλων γεννητικῶν ὀργάνων, ἐπέρχεται νέα ἐλάττωσις τοῦ βάρους κατὰ 2 κιλά. Ἀπομένουν ἔτσι 3 περίπου κιλὰ παραπάνω ἀπὸ τὸ προϊὸ τῆς ἐγκυμοσύνης βάρος. Αὐτὰ τὰ 3 κιλά, ἂν δὲν προσέξετε, ὑπάρχει κίνδυνος ὄχι μόνον νὰ τὰ διαιωνίσετε, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ αὐξήσετε.

Κατὰ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ τὶς θηλάζουσες μητέρες νὰ παγύνουν παρουσιάζεται γύρω στὴν ἕκτη ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν ἔναρξι τοῦ θηλασμοῦ. Γιὰ ν' ἀποφευχθῆ αὐτὸ ὁ κίνδυνος, πρέπει νὰ γίνη ἕνας λογικὸς περιορισμὸς τῆς τροφῆς, ποσοτικὸς καὶ ποιοτικός.

Ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ γίνη αὐτὸς ὁ περιορισμός, γιὰ νὰ μὴν βλάψη οὔτε τὸ μητέρα οὔτε τὸ παιδί;

Κατὰ πρῶτον λόγον, θὰ περιορίσετε ὅλες τὶς οὐσίες ποὺ περιέχουν σάκχαρον, καθὼς ἐπίσης καὶ τὶς ἀμυλούχους (ψωμί, ζυμαρικὰ κτλ.). Θὰ περιορίσετε ἐπίσης τὶς ἁλμυρὲς τροφές, ὅπως εἶναι τὰ ἀλλαντικά, τὰ κονσερβαρισμένα κρέατα, τὰ θαλασσινὰ κτλ. Ἀλλὰ καὶ γενικώτερα θὰ προσπαθήσετε νὰ μὴν τρῶτε πολὺ ἁλατισμένα φαγητά.

Μιὰ ἄλλη προφύλαξις εἶναι τὸ νὰ μὴ πίνετε ὑγρὰ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν γευμάτων. Εἶναι αὐτονόητο, βέβαια, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πίνετε οἰνοπνευματώδη ποτά, ποὺ ἐπηρεάζουν τὸ γάλα σας. Ἐξαίρεσι μπορεῖ νὰ γίνη μόνον γιὰ τὴ μπύρα, ἂν δὲν ἔχετε ἀφθονο γάλα. Ἀλλά, στὸ ζήτημα αὐτό, πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε τὸ γιατρό σας.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, θὰ προσέξετε τὴ διατροφή σας.

Μιὰ ὑγιὴς μητέρα δίνει κατὰ μέσον ὅρο 750 γραμμάρια ὡς ἕνα λίτρο γάλακτος τὴν ἡμέρα. Τὸ γάλα αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι πλούσιο σὲ ἀσβέστιο. Ὅταν οἱ τροφὲς ποὺ καταναλίσκετε δὲν περιέχουν ἐπαρκὲς ἀσβέστιο, ὁ ὀργανισμὸς τῆς μητέρας τὸ παίρνει ἀπὸ τὰ ἀποθέματά του, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἐπικίνδυνο. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ κάνετε κατάχρησι σὲ ἀσβεστούχους τροφές. Γιατὶ τὸ πλεονάζον ἀσβέστιο συγκεντρώνεται στοὺς ἱστοὺς καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέση διάφορες διαταραχές.

Ἡ τροφὴ τῆς μητέρας πρέπει νὰ περιέχη ἐπίσης διάφορα πρωτεϊνοῦχα στοιχεῖα. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ θὰ τὰ βρῆτε στὰ κόκκινα κρέατα, στὰ ἀβύνατα ψάρια, στὰ αὐγά, στὰ σκληρὰ τυριά, στὸ πλῆρες γάλα κτλ.

Ἡ θηλάζουσα μητέρα πρέπει ἀκόμη νὰ πίνη κάθε μέρα 750 περίπου γραμμάρια γάλα, κατὰ προτίμησιν ἀγελαδινό, σὲ 3 ἢ 4 δόσεις. Τὸ ἀγελαδινὸ γάλα ἔχει τὴν ἴδια περίπου σύστασι μὲ τὸ μητρικὸ γάλα, ὅπως καταφαίνεται ἀπὸ τὸν κατωτέρω πίνακα:

	1 λίτρο	Μητρικὸ	Ἀγελαδινὸ
Θερμίδες		760	680
Νερὸ		870	875
		γραμμάρια	
Πρωτεῖνες		12	35
Λίπη		50	39
Σάκχαρον		65	46
		χιλιοστόγραμμα	
Ἀσβέστιον		300	1250
Σίδηρος		2	1
Ψευδάργυρος		7,5	3
Χαλκὸς		0,7	0,4
Βιταμίνη C		20—60	5—50
Βιταμίνη B1		0,2	0,4
Βιταμίνη B6		0,1	0,7
Βιταμίνη A		0,2	0,1—0,3
Βιταμίνη D		0,001	0,0002

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὡρισμένες τροφὲς μεταβάλλουν τὴ γεῦσι τοῦ γάλακτος καὶ μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀποστροφὴ στὸ νεογνό. Γι' αὐτὸ θὰ ἀποφύγετε τὸ λάχανο, τὸ κουνουπίδι, τὰ κρεμμύδια, τὰ σκόρδα, τὶς ρέγγες, τὰ σπαράγγια, τὰ μπαχαρικά, τὰ πολύπλοκα παρασκευάσματα κτλ.

✿✿

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΥΓΙΕΙΝΟΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Οἱ γιατροὶ τῆς Αἰγύπτου φοβοῦνται ὅτι τὸ περίφημο φράγμα τοῦ Ἀσσουὰν θ' αὐξήση μὲν τὸ ἐθνικὸ εἰσόδημα τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ θὰ συντελέση στὴ μεγαλύτερη διάδοσι τῆς ἑλονοσίας καὶ τῆς σχιστοσωμιάσεως. Ἡ δεύτερη ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες αὐτὲς—ποὺ λέγεται ἀλλοιῶς καὶ «μπιλχαρζίασις» — θεωρεῖται τὸ ἀρχαιότερο ὑγιεινολογικὸ πρόβλημα τοῦ κόσμου. Πραγματικά, ἔχουν βρεθῆ ἱερογλυφικὰ κείμενα τοῦ 3.000 π. Χ., ποὺ περιγράφουν τὰ συμπτώματά της. Τὴν προκαλεῖ ἕνα μικρὸ παράσιτο, ποὺ εἰσχωρεῖ στὸν ὀργανισμὸ ἀπ' τὸ πεπτικὸ σύστημα, ἰδίως μὲ τὸ πόσιμο νερό. Γεννᾶει τότε ἑκατομμύρια αὐγά, ποὺ μολεύονται σὲ διάφορους ἱστοὺς τοῦ σώματος καὶ διαταράσσουν τὴ λειτουργία τους. Τὰ συμπτώματα εἶναι: γενικὴ κακοδιαθεσία, φαγούρα, πονοκέφαλος, πυρετός, δύσπνοια, κἀποτε δὲ καὶ αἱματουρία.

Ἡ θεραπεία εἶναι πολὺ δύσκολη, ἂν ὄχι ἀδύνατη. Δὲν ὑπάρχει ἀνοσία. Ὡστόσο τώρα δοκιμάζεται ἕνα ἐμβόλιο, ποὺ χρησιμοποιεῖ τὴ ραδιενέργεια τοῦ κοβαλτίου 60.

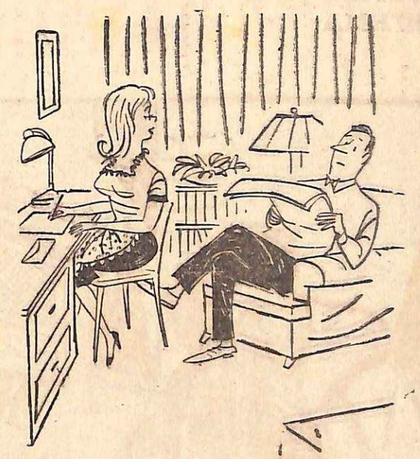

— Δὲν ξέρω τί νὰ γράψω στὴ μαμά! Εἴχαμε κανένα καυγαδάκι τελευταῖα, Γιάννη;

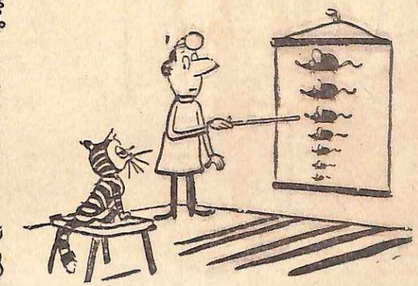

Χωρὶς λόγια.

— Σκέψου κουταμάρα, Φιφὶ μου! Μ' ἔπιασε ἡ ἰδέα πὼς μὲ παντρεύτηκες γιὰ τὰ λεφτὰ μου καὶ τὰ κουβάλησα ὅλα μαζί!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΩΝ

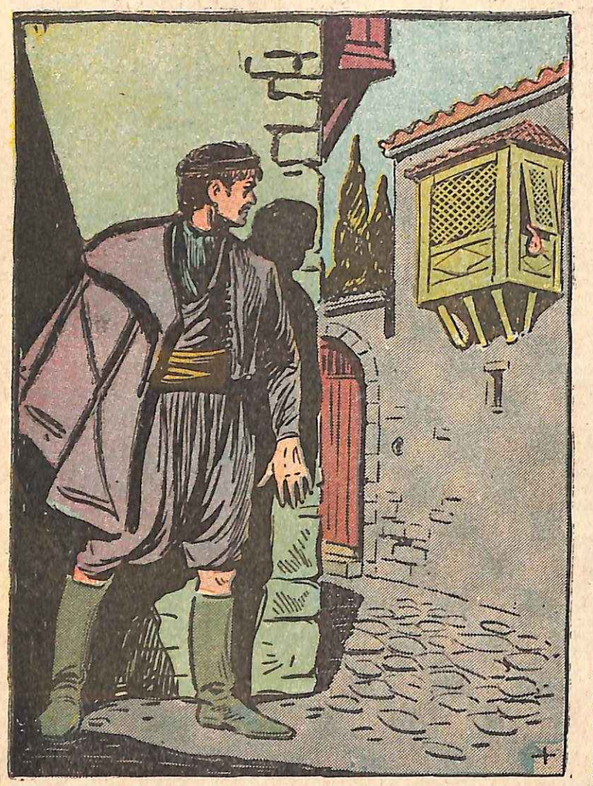

Ξαφνικά τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε μιὰ σκιὰ πίσω ἀπὸ ἕνα καφάσι...

Αγαπιόντουσαν κρυφά, πολὺ κρυφά, γιατί ἐκείνη ἦταν Ὀθωμανίδα, κόρη τοῦ Κιαμὶλ Μπέη κι' ἐκεῖνος γυιὸς τοῦ καπετὰν Κουμῆ.

Ὁ ἥλιος ἤθελε ἀκόμη ἕνα κοντάρι γιὰ νὰ βουτήξη ἀπὸ τὸ βουνὸ στὴ θάλασσα. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ ὡραία Σιλχά, τὸ μυρωμένο ρόδο τῶν Χανιῶν, γύριζε μ' ἕνα σωρὸ χανουμάκια ἀπὸ τὴ γιορτὴ τῶν νεκρῶν.

Περνοῦσε τὴν πόρτα τοῦ Καλὲ Κάπσι γιὰ νὰ μπῆ στὰ Χανιὰ κι' ὁ Μανωλιὸς ἔβγαινε πάνω στ' ἄλογό του γιὰ ν' ἀπάη στὸ χωριό. Στενὸ τὸ πέρασμα, πολλὲς οἱ χανούμισσες Ὁ Μανωλιὸς περαμέρισε.

Ξάφνου ἡ Σιλχά, τὸ λυγερόκορμο χανουμάκι μὲ τὸ γαλάζιο φερετζέ, κοντοστέκεται καὶ κυττάζει τὸ παλληκάρι. Ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της περνᾶ τὸ ἀραχνένιο γιασμάκι καὶ φέρνει μιὰ βαθειὰ ταραχὴ στὸ νέο. Οἱ γυναῖκες πέρασαν, μὰ ὁ Μανωλιὸς στέκεται ἀκόμη. Καθὼς βλέπει τὶς Ὀθωμανίδες νὰ ξεμακραίνουν, ξεπεζεύει ἀπὸ τ' ἄλογό του, τὸ βένει στὴ σιδερόπορτα κι' ἀρχίζει νὰ τὶς παίρνη ἐσπίσω.

Οἱ χανούμισσες σκόρπισαν στοὺς τουρκομαχαλάδες. Ἡ λυγερή, μὲ τὸ γαλάζιο φερετζέ, στάθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἦταν σ' ἕνα στενοσόκακο τῆς Σπλάντζιας. Οἱ φίλες της τὴν ἀποχαιρετοῦν μὲ γέλια, κι' ἡ πόρτα κλείνει πίσω της.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Μανωλιοῦ χτυποῦσε θυελλώδη. Πέρασε κάμποση ὥρα γιὰ γάργη στὰ σύγκαλά του, νὰ σκεφθῆ τὸ κίνδυνο ποὺ περνοῦσε χαζεύοντας μέσα σ' αὐτὴ τὴ σφηκοφωλιά. Ταραγμένος κι' ἀνήσυχος πῆρε τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ. Ἡ νύχτα τὸν βρῆκε συλλογισμένο. Ἦταν τρελλὸ αὐτὸ ποὺ ἔκαμε, σωστὴ ἀποκοτιά. Τὶς μαῦρες ἐκεῖνες μέρες τοῦ 1840, μιὰ βαθειὰ ἔχθρα χώριζε τοὺς ραγιάδες ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανούς. Ἡ αἱματόβρεχτη Κρήτη στέναζε κάτω ἀπὸ τὸ ζυγό.

Τί ἤθελε τώρα ὁ γυιὸς ἑνὸς ὁπλαρχηγοῦ ἀπὸ μιὰ μισητὴ Ὀθωμανίδα; Ἔπρεπε νὰ τὴν ξεχάση. Αὐτὰ σκεφτόταν ξαγρυπνῶντας τὸ ἐρωτοχυπημένο παλληκάρι, μὰ ἡ μέρα τὸν βρῆκε ἀναποφάσιστο. Καὶ χωρὶς καινένα λόγο, καβάλλησε πάλι τὸ ἄλογό του καὶ τράβηξε γιὰ τὰ Χανιά. Ἦταν Ραμαζάνι καὶ οἱ πιστοὶ τοῦ Ἀλλὰχ βρισκόντουσαν στὰ τζαμιά. Χώθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ κυττοῦσε μὲ λαχτάρα τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ποὺ ἔκλεινε τὸ πιὸ γλυκὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του.

Ξαφνικὰ τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ κινῆται πίσω ἀπὸ ἕνα καφάσι. «Χωρὶς ἄλλο θάναι αὐτή», σκέφθηκε μὲ καρδιοχτύπι, Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε κάτι νὰ πέφτη μπροστά του. Ἔτρεξε ἄφοβα, ἔσκυψε καὶ μάζεψε ἕνα μικρὸ δεματάκι, ποὺ κάποιο ἀόρατο χέρι ἔρριξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ Μανωλιὸς τὸκρυψε γρήγορα στὸν κόρφο του, γλίστρησε σὰν κλέφτης κάτω ἀπὸ τὰ χαμηλὰ μπαλκόνια καὶ ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ θείου του, ποὺ ἦταν στοὺς Ἀγίους Ἀναργύρους. Τρέμοντας ὁλόκληρος κλείστηκε σὲ μιὰ κάμαρα κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του τὸ δεματάκι. Ἦταν ἕνα μεταξωτὸ μανηλάκι μ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ ὁλόδροσα γιασεμιά. Στὴν ἄκρη βρῆκε καφτιτσωμένο ἕνα γραμματάκι:

«Ὡραῖο μου παλληκάρι, τοὔλεγε, δὲν σὲ ξέρω, μὰ ἡ καρδιά μου χτυπάει γιὰ σένα. Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Προφήτη, μὴν ξαναπεράσης κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Θὰ σὲ σκοτώσουν κι' εἶναι ἁμαρτία! Ἐγὼ γιὰ σένα θὰ περιῶ κάθε Παρασκευὴ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα τοῦ ἡλιογέρματος ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Καλὲ-Καπσί. Πόσο θὰ χαροῦν τὰ μάτια μου, ἂν ἀντα-μώσουν τὰ δικά σου! Πίσω ἀπὸ τὴν παλιὰ πόρτα τοῦ Καστελλιοῦ, εἶναι μιὰ μεγάλη πέτρα. Βάλε ἀπὸ κάτω τὸ γράμμα σου. Ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος θὰ παίρνης καὶ τὰ δικά μου. Φυλάξου, παλληκάρι μου, κι' ὁ Θεὸς εἴτε Ἀλλὰχ τὸν λένε, εἴτε Χριστό, ἂς προστατέψη τὴν ἀγάπη μας. Σιλχά».

★

Ἡ ἀγάπη, ποὺ ἄρχισε μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα λαχτάρας καὶ τρόμου, μεγάλωνε ὁλοένα. Βλεπόντουσαν μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα κι' εἶχαν ἀλλάξει ἕνα σωρὸ γράμματα. Ἔτσι, τὴ νύχτα ἐκείνη τῆς παρα-μονῆς τῶν Χριστουγέννων, ἡ ὡραία χανούμισσα ἦταν ἐνθουσιασμένη. Εἶχε δῆ ἀπὸ νωρὶς τὸν ἀγαπημένο της νὰ περιμένη μὲ πόθο τὸ διάβα της. Τῆς ἔφιανε νὰ τὸν θλέπη μιὰ στιγμή, γιὰ νάναι τρισευτυχισμένη.

Ὡστόσο ὁ Μανωλιὸς ἦταν πάντα θλιμένος κι' ἀνυπόμονος.

«Μὴ λυπᾶσαι, ἀγαπημένε μου, τοὔγραφε ἐκείνη γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση. Ὁ Θεὸς θὰ σπλαχνιστῆ τὴν ἀγάπη μας καὶ θὰ βρῆ τρόπο νὰ μᾶς σμίξη».

Μὰ ἐκεῖνος ἦταν ἀπαρηγόρητος καὶ τῆς ἀπαντοῦσε:

«Ἂς ἔβλεπα μονάχα γιὰ μιὰ στιγμή, Σιλχά, τ' ὀνειρεμένο πρόσωπό σου κι' ἂς πέθαινα...»

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔβαλε σὲ μεγάλη συλλογὴ τὴν κοπέλλα. Βασάνιζε τὸ μυαλό της νὰ βρῆ ἕνα τρόπο νὰ εὐχαριστήση τὸν ἀγαπημένο της.

"Αξαφνα στ' αὐτιά της ἔφτασε ἕνας γλυκός, ἀπόμακρος ἦχος. Ἦταν οἱ καμπάνες τῆς Τριμάρτυρης ποὺ καλοῦσαν τοὺς Χριστιανοὺς στὴ θεία λειτουργία τῶν Χριστουγέννων.

«Αὔριο, σκέφθηκε, θὰ γιορτάζη ὁ ἀγαπημένος μου!»

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ αἰσθανόταν πάντα μιὰ ἀνεξήγητη συμπάθεια γιὰ τοὺς Χριστιανούς. Οἱ γονιοί της δὲν τὴν φανάτισαν ποτὲ ἐναντίον τους. Μιὰ Ἑλληνοδασκάλα τῆς ἔμαθε νὰ διαβάζη καὶ νὰ γράφη ρωμέϊκα.

Οἱ καμπάνες ἔπαψαν, μὰ τώρα στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ. Θαρρετὴ καθὼς ἦταν κατέθηκε μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν της τὴ σκάλα κι' ἔφτασε σθόρυβα στὸ μεσαῖο πάτωμα. Τώρα ἄκουγε καθαρὰ φωνὲς καὶ βήματα, ποὺ κατέβαιναν στὸ ὑπόγειο.

— Καλῶς τὸν Ἐριφ Ἀγᾶ! ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ λέη σιγά, καθὼς ἄνοιξε ἡ πόρτα. Στάσου νὰ σοῦ φέξω, νὰ μὴν σκοντάψης.

Σὲ λίγο ἤρθε ἄλλος κι' ὕστερα, ὕστερα ἄλλος, ὥσπου γέμισε τὸ ὑπόγειο, Κι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὑποδεχόταν καὶ τοὺς καλωσόριζε ὁ πατέρας της.

Θυμήθηκε τώρα πὼς ἐκεῖ στὸ ἰσόγειο, πίσω ἀπὸ ἕνα πιθάρι, ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ τρύπα, ποὺ ἔβλεπε κάτω στὸ ὑπόγειο.

Χωρὶς οὔτε στιγμὴ νὰ διστάση, παραμέρισε σιγὰ-σιγὰ τὸ πιθάρι, ξεσπλώθηκε κατάχαμα κι' ἔβαλε τὸ μάτι της στὴν τρύπα. Ἡ ἔκπληξί της ἦταν ἀπερίγραπτη.

Καμμιὰ σαρανταριὰ σκυφτὰ πρόσωπα κρατοῦσαν ἀναμμένα κεριά. "Ενας παπᾶς ντυμένος μὲ χρυσὰ ἄμφια, στεκόταν μπροστὰ σ' ἕνα κανάτελκο τραπέζι, ὅπου ὑψωνόταν ἕνας ξύλινος σταυρὸς καὶ γύρω του ἔλαμπαν χρυσὰ σκεύη. Ὕστερα εἰκόνες, ἀσημένια καντήλια, χρυσὰ μανουάλια. Ἀπὸ τὸ ταβάνι κρεμόταν ἕνας μικρὸς πολυέλαιος μ' ἄσπρα κεριά.

Ἡ κοπέλλα ἔμεινε σασπισμένη. Στὸ πρόσωπο τοῦ παπᾶ ἀναγνώρισε κατάπληκτη τὸν Ἐριφ Ἀγᾶ. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα ἀσημένιο βιβλίο καὶ διάβαζε. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου, στεκόντουσαν πάνω σὲ στασίδια ρασσοφορεμένοι, ὁ Χουσεΐν Ἐφέντης καὶ ὁ Ταχὶρ μπέης κι' ἄμελναν. Πιὸ πέρα εἶδε τὸ πατέρα της μὲ τὰ γιορτινά του ροῦχα καὶ πίσω του ἕνα σωρὸ γνωστοὺς Ὀθωμανούς. Στὴν ἀριστερὴ μεριὰ τῆς ἐκκλησίας στεκόταν ἐλλαδικὰ ἡ μητέρα της μὲ πολλὲς γυναῖκες χωρὶς φερετζέ.

"Ολος αὐτὸς ὁ κόσμος πίστευε καὶ λάτρευε μυστικὰ τὸ Χριστό! Γιατί τάχα νὰ τῆς τὸχουν κρυφό; Ἡ κατανυχτικὴ αὐτὴ χριστουγεννιάτικη λειτουργία, μέσα στὸ μυστήριο τοῦ μισοφωτισμένου ὑπογείου, εἶχε μιὰν ἀνέκφραστη ὁμορφιά.

Ἡ λειτουργία σὲ λίγο τέλειωσε, Μὰ ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φωνή:

— Σιλχά! Ποῦ εἶσαι, Σιλχά;

"Ηταν ἡ φωνὴ τῆς μητέρας της, ποὺ τὴν καλοῦσε. Σηκώθηκε γρήγορα κι' ἀνέβηκε τὴ σκάλα.

— Ποῦ ἤσουν, παιδί μου; τὴ ρώτησε ἀνήσυχη ἡ μητέρα.

"Επεσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τῆς εἶπε μὲ δάκρυα:

— "Ημουν ἐκεῖ, μανούλα μου, στὸ ἰσόγειο καὶ τὰ εἶδα ὅλα! Γιατί μοῦ κρύβατε τὸ ὡραῖο μυστικό σας; Δὲν μ' ἐμπιστεύεστε;

— Σ' ἐμπιστευόμαστε, παιδί μου, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ μητέρα της, μὰ δὲν ἤρθε ἀκόμη ἡ ὥρα νὰ τὸ μάθης.

— Καὶ πότε θάρθη; Εἶμαι κιόλας δεκαοχτὼ χρόνων!

— Ὅταν γίνη τὸ νικιάχ σου (γάμος) θὰ ἐφαπτιστῆς καὶ θὰ τὰ μάθης ὅλα.

— Νὰ ὅμως, ποὺ ἡ τύχη θέλησε νὰ τὰ μάθω ἀπὸ σήμερα!

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, παιδί μου, σώπα. "Αν μᾶς πάρουν χαμπάρι οἱ Ὀθωμανοὶ θὰ μᾶς σκοτώσουν.

— Ἡσύχασε, μανούλα μου. Τὸ μυστικό σας εἶναι καὶ δικό μου μυστικό. Ἀλλὰ πές μου, γλυκειά μου μανούλα, πῶς ἔγινε αὐτό; Νὰ πιστεύουμε μαζὶ στὸ Χριστὸ καὶ στὸν Προφήτη;

— Εἶναι μιὰ πολὺ θλιβερὴ ἱστορία, παιδί μου. "Οταν ἡ Κρήτη πατήθηκε ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους, οἱ πρόγονοί μας ἦταν Χριστιανοί. Οἱ κακόμοιροι τί τράβηξαν! "Αλλοι πῆγαν ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῶν Γιανιτσάρων κι' ἄλλοι σκλαβώθηκαν. Πολλοὶ Χριστιανοὶ γιὰ νὰ σωθοῦν ἀλλαξοπίστισαν. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ προπάππος σου. Μὰ ὅσοι εἶχαν δυνατὴ πίστι στὸ Χριστὸ κι' ἀσθυστὴ τὴν ἐλπίδα τοῦ λυτρωμοῦ, δέχτηκαν μονάχα ἀπ' ἔξω τὴν ἀλλαξοπιστία. Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ μαζεύουνται σὲ κρυφὲς, ὁρκισμένοι νὰ κρατήσουν ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ τὴν ἀληθινὴ θρησκεία τους, κάνοντας κάθε θυσία γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς Κρήτης...

Ἡ Σιλχὰ ρίχτηκε μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας της:

— Εἶμαι περήφανη γιὰ τὴν καταγωγή μου. Εἶμαι περήφανη γιὰ σᾶς!

★

Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀποκάλυψι νίκησε καὶ τοὺς τελευταίους διστα γμοὺς τῆς Σιλχᾶς. Ὁ βαθὺς ἔρωτάς της γιὰ τὸ Μανωλιό, ἡ ἀκατανίκητη ἐλξι τῆς χριστιανικῆς πίστεως, μαζὶ μὲ τὸ φλογερὸ αἴσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ, ποὺ τὴν δονοῦσε, τὴν ἔκαμαν νὰ ἐγκαταλείψη μὲ τὴ συγκατάθεσι τῶν γονιῶν της τὰ Χανιά. Εἶπαν στοὺς Ὀθωμανοὺς πὼς τὴν ἔστειλαν στὴν Πόλη, ἀλλὰ ἐκείνη ἔφυγε μιὰ νύχτα μὲ τὸν ἀγαπημένο της στὸ Σέλημο.

"Οταν ὁ Μανωλιὸς εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ ξεσκέπαστο τὸ πρόσωπο τῆς Σιλχᾶς νόμισε πὼς ὀνειρεύόταν. Ἡ ὁμορφιά της ξεπεριοῦσε κάθε προσδοκία.

Ἡ βάφτισι κι' ὁ γάμος ἔγινε μαζί.Ἡ Σιλχὰ ὀνομάστηκε Μαρία. Ἐκατὸ τουφέκια βράϊστηκαν στὰ ριζιμιὰ χαράκια τοῦ Σελήνου. Ἦταν τὸ μήνυμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδας. Σὲ λίγο ξέσπασε ἡ ἐπανάστασι τοῦ 1841, ποὺ ἔδωσε ἀρκετὰ προνόμια στὴν Κρήτη.

Ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνεξιθρησκεία κατωχυρώθηκαν μὲ σουλτανικὸ φιρμάνι, Καὶ τότε ἑκατοντάδες κρυφοχριστιανοὶ ἔγινεν φανεροὶ Χριστιανοί. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Κιαμὶλ Μπέη, μαζὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους πιστούς, ποὺ πῆραν μέρος στὴν κατανυκτικὴ ἐκείνη λειτουργία τῶν Χριστουγέννων στὸ ὑπόγειο.

Τὸ καφρὲ τοῦ Σέλιου

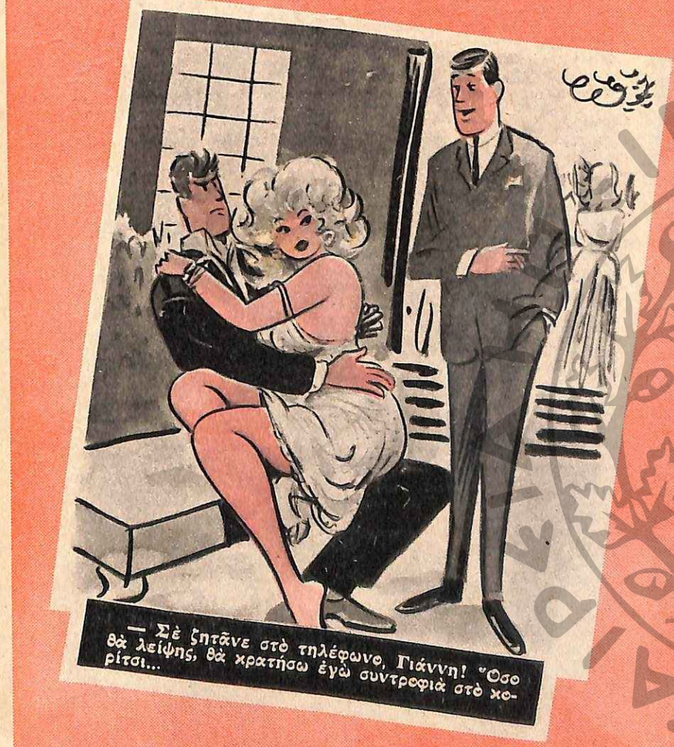

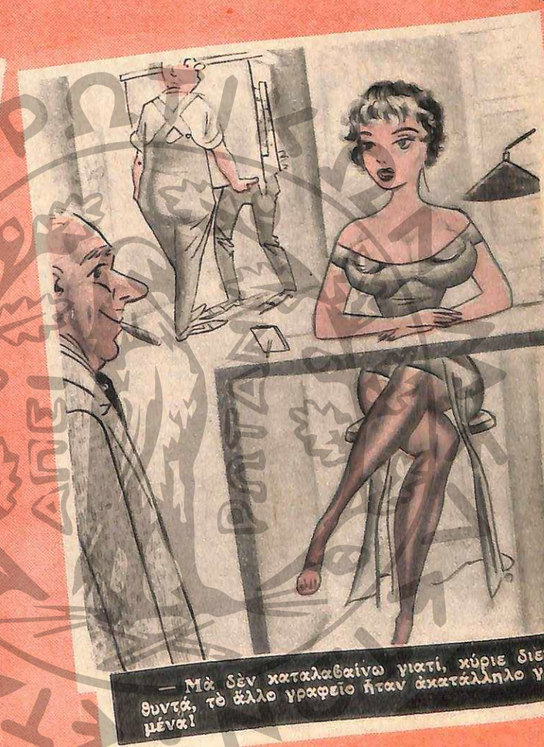

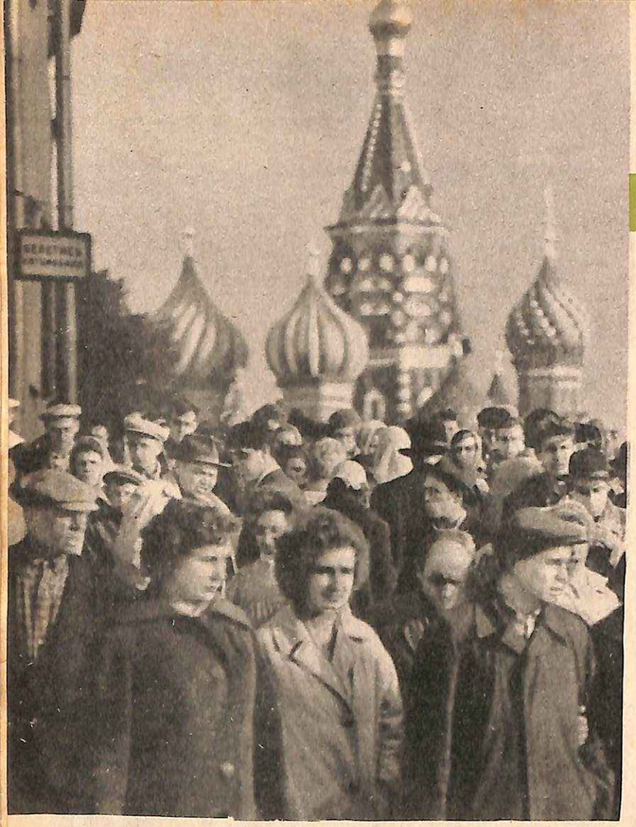

"Ένα πλῆθος ἀπὸ Μοσχοβίτες καὶ Μοσχοβίτισσες στὴν 'Ερυθρὰ Πλατεῖα.

ΠΩΣ ΖΗ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΡΩΣΙΔΑ

'Ενα ταξίδι στὴ Μόσχα

γιὰ τὴν ἀνακάλυψή της

ΕΦΘΑΣΑ στὴ Μόσχα πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα. 'Ο ἥλιος τύλιγε μὲ ἕνα θαμπάσιο χρυσαφένιο φῶς τὰ δάση ἀπὸ σημύδες, ποὺ πλαισιώναν τὸ ἀεροδρόμιο. Μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ κοπέλλες, κρατῶντας μεγάλα μπουκέτα λουλούδια, περίμεναν τὴν ἄφιξη κάποιας προσωπικότητος.

Κάποιο ραδιόφωνο, ἀπὸ ἕνα κιόσκι μὲ ἀναψυκτικά, μετέδιδε ἕνα παλιὸ ὅμορφο τραγούδι. Καθισμένοι πάνω στὰ πεζοδρόμια, δίπλα στὰ ταξί τους, οἱ ὁδηγοί περίμεναν, διαβάζοντας σιωπηλοί. "Ενας νεαρὸς ἀεροπόρος, πρὶν ἀνεβῆ στὸ ἀεροπλάνο, ἀγκάλιαζε τὴ σύζυγο καὶ τὰ παιδιά του.

"Ηρθα στὴ Ρωσία γιὰ νὰ γράψω ἄρθρα γύρω ἀπὸ τὶς γυναῖκες. Πῶς ζοῦν καὶ τί διαφορὲς καὶ τί ὁμοιότητες ἔχουν μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ δυτικοῦ κόσμου; Γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτό, προσπάθησα νὰ εἰσχωρήσω στὸν καθημερινὸ μηχανισμὸ τῆς ζωῆς τους, γεμίζοντας τὸ μπλόκ μου μὲ σημειώσεις γύρω ἀπὸ τὰ καταστήματά τους, ἀπὸ τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τὶς ἐργασίες τους, ἀπὸ τὰ δυειρά τους. Τὸ ὑλικὸ τῶν ἄρθρων ποὺ θὰ γράψω, λοιπόν, θὰ εἶναι ἀκριβῶς αὐτό: Πῶς ζῆ ἡ Ρωσίδα γυναίκα. Δὲν θὰ προσπαθήσω νὰ κάνω κρίσεις.

Μπαίνοντας στὸ θέμα τῆς ἔρευνάς μου, πρὶν νὰ περάσω στὰ εἰδικώτερα θέματα (γάμος, μόδα, κλπ.) θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω λίγο γιὰ τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴν ψυχολογία τῆς Ρωσίδας. Ποιὸ εἶναι τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῆς ψυχολογίας της;

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

Νομίζω, ὅτι ἡ Ρωσίδα εἶναι μιὰ γυναίκα ρωμαντικοῦ τύπου, ποὺ ἔχει μιὰ νοστροπία στὶς σχέσεις της μὲ τὸν ἄντρα καὶ μὲ τὴ ζωή, ὄχι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ ἡ Εὐρωπαία, ἡ 'Ιταλίδα, ἡ Γαλλίδα, ἡ Γερμανίδα, παρουσίαζε πρὶν ἀπὸ σαράντα χρόνια.

'Η Κομσομόλ, ἡ σοβιετικὴ ὀργάνωσι νέων, ἀναγκάστηκε νὰ κάνη διαλέξεις καὶ νὰ δημοσιεύη ἄρθρα, γιὰ νὰ πείση τοὺς νεαροὺς Ρώσους, ὅτι δὲν ἦταν κακό, ἂν οἱ κοπέλλες προτιμοῦσαν νὰ μιλοῦν γιὰ ποίησι, ἀντὶ γιὰ τεχνική. Καὶ ἀναγκάστηκε νὰ τὸ κάνη αὐτό, γιατὶ πολλοὶ ἀραβῶνες διαλύονταν, ἐπειδὴ οἱ ἄνδρες δὲ μποροῦσαν νὰ ἀνεχθοῦν νὰ βλέπουν τὶς κοπέλλες νὰ κρύβουν λουλούδια ἀνάμεσα στὶς σελίδες τῶν βιβλίων τοῦ Πούσκιν.

Γιατὶ στὴ Ρωσσία, ὁ ἄνδρας ζῆ ἐντατικὰ τὴ μεγάλη τεχνικὴ περιπέτεια τῆς χώρας του. Χαρακτηριστικά, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἕνας Μοσχοβίτης διανοούμενος, διηγήθηκε σ' ἕναν 'Ιταλὸ δημοσιογράφο, ὅτι εἶχε πάει τὸ γυιό του στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο καὶ ὅτι, ὅταν τελείωσε ἡ ἐπίσκεψι, τὸν ρώτησε τί τοῦ εἶχε κάνει τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι. Καὶ ὁ μικρὸς ἀπάντησε, χωρὶς δισταγμό:

"Ενας ἀστυνομικός, ἐκτὸς ὑπηρεσίας, περπατάει σ' ἕνα δρόμο τῆς Μόσχας μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ γυιό του.

— 'Εκεῖνος ὁ νέος τύπος τρακτέρ, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ κλουβὶ μὲ τὶς λεοπαρδάλεις...

Γιὰ τὶς γυναῖκες, ὅμως, φαίνεται, ὅτι τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Μιὰ ὑπάλληλος τοῦ «Οὐκράϊνα», τοῦ ξενοδοχείου, στὸ ὁποῖο μένω, στὴ Μόσχα, μοῦ εἶπε, ἕνα βράδυ:

— "Οταν ξεφυλλίζω ἕνα γυναικεῖο περιοδικό, γαλλικὸ ἢ Ἰταλικὸ (ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο τυχαίνει κάπου-κάπου νὰ πέφτουν στὰ χέρια μου) πρὶν κυπτάξω τὰ μοντέλα ἢ διαβάσω τὶς ἐπικαιρότητες, ξεχνιέμαι κυριολεκτικὰ στὰ αἰσθηματικὰ διηγήματα. 'Εδῶ στὴ Ρωσία δημοσιεύονται πολὺ σπάνια, ἐμεῖς ὅμως οἱ κοπέλλες τρέφουμε γι' αὐτὰ πραγματικὰ πάθος καὶ μᾶς λείπουν πολύ.

ΕΥΓΕΝΙΚΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας, που ἔφθασα, πῆγα σ' ἕνα πάρτυ, ὅπου μὲ κάλεσε ἕνας 'Ιταλὸς φίλος μου, ποὺ ζῆ στὴ Μόσχα. 'Η δεξίωσι δινόταν ἀπὸ μιὰ κυρία μέσης ἡλικίας, σὲ ἕνα σπίτι, ποὺ βρισκόταν στὸ κέντρο τῆς πρωτευούσης. Στὰ δύο δωμάτια τοῦ διαμερίσματος, ἐπιπλωμένα μὲ λίγα ἔπιπλα τῆς ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος, ἦταν συγκεντρωμένα καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἄτομα καὶ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἀγόρια καὶ κοπέλλες. "Ολοι εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι, ὅπου εἶχε ἑτοιμασθῆ ὁ μπουφές. Χαβιάρι κόκκινο καὶ μαῦρο, ρέγγες, σαλάτα. κρύο κρέας, γεωργιανὰ κρασιά, ἁρμένικο κονιάκ, βότκα.

Καθὼς γέμιζα τὸ πιάτο μου, παρετήρησα μιὰ λεπτομέρεια,που τὶς ἑπόμενες μέρες θὰ τραβοῦσε συνεχῶς τὴν προσοχή μου. Τὸ φέρσιμο τῶν ἀντρῶν πρὸς τὶς γυναῖκες, εἶχε μιὰ εὐγένεια καὶ ἐναν Ἱπποτισμὸ παλιοῦ στύλ. Κάθε κοπέλλα σερβιριζόταν ἀπὸ τὸν καβαλλιέρο της, ποὺ φρόντιζε νὰ ἐφοδιάζη τὸ πιάτο της μὲ διαφόρους «μεζέδες», νὰ τῆς γεμίζη τὸ ποτῆρι της, νὰ τῆς δίνη τὴν πετσέτα της.

Μίλησα ἀμέσως γι' αὐτὴ τὴν παρατήρησί μου στὸ φίλο μου, ποὺ μὲ εἶχε προσκαλέσει καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε:

— Στὸν ἕνα χρόνο, ποὺ βρίσκομαι στὴ Μόσχα, δὲν εἶδα ποτὲ ἕναν ἄντρα νὰ μπῆ σ' ἕνα ἀσανσέρ, πρὶν ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἢ νὰ προχωρήση μπροστά της, μπαίνοντας σ' ἕνα ταξὶ ἢ στὸ λεωφορεῖο. Εἶδα, ἀντίθετα, πολλὲς φορὲς τοὺς φοιτητὲς τοῦ Πανεπιστημίου νὰ παίρνουν τὰ βιβλία ἀπὸ τὶς συμφοιτήτριές τους, γιὰ νὰ τοὺς τὰ κουβαλήσουν αὐτοί, νὰ σβύνουν τὴν πίπα τους, ὅταν πήγαινε νὰ καθήση κοντά τους μιὰ κοπέλλα, νὰ ὑποκλίνωνται ἐλαφρά, ὅταν συναντοῦσαν κάποια γνωστὴ στοὺς διαδρόμους τῶν σχολῶν. Δὲν ξέρω κατὰ πόσο αὐτὸ εἶναι χαρακτηριστικὸ τῶν Ρώσων. 'Εκεῖνο, ποὺ ξέρω, εἶναι, ὅτι οἱ Ρωσίδες δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν χωρὶς αὐτοὺς τοὺς μικροὺς Ἱπποτισμούς.

'Εκτὸς ἀπὸ μιὰ κοπέλλα, ποὺ ἐργαζόταν σὰ διερμηνέας σὲ μιὰ ξένη πρεσβεία καὶ ποὺ ἦταν μακιγιαρισμένη μὲ τέχνη καὶ μὲ χτένισμα «κρεπαρισμένο», ὅλες οἱ ἄλλες, ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸ πάρτυ, εἶχαν μόνο λίγο κραγιὸν στὰ χείλη. Δὲν ἦταν βέβαια κεμψές, ἀλλά, μὲ τὰ ἄσπρα μεταξωτὰ πουκαμισάκια τους καὶ τὶς σκοῦρες φοῦστες μὲ τὶς βαθειὲς πιέττες, εἶχαν ὅλες κάτι τὸ νεανικὸ καὶ τὸ σχεδὸν ἐφηβικό, παρ' ὅλο, ποὺ ἦταν ὅλες ἀνάμεσα στὰ εἰκοσιδύο καὶ τὰ εἰκοσιοκτώ. 'Αρκετὰ ζευγάρια εἶχαν ἀρχίσει νὰ χορεύουν.

'Η τζὰζ δὲν εἶναι πιὰ ἀπαγορευμένη στὴ Ρωσία καὶ τὸ λαθρεμπόριο τῶν ἀμερικανικῶν δίσκων εἶναι πολὺ ἀνθηρό.

— Πολὺ συχνά, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, οἱ φοιτητὲς τοῦ Πανεπιστημίου θυσιάζουν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ μισθό τους, γιὰ ν' ἀγοράσουν — σὲ τιμὲς ὄχι μικρότερες ἀπὸ τὶς 10 χιλιάδες λιρέττες (500 δραχ.) ἕνα δίσκο τοῦ Μούλλιγκαν ἢ τοῦ Κὲτ Μπαϊκερ.

ΕΝΑ ΣΕΜΝΟ ΤΟΥ.Ι.ΣΤ

'Εκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ μουσικὴ ἦταν ὅλη σχεδὸν ἀμερικάνικη καί, σὲ κάποια στιγμή, ἀκούστηκαν καὶ οἱ νότες ἑνὸς τουΐστ. 'Ο μοναδικὸς ἀπὸ τοὺς νέους, ποὺ ἤξερε καλὰ αὐτὸ τὸ χορό, ἦταν ἕνας σκηνοθέτης τῆς τηλεοράσεως καὶ ὅλες οἱ κοπέλλες τὸ χόρεψαν μαζί του, μιὰ κάθε φορά. Τὸ χόρευαν ἀρκετὰ καλά, παρ' ὅλο, ποὺ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα τουΐστ ἐντελῶς διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ εἶχα δῆ, στὴν 'Αγγλία, στὴν 'Ιταλία, στὴ Γαλλία. "Ηταν πιὸ συγκρατημένο, λιγώτερο τολμηρό.

Τὸ εἶπα αὐτὸ στὸν "Ιγκορ, τὸ νεαρὸ σκηνοθέτη κι' ἐκεῖνος χαμογέλασε.

— Οἱ Ρωσίδες κοπέλλες — μοῦ ἐξήγησε — θὰ εἶναι ὥρες γιὰ τοὺς ἀμερικάνικους χορούς, μόνο ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Γιὰ τὴν ὥρα, οἱ μόνοι χοροί, ποὺ εἶναι πραγματικὰ κατάλληλοι γι' αὐτές, εἶναι τὸ βαλς καὶ ἡ μαζούρκα. Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ εἶναι δυσάρεστο ἢ εὐχάριστο. Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι, ὅτι ἔχουν μιὰ αἰσθηματικότητα, ποὺ θυμίζει πολὺ τὶς γιαγιάδες τους!

'Η γιορτὴ φαινόταν πετυχημένη, ὅλοι διασκέδαζαν καὶ μόνο μιὰ μελαχροινὴ κοπέλλα, ποὺ εἶχα γνωρίσει πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ ποὺ μοῦ εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις γιὰ τὸν Ἰταλικὸ κινηματογράφο, φαινόταν κάπως μελαγχολική. Τὴν πλησίασα, ξαναρχίσαμε νὰ συζητᾶμε καὶ σὲ λίγο μοῦ ἀπεκάλυψε τὸ λόγο τῆς μελαγχολίας της.

'Η "Ολγα — ἔτσι λεγόταν ἡ μελαχροινὴ Μοσχοβίτισσα — ἐπρόκειτο νὰ φύγη σὲ λίγο ἀπὸ τὴ Μόσχα. Τελειώνοντας τὴν περίοδο ἀναπαύσεως, ποὺ τῆς παραχωρήθηκε μετὰ τὶς πτυχιακὲς ἐξετάσεις της (πῆρε τὸ πτυχίο τῆς παιδιατρικῆς) θὰ ἔφευγε γιὰ μιὰ ἀνατολικὴ ἐπαρχία, ὅπου θὰ ἐργαζόταν σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

"Οπως ὅλοι οἱ Ρῶσοι σπουδαστές, ἡ "Ολγα δὲν πλήρωσε ποτὲ γιὰ τὶς σπουδές της καὶ στὰ ἕξη χρόνια τοῦ Πανεπιστημίου, ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Κράτος ἕνα μηνιαῖο μισθό. Τώρα, ποὺ πῆρε τὸ πτυχίο της, πρέπει νὰ πληρώση τὸ χρέος της στὸ Δημόσιο. Παρ' ὅλο, ποὺ δὲν ὑπάρχει — ἔτσι μοῦ εἶπε — κανένας νόμος, ποὺ νὰ ὑποχρεώνη τοὺς σπουδαστὲς ν' ἀρχίσουν νὰ ἐργάζωνται μετὰ τὸ πτυχίο στὴ θέσι, ποὺ τοὺς ὁρίζεται ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους, κανεὶς δὲν ἀρνεῖται αὐτὸ τὸ ἠθικὸ χρέος. Αὐτὸ τὸ κοίθηκαν, ὅμως, μπορεῖ πολλὲς φορὲς νὰ εἶναι πολὺ βαρύ.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΤΟΥ 1800

Στὴν περίπτωσι τῆς "Ολγας π. χ., ἡ ἰδέα νὰ φύγη γιὰ δυὸ χρόνια χιλιάδες χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της, σὲ μιὰ ἐπαρχία μὲ κλίμα καὶ ἔθιμα ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς Μόσχας, ἀφίνοντας συγγενεῖς, φίλους καὶ συνήθειες, δικαιολογοῦσε ἀπόλυτα τὴ μελαγχολία της.

— Παρ' ὅλα αὐτὰ — μοῦ εἶπε ἡ "Ολγα — μὲ παρηγορεῖ ἡ σκέψι τῆς σπουδαιότητος, ποὺ θὰ ἔχη ἡ παρουσία μου σ' ἐκεῖνο τὸ νοσοκομεῖο. Τὰ παιδιὰ εἶναι πολλὰ καὶ οἱ γιατροὶ εἶναι λίγοι. 'Εμεῖς οἱ Ρωσίδες ζοῦμε σὲ μιὰ πραγματικὴ ἀντίθεσι. 'Οφείλουμε νὰ ἔχουμε πλήρη συνείδησι τοῦ πόσο εἶναι ἀπαραίτητη ἡ συμβολή μας στὴν πρόοδο τῆς χώρας (σκεφθῆτε, ὅτι τὸ 53% τῶν πτυχιούχων ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκες) καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ μὴν ἀπομονθοῦμε τὴ θηλικότητά μας καί, πσρ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τὶς ἐπιστῆμες, νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ νοιώθουμε πάνω ἀπ' ὅλα γυναῖκες.

ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΜΕ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙΑ

'Η ἐντύπωσι, ὅτι ἡ ζωὴ στὴ Ρωσία θυμίζει πολὺ 19ο αἰῶνα (πρᾶγμα, ποὺ τὸ ἔχουν ἀντιληφθῆ ὅλοι ὅσοι τὴν ἐπισκέφθηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια) εἶχε γίνει γιὰ μένα μιὰ ἐμμονὴ ἰδέα.

"Ενα ἀπόγευμα, τριγύριζα μαζὶ μ' ἕνα φωτογράφο, γιὰ ὥρες, στὸ Πάρκο Γκόρκι, προσπαθῶντας νὰ συλλάβουμε μὲ τὸ φωτογραφικὸ φακὸ ἕνα φιλί, ἢ ἕστω ἕνα ἀγκάλιασμα ἀνάμεσα σ' ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένων. Σπάθηκε ἀδύνατο. Τὰ ζευγαράκια περπατοῦσαν χειροπιασμένα, μὲ ὕφος ἤρεμο καὶ μάτια γελαστά.

Τὴν ἑπομένη μέρα, στὸ Πλανετάριουμ (τὸ πλανετάριουμ εἶναι μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα, στὴν ὁποία εἰδικὲς συσκευὲς προβάλλουν τὴν ἱστορία τῶν σοβιετικῶν κατακτήσεων στὸ διάστημα) μέσα σ' ἕνα σκοτάδι πιὸ πυκνὸ ἀπ' ὅσο σ' ἕναν κινηματογράφο, τὰ ζευγάρια καθόντουσαν ἡσυχα καὶ οἱ κοπέλλες κρατοῦσαν μικρὰ μπουκετάκια λουλούδια, ποὺ μιὰ ἀνθοπῶλις πουλοῦσε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς εἰσόδου.

Δυὸ σοβιετικὰ ζευγάρια σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ὁδοῦ Οὐλίτσα Κίροβα, μπροστὰ σ' ἕναν αὐτόματο πωλητὴ ἀναψυκτικῶν.

'Ενας τύπος μοντέρνας Ρωσίδας. 'Η Λαρίσσα Κόϊσλοβα εἶναι διερμηνεὺς στὴν Πρεσβεία τοῦ 'Αφγανιστάν. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα, γάρις στὴν ἐπαφή της μὲ ξένους, ἔχει ἐξευρωπαϊσθῆ.

'Η Ρωσίδα ποιήτρια Μπέλλα 'Αχμαντουλίνα, σύζυγος τοῦ ζωγράφου Τζούρο Ναγκιμπίν. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ γνωστὲς συγγραφεῖς τῆς σύγχρονης Ρωσίας.

ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΥΦΙΚΑ

'Αλλά, τὴν πιὸ ἀστεία ἀποκάλυψι ἔκανα ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Εἶδα ἕνα «Σαλὸν Ντιὰ Νοδομπρούν», ἕνα κατάστημα, ποὺ πουλοῦσε εἴδη προικὸς καὶ νυφικὰ φορέματα. "Εμεινα κατάπληκτος, διαβάζοντας, ὅτι ἡ εἴσοδος ἐπιτρεπόταν μόνο στὰ πρόσωπα, ποὺ θὰ παρουσίαζαν μιὰ δημοσίευσι μέλλοντος γάμου.

Ρώτησα τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ περιορισμοῦ καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος μοῦ εἶπε, ὅτι ἀναγκάστηκαν νὰ τὸ ἐφαρμόσουν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ πλῆθος ἀπὸ τὶς κοπελλίτσες ἀνάμεσα στὰ δώδεκα καὶ στὰ δεκαέξη χρόνια, πού, βγαίνοντας ἀπὸ τὰ σχολεῖα, κατέκλυζαν τὸ κατάστημα.

"Εμπαιναν, τριγύριζαν ἀπὸ πάγκο σὲ πάγκο, ἔμεναν γιὰ ὁλόκληρα τέταρτα νὰ κυττάζουν τὰ νυφικὰ φορέματα καὶ ἔφευγαν. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ξαναγύριζαν πάλι...

Μ' ἄλλα λόγια, οἱ Ρωσίδες εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι. 'Αφελεῖς, ρωμαντικές, γλυκειές, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες, ποὺ περιπλέκουν ἀκόμη τὴ ζωὴ τῆς Ρωσίας.

Εἶναι ἀκριβῶς, ὅπως τὶς εἴδαβαμε στὰ φίλμ «Ὅταν περνοῦν οἱ πελαργοί» καὶ «Ἡ μπαλάντα ἑνὸς στρατιώτη». "Αλλωστε, αὐτὰ εἶναι ἀκριβῶς τὰ φίλμ ποὺ ἀγαποῦν περισσότερο.

Κάποιος μοῦ διηγήθηκε, ὅτι, ὅταν πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, προβλήθηκε στὴ Μόσχα τὸ πρῶτο σοβιετικὸ φίλμ μὲ ἀστυνομικὴ ὑπόθεσι, τὸ γυναικεῖο κοινὸ φάνηκε ταραγμένο ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, τὰ αἵματα καὶ τὸ σαδισμό του. Σημειώθηκαν μάλιστα ἀρκετὲς λιποθυμίες. Φαίνεται ἀπίστευτο, δὲν εἶναι ἔτσι; Κι' ὅμως εἶναι ἀλήθεια.

Σ. Β

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ δεύτερο μέρος.

ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΠΟΥΛΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ε ΞΩ ὁ ἀγέρας ἔπαιζε μὲ τὸ χιόνι, ποὺ κολλοῦσε τὶς νιφάδες του στὰ τζάμια. Ἡ νύμφη τοῦ Βορρᾶ εἶχε σκεπάσει μὲ τὰ λευκά πέπλα της τὸν Ὑμηττὸ κι' ἄρχισε ν' ἀγκαλιάζη καὶ τὴν Ἀθήνα. Ὁ μικρὸς Χριστὸς διάλεξε γιὰ νὰ ἔρθη στὸν κόσμο τὴν πιὸ κρύα νύχτα τοῦ Δεκέμβρη. Φῶς, γαλάζια κεριά, στολισμένο ἔλατο, στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου Γαρίδη. Ὅλα ἦταν ὡραῖα καὶ φανταχτερά. Μὰ ἡ μικρὴ Βουλίτσα ἀναστέναξε βαρειά:

— Μπαμπά, θυμᾶσαι τί ὡραῖα παιχνίδια μοῦφερε πέρυσι ἡ μανούλα; Ἀκόμη τὶς ἔχω τὶς χρυσὲς καὶ ἀσημένιες μπάλες. Κι' ὅταν τὴν ρώτησα: «Δὲν σοῦ φαίνεται, μανούλα, πὼς θὰ ταίριαζε νὰ βάλουμε στὸ δέντρο μας καὶ μερικὰ πουλιά; Ἀπ' αὐτὰ τὰ γαλάζια πουλιά, ποὺ κάθουνται στὰ ψηλὰ κλωνάρια τῶν δέντρων;», ἡ καλή μου μανούλα γέλασε καὶ μοῦπε: «Δὲν τὸ σκέφτηκα, παιδάκι μου! Τοῦ χρόνου θὰ φροντίσω νὰ σοῦ φέρω αὐτὰ τὰ ὡραῖα πουλιά!» Καὶ νὰ ποὺ ἤρθαν πάλι τὰ Χριστούγεννα καὶ ὅμως λείπει ἡ μανούλα μου... Ἂν εἶναι καλὸς ὁ μικρὸς Χριστούλης, ποὺ γεννιέται ἀπόψε πρέπει νὰ μοῦ τὴ φέρη...

Ὁ πατέρας τῆς μικρῆς Βουλίτσας ἀνατρίχιασε καὶ μὲ δυσκολία κράτησε τὰ δάκρυά του.

— Γιατί, χρυσό μου, δὲν μοῦ τὴπες ἀπὸ χτές; Μαζὶ μὲ τ' ἄλλα παιχνίδια θὰ σ' ἀγόραζα καὶ τὰ πουλιά...

— Ἔλεγα πὼς...

Ἡ μικρὴ σταμάτησε. Εἶδε τὸν πατέρα της λυπημένο καὶ δὲν τόλμησε νὰ συνεχίση.

Ὁ Πέτρος Γαρίδης σηκώθηκε. Πῆρε τὴν πλάκα μὲ τὰ χριστουγεννιάτικα κάλαντα καὶ τὴν ἔβαλε στὸ πικ-ἄπ.

— Χριστὸς γεννᾶται σήμερον... ἔψαλε ἡ χορωδία.

Τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ πατέρας γιὰ νὰ τραβήξη τὴ σκέψη τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Ἡ Βουλίτσα ἦταν ἕνα ἐξάχρονο κοριτσάκι πέντε χρόνων. Μιὰ κουκλίτσα μ' ἕνα ξανθό, σγουρὸ κεφαλάκι, μὲ μάτια γαλάζια, ἀστραφτερά, μὲ ρόδινα μαγουλάκια.

Ὅταν πέθανε ἡ μητέρα της, ὁ μπαμπᾶς της γιὰ νὰ μὴν τὴν πικράνη, τῆς εἶπε, πὼς ἡ μαμά της κοιμήθηκε καὶ ὅτι τὴν πῆρε ὁ Χριστούλης μαζί του ἐκε ψηλὰ στοὺς οὐρανούς.

Ὁ θάνατος τῆς Χριστίνας, τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας, τὸν εἶχε συγκλονίσει. Τὴν εἶχε παντρευτῆ ἀπὸ ἔρωτα καὶ καρπὸς τῆς ἀγάπης τους ἦταν τὸ ἔξοχο αὐτὸ πλασματάκι. Μὰ ἡ εὐτυχία τους ἦταν σύντομη. Ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ Χριστίνα ἔπεσε θῦμα ἑνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ἀπὸ τότε δὲν εἶδε πιὰ καλὴ μέρα. Ἡ καρδιά της παράλυσε, κι' ὅλο λιποθυμοῦσε κι' ἔχανε τὸν κόσμο. Ὁ δύστυχος ὁ ἄντρας της ἔκανε τὶς πιὸ μεγάλες θυσίες γιὰ νὰ τὴ σώση. Ἀκόμη καὶ στὸ Παρίσι τὴν πῆγε. Μὰ ἡ πάθησί της ἦταν ἀγιάτρευτη.

Κανένας δὲν ἤθελε νὰ τῆς πῆ τὴν ἀλήθεια. Ἡ εὐαίσθητη ὅμως Ψυχή της τὸνοιωσε κι' ἕνα φθινοπωρινὸ ὀράδυ, ποὺ ὁ Πέτρος ἦταν γυρμένος στὸ προσκέφαλό της, τοῦπε μ' ἀχνὴ φωνή:

— Ἀγαπημένε μου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι ἔκαμες γιὰ μένα. Εἶσαι ἕνας ὑπέροχος ἄντρας! Δυστυχῶς, δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ ζήσω μαζί σου ὡς τὸ τέλος.

Ἐκεῖνος τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀγάπη μου, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι τῆς εἶπε. Θὰ γίνης πάλι καλά...

Ἕνα πικρὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὸ χλωμὰ χείλη της:

— Εἶναι περιττὸ νὰ μοῦ τὸ κρύβης, Πέτρο. Τὸ ξέρω, τὸ νοιώθω, πὼς ἡ ζωή μου σβύνει. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ, ἄκουσε τὶς τελευταῖες μου παραγγελίες. Ἀγαπῶ ἐσένα καὶ τὴ Βούλα τόσο, ποὺ δὲν θέλω ὁ θάνατός μου νὰ καταστρέψη τὴ ζωή σας. Θέλω νὰ τὴν ξαναφτιάσετε, ὅπως πρῶτα. Νὰ δώσης μιὰ στοργικὴ μάνα στὸ παιδί μου, ποὺ νάναι καὶ γιὰ σένα μιὰ καλὴ συντρόφισσα.

Αὐτὰ εἶπε ἀπὸ ὀραδὺς ἡ Χριστίνα στὸν ἄντρα της καὶ τὸ πρωῒ τὴ βρῆκαν νεκρὴ στὸ κρεββάτι της. Ὁ ἀπαρηγόρητος σύζυγος τὴν ἔκλαψε κρυφά, γιὰ νὰ μὴ μεταδώση τὴ θλῖψι του στὴν τρυφερὴ ψυχούλα τῆς Βουλίτσας.

Γι' αὐτό, λοιπόν, γιόρταζε τ' ἀποψινὰ Χριστούγεννα κι' εἶχε φέρει πολλὰ γλυκὰ καὶ παιχνίδια στὸ ὀρφανό, προσπαθῶντας νὰ φανῆ χαρούμενος καὶ χαμογελαστός. Ὡστόσο ἦταν μακρυὰ ἀπὸ κάθε χαρά. Μόλις τραβιόταν σὲ μιὰ γωνιά. τὰ μάτια του γέμιζαν δάκρυα.

★

Τὸ φωταγωγημένο ἀπὸ μικρὰ πολύχρωμα λαμπάκια ἔλατο ἔκανε τὰ μπομπόνια καὶ τὰ ζαχαρωτὰ νὰ φαντάζουν μέσα στὸ πλῆθος τῶν μικρῶν παιχνιδιῶν, ποὺ κρεμόντουσαν ἀπὸ τὰ χιονισμένα κλωνιὰ τοῦ χιονισμένου δέντρου. Ὁ Φίλιππος, τὸ φτωχὸ ἀγοράκι, ποὺ ἔφερε ὁ Πέτρος Γαρίδης γιὰ νὰ κάνη συντροφιὰ στὴ Βουλίτσα, ἔβλεπε μὲ λαίμαργα μάτια τὰ γλυκά κι' ἀνυπομονοῦσε πότε νὰ τὰ ξεκρεμάσουν.

Αὐτὸ θὰ γινόταν, ὅταν τὸ ρολόϊ θὰ χτυποῦσε μεσάνυχτα κι' ὁ μικρὸς Χριστούλης θὰ γεννιόταν, ὅπως κάθε χρόνο στὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεὲμ κι' ἕνα τριανταφυλλένιο φῶς θὰ χυνόταν στὸ ὁλοστράσινο ἔλατο. Τότε τὸ χρυσὸ ἀστέρι, ποὺ ἦταν στὴ κορφὴ τοῦ δέντρου, θὰ λαμποκοποῦσε καὶ ὁ ψαλμὸς τῶν ἀγγέλων θἄφερνε τὸ μήνυμα: «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὁ ὀρθρινός!»

Ἦταν ὅμως ἀκόμη νωρίς. Τὰ παιδιὰ ἔλεγαν τὰ κάλαντα, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε τὸ κουδούνισμα τῆς πόρτας.

Ὁ Πέτρος παραξενεύτηκε. Δὲν περίμεναν κανένα ἄλλο προσκαλεσμένο ἐκεῖνο τὸ ὀράδυ. Ἡ ὑπηρέτρια ἔτρεξε ν' ἀνοίξη. Ἀκούστηκαν βήματα, ποὺ ἀνέβαιναν ἀνάλαφρα, ρυθμικὰ τὴ σκάλα. Ξαφνικὰ ἡ ὑπηρέτρια γύρισε λαχανιασμένη. Ἔτρεμε σὰν τὸ κίτρινο φύλλο:

— Ἡ κυρία! τραύλισε.

Μιὰ νέα γυναῖκα, ψηλή, ὄμορφη, μ' ὁλόξανθα μαλλιά, τυλιγμένη μέσα στὴ λευκὴ ἐρμίνα της, πρόβαλε στὸ κατῶφλι.

— Καλησπέρα σας! τοὺς εἶπε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

Προχώρησε ὡς τὴ μέση τοῦ δωματίου, σὰν νἄταν σπίτι της καὶ μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη τρυφερότητα εἶπε στὴ μικρή:

— Βουλίτσα μου, χρυσῆ μου Βουλίτσα!...

— Ἡ Χριστίνα! ψέλλισε, καταπίνοντας τὴ γλῶσσα του ὁ Πέτρος.

Καρφώθηκε στὴ θέσι του. Ἕνας παγωμένος ἱδρώτας ἔλουσε τὸ κορμί του.

— Θεέ μου! Πῶς εἶναι δυνατόν;

Ἡ μικρὴ κύτταξε τὴ λευκὴ σιλουέττα καὶ τὰ γαλάζια μάτια της φωτίστηκαν ἀπὸ χαρά.

— Μανούλα μου! φώναξε κι' ἄνοιξε τὰ χεράκια της στὴ γυναῖκα ποὺ ἔτρεξε νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά της. Μανούλα μου, τί καλὴ ποὺ εἶσαι! Δὲν μὲ ξέχασες!...

— Ὄχι, παιδάκι μου, σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα πὼς θἄρχόμουν. Ἤρθα γιὰ νὰ σοῦ φέρω τὰ γαλάζια ἐκεῖνα πουλιὰ ποὺ μοῦ ζήτησες...

Κι' ἄνοιξε τὴ λευκὴ τσάντα της κι' ἔβγαλε ἕνα σωρὸ γαλάζια ἐξωτικὰ πουλιά.

— Μανούλα, σ' εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ καὶ τὸν καλό μας Χριστούλη, ποὺ ἄκουσε τὴν προσευχή μου καὶ σ' ἔφερε.

Ὅλοι μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἦταν παγωμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο τους. Ὁ Πέτρος σύρθηκε ὡς τὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου. Γύρισε τὸ διακόπτη τοῦ πολύφωτου κι' ἕνα φῶς δυνατὸ πλημμύρισε τὸ σαλόνι. Ὕστερα στύλωσε τὰ μάτια του ἐρευνητικὰ πάνω στὴ γυναῖκα μὲ τὴν ἐρμίνα. Τοῦ φαινόταν τόσο ἀπίθανη, τόσο φανταστική, ποὺ γάμισε πὼς ἦταν θῦμα αὐταπάτης. Μὰ καθὼς τὸ βλέμμα του τὴν ἔψαχνε, τὴν ἐρευνοῦσε, σχημάτισε τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν ἦταν ἡ νεκρή, πὼς ἦταν κάποια ἄλλη...

Ἔκανε δυὸ βήματα καὶ πῆγε κοντά της. Ἐκείνη γύρισε τότε καὶ τὸν κύτταξε:

— Ὁ Πέτρος! εἶπε μὲ χαρούμενη ἔκπληξι. Εἶστε ὅπως σᾶς φαντάστηκα!...

Καὶ καθὼς τοῦ χαμογελοῦσε, ἐκεῖνος εἶδε μιὰ μαύρη ἐλίτσα στὸ δεξιό της μάγουλο. Ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ σημάδι.

— Ποιά εἶστε; τὴ ρώτησε μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω σὲ λίγο, τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα μυστηριῶδες χαμόγελο. Ἂς μὴ χαλάσουμε τώρα τὴ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ.

— Μαμά, γιατὶ δὲν φιλᾶς τὸν μπαμπά μου; ρώτησε μὲ βαθειὰ ἀπορία ἡ μικρή.

Ἡ γυναῖκα πῆγε κοντὰ στὸν Πέτρο. Ἐκεῖνος πέρασε τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ τὴ μέση της καὶ φιλήθηκαν ὅπως-ὅπως...

Ἡ μικρὴ Βουλίτσα τοὺς ἔβλεπε ἀποσβολωμένη ἀπὸ τὴ χαρά της:

— Δὲ θὰ σ' ἀφήσουμε πιὰ νὰ ξαναφύγης, μαμά! Ὁ Χριστούλης ἔχει τὴ δική του μαμά!

— Δὲ θὰ ξαναφύγω, παιδί μου, εἶπε ἐκείνη τουφερὰ καὶ χάϊδεψε τὰ σγουρὰ μαλλάκια τῆς μικρούλας.

★

Χτύπησαν μεσάνυχτα. Ὁ Πέτρος ἔσβυσε τὸ πολύφωτο κι' ἄνοιξε τὸ ραδιόφωνο:

«Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν προαιώνιον λόγον ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται ἀποτεκεῖν... Χαῖρε Βηθλεέμ, ἠνοίκται πᾶσιν ἡ Ἐδέμ...»

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ οἱ ἐφτὰ οὐρανοὶ ἄνοιξαν κι' ἡ ὁλόχρυση σκάλα τοῦ Ἰακὼβ ἔφτασε ὡς τὰ σύννεφα. Ἡ νύχτα γέμισε ἀπὸ φτερὰ ἀγγέλων κι' ἀπὸ χαρμόσυνα σαλπίσματα καὶ ὕμνους.

Ἡ Βουλίτσα ἔτρεξε νὰ πιέση ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπί. Τὸ ἀστέρι ποὺ ἦταν στὴν κορφὴ τοῦ ἔλατου καὶ συμβόλιζε τὸ ἄστρο τῶν Μάγων λαμποκόπτησε. Τὰ πουλιὰ καὶ τὰ παιχνίδια ἔγιναν ἀσημένια. Τὰ χιόνια ἔγιναν ἄσπρα σὰν τὰ γιασεμιὰ καὶ μιὰ φωνὴ χερουβικὴ ἀντιλάλησε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο:

«Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!»

★

— Μὰ ποιὰ εἶστε λοιπόν, ἐσεῖς, ποὺ μοιάζετε τόσο καταπληκτικὰ μὲ τὴ Χριστίνα; ρώτησε ὁ Πέτρος τὴν ἄγνωστη, ὅταν ἡ μικρὴ Βουλίτσα κοιμήθηκε εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιά της.

— Εἶμαι ἡ δίδυμη ἀδελφή της, ἡ Ἀμαλία. Δὲν σᾶς ἔδειξε ποτὲ τὴ φωτογραφία μου ἡ Χριστίνα;

— Ἄ, ναί. Κι' ὅμως σᾶς ξέχασα!

— Ὅταν ἤμαστε μικρές, μᾶς μπέρδευαν ἀκόμα κι' οἱ γονεῖς μας!

— Καὶ πότε ἤρθατε ἀπὸ τὴ Νότιο Ἀφρική;

— Σήμερα τὸ ὀράδυ. Τὸ ἀεροπλάνο εἶχε κάποια καθυστέρησι. Εὐτυχῶς πρόφτασα. Ἡ Χριστίνα μὲ εἶχε παρακαλέσει μὲ γράμμα της νἀρθῶ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, νὰ φέρω τὰ δῶρα, ποὺ ὑποσχέθηκε ἡ ἄτυχη στὸ παιδί...

Τὰ μάτια της θουρκωσαν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ πέστε μου τώρα τί θὰ γίνη; Πῶς θὰ ποῦμε στὴ μικρή, ὅτι δὲν εἶστε ἡ μητέρα της;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τῆς τὸ ποῦμε. Ἡ Χριστίνα μοῦγραψε καὶ κάτι ἄλλο...

Ἔβγαλε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν τσάντα της καὶ τοῦ τἄδωσε. Ὁ Πέτρος τὸ διάβασε συγκινημένος. Ὕστερα ἔφερε δακρυσμένος στὰ χείλη του τὸ ρόδινο χαρτὶ καὶ τὸ φίλησε:

— Τί ὑπέροχη μητέρα, τί ἰδανικὴ γυναίκα! Τ' ἀναμαλλιάτά τὸν ἔπνιγαν.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, τοὺπε ἡ Ἀμαλία, προσπαθῶντας νὰ τὸν παρηγορήση. Ἔτσι τόθελε ἡ μοῖρα...

— Ὡσόσο, γιθύρισε, ἐκεῖνος, εἶναι μεγάλη θυσία, αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητάει νὰ κάνετε γιὰ μᾶς ἡ Χριστίνα... Τί λέτε;

Κύτταξε δειλά, ἰκετευτικά, τὴν κοπέλλα ποὺ ἔμοιαζε τόσο πολὺ μὲ τὴ γυναῖκα του.

— Ἀγαπῶσα πολὺ τὴν ἀδελφή μου κι' ἀγαπῶ τόσο πολὺ καὶ τὴ μικρή, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὄχι. Ἄλλωστε εἶστε τόσο καλός...

Ἔσφιξαν τὰ χέρια τους χαμογελῶντας. Ἡ εὐτυχία ἄπλωνε πάλι τὶς φτεροῦγες της, στὸ χαροκαμένο σπίτι, ἐκείνη τὴν ἁγία νύχτα τῶν Χριστουγέννων.

Ι. ΑΝΔΡΟΤΑΙΔΑΚΙΣ

Ἡ εὐτυχία ἄπλωνε πάλι τὶς φτεροῦγες στὸ χαροκαμένο σπίτι ἐκείνη τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων...

'Η Γαλλίδα στὰρ Σιμόν Σινιορέ, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ γοητεύη, παρ' ὅλα τὰ σαράντα χρόνια της...

'Αλλὰ τὸ ὑποστηρίζουν καὶ διάσημοι ψυχαναλυτές. Αὐτὸς ὁ φόβος, σήμερα, δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχη πιά, ἀφοῦ ἡ γυναῖκα ἔχει στὴ διάθεσί της τὰ μέσα ποὺ τὴν βοηθοῦν νὰ διατηρῆται ὡραία καὶ γοητευτική. Τὸ σπουδαῖο εἶναι νὰ περιποιῆται τὸν ἑαυτό της καὶ ὄχι νὰ κυττάζη στὸν καθρέφτη τὸ φάσμα τῆς χαμένης νιότης της. Στὰ σαράντα χρόνια της μιὰ γυναῖκα μπορεῖ ἀκόμη νὰ παντρευτῆ, νὰ ἀγαπήση καὶ νὰ ἀγαπηθῆ.

ΜΗ ΦΟΒΑΣΤΕ

Αὐτὸ ὑποστηρίζει ἡ διάσημη Γαλλίδα στὰρ

«—Τί συνέβη ὅταν συμπλήρωσα τὰ σαράντα μου χρόνια; Μὰ τίποτα!»

'Η Σιμὸν Σινιορὲ μὲ κυττάζει μ' ἕνα λίγο πονηρὸ χαμόγελο.

—'Απολύτως τίποτα, σᾶς βεβαιώνω! — συνεχίζει. Δὲν καταλαβαίνω ὅτι εἶμαι σαράντα χρόνων, ὅπως στὰ τριάντα δὲν καταλάβαινα ὅτι ἤμουν τριάντα! Πολὺ περισσότερη ἐντύπωσι μοὔκαναν τὰ δεκαέξη μου χρόνια!...

»'Ισως τώρα ἐσεῖς νὰ σκέπτεστε ὅτι κι' ἐγώ, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, δὲ θέλω νὰ ὁμολογήσω τοὺς μυστικούς μου φόβους καὶ τὶς ἀγωνίες μου. 'Αν τὸ σκέπτεστε κάνετε λάθος.

»'Α, ναί, τώρα θυμᾶμαι! Κάποιος εἶχε διαλέξει ἀκριβῶς ἐκεῖνα τὴ στιγμή, ὅταν δηλαδὴ ἔκλεινα τὰ σαράντα, γιὰ νὰ πῆ ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει ἀνάμεσα στὸν Γὺ Μοντὰν καὶ μένα. 'Εσεῖς ξέρετε ὅτι ἐμεῖς οἱ ἠθοποιοὶ εἴμαστε πολλοὶ ἐκτεθειμένοι σὲ τέτοιες φλυαρίες. Φτάνει μιὰ μικρὴ αἰτία, γιὰ νὰ δημιουργηθῆ κι' ὅλας ἕνας φανταστικὸς χωρισμός. 'Ομως μὴν πιστέψετε ὅτι ἐγὼ ἔχω νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ σειρὰ καταστροφές, ποὺ μοῦ συνέβησαν ἀπὸ τότε ποὺ συμπλήρωσα τὰ σαράντα. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλι ὅτι δὲ συνέβη ἀπολύτως τίποτα, ὅτι δὲν ἔνιωσα ἀπολύτως τίποτα, ὅτι ὅλα εἶναι ὅπως καὶ πρίν.

»Μὲ ρωτᾶτε ἂν ἔχω καμμιὰ ἀνησυχία γιὰ τὴν ὑγεία μου;

»'Οχι. Πρέπει νὰ παραδεχτῶ ὅτι ἔχω διαπιστώσει μιὰ τάσι νὰ παχύνω, μὰ αὐτὴ τὴν τάσι τὴν εἶχα ἀπὸ πάντα. Ἔτσι ἔχω συνηθίσει νὰ τὴν καταπολεμῶ. Δὲν τρώγω οὔτε ψωμί, οὔτε πατάτες. Αὐτὴ τὴ δίαιτα ὅμως τὴν ἀκολουθῶ μόνον ὅταν τυχαίνη νὰ λείπη ὁ σύζυγός μου. "Οταν εἶναι αὐτὸς ἐδῶ, δὲ μπορῶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Ὁ Γὺ δὲ μπορεῖ νὰ βλέπη μιὰ γυναῖκα νὰ κάθεται ἀπέναντί του μ' ἕνα μπιφτέκι στὸ πιάτο της καὶ μ' ἕνα κουτάκι χαπάκια, ἀνάμεσα στὸ πηρούνι καὶ τὸ κουτάλι. 'Ολ' αὐτὰ τὰ ἀπεχθάνεται καὶ τὸν καταλαβαίνω. Βλέπετε αὐτὸς ἀγαπᾶ τοὺς καλοὺς συνδαιτημόνες!

»'Εκτὸς αὐτοῦ, ἐγὼ δὲν ἀσχολοῦμαι μὲ κανένα σπόρ, δὲν κάνω καμμιὰ συστηματικὴ ἄσκησι, πίνω, τρώγω, ζῶ μιὰ κανονικὴ ζωή. Καὶ ὅμως κατορθώνω νὰ σηκώνω μὲ τὴ μεγαλείτερη ἄνεσι τὰ σαράντα μου χρόνια. Καὶ δὲ νομίζω νὰ ὑπάρχη λόγος νὰ μὴν αἰσθάνωμαι ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ ἄλλες γυναῖκες, ποὺ ἔχουν φτάσει στὰ σαράντα.

»'Οσο γιὰ τὴν ἐρώτησί σας, πῶς κατώρθωσα νὰ διώξω τὸ φάσμα τῶν σαράντα χρόνων, σᾶς ἀπαντῶ ὅτι αὐτὸ τὸ φάσμα στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει. Οἱ γυναῖκες τὸ δημιουργοῦν μόνες τους καὶ χωρὶς νὰ ὑπάρχη λόγος!

Αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς αἰσιοδοξίας ἀνοίγει, γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ εἶναι τρομαγμένες ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τέσσερα, καινούργιες προοπτικὲς εὐτυχίας.

Γιατὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπε ἡ Σιμὸν Σινιορέ, ἔχουν ἐπιβεβαιωθῆ ἀπ' ὅλους τοὺς Ψυχαναλυτές. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ φοβᾶται μιὰ γυναῖκα, ὅταν θὰ περάση τὰ σαράντα.

ΟΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ ΚΑΙ Ο ΕΚΝΕΥΡΙΣΜΟΣ

Καὶ ὅμως ἦταν ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀριθμοῦ 4, ποὺ ἡ Σουηδέζα μαννεκὲν Ἄννα Τζένσιλντ ἀπαρνήθηκε τὴ ζωή. Θὰ θυμᾶστε ἴσως τὴν παράλογη καὶ θλιβερὴ τραγωδία της. Στὰ σύνορα, κατὰ τὸν ἔλεγχο τῶν διαβατηρίων, ἡ Ἄννα, ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση τὴν πραγματική της ἡλικία μπροστὰ στοὺς συναδέλφους της, ποὺ ἦταν ὅλες κατὰ πολὺ νεώτερες ἀπ' αὐτήν, καὶ ποὺ τὴν πίστευαν ὄχι μεγαλείτερη ἀπὸ τριάντα χρόνων. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψι ἡ Ἄννα ἔνιωθε πὼς ἦταν χαμένη. Δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴ σκέψι ὅτι τὸ μυστικό της ἡλικίας της εἶχε γίνει γνωστὸ καί... αὐτοκτόνησε!

Αὐτὸ τὸ συμβὰν φανερώνει πόσες ἀνωμαλίες μποροῦν νὰ συμβοῦν στὴ σκέψι μιᾶς γυναίκας, ποὺ νιώθει ἕναν παθολογικὸ φόβο, γιὰ τὰ σαράντα χρόνια.

Νά τί μοῦ εἶπε σχετικὰ ὁ διάσημος Γάλλος Ψυχαναλυτής, δόκτωρ Λασέ:

«Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς πελάτισσές μου, ἔχουν αὐτὴ τὴν ἡλικία. Αὐτὴ ἡ ἀναλογία εἶναι ἡ ἴδια σ' ὅλες τὶς πολιτισμένες χῶρες τοῦ κόσμου. Γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ψυχαναλυτὲς περισσότερο ἀπὸ τὸ 50% τῆς πελατείας τους, ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκες ἀνάμεσα στὰ τριάντα ἕξη καὶ στὰ σαράντα. Καὶ ὅλες παρουσιάζουν τὰ ἴδια συμπτώματα: Ἀσθένειες τοῦ στομάχου, τοῦ ἥπατος, τῶν νεφρῶν, γενικὴ κόπωσι, ὑπερβολικὸ ἐκνευρισμό. Καὶ ὅλα αὐτά, σὲ τελευταία ἀνάλυσι, κρύβουν ἕνα εἶδος κρίσεως.

»Προτοῦ ὅμως ἀποδείξουμε — λέει ὁ δόκτωρ Λασὲ — ὅτι τὰ σαράντα χρόνια δὲ σημαίνουν τίποτα καὶ ὅτι ὁ φόβος ποὺ νιώθουν οἱ γυναῖκες γι' αὐτά, δὲν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ ἐσφαλμένη ἰδέα, ποὺ ἔχουν δημιουργήσει μόνες τους, πρέπει νὰ τὶς καταλάβουμε.

»Πρέπει, δηλαδή, νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι κάποια ἀλλαγὴ γίνεται πραγματικά. Διαφορετικὰ δὲ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ γίνουμε πιστευτοί. Ὑπάρχουν πράγματα ποὺ ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ πλησιάζουν στὰ σαράντα. Στὴν ἡλικία αὐτὴ γίνονται ὑπερευαίσθητες στὸ παραμικρὸ φυσικό τους ἐλάττωμα. Μιὰ μύτη λίγο μακρειά, μιὰ ἐπιδερμίδα λίγο μαραμένη, οἱ ρυτίδες...

»Πρὶν μερικὲς μέρες, ἤρθε νὰ μὲ βρῆ μιὰ ἀπὸ τὶς πελάτισσές μου ποὺ γνωρίζω πολὺ καλά. Στὸ παρελθὸν τὴν εἶχα κουράρει γιὰ διάφορες ἀσθένειες, μιὰ βρογχίτιδα μιὰ πνευμονία, μιὰ ἐξάρθρωσι, που εἶχε πάθει πέρτοντας. Κάνει μιὰ ζωὴ ὑγιεινὴ καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὰ σπόρ. Μπῆκε στὸ γραφεῖο μου καὶ μοῦ ἔκανε μὲ τὴ μεγαλείτερη ἁπλότητα τὴν ἑξῆς δήλωσι: «Γιατρέ, κατάλαβα ὅτι εἶμαι ὄσχημη!»

»Τὸ εἶχε «καταλάβει» ἔτσι ξαφνικά, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη.

»Μὰ ἐμένα δὲ μοῦκανε ἐντύπωσι. Ἔχω συνηθίσει πιά.

»Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα ἀνάμεσα στὰ πολλά. Τὸν περασμένο μήνα παρουσιάστηκε στὸ γραφεῖο μου μιὰ γυναῖκα ὑπέροχη, κομψή, μὲ δέρμα θαυμάσιο. Δὲ μποροῦσα νὰ καταλάβω τί περίμενε ἀπὸ μένα, ὅταν ξαφνικὰ τὴν εἶδα νὰ ξεσπᾶ σὲ δάκρυα.

»—Εἶναι φοβερὸ γιατρέ! μοῦ ἐξομολογήθηκε. Ὁ σύζυγός μου ἔχει μιὰ καλὴ θέσι στὸ διπλωματικὸ κλάδο. Δεχόμαστε πολὺ κόσμο καὶ φυσικὰ βγαίνουμε πολύ. Μὰ ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὅταν παρατείνουμε τὴν ἔξοδό μας, ὁ σύζυγός μου ἀρχίζει ν' ἀνησυχῆ γιὰ μένα, μὲ ρωτάει μήπως εἶμαι κουρασμένη, μὲ βρίσκει ἐκνευρισμένη. Μήπως αὐτὸ σημαίνει ὅτι μὲ βρίσκει γερασμένη; Φοβᾶμαι ὅτι δὲ μὲ ἀγαπᾶ πιά!»

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποὺ δὲν ἔδειχνε περισσότερο ἀπὸ τριανταδύο, τὸ πολὺ - πολὺ τριανταπέντε χρόνων, ἦταν σαράντα.

Τὸ δικό μου χρέος ἦταν νὰ τὴν κάνω νὰ καταλάβη ὅτι φυσιολογικὰ δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνων.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἐνοχλήσεων, ποὺ βρίσκουν τὶς γυναῖκες, ὅταν πλησιάζουν τὰ σαράντα, ὀφείλονται καὶ στὰ μυστηριώδη φαινόμενα, ποὺ ἀρχίζουν νὰ φοβοῦνται γιὰ τὰ προσεχῆ χρόνια καὶ τὰ ὁποῖα συγκεντρώνονται σ' ἕνα ὄνομα «παῦσις τῆς περιόδου». Ἡ Ἰδέα ὅτι θὰ βρεθοῦν σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ καὶ ἀναπόφευκτη στροφή, εἶναι ἡ πραγματικὴ αἰτία γιὰ πολλὲς ἐσωτερικὲς τραγωδίες, ποὺ ὅλοι γνωρίζουμε. Καὶ ὅμως εἶναι εὐκολώτατο ν' ἀποδείξουμε ὅτι τίποτα δὲ συμβαίνει στὸν ὀργανισμό, τίποτα, τοὐλάχιστον, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ δικαιολογήση τὸ φόβο τῶν σαράντα χρόνων καὶ τίποτα, ἐπίσης, δὲ μπορεῖ νὰ δικαιολογήση τὸ φόβο γιὰ τὴν ἐμμηνόπαυσι.

ΝΑ ΞΕΧΑΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ

Ὅσον ἀφορᾶ τὴν παῦσι τῆς περιόδου πρέπει νὰ συνεννοούμεθα. Τί ἀκριβῶς εἶναι; Ἡ παῦσι τῆς περιόδου, ποὺ συμβαίνει ἀνάμεσα στὰ σαράντα καὶ τὰ πενήντα χρόνια, τὰ ὄργανα τῆς ἀναπαραγωγῆς ποὺ παύουν νὰ λειτουργοῦν καὶ ἡ μικρὴ ὁρμονικὴ διαταραχή, ποὺ ἔχουν σὰν ἐπακόλουθο. Αὐτὰ ὅμως παρουσιάζουν τόσο μικρὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς γενικῆς ὑγείας, ὥστε μερικὲς γυναῖκες οὔτε κἂν τὸ ἀντιλαμβάνονται!

'Η Σιμὸν Σινιορὲ εἶχε, λοιπόν, ἀπόλυτο δίκιο νὰ βεβαιώνη ὅτι ὁ φόβος τῶν σαράντα χρόνων δὲν εἶχε τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ κατάστασι ψυχική.

Καὶ τώρα ἕνας ἄλλος εἰδικός, ὁ δόκτωρ Ἄσλον, μιλᾶ γιὰ τὸ ἴδιο θέμα. Εἶναι εἰδικευμένος στὸν ψυχοσωματικὸ κλάδο τῆς ἰατρικῆς (μιὰ ἐπιστήμη ποὺ ἀφορᾶ τὶς ὀργανικὲς ἀντανακλάσεις τῶν διαφόρων νευρικῶν ἀνωμαλιῶν).

«Ἀκόμη καὶ ἂν πρόκειται γιὰ μιὰ περίπτωσι ψυχολογικῆς μορφῆς — λέγει ὁ δόκτωρ Ἄσλον — αὐτὴ ὑπάρχει καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πρέπει νὰ βρεθῆ ἕνα μέσο θεραπείας. Καὶ τὸ καλλίτερο μέσο εἶναι νὰ συνηθίσουν οἱ γυναῖκες νὰ μὴν προσπαθοῦν νὰ μασκαρέψουν τὸ νούμερο 4, ἀλλὰ νὰ τὸ κυττάζουν κατὰ πρόσωπο, χωρὶς φόβο.

»'Οταν πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες ἔρχωνται νὰ μ' ἐπισκεφθοῦν, κατηγοροῦν τὴν ὑπερβολικὴ ἐργασία, τὸ σηκώτι, τὸ στομάχι. Δὲν τολμοῦν νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ «σόκ» τῶν σαράντα... Μὰ ἐγὼ δὲν ἀρνῶ νὰ ὑποψιαστῶ τὴν πραγματικὴ αἰτία καὶ τότε τὶς ρωτῶ γιὰ τὴν ἡλικία τους. Ἔτσι βεβαιώνομαι ὅτι πρόκειται, χωρὶς ἀμφιβολία, γιὰ τὴν «κρίσι τοῦ 4». Ὕστερα φροντίζω νὰ τὶς θεραπεύσω, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἀπὸ ἀπόψεως ἰατρικῆς καὶ αἰσθητικῆς.

»Διατάζω μιὰ γενικὴ ἐσωτερικὴ καθαριότητα, μιὰ πραγματικὴ ἀποτοξίνωσι στὸ μοτὲρ τοῦ ὀργανισμοῦ μὲ φυσικὰ προϊόντα, ποὺ ἔχουν σὰ βάσι τὰ χόρτα.

»Ταὐτοχρόνως προχωρῶ στὴν «ψυγικὴ ἀποκατάστασι». Συζητῶντας, φλυαρῶντας μαζί τους, κατορθώνω νὰ τὶς κάνω νὰ μοῦ ἐμπιστευθοῦν τὶς ἀνησυχίες τους, τοὺς φόβους τους. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν «ἐξομολόγησι», ἀρχίζουν νὰ νιώθουν κι ὅλα καλλίτερα. Ἀπομένει τότε νὰ τὶς κατευθύνω καὶ νὰ τὶς παρακινήσω σὲ κάποιο ἄλλο ἐνδιαφέρον, ποὺ δὲν εἶναι ὁ ἑαυτός τους. Καὶ δὲν ὑπάρχει πραγματικὰ καλλίτερο μέσο, γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὶς ἀνησυχίες τους, ἀπ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ χρυσὸ κανόνα: «Ξεχνᾶτε τὸν ἑαυτό σας». Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτὸ τοὺς συνιστῶ ἀνοιχτὸ ἀέρα, μιὰ ἀνάπαυσι στὴν ἐξοχή, ἐκδρομὲς καὶ συγκεντρώσεις μὲ φίλες καί, ἂν εἶναι δυνατό, μιὰ πλήρη ἀλλαγὴ ζωῆς. Χρειάζεται ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα μ' ἕνα νέο περιβάλλον καὶ μιὰ συντροφιὰ διαφορετική.

»Τέλος, ἀκριβῶς ὅπως γιὰ ἕνα αὐτοκίνητο, χρειάζονται καὶ ἕνα «βερνίκωμα», περιποίησι τῆς ἐπιδερμίδος, μασάζ τοῦ σώματος καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ ξαναδώση σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες τὴ δροσιά, τὸ δυναμισμὸ καὶ τὴν ἀπαραίτητη ἰσορροπία, γιὰ ν' ἀποκτήσουν πάλι ἐκεῖνες τὶς αὐτάπατες, ποὺ τὶς βοηθοῦν νὰ ζοῦν καὶ νὰ εἶναι εὐτυχισμένες!»

ΤΑ ΣΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ποιὰ γυναῖκα σήμερα, ἀκόμη καὶ κείνη ποὺ διαθέτει ἐλάχιστα οἰκονομικὰ μέσα, μπορεῖ νὰ μᾶς κάνη νὰ πιστέψουμε ὅτι δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ σβύση μόνη της ἐκεῖνα τὰ σημάδια τοῦ καιροῦ, ποὺ τὴν κάνουν νὰ ἀπελπίζεται, μόλις ἀρχίση νὰ τὰ διακρίνη;

ΤΑ 40 ΧΡΟΝΙΑ

Σιμὸν Σινιορέ, μιὰ ἱκανοποιημένη σαραντάρα

'Αμερικανικὲς στατιστικὲς ἔχουν ἀποδείξει ὅτι σήμερα μιὰ γυναῖκα, ποὺ περιποιεῖται τὸν ἑαυτό της, μπορεῖ νὰ διατηρῆ στὰ πενήντα της χρόνια τὴ νεότητα, τὴν ἀντοχὴ καὶ τὴ γοητεία μιας γυναίκας τριάντα πέντε χρόνων.

Σήμερα, στὸ φυσικὸ τομέα, ὑποστηρίζουν οἱ γιατροί, εἶναι ἀδύνατο μιὰ γυναῖκα νὰχη μειωθῆ σὲ κάτι στὰ σαράντα της χρόνια.

'Η γυναῖκα — λέει ὁ δόκτωρ Ἄσλον — ἔχει κάθε λόγο νὰ βρίσκεται σὲ πλήρη φόρμα στὰ σαράντα της χρόνια καὶ ἂν δὲν εἶναι, πρέπει νὰ προσπαθήση νὰ τὴν ἀποκτήση.

"Αν τὰ παιδιά της ἔχουν πιὰ μεγαλώσει καὶ μπορῆ ν' ἀσχολῆται λιγώτερο μαζί τους, ἡ γυναῖκα θὰ πρέπει νὰ φροντίση νὰ βρῆ ἄλλα ἐνδιαφέροντα.

Δὲν πρέπει νὰ σκέπτεται συνεχῶς τὸν ἑαυτό της καὶ τά... χρόνια της. Δὲν πρέπει νὰ μένη γιὰ πολὺ μόνη ἢ νὰ κάνη συνεχῶς συντροφιὰ μὲ τὶς φίλες της, ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια ἡλικία μ' αὐτὴ καὶ ποὺ εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ ἑαυτοῦ της.

Καὶ νὰ ποὺ φτάνουμε σ' ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἴσως ἡ καλλίτερη θεραπεία γιὰ ὅλα αὐτά. Στὶς γυναῖκες τῶν σαράντα χρόνων, ποὺ δὲν ἔχουν ἕνα ἐπάγγελμα ἢ μιὰ σοβαρὴ ἀσχολία, ἐγὼ θὰλεγα: Δημιουργῆστε μιά. Δὲν ἔχει σημασία ποιά. Τὸ κέντημα, τὴ ζωγραφική, τὶς ξένες γλῶσσες, κάτι τέλος πάντων, ποὺ νὰ ταιριάζη περισσότερο στὶς προτιμήσεις σας καὶ στὸ χαρακτῆρα σας. Κάτι ὅμως ποὺ νὰ κινήση τὸ ἐνδιαφέρον σας, ποὺ νὰ σᾶς ἀπορροφήση, ποὺ νὰ σᾶς βοηθήση ἀκριβῶς νὰ «ξεχάσετε τὸν ἑαυτό σας».

ΟΙ ΑΝΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ 4

"Ενα πολὺ ἐνδιαφέρον συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο ἔχουν καταλήξει ὅλοι οἱ ψυχαναλυτές, εἶναι τὸ ἑξῆς: «Οἱ γυναῖκες οἱ ὁποῖες ζοῦν μὲ τὶς μεγαλείτερες ἀνέσεις εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνες, ποὺ καταλαμβάνονται περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀριθμοῦ 4.

Καὶ εἶναι οἱ ἴδιες αὐτὲς γυναῖκες, ποὺ φοβοῦνται περισσότερο τὶς κρίσεις τῶν ἀντρῶν, γιὰ τὴν ὁμορφιά τους.

«Γνωρίζω πολλὲς ἀπ' αὐτὲς — λέει ὁ δόκτωρ Ἄλσον — ποὺ νιώθουν ἀπελπισμένες ἐπειδὴ σχημάτισαν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἕνας ἄντρας, περνῶντας ἀπὸ κοντά τους, τὶς κύτταξε μὲ ἀδιαφορία».

'Ο δόκτωρ Ἄσλον, βεβαιώνει ἐπίσης ὅτι οἱ γυναῖκες, ποὺ φτάνουν στὰ σαράντα καὶ ποὺ χάνουν τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους, ἀρχίζουν συγχρόνως νὰ φοβοῦνται ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἀγαπηθοῦν πιὰ ἀρκετὰ καὶ ἀπὸ ἀντίδρασι, ἀπαιτοῦν ν' ἀγαπηθοῦν πολύ.

Ξέρουμε μὲ βεβαιότητα ἕνα πρᾶγμα — συνεχίζει ὁ δόκτωρ Ἄσλον. Στὴν ἡλικία αὐτὴ οἱ γυναῖκες νιώθουν μὲ μεγαλείτερη ἔντασι ὅτι ὁ καιρὸς περνᾶ καὶ κινδυνεύουν νὰ κάνουν τὶς μεγαλείτερες κουταμάρες στὴν ἐπιθυμία τους νὰ ζήσουν πιὸ ἐντατικὰ τὸν καιρὸ ποὺ τοὺς μένει καὶ ν' ἀγαπηθοῦν ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο. Μέχρι χτὲς αὐτὸ συνέβαινε στὰ τριανταπέντε χρόνια, τώρα συμβαίνει στὰ σαράντα.

'Ολ' αὐτὰ ἔχουν τὴν αἰτία τους σ' ἕνα μεγάλο λάθος. Γιατὶ ἡ γυναῖκα στὰ σαράντα της χρόνια καὶ πέρα ἀπ' αὐτά, ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ γίνη ἐπιθυμητὴ καὶ ν' ἀγαπηθῆ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΑ ΣΑΡΑΝΤΑ

Μιὰ ἔρευνα τοῦ Γάλλου κοινωνιολόγου Μπονγιὰν ἀπέδειξε κάτι τὸ πραγματικὰ ἐκπληκτικὸ καὶ ἐξαιρετικὰ ἐνθαρρυντικὸ γιὰ τὶς γυναῖκες τῶν σαράντα χρόνων: "Οταν μιὰ γυναῖκα παντρεύεται γύρω στὰ σαράντα εἶναι σχεδὸν βέβαιο ὅτι ὁ γάμος της θὰ διατηρηθῆ εὐτυχισμένος γιὰ ὅλη τὴ ζωή. Ἡ ἡλικία αὐτὴ εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ πιὸ δυνατοῦ, τοῦ πιὸ ἀνθεκτικοῦ καὶ πετυχημένου ἔρωτα.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της.

"Ενα ὑγιὲς δέρμα, ἕνα μακιγιάζ, μιὰ ἁπλὴ δίαιτα, ἂν εἶναι ἀναγκαία, καὶ μιὰ ἀσχολία ποὺ ν' ἀπορροφᾶ τὸ πνεῦμα. Μ' ὅλα αὐτὰ στὸ ἐνεργητικό της σᾶς βεβαιώνω ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει νὰ φοβᾶται τίποτα ἀπὸ τὰ σαράντα χρόνια.

Τελειώνοντας δίνουμε καὶ πάλι τὸ λόγο στὴ Σιμὸν Σινιορέ. Αὐτὴ ἔχει ἕνα ἐπάγγελμα. Αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶναι βέβαια τέτοιο ποὺ νὰ τὴν ἀπορροφᾶ ἀπόλυτα καὶ ἐντελῶς, ἀλλὰ ἀποτελεῖ γι' αὐτὴ μιὰ πλούσια πηγὴ ἐνδιαφερόντος γιὰ κάτι ποὺ τὴν ἀφορᾶ μὰ ποὺ δὲν εἶναι «αὐτὴ ἡ ἴδια».

"Εκλεισε τὴ συνέντευξί της μὲ τὴν ἑξῆς φράσι:

«Μόνο μιὰ φορὰ στὴ ζωή μου ἔνιωσα πραγματικὰ «γριά». Ἀγαποῦσα ἕνα ἀγόρι καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ μοῦ ἀφίση τὴ διεύθυνσί του!»

"ΜΙΝΩΣ"-62/2

Πλύσιμο
καὶ
κατ' εὐθείαν
κρέμασμα

κουρτίνες ἀπό
TREVIRA

Εἶναι ἁπλὲς στὴ χρῆσι τους. Πλένονται μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ κρεμῶνται χωρὶς νὰ στεγνώσουν. Δὲν χρειάζονται τέντωμα οὔτε σιδέρωμα γιατὶ οἱ κουρτίνες ἀπὸ TREVIRA δὲν μπαίνουν.

TREVIRA
ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ

Ζητῆστε παντοῦ κουρτίνες ἀπὸ ΤΡΕΒΙΡΑ

Πώλησις χονδρικὴ "ΔΑΝΤΕΛΛΑ" Α.Ε. Ρόμβης 11, τηλ. 238-408

Τις ημέρες των εορτών, πάσο ευγενικά είναι, νά στείλετε τις εύχες σας, μέ ένα μπουκέτο λουλούδια, στά αγαπημένα σας πρόσωπα που ζούν στην 'Ελλάδα ή στό έξωτερικό. Μπορεί νά σάς εξυπηρετήση σ' αύτό, μέ τήν τέλεια όργάνωσι πού διαθέτει ό ΦΛΕΡΙΑΝΟΣ — ΣΥΝΤΑΓΜΑ — ΣΤΑΔΙΟΥ 3. — ΤΗΛ.221-514, ΑΘΗΝΑΙ.

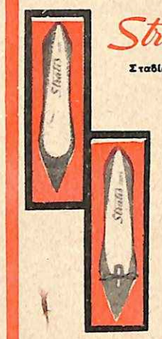

Stratis SHOES
Σταδίου 19

Γιά μιά καλή έμφάνισι τώρα τις γιορτές καλό θά ήταν νά προμηθευτήτε τά παπούτσια σας άπό τού ΣΤΡΑΤΗ, Σταδίου 19. Διαθέτει τήν πιό πλούσια συλλογή γυναικείων και άνδρικών ύποδημάτων.

Η πρώτη άνεγνωρισμένη Σχολή Κομμωτών στην 'Ελλάδα ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ. μέ τή μεγάλη πεῖρα καί τις ύποτροφίες σέ 10 σπουδαστές της έτησίως, έξασφαλίζει άρτια έκπαίδευσι.

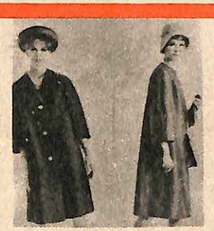

« ΦΗΜΗ »

Νά μιά εύκαιρία τώρα, νά άγοράσετε τό παλτό πού όνειρευτήκατε. Τό κατάστημα Φ Η Μ Η, Αίόλου 73, σάς προσφέρει θαυμάσια έτοιμα γυναικεία παλτά, καλορραμμένα, όλα μοδέλα 1962—63, σέ μοντέρνα ύφάσματα καί χρώματα. Οί τιμές θά σάς καταπλήξουν: Μόνον 299, 450 καί 750 δραχμές. Κατάστημα ΦΗΜΗ, Αίόλου 73.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
« ΧΑΡΙΣ ΦΩΚΑ »

Χορηγ.ς Κρατικού Διπλώματος. Η πρώτη ίδρυθείσα καί λειτουργούσα έν 'Ελλάδι. Τελεία έκπαίδευσις Αίσθητικής έντός ενός Σχολικού Έτους. 'Ακαδημίας 84, 2ας δρόφος, τηλ. 622.957.

Εις την ίδιαν δ)σιν λειτουρ,ι καί τό ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟ.ΙΗΣ της Διπλωματούχου Αίσθητικού Χάριτος Φωκά. Έπισκ.ψεις μόνον κατόπιν συνεντεύξεως.

Κάτι καινούργιο πκροσιάζει τό κατάστημα παιδικών έπίπλων Γ. ΠΙΤΣΙΔΑ. Πεντέλης 6 καί Μητροπόλεως. Είναι τό κρεββατάκι πού ό.νευρεύεται κάθε μητέρα γιά τό παιδάκι της, γιατί συνδυάζει άσφάλε α, άνεση πρακτικ.ότητα. Τό κάγκελλο καί τό στρώμα άνεξοκατεβαίνουν, κινεῖται έπάνω σέ τροχούς, λύεται άπλούστατα. Σκεφθῆτε πόσες εύκολίες γιά τή μητέρα.

« ΧΑΡΙΣ ΦΩΚΑ »

Χορηγ.ς Κρατικού Διπλώματος. Η πρώτη ίδρυθείσα καί λειτουργούσα έν 'Ελλάδι. Τελεία έκπαίδευσις Αίσθητικής έντός ενός Σχολικού Έτους. 'Ακαδημίας 84, 2ας δρόφος, τηλ. 622.957.

Εις την ίδιαν δ)σιν λειτουρ,ι καί τό ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟ.ΙΗΣ της Διπλωματούχου Αίσθητικού Χάριτος Φωκά. Έπισκ.ψεις μόνον κατόπιν συνεντεύξεως.

"Οχι πιά νευρικότητ.ς καί στιγμές άγανακτήσεως καί άπελπισίας, χάρι στό στέρεο, άόρατο, άσυναγώνιστο, νάϋλον φερμουάρ ΦΕΡΛΟΝ. Δέν σχίζει, δέ μαγκώνει τά έσώρρουχα, δέν σκουριάζει καί προπαντός χαρίζει στήν γυναίκα άνετες κινήσεις καί έξασφαλίζει τήν συνέπεια τών ραντεβού της. Φερμουάρ νάϋλον FERLON. Προσοχή στην άγορά γιά γράφη έπάνω στήν κορδέλλα τή λιξί FERLON.

Χαρί Διαμαντή

Νά τό άδιάβροχο πού σάς χρειάζεται αύτή τήν έποχή. φίλες μου. Είναι νάϋλον άδιαπέρασιο 100% άπό τήν δροχή, έλαφρότατο καί πολύ φτηνό. Μπορείτε νά τό ζητήσετε στά καταστήματα ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «DIAMANT PLASTICS» δπου θά βρήτε έπίσης τις μοντέρνες πλαστικές ζακέττες καί μία μεγάλη καί θαυμάσια ποικιλία πλαστικών ειδών οικιακής χρήσεως. Πολύχρωμες πλαστικές ντουλάπες. άπό τά καλύτερα γερμανικά πλαστικά ύφάσματα μέ ώραιότατα σχέδια σέ τρία διαφορετικά μεγέθη, μέ ράφια καί χωρίς ράφια, μεγάλης χωρητικότητος. Έπίσης νάϋλον κουρτ.νες σέ ώραία φωτεινά χρώματα καί μοντέρνα σχέδια, νάϋλον τραπεζομάντηλα καί όλα τά πλαστικά είδη γιά τήν κουζίνα καί τό σπίτι. Καταστήματα Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «DIAMANT PLASTICS» Μητρ πόλεως 48, Ερμού 35 καί 87 (Μοναστηράκι), 'Αγίου Κων)νίνου 5 ('Ομόνοια).

ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΑ... δπο:α ώρα εύκαιρ.ΐτε έσεῖς μάθετε 'Αγγλικά, 'Ισπανικά, Γερμανικά, Γαλλικά. μέ τό θαυδειά μελετημένο σύστημα LINGUAPHONE. Έλά.ε νά άκούσετε τό LINGUAPHONE. "Αν έμποδίζεσθε στείλτε μας τή δημοσί.υσι α.τή γιά νά λάδετε δωρεάν τό άναλ.τικό μας τευχος. 'Ινστιτούτον LINGUAPHONE, Πανεπιστημίου 10, 'Αθήναι, Τηλ. 623-880 καί Θεσσαλονίκη, Κομηνῶν 19. Τηλέφωνον 79-665.

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ LEORAY

Η άρ σκηράτισσα δλων τῶν θερμαστρῶν, καθαροῦ πετρελα.ο:. Θερμαίνει 120 κυδικά μέ 50 λεπτά τήν ώρα. Μέ τριπλον κα.στῆρα, τελείως άόσμη, άκτινοβολοῦσα, άερ.θερμος, χωρίς μπορ.ριές, κα.σκευασμένη άπό άνεξείδωτον γαλ.βα, εμαγιέ. Είδική πατέντα τήν κάμνει άπλῆν εἰς την χρῆσιν. Πρῶτον βρσθεῖ.ν 'Αγγλικῆς 'Ακαδημίας, 'Αι.πος Ν. ΚΟΥΒΟΥΤΣΑΚΗΣ, Αίόλου 53, τηλ. 222-720. Πρ.ς τό συμφέρον σας άπορεύγετε τάς άπομιμήσεις.

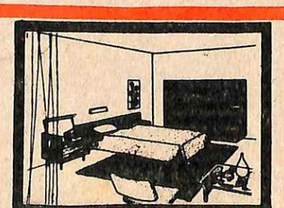

ΚΟΜΨΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τά ώραῖα Έπιπλα μέσα στό σπίτι εἶναι έκεῖνα πού δημιουργοῦν μιά εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα. μιά ἐλθιηνή οἰκογενε.ακή ζεστασιά. Τά Έπιπλα Τσαλαματά ἔχουν μιά ξεχωριστή χάρι καί κομψότητα πού δίνουν μιά ἀοχοντιά στό σπιτι. Εἶναι στερεά καί άνετα καί σέ πολύ καλές τιμές. ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ διαρκῆς ἔκθεσι δδός Αἰόλου 89 καί Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224.954.

Διαφ. Διακόπουλος Τηλ. 234-690

Τό θαῦμα
ΠΟΥ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

"Αφισαν ὅλοι τὰ ὅπλα γιὰ νὰ γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα

Τὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε νὰ βουδαθοῦν τὰ νιοφέκια καὶ τὰ κανόνια, τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1914, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκπληκτικὰ γεγονότα τῆς ἱστορίας τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου.

Στὶς 24 Δεκεμβρίου, λυσσοῦσαν οἱ μάχες, οἱ ἐπιθέσεις καὶ οἱ ἀντεπιθέσεις. Στὴν οὐδέτερη ζώνη, ποὺ χώριζε τὶς γερμανικὲς ἀπὸ τὶς συμμαχικὲς γραμμὲς κείτονταν ἀμέτρητοι νεκροὶ καὶ πληγωμένοι.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἀπλώνηκε ἡ ἐρημία σ' ὅλο τὸ μέτωπο κι' ὁ ἐλεύθερας γέμισε ἀπ' τὶς φωνὲς τῶν Βρεταννῶν στρατιωτῶν, ποὺ ψάλλανε τὰ κάλαντα τοῦ τόπου τους. Μόλις ἔσβυσαν οἱ τελευταῖες νότες τοῦ τραγουδιοῦ, οἱ Γερμανοὶ ἐξέπασαν σ' ἀυθόρμητες ἐπευφημίες.

Ὕστερα ξεπρόβαλαν, δειλὰ καὶ διστακτικά, κάμποσα κεφάλια, ἔξω ἀπ' τὰ χαρακώματα — γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά, γερμανικὰ ἀπ' τὴν ἄλλη.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα. Ἔπειτα κάποιος φώναξε:

— Θὰ κάνουμε ἀνακωχή, γιὰ τὰ Χριστούγεννα!

Σὰν γάτανε ἕνα σύνθημα αὐτὲς οἱ λέξεις, μέσα σὲ λίγα λεπτά, ὅλοι πετάχτηκαν ἀπ' τὰ χαρακώματα καὶ προχώρησαν στὴν οὐδέτερη ζώνη. Ἀδελφωμένοι τώρα, οἱ χτεσινοὶ ἐχθροὶ τραγουδοῦσαν, ἀνταλλάσσανε δῶρα, διοργανώνανε ποδοσφαιρικὰ μάτς πάνω στὸ χιόνι! Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀκολουθήσαν τὸ παράδειγμα τῶν στρατιωτῶν τους.

Πολλοὶ ἀνταλλάσσανε τὶς κράνη τους μὲ τοὺς ἀντιπάλους τους καὶ φωτογραφίζονταν μαζί.

Ὁ πόλεμος εἶχε σταματήσει, γιὰ νὰ γιορταστῆ ἡ γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Κι' ὅμως δὲν εἶχαν βαθῆ τέτοιες διατογές, οὔτε ἀπ' τὴ μιὰ πλευρὰ οὔτε ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἀλλ' οἱ στρατιῶτες εἶχαν κάνει, μόνοι τους, ὅ,τι τοὺς ἔλεγε ἡ καρδιά τους.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Πάπας Πῖος ὁ 10ος εἶχε ἀπευθύνει ἔκκλησι καὶ σπὶς δυὸ παρατάξεις νὰ σταματήσουν τὴν ἀνθρωποσφαγή. τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων. Κανεὶς δμως ἀπ' τοὺς ἐπισήμους δὲν εἶχε δώσει σημασία.

Κι' ὡστόσο, τὰ ἐντατικὰ πυρὰ σταματήσανε, τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων. Γιὰ λίγο ἀκόμα πέφτανε σποραδικὲς ντουφεκιές. Στὶς 6 ἀκριβῶς, σ' ὁλόκληρο τὸ μέωπο. ἀπ' τὸ "Υπρ ὡς τὸ Μπλφόρ, ἐπικρατοῦσε ἡ γαλήνη τῆς εἰρήνης.

Καθὼς τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν πάνω στὰ χαρακώματα ἀπ' τὶς συμμαχικὲς γραμμὲς εἶδαν ἑκατοντάδες χρωματιστὰ φωτάκια νὰ σπαλίζουν τὰ γερμανικὰ συρματοπλέγματα. Μερικοὶ Βρεταννοὶ ἀρχισαν τε νὰ ψέλνουν τὰ χριστουγεννιάτικο τε. "Ω, σεῖς ὅλοι οἱ πιστοὶ. Καὶ, ὅμως «"Ω, σεῖς ὅλοι οἱ πιστοὶ. πολὺ γρήγορα, τοὺς μιμήθηκαν ὅλοι οἱ συνάδελφοί τους, σ' ὁλόκληρο τὸ μέτωπο.

Μακρύτερα, ἐκεῖ ποὺ στέκονταν ἀντιμετώπα τὰ θελγικὰ μὲ τὰ γερμανικὰ στρατεύματα, ἔγιναν κ' ἀπ' δυα. Τὰ πυρὰ σταμάτησαν, καὶ τὰ χαρατὶς δυὸ πυ.υρές. Πάνω στὰ χαρακώματα στήθηκαν μεγάλες ἐπιγραφές: «Εὐτυχισμένα Χριστούγεννα».

Κι' οἱ Βέλγοι ἀνακατεύθηκαν μὲ τοὺς Γερμανούς, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ.

Τέλος, στὶς γαλλικὲς γραμμὲς ἡ ἀνεπίσημη κι' αὐθόρμητη ἀνακωχὴ ἄρχισε ὅταν στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικοὶ μαζὶ ἄρχισαν νὰ ψέλνουν τὸν παλιὸ γαλλικὸ χριστουγεννιάτικο ὕμνο «Τὸ ὡραῖο μου Ἐλατο».

"Επειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, οἱ Γερμανοὶ ἀπάντησαν μὲ τὸ «Τανενεμπάουμ».

Μὲ κοινὴ δὲ συμφωνία, ἡ ἀνακωχὴ συνεχίστηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων.

Φάγανε καὶ ἤπιανε ὅλοι μαζί. Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες τραγουδοῦσαν μὲ κέφι τὸ βρετανικὸ «Τιπερέρυ», ἐνῶ οἱ Γάλλοι, οἱ "Αγγλοι κι' οἱ Βέλγοι τὸ «Φρουρὰ στὸ Ρῆνο.

Τέλος, ὅταν σκοτείνιασε, ξαναγύρισαν ὅλοι, κακόκεφοι, στὰ χαρακώματά τους. Τὰ μεσάνυχτα, ξανάρχισε τὸ τουφεκίδι. Τὸ θαῦμα εἶχε τελειώσει.

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Α.'

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ στὸ ἁπλὸ ἀλλὰ κομψὸ σαλονάκι της, στὸ τρίτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Ρενεκέν, ἡ κυρία ντὲ Ρεβέλ ξαναδιάβαζε γιὰ τρίτη φορὰ τὸ λακωνικὸ γράμμα ποὺ εἶχε πάρει πρὶν ἀπὸ λίγο μὲ τὸ ταχυδρομεῖο:

«Κυρία. Θὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ σήμερα, στὶς 5. Γιὰ ν' ἀποφασίσω τὸ διάδημα αὐτό, ποὺ δὲ μοῦ εἶναι καθόλου εὐχάριστο, καταλαβαίνετε πὼς πρέπει νὰ ὑπάρχουν σοβαροὶ λόγοι.

Κόμης ντὲ Ρεβέλ».

Ἡ Πωλὶν ντὲ Ρεβέλ τσαλάκωσε νευρικὰ τὸ γράμμα στὴ φούχτα της καὶ σηκώθηκε. Ἦταν μιὰ γλυκεια γυναίκα, πολὺ νέα, μὲ μεγάλα μάτια τρυφερὰ καὶ θλιμένα, λεπτὸ πρόσωπο καὶ ξανθοκάστανα μαλλιά. Ἕνα πένθιμο φόρεμα ἔντυνε τὸ ψηλόλιγνο κορμί της.

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ρώτησε τὸ μεσόκοπο ὑπηρέτρια. που παρουσιάστηκε στὴν πόρτα:

— Ἄννι, τί κάνουν ἡ Ἰσαβέλλα κι' ὁ Κριστιάν;

— Μόλις τελειώσανε τὸ φαγητό τους. κυρία, τὰ μικρούλια μας. Κολλάνε τώρα ζωγραφιὲς σ' ἕνα μεγάλο βιβλίο... Θέλετε νὰ σᾶς τὰ φέρω;

— Ὄχι, καλή μου Ἄννι, ἄστα νὰ παίξουνε. Καλλίτερα νὰ μὴ σκέπτωνται πολὺ τὴ δυστυχία ποὺ τὰ βρῆκε.

Ἡ ὑπηρέτρια βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἕνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος τῆς Πωλίν.

Τὸ γκιρὸ ἐκκρεμές. πάνω στὸ τζάκι, χτύπησε 5. Ἡ νέα γυναίκα στεκόταν κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἀνασκώνοντας λίγο τὴν κουρτίνα, εἶδε ἕνα ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε σταματήσει μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔφερε μηχανικὰ τὸ χέρι της στὴν καρδιά της, γιὰ νὰ συγκρατήση τοὺς χτύπους της. Καὶ προσπάθησε νὰ ξαναδρῆ τὴν ψυχραιμία της.

"Οχι, δὲν ἔπρεπε νὰ φανῆ ἀδύνατη, μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο ποὺ τὴν εἶχε καταδιώξει πάντα μὲ τὸ ἀσπονδο μῖσος του — ἀκόμη καὶ τώρα ποὺ ἡ μοῖρα τὴν εἶχε χτυπήσει τόσο σκληρά!

Γιατὶ ἡ Πωλὶν ντὲ Ρεβέλ εἶχε χηρέψει, στὰ 22 χρόνια της!

Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς της ἦταν ἁπλή. Κόρη ἑνὸς μικρεμπόρου, εἶχε ὀρφανέψει ἀπὸ μικρὴ κι' εἶχε ζήσει μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀδελφό της, ποὺ τὸν ὑπεραγαποῦσε. Στὰ 18 χρόνια της, ἔπιασε δουλειά, σ' ἕνα μεγάλο μεδιστοπολίκο. Μιὰ μέρα, τὴ στείλανε στὸ μέγαρο Ρεβέλ, γιὰ νὰ πάη ἕνα φόρεμα στὴν κόμησσα.

Ἐκεῖ λοιπὸν συνάντησε ἕνα νέο, μὲ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία, ποὺ τῆς ἔκανε δοθεια ἐντύπωσι. Ἦταν ὁ Ζὰν ντὲ Ρεβέλ, ὁ γυιὸς τῆς κόμησσας καὶ κληρονόμος ἑνὸς ἀπ' τὰ διασημότερα ὀνόματα τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ ὁμορφιὰ αὐτῆς τῆς κοπέλλας γέννησε στὴν ψυχὴ του ἕνα αἴσθημα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ τίποτα δὲ σβύνει... Φρόντισε νὰ τὴν ξαναδῆ. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, εἶχαν ἀγαπηθῆ τρελλά.

Ὁ Ζὰν ἦταν ἔντιμος νέος. Εἶχε καλοὺς σκοπούς. Δὲν ἔκρυψε ὡστόσο ἀπὸ κείνη ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ ἀρραβωνιστικιά του τὴν κατηγορηματικὴ καὶ ἀμετάκλητη ἀντίρρησι τοῦ πατέρα του στὴν ἕνωσί τους.

Πραγματικά, ὁ κόμης ντὲ Ρεβέλ θεωροῦσε συμφορὰ καὶ ντροπὴ ἕνα τέτοιο γάμο. Ἦταν δὲ ἕνας τύπος ἀπολυταρχικὸς κι' ἀλύγιστος, ποὺ δὲν ἄλλαζε ποτὲ ἀπόφασι.

Ἡ Πωλὶν ἱκέτεψε τὸν Ζὰκ νὰ ὑπακούση στὴ διαταγὴ τοῦ πατέρα του καὶ νὰ προσπαθήση νὰ τὴν ξεχάση. "Ισως ἀργότερα — τοῦ εἶπε — θὰ βρισκε μιὰ ἄλλη κοπέλλα, πιὸ ταιριασμένη μ' αὐτόν...

Μὰ ὁ Ζὰκ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τ' ἀκούση. Τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο κι' ἀπ' τὴ ζωή του καὶ τὴ θεωροῦσε ἀνώτερη ἀπ'ὅλες τὶς ἀριστοκράτισσες ποὺ εἶχε συναντήσει στὰ κοσμικὰ σαλόνια. Αὐτὴν ἤθελε, αὐτὴ μονάχα!

Ἀφοῦ ἱκέτεψε τοῦ κάκου τὸν πατέρα του, ἀφοῦ παρακάλεσε τὴ μητέρα του μὲ βουρκωμένα μάτια, ἔφυγε μιὰ μέρα ἀπ' τὸ μέγαρο, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίση πιά.

"Εξη μῆνες ἀργότερα, ὁ ὑποκόμης Ζὰν ντὲ Ρεβέλ, παντρευόταν τὴν Πωλὶν Μεγκρέ. Ὁ γάμος τους ἔγινε πολὺ ἁπλά, δίχως καλεσμένους.

"Υστερα ἐγκαταστάθηκαν στὸ μικρὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Ρενεκέν, ποὺ τὸ εἶχαν ἐπιπλώσει μὲ γούστο. Κι' ἔζησαν μὲ τὴν ἀγάπη τους, ἀδιαφορώντας τελείως ἂν ἡ ἀριστοκρατία τοὺς κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι.

Μέ τὸ γάμο του, ὁ Ζὰν εἶχε διακόψει ὁριστικὰ τὶς σχέσεις του μὲ τὸν πατέρα του. Ἀκόμα κι' ἡ γέννησι τῆς Ἰσαβέλλας πρώτα, κι' ὕστερα τοῦ Κριστιάν, δὲν ἔκανε τὸν ἀγέρωχο παππού νὰ λυγίση. Ὁ γυιὸς του δὲν ὑπῆρχε πιὰ γι' αὐτόν.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ ἡ περηφάνεια του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐργασθῆ ἢ νὰ πεινάση ἕνας ντὲ Ρεβέλ— ὅσο κι' ἂν εἶχε φανῆ ἀνάξιος— εἶχε ἀναθέσει στὸ συμβολαιογράφο του νὰ πληρώνη κάθε μῆνα στὸ ἀντρόγυνο ἕνα μικρὸ ἐπίδομα, ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε ἴσα - ἴσα νὰ ζοῦνε. Ἁπλὴ καὶ οἰκονόμα, ἡ Πωλὶν ἦταν εὐτυχισμένη, ἀνάμεσα στὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά της, ὥς τὴ μέρα ποὺ τὴ χτύπησε ξαφνικὰ ἡ συμφορά.

Ὁ ἀδελφός της, ὁ Ἀνρὶ Μεγκρέ, ποὺ εἶχε σταθῆ σὰν δεύτερος πατέρας της, ἐργαζόταν ὡς ταμίας σὲ μιὰ Τράπεζα. "Ητανσχολαστικὰ τίμιος, κι' εἶχε κερδίσει ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν προϊστα.μένων του. Ξαφνικά. ὅμως, ἐξαφανίστηκε. Κι' ὁ ἔλεγχος τοῦ ταμείου του ἀποκάλυψε ἕνα ἔλλειμμα 400 χιλιάδων φράγκων.

Τὸ ἴδιο δράδυ τῆς ἐξαφανίσεώς του, ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸ διευθυντή του. Τοῦ ἐξηγοῦσε πὼς εἶχε πάει τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο του κι' εἶχε διαπιστώσει τὴν ἐξαφάνισι τοῦ πσσοῦ ἐκείνου, ποὺ εἶχε εἰσπράξει τὴν προηγούμενη μέρα. Ὁ κλέφτης δὲν εἶχε διαρρήξει τὸ χρηματοκιδώτιο. Τὸ εἶχε ἀνοίξει κανονικά.

Ἀλλ' ἡ κλειδοριὰ ἄνοιγε μ' ἕνα μυστικὸ συνδυασμό, ποὺ τὸν ἤξερε μονάχα αὐτός, ὁ Μεγκρέ. Κάποιος ἄλλος ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε ἀνακαλύψει... Πῶς ὅμως; Τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀπαντήση σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι...

Καταλάβαινε ὡστόσο, πὼς δὲ θὰ πίστευε κανεὶς αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις του καὶ πὼς θὰ τὸν θεωροῦσαν ὅλοι ἔνοχο. Γι' αὐτὸ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξαφανισθῆ.

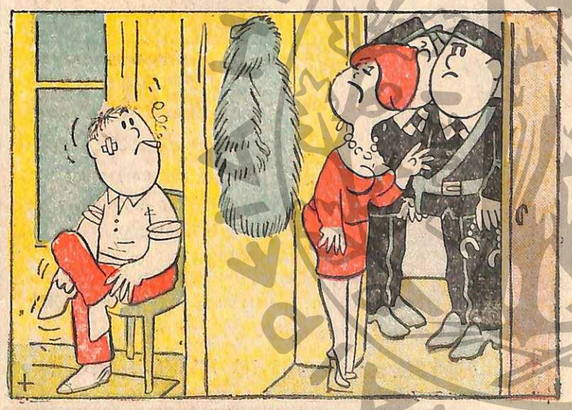

— Φαίνεται, Μπάμπη, πὼς ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσης τὸ γούνινο παλτό, ποὺ μοῦ πῆρες!...

"Επρεπε νὰ μείνη ἐλεύθερος — ἔγραφε — γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ διαλευκάνη τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο μυστήριο καὶ ν' ἀνακαλύψη τὸν κλέφτη.

"Οπως πρόβλεψε πολὺ σωστά, οἱ μόνοι ποὺ πίστεψαν στὴν ἀθωότητά του, ἦταν ἡ Πωλὶν κι' ὁ Ζάν. Τὰ στοιχεῖα ποὺ ὑπῆρχαν φαινόταν συντριπτικὰ ἐναντίον του.

Ἡ ἀνάκρισι ἀπόδειξε πὼς δὲν ἔκανε κανονικὴ ζωή, πὼς ἔπαιζε στὶς καῦρτσες καὶ πώς, τὴν παραμονὴ τῆς κλοπῆς, εἶχε χάσει ἕνα μεγάλο ποσόν. Ἀποκαλύφθηκε ἐπίσης πὼς διατηροῦσε μιὰ φιλενάδα, ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ κι' αὐτὴ μαζί του.

"Οπως ἦταν φυσικό, δικάσθηκε ἐρήμην καὶ καταδικάστηκε σὲ 10 ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔρνα. "Οταν τὸμαθε, ὁ κόμης ντὲ Ρεβέλ, δίστασε νὰ πιστέψη — παρ' ὅλη τὴν ἀντιπάθειά του γιὰ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια Μεγκρέ. Τοῦ τὸ ἐπιβεβαίωσε ὅμως ὁ δαρμένος ντὲ Ταβερνύ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ταχτικοὺς φίλους τοῦ σπιτιοῦ του.

Ὁ γέρος κατακοκκίνισε τότε ἀπὸ ἀγανάκτησι. Καὶ μεγάλωσε τὸ μῖσος του ἐναντίον τῆς γυναίκας ἐκείνης, ποὺ ἔφερνε ἕνα καινούργιο ἀσχος στὴν οἰκογένειά του— ἀφοῦ ὁ Ζὰν ντὲ Ρεβέλ ἦταν ὁ γαμπρὸς ἑνὸς κλέφτη!

Ἀλλοίμονο! Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα τῆς Πωλὶν πρὸς τὸ γολγοθᾶ της...

Τρία χρόνια ἀργότερα, ὁ λατόεμτός της Ζάν, ἡ ἀγάπη της, ἡ ζωή της, ἀρρώστησε βαρυὰ καὶ πέθανε σὲ λίγες μέρες. Καί, μαζί, μὲ τὸ κορμὶ τοῦ πολυαγαπημένου της, θάφτηκε στὴ γῆ κι' ἡ καρδιά της...

*

Τώρα ἡ Πωλὶν ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὸ σαλόνι της. Ἡ ματιά της ἔπεσε στὸ πορτραῖτο τοῦ Ζάν, ποὺ ἦταν κρεμασμένο στὸν τοῖχο. Βούρκωσε, μὰ σκούπισε σιμέσως τὰ δάκρυά της.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ, ἔπιπτανε στὸ δωμάτιο ἕνας ψηλὸς νέρος, ἀσπρομάλλης, μὲ ἀγέρωχο ὕφος καὶ μὲ ματιὰ κοῦα σὰν τὸ ἀτσάλι. Ἡ Πωλὶν ἔμεινε ἀκίνητη, σὰν καρφωμένη στὴ θέσι της. Ὁ κόμης δὲ συγκινήθηκε καθόλου ἀπ' τὴν ταραχή της. "Οταν δρέθηκε ἀντίκρυ της, δὲν τη χαιρέτησε καν. Καί, δίχως νὰ καθήση, της εἶπε ξερά:

— Θὰ καταλάβατε, κυρία, ἀπ' τὸ γραμμα μου ὅτι δὲν ἄλλαξαν καθόλου τὰ αἰσθηματά του ἀπέναντί σας. Μένετε πάντα γιὰ μένα ἡ παρείσακτη, ποὺ ζητήσατε μονάχα νὰ σφετεριοθῆτε ἕνα μεγάλο ὄνομα καὶ μιὰ μεγάλη περιουσία. Γιὰ νὰ τὸ πετύχετε, ἐκμεταλλευθήκατε τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν εὐπιστία τοῦ γυιοῦ μου. Συγχαρητήρια, κυρία!

Ἡ Πωλὶν εἶχε χλωμιάσει ἀκόμα περισσότερο.

— Κύριε, διαμαρτυρήθηκε. ξεχνᾶτε πὼς μιλᾶτε στὴ μητέρα τῶν ἐγγονιῶν σας!

Ὁ κόμης ἔμεινε ἀτάραχος. Ἡ ἀγανάκτησις τῆς νέας γυναίκας δὲν τοῦ ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύ-

πῶσι ἀπ' τὸ θέαμα τοῦ πόνου της.

'Αφίσπε τὰ μεγάλα λόγια, εἶπε μὲ τὸν ἴδιο ἤρεμο τόνο. Ξέρω καλὰ πὼς εἶσαστε ἡ μητέρα τῆς 'Ισαβέλλας καὶ τοῦ Κριστιάν. Γι' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἄλλωστε ἤρθα νὰ σᾶς μιλήσω... Εἶναι ἡ κόρη κι' ὁ γυιὸς τοῦ Ζάν. 'Ο Κριστιὰν θὰ γίνη μιὰ μέρα ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας μας. Θέλω λοιπὸν ν' ἀνατραφῆ ἀντάξια μὲ τ' ὄνομά του. Γι' αὐτό, σᾶς λέω: Κυρία, πρέπει νὰ χωριστῆτε ἀπ' τὰ παιδιά σας.

"Ηταν τόσο ἀπρόοπτο αὐτὸ γιὰ τὴν Πωλίν, ὥστε τραύλισε, σαστισμένη:

— Νὰ χωριστῶ ἀπ' τὴν 'Ισαβέλλα... κι' ἀπ' τὸν Κριστιάν;...

— Ναί, γιὰ τὸ καλό τους, γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τῶν δυό τους.

— "Οχι! Εἶναι δικά μου. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὰ πάρη.

— Μὰ δὲν ἔχετε πόρους. Πῶς θ' ἀνταποκριθῆτε στὶς ἀνάγκες τους;

—Ξέρω νὰ δουλεύω. Θὰ ἐργαστῶ μέρα καὶ νύχτα, στὴν ἀνάγκη. Δὲ θὰ δειλιάσω μπροστὰ σὲ τίποτα... Μὰ δὲ θέλω νὰ μοῦ τὰ πάρουνε... Δὲ θέλω! Δὲ θέλω!

Τὰ μάτια τοῦ γέρου ἀστράψανε ἀπὸ θυμό.

— Προσέξτε, κυρία! πρόφερε ἀπειλητικά.

— Τί νὰ προσέξω; Δὲν ἔχετε καμμιὰ ἐξουσία πάνω τους. 'Ο νόμος δὲ σᾶς δίνει κανένα δικαίωμα. Δὲ σᾶς φοβᾶμαι.

— Θὰ τὸ δοῦμε, αὐτό! 'Ο νόμος ποὺ ἐπικαλεῖσθε, δὲν ἀφίνει τὰ παιδιὰ σὲ μιὰ μητέρα ἀνάξια.

'Η νέα γυναίκα ἀνασκίρτησε, ἀπ' τὴν προσβολή.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε; πρόφερε ἀγέρωχα.

— Αὐτὸ ποὺ λέω... Προσέξτε! "Ο,τι κι' ἂν κάνετε, στὸ μέλλον, θὰ τὸ μαθαίνω ἀμέσως.

"Ηταν πάρα πολύ!... Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι τῆς Πωλίν.

— Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ὑποπτεύεσθε τὴν τιμή μου! φώναξε.

— Καὶ τὴν τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἔ; εἶπε σαρκαστικὰ ὁ γέρος.

'Αλλ' ἡ νέα γυναίκα δὲν τὸν ἄκουσε, γιατὶ εἶχε μπῆ ἡ ὑπηρέτρια, ἀφοῦ χτύπησε διακριτικὰ τὴν πόρτα.

— Κυρία, κάποιος ἔφερε αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ σᾶς, εἶπε. Λέει πὼς εἶναι ἐπεῖγον καὶ πὼς πρέπει νὰ τὸ διαβάσετε ἀμέσως.

— Καλά.. τὴ διέκοψε ἡ Πωλίν. Δός μου το.

"Απλωσε τὸ χέρι της καὶ πῆρε τὸ γράμμα. Μόλις ὅμως ἔπεσε ἡ ματιά της στὴν ἐπιγραφὴ τοῦ φακέλλου, ἀναπρίχιασε καὶ χλώμιασε τρομαχτικά. 'Ανάσαινε μὲ δυσκολία. 'Ο κόμης παρακολουθοῦσε τὰ σημάδια αὐτὰ τῆς ταραχῆς της κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Μπά! Μπά! Τί σημαίνει αὐτό;...».

Γιατὶ εἶχε ἀναστατωθῆ ἔτσι ἡ νέα γυναίκα, βλέποντας μονάχα τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τοῦ φακέλλου; Τί μυστήριο ἔκρυβε αὐτὸ τὸ γράμμα;

Τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ τὸ μαντέψη ... Διαισθανόταν μονάχα πὼς θάταν κάτι τὸ σοβαρό. Μιὰ ὑπόνοια σχηματιζόταν σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ μυαλό του.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς βαρειὰς σιωπῆς. 'Ο κόμης ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα.

— Σκεφθῆτε, κυρία, ὅσα σᾶς εἶπα, πρόφερε. Δὲ σᾶς ζητάω ἀμέσως ἀπάντησι. Σκεφθῆτε. Θὰ ξανάρθω αὔριο.

'Η Πωλὶν δὲ βρῆκε τὴ δύναμι ν' ἀποκριθῆ. Τί νὰ τοῦ πῆ ἀλλωστε; 'Η ἀπόφασί της ἦταν ἀμετάκλητη...

'Ακούμπησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. "Οταν ἔπαψε πιὰ ν' ἀκούη τὰ βήματα τοῦ γέρου ποὺ ἔφευγε, ἄνοιξε τὸ φάκελλο.

— "Ω, Θεέ μου!... τραύλισε.

Τὸ γράμμα ἦταν σύντομο:

«Πωλίν μου. 'Αν δὲν καταράστηκες τὸ δυστυχισμένο ἀδελφό σου, ποὺ σ' ἔχει πάντα στὴν καλλίτερη θέσι τῆς καρδιᾶς του, ἔλα ἀμέσως στὸ «Ξενοδοχεῖο Σικελίας», στὸ Βουλεβάρτο Σαὶν - Μισέλ, 180. Θὰ ζητήσῃς τὸν 'Αντρὲ Σερά. Αὐτὸ τὸ ὄνομα πῆρα, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀνακαλύψη ἡ ἀστυνομία. Εἶμαι ἄρρωστος. χαμένος. Λίγη ζωὴ μοῦ ἀπομένει ἀκόμα.

»"Ελα, σὲ ἱκετεύω! Θέλω νὰ μάθης πὼς εἶμαι ἀθῶος, κι' ἂς μὲ καταδικάσανε ... Κι' ὕστερα, ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω κάτι σοβαρό ... νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ μιὰ ἱερὴ παρακαταθήκη.

»"Ελα, ἔλα ἀμέσως πρὶν νάναι πολὺ ἀργά.

'Ανρί».

'Η Πωλὶν σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα.

"Ετσι ποὺ ἦταν ἀναστατωμένη, δὲν ἄκουσε τὸν ἐλαφρὸ θόρυβο τῆς πόρτας, ποὺ μισάνοιγε, οὔτε καὶ μιὰ χαϊδευτικὴ φωνούλα ποὺ τῆς ψιθύριζε:

— Μαμά... μαμαίκα μου... ποῦ εἶσαι;

"Ενα ἀγοράκι 3 χρονῶν εἶχε μπῆ στὸ δωμάτιο. "Ηταν ὁλόξανθο, μὲ ἀγγελικὸ προσωπάκι, μὲ μεγάλα μάτια, γαλανὰ σὰν τὸν ἀνοιξιάτικο οὐρανό.

'Η Πωλὶν ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της.

— Κριστιάν μου ... ἀγοράκι μου.. τοῦ εἶπε τρυφερά.

'Ωστόσο, ἡ σκέψι της ξαναγύρισε στὸν 'Ανρί. "Ισως, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ ἀδελφός της, ἀγωνιοῦσε σ' ἕνα δωμάτιο ἀφιλόξενο, μὲ γυμνοὺς τοίχους... "Οχι, δὲ μποροῦσε νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ πεθάνῃ ἔτσι. Αὐτὸς τὴν εἶχε μεγαλώσει, σὰν πατέρας καὶ μητέρα της μαζί.

Πίστευε ἄλλωστε στὴν ἀθωότητά του... "Αλλοτε, ὅταν ὅλα δείχνανε τὴν ἐνοχή τοῦ δυστυχισμένου, αὐτὴ εἶχε ἀρνηθῆ νὰ παραδεχτῆ πὼς ὁ πολυαγαπημένος ἀδελφός της μποροῦσε νάταν κλέφτης.

Θὰ πήγαινε νὰ τὸν βοῆ... θὰ τὸν ἔσωζε. Ναί, μὰ πῶς; Ἔπρεπε νὰ προσέξῃ πάρα πολύ! 'Αλλοιῶς, μποροῦσε νὰ τραβηχῆ τὴν προσοχὴ τῆς ἀστυνομίας... Κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ μάθη ποῦ θὰ πήγαινε!

"Αφισε χάμω τὸν Κριστιάν, σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴν τραπεζαρία. 'Η "Αννι ἔστρωνε τὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ 'Ισαβέλλα ἔπαιζε μὲ κάτι ζωγραφιές.

'Η κοπελλίτσα ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν Κριστιάν. "Ηταν ὅμως πολὺ λεπτὴ καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό της εἶχε τελειότερο σχῆμα ὀβάλ. Τὰ μεγάλα καὶ ὅμορφα μάτια της εἶχαν μιὰ ἔκφρασι ψυχρή, σχεδὸν τσαγιλά —σπάνια γιὰ ἕνα κοριτσάκι.

'Η Πωλὶν καὶ τὰ παιδιὰ της κάθισαν στὸ τραπέζι. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ νέα γυναίκα δὲν ἔδινε προσοχὴ στὴ χαιρούμενη φλυαρία τοῦ Κριστιάν.

Μετὰ τὸ φαγητό, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Εἶν' ὥρα νὰ κοιμηθῆτε, παιδιά μου.

Τάβαλε στὰ κρεβατάκια τους. 'Ο Κριστιὰν ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως.

'Η 'Ισαβέλλα εἶχε κλείσει τὰ μάτια της καὶ φαινόταν κουρασμένη κι' αὐτή.

'Η Πωλὶν κύτταξε γιὰ ἕνα λεπτὸ τὰ παιδιά της μὲ βουβὴ λατρεία. "Υστερα ξαναγύρισε στὴν τραπεζαρία καὶ εἶπε στὴν ὑπηρέτρια:

— Πρέπει νὰ βγῶ, "Αννι. "Εχω μιὰ σπουδαία δουλειά, ποὺ δὲν παίρνει ἀναβολή. Μείνε κοντὰ στὰ παιδιά, νὰ τὰ προσέχης. Δὲ θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω.

Φόρεσε τὸ παλτό καὶ τὸ καπέλλο της. Πρὶν φύγη, πέρασε πάλι ἀπ' τὴν κάμαρα τῶν παιδιῶν καὶ τοὺς ἔστειλε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα φιλί.

Δὲν εἶδε τὴν 'Ισαβέλλα, ποὺ εἶχε ἀνασηκωθῆ καὶ τὴν κύτταζε νὰ φεύγη...

'Η θυρωρὸς ἔλειπε, εὐτυχῶς. 'Η νέα γυναίκα γλύστρησε ἔξω.

Πάνω στὴν ταραχή της, δὲν πρόσεξε καθόλου κάποιον ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε, πηγαίνοντας τοῖχο-τοῖχο καὶ φροντίζοντας νὰ μὴ τὴ χάσῃ ἀπ' τὰ μάτια του.

Λίγο μακρύτερα, σταμάτησε ἕνα ταξί, ἀνέβηκε κι' ἔδωσε μιὰ διεύθυνσι στὸ σωφέρ.

'Ο ἄγνωστος πῆδησε σ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο ποὺ περνοῦσε.

— 'Ακολούθησέ το! εἶπε στὸ σωφέρ, δείχνοντας τὸ πρῶτο ταξί. Θάχῃς ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ.

Στὶς 10 ἀκριβῶς, τὸ ταξὶ τῆς Πωλὶν σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Σικελίας».

"Ηταν ἕνα ξενοδοχεῖο πέμπτης τάξεως, γιὰ φοιτητὲς καὶ φτωχοὺς ταξιδιῶτες.

'Η νέα γυναίκα πλήρωσε τὸ σωφὲρ καὶ μπῆκε σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Στὸ καπῶφλι μιᾶς τζαμόπορτας, ποὺ ἔγραφε πάνω «Γραφεῖον», στεκόταν ἕνας ἄντρας ψηλὸς κι' ἀδύνατος, μὲ μιὰ πετσέτα ὑποπτης καθαριότητος κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη.

— 'Ο κ. 'Αντρὲ Σερά; τὸν ρώτησε ἡ Πωλίν.

— Στὸ 26... "Ελάτε νὰ σᾶς δείξω, κυριοῦλα μου, γιατὶ μπορεῖ νὰ σκοντάψετε στὴ σκάλα...

Σταμάτησαν μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα τοῦ τρίτου πατώματος.

— 'Εδῶ εἶναι, εἶπε ὁ καμαιριέρης.

'Η Πωλὶν χτύπησε τὴν πόρτα, μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε.

— 'Εμπρός! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μέσα.

'Η νέα γυναίκα ἄνοιξε καὶ μπῆκε.

"Ηταν ἕνα δωμάτιο φτωχικὸ καὶ ἄχαρο, μὲ μερικὰ παλιὰ ἔπιπλα. Στὸ κρεβάτι κειτόταν ἕνας ἄνθρωπος ἀδύνατος, μὲ πρόσωπο ἄσπρο σὰν πανί, ὅπου γυαλίζανε παράξενα δυὸ μεγάλα μάτια.

'Η φυσιογνωμία του φωτίστηκε ἀπὸ εὐτυχία. Θέλησε ν' ἀνασηκωθῆ, μὰ δὲ μπόρεσε. Δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀργὰ ἀπ' τὰ μάτια του στὰ μάγουλά του.

'Η Πωλὶν τὸν κύτταξε, ξαπορελαμένη.

Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς ἦταν καταδικασμένος. Δὲν εἶχε παρὰ λίγες μέρες ζωῆς... ἢ ὧρες ἴσως...

— "Ω, Πωλίν!... τραύλισε μ' εὐγνωμοσύνη. Πόσο καλὴ εἶσαι ποὺ ἦρθες!... Δὲ μποροῦσε νὰ μὲ πιστεύῃς ἔνοχο...

'Η νέα γυναίκα ἀνασκίρτησε ξαφνικά. Εἶχε δῆ ἕνα ἀγοράκι 4 —5 χρονῶν, ὀρθὸ δίπλα σὲ μιὰ πολυθρόνα, ποὺ τὸ ἔκρυβε στὴν ἀρχή.

Εἶχε μαῦρα καὶ κατσαρὰ μαλλιά, μάτια γεμάτα καλωσύνη καὶ εἰλικρίνεια καὶ μιὰ ἔκφρασι ποὺ ἔδειχνε πὼς εἶχε γνωρίσει κι' ὅλας τὰ βάσανα τῆς ζωῆς.

'Η Πωλὶν δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω του. Τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ ἐκπληκτικὴ ὁμοιότητά του μὲ τὸν ἀδελφό της — ὅπως τὸν ἤξερε ἄλλοτε.

'Ο ἄρρωστος πρόσεξε τὴν ταραχή της.

— Προχώρησε λίγο, Ραϋμόν, εἶπε στὸ παιδί μ' ἀδύνατη φωνή. "Ελα κοντά... Κύτταξε αὐτὴ τὴν κυρία... Εἶναι ἡ θεία σου, ἡ Λιλίν. Σοῦ ἔχω μιλήσει πολλὲς φορὲς γι' αὐτήν... Δὲν εἶν' ὁμορφη;... Θὰ φύγω τώρα, γιὰ πολὺν καιρό... "Οταν δὲ θάμαι πιὰ ἐδῶ, πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς θὰ τὴν ἀγαπᾶς μ' ὅλη τὴν καρδιά σου... Δὲ θάχης πιά, παρὰ αὐτὴν στὸν κόσμο, δύστυχο παιδί μου.

Πρόφερε μὲ δυσκολία τὶς λέξεις... Σώπασε γιὰ λίγο. "Υστερα στράφηκε πάλι στὴ νέα γυναίκα:

— Σοῦ ἔγραψα πὼς ἔχω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κάτι, ἀδελφούλα μου. Θὰ τὸ μάντεψες πιστεύω... Εἶναι ὁ γυιός μου, ὁ Ραϋμόν... Δὲν ἤξερες τὴν ὕπαρξί του, γιατὶ τὸν εἶχα κρύψει ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κι' ἀπὸ σένα ἀκόμα... 'Οταν, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, εἶπα στὴ μητέρα του τί εἶχε συμβῆ, ὅτι λείπανε 400 χιλιάδες φράγκα ἀπ' τὸ ταμεῖο μου, ὅτι θὰ μὲ θεωροῦσαν ἔνοχο ὁπωσδήποτε κι' ὅτι εἶχα ἀποφασίσει νὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' τὴ Γαλλία, μὲ παρακάλεσε γονατιστὴ νὰ τὴν ἀφίσω νάρθῃ μαζί μου... Εἶχα δικαίωμα νὰ τὴν ἐγκαταλείψω μονάχη στὸ Παρίσι, μ' ἕνα παιδὶ 2 χρονῶν; "Οχι, βέβαια! Μ' ἀκολούθησε. Λίγους μῆνες ἀργότερα, ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιά μου, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τοῦ Βελγίου, ὅπου εἴχαμε καταφύγει.

'Η συγκίνησι ἔπνιξε τὴ φωνή του.

— "Αν ἤξερες τί μέρες πέρασα ἀπὸ τότε!... συνέχισε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Γύρισα τὴν 'Ολλανδία, τὴ Γερμανία, κυνηγημένος σὰν ἀγρίμι. Κοιμοῦμουν κάθε βράδυ μὲ τὸν πρόμο πὼς θὰ μὲ ξυπνοῦσε ἡ ἀστυνομία... Καλλίτερος ὁ θάνατος, παρὰ μιὰ τέτοια ζωή!

»"Εκανα ὅλες τὶς δουλειές, γιὰ νὰ μὴν πεθάνη τῆς πείνας τὸ παιδί μου... Μὲ τέτοιες ταλαιπωρίες, ποὺ πέρασα ἦταν φυσικὸ νὰ μὲ ρίξη κάτω ἡ ἀρρώστεια... "Οταν ἔνοιωσα πὼς δὲ θὰ ζοῦσα πολὺ ἀκόμα, ἡ μοναδικὴ μου σκέψι ἦταν νὰ γυρίσω σπὶ Γαλλία, νὰ σὲ ξαναδῶ... καὶ νὰ σὲ ἱκετέψω νὰ δεχθῆς κοντά σου ἕνα μικρὸ ὀρφανό, ποὺ δὲ φταίει γιὰ τὰ λάθη τῶν ἀνθρώπων.

— Μὰ πῶς πέρασες τὰ σύνορα; ἀπόρησε ἡ Πωλίν.

— Χάρις σ' ἕνα φίλο, ἕνα παλιὸ συμμαθητή μου, δυστυχισμένο κι' αὐτόν, ποὺ εἶχε γίνει σύντροφός μου.

— Τὸν 'Αντρὲ Σερά;

— Ναί ... 'Ανταλλάξαμε τὰ χαρτιά μας. Θὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὰ δικά του καὶ θὰ πάρω πίσω τὰ δικά μου, ὅταν τὸν ξαναδρῶ ... Μπορῶ τώρα νὰ φύγω... νὰ φύγω ἥσυχος... γιὰ πάντα... ἀφοῦ ὁ Ραϋμόν μου θὰ βρῆ σὲ σένα τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα ποὺ ἔχασε!

'Η Πωλὶν ἄρπαξε τὰ λιπόσαρκα χέρια τοῦ ἀρρώστου μέσα στὰ δικά της.

— Θὰ ζήσῃς, 'Ανρί μου! τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ ζήσῃς... 'Εγὼ θὰ σὲ σώσω... Δὲ μπορεῖς νὰ πεθάνῃς... δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός... Πρέπει ν' ἀποδείξη πρῶτα τὴν ἀθωότητά σου... καὶ νὰ ἀποκαλύψη τὸν ἄθλιο ποὺ σοῦκλεψε τὴν τιμή σου.

— "Ω, ἀδελφούλα μου, μακάρι!... Μὰ δὲν τὸ ἐλπίζω...

— Πές μου... ἀπὸ τὴν καταραμένη ἐκείνη μέρα, δὲ βρῆκες καμμιὰ ἔνδειξι, κανένα στοιχεῖο ποὺ νὰ σὲ φωτίσῃ; Τίποτα;

'Ο 'Ανρὶ δίστασε λίγο, πρὶν ἀπαντήσῃ:

— Ναί, ἔχω κάποια ἔνδειξι... μὰ ὄχι ἀπόδειξι. "Ακουσε... Φέρθηκα ἐπιπόλαια. Τὴν παραμονὴ τῆς κλοπῆς, εἶχα πάει στὶς κοῦρσες, μαζὶ μ' ἕνα φίλο τοῦ Ζάν καὶ τοῦ Ρεβέλ, τὸ διαρρῶνο ντὲ Ταβερνύ. "Επαιξα κι' ἔχασα πολλά... 10 χιλιάδες φράγκα, ὅλες τὶς οἰκονομίες μου. Βλέποντάς με παραζαλισμένο ἀπὸ ἕνα τέτοιο χτύπημα, ὁ Ταβερνὺ μ' ἔπεισε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ προσπάθησε νὰ μοῦ δώσῃ κουράγιο.

»— 'Αγαπητέ μου μοῦλεγε, ἡ Τύχη εἶναι γυναίκα. "Ο,τι σοῦ

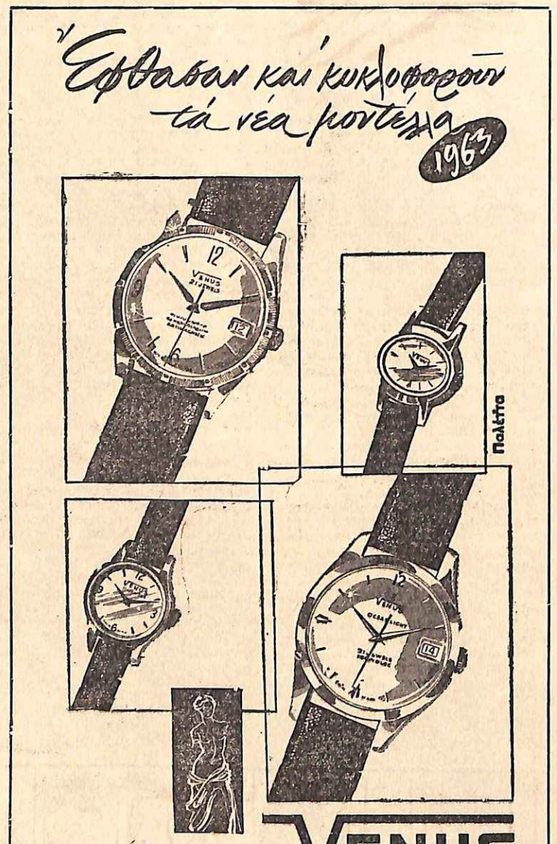

τὸ ὡρολόγιον

διότι ἔχει τὰ βασικὰ πλεονεκτήματα τῆς ποιότητος:

α) ἄθραυστη μηχανὴ incabloc

β) ἄθραυστο ἐλατήριο

γ) ἀδιάβροχο

Σημείωσις: ἀγοράζοντες ἕνα VENUS ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς ἐμπιστοσύνης σας εἶστε σίγουροι ὅτι ἀποκτᾶτε ἕνα γνήσιο VENUS.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι:

"ΠΙΟΚΟΣ.. α.ε. Ἑρμοῦ 18 - Τηλ 735 066 - Ἀθῆναι"

ΚΟΥΕΝΤΟΣ

Πρώτη ματιά, στὸ ὄμορφο πρόσωπό σας! Δεύτερη, στὴ βάσι τῆς παρουσίας σας! Φροντίστε νὰ λάμψη ἡ ὁμορφιά σας... Ὑπογραμμίστε τὸ λεπτό σας γοῦστο μὲ

ΚΑΛΤΣΕΣ **DAR** ΧΩΡΙΣ ΡΑΦΗ

Οἱ κάλτσες DAR, χωρὶς ραφή, ἐπεξεργασμένες μὲ τὶς πιὸ σύγχρονες τεχνικὲς ἐπιστημονικές μεθόδους, στὰ τελειώτερα ἐργοστάσια τῆς χώρας μας, ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμαστὰ ἐπιτεύγματα τῆς βιομηχανίας μας.

Dar

ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

ἀρνεῖται τὴ μιὰ μέρα, μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ παραχωρήσῃ τὴν ἄλλη... Ἀπόψε κάνω τραπέζι σὲ μερικοὺς φίλους. Ἔλα καὶ σὺ μαζί μας.

»Πήγαμε στὸ «Καφὲ Ἀγγλαί». Ἤπια πολύ, γιὰ νὰ ζαλιστῶ, νὰ ξεχάσω. Ὁ βαρῶνος μὲ βοηθοῦσε... Σὲ λίγο, εἶχα μεθύσει... Δὲν ξέρω τὶ ἔγινε ὕστερα, δὲν πόμαθα ποτέ.

— Ὑποθέτεις λοιπόν...;

— Ὅτι, ἀπάνω στὸ μεθύσι μου, εἶπα στὸν Ταβερνὺ τὴ μυστικὴ λέξι τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ χρημματοκιβωτίου μου!

Κι' ὁ ἄρρωστος πράσθεσε:

— Θὰ ξέρῃς βέβαια, ὅτι καὶ γιὰ τοὺς φίλους ἀκόμα τοῦ βαρώνου εἶναι πρόβλημα τὰ μέσα συντηρήσεώς του. Ἐνῶ εἶναι κατεστραμμένος οἰκονομικά, χωρὶς γνωστοὺς πόρους, ἐξακολουθεῖ νὰ κάνῃ μεγάλη ζωή, νἄναι μέλος σὲ πολλὲς λέσχες, νἄχῃ πολυέξοδες φιλενάδες...

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα τοῦ βαρώνου, ἡ Πωλὶν εἶχε χλωμιάσει ξαφνικά. Μιὰ γρήγορη λάμψι εἶχε περάσει ἀπ' τὰ μάτια της.

Ναί, πάξερε ὅλ' αὐτά. Θυμόταν μάλιστα πὼς ὁ βαρῶνος, στὴ δίκη τοῦ Ἀνρύ, εἶχε φερθῆ σὰν τὸν πιὸ ἄσπονδο ἐχθρό του. Δὲν ἤθελε ὡστόσο νὰ πῇ στὸν ἀδελφό της ὅτι ὁ ἐπικίνδυνος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐξακολουθοῦσε νὰ πτὴν κυνηγάῃ, ἐπίμονα μ' ἕνα ἄγριο ἀδάμαστο πάθος— παρ' ὅλη τὴ φρίκη ποὺ τῆς προκαλοῦσε.

Γυρίζοντας ξαφνικὰ τὸ κεφάλι της, εἶδε πὼς ὁ Ραϋμόν, νικημένος ἀπ' τὴν κούρασι, εἶχε ἀποκοιμηθῆ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Κύτταξε ὕστερα τὸ ρολόϊ, ταράχτηκε καὶ εἶπε:

— Δύο ἡ ὥρα! Ὢ, Θεέ μου!...

Εἶχε δῆ μὲ τὴ φαντασία της τὴν Ἰσαβέλλα καὶ τὸν Κριστιὰν στὰ κρεβατάκια τους, τὴν Ἄννι ποὺ τὴν περίμενε τόσες ὧρες. Ὁ Ἀνρὶ κατάλαβε πὼς θἄφευγε καὶ τὴν ἱκέτεψε:

— Μεῖνε ἀκόμα, Πωλίν!

— Πρέπει νὰ γυρίσω σπίτι μου, τόνισε ἐκείνη. Ἂν ὑποψιαστοῦνε ποὺ πῆγα;... Σκέψου πῶς, γιὰ τίποτα στὸν κόσμο, δὲν πρέπει νὰ πῶ πὼς ἤμουν καὶ σὲ βρῆκα... Ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ γράμμα σου, τὸ ὑπογεγραμμένο μὲ τὸ ἀληθινό σου ὄνομα εἶναι καλλίτερα νὰ τὸ καταστρέψω, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ἄναψε ἕνα σπίρτο, ἔβαλε φωτιὰ στὸ χαρτί, τὸ πέταξε μέσα στὸ τζάκι καὶ τ' ἄφισε νὰ καῇ.

Ὁ Ἀνρὶ δὲ βρῆκε πιὰ τὶ δύναμι νὰ διαμαρτυρηθῆ.

— Μοῦ ἀρκίστηκες, ἀδελφούλα μου... τῆς εἶπε. Θὰ γίνῃς μητέρα γιὰ τὸ Ραϋμόν μου...

— Σῶπα, λοιπόν! Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Θὰ ξανάρθω... αὔριο ... νὰ σ' ἀποχαιρετήσω, πρὶν φύγῃς.

Ἔσκυψε, φίλισε στὸ μέτωπο τὸν ἄρρωστο, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της.

— Ὡρεβουάρ, Ἀνρί μου! πρόσθεσε.

Ἔπειτα βγῆκε γρήγορα ἀπ' τὸ δωμάτιο, κατέβηκε γληγορότα τὴ σκάλα καὶ βρέθηκε στ' δρόμο, μονάχη, μέσα στὴν κρύα νύχτα.

Τρία λεπτὰ ἀργότερα, ξανάκλεισε ἡ πόρτα τοῦ ξενοδοχείου Καὶ βγῆκε ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχ παρακολουθήσει τὴν Πωλὶν ἀπ τὸ σπίτι της ὡς ἐκεῖ.

— Ξέρω τώρα... μουμιούρισε Φιλαράκο μου Πατρέ, ἦτο σπουδαία ἡ ἰδέα σου νὰ περάσῃς στὸν καμαριέρη γιὰ ἀπατημένος σύξυγος, ποὺ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ἀτυχία του! Κ' τί καλὰ ποὺ κάνουν οἱ ἀρχιτέκτονες νὰ φτιάνουν τόσο λεπτοὺς τοὺς τοίχους!... Τώρα πρέπει νὰ κατατοπίσουμε τὸ ἀφεντικό... γρήγορα μάλιστα, γιατὶ μὲ περιμένουν ἄλλοῦ κι' ἔχω ἀργήσει.

Μπῆκε σ' ἕνα καφενεῖο, ποὺ ἦταν ἀκόμα ἀνοιχτό. Κάθισε σ' ἕνα τραπέζι, παράγγειλε καφὲ καὶ ζήτησε ἀπ' τὸ γκαρσόνι χαρτί, πέννα καὶ μελάνι.

★

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Πωλὶν εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι της.

Περνώντας μπροστὰ ἀπ' τὸ θυρωρεῖο, μουμούρισε ἕνα ὁποιοδήποτε ὄνομα, ἀλλάζοντας τὴ φωνή της, κι' ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα.

Ἡ Ἄννι κοιμόταν, στὴν τραπεζαρία, μὲ τὸ κεφάλι της γερμένο πάνω στὸ τραπέζι. Ἕνα τρίξιμο τοῦ πατώματος τὴν ξύπνησε.

— Κυρία!... εἶπε τρίβοντας τὰ μάτια της. Ἤρθατε;... Ἐπιτέλους... Δὲν ξέρετε πῶς φοβήθηκα!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ ρολόϊ χτύπησε 3.

— Ναί, τραύλισε ἡ Πωλίν, εἶν' ἀργά, πολὺ ἀργά... Μὰ ἀδιαθέτησα, ἐκεῖ ποὺ εἶχα πάει... μὲ περιποιηθήκανε... Τί γίνονται τὰ παιδιά;

— Κοιμοῦνται, κυρία. Εὐτυχῶς, δὲν καταλάβανε πὼς λείπατε.

— Καλά... Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς τώρα, Ἄννι. Σ' εὐχαριστῶ.

Ὅταν ἔφυγε ἡ ὑπηρέτρια, ἡ Πωλὶν μπῆκε στὴν κάμαρα τῶν παιδιῶν. Τὰ εἶδε νὰ κοιμοῦνται ἤσυχα.

Πῆγε νὰ κάνῃ κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο... Τόσες συγκινήσεις τὴν εἶχαν ἐξαντλήσει...

Ὅταν ξύπνησε, κατάλαβε πὼς ἡ ὥρα ἦταν πολὺ προχωρημένη. Κύτταξε τὸ ρολόϊ της: Ἦταν 2 μετὰ τὸ μεσημέρι.

Σηκώθηκε γρήγορα. Τὸ διαμέρισμα ἦταν ἀδειανό. Σίγουρα, ἡ Ἄννι θὰ εἶχε βάλει τὰ παιδιὰ νὰ φᾶνε καὶ θὰ τὰ εἶχε βγάλει ὕστερα περίπατο, ὅπως κάθε μέρα.

Ἡ Πωλὶν ντύθηκε, ἑτοιμάστηκε κι' ἔφαγε λίγο κρύο κρέας, ποὺ βρῆκε στὴν τραπεζαρία. Μόλις εἶχε ἀποφάσει, γύρισαν τὰ παιδιά.

Ὅταν ὁ Κριστιὰν εἶδε τὴ μητέρα του, ἔβγαλε μιὰ κραυνὴ χαρᾶς κι' ἔτρεξε νὰ χωθῆ στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ Ἰσαβέλλα κρατοῦσε μιὰ κούκλα. Τὴν ἄφησε πάνω στὸν καναπὲ κι' ἔμεινε ὕστερα ἀκίνητη, κυττάζοντας τὴ μητέρα της. Ἡ ματιά της φανέρωνε κάποια σκέψι, ποὺ δίσταζε νὰ τὴ διατυπώσῃ.

Ἡ Πωλὶν τὸ πρόσεξε καὶ παραξενεύτηκε.

— Δὲ μὲ φιλᾶς, Ἰσαβέλλα; τῆς εἶπε. Τί ἔχεις, μικρή μου;

Τὸ κοριτσάκι προχώρησε δισταχτικά.

— Δὲ θὰ μὲ μαλώσῃς, ἔ; μουρμούρισε.

— Μὰ ὄχι, ἀγάπη μου, Μίλησε!

— Πές μου λοιπόν, γιατί βγῆκες χτὲς τὸ βράδυ; Μ' ὅλο, ποὺ δὲν ἔκανες θόρυβο, σὲ εἶδε ἐγὼ ποὺ ἔφευγες... Σ' ἄκουσα ἔπειτα ποὺ γύρισες καὶ πλάγιασες. Ἦταν περασμένες 3. Γι' αὐτὸ δὲ σηκώθηκες σήμερα τὸ πρωΐ...

Ἡ Ἰσαβέλλα κύτταξε ἐπίμονα τὴ μητέρα της. Κι' ἐκείνη ἐνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ παγώνῃ. Ἄνοιγε τὸ στόμα της γιὰ ν' ἀπαντήσῃ, ὅταν οἱ λέξεις πνίγηκαν στὸ λαιμό της. Γούρλωσε τὰ μάτια της κι' ἔβγαλε μιὰ μικρὴ κραυγή.

Ἕνας ἄνθρωπος στεκόταν στὴν πόρτα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος, μὲ ἔκφρασι σαρκαστική. Ἦταν ὁ κόμης ντὲ Ρεβέλ.

Ἡ Πωλὶν κύτταξε γύρω της σὰ χαμένη. Ἀπὸ πότε βρισκόταν ἐκεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Θἀ εἶχε μπῆ, ἀσφαλῶς, πίσω ἀπ' τὰ παιδιὰ καὶ τὴν Ἄννι, ποὺ θἀ εἶχε ξεχάσει ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα.

Ἡ Πωλὶν θυμήθηκε ξαφνικὰ τὰ λόγια τῆς κόρης της κι' ἀναρωτήθηκε μὲ ἀγωνία ἂν τὰ εἶχε ἀκούσει ὁ γέρος...

Ὁ κόμης ντὲ Ρεβὲλ προχώρησε. Στάθηκε μπροστὰ στὴν Πωλίν, χαμογελῶντας παράξενα, τὴν κύτταξε κατάματα κι' —ὤφερε, ἀργὰ καὶ ἤσυχα:

— Χτὲς σᾶς ἔκανα μιὰ πρόταση, κυρία... Ἔρχομαι νὰ πάρω τὴν ἀπάντησί σας.

Ἡ νέα γυναῖκα τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι. Γιὰ νὰ ἐκφράζεται ἔτσι ὁ κόμης, θὰ πῆ πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τῆς Ἰσαβέλλας, ποὺ τὴν καταδικάζανε!

— Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κάνετε αὐτὸ τὸν κόπο, κύριε, ἀπάντησε. Τὰ παιδιά μου εἶναι δικά μου καὶ θὰ τὰ κρατήσω κοντά μου, ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ...

Ὁ κόμης τὴν ἄφησε νὰ μιλήσῃ χωρὶς νὰ τὴ διακόψῃ. Τὸ χαμόγελο δὲν εἶχε σβυστῆ ἀπ' τὰ χείλη του. Ὅταν τελείωσε ἡ νέα γυναῖκα, τῆς εἶπε μὲ εἰρωνεία:

— Πολὺ καλά! Πρὶν φύγω ὅμως, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω κάτι... κάτι, ποὺ εἶμαι βέβαιη πὼς δὲ θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε... Ὅταν μπῆκα ἐδῶ, ἡ Ἰσαβέλλα σᾶς ἔκανε μιὰ ἐρώτησι. Θὰ μπορούσατε νὰ τῆς ἀπαντήσετε τώρα, μπροστά μου;

Ἡ Πωλὶν ἔγινε κατάχλωμη.

— Δὲ σᾶς καταλαβαίνω...τραύλισε.

— Θὰ σᾶς βοηθήσω νὰ καταλάβετε, ἐπέμεινε σκληρὰ ὁ γέρος. Πλησίασε τὴν Ἰσαβέλλα, τὴν ἔπισσε ἀπ' τὸ πηγούνι καὶ τῆς εἶπε:

— Λοιπόν, μικρούλα μου, ἡ μαμά σου δὲν ἦταν κοντά σας χτὲς τὴ νύχτα;

— Ἰσαβέλλα!... Ἱκέτεψε ἡ νέα γυναῖκα, σὰ χαμένη.

Μὰ ἡ κοπελλίτσα δὲν κατάλαβε τὴν παραπλησί της. Τὴν εἶχαν διδάξει, ἄλλωστε, νὰ μὴν κρύβῃ ποτὲ τὴν ἀλήθεια.

— Ὄχι, ἀπάντησε ἁπλᾶ.

— Κι' ἦταν ἀργά ὅταν γύρισε;

— Ὢ, ναί... Ἦταν 3 μετὰ τὰ μεσάνυχτα... Εἶχε ξυπνήσει ποιν ἀπ' ὁ Κριστιάν. Φώναξε τὴ μαμά, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἔκλαιγε τότε πολλὴ ὥρα... ὥσπου ξανακοιμήθηκε.

— Καὶ σύ;

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Ὁ κόμης στράφηκε στὴν Πωλίν. Οἱ ρυτίδες τοῦ μετώπου του εἶχαν γίνει βαθύτερες, ἡ ματιά του ἀκόμα πιὸ τραχειά.

— Ἀκοῦσατε αὐτὴ τὴ ρητὴ κατηγορία, κυρία; τῆς εἶπε. Δὲ θέλετε ν' ἀπαντήσετε; Θὰ τὸ κάμω ἐγώ, γιὰ σᾶς. Λοιπόν, δὲν ἤσαστε ἐδῶ, γιατὶ εἴχατε πάει νὰ βρῆτε κάποιον ποὺ σᾶς περίμενε...

Ἡ φωνή του εἶχε πάρει ἕνα τόνο μεταλλικό. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη διακοπή πρόφερε κοφτά:

— Κάποιο φίλο σας!

Ἡ Πωλὶν τινάχτηκε, τρομαγμένη κι' ἀγανακτισμένη.

— Λέτε ψέμματα!... ...ξε.

— Ἄ, ἔτσι; Ἀποδείξτε το λοιπόν... Ἀποδείχτε μου πὼς ἐκεῖνο τὸ γράμμα ποὺ λάβατε χτές, μπροστά μου, δὲν προερχόταν ἀπὸ ἕνα φίλο σας... Ἀποδείχτε μου πὼς ἡ Ἰσαβέλλα κάνει λάθος, βεβαιώνοντας, ὅτι λείψατε ἀπ' τὸ σπίτι ὣς ἀργὰ τὴ νύχτα!

Ἡ νέα γυναῖκα ἔμεινε βουβή. Πὼς μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, νὰ προδώσῃ τὸ δυστυχισμένο Ἀνρί, νὰ πῇ πὼς εἶχε τρέξει κοντά του; Παραδίνοντάς τον στὸ μῖσος τοῦ κόμητος, θὰ ἦταν σὰ νὰ τὸν ἔστελνε ὁ ἴδιος στὰ κάτεργα!

— Θεέ μου, τί ἀτιμία!... Βόγγησε. Γιατί βασανίζετε ἔτσι μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲ σᾶς ἔκανε τίποτα, ποὺ δὲ ζητοῦσε παρὰ νὰ σᾶς ἀγαπᾶῃ καὶ νὰ σᾶς σέβεται;

Ὁ κόμης κάγχασε:

— Μιὰ γυναῖκα, ποὺ ξεγέλασε ἕναν ἄπραγο νέο κι' ἐκμεταλλεύθηκε τὴν ὁμορφιά της γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴν παντρευτῇ. Τὴ μητέρα, ποὺ παρατάει τὰ παιδιά της, γιὰ νὰ τρέξῃ στοὺς ἔνοχους ἐρωτές της...

— Σωπᾶστε! Λέτε ψέμματα... ψέμματα... Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ τὸ ἐπαναλάβετε!

Μὰ ὁ κόμης συνέχισε, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ σημασία:

— Μὰ τέτοια γυναῖκα εἶναι ἀνάξια νὰ λέγεται μητέρα...Ἀφοῦ θυσιάσατε τὰ παιδιά σας, δὲν ἐνοῶ νὰ τ' ἀναθαρρέψετε μέσα στὴ διαφθορὰ καὶ στὴ ντροπή. Ἔχουν στὶς φλέβες τους τὸ αἷμα τῶν Ρεβέλ... Δὲ θέλετε νὰ χωριστῆτε ἀπ' αὐτὰ μὲ τὸ καλό; Λοιπόν, θὰ σᾶς ὑποχρεώσω μὲ τὴ βία... μὲ τὸ νόμο!

— Τὸ νόμο;

— Ναί! Σᾶς τὸ εἶπα. ὁ νόμος παίρνει τὰ παιδιὰ ἀπ' τὶς ἀνάξιες μητέρες... σὰν ἐσᾶς! Δὲν ἔχω παρὰ νὰ μάθω ποῦ εἴχατε πάει τὴ νύχτα. Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι πὼς θὰ τὸ μάθω!

Ὁ κόμης ἔσκυψε καὶ φίλησε στὸ μέτωπο τὴν Ἰσαβέλλα. Ὁ Κριστιάν, χωμένος στὴ φούστα τῆς μητέρας του, παρακολουθοῦσε τρομαγμένα τὶς κινήσεις τοῦ γέρου.

Ἐκεῖνος γύρισε τὴν πλάτη του κι' ἔφυγε, ἀγέρωχα καὶ περιφρονητικά, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ.

Ἡ Πωλὶν ἄκουσε τὰ βήματά του ν' ἀπομακρύνωνται. Ξαφνικά, ἔχασε τελείως τὸ ἠθικό της. τὴν ἐνεργητικότητά της. Ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό της τρομερὰ δυστυχισμένο, δίχως κανένα ποὺ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ...

Σωριάστηκε σ' ἕνα καναπὲ καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ὁ Κριστιὰν ὥρμησε καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὰ χεράκια του ἀπ' τὸ λαιμό.

— Μαμά... μαμάκα μου, μὴν κλαῖς! Σὲ στενοχώρησε αὐτὸς ὁ κακὸς ἄνθρωπος... Μὴν κλαῖς, μαμάκα!

Ἡ νέα γυναῖκα τὸν ἔσφιξε πάνω της, τὸν γέμισε φιλιά. Ἀναζήτησε ὕστερα μὲ τὸ βλέμμα της τὴν κόρη της.

— Ἰσαβέλλα... εἶπε.

Ἡ μικρὴ στεκόταν ὄρθια σὲ μιὰ γωνιά, ἀκίνητη.

Πρὶν ἀπὸ λίγο, ἡ μητέρα της εἶχε ἀρνηθῆ πὼς βγήκε τὴ νύχτα. Εἶπε, λοιπόν, ψέμματα, ἀφοῦ εἶχε λείψει τόσες ὧρες...

Γιατί τότε ἀπαγόρευε πάντα σ' αὐτὴν τὸ ψέμμα, γιατί τῆς ἔλεγε τόσο συχνὰ πὼς ἦταν πολὺ κακὸ πρᾶγμα;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μὴ κουράζεσθε ἄδικα μὲ σόδες καὶ ἀμμωνίες!!
Τὸ Κέϊκ, τὰ Μελομακάρονα, ὅλα
τὰ γλυκίσματά σας τῶν ἑορτῶν
ἔχουν ἐξησφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία
μὲ **ΜΠΕΪΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ ΓΙΩΤΗ**

Θαυμάσια ἐπιτυχία χάρις στὸ
ΜΠΕΪΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ
ΓΙΩΤΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: ΑΘΗΝΩΝ & ΚΗΦΙΣΣΟΥ

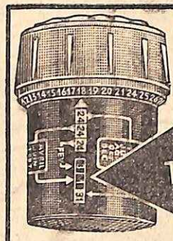

Τίς ἡμέρες σας γονιμότητος
τίς Βλέπετε ἐδῶ!

"Θαυμάσια ἐπινόησις,, λέγει ὁ Δρ. Ὄζινό.

Διαβάστε αὐτὴ τὴ δήλωσι τοῦ μεγάλου γυναικολόγου γιὰ τὸ C. D. INDICATOR, τὴ νέα συσκευὴ «τῆς τσέπης» ποὺ δείχνει αὐτόματα τὶς περιόδους τῆς γονιμότητος σὲ κάθε γυναῖκα.

«Τὸ C. D. INDICATOR μοῦ ἐπεδείχθη σήμερα καὶ μοῦ ἐξήγησαν τὴ χρῆσι του. Εἶναι μιὰ θαυμασία συσκευὴ ποὺ δείχνει μὲ ἀκρίβεια τὴν περίοδο τῆς γονιμότητος σύμφωνα μὲ τὴ μέθοδο Ὄζινὸ – Κνάους. Ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνάλογες συσκευὲς ὑπολογισμοῦ ποὺ ἐπενοήθηκαν, τὸ C. D. INDICATOR εἶναι – ἀπὸ ὅ,τι ξέρω – ἡ πιὸ ὡραῖα ἐπινοημένη».

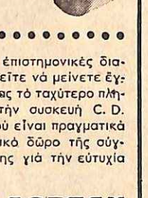

Ἐμπιστευθῆτε τὴν συσκευὴ C. D. INDICATOR

Τὸ C. D. INDICATOR εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο μέσο γιὰ νὰ ξέρετε κάθε μῆνα ποιὲς μέρες μπορεῖτε νὰ συλλάβετε παιδί. Ἀντὶ νὰ κάνετε μόνη σας πολύπλοκους ὑπολογισμούς, ποὺ θὰ πρέπει νὰ τοὺς ξαναρχίσετε κάθε μῆνα, μὲ κίνδυνο νὰ κάνετε καὶ ἀνεπανόρθωτα λάθη, θὰ κάνῃ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοὺς γιὰ σᾶς ἡ συσκευὴ C. D. INDICATOR, αὐτόματα καὶ μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Σεῖς δὲν θὰ ἔχετε παρὰ νὰ κυττάξετε στὴ συσκευή σας, κάθε μῆνα, ποιὲς εἶναι οἱ ἡμέρες σας γονιμότητος, δηλαδὴ οἱ μόνες ἡμέρες τοῦ μηνὸς πού, σύμφωνα μὲ τὶς πιὸ πρόσφατες ἐπιστημονικὲς διαπιστώσεις, μπορεῖτε νὰ μείνετε ἔγκυος. Ζητήστε μας τὸ ταχύτερο πληροφορίες γιὰ τὴν συσκευὴ C. D. INDICATOR, ποὺ εἶναι πραγματικὰ τὸ πιὸ εὐέργετικὸ δῶρο τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ζεύγους.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητῆστε πληροφορίες τὸ ταχύτερο. Ταχυδρομῆστε μας τὸ δελτίο αὐτὸ γιὰ νὰ λάβετε ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον τεῦχος, χωρὶς ἐξωτερικὲς ἐνδείξεις, μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς μεθόδους ἐξακριβώσεως τῶν ἡμερῶν γονιμότητος.

Ἀντ/πεῖαν C. D. INDICATOR
Πανεπιστημίου 6 Ἀθήνας, Τ. 134

Στεῖλτε μου χωρὶς ὑποχρέωσι τὸ λεπτομερὲς τεῦχος γιὰ τὸ C. D. INDICATOR. Ἐσωκλείω δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα γιὰ ἔξοδα.

ΟΝΟΜΑ _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ _____

Συναρπαστικό, δραματικό καὶ κοινωνικό μυθιστόρημα ὑπὸ Καρολίνας Ἰνβερνίτσιο

Η ΩΡΑ τῆς τιμωρίας

15ον

— Ναί, ναί, καλά, ἀπάντησε. Φῦγε ὅμως τώρα, γιατὶ μπορεῖ ν' ἀντιληφθοῦνε τὴν ἀπουσία σου καὶ νὰ ὑποψιασθοῦνε...

— Θέλεις νὰ μὲ διώξης, εἶπε ξερὰ ἡ Ὀρτένσια. Μὰ ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ. Δὲν ξαναπάω πιὰ σὲ κεῖνο τὸ σπίτι. Θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ πάντα... Κι' ἂν μὲ διώξης, ἡ Νορὶ δὲ θἄρθῆ πιά, γιατὶ θὰ πάω ἀμέσως νὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν ἄντρα της.

Ὁ Εὐγένιος κατάλαβε πὼς δὲ θὰ κατώρθωνε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν κάνη ν' ἀλλάξη ἰδέα.

— Καλὰ λοιπόν, μεῖνε, ἀπάντησε. Πρόσεξε ὅμως! Ἂν βγῆς ἀπ' τὴν κάμαρά μου, ἂν διακόψης τὴν κουβέντα μου μὲ τὴ Νορί, θὰ σὲ πνίξω, μπροστά της!

— Ὄχι, ὄχι, δὲ θὰ σ' ἐνοχλήσω, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ Ὀρτένσια πέρασε μιὰ νύχτα φριχτή. Τὸ πρωΐ, ὁ Εὐγένιος τὴ βρῆκε τρομαχτικὰ χλωμή. Μὰ δὲν ἔδωσε σημασία. Πῆγε κι' ἀγόρασε λουλούδια, γιὰ νὰ στολίση τὰ βάζα τοῦ σαλονιοῦ.

Στὶς 9, τἆχε ὅλα ἕτοιμα. Θέλησε νὰ κλειδώση τὴν Ὀρτένσια μέσα στὴν κάμαρα. Μὰ ἐκείνη τοῦ δήλωσε πώς, ἂν ἔκανε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, αὐτὴ θἄσπαζε τὴν πόρτα, μόλις θἄμπαινε ἡ Νορί.

— Θέλω νὰ μοῦ ἔχης ἐμπιστοσύνη, πρόσθεσε. Σοῦ ὡρκίστηκα πὼς δὲ θὰ βγῶ καθόλου ἀπὸ δῶ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας. Ὁ Εὐγένιος ἔτρεξε ν' ἀνοίξη, μὲ λαχτάρα.

Ἦταν ἡ Νορί, ντυμένη ἁπλᾶ, χλωμὴ ἀλλὰ ἤρεμη.

— Ἦρθα γιὰ νὰ ἐμποδίσω μιὰ τραγωδία, εἶπε μαλακά. Παρ' ὅλο τὸ γράμμα σας, εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ σεβασθῆτε μιὰ γυναῖκα μονάχη κι' ἀνυπεράσπιστη.

— Ναί, ναί, βέβαια... τραύλισε ὁ νέος, ταραγμένος.

Τὴν πῆγε στὸ σαλόνι, τῆς πρόσφερε κάθισμα καὶ κάθησε κι' αὐτὸς ἀντίκρυ της. Μόλις ποὺ τολμοῦσε νὰ τὴν κυττάξη...

Ἀλήθεια, βρισκόταν μπροστά του ἡ Νορί, ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ εἶχε ἀγαπήσει; Τί ὄμορφη ποὺ ἦταν!... Ἀκόμα πιὸ ὄμορφη ἀπὸ ἄλλοτε... Κι' ἀντὶ νὰ τὸν κυττάζη αὐστηρά, τὰ γαλανά της μάτια εἶχαν μιὰ ἔκφρασι συμπόνιας.

— Μὲ βρίσκετε πολὺ ἀλλαγμένο, ἔ; τῆς εἶπε. Μὰ ὑπόφερα τόσο!... Τώρα ντρέπομαι γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Ἦταν ὅμως δυνατώτερο ἀπὸ μένα. Ποτὲ δὲν ἀγάπησα ἄλλη γυναῖκα ἀπὸ σᾶς...

— Μοῦ τὸ γράψατε, ἀπάντησε ἡ Νορί. Καὶ μ' ἀπειλήσατε, χωρὶς νὰ σᾶς ἔχω κάνει ποτὲ τίποτα. Ἀπὸ τότε ποὺ ἤμουν μιὰ φτωχὴ κοπέλλα, μὲ πολιορκούσατε μὲ τὶς ἐρωτικὲς προτάσεις σας. Δὲ σᾶς ἔκρυψα ὡστόσο πὼς δὲ μποροῦσα νὰ σᾶς παντρευτῶ, γιατὶ ἡ καρδιά μου ἀνῆκε σὲ ἄλλον.

»Ὁ καλὸς Θεὸς μὲ βοήθησε νὰ παντρευτῶ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχα διαλέξει. Σᾶς εἶχα πιὰ συχωρέσει γιὰ τὸ κακό, ποὺ θελήσατε νὰ μοῦ κάνετε. Καί, ξαφνικά, ἐνῶ ζοῦσα τὴ μεγαλύτερη χαρὰ μιᾶς γυναίκας, περιμένοντας νὰ γίνω μητέρα, ξαναπαρουσιαστήκατε γιὰ νὰ ἀπειλήσετε ὄχι ἐμένα μονάχα, ἀλλὰ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου.

— Μισῶ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο! ξέσπασε ὁ Εὐγένιος. Ἀπόχτησε ὅλη τὴν εὐτυχία τοῦ κόσμου, ἐνῶ σὲ μένα δὲν ἀπομένει πιὰ τίποτα. Κι' ὅμως θἄδινα ὅλο μου τὸ αἷμα γιὰ σᾶς!

Ἡ Νορὶ τὸν κύτταξε μὲ καλωσύνη καὶ οἶκτο.

— Ὡστόσο, δὲν εἴσαστε διατεθειμένος νὰ θυσιάσετε τὸν ἔρωτά σας, γιὰ νὰ μὲ φυλάξετε ἀπὸ ἕνα πόνο! εἶπε.

Ὁ Εὐγένιος ἀνατρίχιασε σύγκορμος.

— Μά, γιὰ ν' ἀποκτήσω τὴν ἀγάπη σας, θἄδινα τὴ ζωή μου! φώναξε.

— Καὶ πιστεύετε πὼς μπορεῖ ποτὲ νὰ δεχθῶ; Τόσο λίγο μὲ ἐκτιμᾶτε, ὥστε νὰ μὲ θεωρῆτε ἱκανὴ γιὰ μιὰ προδοσία;

— Καὶ τί θὰ κέρδιζα, ἂν τυχὸν ὑποχωροῦσα; ρώτησε ὁ Εὐγένιος.

Μιὰ λάμψι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τῆς Νορί.

— Τὴν αἰώνια εὐγνωμοσύνη μου, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἀπάντησε. Δὲ θὰ πρόφερα πιὰ τ' ὄνομά σας μὲ φρίκη καὶ περιφρόνησι, ἀλλὰ μὲ τρυφερότητα καὶ συμπόνια. Ὕστερα ἡ συνείδησί σας θὰ λυτρωνόταν ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος. Κι' ἡ μητέρα σας θὰ σᾶς εὐλογοῦσε ἀπ' τὸν τάφο της. Θὰ μπορούσατε νὰ γνωρίσετε ἀκόμα ἥσυχες ἡμέρες...

Ἡ φωνή της ἦταν ἱκετευτική, τὰ γαλανά της μάτια γεμᾶτα συγκίνησι.

— Μὰ σᾶς ἀγαπῶ! ψιθύρισε ὁ Εὐγένιος. Πῶς νὰ θυσιάσω τὸν ἔρωτά μου;...

— Θέλετε, λοιπόν, νὰ σκοτωθῶ;... Καὶ λέτε πὼς μ' ἀγαπᾶτε; Νοιώθετε μονάχα ἕνα ταπεινὸ πάθος, ποὺ σᾶς σπρώχνει σὲ πράξεις ἐπαίσχυντες... Ὅποιος ἀγαπάει ἀληθινά, ξέρει νὰ θυσιάζεται ἡρωϊκὰ κι' ἐπιθυμεῖ μονάχα τὴν εὐτυχία τοῦ ἀγαπημένου του προσώπου. Δὲν τὸ βασανίζει, ὅπως ἐσεῖς ἐμένα!

Ὁ Εὐγένιος ἀνασήκωσε τὸ πρόσωπό του, ἀλλοιωμένο ἀπ' τὸν πόνο, καὶ τραύλισε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ἂν παραιτηθῶ, ἂν σᾶς ὁρκιστῶ πὼς δὲ θὰ ζητήσω νὰ σᾶς ξαναδῶ, θ' ἀφίσετε τὰ χέρια σας μέσα στὰ δικά μου, γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα, καὶ θὰ μοῦ ξαναπῆτε πὼς μὲ συγχωρεῖτε;

Μιὰ λάμψι ἐλπίδας φώτισε τὰ μάτια τῆς Νορί. Χαμογέλασε στὸν Εὐγένιο καὶ τοὔδωσε τὸ χέρι της.

— Τὤξερα πὼς ἡ καρδιά σας δὲν εἶναι ἀκόμα ἐντελῶς παραδομένη στὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ, εἶπε μὲ συγκίνησι. Σᾶς συγχωρῶ... καὶ θὰ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ εὐτυχήσετε.

Ὁ Εὐγένιος ἅρπαξε τὸ ἄσπρο καὶ λεπτὸ ἐκεῖνο χεράκι καὶ τὸ φίλησε μὲ σεβασμό.

— Θἄθελα νὰ πεθάνω τώρα, τραύλισε. Ναί, στάθηκα ἄνανδρος, ἄτιμος. Μὰ ἐσεῖς, σὰν ἄγγελος ἀπ' τὸν οὐρανό, μοῦ ἀνοίξατε τὰ μάτια... Δὲ θέλω πιὰ νὰ χύσετε οὔτ' ἕνα δάκρυ ἐξ αἰτίας μου. Ἀρκετὰ σᾶς ἔκανα νὰ ὑποφέρετε!

Εἶχαν σηκωθῆ κι' οἱ δυό. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ παρουσιάστηκε ἡ Ὀρτένσια, ἀφρισμένη ἀπ' τὴ μανία της.

— Τί ὡραία κωμωδία!... φώναξε. Μὰ νομίζετε πὼς θὰ τελειώση ἔτσι;...

Ἡ Νορὶ τραβήχτηκε πίσω, μὲ φρίκη. Ὁ Εὐγένιος, χλωμὸς σὰν πεθαμένος, ὥρμησε γιὰ νὰ χτυπήση τὴ Μιλανέζα.

— Ἄθλια!... οὔρλιασε.

— Ἀφῆστε την, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε ἡ Νορί. Θέλω μιὰ ἐξήγησι μαζί της, ἐδῶ μπροστά σας.

— Τί ἐξήγησι θέλεις, ἀγαπητή μου; πρόφερε μὲ σαρκασμὸ ἡ Ὀρτένσια. Ἐδῶ δὲν εἶσαι ἡ κυρία μου, ποὺ εἶχες τὴ μεγαλοψυχία νὰ μὲ πάρης στὴν ὑπηρεσία σου!...

— Ἂν ἤξερα ποιὰ εἴσαστε, βέβαια, δὲ θὰ σᾶς ἔπαιρνα, ἀπάντησε ἥσυχα ἡ Νορί.

— Καὶ τώρα τὸ ξέρεις;

— Ναί, γιατὶ μονάχα ἕνα τέρας σὰν καὶ σᾶς μποροῦσε νὰ σοφιστῆ τέτοια πλεκτάνη, γιὰ νὰ μὲ καταστρέψη... Κύριε Εὐγένιε, πέστε μου τὴν ἀλήθεια. Αὐτὴ σᾶς ἔσπρωξε νὰ μὲ φέρετε ἐδῶ;

— Ναί, ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια ὁ Εὐγένιος. Ἐγὼ δὲ σᾶς γύρευα πιά... μ' ὅλο ποὺ διατηροῦσα τὴν εἰκόνα σας μέσα στὴν καρδιά μου. Μὰ ἡ Ὀρτένσια μὲ κάλεσε στὴ Νεάπολι καὶ μ' ἔβαλε νὰ σᾶς στείλω ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ποὺ μὲ κάνει τώρα νὰ ντρέπωμαι... Τῆς εἶχα ὑποσχεθῆ πώς, ἂν σᾶς ἀποχτοῦσα, θὰ ξαναγύριζα πάλι κοντά της. Κι' αὐτὴ τὸ πίστεψε, μ' ὅλο ποὺ ξέρει πόσο ἀηδιάζω ποὺ τὴ βλέπω... Σᾶς ὁρκίζομαι, λοιπόν, πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ τινάξω τὰ μυαλά μου, παρὰ νὰ κρατήσω αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσί μου.

— Τὸ εἶχα μαντέψει! οὔρλιασε ἡ Ὀρτένσια. Μὰ φρόντισα νὰ πάρω κι' ἐγὼ τὴν ἐκδίκησί μου!.. Ἀπορῶ πὼς δὲ ἔφτασε ἀκόμα ὁ ἄντρας της, νὰ σᾶς βρῆ μαζὶ καὶ νὰ σᾶς σκοτώση...

— Εἰδοποίησες λοιπὸν τὸν κύριο Ἄλμπανο; μούγκρισε ὁ Εὐγένιος. Θὰ σὲ πνίξω, ἄτιμη!

Μὰ ἡ Νορὶ τὸν ἐμπόδισε, λέγοντάς του μὲ περηφάνεια:

— Ἀφῆστε την, κύριε Εὐγένιε. Δὲν εἶχε ἀνάγκη ὁ ἄντρας μου νὰ τὸν εἰδοποιήση αὐτὴ πὼς θἄρχόμουν ἐδῶ σήμερα. Τοῦ τὸ εἶχα πῆ ἐγώ... καὶ δὲ μ' ἐμπόδισε.

Ὁ Ὀρτένσια κάγχασε ἄγρια.

— Ἂν ὁ ἄντρας σου εἶναι ἠλίθιος, σὰν τὸ θαυμαστή σου, δὲν πρόκειται πάντως ἐσὺ νὰ μοῦ ξεφύγης... οὔτε κι' ὁ Εὐγένιος! φώναξε.

Συγχρόνως ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της ἕνα στιλέτο κι' ὥρμησε, γιὰ νὰ χτυπήση τὴ Νορί. Δέχτηκε ὅμως τὴ μαχαιριὰ ὁ πάτερ-Λουδοβῖκος, ποὺ εἶχε παρουσιαστῆ ξαφνικὰ στὴν πόρτα κι' εἶχε τρέξει γιὰ νὰ προφυλάξη μὲ τὸ στῆθος του τὴν κόρη του. Τὸν συνοδεύανε ὁ Μάνλιο, ὁ Φάουστο κι' ὁ Γκουέλφο.

Ἡ Ὀρτένσια μάνιασε ἀκόμα πιὸ πολύ, μ' αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, ποὺ εἶχε βρῆ μπροστά της. Κι' ἐνῶ ὁ καλόγερος τρέκλιζε, ἕτοιμος νὰ πέση, αὐτὴ φώναξε, φοβερίζοντας:

— Ἐσὺ τὸ θέλησες... ἐσὺ ποὺ τὰ σκάρωσες ὅλα, γιὰ νὰ μὲ πιάσης στὴν παγίδα!

Ὁ Φάουστο κι' ὁ Μάνλιο τὴν ἅρπαξαν, τὴν κράτησαν ἀκίνητη. Ὁ Γκουέλφο κι' ἡ Νορὶ ξάπλωσαν τὸ Ρομπέρτο σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἡ νέα γυναῖκα γονάτισε μπροστά του.

— Πληγωθήκατε γιὰ νὰ μὲ σώσετε! τραύλισε μὲ πόνο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ καλόγερου εἶχε φωτισθῆ ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ χαρά. Ἄνοιξε τὸ ράσο του κι' ἔδειξε τὸ στῆθος του.

— Δὲν εἶναι τίποτα, εἶπε. Μιὰ ἁπλῆ γρατζουνιά. Εὐτυχῶς, λόξεψε ἡ μύτη τοῦ μαχαιριοῦ.

— Μὴν τὸν πιστεύετε, τὸν ἀπατεῶνα! οὔρλιασε ἡ Ὀρτένσια, σὰ θηρίο. Σᾶς κοροϊδεύει, κάνοντας τὸν ἅγιο... Κυττᾶχτε τον καλά! Δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε;

Ὁ καλόγερος πήδησε ὄρθιος.

— Σῶπα, σῶπα, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! βόγγησε.

— Ὄχι, δὲ θὰ σωπάσω. Θὰ μάθουν ὅλοι ποιὸς εἶσαι!

— Ἤξερα πὼς ἐσύ, ἐσὺ μονάχα, ἔσπρωχνες τὸν κ. Βάστι στὴν ἀτιμία. Κι' ἤμουν σίγουρος πώς, ἀπ' τὸ μίσος σου γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲ σ' ἔβλαψε ποτέ, θὰ εἰδοποιοῦσες τὸν ἄντρα της, γιὰ νἄρθῆ νὰ τὴ βρῆ ἐδῶ. Ἔτσι, θὰ ἐκδικιόσουν τὸν κύριο Εὐγένιο καὶ τὴ Νορίνα μαζί... Καὶ τώρα, ποὺ βλέπεις πὼς ὁ Θεὸς βοήθησε τοὺς ἀθώους, ζητᾶς νὰ ξανανοίξης τὴν πληγὴ τῆς ψυχῆς μου, νὰ φανερώσης τὸ μυστικό, ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ θανατώση;

— Ναί, γιατὶ σᾶς μισῶ, ἐπειδὴ ἀγαπᾶτε τὴ Νορί! Ὅταν μάθη αὐτὴ ποιὸς εἴσαστε, θὰ φύγη μακρυά σας, μὲ φρίκη.

— Δὲ θέλω νὰ ξέρω τίποτ' ἄλλο, παρὰ πὼς μοῦ ἔσωσε τὴ ζωή! φώναξε ἡ Νορί, πηγαίνοντας κοντὰ στὸν καλόγερο.

— Ναί, μὰ ἀφαίρεσε κάποτε τὴ ζωὴ τῆς μητέρας σου, πρόφερε σαρκαστικὰ ἡ Ὀρτένσια. Ναί, αὐτὸς ὁ ψευτοάγιος, ποὺ τὸν σέβεται ὅλη ἡ Νεάπολι, δὲν εἶναι παρὰ ὁ Ρομπέρτο Ποντεβίκο, ὁ ἄντρας τῆς Εὔας Ἀλμάν, ὁ φονιᾶς τῆς Ρίτας Μπαρέλο!

— Ὁ πατέρας μου! τραύλισε ἡ Νορί, μαντεύοντας μεμιᾶς ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Κι' ἔπεσε λιπόθυμη.

Η΄.

Στὸ μέγαρο Ἄλμπανο βασίλευε ἡ θλῖψι. Ἡ Νορὶ εἶχε ἀποβάλει καὶ τώρα κινδύνευε ἡ ζωή της.

Οἱ ξένοι δὲν εἶχαν μάθει τίποτα γιὰ τὸ δρᾶμα, ποὺ συνέβη στὸ διαμέρισμα τοῦ Εὐγένιου.

Ὁ Φάουστο κι' ὁ Γκουέλφο εἶχαν πάει στὸ σπίτι τους τὴ Νορί. Ὁ Μάνλιο συνώδεψε τὸν καλόγερο ὡς τὴν ἐκκλησία. Καί, πρὶν χωρίσουν, τοῦ εἶπε:

— Θὰ σὲ συχωρέση, ὅπως σὲ συγχωρῶ ἐγὼ κι' ὅπως σὲ συχώρεσε ὁ Θεός!

Ὁ Εὐγένιος ἔμεινε μόνος μὲ τὴν Ὀρτένσια.

— Νά τί κατάφερες! τῆς εἶπε μὲ ἀηδία. Εἶσαι ἡ ἐνσάρκωσι τοῦ κακοῦ. Θἄπρεπε νὰ σὲ λυώσω τώρα σὰ σκουλῆκι... μὰ θέλω νὰ φανῶ ἀντάξιος ἐκείνης, ποὺ μὲ ἐξάγνισε μὲ τὰ λόγια της! Δὲ μπορῶ ὅμως πιὰ νὰ σὲ βλέπω. Ἂν μείνω μιὰ στιγμὴ ἀκόμη ἐδῶ, δὲν ξέρω τί μπορῶ νὰ κάνω..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

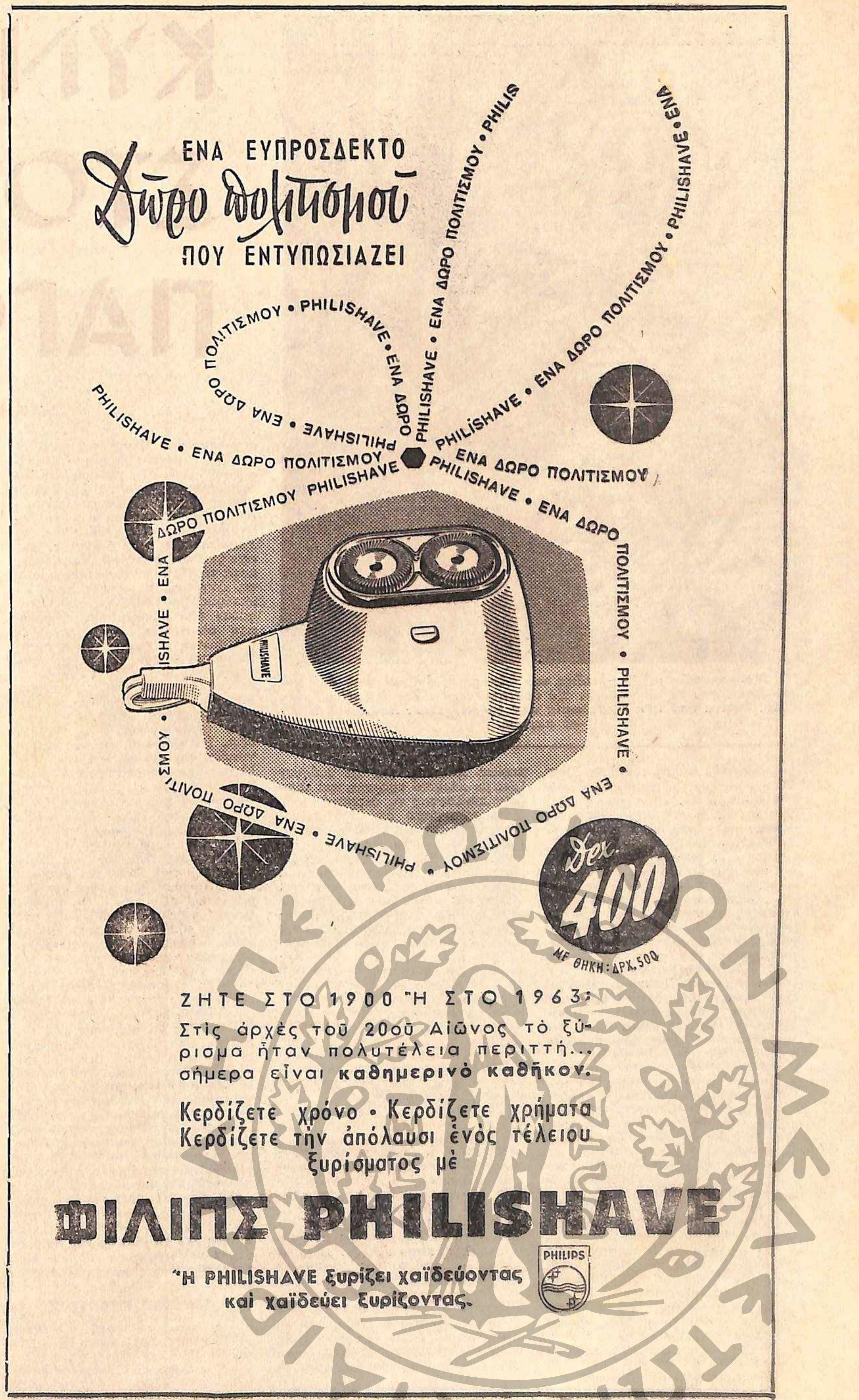

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

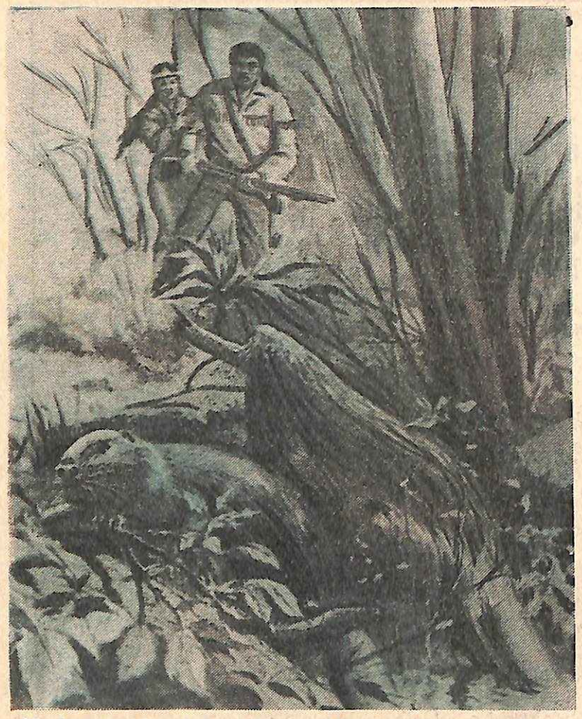

'Ο Βασακονασὶν κι' ἡ γυναῖκα του 'Αναρέχο, ἀνακάλυψαν δυὸ κα-στοράκια, ποὺ τὰ υἱοθέτησαν. Τὰ δυστυχισμένα εἶχαν ἀπομείνει μόνα τους, ἔπειτα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τῶν γονέων τους, ποὺ εἶχαν πέσει σὲ παγίδα.

Ἡ ἀρχὴ τῆς πάλης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ ζῶα χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς λένε ὅτι οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι τρέφονταν ἀπετέλεσε μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώ-τερες ἀσχολίες τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ σήμερα ἀκόμη ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀποζοῦν ἀπ' αὐτό, ὅπως εἶναι οἱ παγιδευτές, ποὺ διατρέχουν τὶς ἐκτάσεις τοῦ «μεγάλου βορρᾶ» (καλοῦνται ἔτσι οἱ περιοχὲς ποὺ ἐκτεί-νονται γύρω στοὺς πόλους), ἡ οἱ κυνηγοὶ τῆς Αὐστραλίας ἢ τῶν παυθένων δασῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἢ τῆς Σιβηρίας.

Τὰ κυνήγια αὐτὰ εἶναι τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνα ὅπως κι' ἐκεῖνα ἐναντίον τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας καὶ περισσότερο πρωτότυπα, γιατὶ γί-νονται ὑπὸ συνθῆκες τελείως ἀσυ-νήθιστες καὶ μέσα σ' ἕνα περιβάλ-λον ἀφιλόξενο καὶ ἐχθρικό.

ΣΤΙΣ ΠΑΓΩΜΕΝΕΣ ΕΚΤΑΣΕΙΣ

Οἱ παγιδευτὲς τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς 'Αλάσκας, ὅπως φανερώνει κι' ἡ ὀνομασία τους, χρησιμοποιοῦν κυρίως παγίδες γιὰ νὰ πιάσουν ζῶα μὲ πλούσιο τρίχωμα καὶ ἀπο-ζοῦν πουλώντας τὰ δέρματά τους. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι, ὅσο περισ-σότερο ἀθικτα εἶναι αὐτὰ τὰ δέρ-ματα, τόσο μεγαλύτερη ἀξία ἔ-χουν. Γι' αὐτό, οἱ παγιδευτὲς δὲν χρησιμοποιοῦν τὰ πυροβόλα ὅπλα παρὰ μόνον σὲ περίπτωση ἀνάγκης.

Ξεκινοῦν μόνοι τους ἢ κατὰ μι-κρὲς ὁμάδες, ἄλλοτε πεζῆ κι' ἄλ-λοτε μὲ ἑλκυθρο. Τὸ κέντρο τους εἶναι τὸ "Εδμοντον, ἀπὸ ὅπου προ-χωροῦν πρὸς τὴ λίμνη τῶν "Αρ-κτων, ἢ τὴ λίμνη τῶν Σκλάβων ἢ πρὸς τὸ μέρος τῆς 'Αλάσκας. Τὸν ἴδιο δρόμο ἀκολουθοῦσαν ἄλλοτε κι' οἱ χρυσοθῆρες... 'Αλλὰ σήμερα κανεὶς δὲν ψάχνει πιὰ γιὰ νὰ βρῇ τὸ θρυλικό, ἀλλ.' ἀνύπαρκτο 'Ελδο-ράδο. Εἶναι πολλοί, τουναντίον, ἐ-κεῖνοι ποὺ ἔχουν κάμει ἐπάγγελμά τους τὸ κυνήγι τῶν ζώων ποὺ ζοῦν σ' αὐτὲς τὶς περιοχές.

Τὸ κυνήγι αὐτὸ δὲν χρειάζεται μόνον τόλμη καὶ θάρρος, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ ἐπίσης. Γιατὶ οἱ κυνηγοὶ ἀφήνουν πίσω τους τὶς κατοικημένες περιοχὲς καὶ προ-χωροῦν μέσα στὸ ἄγνωστο, ὅπου ἔ-χουν ν' ἀντιμαλαίσουν μὲ τοὺς πά-γους, τὸ κρύο ποὺ σαπίζει τὰ κόκ-καλα καὶ τὶς τρομερὲς χιονοθύελ-λες. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν ξα-ναγυρίζουν ποτέ. "Αλλοι φέρνουν πίσω τὸ ἑλκυθρό τους φορτωμένο μὲ δέρματα. Ξεκουράζονται λίγο κι' ἔπειτα ξαναφεύγουν. 'Η περι-πέτεια τοὺς τραβάει πάντα... Με-ρικοὶ κατορθώνουν μιὰ μέρα νὰ πλουτίσουν. 'Αλλὰ δὲν ἐγκαταλεί-πουν τὸ ἐπάγγελμά τους, ποὺ ἔχει συνηφανθῆ ἀναπόσπαστα μὲ τὴ ζωή τους.

Η «ΓΚΡΙΖΑ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ»

"Ενας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους κυνηγοὺς τοῦ Μεγάλου Βορρᾶ ἦταν ὡς πρόχτες ἀκόμη ὁ Βασα-κονασίν, πού, στὴ γλῶσσα τῶν 'Ερυθροδέρμων, σήμαινε «ἡ Γκρίζα κουκουβάγια». Κι' ὡστόσο, δὲ βρι-σκόταν οὔτε σταγόνα ἀπὸ ἰνδιάνι-κο αἷμα μέσα στὶς φλέβες του. 'Ο Βασακονασὶν ἦταν "Αγγλος, ποὺ εἶχε γεννηθῆ κοντὰ στὸ Χάστινγκς, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶ-να. Λεγόταν "Εντουαρντ Χάρτ. 'Ο πατέρας του Οὐίλλιαμ, ποὺ κατα-γόταν ἀπὸ πλούσια καὶ εὐϋπόλη-πτη οἰκογένεια, εἶχε παντρευτῆ μιὰ φτωχὴ νέα κι' ὁ γάμος αὐτὸς ἔκαμε τοὺς δικούς του νὰ τὸν ἀπο-κηρύξουν. 'Ο Οὐίλλιαμ ἔφυγε τό-τε γιὰ τὴν 'Αμερική, ἐλπίζοντας πὼς θὰ κατάφερνε νὰ φτιάξῃ ἐκεῖ μιὰ καινούργια ζωή. 'Αργότερα, ὅταν δημιουργοῦσε μιὰ σταθερὴ θέσι, θὰ καλοῦσε ἐκεῖ τὴ νεαρὴ γυναίκα του καὶ τὸ γυιό του. 'Αλ-λὰ δὲν ξαναγύρισε ποτὲ καὶ τὸ πι-θανότερο εἶναι ὅτι βοῆκε τὸ θάνα-το, προτοῦ πραγματοποίηση τὸ ὄ-νειρό του.

'Η γυναῖκα του, ποὺ εἶχε μείνει στὴν 'Αγγλία, ἀνάθρεψε τὸν "Εντ-ουαρντ, λέγοντάς του πὼς ὁ πα-τέρας του εἶχε ἀπέραντα κτήματα στὴν 'Αμερική, ὅπου ζοῦσε σὰν βα-σιλιὰς καὶ πὼς, μιὰ μέρα, θὰ πή-γαιναν νὰ τὸν βροῦν. 'Επρόκειτο γιὰ ἕνα ἀληθινὸ παραμύθι, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα πα-ρηγοριόταν γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ ἄντρα της. 'Αλλὰ τὸ παραμύθι αὐ-τὸ εἶχε τεραστία ἐπίδραση στὸν "Εντουαρντ, ποὺ, ὅταν ἔγινε δεκά-ξη χρόνων, ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αμερι-κή, βέβαιος ὅτι θὰ βροῖσκε ἐκεῖ τὸν πατέρα του. 'Αλλὰ δὲν ἔμαθε πο-τὲ τίποτα γι' αὐτόν. Δὲν αἰσθανό-ταν, ὡστόσο, καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα του. Τὸ γκρέμισμα τῶν ἐλπίδων του τὸν εἶ-χε κάμει νὰ μισήσῃ τὸν πολιτισμέ-νο κόσμο. Συνδέθηκε τότε μὲ τοὺς 'Ερυθροδέρμους, ἔμαθε τὴ γλῶσσα καὶ τὶς συνήθειές τους κι' ἔγινε ἡ «Γκρίζα κουκουβάγια». 'Αργότερα, παντρεύτηκε μιὰ ἰθαγενῆ ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν 'Ιροκουά, τὴν 'Αναρέχο. Στὸ μέλλον, ἡ μοναδικὴ του ἀσχο-λία θὰ ἦταν τὸ κυνήγι. Με τὴν ἐ-πιμονὴ καὶ τὸ θάρρος του ἀναδεί-χτηκε πολὺ γοήγορα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους κυνηγοὺς καστό-ρων.

ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΞΟΝΤΩΣΙ

Πρὶν ἀπὸ τρεῖς περίπου αἰῶνες, οἱ κάστορες ἦσαν στὴν 'Αμερικὴ πολυαριθμότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώ-πους. Ζοῦσαν σ' ὁλόκληρη τὴν ἀ-μερικανικὴ ἤπειρο καὶ κανεὶς δὲν ἐδειχνε ἐνδιαφέρον γι' αὐτούς. 'Αλ-λά, σιγὰ-σιγά, οἱ ἄνθρωποι πρόσε-ξαν τὸ δέρμα τους μὲ τὸ πλούσιο τρίχωμα καὶ τὸ 1638 τὸ ἀγγλικὸ Κοινοβούλιο ἐψήφισε νόμο, μὲ τὸν ὁποῖον ἀπαγορευόταν ἡ χρησιμο-ποίησις ἄλλων ὑλῶν γιὰ τὰ ἀνδρι-κὰ καπέλλα.

Αὐτὸς ὁ νόμος ἐσήμαινε τὴν ἐ-ξόντωσι τοῦ γένους τῶν καστόρων καὶ τὸ κυνήγι τους ἔγινε μιὰ ἐξαι-ρετικὰ ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις. "Ε-τσι, τὸ 1800 δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕ-νας κάστωρ στὴν περιοχὴ τῆς Νέας 'Υόρκης καὶ τὸ 1900 εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἐπίσης ἀπὸ τὴν περι-οχὴ τοῦ Μισισιπῆ καὶ ὅλες τὶς νό-τιες ἐπαρχίες τοῦ Καναδᾶ. Τὰ τρωκτικὰ αὐτὰ ἀποσύρονταν ὁλοέ-να καὶ βορειότερα καὶ τὸ 1928 εἶ-χεν ὑπολογισθῆ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν περισσότερα ἀπὸ 100.000 στὴν περιοχὴ τῶν μεγάλων λιμνῶν.

"Εκεῖ ἔπρεπε τώρα νὰ τὰ κυνη-γήσῃ ὁ Βασακονασίν. Στὰ κυνή-για του εἶχε πάντα γιὰ σύντροφό του τὴν σύζυγό του 'Αναρέχο.

'Ο Βασακονασὶν ἦταν ὀπλισμέ-νος μὲ μιὰ καλὴ καραμπίνα. 'Αλ-λὰ ἡ 'Αναρέχο δὲν ἄφηνε ποτὲ τὸ τόξο της, πού, σὰν γνήσια 'Ερυθρό-δερμη, τὸ χειριζόταν μὲ μεγάλη ἐ-πιδεξιότητα. Κι' ἄλλωστε, τὰ ὅ-πλα αὐτὰ δὲ θὰ τὰ χρησιμοποιοῦ-σαν παρὰ μόνο στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ συναντοῦσαν κάποιο ἐπικίνδυνο ζῶο, π.χ. μιὰ ἀρκοῦδα. Γιατὶ τοὺς κάστορες τοὺς ἤθελαν ἀνέπαφους. Καὶ γι' αὐτὸ προτιμοῦσαν τὶς παγίδες.

Αὐτὲς οἱ παγίδες εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Μοιάζουν συνήθως μὲ φά-ρες, ποὺ κατασκευάζονται μὲ κλα-διὰ δένδρων. Μιὰ θηλειὰ πιάνει τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πίσω πόδια τοῦ ζώου καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπει πιὰ νὰ κι-νηθῆ.

ΡΟΚΑΝΙΣΕ ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΗΣ

'Ο Βασακονασὶν ἀφηγήθηκε ἀρ-γότερα ἕνα παρόμοιο κυνήγι, ποὺ εἶχε μιὰ περίεργη ἐξέλιξι.

Εἶχε στήσει μιὰ σειρὰ ἀπὸ πα-γίδες ἀνάμεσα σὲ δυὸ δένδρα. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἕνα πέρασμα. 'Αφοῦ ἔστησε τὶς παγίδες του καὶ βεβαιώθηκε γιὰ τὴν καλὴ λειτουρ-γία τους, πῆρε τὴν 'Αναρέχο καὶ πῆγαν στὴ σκηνή τους γιὰ νὰ χοι-μηθοῦν.

"Οταν γύρισαν τὸ ἄλλο πρωί, βρῆκαν πισμένον σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παγίδες ἕναν ἀρσενικὸ κάστορα, καὶ, λίγο πιὸ πέρα, σὲ μιὰ ἄλλη παγίδα, ἕνα ρομμένο πο-δὶ ἀπὸ ἕναν ἄλλον πάστορα.

Τί εἶχε γίνει;

'Επρόκειτο γιὰ ἕνα ζευγάρι. 'Ο ἀρσενικὸς εἶχε πιαστῆ καὶ μὲ τὰ δυὸ του πόδια καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῆ. Τῆς θηλυκιᾶς, ὅμως, εἶχε πιαστῆ μόνον τὸ ἕνα πόδι. Πῶς θὰ μποροῦσε τώρα νὰ ἐλευ-θερωθῆ;

Τὸ ζῶο αὐτὸ ἔχει ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας περισ-σότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. "Οχι, βέ-βαια, γιατὶ τὰ ἄλλα ζῶα δὲν τὴν ἐπιθυμοῦν καὶ δὲν ἀγωνίζονται γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίσουν. 'Αλλὰ κανέ-να δὲν ἔχει τὸ θάρρος ν' αὐτο-κρωτηριασθῆ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερία του. Αὐτό, ὅμως, τὸ κάνει ὁ κάστωρ. Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἡ αἰχμαλω-τισμένη καστορίνα δὲν δίστασε νὰ κόψῃ μὲ τὰ ἴδια της τὰ δόντια τὸ πιασμένο πόδι της, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερία της. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τὸ ἐρροκάνισε σιγὰ-σιγά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν πόνο. 'Απομακρύνθηκε κατόπιν, γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὴν αἱμοστάζουσα πληγή της. Στὸ μέλλον θὰ ἦταν ἀνάπηρη. 'Αλλὰ δὲν θἄπεφτε στὴν κυριαρχία τοῦ μεγάλου της ἐχθροῦ, τοῦ ἀνθρώπου.

'Ο Βασακονασὶν ἐπενόησε ἀπὸ τότε ἕνα ἄλλο εἶδος παγίδας. Αὐ-τὴ τὴν παγίδα τὴν ἔφτιανε κάτω ἀπὸ μιὰ ἰτιὰ καὶ τὴν ἔνωνε μ' ἕνα ἀπὸ τὰ κλαδιά της, πού, ὡς γνωστόν, ἔχουν μεγάλη εὐλυγισία, ὅπως τῆς λυγαριᾶς. Μόλις τὸ ζῶο πιανόταν στὴ θηλειά, τὸ κλαδί, χάρις σ' ἕναν εἰδικὸ συνδιασμό, τιναζόταν ἀμέσως πρὸς τὰ πάνω. "Ετσι, τὸ ζῶο ἔμενε κρεμασμένο μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Στὴ θέσι αὐτή, δὲν μποροῦσε νὰ γυρί-ση πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ ροκανίσῃ τὸ πιασμένο πόδι του καὶ νὰ ξαναβρῇ ἔτσι τὴν ἐ-λευθερία του.

ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΕΚΠΛΗΞΙ

'Αλλὰ τὸ κυνήγι αὐτὸ ἐπεφύλασ-σε μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι γιὰ τὸν Βασακονασίν.

Εἶχε στήσει κάποτε μιὰ τέτοια παγίδα, ποὺ τὴν εἶχε κρεμάσει ἀ-πὸ τὰ κλαδιὰ μιᾶς ἰτιᾶς. "Οπως προέβλεπε, ἡ παγίδα αὐτὴ ἐλει-τούργησε στὴν ἐντέλεια. Μόλις πιάστηκε ὁ κάστωρ, τὸ κλαδὶ τῆς ἰτιᾶς ἀνασηκώθηκε ἀμέσως, κρα-τῶντας τὸ αἰχμαλωτισμένο ζῶο μετέωρο. Τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ κάμῃ μὲ τὸ κεφάλι του μιὰ στροφὴ 180 μοιρῶν γιὰ νὰ ροκα-νίσῃ τὸ πιασμένο πόδι του.

'Αλλά, τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Βασα-κονασίν, πηγαίνοντας γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀντὶ ρσε ἕνα ἀ-νατριχιαστικὸ θέαμα. Στὴ θέσι τῶν ματιῶν τοῦ αἰχμαλωτισμένου κάστορος ἔχασκαν δυὸ μαῦρες τρύ-πες, ποὺ περιβάλλονταν μ' ἕνα στε-φάνι ἀπὸ πηγμένο αἷμα. Τὸ δυστυ-χισμένο ζῶο, ὡστόσο, ζοῦσε ἀκόμη.

'Ο Βασακονασὶν δὲν δυσκολεύ-τηκε νὰ καταλάβῃ τί εἶχε γίνει. Κάποιο πουλὶ εἶχε τρυπήσει τὰ μά-τια τοῦ δυστυχισμένου ζώου, πού, κρεμασμένο ἀπὸ τὸ κλαδὶ ὅπως ἦ-ταν, δὲν μποροῦσε ν' ἀμυνθῆ.

Αὐτὸ τὸ θέαμα ἀναστάτωσε τὴν ψυχὴ τοῦ Βασακονασίν. Σήκωσε ἀμέσως τὴ καραμπίνα του καὶ φύ-τεψε μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ κάστορος. "Εκοψε ὕστερα τὸ σχοι-νὶ καὶ πέταξε τὸ δυστυχισμένο ζῶο μέσα σ' ἕνα γειτονικὸ ἕλος.

Κι' ὡστόσο, τὸ δέρμα τοῦ κά-στορος εἶχε καὶ πάλι τὴν ἀξία του. 'Αλλ' ὁ Βασακονασίν, ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν σκέφθηκε ἀκόμη ἐπαγ-γελματίας κυνηγός, ποὺ κυνηγοῦ-σε γιὰ νὰ ζήσῃ. Μέσα στὴν ψυχή του ὁ οἶκτος γιὰ τὸ δυστυχισμένο ζῶο ἔσβησε μὲ μιὰ ἔντονη ἀγανά-κτησι ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυ-τοῦ του. Κι' ὁρκίσθκε νὰ μὴν ξα-νακυνηγήσῃ κάστορες. 'Από ἐξο-λοθρευτὴς τῶν μικρῶν αὐτῶν τρωκ-τικῶν, θὰ γινόταν τώρα ὁ ὑποστη-ρικτὴς καὶ προστάτης τους.

ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑ ΚΑΣΤΟΡΑΚΙΑ

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ Βασα-κονασίν κι' ἡ γυναῖκα του ἔπιασαν δυὸ καστοράκια, ποὺ φαίνεται πὼς κάποιος κυνηγὸς τὰ εἶχε στερήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Τὰ δυστυ-χισμένα εἶχαν ἀπομείνει μόνα τους κι' ἔβγαζαν σπαρακτικὲς κραυγές, γιατὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ πάνε καὶ τί νὰ κάμουν. Οἱ δυὸ σύζυγοι τὰ υἱοθέτησαν καὶ τὰ ὀνόμασαν Μὰκ Τζίννις καὶ Μὰκ Τζίντυ. Τὸ πρῶτο ἦταν ἀρσενικὸ καὶ τὸ δεύτερο θη-λυκό.

Τὰ καστοράκια αὐτὰ τὰ μεγά-λωσαν μὲ στοργὴ καὶ ὁ Βασακο-νασὶν ἐμελέτησε μὲ προσοχὴ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους, τὶς συνή-θειές τους, τὶς ἐκδηλώσεις τῆς νο-ημοσύνης τους κτλ. Τὸ ἀξιοσημεί-

Κάστωρ τῆς 'Αλάσκας. Τὸ κεφάλι του στὸ μπροστινὸ μέρος καὶ τὰ πλάγια αὐλακώνεται ἀπὸ λευκὲς ταινίες. Τὸ τρίχωμα του διανθίζε-ται ἐπίσης μὲ λευκὲς τρίχες. Αὐτὸς ὁ χρωματισμὸς ποὺ εἶναι σύμ-φωνος μὲ τὸ περιβάλλον ὅπου ζῆ, τὸν κάνει δυσκολοδιάκριτο καὶ γι' αὐτὸ κατορθώνει νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν κυνηγῶν.

ωτο εἶνε ὅτι ὁ μὲν Μὰκ Τζίννις, ὁ ἀρσενικός, ἔδειχνε ἰδιαίτερη συμ-πάθεια γιὰ τὴν 'Αναρέχο, ἡ δὲ Μὰκ Τζίντυ, ἡ θηλυκιά, γιὰ τὸν Βασα-κονασίν. 'Ο "Αγγλος μετανάστης, ποὺ ἐμφανιζόταν σὰν 'Ερυθροδέρ-μος, ξαναγύρισε ἀργότερα στὸν πολιτισμένο κόσμο, ὅπου ἔδοσε δι-αλέξεις καὶ δημοσίευσε φυλλάδια καὶ βιβλία, προπαγανδίζοντας τὴν κα-τάργησι τοῦ κυνηγιοῦ τῶν καστό-ρων καὶ περιγράφοντας τὸν χαρι-τωμένο τρόπο τῆς ζωῆς τους.

Χάρις στὶς προσπάθειές του, οἱ κάστορες ἄρχισαν νὰ κερδίζουν καὶ πάλι ἔδαφος καὶ σήμερα βρί-σκονται σ' ὁλόκηρο σχεδὸν τὸν Καναδᾶ, ἀπὸ τὴ λίμνη 'Οντάριο ὡς τὴν 'Αλάσκα.

ΤΡΥΠΕΣ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

"Ενας ἄλλος τρόπος κυνηγιοῦ, ποὺ οἱ κυνηγοὶ ἐφαρμόζουν τὸ χει-μῶνα εἶναι ὁ ἑξῆς:

"Οταν οἱ λίμνες κι' οἱ ποταμοὶ σκεπάζωνται ἀπὸ πάγο, οἱ κάστο-ρες ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ νερὸ βγάζουν κάθε τόσο τὸ κεφάλι τους γιὰ ν' ἀναπνεύσουν. Οἱ κυνηγοί, ὅμως, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ παρα-κολουθοῦν τὶς διαδοχικὲς ἀναδύ-σεις τους. Γι' αὐτό, ἀνοίγουν τρύ-πες στὸν πάγο, ποὺ ξέρουν μὲ ἀ-κρίβεια τὴ θέσι τῆς καθεμιᾶς. Οἱ κάστορες χώνονται τότε σ' αὐτὲς τὶς τρύπες καὶ βγάζουν ἔξω τὸ κε-φάλι τους. Οἱ κυνηγοὶ ποὺ παρα-μονεύουν ὁλόγυρα πυροβολοῦν ἀ-μέσως τὸ ζῶο καὶ τὸ σκοτώνουν. Τὸ βγάζουν ὕστερα ἀπὸ τὸ νερὸ μὲ μιὰ ἄτοχη.

'Ο τρόπος αὐτός, ὅμως, εἶναι ἐ-ξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος. Γιατὶ ὁ πά-γος σπάζει κάποτε καὶ οἱ κυνηγοὶ βρίσκονται μέσα στὸ παγωμένο νε-ρό, ποὺ παραλύει ἀμέσως τὶς κινή-σεις τους καὶ τοὺς αἰχμαλωτίζει γιὰ πάντα.

ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ

Οἱ κάστορες εἶναι κατ' ἐξοχὴν ὑδρόβια ζῶα. Στὴν ξηρὰ βγαίνουν γιὰ νὰ ἀναζητήσουν τὴν τροφή τους ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ βλαστάρια καὶ φλοιοὺς δένδρων. Τρέφονται ἐ-πίσης μὲ ὑδρόβια φυτά. Προτιμοῦν τὴν ἰτιά, τὴν φτελιά, τὶς λεύκες κτλ. Πολλὲς φορές, γιὰ νὰ κορέ-σουν τὴν πείνα τους, ρίχνουν πολὺ μεγάλα καὶ πανύψηλα δένδρα. Τὰ γνάθους, ἀφοῦ τὰ κατορθώσουν, συγκεντρώνονται σὲ μεγάλες ὁμάδες καὶ ρόβουν μὲ τὰ κοφτερὰ δόντια τους τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, κοντὰ στὴ βά-ση του. 'Η ἐργασία αὐτὴ γίνεται μὲ σύστημα καὶ ἐξαιρετικὴ προσοχή, σὲ τρόπο ποὺ κομμιὰ δαγκωματιὰ νὰ μὴν πάῃ χαμένη. "Οταν ἡ μι-κρὰ ὁμάδα κουραστῇ, παραχωρεῖ τὴ θέ-σι της σὲ δεύτερη κι' αὐτὴ σὲ τρί-τη κ.ο.κ.

'Από τὸ πεσμένο δένδρο, κό-βουν τὰ κλαδιὰ ποὺ τοὺς φαίνον-ται πιὸ κατάλληλα, καθὼς καὶ με-γάλα κομμάτια ἀπὸ τὸν κορμό, ποὺ θὰ τοὺς χρησιμεύσουν σὲ διάφορα μηχανικὰ ἔργα.

Γιατὶ οἱ κάστορες εἶναι ἀπαρά-μιλλοι οἰκοδόμοι καὶ ἱκανώτατοι μηχανικοί. Μὲ μοναδικὰ ἐργαλεῖα τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τους, φτιά-νουν φράγματα, διώρυγες, καλύ-βες, ὑπόγειες φωλιὲς κτλ. Τὰ φρά-γματα αὐτὰ τοὺς χρησιμεύουν γιὰ ν' ἀνακοίνουν τὸ ρεῦμα τοῦ ποτα-μοῦ. "Αλλοτε πάλιν, φτιάνοντας διαδοχικὰ φράγματα, κατορθώνουν ν' ἀνυψώσουν τὴ στάθμη τοῦ νε-ροῦ καὶ δημιουργοῦν ἔτσι τεχνητὲς λίμνες, γύρω ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ φτιάξουν κατόπιν τὶς καλύβες τους.

'Η ἱκανότης ποὺ ἔχουν οἱ κάστο-ρες στὴν κατασκευὴ παρομοίων ἔρ-γων εἶνε καταπληκτική. Νὰ μερι-κοὶ χαρακτηριστικοὶ ἀριθμοί:

Δύο ἐνήλικοι κάστορες, σὲ διά-στημα 15 μηνῶν, ἔκοψαν 266 δέν-δρα, κυρίως ἰτιὲς καὶ λεῦκες, ποὺ εἶχαν διάμετρο ἀπὸ 3 ἕως 30 ἑκα-τοστὰ τοῦ μέτρου. Μὲ αὐτά, ἀφοῦ ἔφαγαν τὰ νεαρὰ βλαστάρια τους, κατεσκεύασαν μέσα σ' ἕνα γειτονι-κὸ ποτάμι τρία φράγματα, μήκους 40—60 μέτρων καὶ ἔκτισαν μιὰ φω-λιά, ποὺ εἶχε χωρητικότητα 28 κυ-βικῶν μέτρων (δηλαδὴ ὅσο περί-που ἕνα δωμάτιο μήκους 3, πλά-τους 3 καὶ ὕψους 3 μέτρων). Οἱ στοὲς αὐτῆς τῆς φωλιᾶς εἶχαν μῆ-κος 10, πλάτος 2,50 καὶ ὕψος 1 μέτρον.

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΦΡΑΓΜΑΤΑ

Οἱ κάστορες φτιάνουν τὶς φω-λιές τους μὲ κλαδιὰ δένδρων, ποὺ τὰ δένουν μεταξὺ τους μὲ ἄλλα λε-πτότερα. Τὰ κενὰ τὰ γεμίζουν μὲ πηλό, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν μείνῃ ἡ παραμικρὴ ὀπή. 'Από τὸν ἐσωτε-ρικὸ θάλαμο, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ εὐ-ρύχωρος, ξεκινοῦν δυὸ λοξὲς στο-ές. 'Η μιὰ εἶναι ἡ συνηθισμένη εἴ-σοδος καὶ ἔξοδος. Τὴν ἄλλη, ποὺ ἔχει μεγαλύτερο πλάτος, οἱ κάστο-ρες τὴν χρησιμοποιοῦν ὅταν γυρί-ζουν φορτωμένοι μὲ τὴν τροφή τους. Μέσα στὶς φωλιὲς αὐτὲς περνοῦν ὅλο τὸ χειμῶνα, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ κατασπαποθοῦν ἀπὸ τὰ διάφορα ἀρπακτικὰ ζῶα, ὅπως εἶ-ναι οἱ λύκοι, οἱ λύγκες κτλ. Τὸ ἔρ-γο τοῦ κτίστου τὸ ἐκτελεῖ ἡ θηλυ-κιά, ἐνῶ ὁ ἀρσενικὸς δίνει τὸ σχέ-διο καὶ τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες, σὰν ἀρχιτέκτονας καὶ μηχανικός.

Μεγάλη πρωτοτυπία δείχνουν ἐ-πίσης οἱ κάστορες στὴν κατασκευὴ τῶν φραγμάτων. Συνεργάζονται τότε κατὰ δεκάδες καὶ ἑκατοντά-δες. 'Η ἐργασία ἀρχίζει ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, ὅταν ἡ στάθμη τοῦ νε-ροῦ εἶνε χαμηλή. Οἱ κάστορες κό-βουν μεγάλους κορμοὺς δένδρων, τοὺς καθαρίζουν ἀπὸ τὰ κλαδιά τους κι' ἔπειτα τοὺς σπρώχνουν καὶ τοὺς σύρνουν στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ τοὺς παραλαμβάνει δεύτερη ὁμο-χειρία, ποὺ τοὺς τηαγίνει κολυ-μπώντας στὸ προκαθορισμένο μέ-ρος. Τρίτη ὁμοχειρία μεταφέρει με-γάλες πέτρες, ποὺ τὶς βάζουν πά-νω στοὺς κορμούς, γιὰ νὰ τοὺς βουλιάξουν. Ἔπειτα μεταφέρον-τα καὶ ἄλλοι κορμοὶ μὲ τὸν ἴδιο τρό-πο. 'Η ἐργασία αὐτὴ συνεχίζεται ἐπὶ ἑβδομάδες καὶ μῆνες, ὡς ποὺ νὰ συμπληρωθῇ τὸ φράγμα. Δένουν ἐπίσης τοὺς κορμοὺς μὲ κλαδιὰ καὶ κλείνουν τὰ κενὰ μὲ στρῶματα ἀ-πὸ φύλλα καὶ λάσπη, σὲ τρόπο ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα ἀδιαπέραστο φράγμα. Τὸ δυσκολότερο γιὰ τοὺς κάστορες εἶναι ὅτι ἀγνοοῦν τὴν τέ-χνη νὰ μετρήσουν πασσάλους. Ἀλλὰ τὴν ἔλλειψι αὐτὴ τὴν ἀναπληρώ-νουν μὲ τὴ νοημοσύνη καὶ τὴν ἐρ-γατικότητά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΚΟΛΛΙΕ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΠΡΟΣΤΑ στὸ μπὰρ τοῦ «Μπριστὸλ» σταματοῦσε κάθε μέρα ἕνα ὑπέροχο αὐτοκίνητο. Ἔφερε τὰ διακριτικὰ «CR 7760» καὶ προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν διαβατῶν γιὰ τὴν ὀμορφιά του.

Τίποτα τὸ περιττὸ δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτό... Τίποτα, ποὺ νὰ καταστρέφη τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν του. Μόνο κοντὰ στὸ δεξιό του παράθυρο ἦταν κρεμασμένο ἕνα κρυστάλλινο βάζο μὲ μιὰ γαρδένια.

— Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο; ρώτησε μιὰ ὄμορφη κυρία τὸ θυρωρὸ τοῦ μπάρ.

— Τοῦ κ. φὸν Γκερλάχ, κυρία μου.

— Τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ μπάρ;

— Ὄχι, τοῦ κ. φὸν Γκερλάχ, τοῦ χορευτοῦ...

Ἡ ὄμορφη κυρία, ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ἀπάντησι αὐτή, μπῆκε μέσα στὸ μπάρ.

★

— Ἐπιτρέπετε, κυρία μου;

Ἡ μουσικὴ ἔπαιζε ἕνα βιεννέζικο βάλς. Ἡ Ἔντιθ Λόρμαντ σηκώθηκε.

— Φὸν Γκερλάχ, εἶπε ὁ χορευτής, κι' ὑποκλίθηκε πρὶν ἀκόμη πιάση τὸ χέρι τῆς κυρίας. Σᾶς ἔχω δῆ πρὸ ὀχτὼ ἡμέρες στὸ τσάϊ τοῦ «Ἰμπεριάλ».

Ἡ κυρία Λόρμαντ δὲν ἀπάντησε.

— Προχτές, ἐξακολούθησε ὁ χορευτής, καθόσαστε μ' ἕνα κόκκινο φόρεμα, στὸν ἐξώστη τοῦ «Χίρσενσμπρουγκ».

— Φαίνεται, ὅτι ἐνδιαφέρεσθε πολὺ γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωή μου... τοῦ εἶπε ἡ Ἔντιθ Λόρμαντ.

Ὁ χορευτὴς χαμογέλασε. Κι' ἔσφιξε ἀκόμη περισσότερο τὴ μέση τῆς κυρίας, ποὺ ἦταν παραδομένη στὸ λίκνισμα τοῦ βάλς.

★

Μετὰ ὀχτὼ μέρες, ἡ κυρία ἔπαιρνε τὸ τσάϊ της στὸ σπίτι τοῦ χορευτῆ.

— Πρὶν σᾶς γνωρίσω, εἶπε ἐκείνη, εἶχα τὴν ἰδέα, ὅτι εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ ἔχη κανεὶς σχέσεις μ' ἕναν ἐπαγγελματία χορευτή.

Ἐκεῖνος γέλασε καὶ τῆς φίλησε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι.

— Ποιὰ ὥρα θέλετε νὰ περάσω αὔριο νὰ σᾶς πάρω;

— Κατὰ τὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα. Μὰ μόνο ἂν εἶναι καλὸς ὁ καιρός. Ἂν βρέξη, ἂς ἀφίσουμε τὴν ἐκδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ καμμιὰ ἄλλη μέρα.

— Αὔριο θἄχουμε ὡραία λιακάδα!

— Εἶσθε βέβαιος;

— Δὲ μπορεῖ νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Εἶναι στὸ πρόγραμμά μου!

Τὴν ἑπομένη, στὴν ὡρισμένη ὥρα, ἡ Ἔντιθ ἀνέβαινε στὸ ὡραῖο αὐτοκίνητο. Σὲ λίγο εἶχαν βγῆ πιὰ ἀπὸ τὴν πόλι. Ἐμπρός

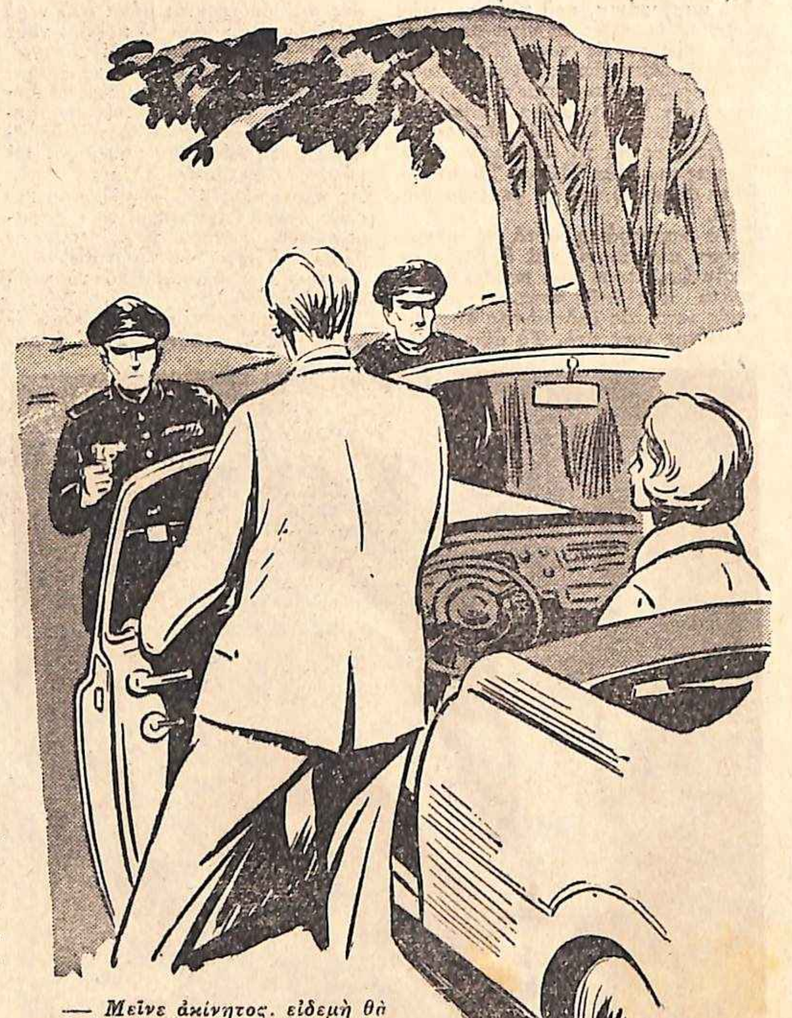

— Μεῖνε ἀκίνητος, εἰδεμὴ θὰ πυροβολήσω! εἶπε στὸν Φὸν Γκέρλαχ ὁ ἀστυνομικός.

τους ἁπλωνόταν ἕνας μεγάλος κάμπος.

— Μὰ ποῦ πηγαίνουμε; ρώτησε ἡ Ἔντιθ, ἀνήσυχη.

— Θὰ δῆτε... τῆς ἀπάντησε ὁ χορευτής. Σᾶς προετοιμάζω μιὰ ἔκπληξι.

— Δὲ μοῦ ἀρέσουν καθόλου οἱ ἐκπλήξεις. Προτιμῶ νὰ ἐπιστρέψουμε.

Ἐκεῖνος ὅμως προσποιήθηκε, ὅτι δὲν ἄκουσε. Τὸ αὐτοκίνητο προχωροῦσε ὁλοταχῶς.

— Γυρῖστε πίσω, ἢ ἀφῆστε με νὰ κατέβω! ἄρχισε νὰ λέη ἱκετευτικὰ ἡ Ἔντιθ. Θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ζητήσω βοήθεια.

— Ἐδῶ ποὺ εἴμαστε, δὲ θὰ σᾶς χρησιμέψη σὲ τίποτα... Κανεὶς δὲ θὰ σᾶς ἀκούση.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, δυὸ ἀστυνομικοὶ ἔκλεισαν τὸ δρόμο τοῦ αὐτοκινήτου.

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Ὁ χορευτής, ποὺ ἦταν στὸ βολάν, ἔκανε μιὰ ἀπότομη στάσι καὶ πήδηξε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Μεῖνε ἀκίνητος, εἰδεμὴ θὰ πυροβολήσω! εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ πλησίασε στὸ μεταξὺ τὸ χορευτή.

— Ἡ κυρία δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! ἐξήγησε τότε ἱπποτικώτατα ὁ φὸν Γκερλὰχ στοὺς ἀστυνομικούς.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, ἀπάντησαν ἀπότομα ἐκεῖνοι, καὶ πλησίασαν ἀκόμη περισσότερο. Ἂν δὲν εἶναι συνένοχός σας, ἔχει πάντως σχέσεις μαζί σας! Ἀλλοιῶς, δὲ θὰ ἦταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο... Θὰ σᾶς πᾶμε στὸ τμῆμα. Κι' ἐκεῖ μόνο θὰ ἐξακριβωθῆ ἂν ἡ κυρία ἔχη καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν κλοπὴ τοῦ αὐτοκινήτου.

— Εἶναι κλεμένο, λοιπόν, τὸ αὐτοκίνητο; ρώτησε, κατάπληκτη ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, ἡ Ἔντιθ Λόρμαντ.

Ὁ χορευτὴς ἔσκυψε ντροπιασμένος τὸ κεφάλι.

— Μόνο ἔτσι, κυρία μου, μποροῦσα νὰ διαθέτω αὐτοκίνητο, τῆς εἶπε. Λυποῦμαι γιατὶ σᾶς ἔχω φέρει σὲ τόσο δυσάρεστη θέσι.

— Ἐμπρός, ἀνεβαίνετε. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ συζητήσεις! φώναξαν ἀπότομα οἱ ἀστυνομικοί.

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσω ἐγὼ ἀπ' αὐτὴ τὴν παρεξήγησι; ἄρχισε νὰ παρακαλῆ ἡ κ. Λόρμαντ. Σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, γνωρίστηκα μ' αὐτὸ τὸν κύριο. Καταλαβαίνετε τί σκάνδαλο θὰ δημιουργήση εἰς βάρος μου αὐτὴ ἡ ἱστορία! Ὁ ἄντρας μου, τὰ παιδιά μου... Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν ἔχω ἰδέα!... Εἶμαι ἐντελῶς ἀθῶα!...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ σιγοκουβεντιάζουν μεταξύ τους.

— Θὰ μπορούσαμε νὰ σᾶς ἀφίσουμε ἐλεύθερη, ἂν μᾶς δίνατε μιὰ ἀσφαλῆ ἐγγύησι, μ' ἕνα ὅρο ὅμως: Ν' ἀφίσετε ἀμέσως τὸ Κάρλσμπαντ καὶ νὰ ἐπιστρέψετε στὸν τόπο σας.

— Ἆ! Σᾶς εὐχαριστῶ!... Νά τὸ διαβατήριό μου... Μένω στὸ Βερολῖνο.

— Τὸ διαβατήριό σας εἶναι ἐν τάξει.

— Καὶ πόση εἶναι ἡ ἐγγύησι;

— Τρεῖς χιλιάδες μάρκα.

— Τρεῖς χιλιάδες! Δὲν κρατῶ τόσα χρήματα μαζί μου. Τὰ ἔχω ἀφίσει στὸ ξενοδοχεῖο μου.

— Τότε, πρέπει νὰ σᾶς συνοδεύσουμε ἐκεῖ.

— Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς δώσω, ἀντὶ γιὰ χρήματα, κανένα κόσμημά μου;

— Τί κόσμημα ἔχετε;

— Αὐτὸ τὸ κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια. Μοῦ στοιχίζει πέντε χιλιάδες μάρκα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξέτασαν μὲ προσοχὴ τὸ κολλιέ.

— Κατ' ἐξαίρεσι, εἶπαν, θὰ τὸ δεχθοῦμε γιὰ ἐγγύησι καὶ θὰ σᾶς δώσουμε μιὰ ἀπόδειξι παραλαβῆς. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως τὴν ὑποχρέωσι, ποὺ ἔχετε, νὰ γυρίσετε αὔριο στὸ Βερολῖνο. Τώρα θὰ σᾶς ὁδηγήσουμε ὡς τὸν πρῶτο σταθμὸ καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ βρῆτε συγκοινωνία γιὰ τὸ Κάρλσμπαντ. Καί, στὸ ἑξῆς, νὰ εἶσθε προσεκτικώτερη στὶς γνωριμίες σας.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ σὲ λίγο ἡ κυρία κατέβηκε σ' ἕναν ἐξοχικὸ σταθμό.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες, ὅταν ἔμειναν μόνοι, γέλασαν.

— Τόσο κουτές, εἶπε ὁ χορευτής, μόνο οἱ γυναῖκες εἶναι!... Ὁ φόβος τοῦ σκανδάλου εἶναι τὸ καλύτερο τέχνασμα γιὰ νὰ τὶς κατακλέβη κανείς. Τὸ τρέμουν ὅλες... Εἶναι ἡ τρίτη γυναῖκα, ποὺ τὴν ἔπαθε ἔτσι αὐτὴ τὴ σαιζόν. Καμμιά τους δὲν τολμάει νὰ πάη στὴν ἀστυνομία. Καὶ εἶναι εὐτυχεῖς, ὅταν νομίζουν πὼς ἡ ἀστυνομία τὶς ἀφίνει ἥσυχες. Ποιὸς θὰ ἀναλάβη νὰ πουλήση τὸ κολλιέ;

— Αὔριο πηγαίνω στὶς Βρυξέλλες γι' αὐτὴ τὴ δουλειά... εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνενόχους.

— Ὡραῖα! Ἐγώ, στὸ μεταξύ, πηγαίνω πάλι στὴ δουλειά. Πρέπει νὰ βροῦμε καμμιὰ καινούργια ἀγάπη...

Τὸ βράδυ τῆς ἑπομένης τὸ αὐτοκίνητο «CR 7760» στάθμευε πάλι ἔξω ἀπὸ τὸ ἀριστοκρατικὸ μπάρ.

Ὁ κ. φὸν Γκερλὰχ πλησίασε μιὰ κυρία:

— Ἐπιτρέπετε, κυρία;

Ἡ ἄγνωστη ἔρριξε πίσω τὸ πυκνὸ πέπλο της. Ὁ χορευτὴς ἔμεινε ἐμβρόντητος.

— Ἐσεῖς;

— Νομίζατε πὼς βρίσκομαι στὸ Βερολῖνο; εἶπε ἡ Ἔντιθ Λόρμαντ. Γελαστήκατε, ἀγαπητέ μου, ὅπως γελαστήκατε καὶ μὲ τὸ ψεύτικο κολλιέ, ποὺ σᾶς ἔδωσα χτές... Κι' ὅπως ἐσεῖς δὲν εἶσθε κλέφτης αὐτοκινήτων, ἀλλὰ τὄχετε τὸ αὐτοκίνητο γιὰ τὶς λωποδυτικὲς ἐπιχειρήσεις σας, ἔτσι κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι γυναῖκα, ποὺ ἔπεσα στὰ ἐρωτικά σας δίχτυα. Ἀνήκω στὴ μυστικὴ ἀστυνομία καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε...

Ὁ χορευτὴς εἶχε χάσει τὸ παιγνίδι. Δικάστηκε σὲ λίγο καὶ κλείστηκε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια στὴ φυλακή.

Γ. ΡΟΣΛΕΡ

★

ΤΑ ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΗΝΕΣ

Οἱ χωρικοὶ τῆς Γαλλίας ἔχουν ἕνα παράξενο χριστουγεννιάτικο ἔθιμο: Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, βάζουν πάνω σ' ἕνα ράφι, στὴ σειρά, δώδεκα κρεμμύδια, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τοὺς μῆνες τοῦ ἔτους. Πάνω στὸ καθένα ρίχνουν λίγο ἁλάτι. Ἄν, λοιπόν, ὡς τὰ Φῶτα, ἔχη διαλυθῆ τὸ ἁλάτι ἑνὸς κρεμμυδιοῦ, σημαίνει πὼς θἆναι πολὺ βροχερὸς ὁ ἀντίστοιχος μήνας. Ἀντίθετα, θὰ ἐπικρατῆ ξηρασία, τοὺς μῆνες ποὺ τὰ κρεμμύδια τους διατήρησαν τελείως στεγνὸ τὸ ἁλάτι.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ο ΗΡΩΔΗΣ ΚΑΙ Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ 14.000 ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀπαρηγόρητες οἱ μητέρες ἔκλαιγαν τὸν χαμὸ τῶν παιδιῶν τους καὶ καταριόνταν τὸν Ἡρώδη ποὺ διέταξε τὴν σφαγή τους...

Ο ΗΡΩΔΗΣ ὁ μέγας, δὲν ἔπαψε μέχρι τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του νὰ διασκεδάζη καὶ ν' ἀπολαμβάνη τὶς ἡδονές, μέσα στὴ χλιδὴ καὶ τὴν πολυτέλεια τῶν παλατιῶν του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ διασκέδαζε καὶ πάλι, ὅταν στὴν πόρτα τοῦ ἰδιαίτερου θαλάμου του, κάποιος χτύπησε ἐπίμονα.

— Ποιός εἶναι; φώναξε νευριασμένος ὁ Ἡρώδης.

— Ἐγώ, βασιλιᾶ μου, τοῦ ἀπάντησε μὲ τρεμάμενη φωνὴ ἕνας σύμβουλός του.

Καὶ συνέχισε:

— Ἔχουν ἔρθει τρεῖς ἄνθρωποι, τρεῖς μάγοι ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ θέλουν νὰ σοῦ μιλήσουν. Ἔχουν κάτι σοβαρὸ νὰ σοῦ ποῦν...

— Νὰ περάσουν, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά.

Αὐτὸ ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸ σύμβουλό του, τὸν ἔβαλε σὲ ὑποψίες. Διαφορετικὰ δὲ θὰ δεχόταν κανένα. Ἡ μεγάλη πόρτα ἄνοιξε καὶ οἱ τρεῖς ἄνθρωποι, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν Περσία, προχώρησαν σοβαροί, μὲ πρόσωπα αἰνιγματικὰ καὶ βλέμματα παράξενα, κοντὰ στὸν Ἡρώδη. Τὸν χαιρέτησαν εὐγενικὰ κι' ἔπειτα τὸν ρώτησαν:

— Ποῦ γεννιέται ὁ βασιλιᾶς Χριστός; Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴ γῆ τῶν Χαλδαίων καὶ ἤρθαμε μέχρις ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουμε. Τὰ σημάδια τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ λαμπερὸ ἀστέρι μᾶς ἔδειξαν πὼς στὴ χώρα σου συμβαίνει τὸ μεγαλύτερο γεγονὸς τῶν αἰώνων...

Ταράχτηκε ὁ Ἡρώδης. Κόπηκε ἡ ἀναπνοή του. Ὅταν ἄκουσε τοὺς μάγους νὰ μιλᾶνε γιὰ τὴ γέννησι κάποιου βασιλιᾶ, κιτρίνισε. Ἡ καρδιά του γέμισε ἀπὸ φόβους, ἀνησυχίες καὶ μίση. Ἔκρυψε ὅμως τὴν ὀργή του, γιὰ τὸ «νεογέννητο βασιλιά», καὶ εἶπε ὑποκριτικὰ στοὺς μάγους:

— Θέλω κι' ἐγὼ νὰ τὸν προσκυνήσω! Πηγαίνετε πρῶτα ἐσεῖς καὶ μόλις ἀνακαλύψετε τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς του, ἐλᾶτε ἐδῶ νὰ μοῦ τὸ πῆτε. Θὰ σᾶς περιμένω...

Ὅταν οἱ μάγοι ἐγκατέλειψαν τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα καὶ ἀπομακρύνθηκαν, ὁ Ἡρώδης ξέχασε τὶς ἀπολαύσεις του. Τὸν ἔπιασε τρόμος. Ἤθελε νὰ μάθη ποιός ἦταν ἐκεῖνος ὁ βασιλιᾶς ποὺ γεννιόταν. Τὸ Συνέδριο ἀναστατώθηκε. Ἔγινε νυχτερινὴ σύσκεψι. Οἱ σοφοὶ νομοδιδάσκαλοι καὶ οἱ ἐρευνητὲς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶχαν τὸ λόγο. Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν πώς, σύμφωνα μὲ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ μὲ τὶς προφητεῖες, ἀναμένεται ἡ γέννησι τοῦ Μεσσία Χριστοῦ...

— Ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ ἐξοντώσω αὐτὸν τὸ βασιλιᾶ ποὺ στέλνουν οἱ οὐρανοί, ψιθύρισε σφίγγοντας τὰ δόντια του ὁ Ἡρώδης. Εἶναι τὸ ἔγκλημα! Δὲν ἀνέχομαι ν' ἀκούω νὰ λένε καὶ κάποιο ἄλλο, βασιλιᾶ! Τὸν μισῶ αὐτὸν τὸ «νέο». Καὶ ὅποιον μισεῖ ὁ ἄρχοντας τῆς Ἰουδαίας, πεθαίνει!...

Γέλασε ἀπαίσια γιὰ τὴ σκέψι του αὐτὴ ὁ Ἡρώδης. Ἔπειτα πρόσταξε τὸ Συνέδριο νὰ διαλυθῆ καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώση τὸ πρωΐ ἕνα σχέδιο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσε νὰ θανατώση τὸ Χριστό, τὸ θεῖο βρέφος.

★

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ Ἡρώδης δὲν κοιμήθηκε. Ἔφερνε στὴ σκέψι του τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἐγκλήματα τῆς πολυτάραχης ζωῆς του. Ἀπὸ τὸ 37 π.Χ. μέχρι τὸ 2 π.Χ. ἡ ἱστορία τῆς βασιλείας του ἦταν βαμένη στὸ αἷμα. Τὸ αἷμα τῶν ἄδικων σκοτωμῶν πλημμύριζε στὰ χρόνια τῆς ἐξουσίας του.

Ἦταν ζηλότυπος καὶ καχύποπτος ἄνθρωπος. Νόμιζε πὼς ὅσοι βρίσκονται γύρω του τὸν ἐπιβουλεύονται. Διοικοῦσε γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τυραννικὰ καὶ βίαια. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς συμβούλους τοῦ Συνεδρίου του ἔπεφταν στὴ δυσμένειά του, τοὺς ἐξόντωνε. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν μεγάλα ἀξιώματα, περνοῦσαν ἐφιαλτικὲς νύχτες. Τὸ ἕνα ἔγκλημά του διαδεχόταν τὸ ἄλλο. Καὶ ὅσο προχωροῦσε πρὸς τὰ γεράματα, τόσο γινόταν πιὸ ἐγκληματικός. Μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα τὸ Συνέδριο ἀποδεκατίσθηκε καὶ οἱ περισσότεροι ἔμπιστοί του θανατώθηκαν. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν μεγάλη καὶ κατατρεχόταν ἀπὸ μίση καὶ συκοφαντίες. Ὁ Ἡρώδης εἶχε παντρευτῆ ἐπίσημα δέκα γυναῖκες καὶ εἶχε ἀποκτήσει πολλὰ παιδιά. Στὰ τελευταῖα μάλιστα χρόνια τῆς ζωῆς του ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴ Μαριάμμα τὴ Μακκαβαία. Σὲ λίγο ὅμως ὁ ἔρωτάς του ἔγινε τρομερὸ μῖσος. Οἱ σκηνὲς τῆς ζηλοτυπίας ἔγιναν πολὺ συχνὲς καὶ στὸ τέλος ὁ βασιλιᾶς διάταξε τὴ θανάτωσί της. Ἔπειτα σκότωσε τὸ γαμπρό του, τὸν Ἀντίπατρο, ἔσφαξε τὰ παιδιά του, τὸν Ἀριστόβουλο καὶ τὸν Ἀλέξανδρο, ἐξόντωσε τοὺς πεθεροὺς καὶ τὶς πεθερές του. Ὅλη ἡ Ἰουδαία ἔτρεμε κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς τυραννίας του. Ὅπως δὲ ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς Ἰώσηπος, ἡ βασιλεία τοῦ Ἡρώδη ἦταν μιὰ περίοδος μεγάλης ἀκμῆς τῆς Ἰουδαίας, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸ ἔγκλημα, ὁ φόνος, ὁ στραγγαλισμὸς καὶ τὸ αἷμα, ἦσαν τὰ κύρια χαρακτηριστικά της.

Ξεκίνησαν πολλοὶ Ἰουδαῖοι καὶ πῆγαν στὸν Αὔγουστο Καίσαρα, στὴ Ρώμη, γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν. Εἶπαν πὼς ἡ μοῖρα τῶν ζωντανῶν εἶναι χειρότερη καὶ τραγικώτερη ἀπὸ τὴν τύχη ἐκείνων, ποὺ πέθαιναν ἢ ποὺ ζοῦν στὶς φυλακές. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας, φοβοῦνται καὶ ν' ἀναπνεύσουν ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὴν ὠμότητα, τὸ δεσποτισμὸ καὶ τὴν τυραννία τοῦ Ἡρώδη... Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα γράφει ὁ Ἰώσηπος, προσπαθῶντας νὰ δώση τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης...

Τὸ βράδυ λοιπόν, ποὺ συνέβαινε τὸ κοσμοϊστορικὸ γεγονὸς τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἡρώδης θυμόταν τὰ παλιὰ ἐγκλήματά του καὶ ἔνοιωθε παράξενη εὐχαρίστησι. Καὶ μονολογοῦσε σὰν τρελλός:

— Μόνο ἐγὼ μπορῶ νὰ βρῶ τὸν τρόπο, γιὰ νὰ ἐξοντώσω τὸ νέο βασιλιά. Θὰ περιμένω ὅμως πρῶτα τοὺς μάγους...

Οἱ μάγοι ὡστόσο πῆραν οὐράνια ἐντολὴ νὰ μὴν ξαναγυρίσουν στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ βασιλιᾶ κι' ἔτσι ἄδικα περίμενε ὁ αἱμοχαρὴς Ἡρώδης τὸ γυρισμό τους. Ὅταν πιὰ ἀπελπίστηκε νὰ περιμένη, κάλεσε τὸ Συνέδριο καὶ ἔκανε μιὰ βαρυσήμαντη δήλωσι:

— Εἶμαι βέβαιος πὼς οἱ μάγοι μᾶς ἐξαπάτησαν. Αὐτοὶ ἀσφαλῶς ὑποστηρίζουν τὸ νεογέννητο βασιλιᾶ τους. Ἐμεῖς δὲν παραδεχόμαστε ἄλλο βασιλιὰ στὸ κράτος μας! Πρέπει, λοιπόν, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας νὰ πεθάνη καὶ θὰ πεθάνη ἐκεῖνος! Δὲν ξέρουμε ποῦ κρύβεται καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ δύσκολο τούτη τὴ στιγμή. Ὑπάρχει ὅμως ἕνας τρόπος νὰ ἐξοντωθῆ. Πρόσταξα νὰ θανατωθοῦν ὅλα τὰ παιδιά, ἀπὸ ἡλικίας 2 χρόνων καὶ κάτω, σ' ὅλη τὴν ἐπικράτειά μου. Καὶ πιστεύω πὼς ὅλοι σας συμφωνεῖτε μαζί μου... Μπορεῖτε νὰ βοηθηθῆτε στὶς διαταγές σας καὶ τὸν ἔλεγχο μὲ τὶς καταστάσεις τῶν τελευταίων ἀπογραφῶν. Δὲν πρέπει κανένα βρέφος νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ μαχαίρι τῶν στρατιωτῶν. Ἡ διαταγή μου πρέπει, ἀπὸ αὔριο τὸ πρωΐ, νὰ ἐφαρμοστῆ!...

Οἱ σύμβουλοι καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι ἔβλεπαν πὼς τὸ σχέδιο τοῦ Ἡρώδη ἦταν ἕνα τρομερὸ ἔγκλημα. Καὶ ἤξεραν καλὰ πὼς ὁ λαὸς θ' ἀγανακτοῦσε. Δὲν εἶχαν ὅμως τὴ δύναμι ν' ἀρνηθοῦν, γιατὶ φοβόνταν τὶς συνέπειες. Ἔτσι, λοιπόν, τὰ βρέφη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔμειναν ἀνυπεράσπιστα στὴ θηριωδία τοῦ βασιλιᾶ τους. Ὅλη τὴ νύχτα ὀργανώθηκαν τὰ ἐκτελεστικὰ ἀποσπάσματα, πῆραν τὶς κατάλληλες διαταγές, τοὺς δόθηκαν οἱ τομεῖς τῆς δράσεώς τους καὶ τοὺς τονίστηκε ἰδιαίτερα πὼς πρέπει νὰ μείνουν ἀσυγκίνητοι στὶς κραυγὲς καὶ τὰ κλάματα τῶν γυναικῶν.

Καὶ τὰ ξημερώματα ἄρχισε ἡ μεγάλη σφαγή. Οἱ στρατιῶτες μὲ ξίφη καὶ μαχαίρια, ἔμπαιναν στὰ σπίτια τῶν οἰκογενειῶν καὶ ἔσφαζαν ἀλύπητα τὰ παιδιά. Τὸ ἀθῶο αἷμα χυνόταν ἄφθονο. Τὰ ἀθῶα πλασματάκια, σπαρταροῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν κόψι τῶν μαχαιριῶν. Οἱ μητέρες ἔτρεχαν σὰν τρελλὲς πίσω ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς παρακαλοῦσαν νὰ μὴ σκοτώσουν τὰ παιδιά τους. Ἐκεῖνοι ὅμως ἐκτελοῦσαν τὶς διαταγές τους. Τὸ κλάμα, τὸ μοιρολόϊ καὶ ὁ ὀδυρμός, κυριαρχοῦσαν τώρα στὴν Ἰουδαία.

Μανάδες, ἀπαρηγόρητες, ἔκλαιγαν, τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους. Τὸ ζεστὸ αἷμα πότιζε τὴ γῆ. Τὰ δάκρυα, τὰ βογγητὰ καὶ οἱ ἱκεσίες δὲ μποροῦσαν ν' ἀλλάξουν τὴν ἀπόφασι τοῦ Ἡρώδη. Ἑκατοντάδες βρέφη ἀντίκρυζαν τὸ μαχαίρι, πρὶν γνωρίσουν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Στὸ προμελετημένο ἐκεῖνο ἔγκλημα, ποὺ ἔκανε ν' ἀνατριχιάση ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, σφάχτηκαν κατὰ διαταγὴ τοῦ Ἡρώδη 14000 νήπια!... Καὶ χύθηκε τόσο αἷμα, γιὰ ἕνα καὶ μόνο σκοπό: νὰ θανατωθῆ ὁ Χριστός! Ὁ Ἰησοῦς ὅμως γλύτωσε. Ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ὡδήγησε τὸν Ἰωσήφ, τὴν Παρθένο Μαρία καὶ τὸ μικρὸ Χριστὸ στὴν Αἴγυπτο, προτοῦ ξεσπάση ἡ τρομακτικὴ σφαγή...

★

Κι' ἐνῶ ἡ Ἰουδαία θρηνοῦσε τὸν ἄδικο σκοτωμὸ τῶν 14.000 μικρῶν παιδιῶν, ὁ σκληρὸς καὶ ἀσυγκίνητος Ἡρώδης, μεθοκοποῦσε πάλι στὰ ὄργια καὶ τὶς διασκεδάσεις του. Ἀδιαφοροῦσε ὁλότελα ἂν ἡ γῆ στέναζε κάτω ἀπὸ τὴν τυραννία του. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε διόλου ἂν ἡ Ραχὴλ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα, γιὰ τὸ χαμὸ τῶν παιδιῶν της...

Τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημα τοῦ Ἡρώδη μόνο σὰν ἀποτέλεσμα παραφροσύνης μπορεῖ νὰ ἐξηγήση κανείς. Γιατὶ ὁ βασιλιᾶς αὐτὸς δὲ διέτρεχε κανένα κίνδυνο νὰ χάση τὸ βασίλειό του ἀπὸ τὸ Χριστό. Βρισκόταν στὸ 70ο ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀκόμη βρέφος. Θὰ ζοῦσε, λοιπόν, ὁ μέγας Ἡρώδης μέχρι ποὺ θὰ μεγάλωνε ὁ Ναζωραῖος; Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει πὼς στὰ τελευταῖα του χρόνια ὁ ἄρχοντας αὐτὸς τῆς Ἰουδαίας ἔγινε διάβολος...

Ἀφοῦ, λοιπόν, γέρασε στὰ ἐγκλήματα καὶ βούτηξε τὴ βασιλεία του στὸ αἷμα, τὸν ἔπιασε ξαφνικὰ μιὰ τρομερὴ ἀρρώστια. Τὸ κορμί του ἄρχισε νὰ πρήζεται, νὰ φλογίζεται καὶ νὰ νοιώθη τρομεροὺς πόνους.

Ὁ Ἡρώδης, λοιπόν, καταλαβαίνει πὼς τὸ τέλος του πλησιάζει. Βλέπει τὸ κορμί του νὰ σαπίζη καὶ ἡ μανία του γιὰ τὸ ἔγκλημα γίνεται πιὸ ἐπικίνδυνη. Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό του, προστάζει τὴν ἐξόντωσι τοῦ γυιοῦ του, τοῦ Ἀντίπατρου. Ἀποφασίζει αὐτὴ τὴ θανατικὴ ποινὴ μαζὶ μὲ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου του, ἀλλὰ ἡ ἁλυσίδα τῶν ἐγκλημάτων του τελειώνει, γιατὶ ὁ θάνατος δίνει τέρμα στὴν ἁμαρτωλὴ ζωή του.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 2 μ.Χ. «τὸ ἀνοικτίρμον τέρας», ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ «θεῖος» Χρυσόστομος, πέθανε καὶ τάφηκε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἡ ἱστορία, μεταξὺ τῶν ἄλλων κακουργημάτων, τοῦ καταλόγισε καὶ τὴν εὐθύνη τῆς σφαγῆς 14.000 νηπίων, τῶν ἁγνῶν παιδιῶν, ποὺ ἔγιναν οἱ πρῶτοι μάρτυρες τοῦ χριστιανισμοῦ.

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΤΣΩΛΗΣ

ΘΕΛΑΝΕ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΣΟΥΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ξέρετε ὅτι, τὸ 1646, οἱ πουριτανοὶ βουλευταὶ τῆς ἀγγλικῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων θέλησαν νὰ ψηφίσουν ἕνα νόμο ποὺ θὰ καταργοῦσε... τὰ Χριστούγεννα; Κι' αὐτό, γιατὶ εὕρισκαν ἄπρεπα τὰ γλέντια καὶ τὸ φαγοπότι, γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Εὐτυχῶς ὅμως, ἀπέτυχε ἡ προσπάθειά τους.

Ὁ στρατηγὸς Φόλκαν ἄφησε μέσα στὰ παιδικὰ παπούτσια διάφορα παιγνίδια.

Χριστούγεννα
ΜΕ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μιὰ ἐπίσκεψι στὸ ἄσυλο τοῦ Ἐδιμβούργου ὕστερα ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο

Σ' ΟΛΑ τὰ σχολεῖα τῆς Ἀγγλίας, σύμφωνα μὲ ἕνα παλιὸ ἔθιμο, ἀγόρια καὶ κορίτσια φτιάχνουν μόνα τους τὴν πατροπαράδοτη πουτίγκα. Στὴ Σκωτία τὸ ἔθιμο τηρεῖται μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια. Οἱ δάσκαλοι, κοντὰ στ' ἄλλα μαθήματα ποὺ διδάσκουν στὰ παιδιά τους μαθαίνουν καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο γίνεται μιὰ πουτίγκα.

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων σ' ὅλα τὰ σπίτια, στὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, στὰ νοσοκομεῖα, παντοῦ, τὸ μόνο ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς Ἄγγλους εἶναι τὸ φτιάξιμο αὐτοῦ τοῦ γλυκίσματος. Οἱ ἀριστοκράτισσες μάλιστα φτιάχνουν τὴν «πουτίγκα τοῦ Τόμμυ».

Ποιός εἶναι ὁ Τόμμυ; Κάθε Ἄγγλος στρατιώτης! Ἐκεῖ ὅμως ποὺ παίρνει τὸ χαρακτῆρα συγκινητικῆς τελετῆς ἡ κατασκευὴ τῆς πουτίγκας, εἶναι στὸ ἄσυλο τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου. Εἶναι ἡ μόνη μέρα, ποὺ τὰ παιδιὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν, ποὺ σκοτώθηκαν στὸν πόλεμο, δὲν νοιώθουν τὴ σκληρὴ δυστυχία τους.

Στολισμένα μὲ τὴν ὄμορφη στολὴ τῶν Σκωτσέζων περιμένουν μ' ἀνυπομονησία τὴ χριστουγεννιάτικη νύχτα. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἔχει τὴν τραγικὴ ἱστορία του.

Στὸ ἄσυλο τοῦ Ἐδιμβούργου, ποὺ στεγάζει χίλια περίπου ὀρφανὰ τοῦ πολέμου, θέλησα νὰ περάσω μαζί τους τὰ Χριστούγεννα. Διευθυντὴς τοῦ ἀσύλου ἦταν ὁ φίλος μου, ὁ δόκτωρ Μπλὰκ Ὄρτολ. Εἶχε μείνει ὁλομόναχος στὸν κόσμο. Τὰ τρία παιδιά του εἶχαν σκοτωθῆ στὸν τελευταῖο πόλεμο. Γι' αὐτὸ κι' ἡ βρεταννικὴ κυβέρνησι τὸν διώρισε διευθυντὴ τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Μόλις μὲ εἶδε μοῦ εἶπε:

— Δέκα χρόνια εἴχαμε νὰ ἰδωθοῦμε. Ἔκανες πολὺ καλὰ νἄρθῃς στὸ Ἐδιμβοῦργο. Θὰ περάσῃς μιὰ ἀξέχαστη καὶ συγκινητικὴ χριστουγεννιάτικη βραδυά.

Πραγματικά, ὁ δόκτωρ Ὄρτολ μὲ ὁδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο μεγάλο. Πλῆθος «ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους» ταχτοποιοῦσε τὰ δέματα, ποὺ ἔστειλαν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἐδιμβούργου γιὰ τὰ ὀρφανά. Κι' ὁ φίλος μου ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται μερικὲς ἱστορίες αὐτῶν τῶν παιδιῶν.

— Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ συμπαθητικοὺς μαθητάς μου, εἶναι κι' ὁ Τζέκυ Κονσάϊν, μοῦ εἶπε, ὁ γυιὸς τοῦ Τζῶρτζ Κονσάϊν, ποὺ εἶχε παντρευτῆ τὸν τελευταῖο χρόνο τοῦ πολέμου. Ἔχει τὴν πιὸ τραγικὴ ἱστορία. Ὁ πατέρας του δυὸ μέρες μετὰ τὸ γάμο του, ξανάφυγε γιὰ τὸ μέτωπο. Ἡ γυναῖκα του ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, θέλοντας νὰ βρίσκεται κοντά του, πῆγε ὡς νοσοκόμος σ' ἕνα συνεργεῖο. Ἦταν τολμηρὴ Ἀγγλίδα καὶ πολλὲς φορὲς εἶχε διακριθῆ γιὰ τὴν αὐτοθυσία της. Μὲ τὸν ἄντρα της ὡστόσο δὲν ξανασυναντήθηκε ποτὲ πιά. Ὁ Τζῶρτζ Κονσάϊν σκοτώθηκε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Ἡ Κονσάϊν ἔμεινε χήρα. Ἐξακολούθησε ὡστόσο νὰ περιποιῆται τοὺς τραυματίες, ὅταν ξαφνικὰ ἔνοιωσε ὅτι θὰ γινόταν μητέρα. Αὐτὸ τὴν ἔκανε ν' ἀνησυχήσῃ. Ἐξωμολογήθηκε στὸ γιατρὸ τοῦ νοσοκομείου τοὺς φόβους της. Δὲν τὴν ἔνοιαζε γιὰ τὴ ζωή της. Μὰ ἔτρεμε γιὰ τὸ παιδί, ποὺ θὰ ἔφερνε στὸν κόσμο.

»Τὴν ἀπέσπασαν τότε σ' ἄλλο νοσοκομεῖο στὰ μετόπισθεν. Κι' ἐκεῖ ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, γέννησε τὸν Τζέκυ. Αὐτὸ τὸ παιδὶ τὸ περιποιόντουσαν καὶ τὸ ἀγαποῦσαν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τὴ μητέρα του νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀγγλία.

»— Μόνο ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, θὰ γυρίσω μαζί σας στὴν πατρίδα, τοὺς ἀπαντοῦσε. Τώρα ἡ θέσι μου εἶναι κοντὰ στοὺς πληγωμένους.

»— Καὶ τὸ παιδί σου; Δὲν σκέφτεσαι τί θὰ γίνῃ τὸ παιδί σου;

»— Καλύτερα νὰ συνηθίσῃ ἀπὸ μικρὸ στὸν πόλεμο, τοὺς ἔλεγε χαμογελῶντας.

»Κι' ἡ Κονσάϊν ἔμεινε στὸ μέτωπο. Πέρασαν ἀκόμη μερικοὶ μῆνες.

»Μιὰ νύχτα δυὸ Γερμανοὶ ἀεροπόροι πέταξαν πάνω ἀπὸ τὶς συμμαχικὲς γραμμὲς καὶ σκόρπισαν τὸ θάνατο στὰ νοσοκομεῖα. Μεταξὺ τῶν θυμάτων τους ἦταν κι' ἡ ἡρωϊκὴ Κονσάϊν. Ἔτσι ὁ μικρὸς Τζέκυ ἔμεινε ὀρφανὸς μέσα στὴν πύρινη κόλασι τοῦ πολέμου. Μιὰ γυναῖκα μᾶς τὸν ἔστειλε στὸ ἄσυλό μας, ὥσπου ἔμεινε καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

»Ἕνας ἄλλος μικρός, ποὺ δὲ γνώρισε πατέρα εἶναι κι' ὁ Τόμμυ Στρήτ. Τὸν λέμε ἔτσι γιατὶ βρέθηκε στὸ δρόμο, στὰ σκαλιὰ ἑνὸς σπιτιοῦ. Ἦταν τυλιγμένος σ' ἕνα ξεθωριασμένο πανωφόρι καὶ πάνω στὸ στῆθος του εἶχε τὸ ἀκόλουθο σημείωμα:

«Ὀνομάζομαι Τόμμυ. Ἡ μητέρα μου, γυναῖκα ἀξιωματικοῦ, πέθανε ἀπὸ τὴν πεῖνα. Βοηθῆστε με».

»Ὁ μικρὸς Τόμμυ ἦρθε κι' αὐτὸς ἐδῶ στὸ ἄσυλο. Ἦταν ἕνα ἀσθενικὸ πλασματάκι. Παιδευτήκαμε ὥσπου νὰ τὸ σώσουμε ἀπὸ τὶς διάφορες ἀρρώστειες.

»Μὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴν πιὸ τραγικὴ ἱστορία ἀπ' ὅλους εἶναι ὁ Ἔντμοντ Γκόερ. Ὁ Ἔντμοντ βρέθηκε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία μέσα σὲ μιὰ παλιὰ πολυκατοικία τοῦ Ἐδιμβούργου. Στὸ ἴδιο δωμάτιο βρέθηκαν τὰ πτώματα καὶ τῶν γονέων του. Ὁ πατέρας του ἦταν ἀνάπηρος πολέμου. Ἡ σύνταξι ποὺ ἔπαιρνε δὲν τοὺς ἔφτανε νὰ ζήσουν. Γιὰ νὰ ξεχνάῃ τὴ δυστυχία του, τὸ ἔρριξε στὸ πιοτό. Καὶ μιὰ νύχτα, μεθυσμένος ὅπως ἦταν, σκότωσε τὴ γυναῖκα του κι' ὕστερα αὐτοκτόνησε κι' αὐτός. Τὸ παιδὶ του καθόλου δὲν τὸ σκεφτόταν. Ἔτσι ὁ Ἔντμοντ ἔμεινε ὀρφανός. Κι' ἐπειδὴ κι' ἐκεῖνος ἦταν γυιὸς στρατιωτικοῦ, μοῦ τὸν ἔστειλαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν ἀναθρέψω. Μὰ ὅλα τὰ παιδιὰ τῶν στρατιωτῶν ἔχουν τὴν τραγικὴ τους ἱστορία, ποὺ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ νὰ σοῦ τὶς διηγηθῶ. Ἔχω τόσα πράγματα νὰ φροντίσω γι' ἀπόψε! Πρέπει νὰ στολίσω τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο, νὰ ἐπιβλέψω ἂν τὰ μεγαλείτερα παιδιὰ ἔφτιαξαν καλὰ τὴ πουτίγκα καὶ νὰ συνεννοηθῶ τί ὥρα θὰ κάνῃ τὴν ἐπίσκεψί του ὁ στρατηγὸς Φόλκαν.

— Ὁ στρατηγὸς Φόλκαν; τὸν ρώτησα ἔκπληκτος.

— Μά, βέβαια, φίλε μου, αὐτὸς εἶναι ὁ Ἄης Βασίλης τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου. Κάθε Πρωτοχρονιὰ ἔρχεται καὶ τοὺς μοιράζει τὰ δῶρα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὶς φιλάνθρωπες κυρίες τοῦ Ἐδιμβούργου. Εἶναι ἕνας ἡρωϊκὸς ἀξιωματικὸς ποὺ ἀγαπάει τοὺς στρατιῶτες σὰν παιδιά του. Θὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ θὰ δῇς ἂν ἔχω δίκιο.

Τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων παρακολούθησα τὴ λειτουργία στὴ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ ἀσύλου, τριγυρισμένος ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς μικροὺς ποὺ δὲν εἶχαν πατέρα, μητέρα, κανένα συγγενῆ στὸν κόσμο. Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία περάσαμε σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, στολισμένη μὲ λουλούδια καὶ χρυσόχαρτα. Στὴ μέση της ἦταν ἕνα μεγάλο ἠλεκτροφωτισμένο ἔλατο, μὰ χωρὶς παιγνίδια. Οἱ μικροὶ ὅμως δὲν ἀνησυχοῦσαν. Ἤξεραν ὅτι ὁ Ἀη-Βασίλης δὲ θὰ τοὺς κοροϊδεύε. Ἔφαγαν λοιπὸν μὲ ὄρεξι, διασκέδασαν καὶ πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν στοὺς θαλάμους τους. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα οἱ μεγάλοι διάδρομοι γέμισαν ἀπὸ παιδικὰ παπούτσια!... Ἀργὰ τὴ νύχτα ἔφτασε ὁ στρατηγός. Τὸν ἀκολουθοῦσαν δυὸ ἄλλα αὐτοκίνητα μὲ κυρίες. Ὁ στρατηγὸς φοροῦσε τὴ μεγάλη στολή του. Χαιρέτησε ἐγκάρδια τὸ διευθυντὴ Ὄρτολ κι' ἔπειτα διευθύνθηκε σιγὰ πρὸς τοὺς διαδρόμους κι' ἄφησε μέσα στὰ παιδικὰ παπούτσια τῶν ὀρφανῶν διάφορα παιγνίδια. Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως τὸν ἀκούσαμε νὰ γελάῃ. Εἶχε βρῆ μέσα σ' ἕνα ζευγάρι παπούτσια τὸ ἀκόλουθο σημείωμα:

«Ἀγαπητέ, Πὲρ Νοέλ, ἐγὼ θέλω ἕνα τουφέκι κι' ἕνα σπαθί. Ἂν σοῦ περισσεύῃ καὶ κανένα τύμπανο, ἄφησέ το κι' αὐτὸ μαζί τους. Θέλω νὰ γίνω ἕνας καλὸς στρατιώτης. Ἔντμοντ!»

— Ἂς μὴ τοῦ χαλάσουμε τὸ χατῆρι, εἶπε ὁ στρατηγὸς Φόλκαν.

Καὶ τοῦ ἔβαλε κοντὰ στὰ παπούτσια του τὰ δῶρα ποὺ εἶχε ζητήσει.

Ἔπειτα ἔφυγε μὲ τὴ συντροφιά του, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ γλέντι στὸ σπίτι του.

ΤΖΑΚΟΜΠ ΜΑΣΥ

— Γιὰ κυττάξτε, ἀξιότιμε κύριε, πόσο ὡραῖα ἀντανακλᾶται στὰ πράσινα μάτια τῆς κυρίας τὸ μεγάλο μπριγιὰν τοῦ δακτυλιδιοῦ!

— Ὁ Κωστάκης μου παίρνει καμμιὰ φορὰ ἕναν ὑπνάκο στὸ βολάν!...

— Εὐτυχῶς ποὺ μένουμε στὴν ἴδια πολυκατοικία κι' ἔτσι φροντίζει ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο!...

Ξέρετε νὰ κάνετε
ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ;

Πῶς θὰ διαλέξετε τὰ παιγνίδια του

ΟΙ περισσότεροι γονεῖς πιστεύουν πῶς τὸ ζήτημα τῶν δώρων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ οἰκονομικά τους μέσα. Ἀνάλογα μ' αὐτὰ κανονίζουν τὴν ἀξία καὶ τὴ συχνότητα μὲ τὴν ὁποίαν τὰ προσφέρουν στὰ παιδιά τους. Καὶ μερικοὶ ποὺ ἔχουν ἄφθονα οἰκονομικὰ μέσα, κάνουν στὰ παιδιά τους τὸ ἕνα δῶρο ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἔτσι νομίζουν πῶς τὰ εὐχαριστοῦν.

Ἀλλὰ συμβαίνει μὲ τὰ δῶρα ὅ,τι καὶ μὲ τὸ καλὸ φαΐ: Σιγὰ - σιγὰ μᾶς κουράζει καὶ τὸ βρίσκομε μονότονο. Γιὰ νὰ εὐχαριστηθοῦμε ζητᾶμε κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ ἢ τὸ σπάνιο. Καὶ τὸ παιδὶ ἐπίσης, ποὺ τὸ φορτώσαμε μὲ δῶρα, κουράζεται καὶ δὲν νοιώθει πιὰ καμμιὰ χαρά. Γιὰ νὰ προκαλέσωμε τὸ ἐνδιαφέρον του πρέπει νὰ βροῦμε κάτι τὸ ἀσυνήθιστο καὶ ποὺ δὲν τὸ εἶχε δῆ ἢ φαντασθῆ.

Ἄλλοι γονεῖς ἀγοράζουν δῶρα γιὰ τὰ παιδιά τους, γιὰ νά.. εὐχαριστηθοῦν οἱ ἴδιοι. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐγωϊστικὸ συναίσθημα, ποὺ μᾶς τυφλώνει. Δὲν κάνομε δῶρο στὸ παιδί μας γιὰ νὰ τὸ εὐχαριστήσωμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσωμε στὸν ἑαυτό μας τὴν ἱκανοποίησι πῶς εἴμαστε καλοὶ γονεῖς καὶ ἀγαπᾶμε τὰ παιδιά μας.

Ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ ἄλλη κατηγορία γονέων, ποὺ δὲν ἀναρωτιοῦνται τί μπορεῖ ν' ἀρέσῃ στὸ παιδί τους, ἀλλὰ τοῦ διαλέγουν δῶρα σύμφωνα μὲ τὶς δικές τους προτιμήσεις. Ὁ Σὰρλ Ρισὲ ἀναφέρει τὸ πάθημα ἑνὸς καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας, ποὺ ἀναζητοῦσε ἕνα παιχνίδι γιὰ τὸ γυιό του, ἡλικίας 3 χρόνων. Εἶδε, λοιπόν, σ' ἕνα κατάστημα μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἱστορικὰ πρόσωπα: τὸ βασιλιὰ Δαγοβέρτο, τὸν Καρλομάγνο, τὸ Ντυγκεσκλέν, τὸ Μπαγιάρ, τὸ Ναπολέοντα κλπ. Ὁ καθηγητὴς ἐνθουσιάστηκε καί, χωρὶς νὰ σκεφθῆ περισσότερο, τὰ ἀγόρασε κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι του. Ἀλλὰ τὸ παιδί του δὲν ἔδειξε κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτὲς τὶς ἱστορικὲς φυσιογνωμίες κι οὔτε κἂν τὶς πρόσεξε. Ἔτσι ὁ καθηγητὴς ἔμεινε μὲ τὴ χαρά του.

Στ' ἀλήθεια, τὸ ν' ἀγοράζῃ κανεὶς δῶρα γιὰ τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο πρᾶγμα. Νὰ τί συμβουλεύει σχετικὰ ὁ Γάλλος παιδαγωγὸς Σὰρλ Πέντζ:

1) Προτοῦ κάμετε ἕνα δῶρο στὸ παιδί σας, ἀναρωτηθῆτε ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς ποὺ ἐπιδιώκετε: νὰ ἐπιδείξετε στὰ μάτια του τὴν ἀγάπη ἢ τὸν πλοῦτο σας, νὰ εὐχαριστηθῆτε σεῖς ἢ νὰ τὸ κάμετε νὰ εὐχαριστηθῆ καὶ νὰ διασκεδάσῃ. Τὰ δῶρα ποὺ θὰ αἰσθανθοῦν τὰ παιδιὰ εἶναι ἐκεῖνα τῆς τελευταίας κατηγορίας. Ὅταν, λοιπόν, ἀγοράζετε ἕνα δῶρο, θὰ παραμερίσετε ὁλότελα τὸν ἑαυτό σας καὶ θὰ σκεφθῆτε τί μπορεῖ ν' ἀρέσῃ περισσότερο στὸ παιδί σας.

2) Τὰ δῶρα δὲν πρέπει νὰ γίνωνται οὔτε πολὺ ἀργά, οὔτε πολὺ συχνά. Στὴν πρώτη περίπτωσι, τὸ παιδὶ ἀρχίζει ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, στὴ δεύτερη βαριέται τὰ δῶρα ποὺ τοῦ κάνετε. Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε 3—4 μέρες τὸ χρόνο, γιὰ νὰ κάμετε ἕνα δῶρο στὸ παιδί σας. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ συνδυάσετε τὸ δῶρο μὲ ὡρισμένες προόδους του. Προσέξετε, ὅμως, μὴν τοῦ δημιουργήσετε τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀνταμοιβῆς. Τὸ δῶρο, ὡστόσο, μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοια ἑνὸς βραβείου. . . .

3) Μὴν κάνετε «πρακτικὰ» δῶρα σ' ἕνα πολὺ μικρὸ παιδί. Δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τὰ ἐκτιμήσῃ. Τὰ «πρακτικὰ» δῶρα (π.χ. ἕνα ρολόγι) εἶναι καλὰ γιὰ τὰ μεγαλύτερα παιδιά.

4) Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ μπορῇ νὰ παίζῃ μὲ τὸ παιχνίδι ποὺ θὰ τοῦ κάμετε. Ὡρισμένα στατικὰ ἢ θεαματικὰ παιχνίδια δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία γι' αὐτό.

5) Τὰ ἀκριβώτερα παιχνίδια δὲν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ θὰ κάμουν τὸ παιδὶ νὰ διασκεδάσῃ περισσότερο. Πολλὲς φορὲς ἕνα ἀσήμαντο πραγματάκι ἔχει μεγαλείτερη ἀξία γιὰ τὸ παιδὶ ἀπὸ ἕνα πανάκριβο παιχνίδι.

6) Τὸ παιδὶ πρέπει νὰ καταλαβαίνῃ τὸ παιχνίδι ποὺ θὰ τοῦ προσφέρετε. Μ' ἁπλούστερα λόγια, τὸ παιχνίδι πρέπει νὰ προσαρμόζεται στὴν ἡλικία καὶ στὴ διανοητική του ἀνάπτυξι. Ἕνας ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ ἀξία γιὰ ἕνα παιδάκι 2—3 χρόνων. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἕνα παιδὶ 8—10 χρόνων δὲ θὰ μποροῦσε νὰ συγκινηθῆ μὲ μιὰ πεταλουδίτσα, ποὺ ἀνοιγοκλείνει τὰ φτερά της.

7) Μὴ λέτε στὸ παιδί σας: «Ἔδωσα τόσα ἢ τόσα γιὰ νὰ τοῦ πάρω αὐτὸ τὸ παιχνίδι». Ἡ τιμὴ τοῦ παιχνιδιοῦ δὲν ἐνδιαφέρει τὸ παιδί. Μπορεῖτε, ἄλλωστε, νὰ ξοδέψετε ὁλόκληρη περιουσία, χωρὶς νὰ τὸ εὐχαριστήσετε.

7) Ὅταν ὑπόσχεστε στὸ παιδί σας ἕνα παιχνίδι, πρέπει νὰ τοῦ τὸ πάρετε. Οἱ ἀναβολὲς κουράζουν καὶ ἀπογοητεύουν τὸ παιδί. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι τὸ παιδὶ «δένει» τὴν ὑπόσχεσί σας. Ἂν δὲ μπορῆτε νὰ τὴν πραγματοποιήσετε, εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν τοῦ τὴ δώσετε.

9) Μὴν περιφρονῆτε τὶς ὑποδείξεις ποὺ σᾶς κάνει τὸ παιδί σας. Ξέρει καλλίτερα ἀπὸ σᾶς τί μπορεῖ νὰ τὸ εὐχαριστήσῃ περισσότερο.

10) Μὴν ἐκπλήττεστε γιατὶ τὸ παιδί σας σᾶς ζητάει παιχνίδια. Ἡ κούκλα γιὰ τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ αὐτοκινητάκι γιὰ τὸ ἀγόρι εἶναι ὁ κόσμος τους, ἕνας κόσμος ποὺ ἐσεῖς δὲν εἴσαστε πιὰ σὲ θέσι ν' ἀντιληφθῆτε. Μὴν ξεχνᾶτε ἀκόμη ὅτι τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ παίξῃ. Τὸ παιχνίδι δὲν εἶναι γι' αὐτὸ μιὰ ἁπλὴ διασκέδασι, ἕνα μέσο γιὰ νὰ σκοτώνῃ τὴν ὥρα του, ἀλλ' ἡ ἴδια ἡ ζωή του.

Μιὰ ἔκπληξι!

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ πανηγυρικὸ χριστουγεννιάτικο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» (σελ. 71) ἕνα πραγματικὰ γοητευτικὸ σινερομάτσο. Γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ κινηματογραφικὴ ὑπερπαραγωγή, ποὺ φέρνει μάλιστα τὴ σφραγίδα τῆς «Φίνος — Φίλμ», τῆς φίρμας τῶν μεγάλων ἐπιτυχιῶν, δημοσιεύεται σὲ περιοδικό, ὡς σινερομάντσο

ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΤΗΣ

Πρόκειται γιὰ τὴν ἔγχρωμη μουσικοχορευτικὴ «κομεντὶ» τοῦ

ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

Πρωταγωνιστοῦν μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου:
ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ — ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ — ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ — ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ — ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ — ΧΛΟΗ ΛΑΣΚΟΥ — ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ — ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ — ΤΖΟΛΗ ΓΑΡΜΠΗ — ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ — ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ—ΝΙΚΗΤΑΣ ΠΛΑΤΗΣ κ.ἄ.
Χορεύει ὁ ΦΩΤΗΣ ΜΕΤΑΞΟΠΟΥΛΟΣ καὶ παίζει μπουζούκι ὁ ΜΑΝΩΛΗΣ ΧΙΩΤΗΣ. Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ.

ΕΥΘΥΜΗ Ἱστοριούλα

Οἱ δώδεκα κολασμένοι

ΜΙΑ ἐποχή, βλέποντας ὁ Χριστός, πὼς οἱ ἀντιπρόσωποί του στὴ γῆ τὸν πρόδωσαν, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν κόσμο, γιὰ νὰ κηρύξῃ πάλι τὴ θεία διδασκαλία του.

Ἔτσι ἕνα βράδυ, ποὺ νυχτώθηκε σὲ μιὰ πόλι τῆς Σαξωνίας, πῆγε νὰ ζητήσῃ φιλοξενία στὸ σπίτι ἑνὸς χαρτοπαίχτη, μὰ δὲ βρῆκε ἐκεῖ παρὰ μονάχα τὴ γυναῖκα του.

— Μπορῶ, καλή μου κυρά, τῆς εἶπε, νἄρθω τὸ βράδυ νὰ μείνω στὸ σπίτι σας; Εἶμαι ὁ Χριστός.

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη τάχασε καὶ κόπηκε ἡ μιλιά της. Μὲ δάκρυα, λοιπόν, στὰ μάτια, εὐχαρίστησε τὸ Χριστὸ γιὰ τὴ μεγάλη τιμή, ποὺ τοὺς ἔκανε. Ὁ Χριστὸς χαμογέλασε κι' ἔφυγε, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὴν ὡρισμένη ὥρα.

Μὰ δὲν εἶχε στρίψει ἀκόμα τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου κι' ὁ χαρτοπαίχτης γύρισε στὴ γυναῖκα του.

— Ἄντρα μου, σωθήκαμε! τοῦ εἶπε ἐκείνη. Θὰ ἔχουμε ἀπόψε στὸ τραπέζι τὸ Χριστό!...

— Τί λές;... τὴν ἔκοψε ἐκεῖνος στενοχωρημένος. Ἀπόψε βρῆκε νἄρθῃ; Στὴν τσέπη μου δὲν ἔχω παρὰ δυὸ μάρκα!...

— Δὲν πειράζει, ἐγὼ θὰ τὰ βολέψω. Θὰ ζητήσω ἀπὸ τὴ γειτόνισσα μερικὰ τρόφιμα.

— Ὄχι, θὰ πάω νὰ παίξω τὰ δυὸ μου μάρκα, κι' ἂν κερδίσω, θὰ τοῦ κάνουμε πλούσιο τραπέζι, ἀλλοιῶς..

Ἡ τύχη ὅμως δὲν τὸν εὐνόησε. Ἔχασε καὶ τὰ δυὸ μάρκα καὶ γύρισε στὸ σπίτι του μελαγχολικός, κρατῶντας μονάχα ἕνα κομμάτι ψωμί, ποὺ κι' αὐτὸ τὸ πῆρε βερεσέ.

Ἡ ἀπελπισία του ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν σὲ λίγο χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Χριστός, ὄχι μόνος, ἀλλὰ μὲ τοὺς δώδεκα μαθητές του.

— Γιατί, καλέ μου ἄνθρωπε, τὸν ρώτησε ὁ Διδάσκαλος, εἶσαι τόσο θλιμένος;

— Χριστέ μου, τοὖπε τότε ἐκεῖνος μὲ εἰλικρίνεια, συγχώρεσέ με, ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια. Εἶμαι ἐπαγγελματίας χαρτοπαίχτης καὶ ὅταν ἡ γυναῖκα μου μοὖπε πὼς θἄρθῃς ἀπόψε στὸ σπίτι, εἶχα μονάχα δυὸ μάρκα στὴν τσέπη μου. Τί μποροῦσα νὰ σοῦ προσφέρω μ' αὐτά; Πῆγα, λοιπόν, νὰ παίξω, ἀποφασισμένος ἂν κέρδιζα, νὰ σοῦ κάνω ἕνα πλούσιο τραπέζι. Νὰ ὅμως ποὺ ἤσουνα ἄτυχος, Χριστέ μου, καὶ δὲ θὰ βρῇς στὸ φτωχικό μου, παρὰ μονάχα ἕνα ξερὸ κομμάτι ψωμί! Ὡστόσο εἶναι ἀλήθεια, πὼς δὲν περίμενα ὅτι θἄρχουσουν καὶ μὲ τοὺς δώδεκα μαθητές σου...

Ὁ Χριστὸς χαμογέλασε:

— Μὴ σὲ νοιάζῃ, θὰ τὰ βολέψουμε... τὸν ἡσύχασε.

Εὐλόγησε τὸ ψωμὶ καὶ μονομιᾶς ξεπετάχτηκαν δέκα ζεστὰ καρβέλια. Ἔδωσε καὶ δεύτερη εὐλογία καὶ τὸ σπίτι γέμισε τρόφιμα, γιὰ ἕνα ὁλόκληρο μῆνα.

Κάθησαν, λοιπόν, ὅλοι στὸ τραπέζι κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε καὶ νὰ πίνουν χαρούμενοι, μὰ πρὶν τελειώσῃ τὸ δεῖπνο, ὁ Πέτρος ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ χαρτοπαίχτη καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ζήτησε ἀπὸ τὸ Χριστὸ μιὰ χάρι...

Ὁ χαρτοπαίχτης σκέφτηκε λίγο κι' ὕστερα εἶπε δειλά:

— Χριστέ μου, τώρα ποὺ σὲ φιλοξενῶ στὸ σπίτι μου, ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω κάτι...

— Ζήτησε ὅ,τι θέλεις!

— Δός μου τὴν εὐχή σου νὰ κερδίζω πάντα στὰ χαρτιά...

— Σοῦ τὸ εὔχομαι!

— Τώρα ποὺ εἶναι στὶς καλές του, τοῦ ψιθυρίζει πάλι πονηρὰ ὁ Πέτρος ζήτησέ του κι' ἄλλη χάρι.

— Χριστέ μου... εἶπε ξανὰ ὁ χαρτοπαίχτης.

— Κατάλαβα. Θέλεις κι' ἄλλη χάρι. Πές την...

— Θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ προστάξῃς, ὅταν πεθάνω, νὰ μὴ μ' ἐμποδίσουν νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο...

— Ἂς γίνῃ κι' αὐτό! τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χριστός.

★

Ὅταν τὸ πρωΐ ἔφυγε ὁ Σωτήρας, ὁ χαρτοπαίχτης ἔτρεξε μὲ λαχτάρα νὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμι τῆς πρώτης εὐχῆς. Τί θαῦμα! Γύρισε στὸ σπίτι του πηδῶντας ἀπὸ τὴ χαρά του. Οἱ τσέπες του ἦταν γεμᾶτες λεφτά. Ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη στὸ σπίτι του, λὲς κι' ἔτρεχε ποτάμι τὸ χρυσάφι. Ὁ χαρτοπαίχτης ὅμως, ποὺ εἶχε καλὴ καρδιά, δὲν ξόδευε μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό του τὰ χρήματα ποὺ κέρδιζε, ἀλλὰ βοηθοῦσε πολλὲς φτωχὲς οἰκογένειες καὶ προστάτευε τὰ ὀρφανά.

Ἔτσι, ἔζησε πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένος. Ἔφαγε, ἤπιε, γλέντησε, ἀλλὰ κάποτε ἦρθε ἡ ὥρα του. Ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ μιὰ νύχτα ἔφτασε ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ νὰ τοῦ πάρῃ τὴ ψυχή του.

— Καλὰ ἔζησες, τοὖπε, ἑτοιμάσου τώρα γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο!

— Ἀμέσως, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἑτοιμοθάνατος, ἀλλὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῇς μιὰ τελευταία χάρι. Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἶμαι εὐνοούμενος τοῦ Χριστοῦ...

— Λέγε. Τί θέλεις;

— Στὴν αὐλὴ ὑπάρχει μιὰ μηλιά, ποὺ τῆς μένει μονάχα ἕνα μῆλο. Κόψε το καὶ φέρτο μου. Δὲ θέλω νὰ πάω νηστικὸς στὸν ἄλλο κόσμο.

Ὁ ἀρχάγγελος, ποὺ δὲν ὑποπτεύθηκε τὴν παγίδα, κατέβηκε στὴν αὐλὴ καὶ πῆγε κοντὰ στὸ δέντρο, ἀλλὰ μόλις ἔκανε νὰ κόψῃ τὸ μῆλο, ἔμεινε καρφωμένος στὴ θέσι του. Εἶχε πιαστῆ μέσα στὶς ξόβεργες, ποὺ ὁ χαρτοπαίχτης εἶχε στήσει στὴ μηλιά.

— Ἔ, ἄφισε τ' ἀστεῖα! τοῦ φώναξε τότε ὁ ἀρχάγγελος. Δὲν τὸ ξέρεις πὼς ἔχω δουλειά; Μὲ περιμένουν τόσες ψυχές! Πρέπει νὰ φύγω...

— Ἀ! Θὰ σ' ἐλευθερώσω μονάχα μ' ἕνα ὅρο, τοῦ ἀπάντησε ὁ χαρτοπαίχτης. Νὰ μ' ἀφίσῃς νὰ ζήσω ἀκόμα ἄλλα δέκα χρόνια.

Τί νὰ κάνῃ ὁ ἀρχάγγελος; Φοβήθηκε νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθῆ. Καὶ ἄφισε δέκα χρόνια ἀκόμα ζωὴ στὸ χαρτοπαίχτη.

★

Τὰ δέκα χρόνια ὅμως πέρασαν γρήγορα καὶ μιὰ νύχτα ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, παρουσιάστηκε πάλι στὸ χαρτοπαίχτη. Τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν περνοῦσε καμμιὰ κατεργαριά. Ἔτσι ἐκεῖνος δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Σηκώθηκε, ντύθηκε μὲ τὴν καλλίτερη φορεσιά του κι' ἔβαλε κάτι στὴν τσέπη του.

— Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ πῆρες μαζί σου, τὸν ρώτησε ἀνήσυχος ὁ ἀρχάγγελος, ποὺ φοβήθηκε κανένα καινούργιο τέχνασμα.

— Εἶναι ἡ τράπουλα, ἀρχάγγελέ μου! Αὐτὴ ποὺ εὐλόγησε ὁ Χριστός.

— Ἄντε, λοιπόν, πᾶμε! Μὴ μὲ καθυστερῇς.

— Στάσου ἕνα λεπτὸ νὰ σημαδέψω τοὺς ἄσσους!

Καὶ ξεκίνησε κατόπιν μὲ τὸν ἀρχάγγελο γιὰ τὴν τελευταία του κατοικία...

Πέρασαν τὰ σύννεφα κι' ἔφτασαν πίσω ἀπὸ τ' ἀστέρια, στὴν ἄκρη

τ' οὐρανοῦ, ὅπου ἦταν ὁ ἄλλος κόσμος. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσαν τὸ σταυροδρόμι ἀνάμεσα στὴν Κόλασι καὶ στὸν Παράδεισο, νάσου καὶ πετιέται ὁ Βερζεβούλης, ὁ ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων καὶ τοὺς φράζει τὸ δρόμο.

— Ποῦ τὸν πᾶς αὐτόν, ἀρχάγγελε Μιχαήλ; Εἶναι δικός μου!

— Ἔχει εἰσιτήριο γιὰ τὸν Παράδεισο.

— Τί λές! Ἀπὸ πότε οἱ χαρτοπαίχτες πᾶνε στὸν Παράδεισο;

— Μὴν κάνης τώρα φασαρία, Βερζεβούλ! Ἔχει συχωροχάρτι ἀπὸ τὸ Χριστό.

— Μετάνοιωσε;

— Φυσικά, θὰ μετάνοιωσε!

Ὁ Διάβολος κούνησε μ' ἀμφιβολία τὸ κεφάλι του:

— Καλά, πάρτον, ἀλλὰ θὰ σας κάνη ζημιά.

Ὁ Βερζεβοὺλ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη, μὰ ὁ χαρτοπαίχτης κοντοστάθηκε.

— Προχώρα, τοῦ λέει ὁ ἀρχάγγελος.

— Ἀφισέ με, ξέρω τὸ δρόμο!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Βερζεβούλ, τοῦ εἶπε:

— Φωνάζεις πὼς εἶμαι δικός σου, ἀλλὰ δὲν Ἐχεις δίκιο. Ἂν ἀνήκω σὲ σένα, αὐτὸ θὰ τὸ δείξη τὸ χαρτί. Παίζουμε; Ἂν κερδίσης θάρθω στὰ λημέρια σου, ἂν χάσης ὅμως θὰ μοῦ παραδώσης ἕναν κολασμένο.

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Διάβολος. Δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρόσκλησι. Ὁ χαρτοπαίχτης ἔβγαλε τὴν τράπουλα, κάθησαν σ' ἕνα πεζούλι καὶ στρώθηκαν στὸ παιγνίδι.

Μὰ ὁ ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων δὲν ἤξερε τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ κι' ἔτριβε τὰ μάτια του. Παρ' ὅλες τὶς κατεργαριές του, ἔχασε!

Παίζουμε ἄλλη μιὰ παρτίδα; πρότεινε τότε πεισμωμένος. Ἂν χάσω, θὰ σοῦ παραδώσω δυὸ κολασμένους. Ἂν κερδίσω, θὰ κρατήσω αὐτὸν ποὺ σοῦ χρωστάω καὶ σένα μαζί.

— Καὶ δὲν παίζουμε! Γιατί νὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι;

Ξανάπαιξαν καὶ ὁ Βερζεβοὺλ ἔχασε καὶ τὸ δεύτερο παιχνίδι. Ὁ ἀρχιδαίμονας πῆγε νὰ σκάση, ἀλλὰ δὲν παράτησε τὸν ἀγῶνα. Ξανάπαιξαν καὶ τρίτη καὶ τέταρτη φορά, χωρὶς νὰ μπορέση νὰ κάνη οὔτε ἕνα πόντο. Εἶχε χάσει συνολικὰ δώδεκα κολασμένους. Τότε σκέφτηκε πὼς ἂν ἐξακολουθοῦσε αὐτὸ τὸ παιχνίδι, θάμενε χωρὶς ὑπηκόους.

— Ἐσὺ εἶσαι πιὸ διάβολος ἀπὸ μένα! φώναξε πετῶντας μὲ φούρκα τὰ τραπουλόχαρτα στὸν ἀέρα. Ἔλα νὰ πάρης τὰ κέρδη σου...

★

Σὲ λίγο ὁ χαρτοπαίχτης ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του θριαμβευτικὰ στὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δώδεκα κολασμένους, ποὺ ἦταν ὅλοι παλιοὶ μαθητές του.

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ μαῦρο μπουλούκι ποὺ μοῦ κουβαλᾶς; Δὲ θὰ περάση ἄλλος ἑκτὸς ἀπὸ σένα, τοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος Πέτρος.

— Ἀπόστολε, δὲν Ἔχεις δίκιο. Ἄνθρωποι εἶναι κι' αὐτοί!...

Μὰ ὁ φύλακας τοῦ Παραδείσου δὲ θέλει νὰ ὑποχωρήση κι' ὁ χαρτοπαίχτης χαλάει τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς φωνές. Οἱ ἄγγελοι ἀναστατώνονται καὶ εἰδοποιοῦν τὸ Χριστό, ποὺ ἔρχεται νὰ δῆ τί συμβαίνει.

— Καλέ μου, ἄνθρωπε, λέει στὸ χαρτοπαίχτη, μόνο σὲ σένα ἔδωσα τὴν εὐχή μου. Οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ γυρίσουν στὴν Κόλασι.

— Μά, Χριστέ μου, τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος, γιὰ θυμήσου τί μοῦκανες κι' ἐσύ, ὅταν ἤρθες στὸ σπίτι μου; Εἶπες στὴ γυναίκα μου πὼς θάρχόσουν μονάχος σου κι' ὕστερα μούφερες καὶ τοὺς δώδεκα μαθητές σου. Κι' ἐγὼ δέχτηκα μαζὶ μὲ σένα κι' αὐτούς. Σὲ παρακάλεσα, λοιπόν, νάρθῶ στὸν Παράδεισο καὶ μοῦ ἔκανες τὴ χάρι. Θέλησα ὅμως νὰ σὲ μιμηθῶ, νὰ μιμηθῶ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου κι' ἤρθα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς δώδεκα μαθητές μου.

Ὁ Χριστὸς χαμογέλασε. Ἔκανε νόημα στὸν Ἅγιο Πέτρο κι' ὁ χαρτοπαίχτης μπῆκε ὑπερήφανος στὸν Παράδεισο μαζὶ μὲ τοὺς δώδεκα μαθητές του.

Φ. ΣΙΛΛΕΡ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ., μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο πάντοτε φωλιὲν, συμπληρῶστε ἀκολούθως καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.

Γιὰ κάθε λέξι θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα

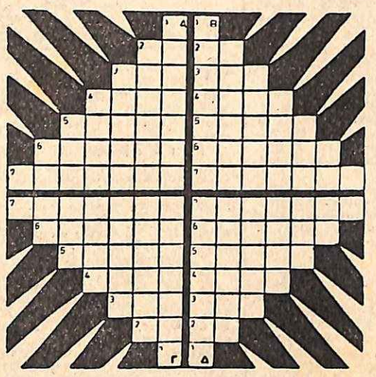

τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Φωνῆεν.
2) "Αρθρο (πληθ.)
3) Ποιητικὴ ὀνομασία ζώου.
4) Πρόθεσι.
5) Ρωσικὸ γυναικεῖο ὄνομα, ποὺ φέρει Ἑλληνίδα χορεύτρια.
6) Ἀντικείμενο μὲ... ἀρχαιολογικὴ ἀξία.
7) Τόπος ψυχαγωγίας γιὰ ἕνα στρατιώτη.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Φωνῆεν.
2) Νότα μουσικῆς
3) Χωρὶς νὰ λείπη κανένα.
4) Βρίσκονται μέσα στὸ στόμα.
5) Ἑξοχικὸ πρόαστειο τῶν Ἀθηνῶν.
6) Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, κοντὰ στὴ Σμύρνη.
7) Κυκλοφοροῦν στὴ Ρωσία.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Φωνῆεν.
2) Ἀρχὴ ὑποθέσεων.
3) Σύντομη ἀπάντησι.
4) Τόποι προσευχῆς.
5) Πρόσωπα, ποὺ θεωροῦνται ἀπαραίτητα σ' ἕνα τσίρκο.
6) "Οπλο, ποὺ κάποτε ἐθεωρεῖτο ἰσχυρό.
7) Κάνει θόρυβο καὶ προκαλεῖ καταστροφή.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Φωνῆεν.
2) Δηλώνει συγκατάβασι.
3) "Ομοια μὲ ἄλλα σὲ ἔκτασι.
4) Συνορεύει μὲ τὴν Εὐρώπη.
5) Ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ μέρη τοῦ ἀρχαλειοῦ.
6) Πρώτη ὕλη, ποὺ μᾶς ἐξασφαλίζει τὸ καθημερινό μας ψωμί (πληθ.).
7) Δυνατά, ρωμαλέα.

Δ.

Λεξίγριφος

Κάθε τὰ Χριστούγεννα
ἔρχονται ἀπὸ πέρα
μ' ὁδηγό τους τ' ἄστρο.
Μ' ἀπὸ λάθος, φαίνεται,
μπήκανε μιὰ μέρα
μέσα σ' ἕνα κάστρο.
Καὶ μᾶς φέραν μυρωδιές,
τσίκνες, γλῶκες, λιχουδιές.

Δημῶδες αἴνιγμα

Στραβολαιμασμένη ἡ μάνα
καὶ μαλαματένια ἡ κόρη.
Τώρ' ἂν πῆς καὶ γιὰ τὸ ἐγγόνι,
σπίρτο μοναχό!

Ἀναγραμματισμὸς

Ἀεροπόρος ἀτυχής.
Ἕνα του γράμμα, ἀπ' τὰ πολλά,
ἀθέλητα περδεύει.
Κι' αὐτό, ποὺ γίνεται, κανεὶς
δὲν πρέπει νὰ τὸ σπαταλᾶ
κι' ἀσκοπα νὰ ξοδεύη.

Μισὲς λέξεις

Οἱ λέξεις, ποὺ σᾶς ζητοῦμε πιὸ κάτω ἀποτελοῦνται ὅλες ἀπὸ ἕξη γράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σᾶς δίνομε μόνο τὰ τρία τελευταῖα. Γιὰ τὴν κάθε ὁμάδα ὅμως, τὰ τρία πρῶτα γράμματα, ποὺ πρέπει νὰ προσθέσετε, γιὰ νὰ συμπληρώστε κάθε λέξι, εἶναι κοινά.

Π.χ.: ΜΟΥχλα, ΜΟΥτρο, ΜΟΥσες, ΜΟΥρα, Μουριά.

1) ... ΕΜΙ : Κῆπος μὲ ζωντανὰ λουλούδια.
... ΙΖΩ : Κάνω δῶρο.
... ΩΠΑ : Εὔθυμα.
... ΑΚΙ : Γραμμὴ τετραδίου.
... ΤΗΣ : Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ γεωγραφία.
... ΤΙΑ : Καῖνε πολλούς, ποὺ τὰ πιάνουν στὰ χέρια τους.

★

2) ... ΤΡΑ : Ἀξιολύπητα.
... ΕΙΑ : Γνώριμη.
... ΑΔΕ : Ἐπίρρημα.
... ΙΖΩ : Ἱδρύω συνοικισμό.
... ΤΟΣ : Εὐσπλαχνία.
... ΗΜΑ : Στεγασμένος χῶρος.

★

3) ... ΜΙΣ : Μονὰς μετρήσεως.
... ΜΑΙ : Ἰματικὲς πηγές.
... ΙΝΑ : Ἀνήκουν σὲ ἄλλη ἐποχ.
... ΙΖΩ : Ἐξολοθρεύω (μεταφ.).
... ΜΟΣ : Διοχετικός.
... ΜΙΑ : Νησί.

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ρήτωρ.
2 4 6 5 7 3 2 = Ἄχρηστος.
3 5 6 7 1 3 2 = Ἀρχαῖος ποιητής.
4 5 6 7 3 2 = Δύναμις
5 3 4 6 = Ἐργαλεῖο.
6 4 5 6 7 6 = Χωριὸ τῆς Ἀχαΐας.
7 3 4 3 1 = Εἰσόδημα.
8 5 6 1 6 = Ἑορτὲς τῶν ἀρχαίων.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Ἄστρα λαμπρὰ τοὺς ὁδηγοῦν

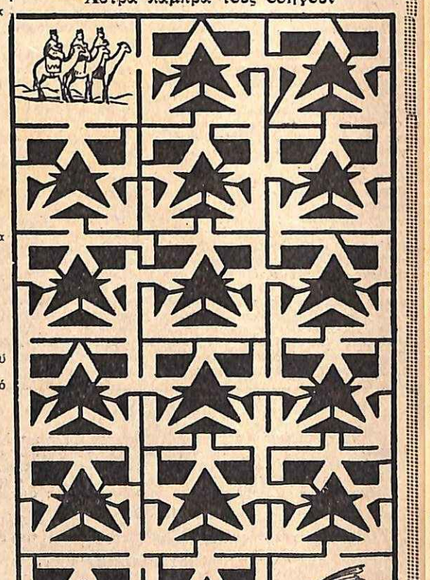

Ποιός εἶναι ὁ πιὸ σύντομος δρόμος, ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσουν οἱ τρεῖς Μάγοι, γιὰ νὰ φτάσουν στὴ φάτνη, κάτω δεξιά, καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ Χριστό; Πρέπει νὰ ἐρῆτε τὸ δρόμο αὐτὸ μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ τὸ πολύ, χωρὶς ποτὲ νὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ ξαναπεράσετε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 84.

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

"Ολοι σχεδὸν οἱ γονεῖς ἀναγνωρίζουν τὴν χρησιμότητα μιᾶς ἔγκαιρης καὶ σωστῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παιδιῶν σχετικὰ μὲ τὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Μὰ μόνο θεωρητικά. Ἀντίθετα μπροστὰ στὶς πρῶτες «τολμηρὲς» ἐρωτήσεις τῶν παιδιῶν, ὅλοι σχεδὸν νοιώθουμε ταραγμένοι, ἀκριβῶς ὅπως ἔνοιωθαν κι' οἱ γονεῖς μας μὲ μᾶς. Παρ' ὅλες τὶς καλὲς ἀρχικὲς προθέσεις μας, κι' ἐμεῖς τώρα προσπαθοῦμε νὰ ἀποφύγουμε ἢ τουλάχιστον νὰ ἀναβάλουμε τὴ λύσι τοῦ προβλήματος. Καὶ γιὰ τί συμβαίνει π.χ. στὸ σπίτι τοῦ Γιωργάκη.

✪✪

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καὶ τότε; Ἡ δικαιολογία «εἶναι πολὺ μικρό», ποὺ μεταχειρίζονται πολλοὶ γονεῖς δὲν ἔχει ἀξία. Δὲν ὑπάρχει μιὰ καθωρισμένη ἡλικία γιὰ νὰ ἀρχίσετε τὴν διαπαιδαγώγησι σχετικὰ μὲ τὴν ἐρωτικὴ ζωή μας. Ὅταν ἕνα παιδὶ κάνη μιὰ ἐρώτησι, ἔχει πάντα τὸ δικαίωμα νὰ πάρη μιὰ εἰλικρινῆ ἀπάντησι, Ἑπομένως ἡ ἡλικία στὴν ὁποία θὰ ἀρχίση ἡ διαπαιδαγώγησι εἶναι ἐκείνη ποὺ τὸ παιδὶ θὰ ἀρχίση νὰ κάνη τὶς πρῶτες «τολμηρὲς» ἐρωτήσεις. Μὰ οἱ γονεῖς βρίσκουν πολὺ δύσκολα τὸν τρόπο γιὰ νὰ ἀπαντήσουν σωστά. Ποιὰ εἶναι, λοιπόν, ἡ σωστὴ ἀπάντησι; Μιὰ ἀπάντησι ποὺ νὰ εἶναι ἀληθινὴ καὶ πιστευτὴ καὶ ταυτοχρόνως κατάλληλη γιὰ τὸ μικρὸ μυαλουδάκι, ποὺ ἔχει διατυπώσει τὴν ἐρώτησι. Καὶ γιὰ παράδειγμα: «Πῶς βρέθηκε τὸ ἀδελφάκι μέσα στὴ μαμά;» Μὲ ἕνα σπόρο, ὅπως γεννιοῦνται τὰ φυτὰ ἀπὸ τὴ γῆ, ἔτσι γεννιοῦνται καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὶς μαμάδες. Ὁ σπόρος, ποὺ τὸν ἔστειλε ὁ Χριστούλης, μεγαλώνει καὶ ἀντὶ νὰ βγάλη φύλλα καὶ λουλούδια, γίνονται ἀπ' αὐτὸν τὰ ποδαράκια, τὰ χεράκια, τὸ κεφαλάκι, ἡ μυτούλα καὶ ὅλα τὰ ἄλλα. Καὶ ὅταν πιὰ τὸ παιδὶ εἶναι ἕτοιμο γεννιέται». Εἶναι μόνο μιὰ καλὴ ἀρχή, μὰ οἱ συγκρίσεις μὲ τὴ φύσι εἶναι ὁ καλύτερος ὁδηγὸς γιὰ τὰ μοντέρνα παιδιὰ ποὺ δὲν πιστεύουν πιὰ στὰ παραμύθια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ δεύτερο μάθημα.

✪✪

Ο ΑΝΑΙΔΗΣ!

Ἡ ὡραία ἠθοποιὸς Ζιζὴ ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ μιὰ μέρα τὸ φίλο της στὸ σπίτι του. Αὐτὸς ὅμως, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ τὴ δεχθῆ, ἀνάθεσε στὴν ὑπηρέτριά του νὰ τῆς πῆ ὅτι ἀπουσίαζε.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Κι' ἡ ὡραία Ζιζὴ ἔφυγε ἄπρακτη καί, φυσικά, ἐξω φρενῶν, γιατὶ κατάλαβε ὅτι ὁ φίλος της ἤθελε νὰ τὴ ξεφορτωθῆ.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ φίλος της τὴν ἐπισκέφθηκε στὸ σπίτι της.

— Δὲν εἶμαι ἐδῶ, τοῦ φώναξε ἐκεῖνη ἀπὸ τὸ δωμάτιό της.

— Ἀστειεύεσαι, φαίνεται, Ζιζή; τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, παίρνοντας τὸ πρᾶγμα γιὰ ἀστεῖο. Ἀφοῦ γνωρίζω τὴ φωνή σου!

Καὶ ἡ Ζιζή:

— Τέλος πάντων, εἶσαι πολὺ ἀναίδής! Ἐγὼ προχθὲς ποὺ ἤρθα στὸ σπίτι σου πίστεψα τὴν ὑπηρέτρια σου κι' ἐσὺ δὲν πιστεύεις οὔτε μένα τὴν ἴδια;...

ΠΩΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ ΜΟΥ;

Ὁ Γιωργάκης εἶναι πέντε χρόνων καὶ μαθαίνει ὅτι σὲ λίγο «θὰ φάσῃ» ἕνα ἀδελφάκι του. «Ἀπὸ ποῦ θὰ ἔρθη;» ρωτᾶ ξαφνικὰ κάποια μέρα τὴ γιαγιά του. Ἡ γιαγιά, ποὺ δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὶς μοντέρνες θεωρίες τοῦ ἀπαντᾶ ὅτι τὸ ἀδελφάκι του θὰ τὸ φέρη ὁ πελαργός. «Ποιός πελαργός;» ρωτᾶ ὁ Γιωργάκης, σὰν γνήσιο παιδὶ τοῦ 1962. «Μά... ἐκεῖνος ποὺ φέρνει τὰ παιδιά», λέει ἡ γιαγιά. «Καὶ ποῦ εἶναι τώρα;» ἐπιμένει ὁ Γιωργάκης. «Στὸν οὐρανό» ἀπαντᾶ ἡ γιαγιά. «Καὶ ἀφοῦ εἶναι στὸν οὐρανό, ἐσεῖς πῶς ξέρετε πῶς θὰ ἔρθη;» Ἡ γιαγιὰ δὲν ξέρει πιὰ τί νὰ ἀπαντήση. «Ἄκουσε ἐδῶ, Γιωργάκη», φωνάζει ἐκνευρισμένη. «Θὰ μὲ κάνης νὰ μοῦ πονέση τὸ κεφάλι μου!» Καὶ φαντάζεται ὅτι μ' αὐτὸ τὸν αὐστηρὸ τόνο τακτοποίησε τὰ πράγματα καὶ ὅτι ὁ Γιωργάκης δὲν θὰ ξανασκεφθῆ πιὰ αὐτὸ τὸ θέμα.

Μὰ ὁ Γιωργάκης τὸ σκέπτεται καὶ τὸ παρασκέπτεται. Πελαργοί, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸν οὐρανό, κρατῶντας παιδιὰ στὸ ράμφος τους! Τοῦ φαίνεται κάτι ἀπίστευτο. Ἀποφασίζει, λοιπόν, νὰ ρωτήση γι' αὐτὸ τὴ μαμά του. Ἐκείνη ἀσφαλῶς θὰ τοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια. «Μία μά, ἀπὸ ποῦ θὰ πάρης τὸ ἀδελφάκι μου;» Ἡ μαμὰ ξέρει ὅτι πρέπει ν' ἀπαντήση λέγοντας τὴν ἀλήθεια, μὰ ἀπὸ φόβο σκέπτεται ὅτι εἶναι «πολὺ νωρίς» καὶ δὲν φέρεται πολὺ πιὸ μοντέρνα ἀπὸ τὴ γιαγιά. «Θὰ πάω νὰ τὸ πάρω ἀπὸ ἕναν κῆπο γεμάτο ἀπὸ τριαντάφυλλα», εἶναι ἡ ρωμαντικὴ ἀπάντησι τῆς. «Κάτω ἀπὸ κάθε τριανταφύλλο εἶναι ἕνα παιδάκι, ποὺ περιμένει τὴ μαμά του». «Καὶ πῶς θὰ ξέρης ποιὸ εἶναι τὸ δικό σου τριανταφυλλο;» «Ὑπάρχει ἕνα μπιλετάκι ἐπάνω». «Καὶ ποιός τὸ ἔχει γράψει;» «Ὁ Ἅγιος Βασίλης».

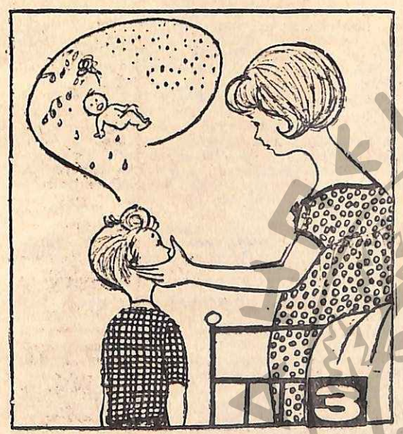

Μπροστὰ στὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, «ποὺ φέρνει τὰ παιχνίδια τὴν Πρωτοχρονιά», ὁ σκεπτικισμὸς τοῦ Γιωργάκη διαλύεται γιὰ λίγο. Μὰ ὕστερα πάλι ἀρχίζει καὶ ξανασκέπτεται τὸ θέμα. Ἀφοῦ ὁ Ἅγιος Βασίλης φέρνει τὰ παιχνίδια στὸ σπίτι, γιατὶ δὲν θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ παιδιά, ἀφοῦ νὰ τὰ ἀφίνη κάτω ἀπὸ ἕνα τριανταφυλλο, ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ κρυώσουν, ἂν τύχαινε νὰ βρέξη; Οἱ ἀμφιβολίες ξαναγεννιοῦνται καὶ μεγαλώνουν ὅλο καὶ περισσότερο, ὅσο μεγαλώνουν καὶ οἱ... διαστάσεις τῆς μαμᾶς. Καὶ κάποια μέρα ἔρχεται ξαφνικὰ μιὰ νέα σειρὰ ἀπὸ ἐρωτήσεις: «Μαμά, ἦταν καὶ ἡ θεία Ἰουλία παχειά, ὅταν περίμενε νὰ ἔρθη τὸ μωρό της. "Οταν θὰ ἔρθη τὸ ἀδελφάκι μου, θὰ ξαναγίνης κι' ἐσὺ ἀδύνατη;» «Μά... ναί... πιστεύω ναί...», ἀπαντᾶ ἡ μαμά, κοκκινίζοντας. «Γιατί;» ἐπιμένει ὁ Γιωργάκης, σίγουρος πιὰ ὅτι βρίσκεται σὲ σωστὸ δρόμο. Ἡ μαμὰ τότε βρίσκει ἕνα ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγη. «Εἶναι ἀγόρι» σκέπτεται. «Θὰ πρέπει, λοιπόν, νὰ τοῦ ἐξηγήση ὁ πατέρας του». Καὶ στέλνει τὸ Γιωργάκη νὰ ζητήση ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ.

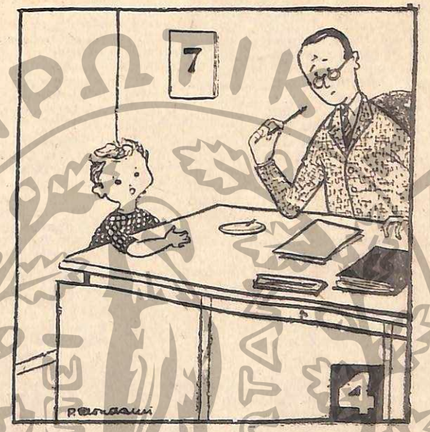

Μὰ οἱ μπαμπάδες δὲν εἶναι καθόλου κατάλληλοι γιὰ τέτοιου εἴδους «ἐξηγήσεις», ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ ἕνα παιδὶ τόσο μικρό. Δὲν ξέρουν τί νὰ ποῦν, τί λόγια νὰ μεταχειριστοῦν. Ὁ Γιωργάκης, λοιπόν, πηγαίνει στὸ μπαμπᾶ του καὶ τὸν ρωτᾶ, χωρὶς περιστροφές: «Μπαμπᾶ, πῶς βρέθηκε τὸ ἀδελφάκι μου στὴν κοιλιὰ τῆς μαμᾶς;» Μπροστὰ σὲ μιὰ ἐρώτησι τόσο ἀπροόπτη καὶ ξεκάθαρη, ὁ καϋμένος ὁ πατέρας τὰ χάνει καὶ λησμονῶντας ὅλες τὶς μοντέρνες θεωρίες του περὶ διαπαιδαγωγήσεως, δὲν ξέρει νὰ τῆ τύπωτε περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἄκουσε ὡς ἐκείνος, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀπὸ ἕναν ἄλλο ἀξέχαστο καὶ ταραγμένο μπαμπᾶ, τὸν πατέρα του: «Ἔ, νά, δηλαδή... εἶναι, πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ καταλάβης μερικὰ πράγματα. "Οταν μεγαλώσης, θὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ τότε θὰ καταλάβης...» Αὐτὴ ἡ ἀόριστη ἀπάντησι δὲν πευγαίνει ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ μεγαλώση ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀνυπομονησία τοῦ Γιωργάκη καὶ νὰ τοῦ δημιουργήση τὸ πρῶτο συναίσθημα ἀπογοητεύσεως καὶ δυσπιστίας ἀπέναντι στοὺς γονεῖς του.

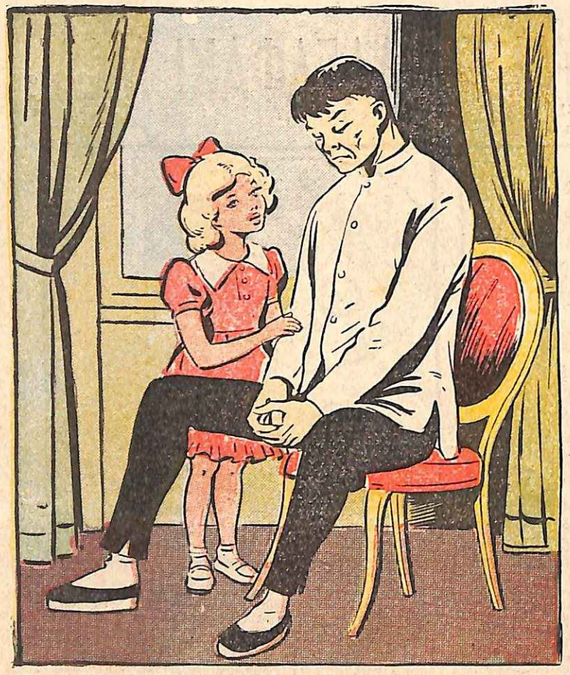

Πολλὲς φορὲς βλέπει τὸ Φοῦζι νὰ κλαίη πικρά...

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΕΝΑ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

ΣΤΟΝ κυματοθραύστη τοῦ λιμανιοῦ τῆς Γιοκοχάμας, ντυμένη μὲ τὸ γραφικὸ κιμονό της, περπατοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μιὰ μικρόσωμη Γιαπωνέζα.

Ἦταν σκυφτή, γιατὶ στὴν πλάτη της κρατοῦσε ἕνα κοριτσάκι τριῶν χρόνων. Ὅπως πάντα, τὸ κοριτσάκι αὐτό, ἡ μικρούλα Μάγια, εἶχε τὰ μπρατσάκια της γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς Γιαπωνέζας κι' ἔκλαιγε ὅμως τώρα ἡ Γιαπωνέζα καὶ ξεφώνιζε λυπητερά:

— Καλό μου κοριτσάκι!... Πάει πιά, δὲ θὰ σὲ ξαναϊδῶ... Σὲ λίγο, θὰ σὲ πάρη τὸ βαπόρι καὶ θὰ σὲ πάη σ' ἄλλο μέρος, μαζὶ μὲ τὸν μπαμπά σου καὶ τὴ μαμά σου... Δὲ θὰ σὲ ξαναϊδῶ, Μάγια μου, ποτὲ πιά...

Καὶ πνιγόταν στ' ἀναφυλλητά.

Ἡ καλόκαρδη Γιαπωνέζα ἔζησε σὰν μέσα σὲ ὄνειρο δυὸ χρόνια, κοντὰ στὴν ἀγαπημένη της μικρούλα, ποὺ ἦταν γκουβερνάντα της. Ἡ ἰδιότητα ὅμως τοῦ μπαμπὰ τῆς Μάγιας τὸν ὑποχρέωνε νὰ φύγη ἐκεῖνο τὸ πρωΐ — ἦταν διπλωματικὸς ὑπάλληλος σὲ εὐρωπαϊκὴ πρεσβεία — κι' ἡ καϋμένη ἡ γκουβερνάντα ἔκλαιγε γιὰ τὸ χωρισμό της ἀπ' τὴ μικρούλα...

Τὸ βαπόρι σφύριζε ἀνυπόμονα. Ἡ μαμὰ τῆς Μάγιας ἐπιστατοῦσε στὶς ἀποσκευές, ποὺ φορτωνόντουσαν. Ὁ μπαμπὰς μιλοῦσε μὲ κάποιον ἀξιωματικὸ τοῦ πλοίου. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἡ Γιαπωνέζα, ἔχοντας ἀκόμη στὴ ράχη της τὴν ἀνύποπτη Μάγια, ἄκουνε τὰ λόγια της καὶ μονολογοῦσε:

— Θὰ φύγης, κοριτσάκι μου, μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλάκια σου. Θὰ σὲ χάσω γιὰ πάντα... Δὲ θὰ μοῦ ἀγκαλιάσουν πιὰ τὸ λαιμό τὰ παχουλὰ χεράκια σου. Ἡ ἀγάπη σου φώνιτσα δὲ θὰ ξανακελαηδήση στὰ αὐτί μου... Κανένας δὲ θὰ μὲ φωναματάση πιὰ στὸ βράδυ, γιὰ νὰ μὲ ρωτήση τίνος εἶν' αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά... Καὶ καμμιὰ νοικοκυρά, ποὺ δὲν ἀπόχτησε παιδιά, δὲ θὰ μὲ παρακαλέση νὰ μπῶ στ' ἀρχοντικό της, λέγοντάς μου: «Ἔλα νὰ δῶ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι... Φέρτο λίγο μέσα, γιὰ νὰ χαρίση τὴ ζωὴ στὴν πλήξι μας!...».

Καὶ θυμόταν τώρα ἡ λυπημένη Γιαπωνέζα, ὅτι ἔμπαινε στὰ ξένα σπίτια καὶ καθότανε μὲ τὴ Μάγια στὰ ψάθινα μαξιλαράκια, γιὰ νὰ χαϊδέψουν τὴν τσαχπινούλα μικρούλα καὶ γιὰ νὰ σκορπίση ἐκείνη, μὲ τὶς πρόσχαρες φωνίτσες της, τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο.

Ἄξαφνα, τὸ βαπόρι σφύριξε γιὰ τελευταία φορά. Ἡ μητέρα τῆς Μάγιας φάνηκε στὴ σκάλα. Φώναξε κοντά της τὴ Γιαπωνέζα κι' ἀφοῦ τὴ φίλησε καὶ τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἀφοσίωσί της τὴν πλήρωσε πλουσιοπάροχα.

Ὁ πατέρας τῆς Μάγιας τῆς ἔσφιξε κι' αὐτὸς μὲ συγκίνησι τὸ χέρι. Ἔπειτα, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ μικρή, ἀνέβηκε στὸ βαπόρι. Ἡ μικρούλα ὅμως ξεφώνιζε σπαραχτικὰ γιὰ τὸ χωρισμό της ἀπ' τὴν καλή της γκουβερνάντα. Καί, σὲ λιγάκι, ὁ κόσμος φάνηκε σκοτεινιασμένος σὲ δυὸ ζευγάρια ματιῶν: Στὰ μάτια τῆς ἀκίνητης ἀκόμα στὴν ἀποβάθρα Γιαπωνέζας καὶ στὰ μάτια τῆς γαντζωμένης στὸ λαιμὸ τοῦ μπαμπά της μικρούλας Μάγιας!

★

Πέρασαν λίγοι μῆνες. Ἡ Μάγια ἔχει τώρα γιὰ γκουβερνάντα ἕνα Κινεζόπουλο.

Τὸ Κινεζόπουλο αὐτὸ ἔχει μιὰ μακρειὰ κοτσίδα, φορεῖ πλατειὰ πουκαμίσα, στενόμακρα παντελόνια καὶ στὰ πόδια του φιγουράρουν μαῦρες παντόφλες, μὲ παχειὲς ψάθινες σόλες. Ἡ μικρούλα Μάγια τρελλαίνεται γιὰ τὸν ὑπομονετικὸ συνοδό της. Τὸν φιλεῖ, ὅπως κι' ὅλους τοὺς Κινέζους, ποὺ συναντάει στὸ δρόμο.

Οἱ Κινέζοι πάλι, ποὺ λατρεύουν τὰ μικρὰ παιδάκια καὶ δὲν τὰ τιωροῦν ποτέ, ἀγαποῦν πολὺ τὴ Μάγια. Ὅταν βγαίνη περίπατο στὴν πόλι μὲ τὸ συνοδό της, γυρίζει κατόπιν σπίτι της μὲ τὴν ποδίτσα της γεμάτη ἀπὸ γλυκίσματα καὶ φροῦτα.

Ἡ μαμὰ της θυμώνει συνιά, γιατὶ ἡ μικρούλα της τὸ σκάλει ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τσιγυρίζει ὅλες ὁλόκληρες στὴν πόλι, σκοπτζοντας στοὺς ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ τὸ γέλιο της.

Μιὰ μέρα, μάλιστα, τὴ στήνει γιὰ τιμωρία, ὀρθιὰ σὲ μιὰ γωνιά. Ἡ Μάγια κλαίει καὶ τῆς λέει:

— Καλά... Καλά... Βάλε με στὴ γωνιά, μὰ ξέρε το πὼς θὰ πεθάνω... Κι' ὅταν πεθάνω, δὲ θἄχης πιὰ κοντά σου τὴ Μάγια καὶ θὰ κλαῖς κι' ἐσύ...

Ἡ Μάγια καταπίνει τ' ἀναφυλλητά. Ὁ Φοῦζι, ὁ ἀγαπημένος της συνοδός, δακρύζει κι' αὐτός. Καὶ λέει στὴ μαμά:

— Καλύτερα νὰ μὲ σκοτώση ἡ κυρία, παρὰ νὰ τιμωρῆ τὴ μικρούλα μου κυρία...

Ἡ μητέρα τῆς Μάγιας συγκινεῖται βαθιά. Τὴ συγχωρεῖ, τὴ φιλάει τρυφερὰ καὶ χαϊδεύει εὐγενικὰ τὸν ἀφοσιωμένο Φοῦζι...

Μά, ξαφνικά, μιὰ μέρα, ὅλα ἀλλάζουν. Ταραχὲς στὴν πόλι. Οἱ Κινέζοι δὲ θέλουν τὴν ἰαπωνικὴ κατοχή. Μισοῦν τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ τοὺς ξένους κι' ἐπαναστατοῦν.

Δὲ βγαίνει καθόλου περίπατο ἡ Μάγια τώρα. Ἔχασε τοὺς Κινέζους φίλους της. Δὲν τοὺς βλέπει καθόλου. Πολλὲς φορὲς βλέπει τὸ Φοῦζι νὰ κλαίη πικρά. Τὸν ρωτάει ἐπίμονα κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπαντάει, παίρνοντάς την στὴν ἀγκαλιά του:

— Κλαίω γιατὶ οἱ Κινέζοι, οἱ Μπόξερς θέλουν νὰ σᾶς σκοτώσουν ὅλους... Ὅλους... Γιαπωνέζους κι' Εὐρωπαίους!... Μοῦ εἶπαν νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας... Ἀλλοιῶς, θὰ μὲ σκοτώσουν σὰν προδότη!

Ἕνα πρωΐ, ποὺ ξυπνάει, ἀντὶ νὰ τὴν ντύση ὁ Φοῦζι, τὴ ντύνει ἡ μαμά της. Ἡ Μάγια τὴ ρωτάει μὲ παιδικὴ λαχτάρα:

— Μαμά, ποῦ εἶναι ὁ Φοῦζι;

— Ἔφυγε ὁ Φοῦζι... Ἴσως νὰ μὴν ξανάρθη πιά... Ἔλα μικρούλα μου, νὰ σὲ ντύσω...

— Ὄχι... Δὲ θέλω... Θέλω τὸ Φοῦζι!... Γιατί ἔφυγε κι' ὁ Φοῦζι, ὅπως ἔφυγε τὴν ἄλλη φορὰ στὸ βαπόρι ἡ καλὴ νταντά μου;... Γιατί;... Ἡ Μάγια ὅλους τοὺς ἀγαπάει, μὰ κανένας δὲν ἀγαπάει τὴ Μάγια, ἀφοῦ ὅλοι τὴν ἀφίνουν καὶ φεύγουν κρυφά!...

Ἡ μαμὰ τὴ χαϊδεύει μὲ βουρκωμένα μάτια. Κι' ἡ Μάγια, λυπημένη μά καὶ ἀπογοητευμένη ἀπ' τοὺς κακοὺς καὶ ψεύτες ἀνθρώπους, παραδίνεται στὰ χέρια τῆς μαμᾶς, γιὰ νὰ τὴ ντύση.

Περνοῦν λίγες μέρες τρόμου, αἵματος, γενικῆς λεηλασίας στὴν πόλι. Κι' ἕνα πρωΐ, τὸ σπίτι τῆς Μάγιας βρίσκεται περικυκλωμένο ἀπὸ τοὺς Κινέζους. Θέλουν νὰ τὸ κάψουν καὶ νὰ σκοτώσουν καὶ τοὺς γονεῖς της.

Ἐκεῖνοι κυττάζουν κρυφὰ ἀπ' τὸ παράθυρο τοὺς ἐπαναστάτες. Ἄξαφνα, ἡ μικρούλα τους Μάγια, ποὺ κύτταζε κι' ἐκείνη ἀπαρατήρητη κοντά τους, μπήγει ἕνα χαρούμενο ξεφωνητό:

— Ὁ Φοῦζι!... Ὁ Φοῦζι!... Εἶναι μαζί τους!...

Καί, πρὶν προλάβουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, ἡ Μάγια τρέχει στὴν πόρτα. Τραβάει τὸ σύρτη καὶ οἰχνεται ἔξω στὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ξεφωνίζοντας:

— Φοῦζι!... Φοῦζι!... Ἔλα! Σὲ περίμενα τόσες ἡμέρες!...

Ὁ Φοῦζι τὴν ἁρπάζει στὴν ἀγκαλιά του, τὴ σηκώνει ψηλὰ καὶ φιλάει μὲ λαχτάρα τὰ χρυσᾶ μαλλάκια της.

Μπρὸς στὸ ξανθὸ ἀγγελοῦδι, οἱ ἅγριοι Κινέζοι νοιώθουν τὴ σκληρή κοιρδιά τους νὰ μαλακώνη. Ξεχνοῦν τὰ αἱματηρά τους σχέδια. Ἡ λύσσα τους γιὰ τοὺς γονεῖς τῆς μικρούλας φίλης τους σβύνει μπρὸς στὴν ἀγάπη τους γι' αὐτήν.

Τὴν ἀγκαλιάζουν, τὴ φιλοῦν τρυφερὰ καὶ μερικοὶ τὴ χορεύουν στὰ δυνατά τους μπράτσα. Κι' ἔπειτα, παραδίνοντάς την στὸ Φοῦζι, φεύγουν ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Μάγιας, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουν πιὰ σ' αὐτό.

ΡΕΝΕ ΜΠΕΝΖΑΜΕΝ

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΕΙΝΑΙ... ΞΕΠΟΔΑΡΙΑΣΜΑ!

Πόσα χιλιόμετρα διατρέχει ἕνας γραμματοκομιστής, γιὰ νὰ μοιράση στὰ σπίτια τὴν αὐξημένη πάντα ἀλληλογραφία, τώρα τὶς γιορτές; Δὲν ἔχει γίνει ἀκόμα ὁ σχετικὸς ὑπολογισμός. Πάντως ὅμως, τὸν ὑπόλοιπο χρόνο, οἱ γραμματοκομιστὲς περπατάνε κατὰ μέσον ὅρο, 24 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα. Οἱ σχετικὲς μετρήσεις ἔγιναν μ' ἕνα «ποδόμετρο», μιὰ συσκευὴ δηλαδὴ ποὺ ἐφαρμόζεται στὰ πόδια, λειτουργεῖ μὲ τὶς κινήσεις τους καὶ καταγράφει αὐτομάτως τὴν ἀπόστασι, στὴν ὁποία ἀντιστοιχοῦν τὰ βήματά τους.

Γιὰ τοὺς ἀγροτικοὺς διανομεῖς, ἡ ἀπόστασι αὐτὴ εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερη: πλησιάζει τὰ 30 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο βρέθηκε, ὅτι οἱ ἀστυφύλακες περπατάνε περὶ τὰ 15 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, κατὰ μέσον ὅρο. Ἀλλ' ἕνας Νοτιοαφρικανὸς ἀστυνομικός, κάνοντας τὴν περιπολία του, διατρέχει πάνω ἀπὸ 30 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα — ἢ ἀλλοιῶς περὶ τὰ 10.000 χιλιόμετρα τὸ χρόνο.

Οἱ σερβιτόροι περπατάνε συνήθως πάνω ἀπὸ 15 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα. Ἐνῶ οἱ ἐμπορούπάλληλοι φτάνουν κανονικὰ τὰ 13 χιλιόμετρα, τὶς δὲ ἡμέρες τῶν ἑορτῶν τὰ 16.

Ἡ συνοδὸς ἑνὸς ἀεροπλάνου τῆς γραμμῆς Λονδίνου - Παρισίων διατρέχει 6—7 χιλιόμετρα στὸ διάστημα ἑνὸς ταξιδιοῦ.

Τὸ ποδόμετρο ἀπέδειξε ἀκόμα, ὅτι ἕνας ὁδηγὸς λεωφορείου περπατάει 8 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, μιὰ νοσκόμα 20, ἕνας ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ καταστήματος 15, κι ἕνας εἰσπράκτωρ λεωφορείου 19.

Τέλος, πολλοὶ μεγαλοεπιχειρηματίες κάνουν μὲ τὰ πόδια μόλις 1 χιλιόμετρο τὴν ἡμέρα, οἱ δὲ ὑπουργοὶ μόνο 800 μέτρα — κατὰ μέσον ὅρο!

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΑΚΗΣ	ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ	ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΑ	ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΜΑΙΡΗ	ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ	ΤΖΟΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ	ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΛΕΩΠΑΣ	ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΛΕΛΑ	ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ	ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ
ΦΑΙΔΩΝ	ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: **ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ.** Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

"Ενα Κυριακάτικο πρωϊνὸ τοῦ Αὐγούστου, ἀνάμεσα στὶς ἀμέτρητες κοῦρσες, ποὺ κατεβαίνουν τὴ λεωφόρο Συγγρού, τραβῶντας πρὸς τὴ θάλασσα, εἶναι καὶ ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκινητάκι, πολὺ παλαιοῦ τύπου, ποὺ κατηφορίζει ἀργὰ-ἀργά... Στὸ τιμόνι κάθεται ὁ Λάκης. Πλάϊ του οἱ δυὸ ἀδελφές του, Εὔα καὶ Μαίρη, καὶ πίσω οἱ γονεῖς τους: ὁ κύριος Παναγιώτης Ἀγγέλου, ἡ γυναίκα του, ἡ Σωτηρία, καθὼς καὶ ἡ πρωτότοκη κόρη τους Ρένα.

— Γιατί δὲ σ' ἀρέστει, κυρὰ φαντασμένη; ἐπεμβαίνει ἡ Ρένα. Δὲ λές, ποὺ ἀξιωθήκαμε νὰ βάλουμε ρόδα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, παρὰ μιλᾶς κιόλας!

— Μὰ τί συμβαίνει;... Γιατί φωνάζετε; ρωτάει ὁ πατέρας.

— Νά, αὐτὴ φταίει, τοῦ ἐξηγεῖ ὁ Λάκης, δείχνοντας τὴν Εὔα... Βρίζει τὸ ἀμάξι κι' ἂν ἐξακολουθήση ἔτσι, θὰ τὴν κατεβάσω νὰ πάη μὲ τὰ πόδια.

Ρένα: Μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ τῆς ἄξιζε αὐτό!...

Εὔα: Ἐσὺ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι. Δὲ σοῦ μίλησε κανένας!

Ρένα (ἐξαγριωμένη): Σιωπή, μὴ σοῦ δώσω καμμιά...

Κὺρ-Παναγιώτης — Σωτηρία: Ρένα!... Ἡσυχάστε!

Ρένα: Ἐ, μὰ παραπᾶρε ἄφρα ἡ κοντέσσα! Οὔτε σεβασμὸ ἔχει, οὔτε τίποτα. (Στὴν Εὔα): Γιὰ πρόσεχε πῶς μιλᾶς, γιατὶ μπορεῖ νὰ σ' ἔφερε στὸν κόσμο ἡ μάννα μας, μὰ ἐγὼ σὲ ντάντεψα... Τ' ἄκουες; Ἐγώ... Γι' αὐτὸ ἀπαιτῶ νὰ μὲ σέβεσαι!...

Κὺρ-Παναγιώτης: Παψτε... Βγήκαμε, γιὰ νὰ τὸ διασκεδάσουμε. Μὲ καυγάδες θὰ ἐγκαινιάσουμε τὸ ἀμάξι; Δὲν κάνει! Ἐλᾶτε νὰ ποῦμε ὅλοι μαζὶ ἕνα ἑκδρομικὸ τραγουδάκι:

«Ὁ Μάϊος μᾶς ἔφτασε...».

— Πατέρα, τὸν διακόπτει ὁ Λάκης, ξεχνᾶς πὼς μπήκαμε στὸν Αὔγουστο;

Κὺρ-Παναγιώτης: Ἐγὼ αὐτὸ ξέρω, αὐτὸ λέω...

Ρένα: "Ἐχει δίκιο ὁ μπαμπᾶς... Αὐτὸ ξέρουμε, αὐτὸ λέμε!

"Αντε, νὰ μὴ στὰ πῶ κι' ἐσένα! Πῆρες ἐκεῖ ἕνα σαραβαλο καὶ νομίζεις πὼς θὰ μᾶς κάνης κουμάντο...

Στὸ μεταξύ, τὸ αὐτοκινητάκι τοῦ Λάκη ἔχει κυριολεκτικὰ ξεκλωθῆ ἀπὸ ἄλλα αὐτοκίνητα, ποὺ οἱ ἐπιβάτες τους, ὅλοι νεαροί, γλυκοκυττάζουν τὰ κορίτσια τοῦ κὺρ-Παναγιώτη. Καθισμένος στὸ βολὰν μιᾶς ὡραίας κούρσας, ποὺ βρίσκεται ἀκριβῶς πλάϊ στὸ σαραβαλάκι, ὁ Γιώργος δὲν ξεκολλᾶ τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν Εὔα.

Καθισμένος ἀνάμεσα στὶς δύο γυναῖκες, ὁ κὺρ-Παναγιώτης φαίνεται πανευτυχὴς καὶ κυττάζει ὁλόχαρος τριγύρω του. Ἡ Εὔα ὅμως δὲ φαίνεται καθόλου εὐχαριστημένη καὶ λέει σὲ μιὰ στιγμή:

— Ρεζίλι γινόμαστε μ' αὐτὸ τὸ σαράβαλο!...

Ὁ Λάκης τὴν ἀγριοκυττάζει καὶ τῆς φωνάζει:

— Αὐτὸ διαθέτει ἡ οἰκογένεια... Ὅταν θὰ παντρευτῆς, φρόντισε νὰ πάρης ἄντρα, ποὺ νὰ ἔχη «Κάντιλλακ»!...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἕνα μοτοσακὸ μὲ τὸν Κλεώπα, κάνει νὰ προσπεράση τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Λάκη. Βλέποντας ὅμως τὴ Μαίρη, ὁ Κλεώπας κόβει ταχύτητα καὶ τῆς κλείνει τὸ μάτι.

Ὁ κὺρ-Παναγιώτης ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω του καί, βλέποντας πὼς τοὺς ἔχουν κυκλώσει αὐτοκίνητα, φωνάζει:

— Μὰ τί γίνεται;... Συνοδεία μᾶς πάνε;... Ἀνοῖξτε, λοιπόν, νὰ πάρουμε λίγο ἀέρα!... Μᾶς πνίξατε!...

Ἕνα μικρὸ αὐτοκίνητο σπόρ, ποὺ προσπαθεῖ ἀπὸ ὥρα νὰ προσπεράση τὸ αὐτοκινητάκι τοῦ Λάκη, τὸ κατορθώνει στὸ τέλος καὶ ὁ ὁδηγός του, περνώντας ἀπὸ δεξιά του, μουντζώνει. Ὁ Λάκης γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ τοῦ ἀνταποδίδει τὴ χειρονομία μὲ τὰ δυό του χέρια. Σὲ λίγο προσπερνᾶ κι' ἕνα ποδήλατό.

Εὔα: Ὡς καὶ τὰ ποδήλατα μᾶς προσπερνοῦν!

Λάκης: Πᾶψε, Εὔα, γιατὶ ἐσὺ θὰ πληρώσης τὰ νεῦρα μου.

Ὁ Λάκης σταματᾶ τὸ αὐτοκινητάκι του κοντὰ σὲ μιὰ ὡραία πλαζ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁδηγοὺς τῶν τροχοφόρων τῆς...συνοδείας, σπεύδουν ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά του. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται ὁ Γιῶργος καὶ ὁ Κλεώπας.

Ἡ οἰκογένεια Ἀγγέλου κατεβαίνει ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Τὰ κορίτσια βγάζουν ἀμέσως τὰ ροῦχα τους καὶ ἑτοιμάζονται γιὰ τὴ θάλασσα, ἐνῶ γύρω τους πολλοὶ νεαροὶ τὶς παρακολουθοῦν.

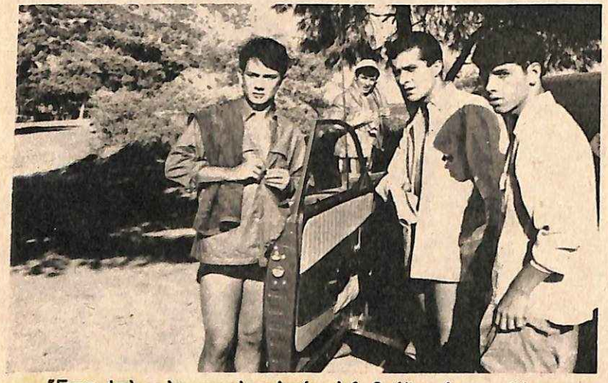

Ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς αὐτούς, ἐνῶ βγάζει τὸ παντελόνι του ρωτάει τοὺς φίλους του:

— Βούτηξαν;... Βούτηξαν;

— Μπᾶ, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος... Μὲ τὴν ὁμπρέλλα παιδεύονται ἀκόμα. Καὶ ξέρεις κάτι, μοῦ φαίνεται πὼς δὲ θὰ γίνη τίποτα, γιατὶ ἐκεῖνος ὁ γυαλάκιας δὲ λέει νὰ τὶς ἀφίση ἀπὸ κοντά. Φαίνεται πὼς θὰ εἶναι ἀδελφός τους...

— Δὲν ἔχει νὰ κάνη αὐτό, παιδιά, παρατηρεῖ ἕνας τρίτος... Ἡ μικρὴ τὰ θέλει... Ὅλο ἀπὸ δῶ κυττάζει...

Πραγματικά, ἡ Μαίρη, ἐνῶ κάνει πὼς διορθώνει τὸ παπούτσι της, ρίχνει συνεχῶς ματιὲς πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κλεώπα, ποὺ βρίσκεται συμπτωματικὰ πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τῶν νεαρῶν...

Ὁ Κλεώπας βλέπει σὲ μιὰ στιγμὴ πὼς ὁ Λάκης τὸν κυπτάζει καὶ κρύβεται. Σὲ λίγο, ὁ Λάκης ἀπομακρύνεται.

Ὁ Κλεώπας τότε, μὲ νοήματα, δίνει στὴ Μαίρη νὰ καταλάβη πὼς πηγαίνει νὰ κολυμπήση πρὸς τὰ δεξιά... «Ἔλα κι' ἐσύ—τῆς γνέφει—γιὰ νὰ κολυμπήσουμε μαζί». Ἡ Μαίρη, μὲ τρόπο, τοῦ κουνᾶ τὸ κεφάλι καταφατικά, ἐνῶ οἱ νεαροὶ φαίνονται κατενθουσιασμένοι. Νομίζουν πὼς τὸ νόημα εἶναι γι' αὐτοὺς καὶ ὁ ἕνας λέει θριαμβευτικά:

— Δὲ σᾶς τέλεγα ἐγὼ πὼς τὰ θέλει ἡ μικρή;...

— Μὴν τὸ παίρνης ἀμέσως ἀπάνω σου, τοῦ λέει ὁ φίλος του. Ἀκόμα δὲν ξέρουμε ποιὸν γουστάρει ἡ μικρή.

— Θὰ τῆς κολλήσουμε κι' οἱ τρεῖς κι' ὅποιον προτιμήση...

— Ἐμένα βγάλτε με, λέει ὁ τρίτος. Ἐγὼ πάω γιὰ τὴν ψηλή.

— Μ' αὐτὴν δὲ θὰ κάνης τίποτα. Δὲν τὴ βλέπεις, ποὺ μεγαλοπιάνεται;... Ἐνῶ ἡ μικρὴ εἶναι ἀγαθὴ καὶ θὰ πέση πιὸ εὔκολα!...

— Μιὰ φορὰ τὸ αὐτοκίνητό μου εἶναι καλύτερο.

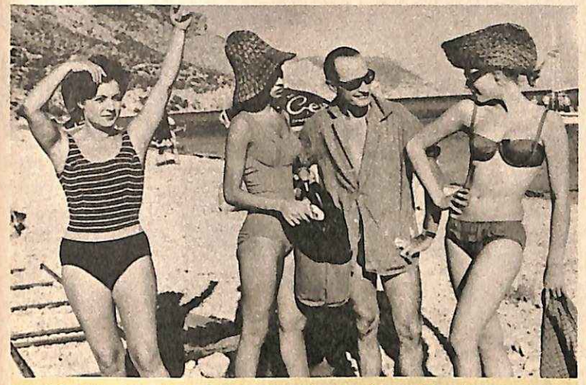

Ἡ οἰκογένεια Ἀγγέλου τακτοποίησε στὸ μεταξὺ τὰ πράγματα καὶ ὁ κὺρ-Παναγιώτης, ποὺ ἐγκαταστάθηκε κάτω ἀπὸ τὴν ὁμπρέλλα, λέει στὰ κορίτσια του:

— Ἄντε τώρα, πηγαίνετε νὰ βουτήξετε.

— Μὴν ἀνοίγεστε μόνο, λέει καὶ ἡ κυρία Σωτηρία, γιατὶ εἴδατε τί γράφουν οἱ ἐφημερίδες... Ἐμφανίστηκαν σκυλόψαρα...

— Σαχλαμάρες!... λέει ὁ κὺρ-Παναγιώτης..

...Καὶ συνεχίζει, ἀπευθυνόμενος στὸ γυιό του:

— Ἐσύ, Λάκη, νὰ τὶς προσέχης... Ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι τὰ σκυλόψαρα τῆς θάλασσας, ἀλλὰ τῆς στεριᾶς!...

Ὁ Λάκης παίρνει ἀμέσως ὕφος προστάτου καὶ σιγὰ-σιγὰ τὰ τέσσερα ἀδέλφια ἀπομακρύνονται...

Ἡ Εὔα βλέπει σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ Γιῶργο καὶ λέει:

— Δὲν πᾶμε πρὸς τὰ ἐκεῖ;... Ἐδῶ εἶναι ὅλο πέτρες.

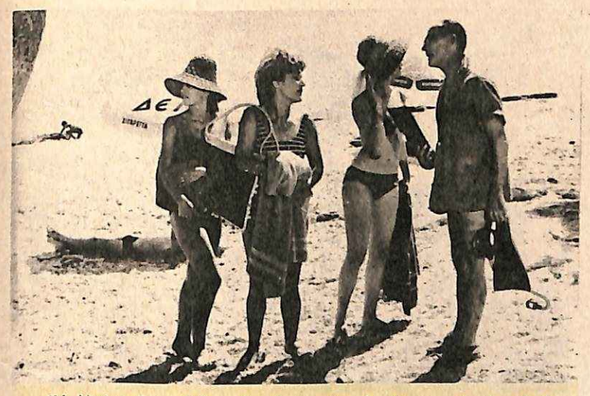

Ἡ Μαίρη ὅμως θέλει νὰ πᾶνε πρὸς τὸ μέρος, ποὺ τῆς ἔδειξε ὁ Κλεώπας καὶ προβάλλει ἀντιρρήσεις:

— Πᾶμε καλύτερα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, λέει. Ἐκεῖ ἔχει ὡραία ἀμμουδιά.

— Γιὰ νὰ μᾶς κολλήσουν οἱ μαντράχαλοι, ἔ;... παρατηρεῖ ἡ Ρένα, ποὺ φαίνεται πὼς κάτι μυρίστηκε.

Μαίρη: Κολοκύθια, ἀφοῦ εἶναι ὁ Λάκης μαζί μας...

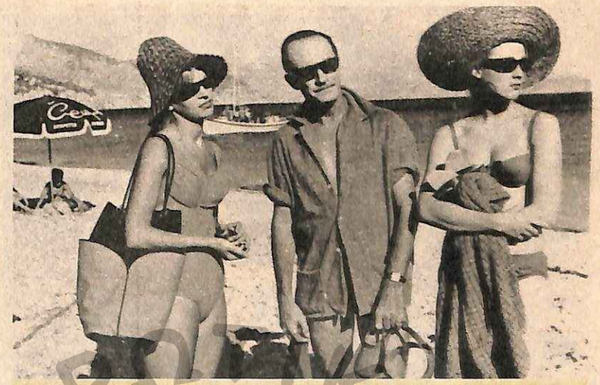

Ἡ παρατήρησι τῆς Μαίρης κάνει τὴ Ρένα νὰ γελάση.

— Ὄχι, χά!... χά!... λέει ὁ Λάκης πειραγμένος. Νὰ λείπουν τὰ χά!... χά!... Ρένα, γιατὶ ἐμένα δὲ μ' ἔχεις δῆ νὰ μαλώνω...Δὲν ἔτυχε νὰ μὲ δῆς ἐξαγριωμένο...

Εὔα: Καλά... Καλά... Ἂς ἀφίσουμε τὴ συζήτησι... Θὰ κολυμπήσουμε σήμερα ἢ ὄχι;

Λάκης: Ὡραῖα, λοιπόν, προχωρᾶτε καὶ νὰ λείπουν τὰ σχόλια!...

Ἡ Μαίρη, βλέποντας πὼς ἀπομακρύνονται πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ τὸ μέρος, ποὺ τῆς ἔδειξε ὁ Κλεώπας, κάνει νὰ τὸ σκάση, μὰ ὁ Λάκης τὴν ἐπαναφέρει στὸν ἴσιο δρόμο:

— Ἐμπρός!... Ὅλοι μαζὶ πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ νὰ λείπουν οἱ ἀντάρσιες... Δὲν τὰ σηκώνει ἐγὼ αὐτά!...

Καί, γιὰ περισσότερη σιγουριά, ὁ Λάκης βάζει τὶς ἀδελφὲς νὰ προχωροῦν, ἐνῶ ἐκεῖνος μένει λίγο πίσω...

Ξαπλωμένη κοντὰ σὲ μιὰ ὁμπρέλλα ἡ Λέλα, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ ὥρα στὴν πλαζ καὶ ψήθηκε στὸν ἥλιο, βλέπει τὰ τέσσερα ἀδέλφια νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος της. Κρύβει τὸ πρόσωπό της κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο ψάθινο καπέλλο της καὶ κουνάει παιχνιδιάρικα τὸ ποδαράκι της.

Οἱ τρεῖς καπέλλες περνοῦν ἀπὸ μπροστά της, χωρὶς νὰ τὴν προσέξουν...

'Η Λέλα γυρίζει τότε μπρούμυτα, πάνω στὸ λαστιχένιο στρῶμα της καὶ περιμένει νὰ περάσῃ καὶ ὁ Λάκης. 'Αφηρημένος, περνᾶ κι' ἐκεῖνος πολὺ κοντά της, χωρὶς νὰ τὴν προσέξῃ. 'Η Λέλα τότε ἁπλώνει τὸ πόδι της. 'Ο Λάκης σκοντάφτει πάνω σ' αὐτό, τρομάζει, γυρίζει καὶ τῆς λέει:

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, δεσποινίς...

'Ενῶ περιεργάζεται μὲ ἐνδιαφέρον τὸ πλαστικὸ σῶμα της...

...'Η Λέλα γυρίζει σιγὰ-σιγὰ τὸ πρόσωπό της πρὸς τὸ μέρος του. 'Ο Λάκης, μόλις τὸ βλέπει, μένει κατάπληκτος. Κυττάζει μὲ τρόμο γύρω του καὶ μετὰ τῆς ψιθυρίζει:

— 'Εσὺ ἐδῶ, Λέλα; Πῶς βρέθηκες;... Τί γυρεύεις;

— Ἔλα, κάθησε κοντά μου νὰ σοῦ πῶ.

— Καλά... Περίμενε... Θὰ ξαναγυρίσω... τῆς λέει ἀνήσυχα.

— 'Ο κύριος φοβᾶται τὶς ἀδελφές του;

— Δὲν τὶς φοβᾶμαι, ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ καταλάβουνε... Δὲν εἶναι ἀκόμη ἡ ὥρα... Πάω τώρα... Περίμενέ με ἐδῶ!...

'Ο Λάκης ἀπομακρύνεται τρέχοντας καὶ σὲ λίγο βρίσκεται κοντὰ στὴ Ρένα, ποὺ τοῦ λέει πονηρά:

— Γνωστή σου ἡ δεσποινίς;

— Ὄχι.. Σκόνταψα στὰ συγγνώμην καὶ τῆς ζήτησα τὰ πόδια της... Ὄχι... Σκόνταψα στὰ πόδια της καὶ τῆς ζήτησα συγγνώμη...

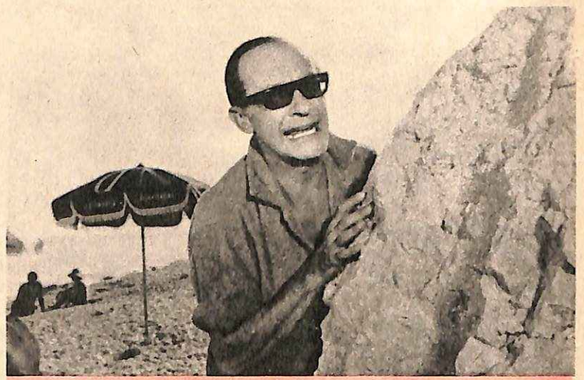

Βλέποντας τὶς ἀδελφές του, καὶ Ιδιαίτερα τὴ Ρένα, νὰ τὸν κυττάζουν εἰρωνικά, ὁ Λάκης συνεχίζει, νευριασμένος:

— Γιατί μὲ κυττάζετε μ' αὐτὸ τὸ ὕφος;

Ρένα: Κακὸ εἶναι ποὺ σὲ ρωτήσαμε;

Λάκης: Ὄχι... ἀλλὰ ὁ τρόπος, ποὺ μὲ ρωτᾶτε... Δηλαδὴ δὲ μποροῦμε ἐμεῖς νὰ ἔχουμε γνωσπές;... Ἄντρες εἴμαστε... Στὴν ἡλικία μου, ἄλλοι ἄντρες, ἔχουν...

— Γυναῖκες καὶ παιδιά, συμπληρώνει ἡ Ρένα... Αὐτὸ δὲν ἤθελες νὰ πῆς;... Αὐτὸ κυπανᾶς κάθε λίγο! Ἄμα θὲς νὰ παντρευτῆς, παντρέψου! 'Εγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀπαίτησι νὰ με περιμένῃς. Ἂν θὲς νὰ ξέρῃς, τὸ εἶπα χιλιάδες φορὲς στὸ μπαμπᾶ. Μὴν τὰ βάζῃς, λοιπόν, μὲ μένα. Τί φταίω ἐγώ, ἂν δὲ μὲ παίρνουνε;

Εὔα: Σώπα τώρα, Ρένα. Ἐδῶ θὰ τὰ συζητήσουμε αὐτά;

Ρένα: 'Εδῶ κι' ὅπου νάναι... Πῆτε μου, λοιπόν, τί φταίω;

Λάκης: Ἔλα, σταμάτα, Ρένα...

Ρένα: Ὄχι, δὲ σταματῶ... Τί φταίω; Ἄσχημη δὲν εἶμαι. Γιαλαντζὶ ντολμάδες καλοὺς κάνω. Τουκάμισα σιδερώνω. Φωνὴ καλὴ ἔχω, γιὰ νὰ τοῦ λέω καὶ τραγούδια νὰ μερακλώνεται. Ἕνας στρατὸς δὲ βρίσκεται ἐκεῖ πέρα νὰ μὲ κουκουλωθῇ; Ἂν δὲν ἐκτιμήσῃ τὴν ὁμορφιά μου, ἂς ἐκτιμήσῃ τὴ νοικοκυρωσύνη μου, ἂς ἐκτιμήσῃ τούλάχιστον τὸ λαρύγγι μου. Θ' ἀκούῃ τραγούδι τζάμπα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Οὔτε συνδρομὴ θὰ πληρώνῃ στὸ "Ιδουμα Ραδιοφωνίας, οὔτε τίποτα! Πῶς βρήκε ἡ Κάλλας τὸν Ὠνάση; 'Εμένα ἂς μὴ μοῦ πέσῃ Ὠνάσης. Ἕνας κλητήρας ἂς εἶναι...

Λάκης (συγκινημένος): Ἔλα, πᾶψε πιά.

Ρένα: Ὄχι, πᾶψε!... Καϋμὸς εἶναι αὐτός. Κι' ὕστερα ἔχω κι' ἐσᾶς, ποὺ ὅλο τὶς ἁμολᾶτε τὶς μπηχτές.

Εὔα: Μιὰ κουβέντα εἶπε ὁ Λάκης κι' ἐσὺ πῆρες φόρα...

Ρένα: Τὸ ξέρω... 'Εγὼ φταίω πάντα. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, ἄλλη φορά, δὲν πρόκειται νὰ ξανάρθω μαζί σας... Ἄντε, τσαβδᾶτε... Πηγαίνετε μόνοι σας νὰ κολυμπήσετε... 'Εγὼ θὰ μείνω ἐδῶ...

Λάκης: Μὰ τί σοῦ ἦρθε τώρα;... Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;

Ρένα: Αὐτὸ ποὺ μοῦ ἦρθε.. Κι' αὐτὰ ποὺ λέω... Πηγαίνετε ἐσεῖς... 'Εγὼ θὰ κάτσω ἐδῶ νὰ λιαστῶ...

Μαίρη: 'Αφοῦ δὲ θέλει, ἀφῆστε την... Μὴν ἐπιμένετε... Μπορεῖ νὰ τῆς ἀρέσῃ νὰ μείνῃ μόνη... Πᾶμε ἐμεῖς...

Ρένα: Ναί, αὐτὸ μ' ἀρέσει... Μὴ χάνετε τὴν ὥρα σας ἐσεῖς...

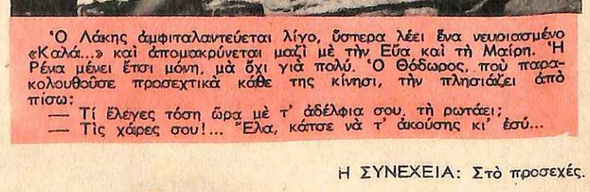

'Ο Λάκης ἀμφιταλαντεύεται λίγο, ὕστερα λέει ἕνα νευριασμένο «Καλά...» καὶ ἀπομακρύνεται μαζὶ μὲ τὴν Εὔα καὶ τὴ Μαίρη. 'Η Ρένα μένει ἔτσι μόνη, μὰ ὄχι γιὰ πολύ. 'Ο Θόδωρος, ποὺ παρακολουθοῦσε προσεχτικὰ κάθε της κίνησι, τὴν πλησιάζει ἀπὸ πίσω:

— Τί ἔλεγες τόση ὥρα μὲ τ' ἀδέλφια σου, τὴ ρωτάει;

— Τὶς χάρες σου!... Ἔλα, κάτσε νὰ τ' ἀκούσῃς κι' ἐσύ...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΗΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

2 'Ιανουαρίου 1958. Ὥρα 8.23'.

Δὲν ἦταν ἐρωτικὴ ἱστορία, αὐτή. Ἤξεραν κι' οἱ δυό τους τί κάνανε. 'Επρόκειτο γιὰ μιὰ περιπέτεια ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄτομα ἐνήλικα καὶ μπολιασμένα ἐναντίον τοῦ ρομαντισμοῦ—γιὰ μιὰ περιπέτεια ἔνοχη, ἀνήθικη, πού, κατὰ τὸν εἰσαγγελέα, εἶχε καταλήξει σ' ἕνα ἔγκλημα.

'Ο ἄντρας λεγότανε Χάρρυ Κόττον κι' ἦταν πιλότος ἀεροπλάνου, εἰδικευμένος στὸν ψεκασμὸ τῶν μεγάλων φυτειῶν μὲ ἐντομοκτόνα. 'Ηταν νέος, γεροδεμένος κι' ἤξερε νὰ μεταχειρίζεται τὶς γυναῖκες.

Τὴν εἶχε βρῆ, τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Λὸς Ἀντζελες.

Εἶχαν περάσει τώρα 48 ὧρες ἀπ' τὴ γνωριμία τους. Κι' ὁ Κόττον ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἐντελῶς «στὴ φόρμα του». Εἶχε ξυπνήσει, μὰ ἐμενε ἀκόμη στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἀπολαμβάνοντας τὶς ἀναμνήσεις ποὺ τοῦ εἶχαν ἀφίσει ἐκεῖνα τὰ δυὸ μερόνυχτα. Εἶχε χορτάσει ἀπὸ ἔρωτα.

Τὸ μόνο δυσάρεστο ἦταν ὁ καυγᾶς του μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ «μότελ», στὴ Σάντα Μόνικα, ποὺ τὸν εἶχε φοβερίσει μὲ τὴ γροθιά του καὶ τὸν εἶχε διατάξει νὰ πάῃ νὰ συνεχίσῃ ἀλλοῦ τὶς ἐρωτικὲς διαύσεις του μὲ τὴν κοκκινομάλλα του, ἀλλοιῶς θὰ εἰδοποιοῦσε τὴν ἀστυνομία.

Κι' αὐτό, μ' ὅλο ποὺ ἡ Μπόννι τοῦ εἶχε δώσει 50 δολλάρια γι' ἀποζημίωσι, γιὰ τὸ στρῶμα ποὺ τοῦ εἶχαν κάψει αὐτὴ κι' ὁ Κόττον.

Τώρα ὁ Κόττον εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόταν πάνω σ' ἕνα πλοῖο, σ' ἕνα μικρὸ πλοῖο. Ἄκουγε τὸ ρυθμικὸ θόρυβο τῆς ἕλικας.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του. 'Ηταν νύχτα, μὰ εἶχε πανσέληνο. Κι' ἡ Μπόννι δὲν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ἄκουμποῦσε τὸ κεφάλι του στὰ γόνατά της.

'Εκτὸς ἀπ' τὰ μαλλιά της ποὺ τ' ἀνακάτευε ὁ ἄνεμος καὶ τὸ πλεκτὸ φόρεμα ποὺ εἶχε βάλει τώρα, ἀντὶ γιὰ τὴν ἄσπρη βραδυνὴ τουαλέτα καὶ τὴν κάπα ἀπὸ «βιζόν», ἡ Μπόννι δὲν εἶχε ἀλλάξει καθόλου, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Κόττον πάνω σ' ἕνα σκαμνὶ τοῦ μπάρ. Κι' ἡ πιὸ σπουδαία λεπτομέρεια: Φοροῦσε πάντα τὸ διαμαντένιο κολλιέ, καθὼς καὶ τὸ βραχιόλι καὶ τὰ σκουλαρίκια ἀσορτί, ποὺ εἶχαν τραβήξει στὴν ἀρχὴ τὴν προσοχὴ τοῦ Κόττον.

'Ηταν τυχερὸς λοιπὸν ὁ Κόττον: Εἶχε βάλει στὸ χέρι ἐπιτέλους τὸ σπάνιο πουλί, ποὺ ὀνειρευότανε τόσον καιρό...

— Μήπως τυχὸν βρισκόμαστε σὲ πλοῖο; ρώτησε.

— Καλὰ τὸ λέγα ἐγὼ πὼς δὲ μὲ πίστευες... ἀπάντησε ἡ Μπόννι, μὲ τὴ γλῶσσα της μπερδεμένη ἀπ' τὸ μεθῦσι. Θὰ δῆς τώρα!...

— Τί θὰ δῶ;

— Ὅτι ἔχει στ' ἀλήθεια ἕνα γιὸτ ὁ ἄντρας μου.

— Μὲ δουλεύεις!

— Νὰ μὴ σώσω, ἂν σοῦ λέω ψέμματα.

'Ο Κόττον ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὰ χλιαρὰ κι' ἀναπαυτικὰ γόνατα τῆς ντάμας του κι' ἔριξε μιὰ ματια γύρω.

Μὰ βέβαια, βρίσκονταν σὲ μιὰ βενζινάκατο ἓξη μέτρων, ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε ἕνας ναυτικὸς ποὺ φαινότανε ξένος. Καὶ τὸ ἐλαφρὸ σκάφος ἀπομακρυνόταν ἀπ' τὴν παραλία τῆς Σάντα Μόνικα, πρὸς τὴ διεύθυνσι ἑνὸς γιώτ, ἀραγμένου σ' ἀνοιχτά.

'Ο Κόττον ἔνοιωσε νὰ χάνεται μεμιᾶς ὅλο του τὸ κέφι. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ κάνῃς ἔρωτα μὲ μιὰ παντρεμένη στὸ σπίτι της ἢ σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου κι' ἄλλο νὰ ἐπιδίδεσαι στὴν τερπνὴ αὐτὴ ἀσχολία πάνω σ' ἕνα γιώτ. Γιατὶ τὰ γιώτ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δὲν ἔχουν πόρτες καὶ παράθυρα, γιὰ περίπτωσι αἰφνιδιασμοῦ...

Σὰν νὰ εἶχε μαντέψει τὶς σκέψεις του, ἡ Μπόννι φώναξε:

— Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶσαι τώρα!

'Ο Κόττον ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του. Κι' ἂν ἀκόμη βρισκότανε στὴν ἀνάγκη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ σύζυγο, δὲ θὰ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τοῦ τύχαινε κάτι τέτοιο. 'Ηταν ἱκανὸς μὲ τὸ παραπάνω νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὸ Τζὼν Ντῆρινγκ!

'Η Μπόννι ἔψαξε κάτω ἀπ' τὸν πάγκο, πῆρε μιὰ μποτίλια καὶ ρούφηξε μερικὲς γουλιές.

— Στὴν ὑγειά... τοῦ ἔρωτά μας... τραύλισε.

— Δός μου νὰ πιῶ κι' ἐγώ! τῆς εἶπε ὁ Κόττον.

Τὸ γιὸτ ἦταν ἀληθινὰ μεγαλο καὶ πολυτελές, ὅπως εἶχε φανῆ ἀπὸ μακρυά. 'Ο καπετάνιος ἦταν χαρακτηριστικὸς τύπος Ἱσπανοῦ.

Καθὼς αὐτὸς κι' ὁ καμαρῶτος βοηθοῦσαν τὴ Μπόννι ν' ἀνεβῇ στὸ πλοῖο, ἡ φουρτούνα μούσκεψε τὸ μαντὼ καὶ τὸ φόρεμά της. Παρ' ὅλες τὶς βρισιὲς ποὺ τοὺς πετοῦσε, στὸ μεθῦσι της, οἱ δυὸ ἄντροες τῆς φέρνονταν μὲ σεβασμό. 'Ηταν ἡ γυναίκα τοῦ πλοιοκτήτη.

Κανεὶς ἀπ' τοὺς δυὸ δὲ φάνηκε νὰ παραξενεύεται, ὅταν τὴν εἶδαν ξευγαρωμένη. Κι' ὁ Κόττον σιμπέρανε ἀπ' αὐτὸ πὼς θάχε κι' ἄλλες φορὲς μεταχειριστῆ τὸ γιὸτ γιὰ ἐρωτικὴ φωλιά της.

Ἂν εἶχε προσπαθήσει νὰ τοῦ κάνῃ ἐντύπωσι ἡ Μπόννι, τὸ εἶχε πετύχει μὲ τὸ παραπάνω. Καθὼς τὴν ἀκολουθοῦσε τώρα, τρεκλίζοντας ἐλαφρά, τὴν κύτταζε μὲ καινούργιο σεβασμό. Κατὰ τὴ νοτροπία του, οἱ πλούσιες μποροῦν νὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς καπνίσῃ, γοιὸς νὰ δώσουν λογαριασμὸ σὲ κανένα.

Μπήκανε σὲ μιὰ καμπίνα ὑπέροχη, πολυτελέστατη. 'Η Μπόννι ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ρώτησε:

— Λοιπόν, σ' ἀρέσει ἐδῶ, Χάρυ;

— Ναί, πολύ! ἀπάντησε ὁ Κόττον.

Ἔκανε τὸ γῦρο τῆς καμπίνας, ἀγγίζοντας τὰ διάφορα ἔπιπλα καὶ τὰ μπιμπελό. Ὅταν ξαναγύρισε κοντὰ στὴ Μπόννι, αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ πετάῃ τὰ βρεγμένα ροῦχα της. Σὲ λίγο, ἔμεινε ὅπως εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας της. Μονάχα τὰ διαμάντια σκεπάζανε τώρα τὴ γύμνια της.

'Ηταν κι' αὐτὸς μούσκεμα. Ἔβγαλε τὰ ροῦχα του.

'Η Μπόννι ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ ταράζῃ τὶς αἰσθήσεις. Δὲν τὴν εἶχε χορτάσει ἀκόμα, στὰ δυὸ ἐκεῖνα μερόνυχτα ποὺ εἶχε περάσει μαζί της. Τώρα τὴν ποθοῦσε καὶ πάλι.

Νοιώθοντας τὰ μάτια του καρφωμένα πάνω της μὲ λαιμαργία, ἡ Μπόννι σταμάτησε νὰ τρίβεται μὲ τὴν πετσέτα κι' ἄρπαξε μιὰ ρόμπα.

— Τί κυττᾶς ἔτσι, τὸν μάλωσε τάχα.

— Ἐσένα, ἀπάντησε ὁ Κόττον μὲ φωνὴ λίγο βραχνή.

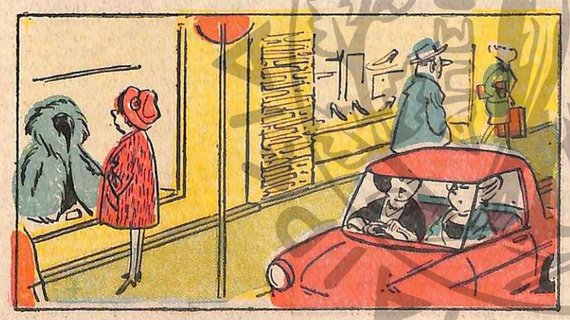

— *Προτίμησα ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ νάχῃ τὸ τιμόνι δεξιά... Βλέπω ἔτσι καλύτερα τὶς βιτρίνες!...*

Πῆγε κοντά του, τραβώντας πίσω τὴ ρόμπα.

— Ξέρεις γιατὶ μ' ἀρέσεις; τοῦ εἶπε μὲ σοβαρότητα μεθυσμένου.

— Γιατί;

Σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἀπάντησε:

— Γιατὶ δὲν ἀξίζεις μιὰ πεντάρα... ὅπως κι' ἐγώ. Εἴμαστε φτιαγμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Γι' αὐτὸ ταιριάζουμε.

Τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της. Ὕστερα ἐπέμεινε νὰ τὴν τρίψῃ μὲ τὴν πετσέτα, γιὰ νὰ στεγνώσῃ ἐντελῶς καὶ νὰ ζεσταθῇ. Ὅταν τελείωσε, τοῦ ἔκανε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο.

'Ηταν κι' ἄλλο οὐίσκι, οἰχτηκαν πάλι στὸν ἔρωτα...

★

Ὅταν ὁ Κόττον συνῆλθε, ἦταν πρωΐ...

Ἔκανε κρύο, μέσα στὴν καμπίνα. 'Η θάλασσα εἶχε ἀγριέψει καὶ τὸ γιὸτ κουνιότανε πολύ. Ὅπως καὶ στὴ βενζινάκατο, ὁ Κόττον ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα ἀκόμα ξαπλωμένος, μὲ τὰ μάτια κλειστά. Εἶχε ζαρωθῆ πιά. Συλλογιόταν τώρα πὼς ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕνα τρόπο νὰ φύγῃ, πρὶν ὁ ἄντρας τῆς Μπόννι τοὺς τσακώσῃ μαζὶ καὶ τοὺς σκοτώσῃ καὶ τοὺς δυό...

Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ παρατήρησε πὼς τὸ μεγάλο φινιστρίνι, ἀντίκρυ του, ἦταν ἀνοιχτό.

Σηκώθηκε, ἔτσι ὅπως ἦταν ξυπόλυτος, διέσχισε τὴν καμπίνα καὶ κύτταξε ἔξω. Ἀπ' τὸ φινιστρίνι φαινόταν μονάχα ἡ γκρίζα καὶ φουρτουνιασμένη θάλασσα. Φύσαγε δυνατὸς ἄνεμος πρὸς τὴ στεριά. Ἔκλεισε τὸ φινιστρίνι καὶ ξαναγύρισε στὸ κρεβάτι. Ἡ Μπόννι δὲ βρισκόταν πιὰ ἐκεῖ.

'Ο Κόττον κάθισε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, ἀνατριχιάζοντας ἀπ' τὸ κρύο, καὶ περίμενε νὰ ἔρθῃ ἡ νέα γυναίκα ἀπ' τὸ λουτρό. Βλέποντας ὅμως πὼς ἀργοῦσε, σηκώθηκε πάλι, πῆγε ὡς ἐκεῖ, ἄνοιξε τὴν πορτα καὶ κύτταξε μέσα.

'Η Μπόννι δὲν βρισκόταν στὸ λουτρό. Ἔκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ Κόττον διαπίστωσε καὶ κατι ἄλλο: πὼς στὸ διάστημα τῆς ὀργιαστικῆς νύχτας, αὐτὸς ἢ ἡ συντροφιὰ του εἶχαν σκορπίσει στὸ χαλὶ ἕνα ὑγρὸ γλοιῶδες, ποὺ κολλοῦσε δυσάρεστα στὰ ξυπόλυτα πόδια του.

Ξαναγύρισε στὸ κρεβάτι. Πολὺ ἤθελε νὰ ξέρῃ τί ἐπέβαλλε ἡ καλὴ συμπεριφορὰ σὲ τέτοιες περιπτώσεις... Ἔπρεπε ταχτα νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι καὶ νὰ πῇ στὸν καμαρῶτο: «Εἰδοποιῆστε, παρακαλῶ, τὴν κυρία ὅτι ξύπνησε ὁ φίλος της κι' ὅτι ἐπιθυμεῖ πολὺ τὴ συντροφιά της»;

Ἔριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, στὴν καμπίνα. Καὶ — γιὰ πρώτη ἴσως φορὰ στὴ ζωή του — ντράπηκε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὅταν εἶχε ἔρθει μὲ τὴ Μπόννι, ἡ καμπίνα αὐτὴ ἐμοιαζε μὲ ἐγκαταλειμμένη διαμήφισι ναυτικοῦ περιοδικοῦ. Τώρα ὅμως θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς εἶχαν παλέψει ἐκεῖ μέσα δυὸ πιθηκάνθρωποι...

Οἱ μισὲς καρέκλες ἦσαν ἀνατροδογυρισμένες. Ἡ κουρτίνα ποὺ κρεμόταν μέσα ἀπ' τὴν πόρτα, εἶχε καταντήσει κουρελόπανο. Τὸ

πάτωμα ἦταν στρωμένο μέ ἀδειανές μποτίλιες, μισοφαγωμένα μῆλα καί δυό κόκκαλα ἀπό μπριζόλες...

Ὁ Κόττον ἀναρωτήθηκε ποῦ βρέθηκαν αὐτά τά κόκκαλα. Ὕστερα θυμήθηκε... Ἡ Μπόννι εἶχε δηλώσει κάποια στιγμή πώς ὁ ἔρωτας τῆς ἄνοιγε τήν ὄρεξι καί πώς ἤθελε νά φάη κάτι. Εἶχε ἀπαιτήσει, λοιπόν, ἀπ' τό Χάρρυ νά φωνάξη τόν καμαρῶτο καί νά τοῦ παραγγείλη δυό καλά μπιφτέκια...

Ὁ Κόττον προσπάθησε ἀκόμα νά θυμηθῆ τίς συνθῆκες τοῦ καυγά τους. Ἄχ, αὐτές οἱ γυναῖκες! ... Ἐπειδή ὁ Χάρρυ εἶχε προσφέρει κατά λάθος τό ὄνομα «Τζίν», ἡ Μπόννι τοῦ εἶχε παραπονεθῆ πώς δέν τήν ἀγαποῦσε. Εἶχε ἀρπάξει μάλιστα ἕνα μαχαίρι καί τόν εἶχε φοβερίσει πώς θά τόν ἔσφαζε.

Εἶχε ἀναγκαστῆ τότε νά τή χτυπήση δυνατά στό χέρι, γιά νά τήν κάνη ν' ἀφήση τό μαχαίρι. Ὕστερα τήν εἶχε χαστουκίσει πολλές φορές, γιά νά συνέλθη...

Σίγουρα, γι' αὐτό εἶχε φύγει ἡ Μπόννι. Ὁ θυμός καί τό μεθύσι τῆς εἶχαν ἀνάψει τά αἵματα κ' εἶχε πάει νά πλαγιάση, μονάχη της, σέ κάποια ἄλλη καμπίνα τοῦ γιώτ.

Ἔπρεπε νά τή βρῆ ὁ Κόττον καί νά τῆς ζητήση συγγνώμη. Τό συμφέρον του ἦταν νά τήν καλοπιάση... μιά κι' εἶχε βάλει στό μάτι τά διαμαντικά της!

Ἄρχισε νά ντύνεται. Ὅταν θέλησε ὅμως νά φορέση τίς κάλτσες του, παρατήρησε πώς κολλοῦσαν στίς πατοῦσες του, ποὺ ἦταν ἁλειμένες μέ τό γλοιῶδες ὑγρό ποὺ εἶχε κατήσει πρίν ἀπό λίγο. Προσπάθησε νά τίς σκουπίση μέ τό χέρι του, ἀλλά τό μόνο ποὺ κατώρθωσε ἦταν νά πασαλείψη τά δάχτυλά του.

Αὐτό τό πρᾶγμα ἐμοιαζε μέ μισοταγωμένο αἷμα. Εἶχε τή χαρακτηριστική μυρωδιά του. Ὁ Χάρρυ προσπάθησε τοῦ κάκου νά θυμηθῆ μήπως εἶχε πληγωθῆ ὁ ἕνας ἀπ' τούς δυό τους... Οὔτε καί εἶχε χαστουκίσει τή Μπόννι τόσο δυνατά, ὥστε ν' ἀνοίξη ἡ μύτη της...

Ξαφνικά, ἔπεσε ἡ ματιά του στό πλεχτό φόρεμα καί στά ἀραχνοΰφαντα ἐσώρουχα τῆς Μπόννι. Βρίσκονταν ἀκόμα, σ' ἕνα σωρό, ἐκεῖ ποὺ τά εἶχε πετάξει ἡ ἴδια. Μά... εἶχαν ἀλλοιώτικη ὄψη!

Ὁ Κόττον τά πῆρε στά χέρια του... καί μετάνοιωσε ἀμέσως γι' αὐτό. Ἦταν καταματωμένα, σάν νά τά εἶχε μεταχειρισθῆ κάποιος γιά νά σκουπίση τό πάτωμα τῆς καμπίνας!

— Ὤ, ὄχι!... μουρμούρισε ὁ Κόττον.

Πανικόβλητος, ἄρχισε νά ψάχνη χάμω γιά τά δυό μαχαίρια. Βρῆκε τό ἕνα, τό δεύτερο ὅμως εἶχε ἐξαφανισθῆ, ὅπως κι' ἡ Μπόννι. Οἱ μόνες χειροπιαστές ἀποδείξεις πώς ἡ νέα γυναίκα βρισκότανε πρίν σ' αὐτή τήν καμπίνα, ἦταν ὁ σωρός τῶν ματωμένων ροὺχων στό πάτωμα καί τά κομμάτια — κολλιέ, βραχιόλι καί κουλαρίσια διαμαντένια — πάνω στήν τουαλέτα μέ τά πολλά συρτάρια.

Ὁ Κόττον ἀποτελείωσε τό ντύμο του, μέ χέρια ποὺ τρέμανε. Φάρσα θά ἦτανε! Μά ναί, βέβαια!...

Ἀφοῦ ντύθηκε, ἐπιχείρησε ν' ἀνοίξη τήν πόρτα κι' ἀνακάλυψε πώς ἦταν ἐφωδιασμένη μέ μιά ἀλυσίδα ἀσφαλείας, ποὺ δέν τήν ἄφηνε ν' ἀνοίξη περισσότερο ἀπό ἑλκοσι πόντους. Ρίχνοντας μιά ματιά ἔξω, ἀπ' τό στενό ἄνοιγμα, εἶδε ἕνα ξιπόλυτο ναύτη ποὺ ἔπλενε τό πάτωμα, κυττάζοντάς τον ἀδιάφορα.

Ὁ Κόττον κατάπιε τό σάλιο του καί τόν τρόμο του καί εἶπε:

— Μπορεῖτε νά εἰδοποιήσετε τήν κ. Ντῆρινγκ ὅτι ξύπνησα κι' ὅτι θάθελα νά τή δῶ;

— Μά σενιόρ, ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἕνα ὕφος σάν νά μήν καταλάβαινε, ἡ σενιόρα δέν ἀνέβηκε ἀκόμα στή γέφυρα.

Ἔπειτα τό πρόσωπό του φωτίστηκε, σάν νά πίστευε πώς εἶχε μαντέψει, καί πρόσθεσε:

— Θά τή βρῆτε ἴσως στό...

Δέ συμπλήωσε τή φράσι του, γιατί ἡ σεμνοτυφία τῆς ράτσας του τόν ἐμπόδιζε νά ὀνομάση τό μέρος.

— Μά ναί, βέβαια... ἀπάντησε μέ κόπο ὁ Κόττον.

Ξανάκλεισε ὕστερα τήν πόρτα καί κύτταξε, συλλογισμένος, τήν ἀλυσίδα ἀσφαλείας. Πῶς δέν τό εἶχε σκεφθῆ ὡς τώρα; Δέν ἦταν δυνατό νά ὑγῆκε ἀπ' τήν καμπίνα ἡ Μπόννι, ἀφοῦ ἡ πόρτα ἦταν κλεισμένη ἀπό μέσα μέ τήν ἀλυσίδα ἀσφαλείας!

Ἕνας ξαφνικός φόβος τοῦ ἔσφιξε τό στομάχι. Δέν ἦταν μεθυσμένος σέ τέτοιο σημεῖο! Κι' ὅστόσο... Ἔπινε συνεχῶς δυό μερόνυχτα!

Ἄν ἦταν ἡ Μπόννι ζωντανή καί γερή, πῶς μποροῦσαν νά ἐξηγηθοῦν ἐκεῖνα τά αἵματα στό πάτωμα;

Δέ μποροῦσε ποτέ νά εἶχε βγῆ ἀπ' τήν καμπίνα, ἐφόσον ἡ πόρτα ἔκλεινε μέ τήν ἀλυσίδα. Μά κι' ἂν ἀκόμα ἦταν δυνατόν, δέ θάφευγε ποτέ, ἀφίνοντας ἐκτεθειμένα τόσα διαμάντια —μιά ὁλόκληρη περιουσία.

Τό βάρος ποὺ πίεζε τό στομάχι τοῦ Κόττον χάθηκε. Κι' ἔνοιωσε οἶκτο γιά τόν ἑαυτό του. Λίγο ἔλειψε ν' ἀναλυθῆ σέ δάκρυα.

Νά ποὺ εἶχε συμβῆ ἡ καταστροφή! Δέν εἶχε μπορέσει νά τήν ἀποφύγη... Τώρα δέν τούμενε παρά μιά λύσι: νά ἐγκαταλείψη τό γιώτ, πρίν ἀνακαλυφθῆ ἡ ἐξαφάνισι τῆς κοκκινομάλλας κ. Ντῆρινγκ, καί νά φύγη ὅσο μποροῦσε μακρύτερα. Μά χρειαζόταν λεφτά γι' αὐτό.

Μηχανικά σχεδόν, μάζεψε τά διαμάντια πάνω ἀπ' τήν τουαλέτα καί τά τύλιξε στήν τσέπη του. Τά χέρια του τρέμανε τόσο, ποὺ δυσκολεύτηκε νά ὑγάλη τήν ἀλυσίδα τῆς πόρτας.

Ὁ ναύτης, ποὺ εἶχε δῆ πρίν νά πλένη τή γέφυρα, εἶχε καθῆ τώρα. Ἀλλ' ὁ Κόττον ἀναγνώρισε, ἀκουμπισμένο στήν κουπαστή, κοντά στή σκάλα, ἐκεῖνον ποὺ κυβερνοῦσε τή βενζινάκατο, τήν περασμένη νύχτα.

Βγῆκε ἀπ' τήν καμπίνα καί ξανάκλεισε πίσω του τήν πόρτα. Ὕστερα προχώρησε στή γέφυρα, μέ προσποιητή ἠρεμία.

— Πρέπει νά βγῶ στή στεριά, εἶπε στό ναύτη.

Περίμενε χαμμιά διαμαρτυρία ἐκ μέρους του. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπάντησε ἁπλά: «Μάλιστα σενιόρ» καί παραμέρισε γιά νά τόν ἀφίση νά κατεβῆ τή σκάλα.

Στό μεσαῖο σκαλοπάτι, ὁ Κόττον σταμάτησε, σάν νἄχε θυμηθῆ ξαφνικά κάτι.

— Ἄ, ἀλήθεια! εἶπε. Πρίν φύγουμε, μπορεῖτε νά εἰδοποιήσετε τόν καμαρῶτο πώς ἡ κ. Ντῆρινγκ δέ θέλει νά τήν ἐνοχλήση κανείς πρίν ἀπ' τό μεσημέρι;

— Μά σενιόρ, σενιόρ, ἀπάντησε ὁ ναύτης. Δέν πρόκειται νά τήν ἐνοχλήσουνε. Ἄλλωστε, δέ σηκώνεται ποτέ πιό νωρίς.

Β'

2 Ἰουλίου 1958.—Ὥρα 8.14'

Ποιός δέν ἤξερε τό φαρμακεῖο τοῦ Ντόκ Χάρτ; Ὅσοι θέλανε ἀληθινά νά ἀποκτήσουνε θέσι στόν κόσμο τοῦ κινηματογράφου, ἀλλ' εἶχαν ἀνάγκη στό μεταξύ νά κερδίσουν τό ψωμί τους, ὥσπου ν' ἀναγνωρίσουν τά στούντιο τό ταλέντο τους, μποροῦσαν νά ἀποταθοῦνε στό Χάρτ. Ὁ καλός αὐτός ἄνθρωπος δέν ἀρνιόταν ποτέ νά προσλάβη ἕνα πρόσθετο ὑπάλληλο, ἕνα ἀποθηκάριο ἤ μιά σερβιτόρα γιά τό μπάρ - ρεστωράν ποὺ λειτουργοῦσε στό μαγαζί του.

Μά κι' ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ εἶχαν δοκιμάσει τήν τύχη τους κι' εἶχαν ἀποτύχει, στό Χάρτ καταφεύγανε κι' πάλι. Τούς ἔκανε πάντα πίστωσι γιά τό φαγητό καί, στήν ἀνάγκη, τούς πλήρωνε τά καθυστερημένα νοίκια τους.

Ἦταν ἕνας τύπος ἤρεμος καί εὐγενικός, 35 χρόνων, ἀδύνατος, χαμογελαστός, μέ μιά ἀρχή φαλάκρας, ποὺ πίστευε πώς μποροῦσε νά κάνη ἀμφίβολη τήν ἐπιτυχία του μέ τίς γυναῖκες.

Στίς ἐλεύθερες ὧρες του, ἔκανε τό δημοσιογράφο. Ἦταν μιά δουλειά ποὺ τόν ἐνθουσίαζε. Ἀλλά δέν ἐννοοῦσε νά θυσιάση γι' αὐτήν τό μαγαζί του.

Τό πρωϊνό αὐτό ἦταν ἐξαιρετικά ζεστό. Τό μπάρ ἐργαζόταν κανονικά. Ὅλα τά τραπέζια καί τά ψηλά σκαμνιά ἦσαν πιασμένα ἀπό νέους μέ μακρυά μαλλιά καί μέ σοβαρά μάτια, κι' ἀπό χαριτωμένες κοπέλλες μέ ἀλογοουρά καί μέ πολύχρωμα πανταλόνια «κορσαίο».

Τό πρωϊνό ταχυδρομεῖο ἔφερε τήν πρόσκλησι τοῦ δικαστηρίου πού ἀνάγγελλε ὅτι ὁ Χάρτ εἶχε ἐκλεγῆ ἔνορκος, φιλ τή δίκη τοῦ Κόττον. Ὁ Χάτ τή διάβασε, πίνοντας σιγά - σιγά τό δεύτερο καφέ του.

Ὅπως θἄκανε κάθε πολυάσχολος διευθυντής ἐπιχειρήσεως, θέλησε πρῶτα νά τηλεφωνήση στό δικηγόρο του, τόν Κέλλυ, γιά νά τοῦ ζητήση νά τόν ἀπαλλάξη ἀπ' αὐτή τήν ἀγγαρεία. Δέ μποροῦσε νά χάση ἔτσι ἄδικα τόν καιρό του.

Ὕστερα ὅμως ἀναστέναξε καρτερικά κι' ἄφισε δίπλα του τήν πρόσκλησι, ἀποφασισμένος νά ἐκπληρώση τό καθῆκον του ἀπέναντι στήν κοινωνία.

Ἡ Γκέρτα, ἡ καινούργια σερβιτόρα ἀναψυκτικῶν, φάνηκε ἀνήσυχη.

— Τί τρέχει Ντόκ; ρώτησε. Καμμιά μήνυσι γιά ὑπερβολική ταχύτητα.;

Ἡ ἐρώτησί της διασκέδασε τό Χάρτ.

— Ὄχι, ἐξήγησε, μέ βάλανε ἔνορκο.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τά ἀπογεύματα μόνον ἐπί συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οἰκίας 710.752.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης). Τηλέφ. 532.563.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΑΔΗΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ
Σόλωνος 130 — Τηλ. 614402
Δέχεται 9—11 π.μ., 6—8.30 μ.μ.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (πλατ. Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9—1 π.μ. καί 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525.387.

Ἡ κοπέλλα τόν κύτταξε μέ ἔκπληξι. Εἶχε διαβάσει κι' αὐτή τίς πρωϊνές ἐφημερίδες.

— Σοβαρά; φώναξε. Θά εἶσαστε ἔνορκος στή δίκη τοῦ Κόττον;

Ὁ Χάρτ διασκέδαζε ὁλοένα περισσότερο.

— Δέ φαντάζομαι, ἀπάντησε. Ἄν κρίνω ἀπ' τήν προηγούμενη πεῖρα μου, τό πιθανώτερο εἶναι νά δικάσω τίποτα ψιλοδουλειές!

— Πιστεύετε πώς τή σκότωσε αὐτός; ἐπέμεινε ἡ Γκέρτα.

Μά ὁ Χάρτ δέν τῆς ἔδινε πιά προσοχή, γιατί εἶχε βυθιστῆ στό διάβασμα τῆς πρώτης σελίδας ἑνός περιοδικοῦ.

— Ποιάν; ... ρώτησε ἀφηρημένα;

— Τή Μπόννι Ντῆρινγκ, εἶπε ὑπομονετικά ἡ σερβιτόρα. Πιστεύετε πώς τή σκότωσε ὁ Κόττον;

— Ἰδέα δέν ἔχω!

— Τήν ξέρετε;

— Προσωπικά ὄχι. Ἐρχόταν ὅμως ἐδῶ κάτου - κάτου, τόν καιρό ποὺ ἔκανε ἀκόμα τό νούμερό της, πρίν παντρευτῆ μέ τόν Ντῆρινγκ.

— Τό εἴχατε δῆ, αὐτό τό νούμερό της;

— Ναί, πολλές φορές.

— Ἦταν τολμηρό, ὅπως τό λένε; Εἶν' ἀλήθεια πώς γδυνότανε τελείως;

Ὁ Χάρτ χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Ὄχι καί τελείως... Φοροῦσε τά σκουλαρίκια της!

Ἡ Γκέρτα πῆγε ὡς τήν ἄρχη τοῦ πάγκου τοῦ μπάρ, γιά νά σερβίρη ἕνα ἀγόρι καί μιά κοπελλίτσα, ποὺ μόλις εἶχαν φτάσει. Ὁ Χάρτ τήν παρακολούθησε μέ τά μάτια.

Ἦταν χαριτωμένη, πικάντικη, ἡ Γκέρτα. Κι' εἶχε ἀρκετό ταλέντο ἠθοποιοῦ. Ἀλλοίμονο ὅμως στόν παραγωγό, ποὺ θά τῆς ζητοῦσε ἀνταλλάγματα γιά ἕνα συμβόλαιο! Τή μέρα ποὺ ἡ Γκέρτα θά γδυνότανε μπροστά σ' ἕναν ἄντρα, θἄπρεπε νά φοράη δέρα στό δάχτυλό της...

Ἡ σκέψι αὐτή εὐχαρίστησε τό Χάρτ—δίχως νά ξέρη τό γιατί.

Κύτταξε τό ρολόϊ του κι' ἔγνεψε στόν πρῶτο βοηθό του, τό Μάνυ Κόε.

— Τί τρέχει Ντόκ; τόν ρώτησε ἐκεῖνος, πηγαίνοντας κοντά του.

Ὁ Χάρτ τοῦδειξε τήν πρόσκλησι.

— Μέ στριμώξανε καί πάλι, γκρίνιασε. Κι' ἤθελε μάλιστα καθυστερημένα αὐτό τό χαρτί. Μέ καλοῦνε γιά σήμερα τό πρωΐ, στίς 10.

— Ἀτυχία! εἶπε ὁ Κόε μέ συμπάθεια. Τί λέτε, θά καταφέρετε νά ξεμπλέξετε;

— Δέν τό πιστεύω.

— Τότε λοιπόν θά πρέπει νά φροντίσω νά βρῶ κανένα ἔκτακτο ὑπάλληλο, γιά μερικές μέρες.

— Ναί, κύτταξε, γιά καλοῦ - κακοῦ.

Ὁ Κόε ἄναψε τσιγάρο καί πρόσφερε καί στόν προϊστάμενό του.

— Ποιός ξέρει πόσον καιρό θά σᾶς κρατήσουνε! παρατήρησε.

Ὁ Χάρτ κούνησε θλιμμένα τό κεφάλι του, χωρίς ν' ἀπαντήση.

Γ'

1η Σεπτεμβρίου 1958.— Ὥρα 23.36'.

Καθισμένος στό φαρδύ πεζοῦλι ἑνός ἀπ' τά ψηλά παράθυρα τοῦ Δικαστικοῦ Μεγάρου, ὁ Χάρτ κύτταζε μηχανικά τό κῦμα τῆς κυκλοφορίας. Καί σκεπτότανε πώς ἦταν αἴσχος, μέ τόσα ἑκατομμύρια δολλάρια ποὺ μάζευε κάθε χρόνο ἀπό φόρους ἡ πολιτεία τῆς Καλιφορνίας καί ἡ πόλις τοῦ Λός Ἀντζελες, νά μή μποροῦν νά δια-

Τv3
Κάτι ἐντελῶς μοναδικό

Ὑποκάμισα με 10 ἐγγυήσεις!
Ἄons® Δρχ. 115
Ἄίας® Δρχ. 150
Ἄδωνις® Δρχ. 160
Ἀδώνων® Δρχ. 180
ΜΕ ΤΙΜΕΣ ΕΝΙΑΙΕΣ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
εἰδικές φίνες ποπλίνες
SANFORIZED
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ
στήν πιό ἄψογη ἐφαρμογή.
Τό βραβεῖο τῶν Καταναλωτῶν
ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
® = Σῆμα κατατεθέν
ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ: ΑΦΟΙ ΤΣΑΟΥΣΗ Α.Ε.

Παχυσαρκία ✓
Κυτταρίτις;
Ἀρδριτικά -
Ρευματισμοί;

ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ...

Μὲ 600 - 700 δρχ. προμ. δεύσεσε τὸ ἀφάνταστα ἀποτελεσματικὸ Ἠλεκτρικὸ

ΜΑΣΣΑΖ
PIFCO
(Πίφκο Ἀγχλίας)

ΧΑΡΙΖΕΙ ΥΓΕΙΑ - ΟΜΟΡΦΙΑ

Τὸ συνιστοῦν ἀδιστάκτως οἱ εἰδικοὶ καὶ χιλιάδες ἐνδουσιασμένων ἀγοραστῶν

Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 51 & ΟΡΟΦ. ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΤΡΑΙ
Κ. ΣΚΑΡΠΑΣ · ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ 41 γ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
"ΑΝΤΑΙΟΣ", ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 24 Γ' ΟΡ. ΔΙΤΣ.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Εἴμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ-ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ.612010
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ
Μ. KASTRIOTIS

ΠΑΙΔΙΚΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ
Διὰ ἀγόρια & κορίτσια
ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ
ΔΡΧ. 220
ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΙ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 58
ΣΤΑΔΙΟΥ 48
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:
ΒΑΣ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 46

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ.
Τηλέφωνον 523.708.

θέσουν ἕνα μέτριο ποσὸν γιὰ τὸν κλιματισμὸ τῶν αἰθουσῶν τῶν δικαστηρίων...

Ἀκόμα καὶ στὸ ὕψος ποὺ βρισκότανε, δὲν ἐνοιωθε τὸ παραμικρὸ ἀεράκι. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν βαρειὰ καὶ ὑγρή, τὰ πρόσωπα τῶν ἐνόρκων κόκκινα καὶ δυσαρεστημένα.

Ὁ Χάρτ θυμήθηκε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Μάγνυ Κόε καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά.

Τὸ κράτος ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους νὰ εἶναι ἀλάνθαστοι στὴν κρίσι τους γιὰ ἕνα κατηγορούμενο, γιὰ μιὰ ἀνθρώπινη ζωή. Τοὺς ἔκλεινε ὅμως μέσα σ' ἕνα φοῦρνο, ὅπου τὸ μυαλὸ ἔπανε νὰ λειτουργῆ...

Καὶ τώρα, λοιπόν, ἐπρόκειτο πάλι γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου... Βέβαια, ἡ ὑπόθεσι Κόττον εἶχε ἐξετασθῆ μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ ἀμεροληψία. Πραγματικά, ἡ δίκη διαρκοῦσε σχεδὸν δύο μῆνες τώρα.

Ὁ Χάρτ εἶχε κάνει μὲ τὸ παραπάνω τὸ καθῆκον του; Εἶχε ἀκούσει τοὺς μάρτυρες, εἶχε σταθμίσει τὶς καταθέσεις τους, εἶχε σχηματίσει μιὰ γνώμη, εἶχε δώσει τὴν ψῆφο του. Καὶ τώρα ἀνυπομονοῦσε νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, νὰ ξαναβρῆ τὸ μαγαζί του...

Ὡστόσο, ἂν ἐπέμενε ἀκόμη ἡ νέα κ. Σλάγκλ, κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ προβλέψη πόσο θὰ κρατοῦσε ἀκόμα ἡ δίκη. Ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῆ παμψηφεί, χωρὶς νὰ διαφωνῆ κανεὶς τους. Κι' οἱ γυναῖκες εἶναι πεισματάρες...

Ὁ Χάρτ ξεκούμπωσε τὸ τσαλακωμένο κολλάρο του. Κύτταξε τὴν κ. Σλάγκλ. Ἦταν ὄμορφη, λεπτή, καλοφτιαγμένη. Ἔπειτα ἀπὸ τόσες ἑβδομάδες, ἔβλεπε ἀκόμα κάποια ἀμηχανία στὴν ἰδέα πὼς εἶχε περάσει τὶς περισσότερες ὧρες της, στοὺς δυὸ τελευταίους μῆνες, μὲ ἕντεκα ἄγνωστους ἄντρες. Καί, τὶς πέντε τελευταῖες μέρες τοῦ δευτέρου μηνός, συζητοῦσε μαζί τους σκανδαλώδεις βιολογικὲς λεπτομέρειες γιὰ μιὰ γυναίκα ποὺ, ὅταν ζοῦσε, ἀνῆκε σὲ ἠθικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο πολὺ κατώτερο ἀπ' τὸ δικό της. Πραγματικά, θὰ μποροῦσε νὰ πῆ καινὲς πὼς οἱ δυὸ γυναῖκες ἀνῆκαν σὲ δυὸ ἐντελῶς διαφορετικοὺς κόσμους.

Τὰ ξανθὰ καὶ περιποιημένα συνήθως μαλλιὰ τῆς κ. Σλάγκλ ἦταν τώρα ἀκατάστατα. Μιὰ μπούκλα ἔπεφτε πάνω στὸ μάτι της. Τὸ μακιγιάζ της εἶχε λυώσει ἀπὸ τὴ ζέστη. Τὸ κομψὸ φόρεμά της ἦταν τσαλακωμένο καὶ λεκιασμένο ἀπὸ ἱδρῶτα σὲ διάφορα σημεῖα. Σίγουρα θὰ ὑπόφερε γι' αὐτό, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔδειχνε.

Ὁ Χάρτ ἦταν βέβαιος ὅτι, παρ' ὅλη τὴ θεληματικὴ γραμμὴ τοῦ σαγονιοῦ της, ἡ κ. Σλάγκλ ἦταν ἐξαίρετη σύζυγος καὶ τέλεια μητέρα. Μονάχη τώρα στὴ γωνιά της, φαινότανε λίγο χαμένη.

«Κρῖμα ποὺ εἶναι τόσο πεισματάρα» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Χάρτ.

Ὁ γερο - Τζέιμορ σταμάτησε ν' ἀνακατεύη τὴν τραπουλα ποὺ κρατοῦσε καὶ φώναξε στὸ Χάρτ, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ:

— Παίζουμε μιὰ παρτίδα;

Ὁ Χάρτ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπάντησε.

Ὄχι, γιὰ τὴν ὥρα.

Ἡ ἀδύνατη φωνὴ τοῦ γέρου ἄρχισε νὰ τὸν νευριάζη. Μά δὲ μποροῦσε νὰ τὸν κάνη νὰ σωπάση, οὔτε καὶ νὰ φύγη. Ἡ βαρειὰ δρύϊνη πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Καὶ θἄμενε ἔτσι ὣς τὰ μεσάνυχτα, ὥσπου νὰ ξαναβρεθῆ θἀρχότανε νὰ φωνάξη κλητῆρας γιὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ συνεχίσουν τὴ διάσκεψί τους ἢ ἂν ποστιμοῦσαν νὰ τοὺς πάνε στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου μένανε ἐδῶ καὶ ἑξηντα μέρες, μὲ ἔξοδα τῆς κομητείας τοῦ Λὸς Ἄντζελες.

Ὁ Χάρτ σκοίπισε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ μαντῆλι του καὶ συλλογίστηκε:

«Μὰ τί ἔχουμε πιὰ νὰ συζητήσουμε;».

Ὅλοι οἱ ἔνορκοι εἶχαν γνωρίσει πιὰ καλὰ τὸ θῦμα, ἀπ' ὅσα εἶχαν ἀκούσει γι' αὐτό: Λεγότανε Μπόννι Ντῆριγγ, μὰ ἦταν πιὸ γνωστὴ μὲ τὸ ψευδώνυμο «Μπόννι - Τρικυμία». Ξέρανε πὼς ἡ γυναίκα αὐτὴ μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά, μὲ τὰ μαῦρα μάτια καὶ μὲ τὴν τολμηρὴ γλῶσσα, εἶχε δουλέψει στὰ νυχτερινὰ κέντρα. Πὼς εἶχε πάθος γιὰ τὸ ποτὸ καὶ γιὰ τὶς ἔντονες συγκινήσεις, ποὺ μποροῦν νὰ χαρίσουνε σὲ μιὰ ἀχόρταγη γυναίκα ἄντρες ἀκόμα πιὸ ἀχόρταγοι...

Ὅλοι ξέρανε πώς, πρὶν ἀπὸ 3 χρόνια, σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν, εἶχε βάλει τέλος στὴν πολυτάραχη καριέρα της κι' εἶχε πάψει νὰ χάνη κάθε βράδυ στρίπ - τῆς. Εἶχε παντρευτῆ πραγματικά, στὸ Λὰς Βέγκας, τὸν ἀξιοσέβαστο καὶ πλουσιώτατο Τζὼν Ντῆριγγ, ἐπιχειρηματία τοῦ Λὸς Ἀντζελες.

Ἤξεραν, ἀπὸ τὶς καταθέσεις ἀμερολήπτων καὶ εἰλικρινῶν μαρτύρων, πὼς οἱ γνωστοὶ κι' οἱ φίλοι τῆς Μπόννι ἀμφιβάλλανε γιὰ τὴν ἐχθροσὶ αὐτοῦ τοῦ γάμου. Ὡστόσο τὸ ἀντρόγυνο εἶχε ζήσει ἤσυχα ἐπὶ δυὸ χρόνια. Ὕστερα, τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε ἐκτοξευθῆ ὁ πρῶτος σοβιετικὸς δορυφόρος, ἡ Μπόννι εἶχε ξαναγυρίσει στὶς ἀληθινές της κλίσεις, εἶχε νοσταλγήσει τὸν «παληὸ καλὸ καιρὸ» κι' εἶχε ξαναγυρίσει στὶς τρέλλες της.

Ὅπως ἀποδείχθηκε στὸ δικαστήριο, εἶχε σχέσεις διαδοχικὰ μ' ἕνα μαίτρ ντ' ὁτέλ, ἕνα σωφέρ κι' ἕνα καθηγητὴ τοῦ γκόλφ. Εἶχε ἐπίσης στὸ παθητικό της ἕνα πρόστιμο 500 δολλαρίων γιατὶ σωφάριζε μεθυσμένη.

Ἡ τελευταία καὶ μοιραία περιπέτειά της εἶχε ἀρχίσει τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Ὁ Τζὼν Ντῆριγγ ἔλειπε. Εἶχε πάει νὰ ἐπιθεωρήση μιὰ πετρελαιοφόρο περιοχὴ στὸν Παναμᾶ. Ἡ Μπόννι ἐγκαινίαζε ἕνα καινούργιο φόρεμά της καὶ δὲν εἶχε σὲ ποιὸν νὰ τὸ δείξη. Εἶχε πιῆ ἐξ ἄλλου κι' ἔπληττε μονάχη της.

Τὰ μεσάνυχτα, ἦταν μεθυσμένη κι' εἶχε ἀράξει πάνω σ' ἕνα σκαμνὶ τοῦ μπάρ «Σίρορ». Φοροῦσε ὄχι μονάχα τὸ καινούργιο ἄσπρο φόρεμά της, ἀλλὰ καὶ διαμαντικὰ ποὺ ἄξιζαν 100 χιλιάδες δολλάρια καὶ ἦταν ἀνασφάλιστα. Τῆς τάξε χαρίσει ὁ ἄντρας της, μὲ τὴν ἀνόητη ἐλπίδα πὼς θὰ κατόρθωνε ἔτσι νὰ διατηρήση τὴν ἀγάπη της καὶ νὰ μονοπολήση τὰ θέλγητρά της.

Στὸ διπλανὸ σκαμνὶ καθόταν ἕνας νέος πολὺ ἑλκυστικός. Ἡ Μπόννι τοῦ χαμογέλασε, αὐτὸς ἀπάντησε στὸ χαμόγελό της. Λεγόταν Χάρολ Κόττον.

Ὁ Χάρτ σκοίπισε πάλι τὸ πρόσωπό του. Ὀχτὼ μῆνες ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἑφτὰ ἑβδομάδες τῆς δίκης καὶ τὶς ἑκατὸν ὀχτὼ ὧρες τῆς ἀγωνης διασκέψεως τῶν ἐνόρκων, εἶχε πεισθῆ— χάρις στὰ ἐπιγειρήματα τοῦ εἰσαγγελέως— ὅτι ὁ Χάρολ Κόττον, γεννημένος στὸ Γουήδεροφορντ τοῦ Τέξας καὶ ἰδιοκτήτης μιᾶς ὑπηρεσίας ψεκασμοῦ μὲ ἐντομοκτόνα, χρεωκοπημένος τώρα, εἶχε μαλώσει πάνω στὸ μεθῦσι του μὲ τὴ Μπόννι Ντῆριγγ, τὴν εἶχε σκοτώσει κι' εἶχε πετάξει τὸ σῶμα της στὴ θάλασσα, ἀπ' τὸ φινιστρίνι μιᾶς καμπίνας τοῦ γιὼτ τοῦ Τζὼν Ντῆριγγ.

Ἡ παλίροια εἶχε παρασύρει τὸ πτῶμα. Ὅσο γιὰ τὸ Χάρολ Κόττον, τὸν εἶχαν πιάσει στὸ συνοριακὸ σταθμὸ τοῦ Νογκάλες, στὴν Ἀριζόνα, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ δραπετεύση στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ ν' ἀποφύγη τὶς συνέπειες τοῦ ἐγκλήματός του. Τὴ στιγμὴ τῆς συλ-

Sabrina

Τὰ μακιγιαρισμένα μάτια εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς.

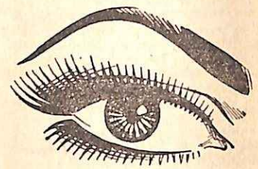

Κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἀποκτήση τὰ ὡραιότερα λαμπερὰ μάτια

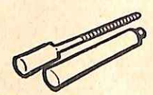

Ἡ νέα σπιράλ ΣΑΜΠΡΙΝΑ μάσκαρα ξεχωρίζει βλεφαρίδα πρὸς βλεφαρίδα πρὸς τὰ ἐπάνω. Τοποθετεῖ αὐτομάτως ὅσο χρῶμα χρειάζεται σὲ ἕνα λεπτὸ σὲ 6 μοντέρνους χρωματισμούς

Ἡ ΣΑΜΠΡΙΝΑ μάσκαρα σὲ κρέμα διατηρεῖ γυρισμένες τὶς βλεφαρίδες καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας στὸ χρῶμα τῆς ἀρεσκείας σας.

Diana

Ἡ ΣΑΜΠΡΙΝΑ ρίμελ δίδει νέα ἔκφραση καὶ λάμψη στὰ μάτια σας.

Ἡ ΣΑΜΠΡΙΝΑ τονωτικὴ κρέμα δυναμώνει καὶ διατηρεῖ μεγάλες μεταξένιες βλεφαρίδες στὸ φυσικὸν τους χρῶμα.

Sabrina

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ, ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 4
ΤΗΛ. 529.910 · ΑΘΗΝΑΙ

λήψεώς του, εἶχε πάνω του τὰ διαμαντικὰ τοῦ θύματος.

Ἦταν λοιπὸν δολοφόνος καὶ κατὰ τὸ νόμο, ἔπρεπε νὰ καταδικασθῆ σὲ θάνατο.

Ὁ Χάρτ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα— οὔτε κι' οἱ ὑπόλοιποι ἀρσενικοὶ ἔνορκοι. Ἀλλ' ἡ νέα κ. Σλάγκλ δὲ συμφωνοῦσε μαζί τους. Μολονότι, ἐπὶ 110 ὧρες, ἄκουγε τὶς διαμαρτυρίες καὶ τὶς θυμωμένες φωνὲς τῶν ἔντεκα συναδέλφων της, ἐπέμενε ἀκόμα ν' ἀδιαφορῆ γιὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ παρουσίασε ὁ εἰσαγγελέας. Βεβαίωνε μὲ πεῖσμα πὼς δὲν ἤθελε οὔτε μποροῦσε νὰ κηρύξη ἕνοχο φόνου ἕνα ἄνθρωπο — καὶ ἰδίως τὸ Χάρου Κόττον — ἐφόσον δὲν ὑπῆρχε τὸ ὑσιωδέστερο τεκμήριο, δηλαδὴ τὸ πτῶμα τῆς Μπόννι Ντῆριγγ.

Ὁ Χάρτ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβη τὸ βαθύτερο λόγο τῆς τόσης ἐπιμονῆς της. Παρ' ὅλες τὶς σφοδρὲς ἀντιρρήσεις τῆς ὑπερασπίσεως, ἡ πολιτικὴ ἀγωγὴ εἶχε κατορθώσει ν' ἀποδείξη ὅτι ἡ ἐπιχείρησι ψεκασμοῦ μὲ ἐντομοκτόνα, ποὺ διεύθυνε ὁ Κόττον, ἦταν χρεωκοπημένη ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, κι' ὅτι, ἔπειτα ἀπ' τὴ χρεωκοπία αὐτή, ὁ Κόττον ζοῦσε ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ «γοίκιαζαν» τὴν ἀρρενωπὴ ὁμορφιά του.

Ὁ ἴδιος εἶχε ἀναγνωρίσει ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τριήμερο ὄργιο, εἶχε ἀκολουθήσει τὴ Μπόννι πάνω στὸ γιὼτ κι' ὅτι εἶχαν συνεχίσει ἐκεῖ τοὺς ἔρωτές τους. Διατηροῦσε μάλιστα τὴν ἀόριστη ἀνάμνησι ἑνὸς καυγᾶ τους. Μὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγήση γιατὶ τὸ φόρεμα καὶ τὰ ἐλαφὰ ἐσώρουχά της, ποὺ εἶχαν βρεθῆ στὴν καμπίνα, ἦταν βουτηγμένα στὸ αἷμα— αἷμα τῆς ἰδίας ὁμάδος μὲ τοῦ θύματος, ποὺ, ὅπως γνωμάτευσε ὁ ἰατροδικαστής, εἶχε χάσει ἀρκετὸ ὥστε νὰ πεθάνη ἀπὸ αἱμορραγία.

Ὁ Κόττον δὲ μπόρεσε ἐπίσης νὰ ἐξηγήση τὴ εἶχε γίνει τὸ μαγαϊρι μὲ τὴ συντεφένια λαβή, ποὺ ὁρκιζόταν ὁ καμαρῶτος ὅτι τὸ εἶχε δῆ στὴν καμπίνα, ὅταν μπῆκε ἐκεῖ γιὰ τελευταία φορά— ἐνῶ ἡ κ. Ντῆριγγ ἦταν ζωντανὴ ἀκόμα.

Γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὸν ἑαυτό του, εἶχε δηλώσει μονάχα ὅτι, ὅταν ξύπνησε, εἶχε βρεθῆ μονάχος στὴν καμπίνα. Εἶχε δῆ ἀνοιχτὸ τὸ φινιστρίνι, εἶχε διαπιστώσει τὴν ἐξαφάνισι τῆς Μπόννις κι' εἶχε πανικοβληθῆ.

Μὴ ἔχοντας τὰ λεφτὰ ποὺ χρειαζότανε γιὰ νὰ φύγη στὸ ἐξωτερικό, εἶχε κλέψει τὰ κοσμήματα κι' ὕστερα εἶχε ζητήσει ἀπὸ ἕνα μέλος τοῦ πληρώματος τοῦ γιὼτ νὰ τὸν βγάλη στὴ στεριά.

— Δὲν τὴ σκότωσα, τ' ὁρκίζομαι! τόνισε. Ἴσως νὰ τὴν ἔβειρα λιγάκι, μὰ δὲν τὴ σκότωσα. Κάποιος ἄλλος θὰ μπῆκε ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ φινιστρίνι καί...

Ὁ Χάρτ εὗρισκε κάπως κωμικὴ αὐτὴ τὴν ἐξήγησι. Εἶχε ἐξακριβωθῆ ἀναμφισβήτητα ὅτι τὸ φινιστρίνι ἔβλεπε πάνω ἀπ' τὴ βαθειὰ καὶ τρικυμισμένη θάλασσα κι' ὅτι τὸ γιὼτ βρισκόταν πάνω ἀπὸ 2 μίλια μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀκτή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ
ΡΟΥΛΑΣ ΣΑ·Ι·ΤΟΥ
ΦΛΕΜΙΓΚ 41
ΝΕΑ ΕΛΒΕΤΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραβείον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

ΑΠΟ ΑΓΝΟ ΕΛΑΙΟΛΑΔΟ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΥΓΙΕΙΝΑ

Μὲ πλήρη συναίσθησι τῶν εὐθυνῶν της καὶ μὲ σαφῆ ἐπίγνωσι τῆς ὑποχρεώσεως νὰ προσφέρη εἴδη ἀπολύτως ὑγιεινὰ γιὰ τὴν διατροφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας, ἡ Α.Ε. "ΕΛΑΪΣ„ συνιστᾶ σὲ κάθε Ἑλληνίδα νοικοκυρὰ νὰ χρησιμοποιῆ ἀνεπιφύλακτα καὶ μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τὰ προϊόντα

√ Βιτὰμ Ἐλαΐς
√ Φυτίνη Ἐλαΐς

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ προϊόντα παρασκευάζονται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀπὸ ἀγνὸ ἐλαιόλαδο. Εἶναι χαμηλοῦ σημείου τήξεως, πλούσια σὲ ἀκόρεστα καὶ περιέχουν σταθερὲς ἀναλογίες βιταμινῶν Α καὶ D.

Εἶναι εὔπεπτα καὶ δὲν κουράζουν ποτὲ τὸ στομάχι, τὸ συκώτι, τὴν καρδιά. Εἶναι ἰδιαιτέρως ἀξιοσύστατα σὲ ὅσους ἔχουν εὐπαθὲς πεπτικὸν σύστημα.

ΤΑ ΕΓΓΥΑΤΑΙ Η Α.Ε. ΕΛΛΙΣ

Καὶ τὰ 2 στὴν τιμὴ τοῦ ΕΝΟΣ

● Ἡ νέα καταπληκτικὴ προσφορὰ τῶν ἐργοστασίων
SCHARPF
● Τὰ Γερμανικὰ ἐργοστάσια πλυντηρίων SCHARPF σᾶς προσφέρουν σήμερον
√ Τὸ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟΝ τύπου 50/62
√ Τὸ ΣΤΕΓΝΩΤΗΡΙΟΝ τύπου 50/3
● Καὶ τὰ 2 στὴν καταπληκτικὴ τιμὴ τῶν Δρχ. 7600
● ΠΛΕΝΕΤΕ - ΞΕΒΓΑΖΕΤΕ - ΣΤΕΓΝΩΝΕΤΕ
● Γεν. Ἀντιπρόσωποι Δ. ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 6 · ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 31
● Ζητήσατε τα ἀπὸ τὰ εἰδικὰ Καταστήματα

Τά πετράδια τοῦ Σεΐχη

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

5ον

»Ξαναγύρισα ὕστερα στὸ σχολεῖο. Καὶ ἔλπιζα πὼς δὲ θὰ μάθαινε κανεὶς ποτέ...

Σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε σιγανά:

— Θὰ μὲ ἀπολύσετε τώρα; Ἤ θὰ μ' ἀφίσετε νὰ μείνω ὥς τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους;

— Θὰ μείνετε ὥς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ἀπάντησε ἡ διευθύντρια. Κι' ἂν τοῦ χρόνου λειτουργήση πάλι τὸ σχολεῖο μας, θὰ ξανάρθετε.

—Θὰ ξανάρθω; εἶπε ἡ μὶς Ρίτς, σὰν νὰ μὴν πίστευε στ' αὐτιά της. Δηλαδή... μὲ θέλετε ἀκόμη;

— Καὶ βέβαια σᾶς θέλω. Ἀγαπήσατε κάποιον καὶ γίνατε μητέρα. Τὸ θέλατε, τὸ παιδί σας;

— Ναί, τὸ ἤθελα πολύ!

—Ὡραῖα... Τώρα λοιπὸν θὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο. Πιστεύω ὅτι, παρ' ὅλη ἐκείνη τὴν ἐρωτικὴ ἱστορία σας, ἡ πραγματικὴ κλίσι τῆς ζωῆς σας εἶναι ἡ παιδαγωγική... ἡ δουλειὰ τῆς δασκάλας.

— Ὤ, ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ πάθος μου! βεβαίωσε ἡ Ἄϊλην Ρίτς.

— Θὰ σᾶς κάνω λοιπὸν μιὰ ἐνδιαφέρουσα πρότασι... ἄρχισε ἡ μὶς Μποῦλστροντ.

Σταμάτησε ὅμως, βλέποντας στὴν πόρτα τὸ γιατρό. Ἀπ' τὴν ἔκφρασί του κατάλαβε...

— Πηγαίνω τώρα κοντὰ στὴ μὶς Τσάντουϊκ, πρόσθεσε ἀλλάζοντας τόνο.

— Ὑπάρχει ἐλπίδα;... ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ μὶς Ρίτς.

— Ὄχι, ἀγαπητή μου. Εἶναι στὰ τελευταῖα της. Ἔδωσε τὴ ζωή της γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν κυρία Ἄπτζον. Ὀφείλω νὰ μείνω κοντά της ὥς τὸ τέλος.

★

Ὁ καμαριέρης τοῦ Πουαρὸ χτύπησε τὴν πόρτα του καὶ τοῦ ἀνάγγειλε:

— Ζητάει νὰ σᾶς δῆ ἕνας κύριος Ρόμπινσον.

Ὁ ντέτεκτιβ ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε ἕνα γράμμα πάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Τοῦρριξε μιὰ ματιά, σκέφθηκε λίγο καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη:

— Νὰ περάση, Τζώρτζ.

Τὸ γράμμα ἦταν σύντομο:

«Ἀγαπητὲ Πουαρό. Πρόκειται νὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ κάποιος κ. Ρόμπινσον. Ἴσως νὰ ξέρετε ἤδη κάτι γι' αὐτόν. Εἶναι σημαῖνον πρόσωπο σὲ ὡρισμένους κύκλους. Πιστεύω ὅτι, στὴν τωρινὴ περίπτωσι, βρίσκεται μὲ τὸ μέρος τοῦ δικαίου. Θὰ κάνετε λοιπὸν μιὰ καλὴ πρᾶξι, ἂν τὸν βοηθήσετε.

Δικός σας πάντα. Συνταγματάρχης Πικγουαίη».

Ὁ Πουαρὸ ἄφισε τὸ γράμμα καὶ κύτταξε τὸν ἐπισκέπτη, ποὺ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο. Τοῦσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦδειξε ἕνα κάθισμα.

Ὁ κ. Ρόμπινσον κάθησε, ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ σκούπισε τὸ πλατὺ καὶ κίτρινο πρόσωπό του.

— Πολλὴ ζέστη σήμερα, εἶπε.

Ὁ Πουαρὸ ἔγνεψε πὼς συμφωνοῦσε. Ὕστερα ὁ ἐπισκέπτης μπῆκε στὸ θέμα:

— Ἄκουσα —ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἀλήθεια —πὼς εἴχατε ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ παρθεναγωγείου Μάντιουμπανκ.

— Ἀλήθεια εἶναι, ἐπιβεβαίωσε ὁ ντέτεκτιβ.

— Σπουδαῖο σχολεῖο. Ἕνα ἀπ' τὰ πρῶτα τῆς Ἀγγλίας... Ὡστόσο, τὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν ἐκεῖ τελευταῖα, μπορεῖ νὰ σκανδαλίσανε τοὺς μπαμπάδες καὶ τὶς μαμάδες ποὺ ἔχουν ἐκεῖ τὰ κορίτσια τους... Γιὰ σκεφθῆτε! Δολοφονηθήκανε τρεῖς δασκάλες! Εὐτυχῶς ποὺ ἀνακαλύψατε τὴ φόνισσα.

— Δύσκολα μπορεῖ νὰ πιστέψη κανεὶς πὼς μιὰ τόσο νέα γυναῖκα ἦταν δυνατὸν νὰ ἐγκληματήση τόσο ψύχραιμα! παρατήρησε ὁ Πουαρό.

— Βλέπετε, ἦταν πολὺ μεγάλος ὁ πειρασμὸς ποὺ τὴν ἔσπρωχνε...

Ὁ Ρόμπινσον ἔσκυψε λίγο μπροστὰ καὶ ρώτησε σιγανά:

— Ποῦ εἶναι τώρα τὰ πετράδια, κ. Πουαρό;

— Μὰ νομίζω πὼς τὸ ξέρετε. Ἀσφαλισμένα, σὲ μιὰ τράπεζα.

— Καὶ τί σκοπεύετε νὰ τὰ κάνετε;

— Περιμένω...

— Τί περιμένετε:

— Καμμιὰ καλὴ συμβουλή... Δὲν εἶναι δικά μου τὰ πετράδια. Μοῦ τὰ ἔχουν ἐμπιστευθῆ. Ὀφείλω νὰ τὰ δώσω στὸ πρόσωπο ποὺ τοῦ ἀνήκουνε... Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς δὲν εἶναι τόσο ἁπλό, αὐτό. Ὑπάρχουν σοβαρὲς ἀμφισβητήσεις γιὰ τὰ δικαιώματα ἰδιοκτησίας τους.

— Ἀκριβῶς. Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς προτείνω νὰ τὰ δώσετε σὲ μένα, εἶπε ἁπλὰ ὁ Ρόμπινσον.

— Ἆ! Γιατί;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Τὰ πετράδια αὐτὰ ἀνῆκαν ἀναμφισβήτητα στὸ σεΐχη Ἀλῆ Γιουσούφ.

— Ἀσφαλῶς. Ὕστερα;...

— Αὐτὸς τὰ παρέδωσε στὸν πιλότο Ρόμπερτ Ρόουλινσον, μαζὶ μὲ ὡρισμένες ὁδηγίες: νὰ φυγαδευθοῦν ἀπ' τὸ Ραφάτ, νὰ φτάσουν στὴν Ἀγγλία καὶ νὰ παραδοθοῦν σὲ μένα.

— Ἔχετε καμμιὰ ἀπόδειξι γι' αὐτὸ ποὺ λέτε;

— Βεβαίως.

Ὁ Ρόμπινσον ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μακρὺ φάκελλο. Πῆρε ἀπὸ μέσα διάφορα χαρτιὰ καὶ τὰ ἅπλωσε πάνω στὸ γραφεῖο, μπροστὰ στὸν Πουαρό.

Ὁ ντέτεκτιβ τὰ μελέτησε προσεχτικά, ἕνα-ἕνα, καὶ εἶπε στὸ τέλος:

— Φαίνεται πὼς εἶναι ὅπως τὸ λέτε.

— Λοιπόν;...

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐρώτησι;

— Ἐλεύθερα.

— Τί κερδίσατε ἐσεῖς ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

Ὁ Ρόμπινσον φάνηκε ἔκπληκτος.

— Λεφτά, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀπάντησε. Πολλὰ λεφτά... Ἡ ὀργάνωσί μας προμηθεύει πετράδια σὲ βασιλιάδες, πολιτικούς, προέδρους, ποὺ θέλουν ν' ἀσφαλίσουν τὰ χρήματά τους. Πραγματοποιοῦμε ἔτσι μεγάλα κέρδη. Εἴμαστε ὅμως πάντα τίμιοι καὶ ἔμπιστοι στὴ δουλειά μας. Οἱ πελάτες μας ἀκριβοπληρώνουν τὶς ὑπηρεσίες μας, ἀλλὰ μένουν πάντα ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι.

— Κατάλαβα... εἶπε ὁ Πουαρό. Καλὰ λοιπόν, συμφωνῶ μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε.

Ἡ ματιὰ τοῦ Ρόμπινσον ἔπεσε στὸ γράμμα τοῦ συνταγματάρχη Πικγουαίη, ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Πουαρό.

— Σᾶς βεβαιῶ πὼς ἡ ἀπόφασί σας αὐτὴ θὰ ἱκανοποιήση καθένα, πρόφερε μὲ σημασία.

— Ὡστόσο, σὰν ἄνθρωπος, εἶμαι λίγο περίεργος, εἶπε ὁ Πουαρό. Τί θὰ τὰ κάνετε, αὐτὰ τὰ πετράδια;

Ὁ Ρόμπινσον τὸν κύτταξε. Χαμογέλασε, ἔσκυψε μπροστὰ κι' ἀπάντησε:

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ...

Καὶ τοῦ τὸ εἶπε.

★

Οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν ποὺ παίζανε, γέμιζαν τὸ μικρὸ δρόμο. Ὁ Ρόμπινσον κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητό του, πῆγε κοντά τους καὶ κάτι τὰ ρώτησε. Ἕνα ἀγοράκι ἀνάλαβε νὰ τὸν ὁδηγήση. Ἀκολουθῶντας το, ὁ Ρόμπινσον ἔφτασε ἔξω ἀπ' τὸν ἀριθμὸ 15.

Ἔσπρωξε τὴν καγκελλόπορτα, ἀνέβηκε τρία σκαλοπάτια καὶ χτύπησε τὴν ἐξώπορτα.

Πρόσεξε πὼς τὰ παράθυρα εἴχαν κάτασπρες κουρτίνες κι' ἡ πόρτα καλογυαλισμένους μπρούντζους. Ἦταν ἕνα σπιτάκι ἀσήμαντο, ἀλλὰ περιποιημένο.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Μιὰ νέα κι' ὄμορφη γυναῖκα, ὥς 25 χρόνων, ὑποδέχτηκε τὸν ἐπισκέπτη μ' ἕνα χαμόγελο:

— Ὁ κ. Ρόμπινσον; Περᾶστε μέσα.

Τὸν πῆγε σ' ἕνα σαλονάκι, μὲ ἁπλὴ καὶ μοντέρνα ἐπίπλωσι.

— Θὰ πάρετε ἕνα τσάϊ; τοῦ πρότεινε.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν πίνω ποτὲ τσάϊ. Δὲν πρόκειται ἄλλωστε νὰ μείνω πολλὴ ὥρα. Ἦρθα μονάχα γιὰ νὰ σᾶς φέρω ὅ,τι ἔγραψε ἐ κ ε ῖ ν ο ς γιὰ σᾶς.

— Δὲν ὑπάρχει... καμμιὰ ἐλπίδα; Θέλω νὰ πῶ... εἶν' ἀλήθεια πὼς σκοτώθηκε ὁ Ἀλῆ; Δὲν ἔγινε λάθος;...

— Φοβᾶμαι πὼς εἶν' ἀλήθεια, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ρόμπινσον.

— Ἔχετε δίκιο... μουρμούρισε ἡ νέα γυναίκα. Ὅταν ξαναγύρισε ἐκεῖ, στὴ χώρα του, εἶχα τὸ προαίσθημα πὼς δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπα. Ὄχι πὼς πρόβλεπα ὅτι θὰ σκοτωνόταν ἢ ὅτι θὰ γινόταν ἐπανάστασι. Ἀλλὰ σκεπτόμουν πὼς θὰ τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ τὸ καθῆκον του... καὶ πὼς θὰ παντρευότανε μιὰν ἄλλη, ἀπ' τὸν τόπο του. Ἡ θρησκεία του τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πάρη πολλὲς γυναῖκες...

Ὁ Ρόμπινσον ἔβγαλε ἕνα πακετάκι καὶ τ' ἄφισε στὸ τραπέζι.

— Ἀνοῖχτε το, παρακαλῶ, εἶπε.

Τὰ δάχτυλα τῆς νέας γυναίκας τρέμανε λιγάκι, καθὼς ξεδιπλώνανε τὸ χοντρὸ περιτύλιγμα.

Κι' ἔμεινε ξαφνικὰ ἄφωνη, ἀκίνητη, μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα. Εἶχαν ἀστροποβολήσει στὸ φῶς κόκκινα, μπλέ, πράσινα πετράδια, κάνοντας νὰ φαίνεται ἡ μικρὴ καμαρούλα σὰν τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀλαντίν...

Στὸ τέλος, ἡ νέα ψιθύρισε:

— Μπορεῖ... μπορεῖ νἆναι ἀληθινά;

Ὁ Ρόμπινσον ἔγνεψε «ναί» μὲ τὸ κεφάλι.

— Μὰ τότε θ' ἀξίζουν... θ' ἀξίζουν...

Δίσταζε νὰ προφέρη ἕνα ὡρισμένο ἀριθμό. Ὁ Ρόμπινσον τὴ βοήθησε:

— Ἂν θέλετε νὰ τὰ πουλήσετε, μπορῶ νὰ σᾶς βρῶ τὸ λιγώτερο μισὸ ἑκατομμύριο λίρες γι' αὐτά.

— Ὄχι, ὄχι... δὲν εἶναι δυνατόν...

Ἅπλωσε ξαφνικὰ τὰ χέρια της, μάζεψε τὰ πετράδια καὶ τὰ ξαναδίπλωσε μὲ τὸ χοντρὸ χαρτί.

— Μὲ τρομάζουν! ὡμολόγησε. Τί θὰ τὰ κάνω;...

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὥρμησε μέσα ἕνα ἀγοράκι, μὲ σκοῦρο δέρμα καὶ μαῦρα μάτια.

— Μαμᾶ, ἔσπασα ἕνα παιχνίδι τοῦ Μπίλλυ... ἄρχισε νὰ λέη.

Σταμάτησε, βλέποντας τὸν ξένο.

— Πήγαινε στὴν κουζίνα, Ἄλλεν, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Εἶν' ἕτοιμο τὸ τσάϊ σου.

Τὸ ἀγοράκι βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Κι' ἡ μητέρα του ἐξήγησε στὸ Ρόμπινσον:

— Τὸν βάφτισα Ἄλλεν, γιατὶ εἶναι τὸ ὄνομα ποὺ μοιάζει πιὸ πολὺ μὲ τοῦ πατέρα του.

Τὸ πρόσωπό της ξανασυννέφιασε.

— Τί πρέπει νὰ κάνω τώρα; πρόσθεσε.

— Πρῶτον, ἔχετε τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ γάμου σας;

Ἡ νέα γυναίκα ἄνοιξε ἕνα συρτάρι, ἔβγαλε ἕνα φάκελλο καὶ τὸν ἔδωσε στὸν ἐπισκέπτη.

Ἐκεῖνος συμβουλεύθηκε τὸ περιεχόμενό του:

— Χμ... μάλιστα... Ὁ γάμος ἔγινε στὸ Ἐντμοντστόου... Ἀλῆ Γιουσούφ, φοιτητής... Ἄλις Κάλντερ, οἰκιακά... Μάλιστα, ὅλα εἶν' ἐν τάξει.

— Δὲν εἶνα καμμιὰ ἀπαίτησι νὰ μὲ παντρευτῆ. Ἀλλ' ὅταν ἔμεινα ἔγκυος, θέλησε νὰ νομιμοποιήση τὸ παιδί του. Ἦταν τὸ περισσότερο ποὺ μποροῦσε νὰ κάνη γιὰ μένα. Μ' ἀγαποῦσε, ξέρετε... μ' ἀγαποῦσε ἀληθινά.

— Ναί, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, εἶπε ὁ Ρόμπινσον.

Ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἂν θέλετε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε αὐτὰ τὰ πετράδια, θὰ φροντίσω νὰ τὰ πουλήσω. Μπορεῖτε νὰ καταθέσετε τὰ λεφτὰ αὐτὰ σὲ μιὰ Τράπεζα καί, μὲ τοὺς τόκους τους, νὰ μορφώσετε καλὰ τὸ γυιό σας καὶ ν' ἀρχίσετε μιὰ καινούργια ζωή. Θὰ χρειαστῆτε ὡστόσο μιὰ κοινωνικὴ ἀναμόρφωσι, γιὰ νὰ προσαρμοσθῆτε στὸν νέο ρόλο σας. Θὰ εἴσαστε τώρα πολὺ πλούσια... καὶ θὰ πέσουν ἀπάνω σας, σὰν λύκοι, προικοθῆρες καὶ ἀπατεῶνες.

»Δὲ θἆναι εὔκολη ἡ ζωή σας, ἐκτὸς ἀπ' τὴ χρηματικὴ ἄποψι. Δὲν εἶναι τόσο ξένοιαστοι οἱ πλούσιοι, ὅπως πιστεύει ὁ πολὺς κόσμος. Σᾶς τὸ λέω ἐγώ, ποὺ ἔχω γνωρίσει πολλοὺς ἀπ' αὐτούς. Ἐσεῖς ὅμως ἔχετε δυνατὸ χαρακτῆρα. Καὶ θὰ προσπαθήσετε σίγουρα νὰ κάνετε τὸ γυιό σας εὐτυχέστερο ἀπ' τὸν πατέρα του.

»Συμφωνεῖτε λοιπόν;

—Ναί. Πᾶρτε τα.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔσπρωξε τὸ πακετάκι πρὸς τὸ Ρόμπινσον. Ὕστερα εἶπε ξαφνικά:

—Θἄθελα ὅμως νὰ χαρίσω ἕνα πετράδι στὴ μαθήτρια ποὺ τὰ βρῆκε. Ποιὸ λέτε νὰ τῆς ἀρέση;

Ὁ Ρόμπινσον σκέφθηκε λίγο κι' ἀπάντησε:

— Ἕνα σμαράγδι. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται καλύτερο...

Σηκώθηκε καὶ πρόσθεσε:

—Θὰ σᾶς χρεώσω γιὰ τὶς ὑπηρεσίες μου. Ἡ ἀμοιβή μου εἶναι πάντα μεγάλη. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σᾶς ἐξαπατήσω.

—Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό. Σᾶς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

—Μά... δὲ θέλετε νὰ κρατήσετε κανένα πετράδι γιὰ τὸν ἑαυτό σας;

Ἡ Ἄλις δίστασε λίγο κι' ὕστερα ἀπάντησε:

—Ὄχι. Ποτὲ δὲ μ' ἐνδιαφέρανε τὰ κοσμήματα.

«Πολὺ ἀσυνήθιστη γυναῖκα! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ρόμπινσον, καθὼς ἔβγαινε σὲ λίγα λεπτὰ ἀπ' τὸ σπίτι καὶ προχωροῦσε πρὸς τ' αὐτοκίνητό του. Ἀληθινά, πολὺ ἀσυνήθιστη!...».

ΤΕΛΟΣ

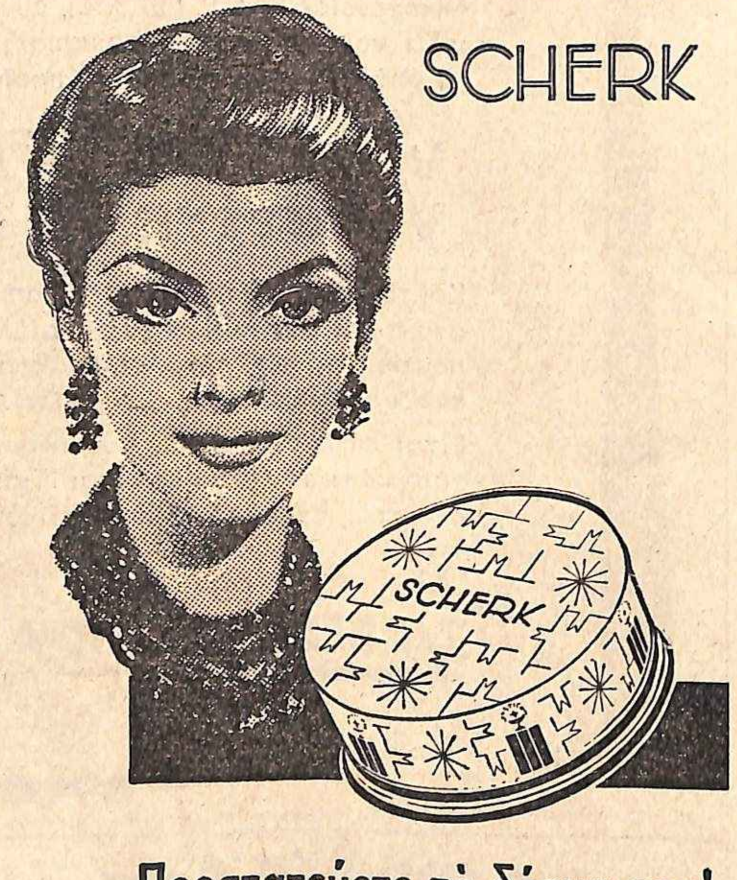

Προστατεύετε τὸ δέρμα σας!

Εἶναι κρῖμα νὰ ἀφήνετε τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας ἐκτεθειμένον, ἀφοῦ μπορεῖτε εὔκολα νὰ τὸ προστατεύσετε.

Ἡ πούδρα ΣΕΡΚ θεωρεῖται σήμερα ὡς τὸ καλλίτερο προστατευτικὸ γιατὶ στρώνει ὡραῖα στὸ πρόσωπο καὶ ἀφομοιώνεται μὲ τὴν ἐπιδερμίδα. Καὶ ἐνῶ δίνει μιὰ γοητευτικὴ ἔκφραση στὸ πρόσωπο, προστατεύει συνάμα τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὴν ὑγρασία καὶ τὴ ζέστη.

Εἶναι ἀφάνταστα λεπτή, ὑπέροχα ἀρωματισμένη καὶ διατίθεται στοὺς πιὸ μοντέρνους χρωματισμούς.

Πούδρα Mysticum Scherk

Μεγάλο κουτί Δρχ. 32
Μικρὸ » » 20

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 225-739

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Ἂν ὁ Χριστὸς δὲν ἤρχετο στὴ γῆ μας, ἄραγε σὲ ποιὰ κατάστασι θὰ βρισκόταν ἡ ἀνθρωπότης; Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου χωρὶς Χριστούγεννα... Θἄθελες ἄραγε νὰ ζῆς σὲ ἕνα τέτοιο κόσμο;

Ἀλλὰ σὲ τί εἴδους κόσμο ἦλθε ὁ Χριστὸς τότε; Γιὰ γύρισε τὰ φύλλα τῆς Ἱστορίας πρὶν δυὸ χιλιάδες χρόνια καὶ θὰ δῆς.

Τὰ τρία πέμπτα τοῦ κόσμου, ἦταν δοῦλοι. Οἱ ἄνθρωποι ἠγοράζοντο καὶ ἐπωλοῦντο στὴν ἀγορὰ σὰν ἐμπορεύματα. Ἐλαχίστη ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ζώου στὸν τρόπο τῆς μεταχειρίσεώς των. Ἕνας ἀφέντης μποροῦσε νὰ εἶχε μέχρι 10 ἢ 20 χιλιάδες δούλους. Ὁ Χριστὸς ἦλθε σὲ ἕνα κόσμο δουλείας, γιὰ νὰ φέρη τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου. Ἦλθε νὰ φανερώση τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ ἄτομο. Ὁλόκληρος ἡ Καινὴ Διαθήκη δὲν ἀσχολεῖται γιὰ ὁ,τιδήποτε ἄλλο θέμα, ὅσο γιὰ τὴν ἐλευθερία μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομο μπορεῖ νὰ πλησιάζη τὸν Θεόν. Ὅπως σώζεται ὁ ἀφέντης, σώζεται καὶ ὁ δοῦλος. Μπροστὰ στὸν Χριστόν, εἶναι ἀμφότεροι ἴσοι. Κανεὶς δὲν εἶναι πραγματικὰ ἐλεύθερος ἂν ὁ Χριστὸς δὲν τὸν ἐλευθερώση ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας, στὴν ὁποίαν ὀφείλεται καὶ κάθε ἄλλο εἶδος δουλείας. «Ἐὰν λοιπὸν ὁ Υἱὸς σᾶς ἐλευθερώση, ὄντως ἐλεύθεροι θέλετε εἶσθε». (Ἰωάν. η 31).

Σὲ ποιὰ κράτη στὴν ἐποχή μας λείπει ἀπὸ τὸ ἄτομο ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία; Ἐκεῖ ποὺ ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει προεξέχουσα θέσι. Στὰ μὴ χριστιανικὰ κράτη ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται σὲ πολὺ χαμηλὸ ἐπίπεδο. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι δοῦλος. Μὴ νομίσουμε πὼς ἡ δουλεία ὀφείλεται σὲ οἰκονομικὰ ἢ κοινωνικὰ αἴτια. Ὀφείλεται σὲ ἠθικά, πνευματικὰ αἴτια. Λείπει ὁ Χριστός. Καὶ ἡμεῖς ἔτσι θἄμασταν ἂν ὁ Χριστὸς δὲν ἤρχετο.

Τί γίνεται σήμερα στὰ κράτη μὲ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα; Ἔχει καμμιὰ ἀξία τὸ ἄτομο; Ὄχι. Ὅταν ψηφίζη, ἐὰν κοροϊδευτικὰ τοῦ δοθῆ τὸ προνόμιο τῆς ψήφου, δὲν μπορεῖ νὰ ἐκλέξη, διότι ἕνας μόνον ὑποψήφιος ὑπάρχει. Γιὰ ρίξτε μιὰ ματιὰ στὰ κομμουνιστικὰ κράτη. Κατάστασις τρόμου γιὰ τὸ ἄτομο ποὺ θέλει ἐλεύθερα νὰ ἐκφράση τὴν γνώμη του. Γιατί; Ποῦ εἶναι ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία; Διώχνουν τὸν Χριστὸ ἀλλὰ μαζί Του, ἐξαφανίζεται καὶ ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου. Μέσα στὸν ἀθεϊσμὸ τοῦ Κομμουνισμοῦ ὅσο καὶ νὰ ἐρευνήσουμε, δὲν μποροῦμε παρὰ πολιτισμένη δουλεία νὰ βροῦμε, σκλαβωμένο ἄτομο.

Ἂν ὁ Χριστὸς δὲν ἤρχετο στὸν κόσμο, οὔτε κἂν ἡ πιθανότης γιὰ τὴν ἐλευθερία σου θὰ ὑπῆρχε. Μήπως ἄκουσες καμμιὰ φορὰ κανένα νὰ κάμη τὴν ἀκόλουθη μαρτυρία: «Ἤμουν κάποτε δοῦλος, μέθυσος, βάρος στὴν οἰκογένειά μου καὶ τὴν κοινωνία, μέχρις ὅτου ἄρχισα νὰ μαθαίνω μαθηματικά. Μόλις ἔμαθα τὴν προπαίδεια, ἀπέκτησα ψυχικὴ εἰρήνη καὶ χαρά». Οὔτε ἡ παιδεία, οὔτε ἡ πολιτεία, οὔτε τὸ χρῆμα, οὔτε κανένας συνάνθρωπός μας, δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξη τὴν ἁμαρτωλὴ φύσι μας. Αὐτὸ μόνον ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ τὸ κάμη. Καὶ εἶναι ἑκατομμύρια ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ μαρτυρήσουν, ὅτι ὁ Χριστὸς τοὺς ἄλλαξε ριζικὰ — ἀπὸ ὑπανθρώπους, τοὺς ἔκαμε ἀνθρώπους, ἀπὸ ἁμαρτωλοὺς τοὺς ἔκαμε ἁγίους.

Γιὰ ρίξε μιὰ ματιὰ στὰ παιδιά, ὅταν ὁ Ἰησοῦς γεννήθηκε στὴ Βηθλεέμ. Δὲν εἶχαν τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν σήμερα μέσα στὸν χριστιανικὸ κόσμο. Ἕνας Ἡρώδης μὲ μιὰ διαταγή του, ἐφόνευσε ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Βηθλεέμ. Δὲν διαβάζουμε γιὰ τὴν μέχρι θανάτου διαμαρτυρίαν τῶν γονέων. Χρειάστηκε, ἡ γέννησις τοῦ βρέφους τῆς Βηθλεέμ, γιὰ ν' ἀποκτήση τὸ Παιδὶ τὴν ἀξία του καὶ νὰ ἑλκύση τὴν γλυκειὰ καὶ ἀφοσιωμένη στοργὴ καὶ προσοχὴ τῶν γονέων καὶ τῶν κυβερνήσεων. Ποῦ τὸ παιδὶ ἀπολαμβάνει περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μέσα σὲ χριστιανικὸ περιβάλλον; Ποῦ θὰ βρισκόταν τὰ παιδιά μας, ἂν δὲν ἐγεννᾶτο τὸ Βρέφος τῆς Βηθλεέμ;

Ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ γυναικεῖο φῦλο. Ποιὰ εἶναι ἡ θέσις τῆς γυναίκας στὰ μουσουλμανικὰ καὶ ἄλλα μὴ χριστιανικὰ κράτη; Δὲν ἔχει θέλησι δικιά της. Ὁ γάμος δὲν εἶναι παρὰ σωματεμπόριον. Ἴσως ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος, γιατὶ περισσότερες γυναῖκες ἀφοσιώνονται στὸν Θεάνθρωπον παρὰ ἄνδρες. Περισσότερα ἔχει κάμει ὁ ἐρχομός Του γι' αὐτές, παρὰ γιὰ τοὺς ἄνδρες. Πρῶτες πῆγαν, γυναῖκες στὸν τάφο τοῦ Χριστοῦ. Στὸν σταυρό Του, ἔμειναν ἀπὸ τοὺς τελευταίους. Γυναῖκες, θἄσασταν πολὺ χαμηλὰ πεσμένες, ἂν δὲν ἐρχόταν ὁ Χριστὸς νὰ σᾶς ἐξυψώση. Ἀγαπήσατέ Τον, ὑπηρετήσατέ Τον μὲ ὅλη τὴν ψυχή σας.

Πόσον περιωρισμένη θὰ ἦταν ἡ ἀντίληψίς μας γιὰ τὸν Θεόν, ἂν δὲν ἐρχόταν νὰ κατοικήση μεταξύ μας γιὰ λίγο καιρό. Θὰ μέναμε μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι αὐστηρὸς Κύριος. Χρειάστηκε τὸ Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, γιὰ νὰ μᾶς δείξη ὅτι ἡ πρωταρχικὴ ἰδιότης τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀγάπη προσωπικὴ καὶ ἀπεριόριστη γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα. Μιὰ μέρα ὁ Φίλιππος εἶπε στὸν Χριστό: «Κύριε, δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὸν Πατέρα καὶ ἀρκεῖ εἰς ἡμᾶς». Πόσο ἀποκαλυπτικὴ ὑπῆρξε ἡ ἀπάντησις τοῦ Χριστοῦ: «Τόσον καιρὸν εἶμαι μεθ' ὑμῶν, καὶ δὲν Μὲ ἐγνώρισας, Φίλιππε; Ὅστις εἶδεν Ἐμέ, εἶδε τὸν Πατέρα». (Ἰωάν. ιδ' 8—9).

Ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ φάτνη τῆς Βηθλεέμ, δὲν θὰ ὑπῆρχε ὁ σταυρὸς τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ὁ κενὸς τάφος. Γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἀπέθανε, ἀλλὰ δὲν ἔμεινε νεκρός. Ζῆ καὶ μπορεῖ νὰ κάμη καὶ σένα νὰ ζήσης ἂν Τὸν ἀφήσης διὰ πίστεως νὰ γεννηθῆ μέσα στὴν καρδιά σου. Θὰ γίνης καινούργιος ἄνθρωπος. Θὰ ἀποκτήσης καινούργιες διαθέσεις καὶ ὑψηλοὺς ὁραματισμούς. Θὰ σωθῆς. Θὰ γίνης παιδὶ τοῦ Θεοῦ.

Κάποτε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἔκαμε τὴν ἴδια ἐρώτησι: «Ἐὰν δὲν ἦλθον». (Ἰωάν. ιε' 22). Ἀλλὰ μιὰ ποὺ ἦλθε, γιατὶ νὰ μὴ ἐπωφεληθῆς τοῦ ἐρχομοῦ Του καὶ νὰ μὴ Τὸν κάμης Σωτῆρα σου; Τότε, τὰ Χριστούγεννα θὰ προσλάβουν τὴν δέουσα ἀξία γιὰ σένα.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ὁ ἐπιθυμῶν νὰ λάβη ἕνα τεῦχος μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἄρθρων «Τὸ Κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν τὴν Καινὴν Διαθήκην εἰς ἁπλὴν νεοελληνικὴν μετάφρασιν, ἂς μᾶς γράψη στὴν διεύθυνσιν: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387, Ἀθῆναι.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1

Ἐπανέκαμψε ἐκ τοῦ ταξιδίου της καὶ δέχεται ὡς καὶ πρότερον 10—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει

Τηλέφωνον 810.760.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗ ΦΑΤΝΗ

ΟΤΑΝ γεννήθηκε ὁ Χριστὸς στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων ἔκανε τόσο δυνατὸ κρύο, ποὺ μιᾶς βρυσούλας τὸ νερὸ εἶχε παγώσει.

Τότε τὰ ἄλογα, τὰ βάδια καὶ τ' ἄλλα ζῶα, ἐτρεξαν κοντὰ στὸ μικρὸ Χριστούλη μήπως μπορέσουν καὶ τὸν ζεστάνουν. Μὰ τὸ κρύο ἦταν πολὺ καὶ χρειαζόταν φωτιά. Τὰ ἄχυρα, λοιπόν, ποὺ ἦτανε στὴ φάτνη, πῆγαν ἀμέσως νὰ σκεπάσουνε τὸ νεογέννητο. Μὰ τὰ ἄχυρα εἶναι κρύα, γιατί, ὅταν ἀλωνίζωνται, χάνουν ὅλη τὴ ζέστη τοῦ ψωμιοῦ, ποὺ τοὺς τὴν παίρνει τὸ σιτάρι κι' ἔτσι ὁ μικρὸς Χριστούλης κρύωνε περισσότερο...

Τότε ὁ Ἰωσὴφ θέλησε ν' ἀνάψη φωτιά, μὰ ὅσο κι' ἂν ἔψαχνε, δὲν εὕρισκε ἐκεῖ μέσα ξύλα.

Πλήδησαν λοιπὸν τὰ ἄχυρα ἀπὸ τὴ φάτνη, ποὺ σκέπαζαν τὸ Χριστό, καὶ τοῦ εἶπαν:

— Κάψε μας, ἐμᾶς!

Ὁ Ἰωσὴφ τ' ἅναψε, μὰ αὐτά, λιγόθερμα καθὼς εἶναι, καΐκανε ἀμέσως.

Ἡ Παναγία, βλέποντας τὴ θυσία τους, τὰ λυπήθηκε καὶ τὰ εὐχήθηκε:

— Ἔτσι χρυσὰ νὰ εἶστε πάντα!...

Ὁ Ἰωσὴφ ὡστόσο δὲ σταμάτησε νὰ ψάχνη νὲ βρῆ κλαδιὰ γιὰ τὴ φωτιά.

Ἕνα δεντρολίβανο, ποὺ ἦτανε ἔξω ἀπὸ τὴ φάτνη, πρόσφερε στὸν Ἰωσὴφ τοὺς γυμνούς του κλώνους. Μὰ τί φωτιὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν τὰ κλωνιὰ τοῦ δεντρολίβανου; Καΐκαν ἀμέσως, ἐκεῖ κοντὰ στὰ ποδαράκια τοῦ Χριστοῦ.

Μὰ κι' αὐτὴ ἡ θυσία συγκίνησε τὴν Παναγία κι' ἔδωσε τὴν εὐχή της στὸ δεντρολίβανο:

— Νὰ εἶσαι, τοῦ εἶπε, πάντα εὐλογημένο καὶ νὰ φυτρώνης κοντὰ στὶς ἐκκλησίες. Τὰ φύλλα σου νὰ μὴν πέφτουνε ποτέ, ἡ ἀνατπνοή σου νὰ μοσχοβολάη σὰν τὸ λιβάνι καὶ νὰ εἶναι στοὺς ἀνθρώπους βάλσαμο.

Ὁ Ἰωσὴφ πολὺ στενοχωρήθηκε. Καθόταν καὶ σκεφτόταν μὲ τί θ' ἀναβε φωτιά.

Ξαφνικά, ἕνα γρύλλος, ποὺ ἦτανε σὲ μιὰ τρυπούλα ἐκεῖ κοντά, ἔφυγε γρήγορα - γρήγορα, κουτσαίνοντας καὶ πηδῶντας, μὲ τὰ μακρυὰ πόδια του. Ἔτρεξε, λοιπόν, σ' ὅλες τὶς γωνειὲς νὰ βρῆ κάρβουνα, μὰ κάρβουνα δὲ βρῆκε πουθενὰ καὶ γύρισε πίσω.

Ἡ Παναγία ὡστόσο τοῦδωσε κι' αὐτουνοῦ μιὰ εὐχή:

— Νὰ εἶσαι, τοῦ εἶπε, πάντα στὶς γωνιὲς τὶς εὐλογημένες τῶν καλῶν σπιτιῶν καὶ τὰ μακρυὰ πόδια σου νὰναι γρήγορα γιὰ νὰ φεύγης, ἅμα τὸ καλέση ἡ ἀνάγκη καὶ νὰ πηγαίνης μακρυά...

Κι' ὁ γρύλλο- κάθησε πιὰ ἐκεῖ κοντὰ στὸ νεογέννητο κι' ἄρχισε νὰ τὸ νανουρίζη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ ξυλοδεσιὲς τοῦ σταύλου καὶ τὰ δοκάρια τῆς στέγης φωνάξανε:

— Στάσου νὰ κατεβοῦμε ἐμεῖς γιὰ νὰ καοῦμε!

Κι' ἄρχισαν νὰ τεντώνωνται καὶ νὰ τραβιοῦνται γιὰ νὰ ξεκαρφωθοῦν. Μὰ ἡ στέγη ἔτριζε, οἱ τοῖχοι ἔτρεμαν καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ γκρεμιστοῦν καὶ νὰ πέσουν πάνω στὸ ἅγιο βρέφος.

— Μή, τοὺς φώναξε ὁ Ἰωσήφ, μὴ κουνιέστε ἀπὸ τὶς θέσεις σας, γιατὶ θὰ γίνη μεγάλος χαλασμὸς ἐδῶ μέσα!...

Κι' ἐκεῖνα στάθηκαν ὅπως ἦτανε. Μὰ ἡ στέγη εἶχε πιὰ ξεκαρβαλωθῆ καὶ τὸ κρύο ἔμπαινε πιὸ πολὺ μέσα στὴ φάτνη.

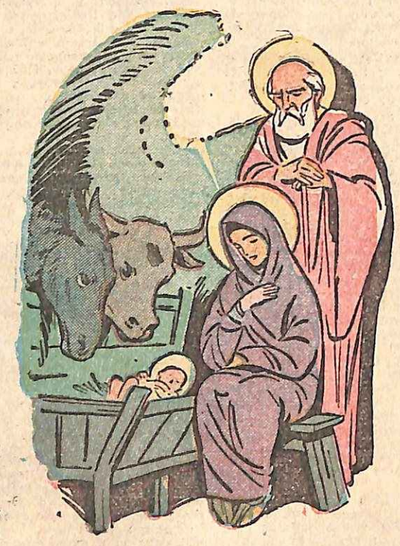

Ἔκανε δύνατὸ κρύο, ὅταν γεννήθηκε ὁ Χριστὸς στὴ Φάτνη τῶν ἀλόγων.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τὸ μπόλι

Ο ΤΟΤΟΣ μόλις εἶχε μπολιαστῆ καὶ ὁ γιατρὸς ἄρχισε νὰ τυλίγη μ' ἕναν ἐπίδεσμο τὸ χέρι του.

Ὁ Τοτὸς ὅμως ἔφερε τὶς ἀντιρρήσεις του:

— Γιατί, γιατρέ, μοῦ τυλίγετε αὐτὸ τὸ χέρι μὲ τὸν ἐπίδεσμο καὶ ὄχι τὸ ἄλλο;

— Γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ χέρι σὲ μπόλιασα καὶ πρέπει νὰ προφυλάξουμε τὸ μπόλι σου, γιὰ νὰ μὴ σὲ χτυπήσουν ἐκεῖ τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου...

— Καλλίτερα νὰ μοῦ δέσετε τ' ἄλλο χέρι, γιατρέ, καὶ ὄχι αὐτό, ποὺ μοῦ μπολιάσατε... ἐπιμένει ὁ Τοτός.

Καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του, προσθέτει:

— Ἐσεῖς, δὲν τοὺς ξέρετε τοὺς συμμαθητές μου, γιατρέ, ὅπως τοὺς ξέρω ἐγώ!

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

Τότε ἕνα δοκάρι, ποὺ ἦταν ἀπὸ καστανιά, φώναξε ἀπὸ ψηλά:

— Ἀράχνη, ἀραχνούλα μου, καλὴ καὶ δουλευτάρα, δὲν πᾶς νὰ φωνάξῃς στὸ βουνὸ λίγες ἀδερφές μου καστανιές, νάρθοῦνε νὰ καοῦνε, γιὰ νὰ ζεστάνουν τὸ Χριστούλη;

Ἡ ἀράχνη ἅπλωσε τότε τὰ δίχτυα της. Ἀλλὰ ὁ δυνατὸς ἀέρας τῆς τὰ ἔκοβε καὶ δὲ μποροῦσε νὰ προχωρήση.

Ἡ Παναγία ὅμως τῆς ἔδωσε τὴν εὐχή, ν' ἀντέχουνε τὰ νήματά της στοὺς ἀνέμους, στὶς φουρτοῦνες καὶ στὶς νεροποντές.

Ἔτσι ἡ ἀράχνη προχώρησε βιαστική. Μὰ καστανιὲς δὲ βρῆκε. Οἱ καστανιὲς ἦταν πάνω στὰ ψηλὰ βουνά. Κι' ὅταν τὶς εἰδοποίησε μ' ἕνα νυχτοπούλι, ἐκεῖνες ἀποκρίθηκαν:

— Κάνω θέσι γιὰ τὰ καινούργια παιχνίδια, ποὺ θὰ μοῦ φέρουν ἐφέτος!...

—Ὥσπου νὰ κατεβοῦμε ἀπὸ δῶ πάνω, ἡ νύχτα θὰ περάση πιὰ καὶ θὲ νὰ βγῆ ὁ ἥλιος, γιὰ νὰ ζεστάνη τὸ Χριστό!... Ὕστερα ἔχουμε καὶ ἐμεῖς νὰ περιποιηθοῦμε τὰ κάστανά μας, ποὺ τώρα σκᾶνε κι' αὐτὰ ἀπὸ τὸ τσόφλι τους...

Ἔτσι τὸ ξύλο τῆς καστανιᾶς δὲν κάνει φωτιά. Καὶ ἂν τὸ βάλουνε στὸ τζάκι δὲν κάνει φλόγα, παρὰ μαυρίζει σὰν ἀράπης, οὔτε κάρβουνα ἀφίνει, οὔτε στάχτη, οὔτε ζέστα, παρὰ μόνο μουτζούρα καὶ καπνό.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ μεσιανὸ δοκάρι τῆς στέγης, ποὺ ἦτανε ἀπὸ ἀγριελιά, φώναξε:

— Βρὲ δὲν εἶναι κανεὶς νὰ τρέξη νὰ βρῆ τὶς ἀδερφοῦλες μου τὶς ἐλιές, καὶ νὰ τοὺς πῆ νάρθοῦνε νὰ ζεστάνουν τὸ Χριστούλη; Θὰ πήγαινα μονάχο μου, μὰ βαστάω ἐγὼ ὅλη τὴ φάτνη... Δὲν εἶναι κανείς;

—Ἐγὼ πηγαίνω, φώναξε ὁ γρύλλος. Ἀλλὰ ποιός θὰ νανουρίση τὸ νεογέννητο;

—Ἐγώ, εἶπε ἕνα δοκάρι ἀπὸ πικραμυγδαλιά. Κι' ἂν βρῆς καὶ καμμιὰ δική μου ἀδερφή, πές της νάρθῆ κι' αὐτή...

Κι' εὐθὺς τὸ δοκάρι τῆς πικραμυγδαλιᾶς πῆρε ἕνα σαράκι καὶ τόβαλε νὰ τραγανίζη τὸ κορμί του, γιὰ ν' ἀκούη καὶ νὰ ξεχνᾶ ὁ Χριστός.

Μὰ ἡ Παναγία τὸ ἐμπόδισε. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ σαράκι δὲν τρώει τὸ ξύλο τῆς πικραμυγδαλιᾶς.

Στὸ μεταξύ, ὁ γρύλλος τρέχοντας στὸν κάμπο, βρῆκε μιὰ γέρικη ἐλιά, ποὺ σκυμμένη ἀπὸ τὰ χιόνια, ἔλεγε παραμύθια στὰ φυτὰ τῆς γῆς.

Μόλις ἄκουσε τί τῆς εἶπε ὁ γρύλλος, σκώθηκε μ' ὅλα της τὰ γεράματα, ἀκούμπησε σ' ἕνα χοντρὸ κλαδί της, τράβηξε τὶς ρίζες της βαθειὰ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ βάδισε σιγὰ καὶ κουρασμένα ἀπὸ τὰ χρόνια — χίλιων χρόνων θὰ ἦτανε — καὶ ντούγκου - ντούγκου ἔφτασε στὴ φάτνη μπροστά.

Ἀπὸ κοντὰ τη- ἐρχότανε μιὰ μικρὴ πικραμυγδαλιά.

Ἡ γριὰ ἐλιὰ ἔπεσε καὶ προσκύνησε τὸ Χριστό. Ἔπειτα εἶπε νὰ τὴν ἀνάψουν. Ὁ κορμός της ὅμως ἦτανε χοντρὸ- καὶ δὲν ἄναβε. Ὁ Ἰωσὴφ σταύρωσε τότε τὰ χέρια του, μὴ ξέροντας τί νὰ ζητήση. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε μιὰ ψιλὴ φωνή:

— Κι' ἐμένα μὲ ξεχάσατε;

Ἦταν ἡ πικραμυγδαλιά, ποὺ δὲν τὴν εἶδαν ὅταν μπῆκε.

—Ἐγὼ εἶμαι καλὴ ν' ἀνάψω γιὰ προσάναμα, εἶπε.

Καὶ γονάτισε κάτω καὶ τρύπωσε, σὰν καλὸ παιδάκι, στὶς γριὲς ἐλιὲς τὴν ἀγκαλιά.

Καὶ ἄναψε τότε μιὰ φωτιὰ μεγάλη καὶ θεόρατη. Κι' ἐκεῖ μέσα ἔλαμψαν ὅλα καὶ γλύκανε τὸ κρύο κι' ἡ παγωνιὰ καὶ γέλασαν τὰ πάντα. Καὶ ξεπάγωσε καὶ ἡ βρυσούλα καὶ συνῆρθε ὁ Χριστούλης στῆς Παναγιᾶς τὴν ἀγκαλιὰ κι' ἔγειρε κι' ἀποκοιμήθηκε.

Καὶ τότε ἡ Παναγία εὐλόγησε τὸ δέντρο τῆς ἐλιᾶς.

—Ὁ χυμός σου, εἶπε, νὰ δίνη φῶς στὶς καντῆλες, ἐμπρὸς στὶς εἰκόνες τῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ ξύλο σου νὰ εἶναι στερεὸ σὰ σίδερο. Ὁ κόσμος νὰ χαίρεται τὸ λάδι σου στὰ γλέντια του καὶ στὴν τροφή του.

— Κι' ἐμένα; ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ μέσα ἀπὸ τὸ πανηγύρι τῆς φωτιᾶς. Μὲ ξεχάσατε ἐμένα;

Πάλι δὲν τὴν εἶχανε δῆ, πάλι τὴν εἶχαν ξεχάσει. Ἦταν ἡ πικραμυγδαλιά.

Καὶ ἡ Παναγία τὴν εὐλόγησε κι' αὐτή:

—Νὰ γλυκάνη ὁ καρπός σου, τῆς εἶπε, καὶ νὰ γίνη νόστιμος σὰν τὸ διαλεχτὸ ψωμὶ καὶ νὰ στολίζη τὶς χριστοκουλοῦρες, ποὺ θὰ τὶς φτιάχνουν κάθε Χριστούγεννα.

Κι' ὅταν πιὰ ξημέρωσε, ὁ Ἰωσὴφ θέλησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴ φάτνη. Καὶ τότε εἶδε ὅτι μπρὸς καὶ τριγύρω, σὲ μεγάλη ἀπόστασι, εἶχε φυτρώσει ἕνα δάσος.

Ἦταν τὰ δέντρα τοῦ κάμπου, ποὺ ἤρθαν κι' αὐτὰ νὰ καοῦν καὶ νὰ ζεστάνουν τὸν Χριστό τους.

Ἕνας θάμνος ξερὸς σὰν Καλλικάντζαρος, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὴ γέρικη ἐλιά, κι' ἄκουσε τὴ γέννησι τοῦ Θεάνθρωπου, ἔτρεξε καὶ τὸ εἶπε σ' ὅσα δέντρα βρῆκε, καθὼς κύλαγε κάτω κατὰ τὸν κάμπο. Καὶ τὰ δέντρα τρέξανε πρόθυμα νὰ φτάσουν στὴ φάτνη.

Κι' ἂν δὲν προφτάσαν νὰ ζεστάνουν τὸ Χριστό, ἔκρυψαν ὅμως τὴ φάτνη κι' ἔτσι δὲν τὴν εἶδαν οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη, ὅταν πέρασαν ἀπὸ ἐκεῖ, ζητῶντας νὰ σφάξουν τὰ νεογέννητα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΙΟΣ

Ὁ ἐφευρέτης τῆς τυπογραφίας

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓΙΟΣ εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῆς τυπογραφίας. Πόσο μεγάλης σημασίας εἶναι ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη σκέψι τὸ καταλαβαίνουμε πολὺ περισσότερο σήμερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ποὺ κυκλοφοροῦν σ' ὅλο τὸν κόσμο ἑκατομμύρια ἔντυπα, χάρις στὴν τυπογραφία.

Συγκρίνοντας τὴν ἐποχὴ πρὶν ἀνακαλυφθῆ ἡ τυπογραφία καὶ τὴν ἐποχὴ μετὰ τὴν ἀνακάλυψί της, βλέπομε πῶς ἡ ἐξάπλωσι, ἡ διάδοσι καὶ ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ὀφείλονται στὰ κινητὰ στοιχεῖα τῆς τυπογραφίας.

Οἱ ἀρχαῖοι, ὅπως εἶναι γνωστό, διατύπωναν τὴ σκέψι τους πάνω στοὺς παπύρους, ποὺ ἑτοιμαζόντουσαν καὶ μεταφέρονταν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Τοὺς παπύρους τοὺς ἔφτιαχναν ἐκεῖ ἀπὸ ἐπεξεργασμένους φλοιοὺς ἑνὸς εἴδους καλαμιῶν, ποὺ φύτρωναν στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου, κι' ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἰνῶδες φυτό, πάλι τοῦ Νείλου, ποὺ τὄκοβαν σὲ λουρίδες, τὶς ὁποῖες κολλοῦσαν μ' ἐπιτηδειότητα τὴ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη κι' ἔτσι σχημάτιζαν μιὰ φαρδειά, μακρουλὴ ταινία, πάνω στὴν ὁποία ἔγραφαν οἱ ἀρχαῖοι. Πρὶν ἀπὸ τὸν πάπυρο ὅμως, χρησιμοποιοῦσαν τὴν πέτρα, πάνω στὴν ὁποία σκάλιζαν γράμματα. Ἀλλὰ πόσα πράγματα μποροῦσαν νὰ γράψουν σὲ μιὰ πέτρινη πλάκα;

Σὲ μεγάλη χρῆσι ὡστόσο ἦταν καὶ οἱ διφθέρες, ποὺ τὸ ὄνομά τους σώθηκε μέχρι σήμερα στὴ λέξι «τεφτέρι».

Οἱ διφθέρες κατασκευάζονταν ἀπὸ δέρματα ζώων, σὲ σχῆμα μακρόστενο.

Πάνω σ' αὐτὲς τὶς διφθέρες ἔγραφαν οἱ ἀρχαῖοι τοὺς νόμους τους, τὶς σκέψεις τους, τὶς ἱστορίες τους, ποὺ τὶς βρήκαμε καὶ τὶς θαυμάζομε σήμερα ὡς ἀριστουργήματα τῆς τέχνης καὶ τοῦ λόγου τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

Τελειότερη ἀπὸ τὴ διφθέρα ἦταν ἡ περγαμηνή, δηλαδὴ μιὰ φαρδειὰ λουρίδα πρόβειου δέρματος, ποὺ ἑτοιμαζόταν στὴν Πέργαμο, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ πῆρε τὸ ὄνομά της.

Στοὺς παπύρους, ὅμως, στὶς διφθέρες καὶ στὶς περγαμηνές, οἱ σκέψεις τῶν ἀρχαίων γραφόντουσαν μὲ τὸ χέρι. Φαντασθῆτε, λοιπόν, τί κόπος χρειαζόταν γιὰ ν' ἀντιγραφῆ ἕνα μεγάλο κείμενο, ἕνα βιβλίο ὁλόκληρο!

Παράλληλα, στὴν Κίνα εἶχε ἐφευρεθῆ τὸ χαρτί! Γιὰ πρώτη φορὰ μάλιστα, οἱ κάτοικοι τῆς Εὐρώπης εἶδαν τὸ χαρτὶ στὶς τράπουλες, ποὺ χρησιμοποιόντουσαν στὴν Κίνα καὶ στὴν Ἰνδία.

Στὴν Κίνα, λοιπόν, κυκλοφοροῦσαν τραπουλόχαρτα σταμπαρισμένα.

Κι' αὐτὸ τὸ σταμπάρισμα πάνω στὰ τραπουλόχαρτα, ἔδωσε τὴν ἰδέα κι' ἔγινε τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν τυπογραφία.

Ἡ τέχνη δηλαδὴ τοῦ σταμπαρίσματος βασιζόταν στὸ σκάλισμα πάνω σὲ ὁμοιόμορφες καὶ λεῖες πλάκες διαφόρων ἀπεικονίσεων καὶ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀνάποδη!

Μελάνωναν κατόπιν τὴν ξύλινη σκαλιστὴ πλάκα, τὴν πίεζαν πάνω σὲ πανὶ ἢ σὲ διφθέρα καὶ τὸ σκαλισμένο ἔργο τυπωνόταν!

Ὁ Γουτεμβέργιος σ' ἕνα σχέδιο τῆς ἐποχῆς του.

Αὐτὸ τὸ σύστημα ἐφαρμόσθηκε στὴν Εὐρώπη, κατὰ τὸ τέλος τοῦ 14ου αἰῶνα. Ἐκεῖνοι, μάλιστα, ποὺ ἔκαναν τὴ δουλειὰ αὐτή, λεγόντουσαν σταμπαδόροι.

Ἡ δουλειὰ ὅμως αὐτὴ ἀπαιτοῦσε κόπο, ὑπομονὴ καὶ χρόνο. Ἔμενε τώρα νὰ γίνη ἕνα βῆμα γιὰ νὰ βρεθῆ τὸ σύστημα τῶν κινητῶν τυπογραφικῶν στοιχείων.

Ἡ τιμὴ τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς ἀνήκει στὸν Ἰωάννη Γουτεμβέργιο. Ὁ Γουτεμβέργιος, στὴν πραγματικότητα, λεγόταν Ἰωάννης Γκενσφλάϊς, καὶ γεννήθηκε στὴ Μαγεντία τῆς Γερμανίας, τὸ 1400, ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς. Ὁ πατέρας του, ὁ Φριέλε Γκενσφλάϊς, ἦταν μάλιστα σύμβουλος τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ Γουτεμβέργιος, ἀπὸ παιδί, ἦταν πολὺ ζωηρός. Ἕνα ἐπεισόδιο τῆς παιδικῆς του ἡλικίας τοὔκανε τόση ἐντύπωσι, ποὺ χαράχτηκε στὸ μυαλό του γιὰ πολλὰ χρόνια κι' ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐπιδοθῆ στὴν τυπογραφία.

Λένε πώς, μιὰ μέρα, παίζοντας μ' ἄλλα παιδιά, ἄργησε νὰ γυρίση στὸ σπίτι του. Ἐπειδή, λοιπόν, φοβήθηκε μήπως τὸν μαλώση ἡ μητέρα του, ἔτρεχε γιὰ νὰ προλάβη νὰ φτάση ἐκεῖ, πρὶν γυρίση ὁ πατέρας του.

Στὸ σπίτι, ὅμως, μπροστὰ στὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ, σκουντούφλησε ἔπεσε καὶ χτύπησε στὸ μέτωπο πάνω στὸ πρῶτο σκαλοπάτι.

Ἔβαλε τὰ κλάματα, γιατὶ ἄρχισε νὰ τρέχη αἷμα, μὰ τοῦδεσαν γρήγορα τὴν πληγή.

Τὸ πρωΐ, ὅταν ξύπνησε ὁ Γουτεμβέργιος, πῆγε μπροστὰ σ' ἕνα καθρέφτη κι' ἔβγαλε τὸν ἐπίδεσμο γιὰ νὰ δῆ τὴν πληγή. Ἀντίκρυσε τότε κάτι ποὺ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι: Πάνω στὸ μέτωπό του ξεχώρισε τὴ λέξι «AVE», — ποὺ σημαίνει «χαῖρε» — ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Θυμήθηκε ὅτι τὸ πρῶτο σκαλοπάτι τους ὑπῆρχε ἀνάγλυφη αὐτὴ ἡ λέξι μὲ μικρὰ γράμματα, κι' ἔτσι ἀποτυπώθηκε μὲ τὸ πέσιμο στὸ μέτωπό του.

Αὐτὸ τοὔκανε ἐντύπωσι καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια συλλογιζόταν αὐτὴ τὴν ἀποτύπωσι.

Κανονικὰ ὁ Γουτεμβέργιος ἔπρεπε, μεγαλώνοντας νὰ πάρη ἱεραρχικὰ μιὰ ἀνώτερη θέσι συμβούλου, ὅπως ὁ πατέρας του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τέτοια πράγματα κι' ἔγινε χρυσοχόος.

Κατὰ τὸ 1420 ξέσπασε μιὰ μεγάλη διαμάχη ἀνάμεσα στοὺς εὐγενεῖς καὶ στὶς λαϊκὲς μάζες. Τότε ὁ Γουτεμβέργιος, ποὺ οἱ γονεῖς του εἶχαν πεθάνει στὸ μεταξὺ ἐγκατέλειψε τὴ Μαγεντία ὅπου εἶχε γεννηθῆ καὶ κατέφυγε μὲ ἄλλους εὐγενεῖς στὸ Στρασβοῦργο, στὴν ὄμορφη αὐτὴ πόλι τοῦ Κάτω Ρήνου.

Εἴκοσι περίπου χρόνια ὁ Γουτεμβέργιος ἔζησε μὲ ἀδιάκοπες στερήσεις, δουλεύοντας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς μεγάλης ἐφευρέσεως, ποὺ εἶχε συλλάβει τὸ μυαλό του.

Τὸ 1436 ἵδρυσε μιὰ ἑταιρεία ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὶς μυστικὲς μεθόδους τῆς τυπογραφίας ποὺ ἀνακάλυψε. Ἀπὸ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς ἑταιρείας, ποὺ σώζονται μέχρι σήμερα, μαθαίνει κανεὶς ὅτι μέσα σ' αὐτὰ γίνεται λόγος γιὰ μολύβι, γιὰ διάφορα ἐργαλεῖα, γιὰ πιεστήριο κλπ.

Στὸ Στρασβοῦργο ὁ Γουτεμβέργιος ἔμεινε μέχρι τὸ 1446 κι' ἔπειτα γύρισε στὴ Μαγεντία, ἀφοῦ προηγουμένως διέλυσε τὴν ἑταιρεία καὶ ξόδεψε ὅλη του τὴν περιουσία σὲ πειραματισμούς.

Στὴ Μαγεντία τὸ 1448 συνεταιρίστηκε μὲ τὸν Γιόχαν Φοῦστ, ἵδρυσε τὸ πρῶτο τυπογραφεῖο καὶ τύπωσε τὸ πρῶτο βιβλίο του, ποὺ ἦταν ἡ Βίβλος μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρες καὶ μὲ 42 ἀράδες στὴ σελίδα. Ἔπειτα τύπωσε ἕνα ἡμερολόγιο καὶ ἄλλα.

Βέβαια, οἱ εὐγενεῖς τῆς ἐποχῆς, δὲν εἶδαν μὲ καλὸ μάτι τὴν ἐφεύρεσί του, γιατὶ ἐρχόταν νὰ ἐκλαϊκεύση πράγματα, ποὺ μόνο αὐτοί, ὅπως νόμιζαν, εἶχαν τὸ προνόμιο νὰ διαβάζουν.

Ἡ διάδοσι τῆς παιδείας τοὺς ἐνοχλοῦσε. Ἔτσι, γιὰ νὰ τὸν ἀποθαρρύνουν στὸ ἔργο του, τὸν κατηγόρησαν γιὰ αἱρετικό, ἔπειτα τὸν φυλάκισαν γιὰ μερικὰ παλιὰ χρέη τοῦ πατέρα του καί, τέλος, τὸν καταδίωξαν ὡς δημαγωγὸ καὶ ἐπαναστάτη.

Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς ὅμως τοῦ Γουτεμβεργίου ἦταν ὁ Ἀδόλφος Νασάου, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Μαγεντίας, πού, παίρνοντας ἀφορμὴ μιὰ λαϊκὴ ἐξέγερσι, διέταξε τοὺς στρατιῶτες νὰ βάλουν φωτιὰ στὸ σπίτι τοῦ Γουτεμβεργίου, ὅπου εἶχε ἐγκαταστήσει καὶ τὸ τυπογραφεῖο του.

Τέλος, ὁ Γουτεμβέργιος πέθανε τὸ 1468, φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος, γιατὶ δὲ μπόρεσε ποτὲ πιὰ νὰ ξαναφτιάση τὸ τυπογραφεῖο του.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως, οἱ μαθητές του, ποὺ τὸν βοηθοῦσαν στὸ τυπογραφεῖο, μεταφέρανε καὶ διαδώσανε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη τὸ σύστημα αὐτὸ τοῦ Γουτεμβεργίου, νὰ τυπώνη βιβλία καὶ ἄλλα ἔντυπα, κι' ἀπὸ τότε ἡ τυπογραφία ἐξελίχθηκε μὲ τὸν πιὸ θαυμαστὸ τρόπο κι' ἔγινε τὸ πιὸ δυνατὸ μέσο γιὰ τὴ διάδοσι τῶν σκέψεων τοῦ ἀνθρώπου.

Χιοῦμορ

ΤΟ... ΘΥΜΑ!

Ὁ Πετράκης τιμωρήθηκε ἀπὸ τὸ δάσκαλό του, γιατὶ δὲν ἤξερε νὰ κλίνη τὸ «καθῆκον».

Τὸ μεσημέρι ἔρχεται νὰ τὸν πάρη ἡ μητέρα του, μὰ τὸν βρίσκει τιμωρημένο.

— Τί σοῦ συμβαίνει, παιδί μου; τὸ ρωτάει.

— Μαμᾶ, ἀπαντάει ἐκεῖνος μὲ στόμφο, εἶμαι θῦμα τοῦ... καθήκοντος!

★

Ὁ Μίμης ἄρχισε νὰ μαθαίνη στὸ σχολεῖο ἀριθμητική. Τοῦ ἔμαθαν, πὼς ἂν ἔχη δυὸ μῆλα καὶ τοῦ δώσουν ἄλλα δυό, θὰ γίνουν τέσσερα.

— Κι' ἂν ἔχης τρεῖς μπανάνες καὶ σοῦ δώσω ἄλλες τρεῖς, τότε, πόσες θὰ ἔχης; τὸν ρωτάει ἡ μαμᾶ του.

— Μά... δὲ φτάσαμε, ἀκόμη στὶς μπανάνες!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Ἀπὸ τὸ «Α»
1) Α. 2) ΑΙ. 3) ΑΤΙ. 4) ΑΝΤΙ. 5) ΤΑΝΙΑ. 6) ΑΝΤΙΚΑ. 7) ΚΑΝΤΙΝΑ.

Ἀπὸ τὸ «Β»
1) Α. 2) ΛΑ. 3) ΟΛΑ. 4) ΟΥΛΑ. 5) ΒΟΥΛΑ. 6) ΒΟΥΡΛΑ. 7) ΡΟΥΒΛΙΑ.

Ἀπὸ τὸ «Γ»
1) Α. 2) ΑΝ. 3) ΝΑΙ. 4) ΝΑΟΙ. 5) ΝΑΝΟΙ. 6) ΚΑΝΟΝΙ. 7) ΚΑΝΟΝΙΑ.

Ἀπὸ τὸ «Δ»
1) Α. 2) ΑΣ. 3) ΙΣΑ. 4) ΑΣΙΑ. 5) ΣΑΙΤΑ. 6) ΣΤΑΡΙΑ. 7) ΣΤΙΒΑΡΑ.

Λεξίγριφος

ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ — ΜΑΓΟΙ + ΡΙΟΝ

Δημῶδες αἴνιγμα

Τὸ κλῆμα, τὸ σταφύλι, τὸ κρασί.

Ἀναγραμματισμὸς

ΙΚΑΡΟΣ — ΚΑΙΡΟΣ

Μισὲς λέξεις

1) ΧΑΡΕΜΙ. 2) ΧΑΡΙΖΩ. 3) ΧΑΡΩΠΑ. 4) ΧΑΡΑΚΙ. 5) ΧΑΡΤΗΣ. 6) ΧΑΡΤΙΑ.

★

1) ΟΙΚΤΡΑ. 2) ΟΙΚΕΙΑ. 3) ΟΙΚΑΔΕ. 4) ΟΙΚΙΖΩ. 5) ΟΙΚΤΟΣ. 6) ΟΙΚΗΜΑ.

★

1) ΘΕΡΜΙΣ. 2) ΘΕΡΜΑΙ. 3) ΘΕΡΙΝΑ. 4) ΘΕΡΙΖΩ. 5) ΘΕΡΜΟΣ. 6) ΘΕΡΜΙΑ.

Κρυπτογραφικὸν

1) ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ. 2) ΣΚΑΡΤΟΣ. 3) ΟΡΑΤΙΟΣ. 4) ΚΡΑΤΟΣ. 5) ΡΟΚΑ. 6) ΑΚΡΑΤΑ. 7) ΤΟΚΟΙ. 8) ΗΡΑΙΑ.

Ἄστρα λαμπρὰ τοὺς ὁδηγοῦν

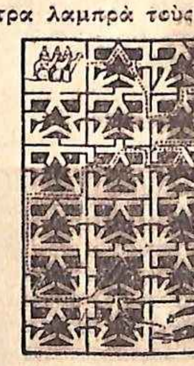

Τὸ σχέδιο μας δείχνει καθαρὰ τὸ δρόμο, ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσουν οἱ τρεῖς Μάγοι.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 932 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:
1) ΤΑΜ — ΜΠΑΛΗΣ — ΑΙΜΩΝ. 2) ΑΓΑΣ — ΟΝΑΡ — ΡΙΜΑ. 3) ΒΙΛΑΡ — ΑΒΕΛ — ΡΑΚΟΣ. 4) ΛΑΙΜΟΣ — ΑΜΑΖΟΝΕΣ. 5) ΚΑΚΟΣ — ΑΒΥΔΟΣ. 6) ΡΟΛΟΙ — ΕΘΟΣ. 7) ΝΙΚΟΛΑΣ — ΡΟΣ — ΜΗ. 8) ΚΡΙΝΟ — ΝΟΜΑΣ — ΜΑΣ. 9) ΡΟΚΑ — ΒΟΛΑΝ — ΜΕΤΣ. 10) ΙΔΗ — ΙΑΣΩΝ — ΤΕΓΕΑ. 11) ΒΑ — ΔΑΣ — ΝΤΑΚΟΤΑ. 12) ΠΟΤΑ — ΩΡΙΜΑ. 13) ΒΕΡΟΝΑ — ΑΛΑΝΙ. 14) ΠΑΡΑΝΟΜΑ — ΑΤΟΝΟΙ. 15) ΠΟΛΟΙ — ΣΑΙΝ — ΑΙΤΙΑ. 16) ΑΛΕΚ — ΡΑΙΤ — ΑΣΑΝ. 17) ΤΟΣΕΣ — ΤΑΣΜΑΝ — ΑΙΑ.

Καθέτως:
1) ΤΑΒΛΙ — ΑΚΡΙΒΑ — ΠΑΤ. 2) ΑΓΙΑ — ΡΟΔΑ — ΠΟΛΟ. 3) ΜΑΛΙΚ — ΝΙΚΗ — ΒΑΛΕΣ. 4) ΣΑΜΑΡΙΝΑ — ΠΕΡΟΚΕ. 5) ΡΟΚΟΚΟ — ΔΟΡΑΙ. 6) ΣΟΛΟ — ΙΑΤΟΝ. 7) ΠΟ — ΣΟΛ — ΒΑΣΑΝΟΣ. 8) ΑΝΑ — ΙΑΝΟΣ — ΑΜΑΡΑ. 9) ΛΑΒΑ — ΣΟΛΩΝ — ΑΙΑΣ. 10) ΗΡΕΜΑ — ΜΑΝΤΩ — ΝΙΜ. 11) ΛΑΒΕΡΑΝ — ΑΡΑΤΑ. 12) ΖΥΘΟΣ — ΚΙΛΑ. 13) ΡΟΔΟΣ — ΤΟΜΑΤΑ. 14) ΙΡΑΝΟΣ — ΜΕΤΑΝΟΙΑ. 15) ΜΙΚΕΣ — ΜΕΓΑ — ΙΝΤΣΑ. 16) ΩΜΟΣ — ΜΑΤΕ — ΟΙΑΙ. 17) ΝΑΣ — ΝΗΣΣΑΙ — ΔΙΑΝΑ.

Ἀθλητικὰ παρασκήνια

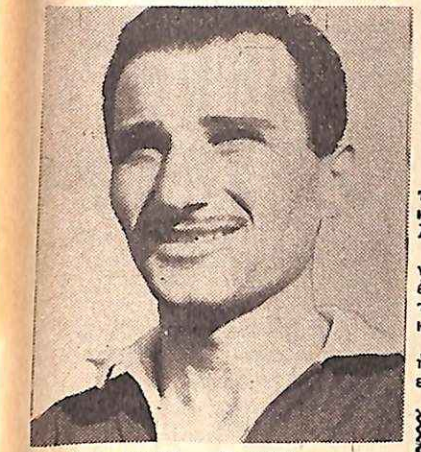

Ὁ Σάββας Σαββίδης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΣΑΒΒΑΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

Στυλοβάτης τοῦ «Ἀπόλλωνα»

Ο «Ἀπόλλων» Ἀθηνῶν εἶναι εὐτυχής, γιατὶ συγκαταλέγει στὴ δύναμί του ἕναν ποδοσφαιριστὴ σὰν τὸν Σάββα Σαββίδη. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς «Ἐλαφρᾶς Ταξιαρχίας» —ὅπως ἀποκαλεῖται μὲ τὸ.. χαϊδευτικό του ὁ «Ἀπόλλων»— ἔχουν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸν παίκτη. Κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ Σαββίδης εἶναι πάντα προσεκτικός. Στὴν ἰδιωτική του ζωή, στὶς προπονήσεις του καὶ στὸ παιγνίδι του, διακρίνεται γιὰ τὴν σύνεσί του.

Στὸ τελευταῖο μάτς μὲ τὸν «Ὀλυμπιακό», ὁ Σαββίδης, ἐπάνω στὸν φλογερὸ ἐνθουσιασμό του νὰ ἀποκρούση ἕνα σούτ ἀντιπάλου, ἔστρεψε τὴν πορεία τῆς μπάλλας πρὸς τὰ δίχτυα κι' ἔτσι σημείωσε τέρμα σὲ βάρος τῆς ὁμάδος του —τὸ νικητήριο γκὸλ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» (2—1).

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «Ἀπόλλωνος» στενοχωρήθηκαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ δὲν κατελόγισαν καμμιὰ εὐθύνη στὸν παίκτη τους. Αὐτὰ συμβαίνουν συχνὰ στὰ ποδοσφαιρικὰ μάτς καὶ δὲν γίνονται ἀπὸ πρόθεσι. Ἄλλωστε, ὁ Σαββίδης ἔχει δώσει, μέχρι τώρα, πολλὰ δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς του στὸ σωματεῖο του, ὥστε νὰ συγχωρῆται κι' ἕνα ἀκούσιο λάθος του.

Πραγματικά, ὁ Σαββίδης, μὲ τὸ παράξενο στύλ, ἔχει προσφέρει στὸν «Ἀπόλλωνα» σημαντικὲς ὑπηρεσίες ἀπὸ τότε ποὺ μετέχει τακτικὰ στοὺς ἀγῶνες τῆς πρώτης ὁμάδος. Ἀπὸ τὰ καλλίτερα παιγνίδια του ἦταν τὸ περυσινὸ μὲ τὴν ΑΕΚ. Ἡ ὁμάδα του κέρδισε μὲ 2—1 κι' αὐτὸς ἦταν ὁ μεγαλύτερος συντελεστὴς τῆς νίκης της.

Ἂν καὶ ἀγωνιζόταν μὲ δεμένο τὸ ἀριστερό του χέρι, λόγω τραυματισμοῦ, ἔπαιξε τὴν ΑΕΚ σχεδὸν μόνος του, ἐξουσιάσας τὸ κέντρο. Θαυμάσιος ἦταν ἐπίσης στὸ ἐφετεινὸ 2—2 μὲ τὸν «Παναθηναϊκό». Ὄχι μόνον ἦταν καλός, σὰν παίκτης, ἀλλὰ ἐσημείωσε καὶ τὰ δυὸ τέρματα τῆς ὁμάδος του, μὲ τὰ ὁποῖα προηγήθηκε ὁ «Ἀπόλλων» μὲ 2—0.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Σαββίδης εἶναι ἕνας ταλαντοῦχος παίκτης καὶ ἡ ἀπόκτησί του ἀπὸ τὸν «Ἀπόλλωνα» ἦταν μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἄρχισε νὰ παίζη ποδόσφαιρο τὸ 1952 στὴν «Ἀθλητικὴ Ἕνωσι Σουρμένων». Τὸ 1955 μεταπήδησε στὸν «Ἀπόλλωνα» καὶ τὸ 1957 ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴν πρώτη ὁμάδα. Ἀπὸ τότε ἡ πορεία του εἶναι σταθερὴ καὶ ἀνοδικὴ καὶ σήμερα εἶναι βασικὸ στέλεχος τῆς «Ἐλαφρᾶς Ταξιαρχίας». Ἡ θέσι του εἶναι κυνηγός, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τεχνική του κατάρτισι διαθέτει καὶ ἰσχυρὸ σούτ. Ἀλλὰ τὰ προσόντα του εἶναι τόσα πολλά, ποὺ κι' ἐπιθετικὸς χὰφ ἢ καὶ ἀμυνόμενος ἀκόμη εἶναι κατάλληλος.

Ὁ προπονητὴς τοῦ «Ἀπόλλωνος» κ. Ντόλγκος τοῦ ἔχει μεγάλη ἐκτίμησι καὶ τὸν χρησιμοποιεῖ πάντοτε ὅπου νομίζει ὅτι θὰ ἀποδώση καλλίτερα.

Σήμερα ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠλεκτρολόγου - ραδιοτεχνίτη καὶ εἶναι εὐχαριστημένος γιατὶ ἔφτασε σ' ἕνα ζηλευτὸ σημεῖο ἀποδόσεως. Δὲν ἔχει καμμιὰ ἰδιαίτερη φιλοδοξία, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ δῆ τὴν ὁμάδα του ν' ἀνεβαίνη ποιοτικὰ καὶ νὰ μπορέση νὰ δείξη τί πραγματικὰ ἀξίζει.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ" ΤΗΣ 23-12-62

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειχθοῦν... θησαυρός!

1	ΑΙΓΑΛΕΩ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ.	2
2	ΗΡΑΚΛΗΣ — ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ	Χ 2
3	ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΑΕΚ	1 Χ 2
4	ΠΑΝΑΙΓΙΑΛΕΙΟΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣΣΑΛ.	2
5	ΠΑΟΚ — ΕΘΝΙΚΟΣ	1
6	ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΑΡΗΣ	Χ 2
7	ΦΩΣΤΗΡ — ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ	1 Χ
8	Α. Ε. ΚΟΜΟΤΙΝΗΣ — ΑΣΠΙΣ ΞΑΝΘΗΣ (Κύπ.)	1
9	ΕΘΝΙΚΟΣ ΑΛΕΞ. — ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ (Κύπ.)	2
10	ΕΛΠΙΣ ΔΡΑΜΑΣ — ΦΙΛΙΠΠΟΙ ΚΑΒ. (Κύπ.)	Χ
11	ΙΝΤΕΡ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1
12	ΤΖΕΝΟ(Β)Α — ΜΙΛΑΝ	1 Χ 2
13	ΦΙΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΜΠΟΛΩΝΙΑ	1 Χ 2

Ἀναπληρωματικοί:

1	ΟΡΦΕΥΣ ΞΑΝΘ. — ΑΠΟΛΛΩΝ ΣΕΡ. (Κύπ.)	1
2	Α. Ε. ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛ. (Κύπ.)	2

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ἐφορία ἄρχισε νὰ μπαίνη καὶ στὰ ἀθλητικὰ σωματεῖα καὶ νὰ ζητάη φόρους! Ὅπως μάθαμε ἀπὸ κάποιον διοικητικὸ παράγοντα, τοῦ ζήτησε νὰ δηλώση πόσα κερδίζει τὸ χρόνο ἀπὸ τὸ «προεδριλίκι» του γιὰ νὰ τὸν φορολογήση!...

— Ἡ Διεθνὴς Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία, ἔστειλε στὴν ΕΠΟ ἔγγραφο καὶ ρωτάει τί ἦσαν οἱ παῖκτες ποὺ ἀγωνίστηκαν στὸ Μπίρμιγχαμ μὲ τὴν ἐθνικὴ «Ἐλπίδων» τῆς Ἀγγλίας: ἐρασιτέχνες, ἡμιεπαγγελματίες ἢ ἐπαγγελματίες;

— Ἡ ΕΠΟ πρόκειται νὰ ἀπαντήση ὅτι οἱ ἑλληνικὲς «Ἐλπίδες» ἦσαν ἐρασιτέχνες, σύμφωνα μὲ τὸ ἰσχῦον ἀκόμη— τυπικῶς — καθεστώς...

— Ὁ Ἠλίας Ρωσίδης ἀνέμενε ἀρκετὸ καιρὸ γιὰ νὰ γίνη τὸ μάτς «Ὀλυμπιακοῦ» — «Ἐπιλέκτων» ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ εἰσέπραττε ὡρισμένα χρήματα γιὰ τὶς ἑτοιμασίες τοῦ γάμου του.

— Ὁ Βασίλης Σίλλης, ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθη στὴν ἐνεργὸ δρᾶσι, πιστεύει ὅτι ἡ ὑπηρεσία του θὰ εἰσηγηθῆ τὴν ἀπονομὴ σ' αὐτὸν τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπαρχιφύλακος γιὰ τὴν λαμπρὴ σταδιοδρομία του στὸν ἀθλητισμό, γεγονὸς ποὺ ἐτίμησε καὶ τὸ ἀστυνομικὸ σῶμα, στὸ ὁποῖο ὑπηρετεῖ.

— Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πέρασε ὁ Ἰάπων κ. Χαϊάσχι, ποὺ ἐπέδωσε μηνύματα τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Τόκιο καὶ συγχρόνως ἐκινηματογράφησε Ἕλληνες ἀθλητὲς προπονούμενους. Τὸ φίλμ θὰ προβληθῆ σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὴν διαφήμισι τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ 1964.

— Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἑπτὰ συμβούλων τῆς ΕΠΟ ἀκυρώθηκε γιὰ τυπικὲς παραλείψεις καὶ θὰ ἐπαναληφθῆ στὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ θὰ συγκληθῆ ἔκτακτη συνέλευσις γιὰ τὸ θέμα τοῦ ἡμιεπαγγελματισμοῦ.

— Στὸ μεταξύ, οἱ ἑπτὰ «ἀριστίνδην» ἐκλεγέντες, ἐπειδὴ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ ξαναεκλεγοῦν, θεωροῦν ὅτι ὁ κ. πρόεδρος Πρωτοδικῶν δὲν ἔβγαλε ἀπόφασι...

Ἀπὸ τὸν ἀγῶνα «Ὀλυμπιακοῦ» — «Ἀπόλλωνος» Ἀθηνῶν 2 — 1: Ὁ Μπεχράκης καὶ ὁ Ψῦχος μονομαχοῦν στὸν ἀέρα γιὰ τὴν διεκδίκησι τῆς μπάλλας. Δεξιὰ ὁ Μπέσης.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΓΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΙΒΟΥ 1963

Ὁ ΣΕΓΑΣ κατήρτισε ὁλόκληρο πρόγραμμα στίβου τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Οἱ κυριώτερες ἀγωνιστικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ 1963 εἶναι οἱ ἑξῆς, περιλαμβανομένων καὶ τῶν Βαλκανικῶν, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων διεθνῶν!

Μάρτιος 31. Κωνσταντινούπολι: Βαλκανικὸς ἀνώμαλος δρόμος.

Μάϊος 18—19. Ἀθῆναι: Ἑλλὰς — Βουλγαρία, ἔφηβοι.

Μάϊος 19. Ἀθῆναι: Ε' διεθνὴς Μαραθώνιος δρόμος.

Μάϊος 29—30. Ἀθῆναι: Διεθνεῖς ἀγῶνες εἰς μνήμην Κ. Τσικλητήρα, (ὀργανωτὴς Πανελλήνιος Γ.Σ.).

Ἰούνιος 8—9. Βουκουρέστι: Ἑλλὰς— Ρουμανία.

Ἰούνιος 15—16. Ἀθῆναι: Ἑλλὰς — Πορτογαλία.

Ἰούνιος 29—30. Λευκωσία: Κύπρος — Θεσσαλονίκη.

Ἰούλιος 6—7. Ἀθῆναι: Διεθνὲς μῆτιγκ.

Ἰούλιος 13—14. Ἰταλία: Ἑλλὰς — Αὐστρία— Ἰταλία, ἔφηβοι.

Ἰούλιος 16—17. Ἑλσίνκι: Βαλκάνια— Σκανδιναβία.

Αὔγουστος 16—17. Ἀθῆναι: Ἑλλὰς — Τουρκία — Σουηδία.

Αὔγουστος 23—24—25. Βρυξέλλες: Ἀγῶνες τοῦ ΣΙΣΜ.

Αὔγουστος 28—29. Ἀθῆναι: Ἑλλὰς — Ἑλβετία.

Σεπτέμβριος 4—5. Θεσσαλονίκη: Θεσσαλονίκη— Κωνσταντινούπολις.

Σεπτέμβριος 13— 14—15. Σόφια: ΚΒ' Βαλκανικοὶ ἀγῶνες.

Σεπτέμβριος 20—29. Νεάπολις: Δ' Μεσογειακοί.

Ὀκτώβριος 13. Ἀθῆναι: Ἑλλὰς — Τουρκία— Ἰταλία, ἔφηβοι.

Ἐπίσης θὰ λάβουν χώραν καὶ οἱ ἀκόλουθες ἐκδηλώσεις στίβου γυναικῶν:

Μάϊος 19. Τὲλ - Ἀβίβ: Ἑλλὰς — Ἰσραήλ.

Αὔγουστος 2—25. Κων)πολις: Ἑλλὰς — Τουρκία.

ΤΟ ΜΠΑΣΚΕΤ—ΜΠΩΛΛ

Ἀπὸ τοῦ 1964 καθιεροῦται καὶ στὸ μπάσκετ μπὼλλ ἐθνικὴ κατηγορία, μὲ 10 ὁμάδες ποὺ θὰ ληφθοῦν ἀπὸ τὸ τοπικὸ πρωτάθλημα Α' κατηγορίας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς (οἱ ἕξη πρῶτες) καὶ ἀπὸ τὸ τοπικὸ πρωτάθλημα Θεσσαλονίκης (οἱ τέσσερες πρῶτες), τοῦ 1963.

Ἐπίσης οἱ ἄλλες κατηγορίες θὰ ἔχουν τὴν κάτωθι δύναμι:

Α' κατηγορία Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης ἀνὰ 10 ὁμάδες.

Β' κατηγορία Ἀθηνῶν— Πειραιῶς 10 ὁμάδες, Θεσσαλονίκης οἱ ὑπόλοιπες.

Γ' κατηγορία Ἀθηνῶν — Πειραιῶς, οἱ ὑπόλοιπες.

ΕΛΛΑΣ—ΓΑΛΛΙΑ

Μεταξὺ ΕΠΟ καὶ γαλλικῆς Ὁμοσπονδίας, συμφωνήθηκε ὅπως διεξαχθῆ ἕνας ἀγῶνας μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων «Ἐλπίδων», τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιο στὸ Παρίσι.

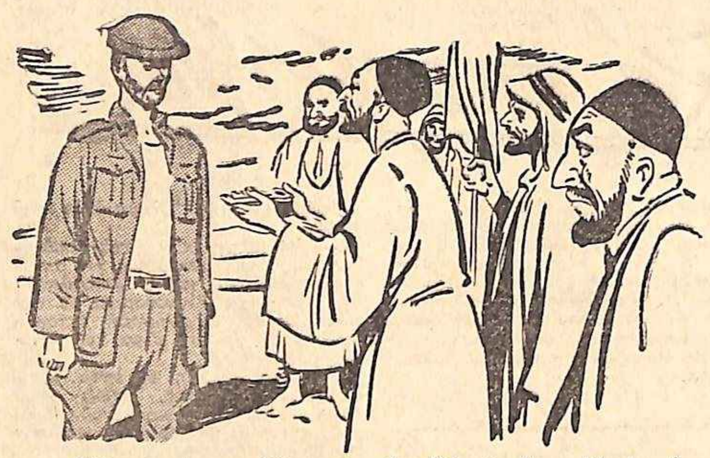

— *Τέλω ἐγκὼ παραδώσω τὸ πόλι. Νὰ τὰ κλειντιά! εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς στὸν Μέρτς.*

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

'Απὸ τὴν ἱστορία τῶν 'Αγίων Τόπων

ΤΩΡΑ, ποὺ ὁ χριστιανικὸς κόσμος γιορτάζει τὴ Γέννησι τοῦ Σωτῆρα, κάθε τι, ποὺ ἀναφέρεται στοὺς 'Αγίου Τόπους, γίνεται ἐπίκαιρο. Περίεργο, λοιπόν, εἶναι ἕνα βιβλίο, ποὺ βγῆκε στὴν 'Αμερικὴ καὶ ἔχει τὸν τίτλο «'Η ρωμαντικὴ ἱστορία τῆς τελευταίας Σταυροφορίας».

Πολλὰ παράξενα μαθαίνει κανεὶς ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτό, ποὺ ἔχει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ προφητεῖες ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τοὺς "Αραβες...'Αγαθαγγέλους. Μιὰ ἀρχαία ἀραβικὴ προφητεία π. χ. λέει:

«"Οταν ὁ Νεῖλος μπῆ μέσα στὴν Παλαιστίνη, τότε θὰ διώξη τὸν Τοῦρκο ἀπὸ τὴν 'Ιερουσαλὴμ ὁ ἐκ δυσμῶν Προφήτης».

Βέβαια, τότε ποὺ εἰπώθηκε ἡ προφητεία αὐτή, φαινόταν ἀδύνατο, ὅτι τὰ νερὰ τοῦ Νείλου θὰ μποροῦσαν νὰ τρέξουν πρὸς τὴν Παλαιστίνη, ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν χωρίζουν 300 χιλιόμετρα. Μὰ οἱ "Αγγλοι, χωρὶς νὰ ξέρουν τὴν προφητεία, ἀποφάσισαν γιὰ τὴν ὕδρευσι τῶν στρατευμάτων τους, νὰ διοχετεύσουν μὲ σωλῆνες τὸ νερὸ τοῦ Νείλου ἀπὸ τὴν 'Ελ-Καντάρα. Λίγες ἡμέρες πρὶν πάρουν τὴν 'Ιερουσαλήμ, εἶχαν ἀρχίσει νὰ τρομπάρουν χιλιάδες γαλόνια νερὸ ἀπὸ ἕνα σημεῖο τοῦ ποταμοῦ (τὴ Γάζα) στὴ Γῆ τῆς 'Επαγγελίας. 'Ανάγκη νὰ προσθέσουμε, ὅτι ὁ προφήτης στὴν ἀραβικὴ γλῶσσα λέγεται «ἀλνέμπυ». Καὶ ὁ στρατηγὸς "Αλλεμπυ λεγόταν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς μὲ διαστρεβλωμένο μοιραῖα τὸ ξενικὸ ὄνομά του, "Αλνέμπυ (δηλαδὴ Προφήτης!), ἂν καὶ κάθε ἄλλο παρὰ προφήτη τὸν ἔδειχνε ἡ μορφή του.

Κι' ἔτσι, ἡ παλιὰ προφητεία ἐκπληρώθηκε κατὰ γράμμα.

★

'Η ἅλωσι τῆς 'Ιερουσαλὴμ ἔγινε χωρὶς αἱματοχυσία καὶ μὲ τρόπο πολὺ παράδοξο: 'Η μεραρχία τοῦ Λονδίνου εἶχε διαταχθῆ ἀπὸ τὸν ἀρχιστράτηγο νὰ καταλάβη τὸ χωριὸ Μίκμας, μὲ ἐπίθεσι κατὰ μέτωπο, ποὺ λογάριαζαν πὼς θὰ ἦταν φοβερὴ σὲ θυσίες.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἐπιθέσεως, ὁ ὑπασπιστὴς τῆς μεραρχίας, σκυμμένος τὴ νύχτα πάνω στὸ χάρτη τῆς περιοχῆς, θυμήθηκε, ὅτι εἶχε συναντήσει ἄλλοτε τὸ ἴδιο ὄνομα, Μίκμας, στὴ Βίβλο. Χωρὶς νὰ χάση καιρό, πῆρε ἀπὸ τὴ βαλίτσα τὴν 'Αγία Γραφή, τὴν ξεφύλλισε καὶ βρῆκε τὸ μοιραῖο ὄνομα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεφάλαια τοῦ Προφήτη Σαμουήλ. "Ηταν ἀκριβῶς τὸ μέρος, ὅπου ὁ 'Ιωνάθαν εἶχε διαταχθῆ νὰ ἀποσπάση τὴν 'Ιερουσαλὴμ μὲ κάθε θυσία ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους. Καί, κατὰ τὸν Σαμουήλ, τὸ πέτυχε χωρὶς νεκρούς, χάρις σὲ μιὰ διάβασι μεταξὺ τῶν λόφων Μποζὲζ καὶ Σενέχ. 'Απὸ ἐκεῖ ὁ 'Ιωνάθαν κι' ὁ στρατός του πέσανε ξαφνικὰ στὰ νῶτα τῶν Φιλισταίων, ποὺ νόμισαν πὼς εἶχαν κυκλωθῆ ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ Σαοὺλ καὶ τὄβαλαν στὰ πόδια...

'Ο ὑπασπιστὴς δὲ δίστασε πιά. Πῆγε ἀμέσως, ξύπνησε τὸ μέραρχο, τοῦ ἀνέφερε τὰ πάντα, κι' ἐκεῖνος, κατενθουσιασμένος, ἔστειλε ἀνιχνευτές, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἐκείνη τὴ διάβασι. Καί, ὅταν οἱ ἀνιχνευτὲς γύρισαν μὲ τὴν εἴδησι, ὅτι ἡ διάβασι ἐφρουρεῖτο ἀσθενέστατα ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὁ μέραρχος τροποποίησε πρόχειρα τὸ σχέδιο τῆς ἐπιθέσεως. "Ενα τάγμα πεζικοῦ προχώρησε τὴ νύχτα μέσα ἀπὸ τὸ στενὸ πέρασμα, ποὺ ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὸ περιγράφει ὁ Σαμουήλ!...

Οἱ Τοῦρκοι, κατὰ τὰ ξημερώματα, νόμισαν, ὅτι εἶχαν κυκλωθῆ ἀπὸ τὶς μεραρχίες τοῦ "Αλλεμπυ καί, μιμούμενοι τοὺς Φιλισταίους, τὄβαλαν κι' αὐτοὶ στὰ πόδια!

Μετὰ τὴν εὔκολη νίκη τῆς «Μεραρχίας τοῦ Λονδίνου», ὁ στρατηγὸς "Αλλεμπυ, ποὺ δὲν εἶχε καὶ ἰσχυρὴ ὑπεροπλία ἀπέναντι τῶν Τούρκων, ἀποφάσισε ν' ἀφίση στοὺς ἐχθροὺς ἀρκετὸ καιρό, γιὰ ν' ἀδειάσουν μόνοι τους τὴν 'Ιερουσαλήμ. Τότε ἀκριβῶς σημειώθηκε τὸ ἀστειότερο ἐπεισόδιο τῆς τελευταίας Σταυροφορίας.

'Ο διοικητὴς ἑνὸς συντάγματος τῆς μεραρχίας σκέφτηκε, ὅτι καλὸ θὰ ἦταν νὰ εἶχε δυὸ-τρία αὐγὰ τηγανιτὰ μὲ τὸ ζαμπὸν τοῦ πρωϊνοῦ του προγεύματος. Εἶδε στὸ χάρτη τοῦ ἐπιτελείου, ὅτι κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἦταν τὸ χωριὸ Λίφτα, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ ὑπῆρχαν κοττέτσια. Φώναξε, λοιπόν, τὸ στρατιώτη Μέρτς, μάγειρο τοῦ πρώτου τάγματος καὶ τὸν διέταξε νὰ πάη νὰ τοῦ βρῆ αὐγά.

'Ο στρατιώτης Μέρτς, ἀξύριστος καὶ ξεκούμπωτος, ξεκίνησε χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ ἀκριβῶς ἔπεφτε τὸ Λίφτα. Πλανιότανε, λοιπόν, ξέγνοιαστος, μέσα στὸν κάμπο, μὴ μπορῶντας νὰ τὸ ἀνακαλύψη, ὅταν, ἄξαφνα, ἀπὸ τὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου, φάνηκε ἕνα καρροτσάκι, ἀκολουθούμενο ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους. Μπροστὰ πήγαιναν μερικοί, κρατῶντας καλάμια μὲ ἄσπρα πανιά, σὰ σημαῖες. "Ηταν μιὰ περιεργότατη διαδήλωσι!

'Ο Μέρτς τράβηξε ἀμέσως πρὸς αὐτούς. "Ισως μποροῦσαν νὰ τοῦ πουλήσουν μερικὰ αὐγά! 'Εκεῖνοι ὅμως, ἅμα τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ χειροκροτοῦν. Τὸν κύκλωσαν μὲ ἐνθουσιασμό. "Ηταν "Αραβες. 'Ο Μέρτς ἔλεγε μέσα του: «Τί διάβολο πάθανε καὶ κάνουν ἔτσι;». Κάποιος ἀπ' αὐτούς, μάλιστα, ποὺ φοροῦσε ἄσπρο καφτάνι, φώναξε: «'Αλλάχ, 'Ακμάρ!» καὶ θέλησε νὰ τόν... φιλήση!

'Ο στρατιώτης Μέρτς, ἀηδιασμένος ἀπὸ τὶς ἀνεξήγητες αὐτὲς ἐκδηλώσεις, ἑτοιμαζόταν νὰ σπρώξη τὸν καφτανοφόρο, ὅταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ ἁμαξάκι, τὸν ρώτησε σὲ κακὴ ἀγγλικὴ γλῶσσα:

— 'Εσὺ "Αγγλο στρατιώτη;

— 'Υποθέτω, ἀπάντησε ὁ μάγειρος.

— Ποῦ εἶναι τὸ στρατηγκὸ "Αλλεμπυ;

— Δὲν ξέρω, μπάρμπα, ἀπάντησε ὁ Μέρτς.

— Τέλω ἐγκὼ παραδώσω τὸ πόλι, εἶπε ὁ ἄλλος. Νά τὰ κλειντιά! Ντικά σας!

"Εβγαλε πράγματι ἀπὸ μιὰ θήκη ἕνα μάτσο μεγάλα κλειδιὰ καὶ τὰ κούνησε μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ μαγείρου τοῦ συντάγματος. 'Ο Μέρτς νόμισε, ὅτι εἶχε πέσει μέσα σὲ μπουλοῦκι δραπετῶν φρενοκομείου.

— Στὸ διάβολο ἐσεῖς καὶ ἡ πόλι σας! φώναξε θυμωμένος. 'Εγὼ θέλω αὐγὰ γιὰ τοὺς ἀξιωματικούς!...

Καί, μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτή, ὁ στρατιώτης Μέρτς ἄφησε μάρμαρο τοὺς ἀγνώστους μὲ τὰ κλειδιὰ καὶ γύρισε πίσω τρέχοντας. Μετὰ δέκα λεπτά, ἔφθασε στὸ στρατόπεδο καὶ διηγήθηκε τὸ περιστατικὸ στοὺς ἀξιωματικούς, κάπως ἀσυνάρτητα. Στὸ τέλος, ἕνας λοχαγός, ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ἔβγαλε, μὲ ἀρκετὴ ψυχραιμία, τὸ συμπέρασμα καὶ εἶπε στοὺς συναδέλφους του:

— Κύριοι! 'Η 'Ιερουσαλὴμ εἶναι δική μας!

Καί, χωρὶς νὰ χάση καιρό, ἅρπαξε τὸ τηλέφωνο καὶ πληροφόρησε σχετικὰ τὸν ταξίαρχο Οὐῶτσον, ὁ ὁποῖος ἀμέσως καβάλλησε τὸ ἄλογό του καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν 'Ιερουσαλήμ.

Πραγματικά, στὸ δρόμο ἀπάντησε τὸ πλῆθος τῶν κατοίκων, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ δήμαρχο. 'Ο δημοτικὸς ἄρχοντας προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ ἐπαναλάβη τὴ δήλωσι, ποὺ εἶχε κάνει καὶ στὸ μάγειρο:

— Κλειντιὰ δικά σας!

Στὸ μεταξύ, ὁ ἀρχιστράτηγος Σέϋ, διοικητὴς τῆς μεραρχίας, ἔμαθε τὰ νέα καὶ σκέφθηκε, ὅτι σ' αὐτὸν ἔπρεπε νὰ παραδοθῆ ἡ πόλις τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ. "Ετρεξε, λοιπόν, κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου ἡ κωμῳδία τῶν κλειδιῶν παίχτηκε ἀπὸ τὸ δήμαρχο γιὰ τρίτη φορά, μὲ νέες ζητωκραυγὲς ὑπὲρ τῶν "Αγγλων καὶ γενικὰ τῶν Χριστιανῶν... "Οταν ὅμως ἀναφέρθηκε στὸν ἀρχιστράτηγο ἡ παράδοσι τῆς πόλεως, ἐλήφθη ἡ ἑξῆς ἀπάντησί του:

«'Ο στρατηγὸς "Αλλεμπυ θὰ δεχθῆ ὁ ἴδιος τὰ κλειδιὰ τῆς 'Ιερουσαλήμ, τὴν 11ην τρέχοντος. Προετοιμᾶστε τελετή».

Καί, πραγματικά, στὶς 11 Δεκεμβρίου 1917, ὁ στρατηγὸς "Αλλεμπυ, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν συμμάχων κρατῶν, δέχτηκε μὲ πομπὴ τὰ κλειδιὰ τῆς 'Ιερουσαλήμ, ὅπως γράφει ἡ 'Ιστορία τοῦ Μεγάλου Πολέμου, ὅπου ὅμως δὲν ἀναφέρεται καθόλου ὁ στρατιώτης Μέρτς, μάγειρος τοῦ συντάγματος.

— *Σ' εὐχαριστῶ, Φιφή μου, γιὰ τὸ δῶρο σου. 'Ένα μολυβδάκι εἶναι πάντα χρήσιμο!...*

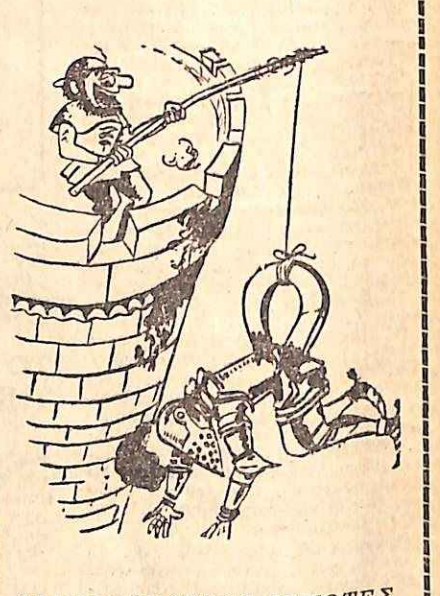

ΣΙΔΗΡΟΦΡΑΚΤΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ

— Κι' ἄλλος αἰχμάλωτος!...

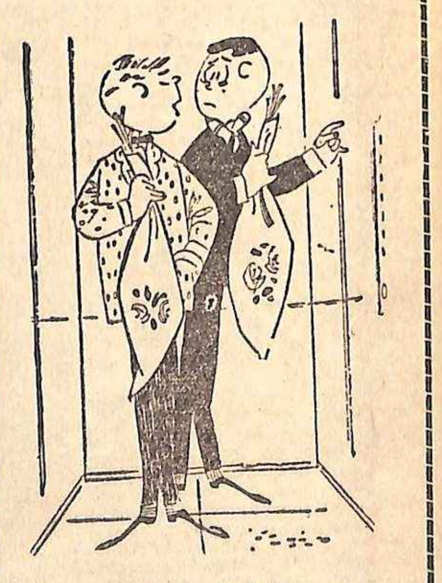

— *Κι' ἐσεῖς γιὰ τὸ ἕβδομο;*

'Η ἀλληλογραφία μας

'Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἰατρὸς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Κουρῆ Μ., 'Ιωάννινα, ALEXIOY D., AUSTRALIA, Πέτρον Παραπάνην, Σέρρας καὶ Εὐγενίαν Καρακάλου, Πάτρας.

'Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στούς: Νικολάου Γεώργιον, Κυρίτσην 'Ηρακλῆν, Γεωργόπουλον Παναγιώτην, Γεωργάριον Γεώργιον, Νικολαΐδην Δημήτριον, Παπαδόπουλον Δημήτριον, Γκέλαν Γεώργιον, Λούλη Μαρίαν, Χρονοπούλου Καίτην, Σούλη Σούλαν καὶ Εὐτυχίδου Μαίρην.

ΚΥΠΡΙΕΣ

'Η 'Αλίκη Σοφοκλέους, (18 χρόνων), Ριχάρδου 9, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Η Μαίρη Γουάϊτσον Φωτίου Νο 5, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Η Νταίζη Χριστοδούλου, (17 χρόνων), Λάπηθος, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η Λίζα Παπαδοπούλου, Πραξιτέλους Νο 5, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κάρτ—ποστάλ.

'Η Εὐτυχία 'Αμαράντου, 'Απολλωνίου Κιτιέως, Νο 11, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους κυρίους, ἡλικίας ἄνω τῶν 35 ἐτῶν, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η Μαίρη Δημητριάδου, ἡ Μ. Γεωργιάδου καὶ ἡ Δ. Παπαδοπούλου, 'Ελλάδος 69, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η Νατάσα Χριστοδούλου, (17 χρόνων) 'Αχιλλέως Λιασίδου, Νο 14, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Η Λίζα Θεοχαρίδου, 'Εγκωμή, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὰ νησιά, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετησία	Δρχ.	300
'Εξάμηνος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ετησία	Λίρες 'Αγγλίας	7
»	Δολλάρια	20
»	Φρ. Βελγ.	1000
»	Φρ. Γαλλ. νέα	1000
»	Φρ. 'Ελβ.	90
»	Μάρκα Γερμ.	90

'Εμβάσματα 'Εσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ 'Εξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), 'Αθῆναι.

Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος κατὰ Νόμον
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ
'Εκδοτικὴ 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ».
Δ)ντὴς καὶ ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Ναϊάδων 24, Παλαιὸν Φάληρον

ΚΥΠΡΙΟΙ

'Ο Λ. Ρήγας, POSTE RESTANTE, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὴν Αἴγυπτο, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Α Στεφάνου, Ξερόν, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας.

'Ο Ρένος Γεωργίου, 'Ομορφίτα 41, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὰ νησιά της, ἡλικίας 14—16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Κώστας Σπύρου, Πρεβέζης 13, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ φιλοτελιστὲς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

'Ο Τ. Γεωργίου, (23 χρόνων), 'Αβραὰμ Λίνκολν 14, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες, ἡλικίας 18—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Α. Πεδρίου, Πηγή, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλλλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ τὴν Κύπρο, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο Α. Γεωργιάδης, 'Αγλαντζιά, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Χ. 'Ιωάννου, Τζαβέλλα 10, Κτῆμα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 72 ΤΗΛ. 525.638
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 75 - ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 57
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 ΤΗΛ. 36.935
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 8 ΨΥΧΑΛΑ 2 ΤΗΛ. 32.916
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Απλό καί έκφραστικό σκιτσάκι ζώου, έκτελεσμένο άπό μαθητή μας, έκ τοῦ φυσικοῦ.

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ
ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ
ΑΝΑΨΥΧΗ ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΦΟΔΙΟ

θά εἶναι μιά ἐγγραφή γιά τή σπουδή τῆς Σχολῆς Α.Β.Ϲ., Σχεδίου—Ζωγραφικῆς. Εἶναι μιά σπουδή σύντομη, πρόσχαρη, ξεκούραστη, πού θά γίνη στό σπίτι σας, ὅπου καί ἄν μένετε, ὁποια καί ἄν εἶναι ἡ ἡλικία σας, χωρίς νά παραμελήσετε τίς ἄλλες σας ἀσχολίες. Ἐπωφεληθῆτε ΤΩΡΑ τίς εἰδικές εὐκολίες τῶν Ἑορτῶν. Μέ τήν ἐγγραφή σας θά σᾶς προσφερθῆ δωρεάν καί ἕνα κομψό θαλιτσάκι μέ σύνεργα καί ὑλικά σχεδίου—ζωγραφικῆς, πού διευκολύνει στήν ἐργασία τους μικρούς καί μεγάλους καί πού θά δώση ἰδιαίτερη χαρά στά παιδιά. Γιά πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας. Ἄν ἐμποδίζεσθε ἤ ἄν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τή δημοσίευσι αὐτή γιά νά λάβετε δωρεάν καί χωρίς ὑποχρέωσί σας τό ἀναλυτικό μας τεῦχος, εἰκονογραφημένο μέ ἔργα μαθητῶν τῆς Σχολῆς.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Ϲ.
ΣΧΕΔΙΟΥ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.—Τηλ. 623-880
Τ. 134.

ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
PASSAP
ΠΛΕΚΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΙΔΙΑ
Μονοπλακες, διπλακες, τετράπλακες
από 3.950 μέχρι 11.800
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
ΕΓΝΑΤΙΑ 130 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Επισκεφθῆτε μας.
ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΞΙΜΟ... ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ!
ΠΛΕΚΤΟΠΡ.

'Ο Α. Θεοδοσίου, Τράπεζα, Μόρφου, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, ἡλικίας 14—17 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο Γ. Μιχαήλ, Κυθρέα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, στήν ἑλληνική γλῶσσα, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο Μ. Παναγιώτου, Θουκυδίδου 10, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή γραμματοσήμων.

'Ο Α. Πολυβίου, Μακαρίου Β', Ἀχέντα Μητροπόλεως, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπ' ὅλη τήν Κύπρο.

'Ο Α. Ἰωσήφ, (20 χρόνων), καί ὁ Γιώτης Γιούφλης, Ἁγία Μαρίνα, Ξυλιάτου, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο Λάκης Ἰωάννου, Ντοστογιέφσκυ 4α, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—16 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο A. COSMATOS, καί ὁ D. VIRVILIOS, S)T PELLINAION ORION SHIPPING 29 BROADWAT, NEW YORK 6, N.T., USA, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν 'Ελλάδα καί τό ἐξωτερικό, στήν ἑλληνική καί ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό τήν ἀνταλλαγή σκέψεων.

'Ο A. VOTZIS, M)V VASILIOS R. Co R. AND K. LTD, ST., CLARE HOUSE 30)33 MINORIES, LONDON, E. C. 3, ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ μιά νέα ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο COSTANTINOS KATERGARIS, M)T ARIES LTD, Co R—K ST. CLARE HOUSE, 30) 33 MINORIES, LONDON, E.C. 3., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο G. VASILIOU, (24 χρόνων) M)V ZARATHOUSTRA ORMOS SHIPPING Co 2 DUKE ST. JAMMES LONDON S.W. 1, ENGLAND, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στήν ἑλληνική ἤ ἀγγλική γλῶσσα, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελεν ἐπακολουθήσει.

'Ο L. AVRAMIDES, S)S PRESIDENT PRETORIUS Co STEAM SHIP, LONDON S. WALL, BUILD 3, LONDON E. C. 3, ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελεν ἐπακολουθήσει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Αἰκατερίνη Ἀναγνωστάκη, (24 χρόνων), Βούλγαρη 161, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ οἰκογένιες ἀπό τό ἐξωτερικό. Ἡ Εὐαγγελία Ἀναγνωστάκη, γιά τήν ὁποία ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσις, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέους καί νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο.

Ἡ Αἰκατερίνη Κατσίρη, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ ἀναγνῶστες μας ἀπό τό ἐξωτερικό, στήν ἑλληνική καί ἀγγλική γλῶσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Π. Κουφόπουλος, (22 χρόνων), Σπυριδογιάννη 10, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τό ἐξωτερικό, μέ σκοπό τήν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο Β. Μπούρας, (25 χρόνων), Ταυρίδος 8, Πολύγωνον, Ἀθῆναι, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό.

'Ο Δ. Κενεζέας, Λεβαδείας 31, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, GRECE, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τό ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

'Ο Κ. Παλλάσης, Τσακάλωφ 55.Προφήτης Ἠλίας, Πειραιεύς, GRECE, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἀμερική, ἡλικίας 18—25 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο KIM CARANICOS, 5 DELPRATE TCE WHYALIA, S. AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἡλικίας 17—20 χρόνων, ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, κατά προτίμησιν ἀπό τή Θεσσαλονίκη, στήν ἑλληνική γλῶσσα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς φιλίας.

'Ο G. SPIROS 5, QUEENSVILLE ST. WEST FOOTSCRAY VICT. MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες, ἡλικίας 25—27 χρόνων, ἀπό τήν Ἑλλάδα, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο G. ADAMS, P. BOX 146 INNISFAIL N. QLD, AUSTRALIA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 22 χρόνων, μέ σκοπό ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο P. KARPATHIOU, 851 FURTH)BAY HAUPT POSTLAGERND, GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπ' ὅλον τόν κόσμο, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς καί σταθερῆς γνωριμίας καί ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Ο CHRISTOS APOSTOLOU, RUA MINISTRO FERMINO WITAKER No 68, BRAS SAO - PAOLO BRAZIL, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μέ νέες ἀπό τήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στήν ἑλληνική καί γαλλική γλῶσσα, μέ σκοπό τή σύναψι μιᾶς καλῆς φιλίας καί τήν ἀνταλλαγή κάρτ - ποστάλ. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΡΙΕΣ ΚΑΛΤΣΩΝ .....

Διπλασιάσατε τά κέρδη σας μέ τήν ἀλάνθαστον, καταπληκτικήν καί φθηνήν συσκευήν ἐπιδιορθώσεως τῶν τραβηγμάτων "ΠΡΟΝΤΕΛ,,

ΑΘΗΝΑΙ: "ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ,, Θεμιστοκλέους 4 (στοά)
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: "ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ - ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ,, Π. Μελᾶ 12

ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Ὡς τώρα δέν ὑπῆρχε τρόπος
οὔτε νά τίς προλάβετε,
οὔτε νά τίς ἐξαλείψετε
Σήμερα ἡ Ἐπιστήμη
σᾶς προσφέρει τό σαποῦνι
"ALASKA,,
Εἶναι εἰδική σύνθεσις
Γάλλων, ἐπιστημόνων,
πού ἐπί ἔτη ἐμόχθησαν
στήν παγωμένη ALASKA,
γιά τήν πρόληψι καί ἐξάλειψι
χιονιστρῶν καί κρυοπαγημάτω
Τό σαποῦνι ALASKA
προλαμβάνει καί ἐξαλείφει
ἀσφαλῶς καί ταχέως
χιονίστρες, κρυοπαγήματα
καί κοκκινίλες.
Προστατεύει τό δέρμα
ἀπό τίς ἐπιδράσεις τοῦ ψύχους,
τό διατηρεῖ φρέσκο καί ἁπαλό.
Τό σαποῦνι

ALASKA

πωλεῖται στά Φαρμακεῖα κλπ.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΣΙΝΙΟΡΑΚΗ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΩΝ

Μοναδική ἐν Ἑλλάδι περίπτωσις, διότι κατορθώνει ΔΙ' ΑΚΟΗΣ νά μεταβιβάζη τήν ΦΩΝΗ καί τάς ΚΙΝΗΣΕΙΣ τοῦ ζῶντος καλουμένου προσώπου.

Ἐπικοινωνεῖ εὐχερῶς μέ ὁποιοδήποτε πρόσωπο εἰς οἱονδήποτε μέρος τῆς Γῆς.

Τέλειον ἐπιστημονικόν φαινόμενον. Δέχεται Μακεδονίας 12, Ἀθῆναι, 10—1 π.μ. καί 5—9 μ.μ., στάσις Μουσείου. Τηλ. 813-135.

ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ

Τά σπίτια ἑτοιμάζονται. Ἀπό τώρα πρέπει νά φρεσκαριστοῦν καί νά κολλαρισθοῦν οἱ κουρτίνες, τά σερβίς τσαγιοῦ, τά καρέ ντέ τάμπλ πού θά στολίσουν τό σπίτι καί θά δώσουν τήν γιορταστική ἀτμόσφαιρα.

Κάτι πού θά σᾶς βοηθήση ἀποτελεσματικά σ' αὐτές τίς δουλειές εἶναι ἡ Γερμανική πλαστική Κόλλα ΜΠΕΛΛΑ. Ὡς γνωστόν ἡ Bella εἶναι Γερμανικό προϊόν καί ξαναζωντανεύει τούς χρωματισμούς, διευκολύνει τό σιδέρωμα καί διατηρεῖ τόν ρουχισμό φρέσκο καί καλοσιδερωμένο.

Μέ ἕνα βαζάκι Κόλλα ΜΠΕΛΛΑ θά φρεσκάρετε γρήγορα καί ξεκούραστα ὅλο τό νοικοκυριό σας καί θά εἴσαστε ἑτοιμη γιά τίς γιορτές.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Καὶ τὸ μικρότερο δῶρο γίνεται μεγάλο ὅταν συμπληρωθῆ μὲ Λαχεῖον Συντακτῶν.

★ ΕΦΕΤΟΣ ΜΟΙΡΑΖΕΙ ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΤΡΗΤΑ
★ ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΕΓΚΑΙΡΩΣ ΛΑΧΕΙΑ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΣΕΙΡΕΣ ΔΙΟΤΙ ΕΞΑΝΤΛΟΥΝΤΑΙ

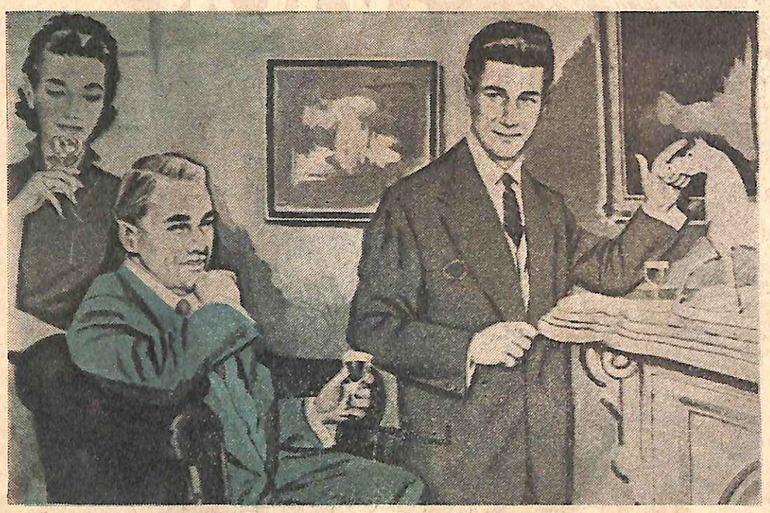

'Η Λένα ἔφερε ἀπὸ ἕνα κονιὰκ κι' ὁ Νῖκος τόλμησε καὶ ζήτησε τὸ γέροι της.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ

ΟΠΩΣ κάθε φορά, ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Νῖκος, ἕνας ὅμορφος μελαχροινὸς νέος, κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ περίμενε νὰ κατεβῆ ἀπὸ πίσω του ἕνα ζωηρὸ γεροντάκι, μὲ κατασπρα μαλλιά.

Ὁ Νῖκος κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴ θήκη ἑνὸς ἀκορντεὸν καὶ τὸ γεροντάκι, ὁ κὺρ Μήτσος, ὅπως τὸν λέγανε, τὴ θήκη ἑνὸς βιολιοῦ.

Ἦταν Σάββατο βράδυ κι' ὁ σταθμὸς τοῦ Πειραιᾶ ἦταν γεμάτος ἀπὸ κόσμο, μάλιστα κόσμο ἐργατικὸ μὲ τὰ χέρια γεμάτα ψώνια, ποὺ γύριζε στὴν οἰκογένειά του. Τὰ πρόσωπα ὅλων εἶχαν μια ἀκαθόριστη ἔκφρασι ἀπὸ τὶς σκέψεις, μιᾶς ἑβδομάδος ποὺ πέρασε κι' ἑνὸς Σαββατοκύριακου, ποὺ εἶχαν μπροστά τους. Κι' ὅλοι συλλογίζονταν πῶς νὰ τὸ περάσουν καλλίτερα.

Ὁ νέος καὶ τὸ γεροντάκι προχωροῦσαν ἀνάμεσα στὸν κόσμο τοῦ σταθμοῦ μὲ βήματα ἀργά, ἀφοῦ τὸ μεγάλο ρολόϊ ἀντίκρυ τους, πάνω ψηλά, τοὺς ἔδειχνε πὼς ἦταν ἀκόμη πολὺ νωρίς, γιὰ τὴ δουλειά τους.

Βγήκαν στὸ δρόμο. Ὁ Νῖκος σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα περίπτερο γιὰ ἀγοράση τσιγάρα κι' ἔπειτα ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, μὲ ἴδια συμμετρικὰ βήματα, προχώρησαν στὸ ἀντίκρυνὸ καφενεδάκι τῆς παραλίας.

Κάθησαν ἀμίλητοι σ' ἕνα τραπεζάκι, ἀκούμπησαν τὰ ὄργανά τους σὲ δυὸ καρέκλες, καὶ τὸ γκαρσόνι ποὺ τοὺς ἤξερε, ἔφερε στὸ Νῖκο ἕνα βαρὺ γλυκό, καὶ στὸν κὺρ Μήτσο ἕνα χαμομήλι.

Μὲ τὶς ἴδιες συνηθισμένες κινήσεις ἔπιναν ὁ ἕνας τὸν καφέ του κι' ὁ ἄλλος τὸ χαμομήλι του, κάπνιζαν τὸ τσιγάρο τους κι' ἡ ματιά τους ἦταν βυθισμένη στὸ βάθος τοῦ λιμανιοῦ.

Μιὰ μαύρη γραβάτα κρεμόταν πάνω στὸ στῆθος τους, καὶ μιὰ μαύρη φαρδειὰ κορδέλλα τύλιγε τὸ μπράτσο τοῦ καθενός.

— Τὰ ἑτοίμασες ὅλα, Νῖκο;

— Ναί, πατέρα!

Ἦταν οἱ μόνες κουβέντες, ποὺ ἀνταλλάξανε στὴ μισὴ ὥρα, ποὺ κάθησαν στὸ καφενεδάκι.

Ἔπειτα σηκώθηκαν καὶ πῆραν πάλι τὸ δρόμο γιὰ νὰ πάνε σ' ἕνα ἀπόμερο νυχτερινὸ κέντρο τῆς παραλίας, ὅπου δούλευαν ἀπὸ δῶ κι' ἓξη μῆνες.

Ἡ δουλειὰ φούντωνε μετὰ τὶς ἐννιά, μὰ οἱ ὀργανοπαῖχτες ἄρχιζαν ἀπὸ τὶς ὀκτώ.

Στὸ κέντρο τοὺς περίμενε κι' ὁ πιανίστας, ἕνας νέος ὅλο χαμόγελο καὶ ἁπλόχωρες κινήσεις τῶν χεριῶν του.

Οἱ γυναῖκες τοῦ κέντρου πηγαινοέρχονταν μὲ τὶς ἴδιες ἀργὲς κινήσεις, γυρίζοντας διαρκῶς τὴ ματιὰ πρὸς τὴν πόρτα, ὅταν ἄκουγαν βήματα στὸ πεζοδρόμιο νὰ πλησιάζουν.

Ὁ πιανίστας ξεμούδιαζε τὰ δάχτυλά του πάνω στὰ πλήκτρα, ὁ κὺρ Μήτσος κούρδιζε τὸ βιολί του κι' ὁ Νῖκος ἔπινε τὸ δεύτερο καφέ του καὶ κάπνιζε τὸ τέταρτο τσιγάρο τῆς βραδειᾶς.

Ὡς τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ποὺ θἄφευγαν, θἄχε ξεπεράσει τὸ πακέτο καὶ θἄχε πιὴ ἀρκετοὺς ἀκόμη καφέδες.

Μὰ οὔτε τὸ ἀκορντεόν, οὔτε τὰ τσιγάρα κι' οἱ καφέδες μποροῦσαν νὰ γίνουν σφουγγάρι καὶ νὰ σβοῦσουν ἀπὸ τὶς σκέψεις του τὴ Λένα.

Ἓξη μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ἡ γυναίκα του! Ἡ Λένα, ἡ κόρη τοῦ κὺρ Μήτσου καὶ δική του ἀρραβωνιαστικιά.

Αὔριο Κυριακή. Θὰ πήγαιναν στὸ νεκροταφεῖο μ' ἕνα πιάτο κόλυβα κι' ἕνα πρόσφορο, μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

Ὁ πόνος τους ἦταν πιὰ κοινός, κι' ἡ ζωή τους εἶχε σμίξει ἀχώριστα, στ' ὄνομα τῆς Λένας.

Ὁ κὺρ Μήτσος ἦταν πιὰ ὁ πατέρας τοῦ Νίκου. Κι' ὁ ἕνας βαστοῦσε μὲ παρήγορα λόγια τὸν πόνο τοῦ ἄλλου.

Μιὰ γυναίκα τοῦ κέντρου χαμογέλασε στὸ Νῖκο καὶ τῆς χαμογέλασε κι' αὐτὸς μὲ καλωσύνη καὶ πίκρα...

Καὶ ἡ μικρὴ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζη, τὰ ἴδια συνηθισμένα μοντέρνα τραγούδια, τὰ ἴδια ὅπως κάθε βράδυ.

Ὁ κόσμος, ἔπινε, γελοῦσε, χόρευε, κόσμος τοῦ λαοῦ, ξενύχτηδες καὶ πολλοὶ ναυτικοί, ξένοι καὶ ντόπιοι.

Ἡ αἴθουσα εἶχε γεμίσει ἀπὸ καπνούς. Ἦταν μιὰ καταθλιπτικὴ ἀτμόσφαιρα, γεμάτη ἀπὸ τὶς βαρειὲς μυρωδιὲς τῶν γυναικῶν.

Μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἔγινε ἕνα μικρὸ διάλειμμα, δέκα λεπτῶν, γιὰ τοὺς μουσικούς. Ὁ πιανίστας τράβηξε γιὰ τὸ μπὰρ νὰ πιῆ δυὸ - τρία ποτηράκια κονιάκ, ὁ κὺρ Μήτσος πῆγε στὴν κουζίνα νὰ πιῆ ἀκόμη ἕνα χαμομήλι κι ὁ Νῖκος βγῆκε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα ν' ἀναπνεύσῃ λίγη θαλασσινὴ δροσιὰ καὶ νὰ καπνίσῃ, γιὰ νὰ θολώσῃ τὶς σκέψεις του, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του, γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ Λένα.

Κάθησε κάτω στὸ πεζούλι τῆς πόρτας κι' ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες στὰ γόνατά του.

Ἕνα πλοῖο σφύριξε ἀπὸ μακρυὰ καὶ μιὰ πιλοτίνα τοῦ ἀπάντησε στριγγά.

Ὁ νοῦς τοῦ Νίκου πηγαινοερχόταν ἀπὸ τὸ ροδαλό, γελαστὸ πρόσωπο τῆς Λίνας, ποὺ γνώριζε, στὸ χλωμὸ προσωπάκι της, ποὺ φίλησε γιὰ τελευταία φορά...

Ναί, τότε σπούδαζαν μαζὶ στὸ Ὠδεῖο. Αὐτὸς ἔπαιζε ἀκορντεὸν κι' ἐκεῖνη βιολί. Ἡ Λένα εἶχε μιὰ μεγάλη εὐκινησία στὰ δάχτυλά της καὶ στὸ δοξάρι.

Γνωρίστηκαν, ἔγιναν φίλοι κι' ὁ Νῖκος τὴ συνόδευε κάθε βράδυ ὡς τὸ σπίτι της. Μιὰ νύχτα, μπῆκε σ' αὐτὸ γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ γέρο πατέρα της. Κι' οἱ τρεῖς τότε ἔπαιξαν μαζὶ μιὰ γνωρα της. Κι' οἱ τρεῖς τότε ἔπαιξαν μαζὶ μιὰ γνωστὴ κλασσικὴ σονάτα κι' ὅταν τελείωσαν κι' ἡ Λίνα ἔφερε ἀπὸ ἕνα κονιάκ, ὁ Νῖκος τόλμησε καὶ ζήτησε τὸ χέρι της.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ πήγαινε κάθε βράδυ στὸ σπίτι της κι' ἔκαναν κι' οἱ τρεῖς τους σχέδια γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ κὺρ Μήτσος ἔπαιζε καὶ καλὸ πιάνο. Ἔτσι θὰ ἔδιναν συναυλίες, θὰ ἔκαναν «τουρνὲ» στὴν ἐπαρχία καὶ θὰ περνοῦσαν περίφημα.

Κι' ὅλα αὐτὰ θὰ γίνονταν μόλις οἱ δυὸ νέοι θὰ ἔπαιρναν τὸ δίπλωμά τους ἀπὸ τὸ Ὠδεῖο.

Τότε θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους τους καὶ ὁ Νῖκος θὰ ἔμπαινε ἐπίσημα στὴν οἰκογένεια τοῦ κὺρ Μήτσου, γιατὶ ἦταν κι' αὐτὸς μόνος, ὀρφανός, δίχως οἰκογένεια. Εἶχε ἔρθει στὴν Ἀθήνα ἀπὸ κάποιο χωριὸ τῆς Μακεδονίας. Δούλευε σ' ἕνα γραφεῖο τὴν ἡμέρα καὶ τὰ βράδυα σπούδαζε μουσική.

Τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ ἀκορντεὸν κι' ἀφοσιώθηκε σ' αὐτό.

Μὰ ξαφνικὰ ἀρρώστησε ἡ Λένα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε σημασία στὸν πυρετό, ποὺ τὴν ἔτρωγε. Νόμισε πὼς ἦταν κρυολόγημα καὶ ζητοῦσε μ' ἐντριβές, μὲ κινίνα καὶ μὲ ἀσπιρίνες νὰ τὸ γιατρέψῃ.

Μὰ τὸ κακὸ χειροτέρευε, ὥσπου μιὰ μέρα ἡ Λένα ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ἡ ἀρρώστια της ἦταν κρυφὴ καὶ βαρειά.

Ἔτσι ἡ Λένα πέθανε ἕνα πρωῒ μ' ἕνα χλωμὸ χαμόγελο στὰ χείλη, κρατῶντας μὲ τόνα χέρι τὸ χέρι τοῦ Νίκου καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ χέρι τοῦ πατέρα της.

Πρὶν κλείσῃ τὰ μάτια, ἕνα ἀποχαιρετιστήριο δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό της.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἔκλαψαν ἀπαρηγόρητοι κάνω ἀπὸ τὸν τάφο τῆς νεκρῆς κι' ἔφυγαν κρατῶντας ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἄλλο, κρύβοντας τὸν πόνο τους βαθειὰ στὴν καρδιά τους.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Νῖκος κοιμήθηκε στὸ σπίτι τοῦ κὺρ Μήτσου καὶ τὴν ἄλλη μέρα κουβάλησε τὰ λίγα πράγματά του κι' ἔμεινε ἀπὸ τότε μαζί του.

Σ' ἕνα μῆνα πῆρε τὸ δίπλωμά του. Μὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔκλαψε πάλι πικρά.

Εἶχαν διαλυθῆ ὅλα τὰ ὄνειρά τους, εἶχαν χαθῆ ὅλες οἱ ἐλπίδες τους γιὰ μιὰ καλλίτερη, πιὸ εὐτυχισμένη ζωή...

Ὁ Νῖκος ἔδινε τώρα θάρρος στὸν κὺρ Μήτσο καὶ ἐκεῖνος πάλι παρηγοροῦσε τὸ Ντίνο.

Ὁ πόνος τοὺς ἔσμιξε, σὰν πατέρα μὲ παιδὶ κι' οἱ φροντίδες τους γιὰ τὴ ζωὴ ἐνώθηκαν κι' αὐτὲς σὲ μιὰ ἔγνοια: πῶς νὰ βγάλουν τὸ μεροκάματο γιὰ νὰ ζήσουν.

Δὲν τοὺς ἔνοιαζε τὸ εἶδος τῆς δουλειᾶς. Κι' ὁ κὺρ Μήτσος, ποὺ ἦταν γραμμένος στὸ Σωματεῖο, διάβασε μιὰ μέρα σὲ μιὰ ἀγγελία τοιχοκολλημένη στὸ Καφενεῖο τῶν Μουσικῶν, πὼς κάποιο κέντρο στὸν Πειραιὰ ζητοῦσε μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα ἀπὸ τρία ὄργανα.

Ἔτσι ὁ κὺρ Μήτσος βρῆκε τὸν τρίτο, τὸν πιανίστα καὶ ἔπιασαν δουλειὰ στὸ παραλιακὸ κεντράκι τοῦ Πειραιᾶ.

★

Ὁ Νῖκος πατοῦσε τὸ ἀποτσίγαρό του, ὅταν ἄκουσε βήματα νὰ τὸν πλησιάζουν καὶ μιὰ ἤρεμη φωνή, τὴ φωνὴ τοῦ κὺρ Μήτσου, νὰ τὸν ρωτάη καὶ πάλι:

— Ποιός τὰ ἑτοίμασε, Νῖκο;

— Ἡ κυρὰ Μαριγώ, πατέρα. Θὰ τὰ πᾶμε μόνοι μας, γιατὶ ἐκεῖνη ἔχει πλύσι αὔριο καὶ δὲ θὰ μπορέσῃ νάρθῃ μαζί μας στὸ νεκροταφεῖο.

Σηκώθηκαν. Ὁ πιανίστας εἶχε ἀρχίσει νὰ χτυπάη τὰ πλήκτρα.

Καὶ τὸ γλέντι τοῦ κέντρου ξανάρχισε μὲ τὴν εὔθυμη μουσική...

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Νῖκος καὶ ὁ κὺρ Μήτσος, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἀποχαιρετοῦσαν καὶ πάλι μὲ τὰ δάκρυά τους τὴ Λίνα.

Ἐνωμένοι στὸν πόνο τους, ἔφευγαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, γιὰ νὰ ξαναρχίσουν τὴ ζωὴ ἀνάμεσα στὶς χαρούμενες νότες ἑνὸς εὐθύμου κέντρου τοῦ Πειραιᾶ.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΧΟΙΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ «ΑΣΝΤΙΚ»

Φέτος τὰ Χριστούγεννα, τὰ μαγαζιὰ τῆς Δυτικῆς Γερμανίας θὰ διαθέτουν καλλίτερο χοιρινὸ κρέας, ζαμπόνι καὶ ἀλλαντικά, χάρις σὲ μιὰ εἰρηνικὴ ἐφαρμογὴ μιᾶς πολεμικῆς ἐφευρέσεως. Πρόκειται γιὰ τὴ συσκευὴ «Ἄσντίκ», μὲ τὴν ὁποία ἀνακαλύπτονταν τὰ ὑποβρύχια στὸν τελευταῖο πόλεμο. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ λειτουργεῖ μὲ ὑπερηχητικὰ κύματα. Τὰ ἴδια λοιπὸν κύματα, παραγόμενα ἀπὸ μιὰ τροποποιημένη μορφὴ τοῦ «Ἄσντίκ», εἰσχωροῦν στὸ σῶμα τῶν χοίρων καὶ διώχνουν ἀκριβῶ στοιχεῖα γιὰ τὸ πάχος ποὺ ἔχει τὸ στρῶμα τοῦ λίπους των. Ἔτσι, οἱ συστηματικοὶ κτηνοτρόφοι μπόρεσαν νὰ διαλέξουν ράτσες γουρουνιῶν μὲ περισσότερο κρέας καὶ λιγώτερο λίπος.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ διάφορα ὑλικά, ποὺ συμβουλεύει ἡ μόδα γιὰ τὶς λουσάτες βραδυνὲς τουαλέττες, ἡ μουσελίνα εἶναι ἐκείνη, ποὺ θὰ παίξῃ τὸν πρῶτο ρόλο. Κάθε τέτοια τουαλέττα, ὅπως εἶναι εὐνόητο, ἀπαιτεῖ ἀφθονία ὑφάσματος, σὲ τρόπο, ποὺ ἡ ἴδια ἡ τουαλέττα νὰ παρουσιάζῃ μιὰ ἀνάλαφρη ἐμφάνισι. Ἡ γραμμή, ποὺ ὑποδηλοῖ ἰδιαίτερα μιὰ παρόμοια ἐμφάνισι, εἶναι ἡ γραμμὴ «ἀμπίρ».

Τὸ φόρεμα, δηλαδή, σχηματίζει ἀπὸ σατὲν ἕνα εἶδος στηθόδεσμου, ποὺ συγχρατιέται μὲ μπρετέλλες. Ἀμέσως κάτω ἀπ' αὐτόν, τὸ φόρεμα πέφτει ἐντελῶς ἐλεύθερο ὡς κάτω στὰ πόδια μὲ πολὺ λεπτὲς πλισσεδωτὲς πιέττες τῆς μηχανῆς. Φυσικὰ κάτω ἀπὸ τὴ μουσελίνα, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ φόρεμα, θὰ ὑπάρχη ἕνα φουρὼ καμωμένο ἀπὸ σατὲν τοῦ στηθόδεμου. Ἡ τουαλέττα αὐτή, ὅπως καταλαβαίνετε, παρουσιάζει μεγάλη κομψότητα καὶ ἐξαιρετικὴ χάρι, εἶναι δὲ ὅτι χρειάζεται γιὰ μία βραδυνή, γιορτινὴ συγκέντρωσι. Ὅσο γιὰ χρῶμα προτιμῆστε τὸ λευκὸ ἢ κάποιο ἄλλο ἀνοιχτό.

ΛΟΥΣΑΤΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο, ποὺ οἱ προσκλήσεις διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη, πρέπει νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι οἱ συγκεντρώσεις δὲν εἶναι μόνο βραδυνές, ἀλλὰ καὶ ἀπογευματινὲς ἢ γιὰ τὶς ὧρες ποὺ τοῦ γεύματος. Γι' αὐτὲς τὶς ὧρες οἱ τουαλέττες μας θὰ εἶναι λίγο πιὸ ἁπλές, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παύουν νὰ εἶναι λουσάτες. Ἀκολουθοῦν διάφορες γραμμὲς καὶ εὐθεῖες καὶ ἐβαζέ, γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ κρὲπ-σατὲν καὶ ἀπὸ βελοῦδο, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἕνα πολὺ μεταξωτὸ μονόχρωμο ἢ φανταζί.

Ἡ ἔλλειψι μανικιῶν εἶναι συνήθης, δὲν ἀποκλείονται ὅμως καὶ τὰ κοντὰ μανίκια ἢ καὶ τὰ μακρυά. Στὸν τελευταῖο αὐτὸ τύπο ὁ παρισινὸς οἶκος Πιὲρ Γκαρντὲν παρουσιάζει μία βελούδινη ἀπογευματινὴ τουαλέττα σὲ γραμμὴ ἐβαζὲ καὶ σὲ χρῶμα μαῦρο. Ἡ γραμμὴ τοῦ κορσάζ σχηματίζει μπροστὰ μόνο μακρόπλατη γραμμή. Ἑνώνεται μὲ τὴ φούστα ἀρκετὰ χαμηλότερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ θέσι τῆς μέσης, ἀλλὰ συγχρόνως τὴν σχηματίζει μὲ ἐλαφρὸ πάσιμο τῶν πλαϊνῶν ραφῶν.

Τὸ κορσάζ εἶναι ὁλόϊσιο μπροστά, κλείνει ὣς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ φορέματος εἶναι στὴν πλάτη ὅπου καὶ κλείνει μ' ἕνα ἐγκλαΐρ. Τὸ ἐγκλαΐρ συνεχίζεται λίγο καὶ στὴ φούστα. Τὸ κόψιμο τῆς φούστας εἶναι κλὸς μὲ ἔντονο φάρδος καὶ τὰ μανίκια μακρυὰ ἄνετα πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ στενὰ κάτω.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Τὰ φετεινὰ κοσμήματα ἐμφανίζονται σὲ διάφορα ἰδιότροπα σχήματα καὶ εἶναι πλουσιώτατα σὲ κατεργασία καὶ συνδυασμοὺς χρωμάτων. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κολλιέ, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ πετράδια ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ παρουσιάζονται σὲ τρεῖς καὶ πέντε σειρές, ἡ φετεινὴ ἀόβα εὐνοεῖ ἰδιαίτερα τὶς καρφίτσες καὶ τὰ κλίπς γιὰ στόλισμα τῶν κορσάζ ἢ τῶν ὤμων ἢ τῆς μέσης. Ἄλλοτε τὰ κοσμήματα αὐτὰ σχηματίζουν ἕνα κλαδὶ μὲ τὰ φύλλα του, ἕνα ἄνθος, ἕνα πουλί, μιὰ καρδιά, ἕνα πέταλο, μιὰ πεταλούδα καὶ ἄλλα μοτίβα.

Τὸ πιὸ ἁπλὸ ἀμπιγιὲ φόρεμα παίρνει ἰδιαίτερη αἴγλη μὲ τὸ ὅμορφο κόσμημα ποὺ θὰ προσθέτη τὴ λάμψι του στὸ σύνολον τῆς ἐμφανίσεως.

Η ΛΕΥΚΗ ΓΟΥΝΑ ΣΤΙΣ ΑΜΠΙΓΙΕ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὸ γούνινο μπολερὸ ἢ τὴ γούνινη κοντὴ κάπα, ποὺ ἀποτελεῖ ἐφέ-τος τὸ συμπλήρωμα μιᾶς λουσάτης τουαλέττας. Ἄλλοτε σὲ ὅμοιο χρῶμα ἄλλοτε σὲ διαφορετικό. Λ.χ. μιὰ λευκὴ γούνα μπορεῖ νὰ συνοδεύῃ ἕνα λευκὸ φόρεμα, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ συνοδεύῃ κι' ἕνα σκοῦρο, ἀχάμα καὶ μαῦρο.

Ἡ μόδα εὐνοεῖ πολὺ ἐφέτος τὴ λευκὴ γούνα, ποὺ δὲν εἶναι πάντα ἐρμίνα, ἀλλὰ καὶ... κουνέλι. Θὰ δοῦμε καὶ καπέλλα γούνινα.

Τὰ γούνινα κατέλλα εἶναι μάλλον μικρά, τόκες ἢ καλπάκια. Ἔτσι, ἕνα μικρὸ γούνινο καπέλλο σὲ σχῆμα τόκας μὲ μικρὸ σηκωτὸ μπὸρ θὰ εἶναι ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας καὶ μπορεῖ νὰ φοριέται σὲ οἱαδήποτε ἐπίσημη ἐκδήλωσι π.χ. σὲ μιὰ πρεμιέρα θεάτρου ἢ σ' ἕνα γεῦμα ἡμιεπίσημο. Τὸ γούνινο καπέλλο δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανενὸς εἴδους γαρνίρισμα.

Ἂν ὅμως τὸ θέλετε πιὸ λουσάτο, μπορεῖτε νὰ τοῦ προσθέστε ἕνα κόσμημα. Αὐτὸ θὰ συγκρατῆ τὸ λίγο σηκωμένο μπὸρ. Ἕνα ἄλλο ἐπίσης ὅμορφο γαρνίρισμα εἶναι ἡ βελούδινη κορδέλλα, ποὺ θὰ δένη ἕνα πεταχτὸ φιόγκο πίσω - πλάϊ.

ΣΥΝΟΛΟ ΣΕ ΤΡΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Τὰ τρουβα-πιὲς, ὅπως συνηθίζουμε νὰ τὰ λέμε, θὰ σᾶς προσφέρουν πάντα μιὰ πολὺ κομψὴ καὶ πρακτικὴ ἐμφάνισι. Ἂν ἕνα τέτοιο σύνολο τὸ θέλετε πιὸ λουσάτο, θὰ τὸ κάνετε μὲ μονόχρωμο λαινάζ σὲ σκοῦρο χρῶμα ἢ καὶ σὲ ζωηρό, ἀνάλογα μὲ τὸ γοῦστο σας καὶ μὲ τὸ τί ταιριάζει στὸ εἶδος τῆς ὁμορφιᾶς σας.

Ἂν ὅμως τὸ προορίζετε γιὰ καθημερινὴ χρῆσι τότε ἐνδείκνυται νὰ διαλέξετε ἕνα λαινὰζ μελανζέ.

Ἕνας ὅμορφος συνδυασμὸς τρουβὰ-πιὲς εἶναι ἡ φούστα, ποὺ συμπληρώνεται μὲ μιὰ καζάκα καὶ ἔρχεται κατόπιν ὡς τρίτο συμπλήρωμα ἡ ὁμοιόμορφη δέστα.

Ἡ φούστα ἀκολουθεῖ τὴν ἴσια γραμμὴ μὲ κάποιο ὅμως ἄφρα στοὺς γοφούς, ὅπου τὸ ἐπὶ πλέον φάρδος σχηματίζει συγκεντρωμένες μπρο-

Βραδυνὴ τουαλέττα ἄνετη ἀπὸ μουσελίνα.

στὰ σουρίτσες κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς μέσης. Ἡ καζάκα εἶναι κομμένη σὲ γραμμὴ κιμονὸ μὲ κοντὰ μανίκια καὶ μικρὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ.

Τὸ μάκρος της εἶναι περιορισμένο ξεπερνῶντας μόλις τὴ μέση κ' ἕνα κορδόνι, ποὺ περνᾶ πίσω μέσα ἀπὸ τὴν καζάκα ξεπροβάλλει μπροστὰ ἀπὸ δυὸ ἀνοίγματα-κουμπότρυπες καὶ δένει ἕνα δέσιμο στὴ μέση.

Ἡ βέστα τέλος ποὺ συμπληρώνει τὸ σύνολο φούστας-καζάκας ἀκολουθεῖ κ' αὐτὴ τὴν κιμονὸ κόψη μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ μανίκια της ἔχουν μάκρος τρουβά-κάρ.

Κλείνει εὐθύγραμμα μπροστὰ ὡς τὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι στρογγυλὸ χωρὶς γιακά.

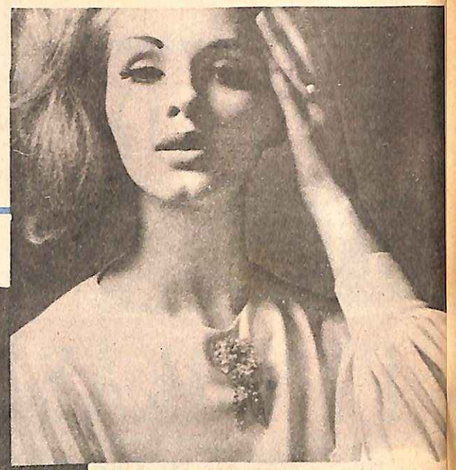

Δουσᾶτο καπέλλο ἀπὸ γούνα. Κοσμήματα, ποὺ στολίζουν ἀμπιγιὲ φορέματα.

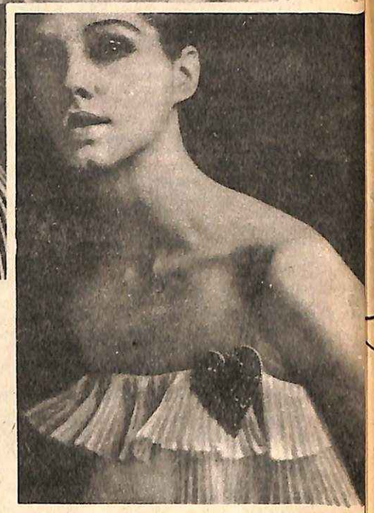

Κουμπώνει μὲ δυὸ κουμπιά, ἕνα στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ κι' ἕνα στὴ μέση. Ἐπὶ πλέον παρουσιάζει τὸ ἐξῆς σκέρτσο: Ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ κουμπὶ τῆς μέσης ἡ βέστα σχηματίζει ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα σὰν «π».

Τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ τονίζεται μ' ἕνα ἐξωτερικὸ γαζί, τὸ ὁποῖον συνεχίζεται καὶ ὁλοτρίγυρα στὸ κάτω μέρος τῆς βέστας. Γαρνίρει ἐπίσης τὸν λαιμὸ τῆς βέστας καὶ τὸ κάτω μέρος τῆς φούστας.

ΣΥΔΥΑΣΜΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΑΚΡΕΙΑΣ ΒΕΣΤΑΣ

Καθὼς εἴπαμε παρὰ πάνω τὰ σύνολα ἀνάλογα μὲ τὴν ἐμφάνισί τους φοριοῦνται σὲ ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας. Καὶ στὸ δρόμο καὶ στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις ἀπογευματινὲς καὶ βραδυνές. Στὶς δύο τελευταῖες περιπτώσεις ἡ μόδα συμβουλεύει συνδυασμὸ φορέματος καὶ βέστας. Τὴν τελευταία αὐτὴ τὴ θέλει κοντὴ σὰν μπολερό, χωρὶς ὅμως ν' ἀποκλείη καὶ τὴν μακρειά.

Ἕνα μοντέλο παρισινὸ μᾶς δείχνει ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν ἄποψη ἀπὸ μπροσὲ μεταξωτό. Τὸ φόρεμα ἐμφανίζεται σὲ μιὰ γραμμὴ μονοκόμματη καὶ τελείως ἴσια σχηματίζοντας τὴ μέση χωρὶς τὴ βοήθεια ζώνης. Ἡ βέστα μὲ κόψη κιμονὸ στὰ μανίκια πέφτει κι' αὐτὴ οἰχτὴ μὲ κάποια αἰσθητὴ ὅμως ἄνεσι. Εἶναι τονισμένη μακρειὰ φτάνοντας ὡς τὸ μέσον τοῦ μάκρους τῆς φούστας. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι στρογγυλὸ μ' ἕνα μικρὸ ὀρθιο γιακαδάκι. Ἡ βέστα πέφτει ἐλεύθερη, μὲ μόνον ἕνα κουμπὶ στὴ ρίζα τοῦ λαιμοῦ.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τὰ μπροσὲ μεταξωτὰ θὰ εἶναι φέτος πολὺ τῆς μόδας. Θὰ τὰ δοῦμε ὅπως εἴπαμε προηγουμένως σὲ λουσᾶτα σύνολα, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀμπιγιὲ αὐτοτελῆ φορέματα ἀπογευματινὰ ἢ βραδυνά. Πολὺ συχνὰ δὲ θὰ τὰ βλέπωμε μακρυὰ σὲ ἴσια γραμμή, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐβαζέ.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ γενικὸ κανόνα, τὰ μπροσὲ θὰ χρησιμοποιηθοῦν πολὺ σὲ λουσᾶτα ἐπανωφόρια, ποὺ προορίζονται νὰ συνοδεύουν μιὰ ἀμπιγιὲ τουαλέττα.

Αὐτὰ τὰ ἐπανωφόρια θὰ ἀκολουθοῦν τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη γραμμή. Θὰ τὰ βλέπωμε πολὺ ἄ-

Ἀμπιγιὲ κοντόταλλο ἐπανωφόρι.

τρουβὰ κὰρ καὶ τὸ κλείσιμο εἶναι στρογγυλὸ χωρὶς γιακὰ καὶ εὐθύγραμμο.

Στὰ ἀμπιγιὲ ἐπανωφόρια θὰ δοῦμε κουμπιὰ ἀπὸ πασμαντερὶ καὶ μάλιστα σὲ ἀντίθετο χρῶμα ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ ἐπανωφοριοῦ. Τὸ ἕξτρα σὶκ συνίσταται σὲ συνδυασμὸ κουμπιῶν, γαντιῶν, καπέλλου καὶ παπουτσιῶν.

ΓΙΟΡΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Τὰ γιορτινὰ φορέματα τῶν παιδιῶν δίνουν κυρίως σημασία στὸ ὕφασμα, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσωμε, γιατὶ στὴν κόψη διατηροῦν πάντα τὴν ἁπλότητά τους.

Ἂς σᾶς δώσουμε μιὰ ἰδέα, παρουσιάζοντας μερικὰ γιορτινὰ παιδιάτικα μοντέλα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ χρησιμοποιεῖ ὡς ὕφασμα τὸ φάϊγ σὲ μιὰ τριανταφυλλιὰ ἀπόχρωσι. Τὸ μπουστάκι εἶναι ἄνετο στὴν κόψη του καὶ ἔχει στρογγυλὸ ἄνοιγμα λαιμοῦ. Μπροστὰ σχηματίζει σὰν πλαστρὸν μὲ πιέτες λεπτές.

Τὰ μανίκια εἶναι περιωρισμένα ὅσον ἀφορᾶ τὸ φάρδος σὲ τρουβὰ-κὰρ μάκρος καὶ καταλήγουν σ' ἕνα πλισσεδωτὸ βολανάκι.

Τὸ μπουστάκι σχηματίζοντας ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ μπουφὰν ἐνώνεται στὴ φούστα, ποὺ ἔχει ἁρθόνες σοῦρες καὶ γκοντὲ πρὸς τὰ κάτω.

Μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο μεταξωτὸ συμπληρώνει τὸ φόρεμα.

Ἕνα ἄλλο μοντέλο, ἀπὸ ταφτὰ αὐτό, σχηματίζει τὸ μπουστάκι μὲ κούμπωμα μπροστὰ κ' ἕνα κατεβαστὸ γιακαδάκι γύρω στὸ λαιμό.

Ἡ φούστα πολὺ ἄνετη καὶ πεταχτὴ σχηματίζει γύρω ἀπὸ τὴ μέση πολὺ στενὲς πιέτες. Τὰ μανίκια τοῦ φορέματος εἶναι κοντὰ φουσκίτσες καὶ μιὰ φαρδειὰ ζώνη ἀπὸ τὸν ἴδιο ταφτὰ δένει ἕνα φιόγκο στὸ πλάϊ.

Ἄλλο μοντέλο μὲ ἁπλὸ μπουστάκι παρουσιάζει τὸ σκέρτσο νὰ σχηματίζη τὴ φούστα μ' ἕνα φαρδὺ βολὰν πρὸς τὰ κάτω μὲ πιέτες κουφωτές. Κι' ἐδῶ ἡ γραμμὴ τοῦ συνόλου εἶναι ἐβαζέ.

ΜΑΚΡΥΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τὰ λουσᾶτα φορεματάκια γίνονται μακρυὰ χωρὶς δέβαα αὐτὸ ν' ἀποτελῆ γενικὸ κανόνα. Τὰ βλέπουμε ὡστόσο καὶ σὲ μικρὲς καὶ σὲ μεγαλείτερες κοπελλίτσες.

Ἕνα τέτοιο μοντέλο σᾶς δείχνουν τὰ φιγουρίνια μας. Τὸ μπουστάκι, καθὼς θὰ δῆτε

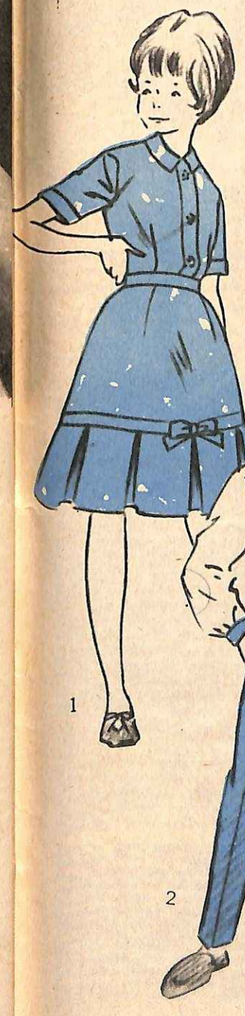

ἔχει νωμίτη ποὺ κατεβαίνει ἀρκετὰ χαμηλὰ σὲ γραμμὴ δόβάλ.

Σ' αὐτὸν ἑνώνεται ἡ μακρειὰ φούστα σχηματίζοντας πιέτες, ποὺ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω ἀφίνονται ἐλεύθερες, δίνοντας στὸ σύνολο τὴν ἐβαζὲ γραμμή.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΙΑ ΣΑΣ

Παπελονάκια βελούδινα ἢ ἀπὸ μονόχρωμα λαναζὲ καὶ μεταξωτὲς μπλοῦζες, εἶναι τὸ «κλασσικὸ ντύσιμο γι' αὐτὲς τὶς γιορτινὲς ἡμέρες, ποὺ ἀρχίζουν τὰ «πάρτυ». Οἱ μπλοῦζες ἀκολουθοῦν τὸν τύπο σεμιζιὲ καὶ μερικὲς ἔχουν πλασπρὸν μὲ πιέτες.

Εἶναι καὶ μερικές, ποὺ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὸν κλασσικὸ τύπο ἔχουν τὸ κούμπωμα στὸ πλάϊ καὶ καταλήγουν σὲ ζώνη κρεμαστή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φόρεμα μὲ βολὰν στὴ φούστα. 2) Ἀγοριστικο λουσάτο κοστούμι. 3) Μακρὺ φόρεμα μὲ φαρδειὰ φούστα. 4) Κι' ἄλλο λουσάτο φόρεμα. 5) Ἀγοριστικο κοστούμι μὲ βελούδινο παντελόνι καὶ μπλούζα.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Σᾶς παρουσιάζουμε ἐδῶ τὰ πιὸ μοντέρνα χτενίσματα, τὶς τελευταῖες εἰδήσεις γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν, τὶς μεταμορφώσεις μὲ «τουπὲ» καὶ χρήσιμες συμβουλὲς γιὰ τὴν περμανάντ, τὰ σαμπουάν, τὶς βαφές.

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ 20 ΧΡΟΝΙΑ

Η ΤΙΝΑ Ἐπτζερ βρίσκει τὰ μοντέλλα της στὸν κινηματογράφο. Ἐκεῖνες ποὺ τὴν ἐμπνέουν εἶναι ἡ Κατερὶν Σπάακ καὶ ἡ Κατερὶν Ντενέβ. Καὶ ὅπως ἐκεῖνες, θὰ χτενισθῆ μὲ μαλλιὰ ἴσια καὶ ὄχι πολὺ κοντά, μὲ μιὰ φράντζα ἀνάλαφρη, ποὺ σκεπάζει τὸ μέτωπο μόνο κατὰ τὸ ἥμισυ, μὲ τὶς ἄκρες μόλις γυρισμένες. Ἂν εἶναι ρομαντικὴ θὰ γοητευθῆ καὶ θὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὸ χτένισμα τῆς Κλαούντια Καρντινάλλε στὸ φιλμ «Ὁ ἀγριόγατος». Ἂν ἔχη μαλλιὰ μακριὰ καὶ πρόσωπο λεπτό, θὰ χτενισθῆ ὅπως ἐκείνη. Χωρίστρα στὴ μέση ἴσια καὶ καθαρή. Τὰ μαλλιά, πολὺ φουσκωτὰ στὰ πλάγια, σκεπάζουν τὰ αὐτιὰ σὰν κοχύλια καὶ κλείνουν τὸ πρόσωπο.

★

Ὡς τὰ δεκαπέντε χρόνια κόψιμο, φορμάρισμα χωρὶς μπικουτὶ καὶ στέγνωμα εἶναι ἡ μοναδικὴ καλλιέργειά, ποὺ ἐπιτρέπεται στὶς κοπελλίτσες. Ἡ περμανάντ εἶναι ἀπαγορευμένη, γιατὶ τὶς ἀδικεῖ. Ἡ πιὸ μοντέρνα καὶ πιὸ πρακτικὴ γραμμὴ εἶναι τὰ ἴσια μαλλιά, ποὺ καπελάδουν κάτω ἀπὸ τὸ αὐτί, μὲ φράντζα καὶ ἁπαλὰ κύματα στὰ πλάγια τοῦ προσώπου.

Μιὰ γιρλάντα μὲ λουλούδια, τοποθετημένη στὴ μιὰ πλευρά. Ἕνας νεωτερισμὸς γιὰ τὸν πρῶτο χορὸ σὲ μιὰ ἐπίσημη εὐκαιρία. Μιὰ φράντζα μακρειὰ καὶ ἀνάλαφρη, χωρισμένη πάνω στὸ μέτωπο. Τὰ μαλλιὰ εἶναι μαζεμένα πίσω καὶ ἐλαφρὰ φουσκωμένα ἐπάνω.

ΑΠΟ ΤΑ 20 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΑ 30

Ἡ νέα γραμμὴ γιὰ τὰ χτενίσματα τῆς μόδας παρουσιάζει μεγάλες διαφορὲς ἀπὸ τὰ χτενίσματα, ποὺ ἔχουμε δῆ ὡς τώρα. Εἶναι πιὸ χαμηλὴ πάνω στὸ μέσωπο καὶ πιὸ φουσκωτὴ στὰ πλάγια, ἐνῶ τὰ μαλλιὰ ἔχουν αἰσθητὰ μακρύνει. Τὰ χτενίσματα ἐμπνέονται ἀπὸ τὴ μόδα τοῦ 30—40 καὶ κατορθώνουν νὰ δίνουν μιὰ ξεχωριστὴ χάρι σὲ κάθε πρόσωπο.

Ἂν τὰ μαλλιὰ εἶναι μακρυὰ ὡς τοὺς ὤμους, τότε τὸ χτένισμα τῆς κοπελλίτσας ἐμπνέεται ἀπὸ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες τοῦ 1800. Φράντζα κοντή, μαλλιὰ τραβηγμένα στοὺς κροτάφους, ἀνασηκωμένα πάνω στὸ κεφάλι καὶ στερεωμένα στὴν κορυφὴ μὲ μιὰ κορδελίτσα ἢ ἕνα λουλούδι. Ὕστερα ξαναπέφτουν στοὺς ὤμους ἢ στὴν πλάτη ἴσια μὲ τὶς ἄκρες γυρισμένες πρὸς τὰ ἐπάνω.

★

Τὰ λεπτὰ καὶ εὔθραυστα μαλλιὰ τῶν νεαρῶν κοριτσιῶν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἰδιαίτερες περιποιήσεις. Ἐλαφρὲς λασιὸν θεραπευτικὲς καὶ θρεπτικὲς καὶ λούσιμο μὲ γαλακτώδες σαμπουάν.

★

Τί σχῆμα ἔχει τὸ πρόσωπό σας; Μακρύ, τριγωνικό, τετράγωνο; Ἀντὶ νὰ ἀκολουθῆτε «κατὰ γράμμα» τὴ νέα μόδα, διαλέξετε καλλίτερα τὸ χτένισμα, ποὺ κρύβει τὰ μικρὰ ἐλαττώματά σας. Πρόσωπο τριγωνικό: Χτένισμα μὲ μικρὴ ἀλογουρά, φράντζα στὸ μέτωπο κοντὴ καὶ πυκνή, ποὺ γλυκαίνει τὴν ἀντίθεσι ἀνάμεσα στὰ φαρδιὰ ζυγωματικὰ καὶ τὸ μυτερὸ σαγόνι. Πρόσωπο ὀρθογώνιο: Τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ εἶναι κοντὰ γιὰ νὰ διακόπτουν τὸ μάκρος τοῦ προσώπου. Φράντζα κοντὴ καὶ ἀνάλαφρη. Οἱ τοῦφες γυρισμένες πρὸς τὰ μέσα. Πρόσωπο στρογγυλό: Μαλλιὰ μέσου μάκρους γυρισμένα «πάς», φράντζα ἴσια. Πρόσωπο τετράγωνο: Μαλλιὰ κοντά, ἕνα κῦμα πυκνὸ καὶ ψηλὰ πάνω στὸ μέτωπο. Πρόσωπο ρομβοειδές: Γραμμὴ «πάς», μαλλιὰ κομμένα στὸ ὕψος τοῦ σαγονιοῦ καὶ φράντζα κοντή.

Μαλλιὰ ἴσια μὲ μέτριο μάκρος. Οἱ ἄκρες ἀνασηκώνονται πρὸς τὰ ἐπάνω. Φράντζα κοντὴ καὶ ἴσια. Ἕνα χτένισμα ἁπλὸ καὶ μοντέρνο. Στὸν κρόταφο τὰ μαλλιὰ στερεώνονται μ' ἕνα βελουδένιο φιογκάκι.

Τὴ μοντέρνα αὐτὴ γραμμὴ θὰ τὴ βροῦμε σὲ πολλὲς ἐκδόσεις. Μὲ τὶς ἄκρες μόλις ἀνασηκωμένες πρὸς τὰ πάνω, μὲ τὶς ἄκρες γυρισμένες σὲ ἐλαφρὸ πάς, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνασηκωμένα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ. Θὰ ξαναβροῦμε τὴ Βερόνικα Λέϊκ στὸ φιλμ «Πανηρεύτηκα μιὰ μάγισσα» μὲ τὰ μακρυὰ καὶ ἴσια μαλλιὰ μὲ τὸ ἕνα μάτι κρυμμένο. Ἡ μόδα ἔχει ἐκμοντερνίσει αὐτὴ τὴ γραμμή, τὴν ἔχει κάμει πιὸ φουσκωτή.

Ὁ κομμωτὴς σᾶς δίνει τὶς ἀκόλουθες συμβουλές: Ἐπαναλαμβάνετε συχνὰ τὸ κόψιμο, τὰ μαλλιὰ πυκνώνουν καὶ μακραίνουν. Ἂν ἔχετε τὰ μαλλιά σας κοντὰ καὶ θέλετε νὰ τὰ διατηρήσετε σ' αὐτὸ τὸ μάκρος, τὸ κόψιμο πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε δεκαπέντε μέρες. Ἂν τὰ μαλλιά σας ἔχουν μέσο μάκρος, τὸ κόψιμο θὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε εἴκοσι μέρες. Τὰ χοντρὰ μαλλιὰ κραταοῦν καλλίτερα τὸ φορμάρισμα, ἂν ἀφαιρέσετε λίγα. Ἡ μακρειὰ καὶ πυκνὴ φράντζα ταιριάζει στὰ κορίτσάκια. Ἂν τὰ μαλλιὰ εἶναι σκοῦρα, ἡ πυκνὴ φράντζα σκιάζει τὸ πρόσωπο. Γιὰ νὰ δώσετε γλυκύτητα στὴ γραμμὴ τοῦ προσώπου, φτιάνει μιὰ φράντζα κοντὴ καὶ διαφανής. Τὰ πολὺ λεπτὰ μαλλιὰ ὁ κομμωτὴς πρέπει νὰ τὰ κόψη μὲ τὸ ψαλλίδι, ἀφήνοντας ὅλη τὴν πυκνότητα στὶς ἄκρες κάθε τρύφας.

Ἴσια μαλλιά, φράντζα, ἄκρες γυρισμένες πρὸς τὰ μάγουλα. Τὸ νέο αὐτὸ χτένισμα γιὰ κοπελλίτσες ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν «κοπέλλα-τύπο» Κατερὶν Σπάακ.

Ἡ κοπέλλα τοῦ 1962 θὰ ἐξακολουθήση νὰ στολίζη τὰ μαλλιά της μὲ φιογκάκια καὶ στράς. Γιὰ ἕνα χορὸ δυὸ μικρὰ φιογκάκια ἀπὸ βελοῦδο στὸν κρόταφο.

Πάλι γιὰ χορό. Ἕνας μεγάλος φιόγκος ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο καὶ στράς, καρφιτσωμένος στὸν αὐχένα.

Ἡ νέα μόδα θέλει τὰ μαλλιὰ πὶὸ μακρυά. Πρέπει νὰ σκεπάζουν τὸν αὐχένα, νὰ κρύβουν τὰ αὐτιὰ καὶ νὰ πλαισιώνουν τὸ πρόσωπο.

Νὰ ἕνα χτένισμα εὔκολο καὶ ἁπλὸ γιὰ τὴν κοπελλίτσα, ποὺ φορᾶ ἀκόμη σοσονάκια. Κύματα ἁπαλὰ καὶ ἐλαφρῶς φουσκωτὰ στὰ πλάγια τοῦ προσώπου, ἀνάλαφρη φράντζα, κόψιμο κλιμακωτό.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ 30

Ἁπλὸ μόνο φαινομενικά, ἀλλὰ μὲ τέλειο κόψιμο, φρεσκαρισμένο ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ ἀπόχρωσι, ποὺ πρέπει ὅμως νὰ φαίνεται ἁπόλυτα φυσική (τὰ χρώματα τῆς φετεινῆς μόδας εἶναι ζεστὰ καὶ φυσικά: ξανθὸ ζεστό, ξανθὸ θενετσιάνικο, σταχτόξανθο σκοῦρο, ξανθὸ καπνοῦ), τὸ χτένισμα τῆς γυναίκας, ποὺ ἔχει περάσει τὰ τριάντα ἔχει ἕνα μάκρος, ποὺ δὲν προχωρεῖ ποτὲ πέρα ἀπὸ τὸ αὐτί. Ἕνα μακρὺ καὶ πυκνὸ κῦμα ἀντικαθιστᾶ τὴ φράντζα. Γιὰ νὰ φαίνεται ὁ λαιμὸς πιὸ λεπτὸς καὶ μακρύς, τὰ μαλλιὰ πρέπει νὰ βουρτσίζωνται πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ὅταν δὲν εἶναι πολὺ κοντά, μποροῦν νὰ ἀνασηκώνωνται σ' ἕναν φαινομενικὸ κότσο.

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΧΗ ΩΡΑΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

Χρησιμοποιῆτε βούρτσα:

Σᾶς βοηθάει νὰ χτενίζετε τὰ μαλλιά, νὰ κάνετε μασάζ στὸ δέρμα, νὰ τὰ φουσκώνετε. Βουρτσίζετε τὰ μαλλιά σας πρωὶ καὶ βράδυ μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ τὶς ρίζες ὡς τὶς ἄκρες. Ὕστερα σηκώνοντας τὸ κεφάλι τὰ βουρτσίζετε ἀ

Μιὰ ἀσύμμετρη γραμμή, ποὺ φέρνει ὅλα τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρά. Ἡ φράντζα εἶναι ἕνα ἀνάλαφρο κῦμα, ποὺ σκεπάζει τὸ μέτωπο ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα μαλλιὰ κατεβαίνουν πυκνὰ καὶ φουσκωτὰ μὲ μιὰ κλίσι πάνω στὸ μάγουλο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τὰ μαλλιὰ εἶναι χτενισμένα πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί.

Τὰ μαλλιὰ τῆς μόδας σχηματίζουν ὄγκο στὰ πλάγια τοῦ προσώπου. Ἡ γραμμὴ τοῦ χτενίσματος τῆς φωτογραφίας παρουσιάζει καθαρὰ τὴν ἐπιστροφὴ στὴ μόδα τοῦ 1930—40.

Νὰ ἕνα ἄλλο νέο χτένισμα, ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ 1930. Τὰ μαλλιὰ ἴσια καὶ φουσκωτὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ προσώπου καὶ στερεώνονται μὲ ἕνα τσιμπιδάκι πάνω ἀπὸ τὸ αὐτί.

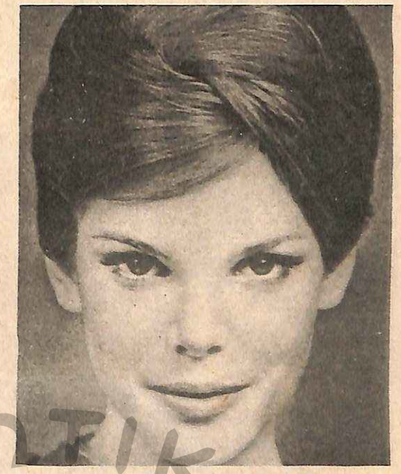

Αὐτὰ τὰ μαλλιά, χωρισμένα μὲ πρωτότυπο τρόπο, σκεπάζουν πλάγια τοὺς κροτάφους καὶ τυλίγονται πίσω σφιχτὰ σ' ἕναν κρυφὸ κότσο.

Γιὰ τὰ σχεδὸν μακρυὰ μαλλιά: Οἱ ἄκρες ἀνασηκωμένες πρὸς τὰ ἐπάνω, φράντζα ὄχι πολὺ πυκνή, κύματα ποὺ πλαισιώνουν τοὺς κροτάφους καὶ ἕνα μικρὸ πούφ ἐλαφρῶς κρεπαρισμένο στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ.

Γιὰ ἕνα βράδυ: Ἡ γραμμὴ ἀνασηκωμένη καὶ λίγο φουσκωτή. Τὰ μαλλιὰ διπλώνονται σ' ἕναν κότσο. Ἕνας μικρὸς χείμαρρος ἀπὸ μαλλιὰ ἀναπηδᾶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κότσο καὶ πέφτει πρὸς τὴ μιὰ πλευρά. Πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο τὰ μαλλιὰ συγκρατοῦνται μ' ἕνα μικρὸ διάδημα ἀπὸ ρουμπίνια ἢ κοράλλια.

Νὰ ἡ πιὸ νέα τάση. Τὰ μαλλιὰ ἀρκετὰ μακρυὰ «κρεπάρονται» στὰ δυὸ πλάγια τοῦ προσώπου. Μιὰ φράντζα σκεπάζει τὸ μέτωπο μόνο ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά.

Ἡ μόδα ἔχει ἐκμοντερνίσει τὸ χτένισμα, ποὺ λανσάρησε πρὶν εἴκοσι χρόνια ἡ Βερόνικα Λέϊκ. Τώρα ἡ γραμμὴ εἶναι φουσκωτή, ἐνῶ μιὰ πυκνὴ τούφα - φράντζα πέφτει πάνω στὸ πρόσωπο, κρύβοντας τὸ μέτωπο καὶ τὸ ἕνα μάτι.

πὸ τὸ μέτωπο πρὸς τὰ πίσω. Εἶναι ἕνα μυστικὸ γιὰ νὰ τὰ φουσκώνετε. Ἡ βούρτσα δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ σκληρή, ἀλλὰ οὔτε καὶ πολὺ μαλακή. Εἶναι λάθος αὐτὸ ποὺ πιστεύουν πολλές, ὅτι ἡ πιὸ σκληρὴ βούρτσα εἶναι καὶ ἡ πιὸ ἀποτελεσματική. Τὰ πολὺ ἀδύνατα μαλλιὰ καὶ τὰ μαλλιὰ ποὺ πέφτουν δὲ βουρτσίζονται.

Τὸ μασσὰζ εἶναι μιὰ κούρα θαυματουργὴ γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις:

Μαλλιὰ ποὺ πέφτουν, μαλλιὰ λεπτά, λιπαρά, ξηρά, εὔθραυστα: Μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀνοιχτά, μὲ δάχτυλα σπαυρωμένα σχηματίζετε μιὰ στενὴ κάσκα πάνω στὸ κεφάλι. Ὕστερα, χωρὶς νὰ μετακινήσετε τὰ χέρια, κινεῖτε τὸ τριχωτὸ δέρμα πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις.

Ὅταν τὰ μαλλιὰ πέφτουν: Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀτύχημα πρόσκαιρο, ποὺ ὀφείλεται σὲ μιὰ ἀλλαγὴ ἐποχῆς; Μασάζ, λούσιμο μὲ σαμπουὰν βιταμινοῦχο καὶ θρεπτικὸ μὲ βάσι τὸ αὐγὸ καὶ τὴ λανολίνη. Ἡ πτῶσι φτάνει τὶς 40—50 τρίχες τὴν ἡμέρα; Τὸ ἀτύχημα προέρχεται δίχως ἄλλο ἀπὸ κάποια ὀργανικὴ ἐνόχλησι, νευρικὴ ἐξάντλησι, ἀβιταμίνωσι, ἀναιμία, τοξινώσεις, ὑπολείμματα μολυσματικῶν ἀσθενειῶν ἢ ἀσθενειῶν τοῦ τριχωτοῦ δέρματος. Ἡ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ εἶναι ἀπαραίτητη.

Μαλλιὰ πολὺ λεπτά: Εἶναι εὐαίσθητα, εὔθραυστα καὶ προσβάλλονται εὔκολα ἀπὸ ψαλίδα, δὲν κρατοῦν τὸ φορμάρισμα κι' ὁ ἀέρας τὰ ἀναστατώνει. Τὰ μαλλιὰ αὐτοῦ τοῦ τύπου δὲν πρέπει νὰ κάβωνται ποτὲ πολὺ κοντά. Τὸ σωστὸ μάκρος τους εἶναι γύρω στὰ 6—8 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὴ ρίζα. Τὸ λούσιμο πρέπει νὰ γίνεται ἁπαλὰ καὶ προσεχτικὰ μ' ἕνα σαμπουάν, ποὺ θὰ ἔχη ὡς βάσι αὐγὸ καὶ λανολίνη. Μετὰ τὸ λούσιμο εἶναι ἀπαραίτητη ἡ χρησιμοποίησι μιᾶς λοσιόν, ποὺ δίνει στὰ μαλλιὰ ἀντοχὴ καὶ πυκνότητα.

Μαλλιὰ ξηρά: Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ καταφεύγετε σ' ἕνα «μπάλιο λαδιοῦ», τὸ λιγώτερο μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, νὰ τὰ λούζετε μ' ἕνα θρεπτικὸ σαμπουάν, νὰ τὰ βιταμινώνετε μὲ μιὰ λοσιόν, νὰ τὰ παρακολουθῆτε μήπως πάσχουν ἀπὸ ψαλίδα καὶ νὰ κάνετε μασὰζ στὸ τριχωτὸ δέρμα. Ὑπάρχουν ὡστόσο μερικὰ νέα προϊόντα γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν, ποὺ τὰ τρέφουν, τὰ βιταμινώνουν καὶ τὰ βοηθοῦν νὰ μεγαλώσουν: Σαμπουάν μὲ πλακοῦντα, λοσιὸν μὲ πλακοῦντα καὶ σοῦπερ-λοσιὸν πρὶν ἀπὸ τὸ φορμάρισμα. Ἡ εἴδησι αὐτὴ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Μαλλιὰ λιπαρά: Δυὸ μέρες μετὰ τὸ λούσιμο γίνονται βαρειά, τὸ φορμάρισμα «κάθεται», τὸ κεφάλι παίρνει μιὰ δψι ἀπεριποίητη. Τί μπορεῖτε νὰ κάνετε; Λούσιμο κάθε τέσσερις μέρες μὲ σαμπουάν, ποὺ ἔχουν γιὰ βάσι τὸ λεμόνι, τὸ θειάφι, τὴν κάμφορα. Κάνετε μασὰζ στὸ τριχωτὸ δέρμα, κινῶντας το πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἀκολουθῆστε μιὰ δίαιτα φτωχὴ σὲ φαγητὰ λιπαρὰ καὶ σὲ γλυκά, πλούσια σὲ φροῦτα καὶ σὲ χόρτα. Νὰ χτενίζετε τὰ μαλλιὰ μὲ πυκνὴ χτένα καὶ νὰ τὰ βουρτσίζετε πρωῒ καὶ βράδυ.

Ἡ πιτυρίδα ἐξαφανίζεται μὲ τὴ χρησιμοποίησι εἰδικῶν προϊόντων.

Ἀνάμεσα στὰ πιὸ ἀποτελεσματικά: Τὰ εἰδικὰ σαμπουὰν ἐναντίον τῆς πιτυρίδας καὶ ἰδιαίτερα ἕνας τύπος φυτικὸς γνωστοῦ ἀμερικανικοῦ οἴκου, ποὺ ἐνεργεῖ πάνω στὸ δέρμα σὰν ἕνα πραγματικὸ βιολογικὸ τονωτικό. Ἐπίσης, ἡ εἰδικὴ λοσιὸν μὲ βάσι τὸ θειάφι.

Ἄλλες θεραπεῖες: Ἀερίζετε μὲ τὴ βούρτσα τὰ μαλλιὰ καὶ κάνετε ζωηρὸ μασὰζ στὸ τριχωτὸ δέρμα γιὰ νὰ ἀφαιρῆτε ἀπ' αὐτὸ τὴν πιτυρίδα, ποὺ γίνεται ἡ κυριώτερη αἰτία τῆς πτώσεως τῶν μαλλιῶν.

ΦΟΡΜΑΡΙΣΜΑ ΣΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ ΚΑΙ ΜΑΛΛΙΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Λούσατε τὰ μαλλιά σας καὶ θέλετε νὰ τοὺς δώσετε ἕνα καινούργιο χτένισμα ἢ σᾶς φτάνει νὰ τὰ χτενίσετε πάλι στὴ «γραμμὴ» ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ὁ κομμωτής σας;

Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὑπάρχει τὸ «ἀντίφόρμ», ἕνα ὑγρὸ ποὺ μ' αὐτὸ βρέχετε τὰ μαλλιά, πρὶν νὰ τὰ τυλίξετε σὲ μπιγκουτί. Τοὺς δίνει μιὰ ξεχωριστὴ ἐλαστικότητα καὶ κάνει τὸ φορμάρισμα νὰ κρατᾶ πολὺ περισσότερο.

Ὕστερα, ὑπάρχει τὸ «ἀντιφόρμ», ἕνα ἄλλο προϊόν, πολυτιμο γιὰ τοὺς ὑγροὺς μῆνες τοῦ χειμώνα. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο θαυμάσιο «στερεωτικό». Τὸ βάζετε στὰ μαλλιὰ μετὰ τὸ κανονικὸ λούσιμο καὶ ἀπὸ ἀναλαμβάνει νὰ τὰ κάνη ἀδιάβροχα. Μπορεῖτε μ' αὐτὸ νὰ περιφρονήσετε τὴ βροχή, τὸν ἀέρα, τοὺς ἀτμοὺς τοῦ μπάνιου σας.

Η «ΛΑΚ» ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Κατορθώνει ἀντίστοιχα νὰ δημιουργῆ ἕνα ἀόρατο προστατευτικὸ δίχτυ καὶ ἐξαφανίζεται μὲ τὸ πρῶτο χτένισμα, ἀφίνοντας ὅμως τὰ μαλλιὰ πιὸ ἐλαστικά.

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ ΔΙΑΛΕΞΤΕ ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ ΚΑΙ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

	Σταχτόξανθο	Χρυσόξανθο	Καστανόχρυσο	καστανό-στάχτης	Κόκκινο μαονί.	Μαῦρο—σκοῦρο καστανό
Χρώματα γιὰ τὸ βάψιμο	Φὸν—ντὲ—τέν: Ρόζ ὁπαλίν Κραγιόν: Ρόζ μάτ Κόκκινο φωτιᾶς Κοκκινόξανθο	Φὸν—ντὲ—τέν: Ρόζ μπέζ Κραγιόν: Μανταρινὶ ἢ ρόζ Βερυκοκὶ	Φὸν—ντὲ—τὲν Μπὲζ ζεστό Κραγιόν: Κόκκινο φωτιᾶς ἢ φλόγας	Φὸν—ντὲ—τέν: Ρόζ ὁπαλίν Κραγιόν: Κόκκινο παστέλ Κόκκινο βαθύ.	Φὸν—ντὲ—τέν: μπέζ ἀνοιχτό. Κραγιόν: Σάπιο βερύκοκο Μανταρινί.	Φὸν—ντὲ—τέν: Κόκκινο ροδάκινου Κραγιόν: Γεράνιο Καθαρὸ κόκκινο.
Χρώματα γιὰ τὰ φορέματα	Μπλέ, τουρκουάζ, πράσινο, μαῦρο, κόκκινο, καστανὸ	Πράσινο κάμπου, πορτοκαλί, γαλάζιο, μπέζ «καμηλό»	Ρόζ, μπλέ, λευκό, πράσινο, χρυσοκάστανο.	Μπλέ, ρόζ, γαλάζιο, πράσινο, χρῶμα λεβάντας.	Πράσινο, τουρκουάζ μπέζ, καστανό, μαῦρο.	Πράσινο, γαλάζιο, κόκκινο, λευκό, τουρκουάζ.

Μαλλιὰ κομμένα κάτω ἀπὸ τὸ αὐτὶ γι' αὐτὸ τὸ ἐπιτηδευμένο, ἀλλὰ καὶ ἁπλὸ χτένισμα. Ἕνα κῦμα πάνω στὸ μέτωπο. Τὰ μαλλιὰ «κρεπαρισμένα» στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ. Οἱ ἄκρες γυρισμένες πρὸς τὰ μέσα.

Ἡ πρώτη μεταμόρφωσι εἶναι πολὺ ἁπλή. Μαλλιὰ ἴσια βουρτσισμένα πρὸς τὰ πίσω, κύματα καὶ φουσκωτά, ποὺ χαϊδεύουν τὰ μάγουλα. Ἕνας μικρὸς θελουδένιος φιόγκος στὸν κρόταφο.

Σιγκνά, περιέχει οὐσίες ὅπως λανολίνη ἢ εἶναι μελετημένη ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο τῶν μαλλιῶν—γιὰ μαλλιὰ δηλαδὴ κανονικά, λιπαρά, λεπτά, εὔθραυστα κλπ.

ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣΘΕΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τὰ «τουπέ», τὰ πράσθετα μαλλιά, ποὺ στερεώνονται σὲ μιὰ ἀτιγμὴ μὲ δυὸ τσιμπιδάκια, ἀνακατεύονται καὶ συγχέονται μὲ τὰ μαλλιά, ποὺ δημιουργοῦν ὄγκο καὶ φρεσκάρουν τὸ φορμάρισμα, θὰ ἐμφανισθοῦν περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε τὸ χειμῶνα τοῦ 1962. Τὸ μακρὺ «τουπέ», ποὺ ἔκρυβε σχεδὸν ὅλα τὰ φυσικὰ μαλλιὰ δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας. Τώρα τὰ «τουπὲ» εἶναι κοντά, διατηροῦν εὐκολώτερα τὸ φορμάρισμα καὶ τακτοποιοῦνται εὐκολα χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τοῦ κομμωτῆ. Δημιουργοῦν φράντζες, κάνουν τὸ χτένισμα πιὸ πυκνὸ καὶ τοῦ προσθέτουν ὄγκο καὶ χάρι. Τὰ κοντὰ «τουπὲ» χτενίζονται μὲ εὐκολία καὶ μποροῦτε νὰ τὰ φορμάρετε κάθε βράδυ. Τὸ «τουπὲ» δὲν πλένεται ποτὲ μὲ νερό. Δὲν βρέχεται γιὰ τὸ φορμάρισμα. (Οἱ τοῦφες τυλίγονται στὰ μπιγκουτὶ στεγνές). Κάθε δυὸ μῆνες ἕνα ξηρὸ καθάρισμα στὸν κομμωτὴ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ διατηρῆση τὴ λάμψι καὶ τὴν στειλπνότητα τῶν ψεύτικων αὐτῶν μαλλιῶν.

4 ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΨΕΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Σᾶς παρουσιάζουμε αὐτὰ τὰ τέσσερα χτενίσματα, ποὺ μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε εὔκολα μὲ μαλλιὰ μέσου μάκρους.

Πάνω στὸ μέτωπο ἡ φράντζα ἔχει ἕνα τέτοιο μάκρος, ὥστε τὰ μαλλιὰ νὰ μποροῦν νὰ χτενιστοῦν εὔκολα πρὸς τὰ πίσω καὶ νὰ κρεπαριστοῦν ἐλαφρά.

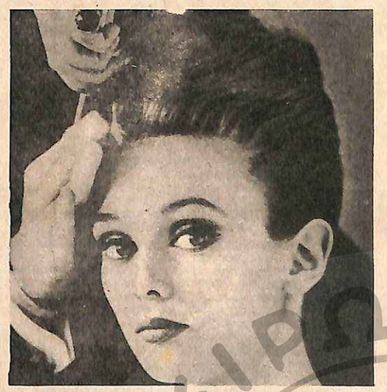

Αὐτιὰ ἐλεύθερα, μαλλιὰ ἀνασηκωμένα, μαλλιὰ χαμηλὰ στοὺς κροτάφους σχεδὸν τραβηγμένα, ἀλλὰ κρεπαρισμένα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, πρᾶγμα ποὺ δίνει κάποιον ὄγκο στὸ χτένισμα.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Καὶ τὰ πιὸ λεπτὰ μαλλιὰ μποροῦν νὰ δεχτοῦν τὴν περμανάντ:

Μιὰ ἐλαφρὴ περμανάντ δὲν ἀδυνατίζει τὰ μαλλιά οὔτε τὰ καταστρέφει. Γιὰ νὰ δώση περισσότερο ὄγκο στὰ μαλλιά, ὁ κομμωτὴς πρέπει νὰ καταφύγη στὸ «μόντελινγκ», τὴ νέα αὐτὴ τεχνικὴ τῆς ἐλαφρᾶς περμανάντ, ποὺ κάνει τὰ μαλλιὰ φουσκωτά, ἀλλ' ὄχι σγουρά. Ἡ διάρκειά του εἶναι ὅμοια μὲ τῆς κοινῆς περμανάντ.

Τὰ πολὺ σγουρὰ μαλλιὰ σιδερώνονται κάθε εἴκοσι μέρες:

Τὸ ξέρετε ὅτι δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ ἰσιώσουν τὰ πολὺ σγουρὰ μαλλιά; Φτάνει μόνον αὐτὸ νὰ γίνη ἀπὸ ἕνα ἔμπειρο κομμωτή, μὲ μιὰ ἐλαφρὴ δόσι τοῦ ὄγρου, ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀκριβῶς γιὰ τὸ σιδέρωμα τῶν μαλλιῶν. Εἶναι ἐπιλύθηση, ἀντίθετος, ἡ μεγάλη δόσι αὐτοῦ τοῦ ὄγρου, ὅταν δηλαδὴ θέλετε νὰ κρατηθοῦν τὰ μαλλιὰ «σιδερωμένα» γιὰ δυὸ τρεῖς μῆνες. Τότε τὰ μαλλιὰ ἀδυνατίζουν καὶ κάβονται. Ὁ καλλίτερος τρόπος εἶναι νὰ ὑποβάλλετε τὰ σγουρὰ μαλλιά σ' ἕνα ἐλαφρὸ καὶ συχνὸ σιδέρωμα (κάθε εἴκοσι μέρες).

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὰ μαλλιὰ δὲν κινδυνεύουν νὰ ἀδυνατίσουν.

ΕΓΧΡΩΜΑ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΚΑΙ ΒΑΦΕΣ

Λίγες γυναῖκες κατορθώνουν νὰ ἀντισταθοῦν στὴν τάσι νὰ δώσουν στὰ μαλλιά τους μιὰ ἀπόχρωσι μοντέρνα, ὅταν τὸ φυσικό τους χρῶμα δὲν εἶναι στιλπνὸ καὶ σταθερό.

Ἐδῶ ἀπὸ μιὰ πλάγια χωρίστρα φεύγει ἕνα κῦμα, πού, βουρτσισμένο πρὸς τὸ μέτωπο σχηματίζει φράντζα. Τὰ μαλλιὰ εἶναι γυρισμένα πάς.

Καὶ ἡ τελευταία μεταμόρφωσι. Τὰ μαλλιὰ εἶναι φουσκωμένα γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπο, ἐνῶ στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ ἡ γραμμὴ εἶναι πιὸ χαμηλή. Στὸν αὐχένα ἀνασηκώνονται καὶ μαζεύονται σὲ ἕνα κότσο.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΜΕ ΤΟΥΠΕ

Νὰ πῶς παρουσιάζεται τὸ «τουπέ». Μιὰ πυκνὴ τούφα ἀπὸ κοντὰ μαλλιὰ στρωμένα πάνω σ' ἕνα κομμάτι τρίχινο ὕφασμα. Γιὰ νὰ στερεωθῆ ἀνάμεσα στὰ μαλλιὰ τὸ «τουπέ» φθάνουν δυὸ τσιμπιδάκια.

Γιὰ νὰ τὸ πετύχουν μποροῦν νὰ μεταχειρισθοῦν δυὸ διαφορετικοὺς τρόπους.

Τὸ ἔγχρωμο σαμπουάν:

Εἶναι πρακτικὸ καὶ χρησιμοποιεῖται στὸ σπίτι. Τὸ ἔγχρωμο σαμπουὰν καλύπτει τὰ πρῶτα λευκὰ μαλλιὰ καὶ κατορθώνει νὰ δώση μιὰ πιὸ ζωηρὴ ἀπόχρωση στὸ φυσικὸ χρῶμα. Χρησιμοποιεῖται δ.πως τὰ κοινὰ σαμπουάν, μὲ τὴ μόνη διαφορὰ ὅτι χρειάζεται νὰ μείνη ἀπὸ 10 ὡς 20 λεπτὰ γιὰ νὰ «ἀπορροφήσουν» τὰ μαλλιὰ τὴν ἀπόχρωσι.

Τὸ ἔγχρωμο σαμπουὰν τὸ διαλέγετε σὲ ἕναν τόνο πιὸ σκοῦρο ἀπὸ τὸ φυσικὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας.

Οἱ πιὸ μοντέρνες ἀποχρώσεις γιὰ τὰ σαμπουάν αὐτὰ εἶναι: κόκκινη ὄμμος, ξανθὸ σουηδικό, ξανθὸ καπνοῦ. βιζόν.

"Ενας ἀμερικανικὸς νεωτερισμὸς εἶναι τὸ «ἔγχρωμο ταμπόν». Λούζετε τὰ μαλλιὰ μὲ κανονικὸ σαμπουὰν καὶ ὕστερα περνᾶτε τὸ «ἔγχρωμο ταμπόν» πάνω ἀπὸ τὰ ὑγρὰ μαλλιά, ἐξακολουθῶντας νὰ τὰ χτενίζετε, ὥσπου νὰ διανεμηθῆ ὁμοιόμορφα ἡ ἀπόχρωσι.

Οἱ διάφορες βαφές:

Πρέπει νὰ τὶς διαλέγετε ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία.

Οἱ νέες μποροῦν νὰ βάψουν τὰ μαλλιά τους μ' ἕνα χρῶμα ζωηρό, ἐνῶ μιὰ γυναίκα σαράντα χρονῶν πρέπει νὰ προτιμήση ἀποχρώσεις περισσότερο πρὸς τὸ σταχτί, ἀντὶ πρὸς τὸ κόκκινο.

Τὸ βάψιμο, φέβαια, πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ ἕναν καλὸ κομμωτή, ποὺ ὁπολογίζει τὴν κατάλληλη δόσι τῆς βαφῆς ἀνάλογα μὲ τὴν ποιότητα τῶν μαλλιῶν.

Εἶναι ἐπικίνδυνο τὸ βάψιμο; Οἱ βαφὲς αὐτὲς καθ' ἑαυτὲς εἶναι ἀβλαβεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένες περιπτώσεις ἀλλεργίας. Γι' αὐτὸ ὁ κομμωτὴς πρέπει νὰ κάνη μιὰ δοκιμὴ πρὶν ἀπὸ τὸ πρῶτο βάψιμο.

Βάζει λίγη ἀπὸ τὴ βαφὴ ποὺ πρόκειται νὰ μεταχειρισθῆ στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ ἀγκῶνα. "Αν σὲ εἰκοσιτέσσερις ὧρες δὲ θὰ ἔχη παρουσιαστῆ κανένας ἐρεθισμός, μπορεῖ νὰ προχωρήση ἀφοβα στὸ βάψιμο.

Τὰ χρώματα τῆς μόδας:

"Ολες οἱ ζεστὲς καὶ φυσικὲς ἀποχρώσεις. Χρυσόξανθο, καστανόχρυσο, βενετσιάνικο ξανθό, σουηδικὸ ξανθό, καστανὸ σκοῦρο μὲ ἀνταύγειες χαλκοῦ.

Οἱ χρωματιστὲς τοῦφες ἔκλασικολουθοῦν νὰ εἶναι πάντα τῆς μόδας:

Πρέπει ὅμως νὰ εἶναι πολυάριθμες καὶ λεπτὲς σὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῶν μαλλιῶν ὥστε νὰ παρουσιάζωνται σὰν φυσικὲς ἀνταύγειες τοῦ σκούρου ἢ τοῦ ἀνοιχτόχρωμου.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Τὰ μικρὰ «τουπέ» δίνουν ὄγκο στὸ ἀνασηκωμένο χτένισμα. Μιὰ φράντζα παίζει μὲ τὶς ἀντιθέσεις τῶν χρωμάτων, δημιουργώντας ἐλαφρὲς ἀποχρώσεις ἀνοιχτοῦ καὶ σκούρου.

—"Η «Αὐτοκράτειρα» εἶναι ἡ πιὸ θαυμάσια δημιουργία γιὰ βράδυ τοῦ 'Αλεξάντερ. Μαλλιὰ τεντωμένα πρὸς τὰ πίσω στὸ μέτωπο καὶ στοὺς κροτάφους. Μιὰ χοντρὴ, πυκνὴ πλεξίδα στερεωμένη στὸν αὐχένα ἀνασηκώνεται ψηλὰ καὶ σταματᾶ στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ, ὅπου τὴν συγκρατεῖ ἕνα φανταχτερὸ κόσμημα μὲ στράς.

—"Η «Σουΐτ λαίντυ» εἶναι ἡ νέα γραμμὴ τοῦ 'Ιταλοῦ κομμωτὴ Φίλιππο. 'Αφίνει τὸ μέτωπο ἐλεύθερο, κορνιζαρισμένο ἀπὸ ἕνα σύνεφο ἀπὸ τοῦφες ἀνασηκωμένες πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ κομμένες κλιμακωτά, ποὺ τελειώνουν σὲ τοῦφες πολὺ μικρές.

— «Φλάγα», ἕνα ρομαντικὸ χτένισμα ποὺ γλυκαίνει τὸ πρόσωπο. Τὸ μέτωπο εἶναι ἐλεύθερο. Τὰ μαλλιὰ εἶναι φουσκωτὰ καὶ συγκρατοῦνται στοὺς κροτάφους ἀπὸ δυὸ μικρὲς πλεξίδες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐλευθερώνονται πάνω στ' αὐτιὰ μικρὲς τοῦφες, ὅμοιες μὲ φλόγες. "Η "Ελενα Ρουμπινστάϊν τὸ προτείνει γιὰ τὶς πιὸ ἐπίσημες χειμερινὲς βεβιώσεις.

Γιὰ νὰ ξεστάνετε ἕνα σκοῦρο καστανὸ χρῶμα: 'Ανταύγειες χαλκοῦ, ἀποχρώσεις μαονιοῦ καὶ καπνοῦ. Τὰ μαλλιὰ σ' αὐτὸ τὸ χτένισμα ἴσια καὶ φουσκωτὰ συγκρατοῦνται πίσω μὲ μιὰ πόρπη.

Γιὰ τὸ βράδυ. Τὰ μαλλιὰ ἀνασηκωμένα. Τὸ «τουπέ» σχηματίζει μιὰ πηγὴ ἀπὸ τοῦφες στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ.

"Ενα χτένισμα ἴσιο καὶ πολὺ ἁπλό. Στερεωμένο καὶ πάλι στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ καὶ χτενισμένο πρὸς τὰ πίσω τὸ «τουπέ» δίνει ὄγκο στὰ μαλλιά.

Γιὰ μιὰ ἐπίσημη περίπτωσι ἢ γιὰ βράδυ. Πάνω στὰ ἴσια μαλλιὰ τὸ τουπὲ δημιουργε μιὰ πηγὴ ἀπὸ σγουρὲς τοῦφες.

Μιὰ σειρὰ ἀπὸ κύματα ἀνάλαφρα καὶ φουσκωτὰ πέφτουν πρὸς τὰ ἐμπρὸς σὰν μικρὲς φλόγες.

Οἱ πιὸ μοντέρνες ἀποχρώσεις τοῦ ξανθοῦ εἶναι ζεστὲς καὶ φυσικές: ξανθὸ χρυσοῦ, βενετσιάνικο ξανθό, σταχτόξανθὸ σκοῦρο. Τὸ χτένισμα τῆς φωτογραφίας μας εἶναι μιὰ παραλλαγὴ τῆς νέας γραμμῆς.

Τὰ ΑΣΤΡΑ γιὰ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 20 — 26 Δεκεμβρίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου	★ Χάρις στὴν εὐγοϊκὴ ἐπίδρασι τοῦ Ἑρμοῦ, αὐξάνει ἡ τύχη καὶ πολλαπλασιάζονται οἱ εὐκαιρίες. Θὰ συναντήσετε πράσωπο πρόθυμο νὰ σᾶς προσφέρη τὴ βοήθειαι, ποὺ σᾶς χρειάζεται. ★ Πρέπει νὰ ἐνημερωθῆ ἡ ἀλληλογραφία σας.	★ Ὁ Ἄρης αὐξάνει τὴν τόλμη καὶ τὴ γοητεία καὶ σᾶς ἐξασφαλίζει νέες καὶ εὔκολες κατακτήσεις. ★ Ἀποφύγετε πάντως κάθε μπλέξιμο μὲ πρόσωπο, ποὺ δὲν εἶναι ἐλεύθερο. Σᾶς ἐπιφυλάσσει δυσάρεστες ἐκπλήξεις.	★ Τὰ ἄστρα αὐξάνουν τὴ νευρικότητα. Ἀποφύγετε κάθε ἀφορμὴ γιὰ ζωηρὲς συζητήσεις, γιατὶ θὰ ἔβαζε σὲ κίνδυνο τὴν καρδιά σας. ★ Μὴ σπαταλᾶτε ἄσκοπα τὶς δυνάμεις σας καὶ φροντίστε ν' ἀξήσετε τὶς ὧρες ὕπνου.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου	★ Θὰ ἔχετε σπουδαῖες ἰδέες. Δύσκολα ὅμως θὰ κατορθώσετε νὰ πείσετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὶς ἀκολουθήσουν. ★ Ἐπιβάλλεται προσοχή, γιατὶ δὲν ἐξείπε ὁ κίνδυνος νὰ διαπράξετε ἀπερισκεψία μὲ δυσάρεστες συνέπειες.	★ Οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο παραμένουν πεταμένες. Ἀποφύγετε τὴν ὀξύτητα στὶς συζητήσεις καὶ δείξετε κατανόησι. ★ Πρόβλημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ ἀπὸ καιρὸ θὰ λυθῆ κατὰ τρόπο εὐνοϊκὸ τώρα, μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν.	★ Μὴ παίρνετε φάρμακα, ἰδίως ἂν δὲ σᾶς τὰ συνέστησε ὁ γιατρός σας. Ὄχι μόνο δὲ θὰ σᾶς ὠφελήσουν, μὰ μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψουν. ★ Ὅσοι ἔχουν εὐαίσθητο λαιμὸ ἂς ἀποφύγουν τὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς θερμοκρασίας.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου	★ Βιάζεστε πολὺ ν' ἀποδεχθῆτε προτάσεις, ποὺ φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως δελεαστικὲς καὶ ποὺ δὲ σᾶς ἐπιφυλάσσουν παρὰ ἀπογοητεύσεις. Ἀκολουθῆστε τὸ δρόμο ποὺ ἔχετε χαράξει καὶ ἀποφύγετε τὶς λοξοδρομίες.	★ Ἡ ἐξέλιξι μιᾶς ὑποθέσεως αἰσθηματικῆς φύσεως δὲν ἀκολουθεῖ ἕνα ρυθμό, ποὺ νὰ σᾶς ἱκανοποιῆ. Προσέξετε πάντως, γιατὶ ἡ διασύνη θὰ χειροτέρευε τὴν κατάστασι. ★ Πρόσωπο τοῦ Σκορπιοῦ θὰ παίξη σπουδαῖο ρόλο.	★ Τὸ ἀναπνευστικὸ σύστημα ἀπειλεῖται ἰδιαιτέρως καὶ ἀπαιτεῖται γι' αὐτὸ αὔξησι τῶν προφυλάξεων. ★ "Αν ἔχετε εὐαίσθητα νεῦρα, ἐξασφαλίσετε στὸν ὀργανισμό σας ἄφθονο καὶ ἤρεμο ὕπνο. ★ Παλαιὸ κόσμημα σᾶς φέρνει τύχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου – 23 Ἰουλίου	★ Ἡ Ἀφροδίτη ἐξασφαλίζει στοὺς καλλιτέχνες καὶ λογοτέχνες ἰδέες, ποὺ θ' ἀποδειχθοῦν ἄκρως ἀποδοτικές. ★ Μιὰ ἀπρόβλεπτη ὑποστήριξι θὰ σᾶς ἔγδαλη ἀπὸ δύσκολη θέσι. ★ Εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσετε κάτι, ποὺ ἐπιθυμεῖτε.	★ Ἀφροδίτη καὶ Σελήνη σᾶς βοηθοῦν νὰ περάσετε ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο Σαββατοκύριακο καὶ κάνουν τὴν Δευτέρα 24 μιὰ μέρα γεμάτη εὐχάριστες ἐκπλήξεις. ★ Εὐκαιρία γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα ὄνειρο.	★ Προσοχὴ κατὰ τὶς μετακινήσεις, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος πτώσεως μὲ πολὺ δυσάρεστες συνέπειες. ★ Ἀποφύγετε ὅσο τὸ δυνατὸν τὴν ὑγρασία, ἄλλως θὰ σᾶς βασανίσουν πόνοι στὶς ἀρθρώσεις. ★ Τὸ μαῦρο πάντα σᾶς κολακεύει.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου	★ Πρέπει οἱ ἐνέργειές σας νὰ εἶναι πάντα πρόσωποι μακρᾶς σκέψεως καὶ μελέτης. Ἡ βία ὄχι μόνο δὲ θὰ σᾶς ἐξυπηρετήση, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνη ἀφορμὴ γιὰ ναυαγήσουν πολλὰ σχέδιά σας. ★ Βελτίωσις τῶν οἰκονομικῶν.	★ Ἡ ἀτμόσφαιρα θὰ εἶναι κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἠλεκτρισμένη, τόσο γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους ὅσο καὶ γιὰ τοὺς παντρεμένους. ★ Τὴν Τρίτη ἡ τὴν Τετάρτη θὰ κάνετε μιὰ πολὺ εὐχάριστη συνάντησι. ★ Ζωηρὲς συγκινήσεις.	★ Ὑγεία καλή. Γιὰ νὰ τὴ διατηρῆστε πρέπει ὅμως ν' ἀποφεύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων καὶ κάθε εἴδους καταχρήσεις. ★ Λίγη γυμναστική, κάθε πρωί, στὸ ὁπαϊθρο, θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ. ★ Τυχερὸς ἀριθμὸς τὸ 13.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου	★ Προστριβὲς μὲ στενὸ συνεργάτη, ποὺ θὰ γίνουν ἀφορμὴ ἀνωμαλιῶν στὴν ἐπαγγελματικὸ τομέα. Ἔχετε συμφέρον νὰ φαγῆτε διαλλακτικὸς καὶ νὰ ἐξομαλύνετε τὸ ταχύτερον τὴ διαφορά, ποὺ ἀνακόπτει τὴν πορεία πρὸς τὴν ἐπιτυχία.	★ Τὰ ἄστρα σᾶς ὠθοῦν στὴν ἀποθάρρυνσι καὶ στὴ μελαγχολία. Δεχθῆτε τὴν πρόσκλησι καλῶν φίλων, ποὺ φαίνονται διατεθειμένοι νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ ξεχάσετε μιὰ μεγάλη στενοχώρια. ★ Θὰ δείξετε πρόθεσι νὰ ἐκδικηθῆτε.	★ Μιὰ ὁλιγοήμερη φροντοθεραπεία θὰ ὠφελοῦσε πολὺ τὴν ὑγεία. ★ Φροντίστε ὅτι πρῶτε πρέπει νὰ εἶναι φρέσκο καὶ καθαρό, γιατὶ τὰ ἔντερα παρουσιάζουν εὐαισθησία καὶ ἀπειλοῦνται ἀπὸ διαταραχές. ★ Τὸ ρουμπίνι σᾶς φέρνει τύχη.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου	★ "Ηλιος, Κρόνος καὶ Ἑρμῆς ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα καὶ σᾶς ἐξασφαλίζουν ἐπιτυχίες καὶ εὐχάριστες ἐκπλήξεις. ★ Προσέξετε τὴν ἀλληλογραφία. Ἀπ' αὐτὴν πηγάζει δυνατότης βελτιώσεως τῶν οἰκονομικῶν.	★ Δὲ θὰ συμβῆ καὶ κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἐκεῖνο ποὺ περιμένετε. Γενικὰ ὅμως, χάρις στὶς ἀστρικὲς ἐπιρροές, ἡ κατάστασι βελτιώνεται, καὶ αὐξάνουν ἐπὶ τοῦ ἐλπιδοφόρα καὶ ἡ αἰσιοδοξία. ★ Ἐνδιαφέρουσα συνάντησι.	★ Γυμναστικὴ καὶ γενικὰ κίνησι θὰ ὠφελοῦσαν τὴν ὑγεία. Μὴ χάνετε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ κάνετε ἕνα μικρὸ περίπατο, ἰδίως τὶς πρωινὲς ὧρες. ★ Ὅσοι ὁδηγοῦν αὐτοκίνητο θὰ προσέξουν. Μιὰ ἀφηρημάδα θ' ἀποβῆ μοιραία.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου	★ Τὰ ἄστρα σᾶς κάνουν εὔθικτο καὶ ἐπιθετικό. "Αν δὲ χαλιναγωγήσετε τὶς τάσεις αὐτὲς κινδυνεύετε νὰ χάσετε τὶς εὐκαιρίες ποὺ σᾶς προσφέρουν ὁ Οὐρανὸς καὶ ὁ Ζεύς. ★ Σᾶς δίνουν πολύτιμη συμβουλή. 'Ακολουθῆστε την.	★ Ζεὺς καὶ 'Αφροδίτη δίνουν στὴν αἰσθηματικὴ σας ζωὴ ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο πάντως ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ σᾶς στενοχωρήση μὲ τὴ ζήλεια του καὶ θὰ σᾶς χαλάση τὸ κέφι.	★ Προσέξετε τὸ συκώτι, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ εὐαίσθητο ὄργανο κατὰ τὴν περίοδο αὐτή. Μὴ περιμένετε νὰ σᾶς ἐνοχλήση γιὰ νὰ κάνετε τὴ δίαιτα ποὺ ἐπιβάλλεται. Θὰ εἶναι τότε ἀργά. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου	★ Κάτι καινούργιο θὰ σᾶς ἐνθουσιάση. Τὰ σχέδιά σας ἔχουν μεγάλες πιθανότητες νὰ πραγματοποιηθοῦν. ἀρκεῖ νὰ μὴ σκορπίσετε τὶς προσπάθειες πρὸς διάφορες κατευθύνσεις. ★ Ταξίδι στὸ ἐξωτερικὸ θὰ ἔχη λαμπρὰ ἀποτελέσματα.	★ Σὲ φιλικὴ συγκέντρωσι θὰ κάνετε μιὰ γνωριμία, ποὺ θὰ σᾶς γοητεύση. Κρατῆστε μυστικὲς τὶς ἐντυπώσεις σας, γιατὶ ἡ ἀνάμιξι τρίτων, ἀκόμα καὶ συγγενῶν, ἀπειλεῖ τὰ πάντα μὲ καταστροφή. ★ Δείξετε τρυφερότητα.	★ Ζάλες καὶ ἀδιαθεσία, ποὺ ὀφείλονται μᾶλλον σὲ ὑπερκόπωσι. Πρέπει, μὲ κάθε τρόπο, ν' αὐξήσετε τὶς ὧρες ἀναπαύσεως καὶ ὕπνου. ★ Τὰ νεφρὰ ἐπιβάλλουν ν' ἀποφεύγετε τὶς μεγάλες προσπάθειες καὶ τὶς ἀπότομες κινήσεις.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου	★ Συνεργεῖα μὲ πρόσωπα, ποὺ ἤρθαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἢ ταξίδι σὲ χώρα ποὺ ἐπισκεφθήκατε καὶ στὸ παρελθόν, θὰ ἔχουν εὐνοϊκὲς γιὰ τὴν ἐργασία συνέπειες καὶ θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ βελτιώσετε τὰ οἰκονομικά σας.	★ Φροντίστε κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ νὰ διασκεδάσετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο ἀγαπημένο πρόσωπο, διώχνοντας τὶς σκοτεινὲς ἰδέες ποὺ τὸ βασανίζουν. ★ Μὴ διστάζετε νὰ κάνετε μιὰ ἀγορά, ποὺ ξέρετε πὼς θὰ τὸ εὐχαριστήση.	★ Κανένας σοβαρὸς κίνδυνος δὲν ἀπειλεῖ τὴν ὑγεία. Θὰ σᾶς βασανίσουν ὅμως πόνοι στὶς ἀρθρώσεις, ποὺ ὀφείλονται σὲ ρευματικὰ αἴτια. ★ Ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψι πὼς ἡ αἰσιοδοξία εἶναι γιὰ σᾶς τὸ καλύτερο φάρμακο.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου	★ "Αν διαστῆτε νὰ ὑπερπηδῆστε τὰ ἐμπόδια, ποὺ παρουσιάστηκαν, θὰ δοκιμάσετε δυσάρεστες ἐκπλήξεις. Ἡ σκέψι πρέπει πάντα νὰ προηγῆται τῆς δράσεως. ★ Πιθανὸν νὰ σᾶς προτείνουν μιὰ ἀλλαγή, ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάση.	★ "Εντασι στὶς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φῦλο, ποὺ πρέπει ν' ἀποδοθῆ στὴν ἐπίδρασι τῆς Ἀφροδίτης. Καλύτερα ν' ἀποφύγετε τὶς αἰσθηματικὲς συναντήσεις τὸ Σάββατο 22 καὶ τὴ Δευτέρα 24. ★ Ἐνδιαφέρουσα γνωριμία.	★ Προσέξετε καὶ φροντίστε ν' ἀποφύγετε τὰ πλούσια γεύματα, ἰδίως τὰ βράδυα. ★ Ἀνωμαλίες στὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς, ποὺ πιθανὸν νὰ ὀφείλωνται σὲ νευρικὰ αἴτια. "Αν παρατεταθοῦν συμβουλευτῆτε ἕνα εἰδικὸ γιατρό.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου	★ Στὴν ἐργασία ἔχετε συμφέρον νὰ συνεργαστῆτε μὲ ἄλλα πρόσωπα. Οἱ προσπάθειες θ' ἀποδώσουν τότε καλύτερα ἀποτελέσματα καὶ τὰ οἰκονομικά θὰ βελτιωθοῦν. ★ Μὴ χάνετε πολύτιμο χρόνο σὲ ἀσήμαντες ἐπιδιώξεις.	★ "Ενα μικρὸ δωράκι σὲ ἀγαπημένο πρόσωπο θὰ ἐξυπηρετοῦσε πολὺ τὶς αἰσθηματικές σας σχέσεις καὶ θὰ τὸ ἔκανε ν' ἀλλάξη στάσι ἀπέναντί σας. ★ Μὴ ζητᾶτε περισσότερα ἀπ' ὅσα μποροῦν νὰ σᾶς δώσουν. ★ Νέα γνωριμία.	★ Μιὰ ὁλιγοήμερη φροντοθεραπεία θὰ ὠφελοῦσε πολὺ τὴν ὑγεία. ★ Φροντίστε νὰ ἐργάζεστε κάτω ἀπὸ ἐπαρκῆ φωτισμό. ★ Ὁ χρυσὸς φέρνει τύχη.

Τὸ ὀνειρεύεται κάθε γυναίκα!

για ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ του ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ

OFFSET - ΠΡΩΤΑ